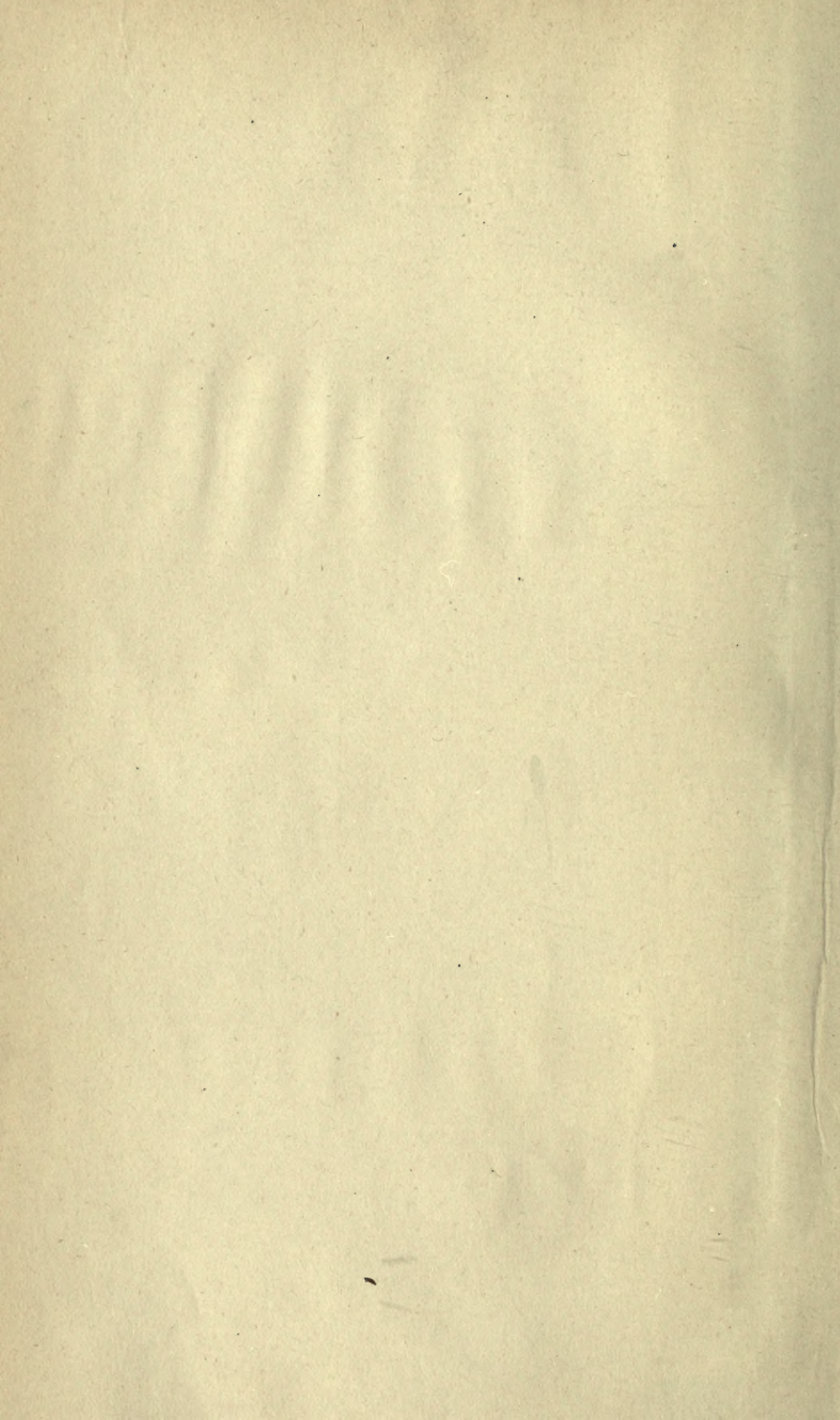
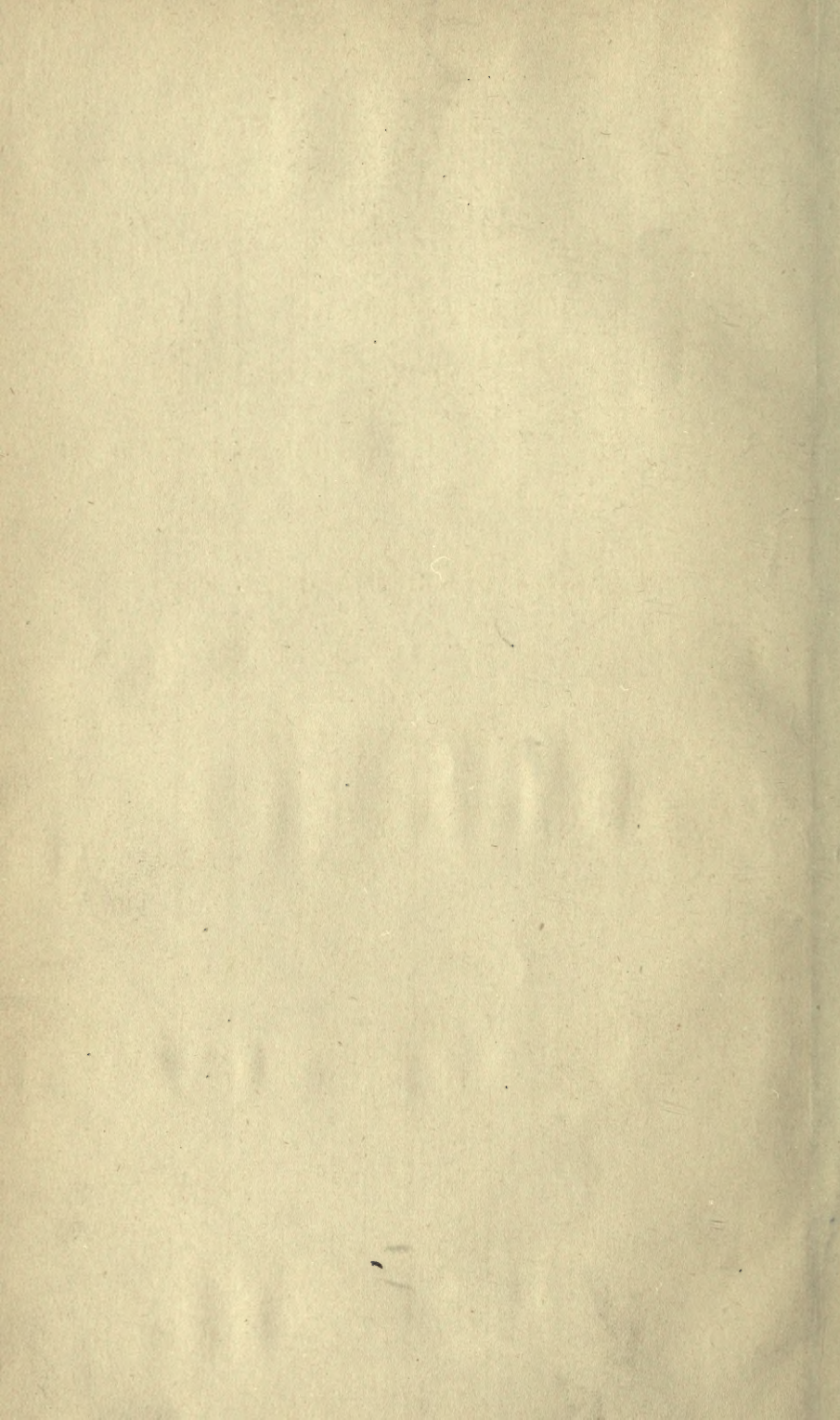

3 1761 04748304 5

*Presented to the
Library of the
University of Toronto*

POETAE LYRICI

GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. II.

POETAS ELEGIACOS ET IAMBOGRAPHOS CONTINENS.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXII.

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO

PA
3443
B47
1882
v.2

11209
912100
vol 2 13

le

BE

INDEX POETARUM.

Pars II.

Poetae Elegiaci.

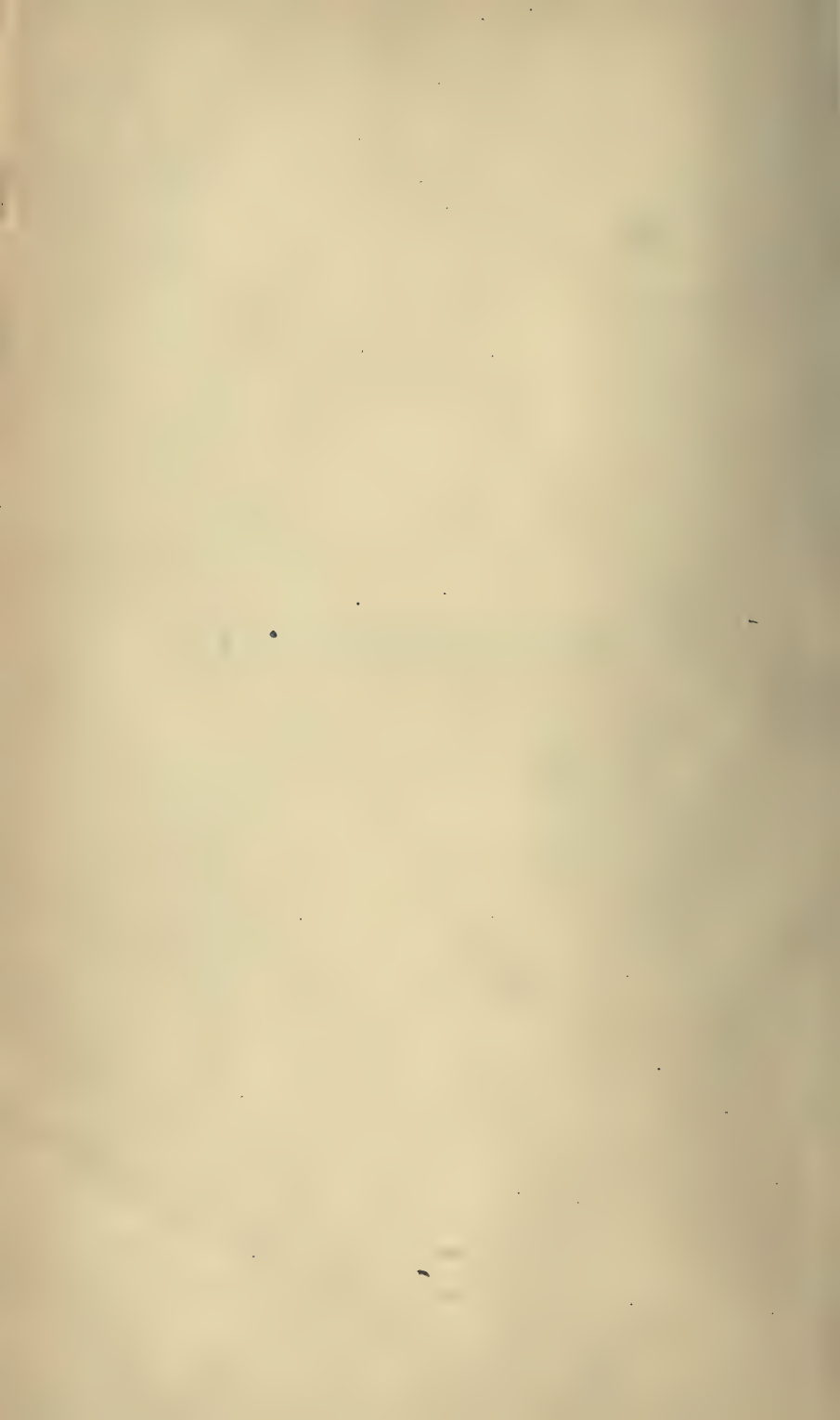
	Pag.
✓ I. Callinus	3— 7
✓ II. Tyrtaeus	8— 22
✓ III. Asius	23
✓ IV. Pisander	24
✓ V. Mimnermus	25— 33
✓ VI. SOLON	34— 61
VII. Cleobulina	62— 63
VIII. Aesopus ?	64
IX. Demodocus	65— 67
X. Phocylides	68— 73
XI. Pseudophocylidea	74—109
✓ XII. Xenophanes	110—116
✓ XIII. THEOGNIS	117—236
XIV. Hipparchus	237—238
XV. Pigres	239
XVI. Epicharmus	239
XVII. Aeschylus	240—242
XVIII. Sophocles	243—250
✓ XIX. Ion	251—257
XX. Melanthius	258
XXI. Archelaus	259
XXII. Hippo	259
XXIII. Empedocles	260—261
XXIV. Dionysius Chalceus	262—264
XXV. Euripides	265—266
XXVI. Thucydides	267
XXVII. Alcibiades	268
✓ XXVIII. Agathon	268
XXIX. Euenus	269—278
XXX. Critias	279—284
✓ XXXI. Iophon	285—286

	Pag.
XXXII. Socrates	287—288
XXXIII. Antimachus	289—294
XXXIV. Plato	295—312
XXXV. Simmias Thebanus	313—315
XXXVI. Zeuxis	316—319
XXXVII. Parrhasius	320—322
XXXVIII. Praxiteles	323
XXXIX. Dionysius minor	324
XL. Mamercus	325
XLI. Astydamas	326
XLII. Philiscus	327—328
XLIII. Aphareus	329
XLIV. Speusippus	329—330
XLV. Demosthenes	331—335
XLVI. ARISTOTELES	336—362
XLVII. Cleon Siculus	363
XLVIII. Crates	364—373
XLIX. Theocritus Chius	374
L. Menander	375—380

Iambographi.

I. ARCHILOCHUS	383—440
II. SIMONIDES AMORGINUS	441—459
III. HIPPONAX	460—500
IV. Ananius	501—503
V. Diphilus	504
VI. Hermippus	505—506
VII. Scythinus	507—508
VIII. Herodas	509—512
IX. Cercidas	513—515
X. Aeschrio	516—519
Addenda	520—522

POETAE ELEGIACI.

CALLINUS.

1. [1.]*)

Μέχρις τεῦ κατάνεισθε; κόν' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίνας,

De reliquiis poetarum Elegiacorum scripserunt *L. Ahrens* in Diario Antiquitatis a. 1841 p. 518 seqq. 1214 seqq. et a. 1842 p. 1012 seqq. *idem* in Philologo T. III p. 222 seq. de hiatu apud elegiacos poetas disputans. *Bamberger* Coniectanea in Poetas Graecos Brunsvigae 1841. *Benndorf* de Anthol. Gr. epigrammatis quae ad artes spectant Lips. 1862. *Emperius* in Museo Rhen. Novo T. I p. 453 seqq. *Alph. Hecker* in Philologo T. V p. 450 seqq. *idem* in commentatione de Anthologia Graeca Lugd. 1843, quem librum postea secundis curis retractavit (Commentatio critica de Anthol. Gr. pars I Lugd 1852). *Gul. Hertzberg* in Prutz Literarhist. Taschenbuch III p. 209 seqq. *G. Hermann* in Iahnii Analibus Vol. XXVII p. 26 seqq., nonnulla attriit *N. Piccolos* Supplément à l'Anthologie Grecque Parisiis 1853. *Otto Schneider* in Diario Antiquitatis a. 1838 p. 933 seqq. *Stoll* in Philol. VI, 744 seq., denique *H. Weil* in Mus. Rhen. XVII 1 seqq. laudabili modestia usus de symmetria disserens, quo artificio nunc homines inertes plerumque satis intempestive abutuntur. De dialecto poetarum elegiacorum et iambicorum post *Ahrensium* (qui tractavit idem argumentum in Actis convent. philol. XIII p. 55 seq. *über die Mischung der Dialecte in der griechischen Lyrik*) disputavit *Joh. Gotth. Renner* in Curtii studiis gramm. (vol. I ut et diligentiam et iudicii sollertiam satis probaverit, sed cum quam plurimum ad aequabilem normam omnia redigere studuerit, quam mei instituti rationes arcebant, passim tantum viri doctissimi mentionem feci.

Callinus. Fr. 1. Stob. Flor. Ll 19: *Καλλίνου*. (ita A Vind. Trinc.). Thiersch in Act. Philol. Monac. III 577 seqq. et 637 solum elegiae exordium (v. 1—4) Callini esse existimat, cetera Tyrtaeo vindicare mavult. Hartung universum carmen Tyrtaeo tribuit, negans Callinum incentiva carmina militantibus scripsisse. Bernhardy Hist. Litt. Graec. II 418 satis multa in paucis his versibus reprehendit, sed ipse videtur incertus haerere, utrum poeta culpandus sit an diaecenasta aliquis, an denique universum poema Callino sit abiudicandum. Quae displicuerunt Bernhardy, ea omnia facile veniam impetrabant. Nam quod contendit ante Theocritum neminem dixisse *ὀλγος καὶ μέγας*, quod hic poeta v. 17 usurpavit, valde miror: etenim *συμκός* fuit communi consuetu-

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae. — In margine paginae editionis tertiae adscriptae sunt.

ὦδε λίην μεθιέντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἦσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

390

* * *

5 καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.

τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλὰν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅπποτε κεν δῆ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω .

10 ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιννυμένου πολέμου.

dine tritum vocabulum, quare epici poetae raro admodum utuntur, qui ὀλίγος, βαιός, τριτός dicere maluerunt: perspexit hoc iam Aristoteles Poet. c. 23, qui recte existimat vilem fieri orationem si poeta νῦν δέ μ' ἐὼν μικρός τε καὶ ἀσθενικός καὶ ἀειδής vel δίφρον μοχθηρὸν καταθείς μικρὰν τε τράπεζαν proprio usus verbo dixisset, cum ἐὼν ὀλίγος et ὀλίγην τε τράπεζαν venuste dicere liceret. Neque quod Callinus ὀλίγος et μέγας iunxit, iure reprehendas: nam hoc quoque ante Callinum iam Homerus adhibuit Od. κ 93: οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῆμά γ' ἐν αὐτῷ οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον. Porro Bernhardy v. 19 θνήσκοντος vituperat, quod ei videbatur poeta metri necessitati obediens pro θανόντος posuisse: at non sunt talia ad vivum resecanda: nam etiam Pindarus dixit Ol. IX 34 βρότεια σώμαθ' ἃ κατάγει κολλὰν πρὸς ἀγνίαν θνασιόντων. Aeschylus in Septem 242 μὴ νυν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετραμένους πύθησθε. Sophocles in Electra cum v. 59 ὅταν λόγῳ θανόν ἐργοῖσι σωθῶ scripsisset, deinde ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας posuit; item in epigrammate Attico Anth. P. VII 247 ἄγγελος . . . γενοῦ, ὡς . . . Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις, quod Kaibel perperam ad proelium Chaeronense rettulit. Ac vel pedestris orationis scriptores hunc verbi usum non ignorant, velut Isaëus de Nicostrati her. 21 scripsit: ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐν τῇ ὑπερορίᾳ ἀποθνησκόντων οὐδὲ γιννώσκοντες ἐνίοις τῆς οὐσίας ἠμφισβήτησαν. Alia exempla conguessit Iacobs ad Anthol. VII 207, 5 et quem ille laudat, Schaefer ad Theocr. VII 2. Porro ibidem v. 19 ἄξιος ἡμιθέων cur improbetur, non video: nam pulcre dixit poeta virum fortem dum vivat heroibus antiquis aequiparari: hic usus vocabuli ἄξιος notissimus: neque ἡμιθέων nomen ab huius poetae saeculo alienum, quod et in Iliade et apud Hesiodum legitur; nam quamvis largiar illum locum non esse antiquae Iliadis, tamen veteris poetae est. Denique quod v. 9 adhortatio in medio pentametro inchoatur, monendum est veteres elegiographos Graecorum etiam hac in re varietatis studiosos fuisse, neque cadere in illos putidam diligentiam, quam Romani sedulo sectantur: nisi forte etiam Theognidis versum culpabimus: ὦδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως. Manifestum vero vitium contraxit ἔρχεται v. 15, de quo suo loco dixi. — V. 1 κότε, Ursinus καί. — V. 2 αἰδέισθ', A αἰδεῖ δ'. — Post v. 4 Camerarius ut lacunam redintegraret, addidit, εὐ νό τις ἀσπίδα θέσθω ἐναντιβίως πολέμιζων. at plures versus exciderunt, quibus poeta descripserat calamitates, quibus patria terra tunc premebatur, bello ut videtur contra Magnetas adversa fortuna gesto. — V. 8. τότε vel τοτ' B et Ursin., vulgo ποτ'. — ὅπποτε, Bach ὀκότε.

- οὐ γὰρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστίν
 ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηιοτῆτα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου·
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δῆμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἣν τι πάθῃ· 391
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
 θνήσκοντος· ζῶων δ' ἄξιος ἱμιθέων·
 20 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

2. [4.]

Σμυρναίους δ' ἐλέησον . . .

Μνηῆσαι δ' εἰ κοτέ τοι μηρία καλὰ βοῶν.

3. [2.]

Νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερίων στρατὸς ἔρχεται ὀβριμοεργῶν.

V 12. κως, A παως. — γε, τε Trinc. — V. 13. εἰ, Brunck ἣν. — V. 15. ἔρχεται (i. e. εἰσέρχεται) scripsi, legebatur ἔρχεται, at hoc etiam in virum fortem, qui salvus ex bello revertit, cadit, itaque Schneidewin existimat post v. 16 pentametrum cum hexametro excidisse, ut haec dixerit poeta: eum non carum esse suis, (si qui turpiter se periculis subduxerit: sed qui fortiter depugnauerit) eum vero lugeri. Compares Demosthenis illud de Corona § 97: πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου θάνατος κἂν ἐν οἰκίῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. Cum quo Plut. de poesi Hom. 157 componit Aeschyleos versus: οὐτ' ἐν στέγῃ τις ἡμενος παρ' ἐστία φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. Meineke pro ἔρχεται legendum suasit εὔχεται, quod non magis commodum quam quod facile aliquis commentaverit σπέρχεται. — μοῖρα, A μοῖραν. — V. 16. ἔμπας, Brunck ἔμπης. — V. 17. ὀλίγος, Voss. (a m. s.) Ars ὀλίγον. — V. 18. σύμπαντι, Ursin. ξύμπαντι.

Fr. 2. Strabo XIV 633: ἠνῖα καὶ Σμύρνα ἐκαλεῖτο ἡ Ἐφεσος· καὶ Καλλίνος ποιν οὕτως ἀνόμακεν αὐτήν, Σμυρναίους τοὺς Ἐφεσίους καλῶν ἐν τῷ πρὸς Δία λόγῳ· Σμυρναίους δ' ἐλέησον, καὶ πάλιν Μνηῆσαι κτλ. (καὶ πάλιν et v. 2 om. Med. 3. 4). — V. 2. probabiliter Casaubonus addit Σμυρναῖοι κατέκηαν. Ad hanc elegiam videntur fr. 3. 4. 5 pertinere.

Fr. 3. Strabo XIV 647: Καὶ τὸ παλαιὸν δὲ συνέβη τοῖς Μάγνησιν ὑπὸ Τηρῶν ἀρθὴν ἀνααιρεθῆναι Κιμμερικῶν ἔθνη, εὐτυχήσαντος πολὺν χρόνον· τῷ δὲ ἐξῆς ἔτει Μιλησίους κρατασχεῖν τὸν τόπον. Καλλίνος μὲν οὖν ὡς εὐτυχοῦντων ἔτι τῶν Μαγνητῶν μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ. Ἀρχιλόγος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφορὰν . . . ἐξ οὗ καὶ τὸ νεώτερον εἶναι τοῦ Καλλίνου τεκμαίρεσθαι πάρεστιν. . . ἄλλης δὲ τινος ἐφόδου τῶν Κιμμερίων μέμνηται πρεσβυτέρως ὁ Καλλίνος, ἐπὶ

4. [3.]

392

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

5. [5.]

Strabo XIII 627: Φησὶ δὲ Καλλισθένης ἀλῶναι τὰς Σάρδεϊς ὑπὸ Κιμμερίων πρῶτον, εἶθ' ὑπὸ Τρηρῶν καὶ Λυκίων, ὅπερ καὶ Καλλῖνον δηλοῦν, τὸν τῆς ἐλεγείας ποιητὴν, ὕστατα δὲ τὴν ἐπὶ Κύρου καὶ Κροίσου γενέσθαι ἄλωσιν. Λέγοντος δὲ τοῦ Καλλῖνου τὴν ἔφοδον τῶν Κιμμερίων ἐπὶ τοὺς Ἡσιονῆας γεγονέναι, καθ' ἣν αἱ Σάρδεϊς ἐάλωσαν, εἰκάξουσιν οἱ περὶ τὸν Σικήσιον Ἰαστὶ λέγεσθαι Ἡσιονεῖς τοὺς Ἀσιονεῖς (Ἀσιανούς x)· τάχα γὰρ ἡ Μηρονία, φησὶν, Ἀσία ἐλέγετο κτλ. cf. Steph. Byz. v. Ἡσιονία. Hesychius Ἡσιονεῖς, οἱ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἕλληνες.

6.

Pausan. IX 9, 5: Ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη, Θηβαῖς· τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλλῖνος, ἀφικόμενος αὐτῶν ἐς μνήμην, ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι· Καλλῖνω δὲ πολλοὶ τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταῦτά ἔγνωσαν. Ita Sylburg., vulgo et codd. Καλαῖνος et Καλαίνω. (Ag Καλλαίνω, V a pr. Καλλύνω.)

φῆ· Νῦν δ' ἐπὶ κτλ. ἐν ἣ τὴν Σάρδεον ἄλωσιν δηλοῖ. — ὄβριμοεργῶν, vulgo ὄμβριμοεργῶν, ODhios ὄβριμος ἔργων, Fmz Ald. ὄμβριμος ἔργων, x ὄμβριμοεργῆς. Respicit huc XIII p. 627 (vid. fr. 5) consentitque Clem. Alex. Strom. I 398 a Callino secundas Magnetum res, ab Archilocho adversas commemorari. Adversari videtur Athen. XII 525 C: Ἀπόλοντο δὲ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι, ὡς φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις καὶ Ἀρχιλόχος. ἐάλωσαν γὰρ ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων. At Callinus videtur luxuriam et superbiam Magnetum memoravisse, quam deinde interitus civitatis ab Archilocho significatus subsecutus est. Atque ob id ipsum nequeo Hartungo assentire, qui distichon quod legitur Theogn. v. 603, 4:

τοιαῦδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδ᾽ πόλιν κατέχει.

Callino vindicare voluit: cui cum simillimi sint versus 113. 4:

ἴβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμόρνην· πάντας, Κύρνε, καὶ ἔμ' ἀπολεῖ.

quos Theognidis esse certum est, huic eidem poetae etiam illud distichon iure attribuimus. Denique Hartung etiam aliud Theognidis distichon v. 235. 6 Callini esse suspicatur: sed cum ibi Cyni nomen plane extet, hoc audacissima mutatione tollere conatus est.

Fr. 4. Steph. Byz. Τρήρες, Θράκιον ἔθνος, λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλῖνω τῷ (sic RV, κῖω et καλλίνω Pp, Καλλιμάχῳ A) ποιητῆ· Τρήρεας (R Τρίρεας) ἄ. ἄ. Treres Celtae fuerunt, non diversi a Treveris.

7. [6.]

Strabo XIII 604: *Τοῖς γὰρ ἐκ τῆς Κρήτης ἀφικμένοις Τεύκροις, οὓς πρῶτος παρέδωκε Καλλῖνος, ὁ τῆς ἐλεγείας ποιητής, ἠκολούθησαν δὲ πολλοί, χρησμὸς ἦν αὐτόθι ποιήσασθαι τὴν μονήν, ὅπου ἂν οἱ γηγενεῖς αὐτοῖς ἐπιθῶνται· συμβῆναι δὲ τοῦτ' αὐτοῖς φασὶ περὶ Ἀμαξιτόν· νύκτωρ γὰρ πολὺ πλῆθος τῶν ἀρουραίων μυῶν ἐξανθῆσαν διαφαγεῖν, ὅσα σκῦτινα τῶν τε ὄπλων καὶ τῶν χρηστηρίων· τοὺς δὲ αὐτόθι μεῖναι· τούτους δὲ καὶ τὴν Ἰδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτη προσονομάσαι.*

8. [7.]

Strabo XIV 668: *Καλλῖνος δὲ τὸν μὲν Κάλχαντα ἐν Κλάρω τελευτῆσαι τὸν βίον φησί· τοὺς δὲ λαοὺς μετὰ Μόψου τὸν Ταῦρον ὑπερθέοντας, τοὺς μὲν ἐν Παμφυλίᾳ μεῖναι, τοὺς δ' ἐν Κιλικίᾳ μερισθῆναι καὶ Συρίᾳ μέγροι καὶ Φοινίκης.*

TYRTAEUS.

I. EYNOMIA.

1.

Aristoteles Polit. V 6, 2: Ἐν δὲ ταῖς ἀριστοκρατίαις γίνονται αἱ στάσεις . . . ἔτι ὅταν οἱ μὲν ἀπορῶσι λίαν, οἱ δ' εὐπορῶσι· καὶ μάλιστα ἐν τοῖς πολέμοις τοῦτο γίνεται. Συνέβη δὲ καὶ τοῦτο ἐν Λακεδαιμόνι ὑπὸ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Ἀἴλιον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Τυρταίου ποιήσεως τῆς καλουμένης Εὐνομίας· θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον ἠξίουν ἀνάδαστον ποιεῖν τὴν χώραν. Adde Paus. IV 18, 1: καὶ ἐποίησαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δόγμα, ἅτε τοῖς ἐν τῇ Εἰρᾷ μᾶλλον ἢ σφίσιν αὐτοῖς γεωργοῦντες, τὴν Μεσσηνίαν καὶ τῆς Λακωνικῆς τὴν προσεχῆ, ἕως ἂν πολεμῶσιν, ἔαν ἄσπορον. Καὶ ἀπὸ τούτου σιτοδεία ἐγένετο ἐν Σπάρτῃ καὶ ὁμοῦ τῇ σιτοδείᾳ στάσις· οὐ γὰρ ἠνείχοντο οἱ ταύτῃ τὰ κτήματα ἔχοντες τὰ σφέτερα ἀργὰ εἶναι· καὶ τούτοις μὲν τὰ διάφορα διέλυε Τύρταιος.

2. [1.]*)

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων, καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης,
Ζεὺς Ἥρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν·

Tyrtæus. De Tyrtæi locis nonnullis disseruit Osann in Commentariis Seminarii Phil. Giss. spec. IV (quod non vidi) et VI.

Fr. 2. Strabo VIII p. 362: καὶ γὰρ εἶναι φησιν (Τύρταιος) ἐκείθεν (ex Lacedaemone) ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφοσιν Εὐνομίαν· Αὐτὸς γὰρ κτλ. ὥστ' ἢ ταῦτα ἀνωρατέον τὰ ἐλεγεία (ἀνωρατέον correxit Porson, libri ἡμῶνται ὄντα vel ἦν. τὰ) ἢ Φιλοχόφῳ ἀπιστητέον τῷ φήσαντι Ἀθηναῖον τε καὶ Ἀφιδναῖον, καὶ Καλλισθένεια καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰποῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι. Temere Strabo sive universam elegiam sive hanc carminis particulam in suspicionem vocat: neque enim animadvertit Tyrtæum a Lacedaemoniis civitate donatum suo iure se illis annumerare. — V. 2. cod. Palimps. nuper Romae repertus vitiose τὴν ΔΕΔΩΚΕ πόλι . . . ΙΑΜΑ προλιπόντες. vid. Cobet Mnemos. N. IV, 51.

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

οἷσιν ἄμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

* 3.

Ἄ φιλοχορηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

* * * * *
ὦδε γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
χρυσοκόμης ἔχρη πίονος ἐξ ἀδύτου.

394

4. [2.]

Φοῖβον ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν

Fr. 3. Diod. Sic. T. III p. 3: Ὅτι ὁ αὐτὸς Λυκούργος ἤνεσε χρησμον ἐκ Δελφῶν περὶ τῆς φιλαργυρίας τὸν ἐν παροιμίας μέρει μνημονούμενον· Ἄ φιλοχορ. . . ἀδύτου, ἄρχειν μὲν βουλῆς κτλ. Haec quae sequuntur Tyrtaei sunt (fr. 4), itaque verisimile est, etiam priora Tyrtaei esse, itaque homines docti neglecto versu 1 Ἄ φιλοχορ. κτλ. inseruerunt v. 2 et 3 post primum distichon fr. 4; sed cum hoc distichon ὦδε γὰρ κτλ. non bene cohaerere videretur cum eo, quod Plutarchus praemittit: Φοῖβον ἀκούσαντες κτλ., hoc ipsum Schneidewinus subditivum esse censuit. Sed potius in epitome Diodori duo diversi loci temere in unum conflati. Diodorus primum ex Tyrtaeo commemoraverat oraculum Lycurgo editum de vitanda avaritia, deinde aliud oraculum, quod Polydorus et Theopompus retulerant. Tyrtaeus autem hoc ipsum oraculum more suo pentametro addito explanaverat, fortasse etiam alia addiderat, denique in fine subiecit: ὦδε γὰρ κτλ. Ceterum Plut. Instit. Lac. 42 Alcameni et Theopompo hoc oraculum editum esse dicit. Recte Zenobius Prov. II. 24 (ubi vid. interpr. et Müller Fr. Hist. II, 131) asserit proverbium ex oraculo Lacedaemoniis edito deductum esse: μετήνεται ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε ὁ θεὸς τότε ἀπολείσθαι κτλ., Aristotelis auctoritate usus: μέμνηται τοῦ χρησμοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. Nuper Hendess de orac. Gr. 19 sat levibus argumentis confisus Delphico oraculo abiudicat hanc dictionem. Cum oraculo componas versiculum vulgi ore tritum τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι, v. Pollux IX, 74. — V. 1. doricās formas consulto servavi; pro ὀλεῖ Diod. et Zenob. (cf. Miller Misc. 372) ἔλοι, schol. Eurip. Andr. 446 ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν (sed cod. Vat. σπάρταν τις ἔλοι), unde possis ἔλοι, ἄλλο δὲ κ' οὐδέν restituere, sed Tyrtaeus, qui pentametrum subiunxit, fortasse scripserat ὀλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν . . . Clemm ἄλλ' ὀλεῖ οὐδέν coniecit. — V. 2. ὦδε Hermann, Diod. δῆ. — V. 3. χρυσοκόμης, Hermann χρυσαμένους.

Fr. 4. Plutarch. vit. Lycurg. c. 6: Ὅττερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθήσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων καὶ παραβιαζομένων, Πολύδαρος καὶ Θεόπομος οἱ βασιλεῖς τὰδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν· Αἱ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἔλοιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατήρας εἶμεν· τοῦτ' ἔστι μὴ κρυοῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιῶντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον· ἔπεισαν δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν πόλιν, ὡς τοῦ θεοῦ ταῦτα προστάσσοντος, ὡς πον Τύρταϊος ἐπιμύνηται διὰ τούτων· Φοῖβον . . . ἀνταπαμειβομένους (v. 1—6). Auctius vero Diodor. Sic. T. III p. 3 omisso poetae nomine et confusum cum fr. 3 (ubi vide locum) affert v. 3—10. — V. 1. οἴκαδ' ἔνεικαν Amiotus

μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα·
 ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας,
 οἷσι μέλει Σπάρτης ἰμερόεσσα πόλις,
 5 πρεσβυγενεῖς τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
 εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους
 μνθεῖσθαι τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
 μηδ' ἐπιβουλεύειν τῆδε πόλει (τι κακόν),
 395 δῆμον δὲ πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἔπεσθαι·
 10 Φοῖβος γὰρ περὶ τῶν ᾧδ' ἀνέφηνε πόλει.

et Xylander, libri οὐτάδε νικᾶν. — V. 2. τε, τοῦ FaL. — V. 3. ἄρχειν, ἔχειν Fa, sed corr. in m. — βουλῆς Plut. (Fa. τιμῆς), βουλῆ Diod. — βασιλῆας, ἰα βασιλείας. — V. 4. Σπάρτης Diod., Σπάρτας Plut. fort. recte. — ἰμερόεσσα, Diod. ἰχερόεσσα. — V. 5. πρεσβυγενεῖς Diod, πρεσβύτας Plut., fort. πρεσβυγενέας, cf. etiam Plut. an seni sit ger. resp. c. 10. — τε γέροντας Plut., δὲ γέρον. Diod. — V. 6. εὐθείαις ῥήτραις, Diod. εὐθείην ῥήτρας. — Post ἀνταπαμειβομένους distinctionem sustuli, nam arcissime cohaerent ea quae sequuntur; similiter Sauppe Ep. ad Herm. p. 69, qui praeterea coniecit εὐθείην ῥήτρα πάντ' ἀπαμειβομένους, Boissonade εὐθείην ῥήτραις. — V. 7. μνθεῖσθαι τε Dindorf, cod. μνθεῖσθαι δέ. — ἔρδειν, in edit. 2 scripsi ἔρδειν. — V. 8. non est integer servatus, nam cod. μηδέ τι ἐπιβουλεύειν, rectius supplavit et emendavit Dindorf μηδ' ἐπιβουλεύειν τῆδε πόλει τι κακόν, quam Bach μηδέ τι βουλεύειν τῆδε πόλει σοκλιόν. Est enim hoc solemne carmen, velut apud Athenienses, vid. Aristoph. Thesmophor. 335 εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῶ δήμῳ κακόν. — V. 9. δῆμον δὲ Krebs, legebatur δῆμον τε. — V. 10. Hecker interpunctione post ἐπέσθαι deleta coni. Φοῖβος ἀκείρεκόμης κτλ. — Dixit de hoc Tyrtaei loco satis difficili Goettling Opusc. I 317 seqq., ubi ostendere instituit Lacedaemoniorum ῥήτρας, quae dicuntur, olim versibus heroicis adstrictas fuisse: Goettlingio adversatus est Urlichs Mus. Rhen. VI 194 seq. neque tamen quaestionem expedivit. Non est huius loci rem accuratius pertractare, capita tantum paucis perstringam. Nullis omnino legibus scriptis Lacedaemonii usi sunt, ῥήτραι quae vocantur sunt dictiones Delphicae, velut nobilissima illa ῥήτρα, quae Lycurgum praecepit, quomodo respublica Spartanorum ordinanda esset, antiquissimum pedestris sermonis Graeci monumentum, non Spartanam, sed Delphicam dialectum prae se fert. Et hoc quidem tam planum est ac locupletissimorum testium auctoritate firmatum, ut mireris neminem perspexisse. Sed nimirum homines doctos fugit duplex fuisse genus dictionum Delphicarum: praeter ipsum oraculum versibus heroicis aptum, quod Pythia furore percita edebat, quodque ipsius dei responsum esse credebatur, legati plerumque etiam litteris mandanda curabant, quae sacerdos Delphicus (προφήτης) ipsius oraculi explanandi gratia suppedabat: et haec quidem μαντεία pedestri oratione erat perscripta, quemadmodum illa ipsa Lycurgi ῥήτρα. Utrumque genus Lacedaemonii diligenter in publico tabulario servabant, neque tamen mirum, si postea pleraque diuturnitate temporis absumpta fuerint. Goettlingius autem hos Tyrtaei versus argutus quam verius ad Lycurgum referre voluit: nihil enim causae est, cur Plutarcho fidem abrogemus, qui poetam de Polydoro et Theopompo haec retulisse testatur; idem tamen Plutarchus mihi videtur omnino falsus esse, cum dicit hos reges novissima verba:

5. [3. 4.]

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ, θεοῖσι φίλῳ Θεοπόμπῳ,
 ὃν διὰ Μεσσήνην εἶλομεν εὐρύχορον,
 Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν·
 ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἔννεακαίδεκα ἔτη
 5 νωλεμέως αἰεὶ, ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες,
 αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες·

αὶ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἔλοιτο (scr. ἔροίτο) τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀργαγέτας ἀποστατήρας εἶμεν, addidisse ei dictioni, quam quondam Lycurgus accepit: eiusmodi fraus ab illius saeculi ingenio aliena. Imo haec ipsa verba, quae Delphici oraculi insignem prudentiam arguunt, a principio Lycurgeae dictioni addita fuerunt: sed sensim populi licentia gliscente Spartanus huius praecepti oblivio cepit, reges ac senatus non iam audebant populi multitudini, si quid novasset, resistere. Igitur Polydorus et Theopompus iterum Delphicum oraculum seiscitati sunt de re publica ordinanda; antistites oraculi regibus eadem fere, quae olim Lycurgo responderunt, antiquissima quaeque civitatis instituta optima arbitrati. Ac proximis quidem saeculis videntur Spartani cavisse, ne quid senatus consultis obrogaretur: quare qui postea de institutis Lacedaemoniorum scripserunt, praesertim cum oraculum Theopompo et Polydoro editum oblivione obrutum esset eiusque memoria potissimum Tyrtaei testimonio firmata esset, commenti sunt, hos reges primos id cavisse et Lycurgeae dictioni novissima verba addidisse. — Hic quoque videtur Tyrtaeus ipsa oraculi verba servavisse, quae poeta deinceps explanat, ut hoc fuerit dei responsum:

Ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμῆτους βασιλῆας
 πρεσβυγενέας τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
 μυθεῖσθαι τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
 δήμου δὲ πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἔπεισθαι.

nam post v. 3 (sive post v. 2) id ipsum, in quo summa rei est, cautum erat, ne quid senatus consultis obrogarent, quod Tyrtaeus v. 6 et 8 significat. Quod Plut. dicit an seni g. s. resp. c. 10: τὴν ἐν Λακεδαιμόνι ἀριστοκρατίαν ὁ Πόδιος πρεσβυγενέας, ὁ δὲ Λυκούργος ἄντικρυς Γέροντας ἀνόμασεν, non hos Tyrtaei versus respexit, sed sacerdotis Delphici dictionem (vid. vit. Lyc. c. 6).

Fr. 5. Tria fragm. in unum coniunxi, et primum quidem alterumque iam Buttman copulavit. V. 1 et 2. Pausan. IV 6, 2: Οὗτος δὲ ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέραις ἐπιθεῖς τῷ πολέμῳ· μαρτυρεῖ δὲ μοι καὶ τὰ ἔλεγεια τῶν Τυρταίου λέγοντα Ἡμετέρῳ κτλ. — V. 3. servavit Schol. ad Plat. p. 448 ed. Bekk.: Ἀφικόμενος δὲ οὗτος (Τυρταῖος) εἰς Λακεδαιμόνα καὶ ἐπίπλους γενόμενος συνεβούλευσεν αὐτοῖς ἀνελεῖσθαι τὸν πρὸς Μεσσηνίους πόλεμον, προτρέπων παντοίας· ἐν οἷς καὶ τὸ φερόμενον εἶπεῖν ἔπος· Μεσσήνην ἀγαθὸν μ. ἀ. ἀγαθὸν δὲ φ. et similiter idem p. 388 et Olympiod. I 162. (Olymp. etiam φυτεύσαι.) — ἀγαθὴν pro ἀγαθὸν bis scripsit Buttman. Respicit huc Strabo VIII 366. — V. 4 . . . 8. Strabo affert VI 279: Μεσσήνη δὲ ἑάλα πολεμηθεῖσα ἔννεακαίδεκα ἔτη, καθάπερ καὶ Τύρταϊός φησι Ἄμφ' αὐτὴν κτλ. Adde Pausan. IV 15, 2, ubi versus 4. 5. 6, et IV 13, 4, ubi v. 7 et 8 leguntur. — V. 4. ἀμφ' αὐτὴν Pausan., ἄμφω τῶδ' Str. — V. 6. αἰχμηταί, Strabonis libri αἰχμητάς et deinde ἡ μητέρων. Re-

εἰκοστῷ δ' οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
φεῦγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὄρεων.

6. [5.]

Ὡσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι,
δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὑπο λυγρῆς
ἤμισυ παντός ὅσον καρπὸν ἄρουρα φέρει.

7. [5.]

Δεσπότας οἰμῶζοντες ὁμῶς ἄλογοί τε καὶ αὐτοί,
εὐτέ τιν' οὐλομένη μοῖρα κίχοι θανάτου.

8.

397

Strabo VIII p. 362: Πλεονάκεις δ' ἐπολέμησαν διὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν Μεσσηνίων· τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν φησι Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι· τὴν δὲ δευτέραν, καθ' ἣν ἐλόμενοι συμμαχούς Ἀργείους τε καὶ Ἡλείους (ita etiam cod. palimps., Kramer coni. Ἀρκάδας) καὶ Πισάτας ἀπέστησαν, Ἀρκάδων μὲν Ἀριστοκράτην τὸν Ὀρχομενοῦ (c. pal. OPXOMENΩN i. e. Ὀρχομενίων) βασιλέα παρεχομένων στρατηγόν, Πισατῶν δὲ Πανταλέοντα τὸν Ὀμφαλίωτος, ἠνίκα φησὶν αὐτὸς στρατηγῆσαι τὸν πόλεμον τοῖς Λακεδαιμονίοις.

9.

Aristot. Eth. Nic. III 8, 5 (III 11): de iis disserens, qui vi cogunt milites, ut fortiter pugnent: Καὶ οἱ προτάττοντες, κἂν ἀναχωρῶσι τύπτοντες, τὸ αὐτὸ δρῶσι· καὶ οἱ πρὸ τῶν τάφρων καὶ τῶν τοιούτων παρατάττοντες· πάντες γὰρ ἀναγκάζουσι· δεῖ δὲ οὐ δι' ἀνάγκην ἀνδρεῖον εἶναι, ἀλλ' ὅτι καλόν. ubi Eustratius τοῦτο περὶ Λακεδαιμονίων λέγει· ἂν· τοιαύτην γάρ τινα μάχην, ὅτε πρὸς Μεσσηνίους ἐμαχέσαντο, ἐπολέμουν, ἧς καὶ ὁ Τυρταῖος μνημονεύει.

spicit Strabo VIII 362: τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν (Mes-seniorum) φησι Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι. — V. 7. δ' Xylander, om. Strab. libri.

Fr. 6. Pausan. IV 14, 3: ἐς τιμωρίας δέ, ἄς ὕβριζον ἐς τοὺς Μεσσηνίους, Τυρταίῳ πεποιημένα ἐστίν· Ὡσπερ κτλ. — V. 3. παντός ὅσον Ahrens, πᾶν ὅσον Kuhn, πᾶνθ' ὅσων AXKFcAgPc, πᾶνθ' ὅσων MLab, πᾶνθ' ὅσον PdVab. Schneidewin (Philol. I 588) ἤμισα πᾶνθ' ὅσον.

Fr. 7. Pausan. eod. l.: Ὅτι δὲ καὶ συμπεπθεῖν ἔκειτο αὐτοῖς ἀνάγκη, δεδήλωκεν ἐν τῷδε· Δεσπότας κτλ. quodd ex eodem carmine esse apparet. — V. 1. οἰμῶζοντες, οἰμῶζοντας VaLb.

II. (ΥΠΟΘΗΚΑΙ)

10. [6.]

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
 ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
 τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρούς
 πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,

5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
 παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἴκηται
 χρημοσύνη τ' εἰκῶν καὶ στυγερῆ πενίῃ,
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,

10 πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.

εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὄρη
 γίγνεται, οὐτ' αἰδῶς οὐτ' ὅπισ οὐτ' ἔλεος,
 θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
 θυήσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.

398

Fr. 10. Lycurg. in Leocr. 107: *χρήσιμον δ' ἐστὶ καὶ τούτων ἀκούσαι τῶν ἐλεγείων (τοῦ Τυρταίου), ἐν' ἐπίστησθε οἷα ποιοῦντες εὐδοκίμων παρ' ἐκείνοις (τοῖς Λακεδαιμονίοις): τεθνάμεναι γὰρ κτλ.* — V. 1. ἐπὶ, V. Franke ἐνὶ. — V. 2. ἧ, AB τῆ ἑαυτοῦ. — V. 3. αὐτοῦ Z Ald., v. αὐτοῦ, V. Franke ἦν δ' αὐτοῦ, Herwerden *Ἔην δ'*. — V. 4. ἀνιηρότατον, ἀνιαρότατον P, ἀνιαρώτατον AB et L a pr. m. — V. 6. μικροῖς, Z μικρῶ. — V. 7. μὲν om. A a pr. m., tralaticio errore, unde alii aliter sed frustra locum tentaverunt, ut mittam nuper ab Hoerschelmanno repertum *ἐχθρὸς γὰρ*, Thiersch coni. *ἐχθρὸς γὰρ τ' ἀστοῖσι*, Scaliger *ἐχθρὸς γὰρ τούτοις*, Taylor *ἐχθιστος γὰρ τοῖσι*. — V. 8. *χρημοσύνη τ' εἰκῶν*, Herwerden *χρημοσύνη* *ἑλίκων*. De forma *χρημοσύνη* vid. Lobeck ad Soph. Ai. p. 319 et Paralip. 452. — V. 9. αἰσχύνει, LP *αἰσχύνῃ*. — τε, Hartung δὲ. — εἶδος, olim coniec. *εὐχος*. — V. 10. πᾶσα, Epkema *παισί*. — ἀτιμία, Bekker et Hermann *ἀτιμίῃ*, Ursinus *ἀθυμία*, Scaliger *ἀθυμίῃ*. — V. 11. εἰ δ' V. Franke et Passow, vulgo *εἰδ'*, iidem in fine V. 12 comma ponunt (vulgo plene interpungitur), ut v. 13 apodosin contineat. Sauppe ἧ ῥ' vel ἧ θ', Thiersch verba *εἰδ'* οὕτως ἀνδρὸς ἀλ. eiecto *τοι*, Hermann *εἰ δ' οὕτως οὐτ' ἀνδρὸς ἀλ. οὐ. ὦ. γ. οὐδ' αἰδῶς, ἔς τ' ὀπίσω τελέθει*, ut ante *ἔς τ'* negatio repetenda sit, quae illi οὔτε respondeat, Ahrens *εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τότ'* (nunc τε scribit) *ἀλ. . . οὐτ' ὀπίσω γένεος*, Schneidewin *εἰ δ' οὐ πῶς ἀνδρὸς τοι*. Scheibe *ποι* vel *πον* requirit, Heimsoeth *τεν*. — ὄρη, ὄρη ABLPZ. — V. 12. οὐτ' αἰδῶς, οὐδ' αἰδῶς Z. — οὐτ' ὅπισ οὐτ' ἔλεος scripsi, vulgo *εἰσπίσω τελέθει*, sed ABP οὐτ' ὀπίσω τέλος (P *τελ.*) et οὐτ' ὀπίσω etiam L a m. pr., sed corr. *ἔς τ' ὀπίσω* ut Z. Scheibe *ἔξοπίσω* vel *τοῦξοπίσω γένεος*. — V. 13. *τῆσδε, τῆς γε* Z. — *μαχώμεθα, μαχώμεθα* ABP. — V. 14. *θυήσκωμεν, θυήσκωμεν* AB. — *ψυχῶν* Ald.,

- 15 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 μηδὲ φρυγῆς αἰσχροῦς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
 ἀλλὰ μέγαν ποιείσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
 20 μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς·
 αἰσχροὺν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεδόντα
 κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
 ἥδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνέοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 25 αἵματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα —
 αἰσχροὺς τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
 καὶ χροῖα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
 30 ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.

399

ψυχῶν ABLPZ. Ahrens *θυνησιέμεν εὐψύχως*, Kayser post v. 13 pentametrum, ante v. 14 hex. excidisse putat, Hartung post v. 14 plura esse ommissa videtur existimare, Leutsch praeunte Heinrichio a v. 15 novum diversae elegiae fragmentum inchoari arbitratur, quoniam hic et infra iuvenes compellentur, supra (v. 1—14) virorum fiat mentio. — V. 16. *μηδὲ φόβον*, Z *μητε φόβον*. — *αἰσχροῦς*, Sauppe *αἰσχροῦς*. — V. 17. *ἀλλὰ*, Hecker *μηδὲ*. — *ποιείσθε* ABP, vulgo *ποιεῖτε*. — V. 18. *μαρνάμενοι*, LPZ *μαχόμενοι*. — V. 20. *γεραιούς* Z, *γηραιούς* ABLP. scriptura suspecta non tam propter correptam paenultimam, quae licentia satis exemplis munita est, cf. infra fr. 17, sed quod abundare videtur hoc additamentum: verum haec copia verborum ab antiqui sermonis simplicitate haud aliena, quamquam *τοὺς γεραιούς* fortasse interpretamentum est alius vocabuli, velut *τοὺς πολιούς*. Antea conieci *γεραρούς*, idem etiam Winckelmann suavit, Kayser *ἀνηλεγῶς* coniecit, *χηρεῖους* Ahrens deleto *τοὺς*, Hartung *γηραλίους*, Herwerden *φεύγετε* Féry *Ἄρεος*. — V. 21. *γὰρ*, AB *μὲν γὰρ*. — V. 22. *πρόσθε*, B *πρόσθεν*. — V. 25. *φίλαις ἐν*, BZ *φίλ' ἐνί*, Schneidewin *φίλης ἐν*. — V. 26. *τὰ γ'* vel *τά γ'* vulgo, Hermann *τά τ'*, Sauppe *τά δ'*, Osann *γὰρ*. Ego conieci olim *αἰσχεῖά τ' ὀφθαλμοῖς*, Cobet *αἰσχροὺν ἐν ὀφθαλμοῖς*, Hecker *αἰσχροὺν τ' ὀφθ.*, idemque priore versu *ἐντερά δ' αἵματόεντα* coniecit, ipse, ut puto, mox improbaturus. Deinde Reiske *νεμεσήτ' ἐνιδεῖν*, V. Franke *νεμεσητὰ ἰδεῖν*, possis *νεμεσήτ' ἐσιδεῖν*. — V. 27. *νέοισι δὲ*, Thiersch *νέω δέ τε*. cf. Hom. II. X 71: *νέω δέ τε πάντα ἐπέοικεν Ἀρηϊκτάμενω, δεδαῖγμένω ὄξει χαλκῷ κείσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅτι φανήη· ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνας κταμένοιο γέροντος, τοῦτο δὴ οἰκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν*. — V. 28. *ἐρατῆς* Z, itaque Valckenaer coniecit, *ἀρετῆς* ABLP, *ἄρα τῆς* vulgo, *ἄρα τις γ'* V. Franke, ego in ed. 2 *ἄρα τις*, Boissonade ὁ ὅ' *ἐρατῆς* . . . *ἔχει*. — V. 29. *θηητὸς* Reiske, libri *θηητοῖσιν*.

ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν.

11. [7.]

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ,
θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς ἀρχένα λοξὸν ἔχει
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
5 ἐχθρῶν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας ὁμῶς ἀγχαῖς ἠελίοιο φίλας.
Ἴστε γὰρ Ἄρηος πολυδακρῶν ἔργ' αἰδῆλα·
εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέον πολέμου,
καὶ θαμὰ φεργόντων τε διωκόντων τε γέγευσθε,

V. 31 et 32. Stoll (quemadmodum iam ante Brunck et Gaisford, nuper Hartung et Rehdantz) in Philologo IV 169 subditicios censet, iniuria, quamquam distichon hoc repetitur Eleg. 11 v. 21. 22. Weil post hoc distichon plura omissa esse censet. — Ceterum et haec elegia, et quae deinceps sequuntur 11 et 12, integra sunt carmina, quamquam Franke elegiam 10 et 11 in unum coniungere conatus est, versibus aliis traiectis aliis obelo notatis, cui iure iam adversatus est Aug. Matthiae (de Tyrtaei carminibus Altenb. 1820). Thiersch in Act. phil. Mon. III 624 omnia in breves quasdam particulas dissolvere conatus est. Etiam Osann censet ea, quae Lycurgus adscripsit, ex diversis carminibus pro oratoris consilio excerpta esse, item eleg. 11 exordio carere: fugit homines doctos particulas γὰρ et ἀλλὰ γὰρ in proemiis horum carminum insignem orationi vigore addere, nec meminerunt idem etiam usu venire in oratione pedestri, velut in Xenophontis Oeconomico, Symposio, item in libellis περὶ πολιτείας Λακεδαιμονίων et Ἀθηναίων.

Fr. 11. Stob. Flor. L 7: Τυρταίου· (sic A Trinc., Vind. a m. s. ἠρωσελεγεία) Ἄλλ' Ἡρακλῆος κτλ. Resp. v. 1 Plutarch. de nobil. c. 2: ὁ Τυρταῖος τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας εἰς πόλεμον παρακαλούμενος, γενεὰν Ἡρακλέους ἀνικῆτου φησὶν αὐτούς. — V. 1. Gesn. margo ἀνικητον. — V. 2. οὐπω, Hecker οὐπως vel οὐ τοι, et posterius hoc Osann requirit. — V. 4. In edit. 2 hic et v. 10 ἐς scripsi, et v. 5 ἐχθρῶν. — V. 6. κῆρας ὁμῶς ἀγχαῖς Grotius, κῆρας ἀγχαῖς A. Voss, Vind., κῆρας ἐπ' ἀγχαῖσιν ἢ φίλαις B, ἀγχαῖσιν κῆρας Gesn. in m., Schneidewin κῆρας ἐπ' ἰσ' ἀγχαῖς, similiter Osann εἰς', quod prorsus non ferendum. Etenim ὁμῶς cum omissum et postea in margine adiectum esset, per errorem insertum versui seq. et inde illud ὡς ortum, quod prorsus incommodum. — V. 7. Ἄρηος scripsi, et sic Emperius, v. ὡς Ἄρεος (Voss. ὡς Ἄρεος). Schneidewin ἴστε γὰρ ὧν Ἄρεος. — ib. B et Gesn in m. πολυδακρῶν. — αἰδῆλα Ars. et marg. Gesn., v. αἰρίδηλα. — V. 9. θαμὰ scripsi idque etiam Schneidewin proposuit, omissum fuit in archetypo, itaque librarii pro arbitrio supplerunt, παρὰ Voss., πρὸς B., .ξ. Vind., μετὰ v. — τε ante διωκ. om. Trinc. (Vindob.) — τε γέγευσθε scripsi, τ' ἔγευσθε Voss., τ' ἄγεσθε A, τ' ἐγένεσθε Trinc. (et Vind. sec. Schneidewin, sec. Gaisf. ἄγεσθε vel ἄγευθ.) ac potuit sane dici καὶ πρὸς φεργόντων τε διωκομένων τ' ἐγένεσθε, cf. Aesch. Sept. 497 πρὸς τῶν κρατούντων ἐσμέν, οἱ δ' ἠσημένων.

- 10 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἤλάσατε.
οὐ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
πανρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
τρεσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλωλ' ἀρετή.
15 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὅσος, ἦν αἰσχροὶ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ.
ῤιγαλέον γὰρ ὀπίσθε μετάφρενον ἔστι δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δητῶ ἐν πολέμῳ·
αἰσχροὺς δ' ἔστι νέκυς κακκείμενος ἐν κούρησιν
20 νῶτον ὀπίσθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὦμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστροὶ καλυψάμενος·
25 δεξιτεροῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
ἔρδειν δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πελεμίζων,
μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλὰ τις ἐγγυὲς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔρχει μακροῦ
30 ἧ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἐλέτω·

V. 13. σαοῦσι Buttmanus, v. σάουσι. — V. 14. A πᾶς^α πόλετο. — V. 15. οὐδεὶς, fort. οὐδεὶς δ' ut Ursin. — V. 16. ἦν et γίγνεται Valckenaer, v. ἂν et γίνεται; idem etiam αἰσχροπαθῆ, vel ὅσαπερ αἰσχροὶ παθεῖν γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ coniecit, similiter Hartung, nisi quod ὅσα κακ' scripsit. Fort.: ὅσος αἰσχροί, ἦν τι πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ. — κακῷ, B supra κακῶ. — V. 17. ῤιγαλέον scripsi, legebatur ἀργαλέον, Ahrens ἀρπαλέον, Hartung permire θαρσαλέον, quod interpretatur: „es gehoert gar kein Muth dazu.“ Librorum lectio aperte corrupta; nam fugientem interimere facillimum est: neque tamen ἐπίδιον hic scribendum, sed *ῤιγαλέον*: ipsi enim Spartani fugientibus parcere solebant, vid. Plut. Lyc. c. 22: Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίδοικον ὅσον ἐμβεβαϊώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, εἶτα εὐθύς ἀνεχώρουσιν οὔτε γενναῖον οὔτε Ἑλληνικὸν ἠγοούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ ἀποκεχωρηκότας. cf. O. Müller Dor. T. II p. 247. — V. 18. δητῶ, Franckius δήϊον. — V. 19. αἰσχροὺς codd., αἰσχροὺν Gesn. margo Trinc. — κακκείμενος A, v. κατακείμενος. — V. 24. γαστροί, Voss. Ars. δουρί. — V. 25. ὄβριμον, ὄμβριμον Ars. — V. 27. ἔρδειν . . . διδασκέσθω πελεμίζων scripsi, legebatur ἔρδων (nonnullis ἔρδων placuit) . . . διδ. πολεμίζειν, Voss. πολεμίζ', Arsenius πολεμίζων, unde olim suasi ἔρδειν . . . πολεμίζων, nunc πελεμίζων correxi, nam poeta dixit, fortia facinora edere meminerit, cum vibrat hastam, respiciens praeceptum v. 25 τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος. — ὄβριμα vulgo, ὄμβριμα Voss. Arsen. — V. 28. A ἐστάτω. — V. 29—34 Weil de medio tollendos censet, quippe qui ex alia recensione sint additi.

καὶ πόδα παρ ποδὶ θεῖς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέη 401
 καὶ στέρνον στέρνω πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ξίφος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 35 ὑμεῖς δ', ὦ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
 πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίους,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
 τοῖσι πανόπλοισι πλησίον ἰστάμενοι.

12. [8.]

Οὗτ' ἂν μνησαίμην οὗτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην

V. 33. *πεπλημένος* Brunckius, v. *πεπαλημένος*. — V. 37. *ξεστοῖσιν* epitheton tantum ornans foret, sed distinguenda sunt haec iacula, quibus milites levis armaturae utebantur, a pilis hoplitarum (v. 29 *ἔγχεϊ μακρῷ*, v. 34 *δόρυ μακρὸν*), itaque *ξεστοῖσιν* conicio. apud Homerum quidem hasta procera appellari solet, ut est *μακροῖσι ξυστοῖσι* Il. v 497 et *νάμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον* . . . *δύω καὶ εἰκοσίπηχυν* o 677, huc adde Aleman. fr. 68 *δουρὶ δὲ ξυστῶ μέμνηεν*, et Apollon. Rh. II 1062 *δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσετε νῆα*, sed postea dicta sunt iacula breviuscula, ut Herodot. II 71 *ξυστὰ ἀκόντια*, Xenoph. Cyr. VII 1, 33 *ἐνθα δὲ δεινὴ μάχη ἦν καὶ δοράτων καὶ ξυστῶν καὶ μαχαίρων*, itaque equites potissimum utebantur, vid. ib. IV 6, 1. — ἐς αὐτούς offensionem est, sed medelam aegre adhibeas, nam ἐς ἄκρους, quod Franke suasit, non convenit. — V. 38. *πανόπλοισι* Dindorf, *πανοπλίαις* A Voss. Trinc. Vindob., *πανοπλίαις* B Gesn. marg., *ταῖσι πανοπλίαις* Ursinus, *πανοπλίαις* v. — *πλησίον*, B (?) *ἔγγυθεν*. Hartung scripsit *ἀκοντίζοντες οἵστον ἰέντες*, *πανόπλοισι πλησίον ἰστάμενοι*. Weil totum distichon Tyrtaeo abiudicat.

Fr. 12. Stob. Flor. LI 1 affert primum v. 1—14: *Τυρταῖον* (sic A Trinc.), tum LI 5 v. 15—44 (*Τυρταῖον* Trinc., *Ἡρωελεγεῖα* Voss. et Vind. in m., om. lemma A), sed recte Brunck, alii haec in unum coniunxerunt, quae videntur casu magis, quam consulto ap. Stobaeum diremta, neque tamen assentior Weillio, qui Stobaei libros traiectione corrigendos censet, ut post integrum Tyrtaei elegiam (LI 1. 5) continuo sequantur versus Euripidei (2. 3. 4. 6), nam Stobaeus alias quoque ea, quae continuo se excipiunt, diremit. Continuo post v. 14 secutum esse v. 15 maxime docet quod haec ipsa particula carminis inter Theognidea recepta est v. 1003—6 hoc modo: *Ἡδ' ἀρετῇ, τόδ' ἀεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον, κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σωφ' ξυνόν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε παντὶ τε δήμῳ, ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ*. Et ad eandem elegiam utrumque fragmentum pertinere docet etiam repetitio consulto adhibita v. 10 et 20; accedit quod Plato quoque in Legibus utramque partem respexit, cf. quae dixi in Museo Rhen. novo III 213 seq. Bernhardy tamen Hist. Litt. Gr. II 346 (II 1, 436 ed. 2) multa sibi reperisse visus est, quae offensionem sint, cui iure adversatus est etiam Schneidewin Philol. III 106. — V. 1. *Πλατο* Leg. I 629: *Τυρταῖον . . . ὃς δὴ μάλιστα ἀνθρώπων περὶ ταῦτα ἐσπούδακεν εἰπών, ὅτι οὗτ' ἂν μν. οὗτ' ἐν λ. ἄ. τιθείμην, οὗτ' εἴ τις πλοσυρώτατος ἀνθρώπων εἴη, φησὶν, οὗτ' εἴ πολλὰ ἀγαθὰ κεκτημένος, εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα, ὃς μὴ περὶ τὸν πόλεμον ἄριστος γίγνοιτ' ἂν*. et ib. II 660: *ἐὰν δ' ἄρα πλουτῆ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ἢ δὲ ἄδικος, ἄθλιός τε*

- οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαιμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικῶν δὲ θεῶν Θρηϊκιον Βορέην,
5 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φηὴν χαριέστερος εἶη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρῳ μάλιον,
οὐδ' εἰ Ταυταλίδεω Πέλοπος βασιλευτέρος εἶη,
γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρον ἔχοι,
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
10 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρῳν φόνον αἱματόεντα
καὶ δηῖων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
ἦδ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέω.
15 ξυνὸν δ' ἔσθλὸν τοῦτο πόληϊ τε παντὶ τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη

ἐστὶ καὶ ἀνιαρὸς ξῆ, καὶ οὐτ' ἂν μνησαίμην, φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴπερ ὀρθῶς λέγει, οὐτ' ἐν λ. ἄ. τιθείμην, ὅς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττει καὶ κτῶτο, καὶ δὴ καὶ δηῖων οὗτος ἂν ὀρέγοιτο ἐγγύθεν ἰστάμενος, ἄδικος δὲ ἂν μήτε τολμῶ ὄρῳν φόνον αἱματόεντα, μήτε νικῶ θεῶν Θρηϊκιον Βορέην, μήτε ἄλλο αὐτῷ μηδὲν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν γίγνοιτό ποτε. unde restitutum τιθείμην. Stob. τιθείην (ib. pro ἐν λόγῳ habent A Vind. Trinc. ἀν λόγῳ). — V. 2. παλαιμοσύνης, A Vind. Trinc. παλαιμοσύνης, quem ad modum Aristarchus apud Homerum scripsit, vid. Eustath. ad Od. © 103, sed παλαιμοσύνη Simonid. 149, 2. et Xenophan. 2, 16. — V. 3. ἔχοι, ἔχοις Vind., ἔχει A Voss. — V. 4. θεῶν, Β θεῶν. — V. 5. χαριέστερος, Trinc. χαριέστατος. — V. 6. Κινύρῳ μάλιον G. M. Schmidt, cf. Hesych.: Μάλιον μᾶλλον, Choerob. Orth. p. 248: Ἴωνες δὲ τὸ μᾶλλον μάλιον λέγουσιν. Vulgo Κινυρέοιο μᾶλλον, et sic Vind. A (hic tamen Κινυρεοῖο), Β Κινύρῳ πλέον, Camerarius Κινύρῳ βᾶθιον. Ceterum cf. Plato Rep. III 408 B: οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Clem. Al. Paedag. III 233: ἐὰν μὲν ἄρα πλουτῆ Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ἦ δὲ ἄδικος καὶ ὑπερήφανος. Postea Schmidt scribere maluit Μίδεω ἢ μάλιον Κινύρῳ abusum Hesychii glossa ἡμάλιον μέγα, ubi divisim ἢ μάλιον scribendum casnet. — V. 8. cf. Plat. Phaedr. 269 A: τί δέ, τὸν μελίγηρον Ἀδραστον οἴομεθα κτλ. — V. 9. ἔχοι, ἔχει A et Vind. a m. pr. — πλὴν om. B. — V. 10. οὐ γὰρ ἀνὴρ, Hartung εἰ μὴ ἀνὴρ, et v. 11 εἰ μὴ τετλαίη τ' ἐν ὄρῳν, male utrumque, ac Plato quoque his mutationibus aperte adversatur. — V. 11. μὴ τετλαίη, Vind. Trinc. μήτε τλαίης. — φόνον, πόνον A a m. pr. cf. Plat. Leg. I 629 E: εἴρηκας γοῦν ὡδε ἐν τοῖς ποιήμασιν, ὡς οὐδαμῶς τοὺς τοιοῦτους ἀνεχόμενος· οἳ μὴ τολμῶσασιν μὲν ὄρῳν φόνον αἵμ. κ. δ. ὀρέγοιεντ' ἐγγ. ἰστάμενοι. — V. 13—16 leguntur in Theognideis v. 1003—6. — ἦδ' Hermann, vulgo ἦ δ'. — τόδ', τόγ' B, idem inverso ord. ἄριστον ἐν ἄ. ἄεθλον. — V. 14. νέω, Theogn. σοφῶ. — V. 16. ἀνὴρ, Upton coni. ἂν εὔ. Huc respicit Plato Leg. I 630 B: διαβάντες δ' εὔ καὶ μαχόμενοι ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν ἐν τῷ πολέμῳ, ὡς φράζει Τυρταῖος, τῶν μισθοφόρων εἰσι πάμπολλοι.

νωλεμέως, αἰσχροῦς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
 ψυχήν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστῶς·
 20 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
 αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·
 ὅς δ' αὐτ' ἐν προμάχοισι πεσῶν φίλον ὤλεσε θυμόν 403
 ἄστῃ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
 25 πολλὰ διὰ στέροιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένους,
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
 30 καὶ παιδῶν παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
 ὄντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρναμένον τε
 γῆς πέρι καὶ παιδῶν θουῖρος Ἄρης ὀλέσῃ.
 35 εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα ταυηλεγέος θανάτοιο,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὐχος ἔλη,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἴθην·
 γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν

V. 17. αἰσχροῦς, A αἰσχροί, ego in ed. 2 αἰσχροῦς scripsi. — V. 19. δ' ἔπεσιν Hermann, vulgo δὲ πεσεῖν, Voss. om. δε. — V. 22. τ', Vind. θ', A δ'. — ἔσχεθε, A ἔχεσκε. — V. 23. ὅς δ' αὐτ' scripsi, cum antea coniecissem εἰ δέ τις vel ἄνδρα δ' ὅς, ut v. 27 τὸν δ' ὄλ. κτλ. sit apodosis, vulgo αὐτὸς δ' et plene interpungitur v. 26, Hartung ὅστις δ'. — V. 25. πολλὰ, A πολλὰ δέ. — V. 31—34 Weil ex alia elegia petitos esse existimat. ego diversam recensioem praegressi distichi v. 29. 30 agnosco, cf. quae infra ad v. 39 adnotavi. — V. 31. οὐδέ ποτε Hermann, vulgo οὐδέποτε. — V. 35. εἰ, Brunck ἦν, contra Ursinus et Steph. φύγοι . . . ἔλοι. — ταυηλεγέος, Vind. ταυηλεγέως. — V. 36. ἔλη, B ἔχη. — V. 37. μιν om. A., Schneidewin coniecit μέν. — V. 38. τερπνὰ A, θερπνὰ vulgo. — V. 39. γηράσκων A, vulgo γηράσκων δ'. — μεταπρέπει Vind. Trinc., vulgo μετατρέπει. — In Theognideis haec sunt contracta et male cum alienis versibus conglutinata v. 933: Πάυροις ἀνθρώπων ἀρετῇ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ· ὀλβίος ὅς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν· πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτὸν χάριος εἴκουσιν, τοῖ τε παλαιότεροι· γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν βλάπτειν οὐδ' αἰδοῦς οὐδὲ δίκης ἐθέλει. Franke v. 39—42 subditicios censet, Thiersch Act. Mon. III 636 existimat v. 41. 42 ante v. 39. 40 collocandos, et πάντες δῆ ἐν θώκοισι coniecit, contra Schneidewin vulgatum ordinem tuetur, sed v. 37 et 38 eiiciendos esse censet.

- 40 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
πάντες δ' ἐν θάκοισιν ὁμῶς νέοι οἱ τε κατ' αὐτόν
εἶκονσ' ἐκ χώρης οἱ τε παλαιότεροι.
ταύτης νῦν τις ἀνήρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεῖς πολέμον.

13. [10.]

Αἰθωνος δὲ λέοντος ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν.

404

14. [9.]

Πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέμασιν ἢ θανάτου.

15. [11.]

"Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου

Schneidewino assensus est Leutsch, qui hoc distichon (v. 37. 38) Mimmermo tribuit. Antea nihil omnino novandum esse existimavi, ratus necessarium esse v. 37, quoniam virum fortem, quamvis nondum ad senectutem pervenerit, omnes honorare soleant; ac verba v. 38 πολλὰ τερατὰ παθῶν explanari distichis duobus 39—42. At v. 37 et v. 41. 42, qui aequabilem plane eiusdem argumenti explicationem ostentant, non possunt inter se conciliari: atque veteres critici haud dubie notaverant hunc locum, in quo eiusdem sententiae duplices versus deprehenduntur, disticho v. 37. 38 haec, duobus v. 39—42 altera absolvitur. Qui Theognideas eclogas concinnavit, cum abundantiam ingratis animadvertisset, maluit contaminare, quam alterutram asciscere recensionem, itaque primum et tertium distichon nullo negotio in arctum redegit. Heimsoeth correctionibus intempestivis usus v. 39 ἢ γὰρ ἰὼν pro γηράσκων et v. 41 ὁμῶς οἱ τοί τε κατ' αὐτόν frustra traditam versuum compagem tueri conatus est. — V. 42. εἶκονσ' ἐκ χώρης, Schneidewin εἰκονσιν χώρης, Leutsch χώρης εἰκονσιν τοί τε ut est ap. Theogn., ego χώρης οἱ εἶκονσ' (Φεῖκονσ'). — V. 44. θυμῷ AB, θυμόν Vind. Voss. Trinc. — μεθιεῖς, Β μεθείς. — πολέμον Ursin. et marg. Gesn., libri πόλεμον.

Fr. 13. Galen. de Hippocr. et Platon. plac. III T. I p. 267 ed. Bas. οἶον καὶ ὅταν εἴπῃ (Χρόσιππος) Τυρταῖον λέγοντα· Αἰθωνος κτλ. ὅτι μὲν γὰρ ἔχει ὁ λέων θυμόν ἀκριβῶς ἅπαντες ἄνθρωποι καὶ πρὶν ἀκούσαι Τυρταῖον γιγνώσκουμεν. et ibid.: Τύρταιος δὲ γε, καθάπερ οὖν καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ σφοδρότατον ἔχειν φασὶ τοὺς λέοντας τὸν θυμόν, ὥστε καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅστις ἂν ἢ θυμοειδέστατος εἰκάζουσι λέοντι.

Fr. 14. Plutarch. de Stoic. repug. c. 14: καὶ τὸ Τυρταῖον τὸ πρὶν ἀρετῆς κτλ. ex Chrysippo qui frequenter Tyrtaeo usus esse videtur. — πρὶν, Brunck πρὶν γ'.

Fr. 15. Dio Chrys. I 34 ed. Emp.: ἐτι δὲ οἶμαι τὴν παρακλητικὴν, οἷα τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων, μάλα πρόπονσα τῇ Λυσιούργου πολιτείᾳ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις· ἄγετ' ὦ κτλ. ubi Schol. secund. Morellium: παρακλητικὰ ἐκ τῶν Τυρταίων. Tzetz. Chil. I 692: Τυρταῖος Λάκων στρατηγὸς καὶ ποιητῆς ὑπέρχεν Προτροπικὰ πρὸς πόλεμον γράψας ἄσμάτων μέλη. . . ὡς Δίων ὁ Χρυσόστομος οὕτω πον γράφει λέγων· ἄγετ' ὦ κτλ. Ahrens olim haec in tetrametros redigere instituit. — V. 1. Σπάρτας, V παρτα. — εὐάνδρου, Renner εὐάνδρω.

κοῦροι πατέρων πολιατᾶν,
 λαιᾶ μὲν ἔτνυ προβάλεσθε,
 δόρῳ δ' εὐτόλμως [βάλλετε]
 5 μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
 οὐ γὰρ πάτριον τᾶ Σπάρτα.

* 16. [12.]

405

"Ἄγετ', ὧ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρεος κίνασιν.

V. 2. κοῦροι, M κοῦρα. — πατέρων CMAVP Tzetz., πρότερον m in marg., πρῶτον rell. — πολιατᾶν scripsi, πολιητᾶν P, quod Hermann coniecit, πολιηταν V, πολιητᾶν M, πολιητᾶς C, πολιῆται M in m. et rell., om. Tzetz., Ahrens ὀπιητᾶν, Schneidewin πανοπιητᾶν, Thiersch ἄγετ' ὧ Σπάρτας πολιᾶται, κοῦροι πατέρων εὐάνδρων probante Koechlyo. — V. 3. λαιᾶ μὲν V et Tzetzes, λαᾶ μὲν C, λαιᾶν μὲν M, λαιᾶ μέντοι m. — ἔτνυ, B ἔτην. — προβάλεσθε, προβάλλεσθε BCMP a m. s. (a m. pr. προβάλλεσθαι) et Tzetz. (cod. B Tzetz. προβάλλοντες). — V. 4. δ' eiecerunt Klotz et Thiersch. — βάλλετε cancellis sepsi, nam est haud dubie a librarij profectum ad versum redintegrandum; Tyrtaeus scripsisse videtur δόρῳ δεξιτερᾷ δ' εὐτόλμως. verbum enim προβάλεσθε utriusque est enuntiati, neque offendit vocula δὲ postposita, quandoquidem nomina δόρῳ δεξιτερᾷ arctiore necessitate comprehenduntur; cf. Hesiodi Op. 46 ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν. Ceterum βάλλετε libri meliores PCM (supra βάλλοντες) var. lect. v., sed βάλλοντες V et rell., Luzac et Thiersch πᾶλλοντες. Interpolatione βάλλετε (βάλλοντες) confisus Grote Hist. Gr. I 473 interpr. Germ. coniecturam de re militari Spartanorum, qualis Tyrtaei aetate fuerit, periclitatur. — V. 5. φειδόμενοι, Tzetz. φείδεσθε, unde prius πᾶλλοντες . . φείδεσθαι conieci. — τᾶς ζωᾶς M, τᾶς ζωᾶς C, ζωᾶς rell. — V. 6. οὐ γὰρ, Koechly ὧς γὰρ. — πάτριον CM (corr. πάτρι), πατρί B, πάτρι v. — τᾶ Σπάρτα CM (corr. τῆς σπάρτας) Tzetz., τᾶ Σπάρτα B, τᾶς Σπάρτας v. Contra m. pro hoc versu nihil nisi περὶ πάτρας. — Koechly, qui disputavit de hoc carmine in actis philol. Heidelb. 1865 p. 204 (cf. 103. 104) cum alia immutavit, tum fr. 16 cum his versibus conglutinavit, quae ludibundus, non serio videtur fecisse.

Fr. 16. Hephaest. 46 om. nom. auctoris: Τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάκαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἱ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παράδειγμα Ἄγετ' κτλ. Ἄρεος DE (iidem κίνησιν), vulgo Ἄρεως. Probabiliter ad Tyrtaeum referunt, Valckenarius Alemani tribuit, quod sane scholion ineditum cod. A videtur confirmare, ἐπεὶ Ἀλμᾶν ἐχρήσατο, οὗτος δὲ Λάκων, sed credo hoc grammatici αὐτοσχεδίασμα esse. Hoc scholio videtur abusus esse schol. metr. Soph. Ai. 134 (T. II p. 384 Dind.): τὸ παρὸν δὲ μέτρον ἀνακαιστικὸν ἐστὶ, Λακωνικὸν καλούμενον, διὰ τὸν Λάκωνα Ἀλμᾶνα πολλῶ τούτῳ χρῆσασθαι: nam rettulit haec ad dimetrum. — Ex Tyrtaeo conversus videtur versus ap. Mar. Vict. II 11: *Ite o Sparta primores fauste nunc Parcas ducentes*, ubi legitimum numerum restitueris *Ite o Sparta nunc primores f. P. ducentes* (perperam Ritschl Opusc. I 273 *primores nunc fauste* traiecit et deinde *turmas* interpolavit; attigit hunc versiculum etiam Hense de Inba artigrapho in Actis Soc. Lips. IV 136), sed videtur non tam librarius culpandus, quam metricus, qui satis superque artis inscitiam prodit, quandoquidem hunc Molossicum versum dicit temereque *moras* Laconici exercitus *Parcas* interpretatur. Sane non

17.

Schol. Hephaest. 157 ed. 2 Gaisford: *Εὐρίσκειται δ' ἀπλῶς ἐν μέσῳ λέξεως κοινῇ καὶ ἐν παλιμβανχείῳ, ὡς καὶ παρὰ Τυρταίῳ ἤρωες· οὕτως γὰρ ἔλαβε τὸν δεύτερον πόδα τοῦ στίχου.* Igitur ἤρωες paenultima correpta dixit Tyrtaeus, ut saepe est apud Pindarum, in sede secunda hexametri ut videtur.

Hartung praeterea Tyrtaeo tribuit versus trimetros iambicos, de quibus dixi Carm. popul. 18. — G. Wolf Tyrtaei nomen restituere voluit apud Lydum de mensibus p. 117, ubi *Εὐρυτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μελοποιὸς* legitur (de quo loco dixi p. 1283 ed. 3), non recte: nam a Tyrtaei ingenio hoc prorsus abhorret: nec magis probanda Schmidtii coniectura, qui Alemanni vindicavit.

ignoro plerosque existimare morarum institutum recens admodum esse, quemadmodum Schoemann Antiquit. Gr. I 298 ad belli Peloponnesii novissimum tempus refert, quandoquidem Xenophon primus commemoraverit: at iam Hermippus comicus inde fabulam *Μοίρας* inscripsisse videtur, quae fabula initio belli docta est, vid. Commentat. de comoedia Att. 318, estque verisimile Spartanos legiones suas inde ab antiquissimo tempore *μοίρας* sive *μόρας* appellavisse, sed descriptio exercitus rei que militaris varias subiit vicissitudines.

A S I U S .

Χωλός, στιγματίας, πολυγήραος, ἴσος ἀλήτη
 ἦλθεν κνισσοκόλαξ, εὔτε Μέλῃς ἐράμει,
 ἄκλιητος, ζωμοῦ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
 ἦρως εἰστήμει βορβόρου ἕξαναδύς.

Asius. Athen. III 125 B: *Κνισσολοῖχος γὰρ τις εἶ καὶ κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον καὶ κνισσοκόλαξ . . . τὰ μὲν οὖν τοῦ Ἄσιου, ἔφη ὁ Μυρτίλος, ἔπη ταῦτ' ἔστι· Χωλός κτλ. — V. 1. ἴσος P, v. ἴσος. — V. 2. ἦλθεν κνισσοκόλαξ B, ἦλθε κνισσοκόλαξ C, ἦλθεν ὁ κνισσοκόλαξ PVL. Welcker *Κνισσοκόλαξ*, ut nomen proprium sit, coniecit Cycl. Ep. I 144, de Creophylo Samio cogitans, idemque v. 4 de Melete fluvio, non de advena parasito accipienda esse existimat, cf. etiam Welcker *Mythol.* III 47. Si Meles Homeri pater intelligendus est, Asius fortasse Irum aliquem nuptiis intervenire finxit, quamquam Homericum Iri origo repetenda ex iis, quae Athen. VI 259 A refert. — Non est hoc epigramma, sed pars maioris carminis.*

PISANDER.

Ἄνδρὶ μὲν Ἰππαίμων ὄνομ' ἦν, ἔπρω δὲ Πόδαργος.
καὶ κυνὶ Λήθαργος, καὶ θεράποντι Βάβης
Θεσσαλός, ἐκ Κρήτης, Μάγνης γένος, Αἰμονος υἱός
ᾧλετο δ' ἐν προμάχοις ὄξυν' Ἄρη συνάγων.

Pisander. Anth. Pal. VII 304: Πισάνδρον Ῥοδίων. hoc m. 2 in marg., tum C. τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μὲνηται Νικό(λαος) ὁ Λαμασκηνός: x ὡς ἀρίστου. εἰς Ἰππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. Prius distichon legitur etiam ap. Dion. Chr. XXXVII T. II 532: Ἄνδρὶ . . . Βάβης. τίς οὖν οἶδεν Ἑλλήνων οὐχ ὅτι τὸν ἔπρω, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἰππαίμονα; δοκῶ μὲν οὐδὲ Μαγνήτων, ὅθεν ἦν Ἰππαίμων. οὗτος μὲν οὖν φροῦδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῶ Βάβητι καὶ Ποδάργῳ. et ap. Polluc. VI 45: οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Μάγνης κύων, τὸ Ἰππαίμονος κτήμα, ὁ Λήθαργος, ἀνώνυμος, ὃς τῷ δεσπότῃ συντέταπται, καθάπερ μὲνυει τοῦπίγραμμά: ἀνδρὶ κτλ. et Eudoc. 96. — V. 1. ὄνομ' ἦν Anth. Poll. Eud. et ap. Dion. BM (in m. ὄνομα ᾧ), sed reliqui codd. ὄνομα τῶ. — Ἰππαίμων, Eud. Ἰππάμων. — ἔπρω, cod. Pal. ἔπρω, quod deinde corr. — V. 2. Λήθαργος Dio Poll. Eud., θήθαργος Anth., sed corr. γρ. λήθαργος (haud dubie ex Nicolao Damasc.). cf. Finsler gr. Anth. 72. — Βάβης, cod. Pal. μάγης. Eud. Βάθης. — V. 3 ἐν in Pal. supra add. — Αἰμονος Plan., αἰμονος Pal. Ceterum Thessalus fuit equus, Creticus canis, Hippaemon Magnesius, servi, qui inferiore habetur loco, patriam consulto poeta videtur reticuisse: fuit fortasse Phryx, vid. Tit. Phryg. n. I ap. Stevart A Description of some ancient monuments in Lydia and Phrygia: BABA, idem nomen Βάβης, vid. Proverbia Κάμιον ἢ Βάβης ἀνλεῖ, de quo cf. Athen. XIV 624 B et Zenob. Prov. IV 81, et Βάβης χορὸς App. Prov. I 46. Etiam Pherecydis Syrii pater Βάβης vocabatur, vid. Suid. Φερεκύδης, Diog. Laert. I 116. De significatione confer Phot. Bibl. p. 341 B: Βάβια δὲ οἱ Σύροι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν Λαμῶσιν τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἥδη δὲ καὶ τὰ μειράκια ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας θεοῦ. — Hartung meam explicationem reprehendit, nimium honorem cani aut equo tribui existimans patria eorum addita, quod mihi quidem non est offensionis: at quod ipse contendit haec omnia ad virum referenda esse, qui ex Magnesia Thessalica fuerit oriundus, cum maiores fuerint Cretenses, huic interpretationi non solum ordo verborum obstat, sed etiam hoc refragatur, quod Magnetes non credo illa aetate recte Thessalis accenseri; nam etiam postea Magnetes a ceteris Thessalis seiuncti fuerunt, cf. Aeschin. adv. Ctesiph. 83. Sin omnia ad unum Hippaemonem referenda sunt (quod Pollux videtur secutus esse, qui canem Magnetem dicit), tria haec simul in eo laudari existimandum est, quoniam Magnetes ex Thessalia oriundi olim in Creta domicilium collocaverunt, haud ita multo post his sedibus relictis novam urbem Magnesiam ad Maeandrum considerunt: nam haec fuit reapse Hippaemonis patria (vid. Dio Chr.), non Creta, ut videtur lemma cod. Pal. indicare: etenim nulli omnino Magnetes Cretam insulam videntur obtinuisse, postquam sedes suas in Asiam transtulerunt: cf. etiam Hoeck Creta II 410.

MIMNERMUS.

NANNΩ.

1. [1.]*)

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τεργνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
 τεθναίνην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κρυπταδὴ φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
 οἷ ἧβης ἄνθεα γίγνεται ἀρπαλέα
 5 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,

Mimnermus. Fr. 1. Stob. Flor. LXIII.16: Μιμνέρμου· τίς δὲ κτλ. V. 1. 2 affert Plut. de virt. mor. c. 6 s. p. n.: ἀκολάστων μὲν γὰρ αἰδέ φωναί· τίς δὲ χάρις, τί δὲ τεργνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀ. τ. . . μέλει. Cf. Apostol. XVI 61c. Huc respicit Horat. Epp. I 6, 65: Si, Mimnermus uti censet, sine amore iocisque Nil est iucundum, vivas in amore iocisque. ubi schol. ΦΨ: „Mimnermus scriptor elegiorum fuit, qui dixit nil esse iocundum sine amore et iocis, concordans Epicureorum sectae.“ rectius ille quidem, quam Porphyrio, qui dicit Mimnermum in ecloga quadam Hieronymi (corrigit *Epicuri*) sectam commendasse. V. 1. τίς δὲ, cod. Vind. Arsen. τίς δαί. — χρυσῆς, fort. χρυσέης, quemadmodum nunc etiam Meineke et Hartung scripserunt. — V. 3 et seq. om. cod. Vind. Trinac. — δῶρα καὶ εὐνή, Hecker δῶρα Διώνης, Hartung δῶρ Ἀφροδίτης, Leutsch Philol. XIX 664 μείλιχα μῆλα καὶ εὐνή. — v. 4. οἷ ἧβης ἄνθεα scripsi, i. e. *solus iuventutis flos dulcis*; εἰ ἧβης ἄνθεα AB, ἄνθεα εἰ ἧβης vulgo, Ursinus oīs κ'. Antea scripsi ἔσθ' ἧβης ἄνθεα γίγνεται, ἀρπαλέα κτλ. probante Stollio Phil. VI 747. Grotius ἄνθεα τῆς ἧβης, Schneidewin εὐανθῆς ἧβη γ. ἀρπαλέη, O. Schneider ἄνθε' αἰεὶ ἧβη, Kayser ἄνθε' ὀμηλικῆς vel ἡλικῆς δ' ἄνθεα, Ahrens οἷ ἧβης ἄνθεα, Hermann ἄνθεα ταῦθ' ἧβης, Hertzberg εἰ (αἰ?) ἧβης ἄνθεα, Hartung ἄνθεα τέργν' ἧβης, Sauppe εἰν ἧβης ἄνθει, C. Brugman denique οἶρ vel οἷς θ' ἧβης, quod, si οἷς ad Veneris munera refertur, abhorret a graeci sermonis consuetudine. — V. 5. ἐπεὶ δ', AB ἐπεὶ τ', Brunck ἐπὶν δ'. — V. 6. ὁμῶς καὶ καλὸν libri, ὁμῶς καὶ κακὸν Hermann, ὅμως καὶ καλὸν Doederlein coni., quae coniecturae improbandae sunt, recte se habet librorum lectio; ὁμῶς τιθεὶ eodem modo dictum est, quo Xenophon scripsit Agesil. 11, 12 αἰεὶ τιθεὶς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς.

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
 οὐδ' ἀνγὰς προσορῶν τέρεται ἡελίου,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
 10 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἐθήκε θεός.

2. [2.]

Ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὄρη
 ἕαρος, ὅτ' αἰψ' ἀνγῆς αὔξεται ἡελίου,
 τοῖς ἴκελοι πήχριον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσιν ἤβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν
 5 οὐτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
 ἣ μὲν ἔχουσα τέλος γῆρας ἀργαλέον,
 ἣ δ' ἐτέρη θανάτοιο· μίννυθα δὲ γίγνεται ἤβης
 καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδυαται ἡέλιος·
 ἀντὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὄρης,
 10 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίωτος·
 πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
 τρουχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὕδνηρὰ πέλει·
 ἄλλος δ' αὖ παιδῶν ἐπιδύεται, ὦντε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀἴδην·
 15 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἔστιν
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

3. [4.]

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὄρη,
 οὐδὲ πατήρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλοις.

V. 7. αἰεὶ μιν scripsi, v. αἰεὶ μὲν. — V. 8. προσορῶν, Grotius προσορῶν.

Fr. 2. Stob. XCVIII 13: Μιμνέρον· ἡμεῖς δ' κτλ. — V. 1. πολυανθέος A, v. πολυάνθεμος. — ὄρη scripsi, legeb. ὄρη. — V. 2. αἰψ', Brunck αἰψ. — ἀνγῆς Schneidewin, ἀνγῆ libri; subiectum est φύλλα. Postea Schneidewin coni.: φύλλ', ἃ φύει πολυανθέος ὄρη εἵαρος, αἰψ' ἀνγῆς αὔξεται ἡελίου. — V. 9. ἐπὴν, Brunck ἐπέι. — παραμείψεται, παραμείψαι A. — V. 10. τεθνάμεναι Bach, codd. δὴ τεθνάμηναι, Stephanus et O. Schneider τεθνᾶναι, at eiusmodi forma satis dubiae est auctoritatis, cf. Hermann ad Aeschyli Agam. 517. defendit tamen Ahrens Philol. Suppl. I 539. barbaram censet Cobet Var. L. I 390 (ubi apud Mimn. αὐτίκα δὴ θάνατος parum apte legendum censet), cf. etiam Contos Ἐρμῆς λόγιος I 25. — V. 11. ἄλλοτε A, v. ἄλλοτέ τ'. — V. 12. πενίης, περὶ ἣ A. — v. 16. διδοῖ B, v. διδοῖ.

Fr. 3. Stob. CXVI 1: Μιμνέρον (A, sed Trinc. Μενάνδρον). τὸ πρὶν κτλ. — V. 1. ὄρη, Ursin. ex codd. ὄρην, quod probant Nauck et Hartung, non recte, cf. Hesiod. Op. 407 ἣ δ' ὄρη παραμείβηται, et supra fr. 2, 9. — V. 2. φίλοις Voss., vulgo φίλος.

4. [5.]

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέον.

5. [3.]

(*Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,* 410
πιοιῶμαι δ' ἔσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλεόν ὄφελεν εἶναι·)
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
5 *ἦβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον*
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἀντίχ' ὑπερκρέματα,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

6. [6.]

Αἰ γὰρ ἄτερ νοῦσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδωνῶν
ἐξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

7. [7.]

(*Μῆτε τίνα ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς*
μῆτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν)

Fr. 4. Stob. CXVI 33: *Μιμνέρον Ναννοῦς* (*Νάννου* A, om. lemma Vind.)· *Τιθωνῷ κτλ.* — V. 1. *ἔχειν*, A. Vind. Trinc. *σχεῖν*, fort. *ὄχεῖν*. — ὁ Ζεὺς om. A. B. Voss. Vind., ὁ Trinc., *ἄφθιτον αἰεὶ coni.* Schneidewin.

Fr. 5. Stob. CXVI 34: *ἐν Μιμνέρον Ναννοῦς* (*Νάννου* A, om. Vind. Trinc.)· *Ἀλλ' ὀλιγοχρ. κτλ. . . ἀμφιχυθέν·* sed cum v. 4—6 legantur in Theognideis v. 1020—1022, recte Brunck fragmento, quod servavit Stobaeus, tres versus praemisit: *Αὐτίκα . . . εἶναι*, qui praecedunt apud Theogn. 1017—1019. — V. 4. *ὄναρ*, Schneidewin *ἔαρ*. — V. 5. *ἀργαλέον*, Theogn. *οὐλόμενον*. — V. 6. Theogn. *ἀντίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέματα*. — V. 7. A *ὅταν γνωστον τιθῆ*.

Fr. 6. Diogen. Laert. I 60: *φασὶ δ' αὐτὸν (Σόλωνα) καὶ Μιμνέρον γράφαντος· αἰ γὰρ κτλ. ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν· Ἀλλ' εἴ μοι κτλ.* cf. Apostol. I 60b. — V. 1. *μελεδωνῶν* scripsi, nisi praestat *μελεδωνέων*, ut Cobet edidit, legebatur *μελεδῶνων*. Sola hac forma antiqui poetae usi sunt, *μελεδῶν* recentis admodum aetatis est vocabulum, cum *μελεδῶν* satis habeat auctoritatis.

Fr. 7. Anthol. Pal. IX 50: *Μιμνέρον*. In marg. m. s. *MIMNEPMOT*. tum in rasura *άλ νν*, tum infra alia manus addidit *παραίνεσις εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν* (cod. Par. *Μνημέρον παραινετικόν· τὴν σαυτοῦ φρένα κτλ.* Idem distichon legitur in Theogn. v. 795—796 praemisso alio: *Μῆτε τίνα ξείνων κτλ.*, quod Bach, alii recte Mimnermo vindicaverunt, quos et olim in edit. 1 et nunc scutus sum, cum in ed. 2 Mimnermo abiudicavissem.

τὴν σαντοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἔρεϊ.

8. [8.]

Ἀληθείη δὲ παρέστω

σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χοῦμα δικαιοῦτατον.

9. [12.]

Ἡμεῖς δ' αἰπὸν Πύλου Νηλήϊον ἄστν λιπόντες

ἱμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα,

ἔς δ' ἔρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες

ἔξόμεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἡγεμόνες·

5 κείθεν δ' ἀκτῆεντος ἀπορνούμενοι ποταμοῖο

θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἴλομεν Αἰολίδα.

411

V. 3. τὴν σαντοῦ, Ahrens αὐτοῦ vel σωντοῦ, Bekker olim τὴν σ' αὐτοῦ, poterat s̄n αὐτοῦ scribi, ut est in Homeri Hymno in Merc. 564 σὺ δ' ἀτρεκέως ἔφρείνων σ̄n αὐτοῦ φρένα τέρπε, sed nihil mutandum, cf. Sappho 15. Alcaeus fr. 72. 78. 87. 101. — V. 4. cod. P bis ἄλλος et praeterea ἄμεινον. — τίς σε, ap. Theogn. rectius τοὶ σε.

Fr. 8. Stob. XI 1: Μενάνδρου Ναννοῦς (A, om. Trinc., ἔ ναννοῦς Vind., Μενάνδρος ἐν Νάννοις Schow.)· ἀληθ. κτλ. Passow et Gaisford Μιμνέρον. — V. 1. ἀληθείη, Schneidew. ἀληθίη. cf. Nauck Philol. XI 466.

Fr. 9. Strabo XIV 634: Ἀπελθόντες δὲ παρὰ τῶν Ἐφεσίων οἱ Σμυρναῖοι στρατεύουσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ νῦν ἐστὶν ἡ Σμύρνα, Λελέγων κατεχόντων· ἐμβαλόντες δ' αὐτοὺς ἔκτισαν τὴν παλαιὰν Σμύρναν. . . . Τότερον δὲ ὑπὸ Αἰολέων ἔκπεσόντες κατέφθον ἐὶς Κολοφῶνα καὶ μετὰ τῶν ἐνθῆνδε ἐπιόντες τὴν σφετέραν ἀπέλαβον· καθάπερ καὶ Μίμνερος ἐν τῇ Ναννοῖ φράζει μνησθεὶς τῆς Σμύρνης ὅτι περιμάχης αἰεὶ· Ἡμεῖς κτλ. — V. 1. ἡμεῖς om. CFmo Ald. — δ' omissum in codd. omnibus exhibent edd. — αἰπὸν Πύλον scripsi, legebatur αἰπὸν Πύλον, codd. αἰπὺ τε πύλον, nisi quod F ἐπεὶ τε πύλον exhibit, nisi forte scribendum uno verbo Αἰπύπυλον quasi si dicas Hochpylos, cf. Curtius Pelopon. II 174 seqq. Meineke ἡμεῖς δ' αὐτε (vel δηῦτε) Πύλον legendum proposuit, quod denuo proposuit Cobet. — V. 3. ἔς δ' ἔρατὴν Wyttenbach, legebatur ἔς δ' ἄρα τὴν. — V. 5. κείθεν δ' ἀκτῆεντος ἀπορνούμενοι ποταμοῖο quamvis dubitanter scripsi, sed litterarum vestigia tradita deserere nolui; δ' ἀστῆεντος vel δ' Ἀστῆεντος editiones, διασῆεντος CFOz, δι' ἀσῆεντος s, δ' ἀναστάντες x. Ἀκτῆεις dicitur fluvius, cuius aquae altis ripis labuntur: adiectivum hoc auctoritate destitutum, sed probe factum, atque constat, quantopere graeci poetae id genus adiectiva frequentaverint. Cum fluvius Colophonem praeterfluens aut nominatim fuerit appellandus aut epitheto aliquo illustrandus, nihil dum coniectura repertum, quo manifestum mendum probabiliter tollatur: nam a litterarum specie plus minusve omnia tentamina recedunt. Ego antea scripsi δ' αὐτ' Ἀλεντος, Ἀλεις enim videtur fluvius vocitatus esse, vid. Paus. VIII 28, 3, siquidem pro codd. scriptura ἀνελόντος recte Ἀλεντος restitutum, rectus casus ib. VII 5, 10 Ἀλεις legitur ac pariter ap. schol. Lycophr. 425, ut utroque loco Ἀλεις videtur scribendum. Sed coniecturam αὐτ' Ἀλεντος propter insolentiam productae syllabae primae praesertim in thesi versus repudio, neque

10. [13.]

Strabo XIV 634: Κολοφῶνα δ' Ἀνδραίων Πύλιος (κίττει),
ὡς φησι καὶ Μίμνερος ἐν τῇ Ναννοῖ.

11. [10.]

Οὐδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὖτις Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὀκεανοῦ καλὸν ἴκοντο ῥόον,

412

5 Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκίος Ἑλλοιο
ἀκτῖνες χρυσέω κείαται ἐν θαλάμῳ,
Ὀκεανοῦ παρὰ χεῖλος, ἴν' ὄχετο θεῖος Ἰήσων.

αὐτε Ἄλετος hiatus admissio veri simile. Sane Lycophro produxit, sed in arsi 425 καύηκας οὐκ ἄπωθεν Ἄλέτα ποτῶν, ubi insolens nominis clausula librariis offensioni fuit, qui Ἄλέτος correxerunt. Utramque offensionem Hermann verborum traiectioe Ἄλετος οὐκ ἄπωθε καύηκας ποτῶν remove conatus est. Mimnermo fluvii hoc nomen iam Brunck vindicavit, perperam ille quidem scribens δ' Ἀλήεντος, Schneidewin δ' αὖτις Ἄλετος. Hartung ἄστν, Ἄλετος scripsit. Schneidewin postea κείθεν δ' αὖ Μήλητος proposuit, usus Choerobosco I 142, ubi a fluvio Μέλης secernitur ἄλλος ποταμὸς ὁ Μήλης ὁ διὰ τοῦ ἡ τῆς Κολοφῶνος, qui I 45 Μίλης dici videtur. Vicissim alii epitheton aliquod fluvii indagare conati sunt, velut Hecker δ' ἀενάοντος. Ego cum olim σιῆντος coniecissem probante Hertzbergio, postea δὲ κροόντος (δ' αὖ στυγέοντος) scripsi, vid. Pausanias VIII 28, 3: Ἄλετος δὲ τοῦ ἐν Κολοφῶνι καὶ ἐλεγείων ποιηταὶ τὴν ψυχρότητα ἄδουσιν, adde ib. VII 5. 10, ut periegeta hunc ipsum locum respexerit: et in eundem modum Meineke κείθεν παρῆεντος proposuit; quod vocabulum Nonnus frequentat, sed apud priores non comparet, neque huic loco aptum. Meinekium praeterea offendit ἀπορνήμενοι praesentis temporis participium, quod satis tuetur Pindarus Pyth. I 65 ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι Πινδόθεν ὀρνήμενοι. — V. 6. βουλῇ, Cobet βουλῆς nulla necessitate. — Σμύρνην εἰλομεν Brunck, vulgo Σμύρναν εἶδομεν.

Fr. 11. Strabo I 46: εἰ δ' ὥσπερ ὁ Σηήσιος φησι παραλαβὼν μάρτυρα Μίμνερον, ὅς ἐν τῷ Ὀκεανῷ ποιήσας τὴν οἰκησιν τοῦ Αἰήταο πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἐκτὸς πεμφθῆναί φησιν ὑπὸ τοῦ Πελλίου τὸν Ἰάσονα καὶ κομίσει τὸ δέρος, οὐτ' ἂν ἡ ἐπὶ τὸ δέρος ἐκεῖσε πομπὴ πιδανῶς λέγοιτο εἰς ἀγνώτας καὶ ἀφανεῖς τόπους, οὐδ' ὁ δι' ἐρήμων καὶ ἀοίκων καὶ καθ' ἡμᾶς τοσοῦτον ἐκτετοπισμένων πλοῦς οὐτ' ἐνδοξος οὕτε πασιμέλων. Οὐδὲ κτλ. καὶ ὑποβάς. Αἰήταο κτλ. Apparet haec cohaerere et paucos quosdam versus intercidisae. — V. 1. οὐδέ κοτ' ἂν Porson, v. οὐδ' ὀκίταν. — μέγα Brunck, v. μέτα. — αὖτις Hecker, legebatur αὐτός, Meineke ἀρχός. — V. 2. τελέσας, eiusdem vocabuli repetitio, quam antiqui sermonis simplicitate non satis tuearis, displicet, corrigo ἀνύσας, cuius interpretamentum est τελέσας. τελέων quod futuri temporis est, cum ἀνύσας iungendum. Meineke ut hanc offensionem removeret, v. 3 Πελίῃ τε ἐλῶν legendum proposuit. — V. 6. χρυσέω, Hecker χρύσειοι. — V. 7. χεῖλος, ἴν' scripsi, ABC χεῖλεσιν, rel. et edd. χεῖλεσ', ἴν'.

12. [9.]

Ἡέλιος μὲν γὰρ πόνον ἔλλαχεν ἤματα πάντα,
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισιν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἥως
Ὀκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῆ·
5 τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνή
κοῖλλη, Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ
εὐδονθ' ἀρπαλέως χώρου ἀφ' Ἐσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιοπῶν, ἵνα δὴ θοὸν ἄρμα καὶ ἵπποι
10 ἐστᾶσ', ὄφρ' Ἥως ἠριγένεια μόλη·
ἐνθ' ἐπέβη ἐτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός.

13. [11.]

Pausan. IX 29, 4: Μίμνερμος δὲ ἐλεγεία εἰς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδούς, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεω-413 τέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Respicit Schol. Pind. Nem. III 16: Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανοῦ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δέδεκται, καθάπερ Μίμνερμος καὶ Ἀλκμᾶν ἱστοροῦσιν.

Fr. 12. Athen. XI 470 A: Μίμνερμος δ' ἐν Ναννοῖ ἐν εὐνῇ φησι χρυσὴν κατεσκευασμένην πρὸς τὴν χρεῖαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου τὸν ἥλιον καθεύδοντα περαινοῦσθαι πρὸς τὰς ἀνατολάς, αἰνισσόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου λέγει δ' οὕτως· Ἡέλιος κτλ. — V. 1. πόνον ἔλλαχεν Hermann emendavit, legebatur ἔλλαχεν πόνον. Stoll Ἡέλιος μέγαν ἐξέλλαχεν. — V. 2. ποτ', Bach κοτ'. — γίγνεται Dindorf, γίνεται vulgo, compares 1, 4. 2, 7 et 11. 5, 4, ubi ipse antea γίνεται scripseram. — V. 3. ἐπεὶ, Casaubonus ἐπήν. — V. 4. εἰσαναβῆ, Hermann εἰσανέβη. — V. 6. κοῖλλη Meineke, quemadmodum ὁμοῖος et ὁμοίος dici solet; possis etiam κοῖλλη ut ὀλώϊον est ap. Hesiod. Th. 591, vulgo κοίλλη, Eustath. p. 1632, 27 qui h. l. respicit κύλη. Ahrens coni. κοίλλη ἐν, Schneidewin κοίλλη ὑφ'. — V. 7. ὑπόπτερος Heyne, vulgo ὑπόπτερον, ut Apollo tripode alato fertur (Monum. Instit. Archaeol. T. I t. 48), ut ap. Aesch. Prom. v. 138 Oceanides ὄχω πτερωτῶν vehuntur; conf. etiam Gerhard Pict. Vasc. I t. 41, 57 al. — V. 8. εὐδονθ' PVL, εὐδονθ' ὄθ' AB. — ἀρπαλέως non est referendum ad εὐδοντα, sed iungendum cum verbis φέρει ἄκρον ἐφ' ὕδωρ, h. e. celeriter, rapide. — χώρου VL, χωροῦ B, χοροῦ AP. — V. 9. ἵνα δὴ θοὸν scripsi et sic Meineke, BP ἵν' ἀλήθοον, VL ἵνα οἱ θοόν. — V. 10. ἐστᾶσ' Brunck, ἔστασ' B, ἰστᾶσ' PVL. — V. 11. ἐτέρων VL, ἐτερέων BP, conieci σφετέρων vel προτέρων, nisi forte latet adiectivam eiusdem stirpis, unde τείρεα descendit, quasi dicas στερόπων ὀχέων. Schneidewin ἰερώων vel πτερινῶν vel ἐπεβήσεθ' ἔων, Ahrens στερεῶν vel ἐπεβήσετ' ἄρ' ὦν. De ipsa fabula cf. Gerhard Pict. Vasc. II t. 109.

14. [13.]

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν
 τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἷ μιν ἶδον
 Λυδῶν ἵππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
 Ἐρμιον ἀμ πεδίον, φῶτα φερεμμελίην·
 5 τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
 δριμὶ μένος κραδίης, εὖθ' ὄγ' ἀνὰ προμάχους
 σεύαιθ', αἵματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
 πικρὰ λιαζόμενος δυσμενέων βέλεα·
 οὐ γάρ τις κείνου δηῖων ἔπ' ἀμεινότερος φῶς
 10 ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
 ἔργον, ὅτ' ἀγγῆσιν φέρετ' εἵκελος ἥελιοιο.

15. [15.]

Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή.

16. [15.]

Ἀργαλέης αἰεὶ βάξιος ἰέμενοι.

Fr. 14. Stob. VII 12: Μιμνέρμου· Οὐ μὲν δὴ κτλ. — V. 1. οὐ
 μὲν δὴ κείνου γε, Hecker τοῦ μὲν δὴ κλεινόν γε, Hartung καὶ μὲν δὴ.
 — V. 2. οἷ μιν, Meineke ὅς μιν. — ἶδον, A εἶδον. — V. 4. Ἐρμιον
 A et ap. Schow. BCW, v. Ἐρμιον. — V. 5. οὔποτε, prius οὔκοτε scripsi.
 — V. 6. εὖθ' ὄγ' Schneidewin, εὖθ' ὅτ' A, Schow ut vid. ex codd.
 BCW ὀππότ', vulgo ἔσθ' ὅτ'. — V. 7. σεύαιθ' Schneidewin, σεύηθ'
 A, σεύεθ' ὀδ' Schow, σεῦ ἡδ' vulgo. Deinde A αἵματόεν ὑσμίνῃ πο-
 λέμοιο, sed supra οι. — V. 8. λιαζόμενος scripsi, βιαζόμενος codd.
 Schowii, v. βιαζομένον. Quemadmodum ἐκκλίνειν τι dici solet, ita hic
 eiusdem notionis verbum λιάζεσθαι. O. Schneider πυκινὰ βιαζόμενος
 δυσμέων βέλεσιν scripsit. — V. 9. δηῖων ἔπ' scripsi, i. e. coram
 hostibus; legebatur δηῖων ἔτ', quod sensu cassum; alias conieci ληῶν
 ἔτ' ἀμ. i. e. λαῶν. Ahrens δὴ Ἴων ἔτ' vel τότ', debebat certe οὐ γὰρ
 δὴ κείνου τις Ἴων scribere, sed vel haec ipsa forma Ἴων hic vix fe-
 renda; Hartung οὐ γὰρ τις κείνου γ' ἀν' Ἴωνας. — V. 11. ἀγγῆσιν,
 v. ἀγγαῖσιν. — φέρετ' εἵκελος ἥελιοιο Meinekio obsecutus scripsi, libri
 φέρετ' ὠκέος ἥελιοιο, cum antea ὠκέος ἥελιοιο (εἵκελος) proposuissem,
 sed integro versu terminari locum a Stobaeo adscriptum consentaneum
 est, nisi forte librariorum socordia pentameter omissus. Schneidewin
 ὄξέος pro ὠκέος requirit, et pro φέρετ' scripsit στρέφετ' (quod recepti
 Hartung praeterea ἀγγαῖς ἐν scribens), idem post ἔργ', ὄθ' ἀμ' ἀγγῆ-
 σιν φέρετ', Ahrens θέρετ', sed postea ἴσ' ἀγγῆς φέρετ'. — Hoc frag-
 mentum videtur referendum esse ad elegiam, quam Pausanias fr. 13
 testificatur.

Fr. 15 et 16. Etym. M. 187, 45: Βάξις . . . σημαίνει δὲ τὴν φή-
 μην καὶ τὴν ὄψιν, Μίμνερος· Καί μιν . . . Ἀργαλέης κτλ. — Fr. 15.
 C. Flor. φάξις εἶχε.

Fr. 16. αἰεὶ, D. Colb. αἰεὶ.

17. [14.]

414

Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων.

18.

Athen. IV p. 174 A: 'Ο δ' αὐτὸς (Δημήτριος ὁ Σκήψιος) ἱστορεῖ κὰν τῷ τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ τῆς αὐτῆς πραγματείας (Τρωϊκοῦ διακόσμου) Δαίτην (sic BC, δαίταν PVL) ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσίν, οὗ μνημονεύειν Μίμνερον. Cf. Eust. ad Od. p. 1413, 23. Item Spartaec sec. Demetrium colebantur heroes Δαίτων (eundem Μάτιωνα dicit Polemo ap. Athen. II 39 C) et Κεράων. Δαίτης, quocum apte componas Ἴσοδαίτης, etiam appellativi nominis loco erat, velut in Euripidis versibus, quos Porphy. de abst. IV 19 adscripsit: καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βρονταῖς τοὺς ὀμοφάγους δαίτας τελέσας, ubi perquam inepte legitur βροντὰς τὰς τ' ὀμ. δαῖτας. Recte me procurare mendum argumento sunt Hesychianae glossae, quae huc referendae: ὀμοφάγους δαῖτας (scr. δαίτας)· τοὺς τὰ ὀμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθλιότητας et δαίτας· μεριστάς.

19. [16.]

Aelian. V. Hist. XII 36: Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συναῖδειν ἀλλήλοις . . . Μίμνερος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους.

20. [17.]

Plutarch. de fac. in orbe lun. c. 19: Εἰ δὲ μὴ Θεῶν ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἅματι (sic Schott, v. ἅμα τὴν) νύκτα γινομένην καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας. ubi prima Mimnermi haud dubie sunt, corrigendum autem ἄστρον φανερώτατον κλεπτόμενον, quae sequuntur ex Cydia (vel Stesichoro) et Pindaro (Fr. 107) sunt petita: quamquam Pindarus quoque voce κλεπτόμενον utitur.

21.

Argum. Soph. Antig.: Μίμνερος δὲ φησι τὴν μὲν Ἴσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηναῖς ἐγκέλευσιν τελεῦτῆσαι. Videtur excidisse id, quod de Antigone dixerat Mimnermus.

Fr. 17. Schol. Hom. II. π 287: ἵπποβορῦστας. Μίμνερος, Παίονας κτλ. Cf. Cram. An. Par. III 287, 1 (παιῶνας ἄ. ἄ.).

22.

Tzetzes Lycophr. v. 610: Τροιζηνία δὲ λέγεται ἡ Ἀφροδίτη. ὡς Μίμνεμος λέγει, ὑπὸ Διομήδους τραφεῖσα ἡ Ἀφροδίτη παρεσκεύασε τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς μοιχευθῆναι, συγκοιμηθῆναι δὲ καὶ τῷ Ἴππολύτῳ καὶ Κομήτῃ, τῷ Σθενέλου υἱῷ. Διομήδης δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ Ἄργος, ἐπιβουλεύεται παρ' αὐτῆς· τοῦ δὲ καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας διὰ νυκτὸς φεύγει σὺν τοῖς ἑταίροις καὶ ἤλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὃς αὐτὸν δόλω ἀνεῖλεν. quae plane congruunt cum veteris scholiastae commentario, quem Kinkel nuper edidit.

Mimnermi fragmentum aliud praeterea olim legebatur apud Stob. CII 3: Κατὰ ἰατρῶν Μιμνέρον Νάννον (ita A, sed Voss. Vind. Tr. simpliciter Μιμνέρον vel Μνημέρον). Coniecit Meineke Μενάνδρον Φανίου, sed cum versus, qui sequuntur, tam a Mimnermi quam a Menandri poesi sint alieni, potius censendum est Mimnermi fragmentum excidisse, et illos versus Euripidis esse: Μιμνέρον Ναννοῦς· (ἂ δὲ⁴¹⁵ ποιεῖν φιλοῦσιν ἰητροί Εὐριπίδον· Ὀπ)οῖα δὲ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δειν' ὑπέροψα προγοῦντες αὐτούς. — Quod Meineke ap. Cram. An. Ox. I p. 102 τὸ παρὰ Μιμνέρον· Ὁ Ζεῦ πολυτίμητε, ὡς καλαὶ νῶν αἰ γυναῑ scripsit Μενάνδρον, nescio an Ἐρμίπῳ praestet. Ap. Stob. CXXV 3 Μιμνέρον ἐν Νεοπτολέμον (Voss. Vind. Tr. et Apostol. V 92 c simpl. Μιμνέρον) Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλειῇ Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι. fortasse itidem excidit Mimnermi fragmentum, ut deinde scribendum sit Νικομάχον ἐν Νεοπτολέμον (vid. Suid. v. Νικου.), sed cum satis turbatum sit hoc caput, etiam alia conicias: possunt enim hi trimetri etiam Archilochi esse. — Mimnermi nomen deprehendit Gomperz apud Philodem. π. εὔσεβ. p. 29, 4, sed nihil ibi extat nisi ΜΝΕΡ, neque licet assequi, de qua re disseruerit philosophus.

Aliae Mimnermi reliquiae haud dubie delitescunt in Theognideis, maxime in posteriore libri I parte, quemadmodum v. 983—8. 1007—12. 1023—4. 1055—8. 1063—8. 1069—70, ut iam olim significavi. Hartung his alia addit 993—7 (de quibus valde dubito), 1012—6, 1045—6. — Quod Porphyrio ad Hor. Epist. II 2, 101 perhibet: *Mimnermus duos libros luculentius scripsit*, non magis fide dignum, quam Suidae autoschediasma: ἐγραψε βιβλία ταῦτα (hoc add. ABVEM) πολλά, ubi Kuster ταῦτα delendum censuit, Bernhardy ἐρωτικά τὰ πολλά proposuit, Halm παρὰ ταῦτα, nonnulla intercepta esse arbitratus.

SOLON.

ΣΑΛΑΜΙΣ.

1. [12.]*)

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμίνος,
κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

2. 3. [12.]

Εἶην δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινῆτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
αἴψα γὰρ ἂν φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἄττικὸς οὗτος ἀνήρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

Solon. Fr. 1. Plut. Sol. c. 8: Ἐλεγεία δὲ κρούφα συνθεῖς καὶ μελετήσας, ὥστε λέγειν ἀπὸ στόματος, ἐξεπήδησεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀφνω πιλίδιον περιθήμενος. Ὀχλον δὲ πολλοῦ συνδραμόντος ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τοῦ κήρυκος λίθον ἐν ᾧδῇ διεξῆλθε (cf. Aristid. II 361) τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἐστὶν ἀρχή· Αὐτὸς . . . θέμενος. Τοῦτο τὸ ποίημα Σαλαμῖς ἐπιγέγραπται καὶ στίχων ἑκατὸν ἐστὶ χαριέντως πάνυ πεποιημένων. Rem ipsam etiam Iustinus narrat II 7, qui cum dicit: „in publicum evolat factoque concursu hominum quo magis consilium dissimulet insolitis sibi versibus suadere populo coepit.“ non sibi, sed ibi scripsisse censendus est. Respicit hoc carmen Philodem. de Mus. in vol. Hercul. I c. 20. — V. 2. Bab ἐπῶν. — ᾠδὴν, fort. rectius ᾠδὴν τ', id quod etiam Hartung proposuit.

Fr. 2. 3. Diog. Laert. I 46: ἔνθα τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέγνω διὰ κήρυκος τὰ συντείνοντα περὶ Σαλαμίνος ἐλεγεία καὶ παρώρησεν αὐτούς· καὶ αὐτὸς πρὸς τοὺς Μεγαρέας ἐπολέμησεν καὶ ἐνίκων διὰ Σόλωνα ἦν δὲ τὰ ἐλεγεία τὰ μάλιστα καθαφάμενα τῶν Ἀθηναίων ταῦτα· εἶην . . . Σαλαμιναφετῶν· εἶτα· Ἴομεν κτλ. V. 1. 2. affert Plut. praec. reip. ger. c. 17 inde a Φολεγ. Respicit Demosth. de falsa leg. § 252. — V. 1. Σικινῆτης cod. Monac., vulgo Σικινίτης. — V. 4. Σαλαμιναφετῶν Is. Vossius et Hermann, v. Σαλαμῖν' ἀφέντων, sed Stephani codd. Σαλαμῖν' ἀφέντων, unde Σαλαμιναφετῶν restituere licet.

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

* * *
 5 Ἴομεν εἰς Σαλαμίνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
 ἰμερτῆς, χαλεπὸν τ' αἰσχος ἀπασόμενοι.

417

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.)

4. [13.]

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
 αἶψαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
 τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὄβριμοπάτρη
 Παλλὰς Ἀθηναίη χειῖρας ὑπερθευ ἔχει·
 5 αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
 ἄστοι βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
 δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
 ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·

V. 5. 6. Apostol. IX 6 b. Arsen. 304. Schol. Demosth. p. 94 ed. Sauppe et Ulpian. in Demosth. de F. L. p. 152 ed. Dobson afferunt, ubi ἀπασόμενοι est; leguntur hi duo versus etiam in Ald. Voem. praemissi fragmento 4, ex coniectura manifesta: ἴσμεν γ' εἰς κτλ. — V. 6. Ulpian. Sch. Dem. Ald. Voem. τ' om.

Fr. 4. Integram hanc elegiam adscriptit Demosthenes de Fals. Leg. 254: Λέγε δή μοι λαβῶν καὶ τὰ τοῦ Σόλωνος ἐλεγεία ταυτί, ἦν ἰδηθ' ὅτι καὶ Σόλων ἐμίσει τοὺς οἷος οὔτος ἀνθρώπους. . . Λέγε σύ· ἐλεγεία Σόλωνος (Σόλωνος om. STAUG12kst Bav. Lind. Vind4 PLSM, ἠρωελεγεία Ω [corr. ἐλεγεία Σόλωνος], ἠρωελεγεία t, λαμβεία LaurS, titulum plane om. r.)· Ἡμετέρα δὲ κτλ. Varietatem lectionis exhibeo secundum novissimam Voemelii editionem (Dem. oratt. de corona et de falsa leg. Lips. 1862). Solonis elegiam plane omittunt STAUG12ks, sed primum et tertium distichon in scholiis exhibent Aug1s Vind1. Exstat haec elegia praeterea in Cod. Vind. 153, cuius collationem a Schubarto mecum communicatam iam olim subieci (S), in cod. Paris. Reg. n. 2600 fol. 114, quem contulit Voemelio auctore promississimo studio B. Hase (P), et in codice Ambrosiano D 15 sup. chart. saec. XV, quem contulit Studemund (A), qui fere ubique consentit cum P. — Sitzler versuum ordinem perturbatum esse existimat, itaque post v. 16 inserendos esse v. 23—30, quos excipiant v. 17—23, denique v. 31 seq., infirmis ille quidem vel nullis usus argumentis. — V. 1. Est ipsum hoc exordium elegiae, neque quidquam excidit, quemadmodum Voemel olim existimabat, nam nunc ipse largitur elato Solonis animo satis convenienter carmen a particula adversandi inchoari. — ἡμετέρα codd., ἡμετέρῃ Brunck. Initium hoc elegiae videtur respicere Arist. Eqq. 1175. — ποτ' ὀλεῖται, S ποτε ἄλειται, A ποτ' ἄλειται, P ποτ' ὀλεῖ. — V. 2. μακάρων, Trp. μακρῶν. — V. 3. ὄβριμοπάτρη A exhibet ut vulgo, ὄμβριμοπάτρη Qtu Lind. 2 Π ex corr., S ὄβριπάτρη. — V. 4. Παλλὰς, πολλὰς Ω, om. PA. — V. 5. μεγάλην, Sitzler ἐρατήν vel λιπαρήν requirit. — V. 6. ἄστοι, ἄστοι δὲ r Vind4 M (a pr. m.). — χρήμασι, male olim conieceram δῆμασι, quod probans Hecker praeterea v. 5 ἀφραδέεσσι scripsit. — V. 7—11. om. Lind. — οἷσιν, u οὔσιν, PA οἷσι. — ἑτοῖμον, PA ἔτοιμοι, ἔτοιμον η. — V. 8. ὕβριος. AP a m.

οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
10 εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

* * * * *

πλουτοῦσιν δ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενοι

418

* * * * *

οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
15 ἢ σιγῶσα σύννοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἤλθ' ἀποτισομένη.
τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἔλκος ἄφυκτον·
εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
ἢ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὐδοντ' ἐπεγείρει,
20 ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὄλεσεν ἡλικίην·
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστν

pr. ὕβρις. — μεγάλης, M a m. pr. μεγάλων. — V. 9. ἐπίστανται, rL8 ἐπίσταται. — V. 10. ἡσυχίῃ, ἡσυχία M a m. pr. ἢ ἀκίην . . . Post hunc versum inserunt editores χρήματα δ' ἱμείρονσιν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι mutuati ex fr. 13 v. 7, aut τίποτε γὰρ κόρος ὕβριον, ὅταν πολὺς ὄλβος ἐπηται ut Sylburgius, aliquanto probabilius (fr. 8). Conieci nihil nisi hemistichium excidisse:

εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

πλουτοῦσιν δ' ἀδίκως

οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων.

φειδόμενοι, κλέπτουσι δ' ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος.

ut ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενοι illatum sit ex fr. 13 v. 12. Voemel v. 11 πλουτοῦσιν δ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενοι plane sustulit, sed quod putat hanc coniecturam firmari cod. Lind. auctoritate, qui hunc versum omiserit, hoc nihil valet, nam ille codex etiam v. 7—10 praetermisit manifesta librarii negligentia. Ceterum in codd. nec hic nec infra ullum lacunae indicium. — V. 11. πλουτοῦσιν AFTΦt, πλουτοῦσι Ω a m. pr. S, πλουτεῦσιν olim edidi. — ἔργμασι, Ω a m. pr. tu ἔρμασι. — Sitzler hexametrum in hunc modum instauravit: πλουτοῦσιν δ' ἀδίκους(ιν ἐπ') ἔργμασι (θυμὸν ἔχοντες). — V. 12. 13 om. u. — τι om. ΩVind4. — V. 13. ἐφ', ΠL8MS ἀφ', et ἀφαρπαγῆι FTΦr, A ἀφαρπαγῆ. — V. 14. θέμεθλα Δίκης scripsi, codd. omnes δίκης θέμεθλα. — V. 15. ἢ, A ἦ. — σύννοιδε, Φ δ' ἔληθε συνοῖδε, ΠL8M Vind4r λέληθε συνοῖδε. — τὰ, Chrysoloras corr. τε. — γιγνόμενα, γινόμενα S. — V. 16. ἡλθ', A ἤλθα. — ἀποτισομένη cod. Bavar., ἀποτισαμένη ceteri libri. — V. 17. τοῦτ', S τοῦ δ', Steph. ταῦτ', ταῦτη δὴ Sylburg. — ἔλκος, Π corr. ἔρκος. — V. 18. εἰς, A ἐς, P εἰ. ἐς fortasse aliquis praeferat, et ad eandem normam alios locos exigat, sed nimis incerta est paradosis. — ταχέως, Ω Vind3 u τέως, sed Ω in m. ταχέως, unde τελέως possis coniecere. — V. 19. ἢ Stephanus M corr. AldV, ἢ ceteri libri. — ἐπεγείρει Ω et vulgo, ἐπεγείρειν ΦBav., ἐπαγείρειν FTrS8MA, ἐπαγείρει Lind. Vind4, ἀπαγείρειν P, ἐπέγειρειν coniecit Schneidewin. — V. 20. ἐρατὴν, ἐρατῶν TS Lind. PA, ἐραστὴν Vind4. — V. 21. δυσμενέων, Hecker δυσνομίης requirit, contra Sitzlerō ταχέως suspectum,

τρώχεται ἐν συνόδοις, τῆς ἄδικ' ἐστὶ φίλα.
 ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακὰ τῶν δὲ πενιχῶν
 ἰκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἄλλοδαπήν
 25 πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες, 419
 καὶ κακὰ δουλοσύνης στυννὰ φέρουσι βία.
 οὔτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἰκάδ' ἐκάστῳ,
 αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
 ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορον, εὔρε δὲ πάντως,
 30 εἰ καὶ τις φεύγων ἐν μυχῶ ἢ θαλάμῳ.
 ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
 ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,

itaque τρωγῶν corrigit. — V. 22. τρώχεται, M Vind4L8r τρώχεται, hinc Chrysoloras τρώχεται ἐνί. — τῆς ἄδικ' ἐστὶ φίλα scripsi confidenter refingens librorum lectionem τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις, nam φίλους ut vulgo Vind4, φίλους ὙΦρεηΠL8M Lind. SPA, utrumque t, φιλεταίροις ΩuVind3. (quae scriptura videtur orta ex ἐταίροις supra φίλοις addito). Cum verba quemadmodum vulgo leguntur, sensu cassa sint, antea scripsi ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις probante Voemelio, ut clandestini coetus hominum factiosorum notentur (cf. Plato Theaet. 173 D: σπονδαὶ ἐταιριῶν ἐπ' ἀρχᾶς καὶ σύνοδοι): lenis quidem medela, sed molesta eiusdem casus repetitio non satis digna vetere poeta, itaque malui corrigere ἐν συνόδοις, τῆς ἄδικ' ἐστὶ φίλα, quemadmodum est apud Theogn. 465 καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔστω. Librorum corruptela repetenda ex compendiorum scripturae ignoratione. Ahrens coni. ἢ συνόδοις τῆς ἀδικησιφίλοις, Hecker ἐν συνόδοις τῶν ἐτάρων ἀδίκους, Emperius τοῖς δ' ἀδικοῖς ὄφελος, Hertzberg τῆς ἀδικοῦσι φίλους. — V. 24. ἰκνοῦνται (pro quo Schneidewin ἰκνεῦνται) Ω et omnes codd, ἰκνοῦνται P. — ἐς, L8 εἰς. — V. 25. πραθέντες, Ω a m. pr. παραθέντες, Solon προθέντες scripserat. — ἀεικελίοισι, ML8Φr ἀεικλιόισι, AP ἀκλιόισι. — δεθέντες, FTvSApr. δοθέντες. — V. 26 vulgo deest, supplementit Goettling ex apogr. Planud. (Iriarte Cod. Matrit. p. 113): παίκανα δ. ζυγὰ φ. βία, unde καὶ κακὰ δ. συχνὰ φ. βίη scripsit, ego στυννὰ . . . βία praetuli, Hartung et Sauppe λυγρὰ praeferunt. Voemel perperam ζυγὰ tuetur, quod nullo pacto licuit producta syllaba priore efferre. Schneidewin, qui πάγκανα (Voemelio probante) scripsit, reliqua tuetur, ratus a Lascari verum suo periculo additum esse, at eiusmodi versus docto hoc homine indignus, quamvis idem Sauppio sit visum. — V. 27. οἰκάδ', Hermann οἰκῶ. — V. 28. αὔλειοι, AP αὔλιοι. — δ' ἔτ' Vind3, vulgo δέ τ', δέτ' Ω, δ' ὄτ' APVind4TΦrS, δ' ὄτ' M a pr. m. L8, Hecker δ' ἴσχειν οὐκέτ' ἔχουσι. — V. 29. ὑπὲρ ἕρκος, ὑπέρθορον AP, om. u. — ὑπέρθορον, ὑπέρθορον L8M a m. pr. Vind4. Obs. Ask. rη. — πάντως SVind4, πάντων APVind3ML8Ω et Bekkeri codd., πάντας Obs. Ask. η, πάντων et supra πάντας Π, πάντας η πάντως Bodl. — V. 30. εἰ καὶ τις margo Lessing., ἢ γέ τις (ἢ γετις ἢ) AP7S, εἰ γέ τις ceteri libri, εἰ γέ τις ἢ (εἰγετις ἢ) Ald. — ἐν, ἢ Vind4ML8r. — ἢ θαλάμῳ scripsi, nisi malis θαλάμων, idemque Schneidewin et Koechly coniecerunt, codd. omnes ἢ θαλάμῳ. — V. 31. με, AP μή. — V. 32. κακὰ πλεῖστα, u καλὰ πλεῖστα, rL8Vind4 πλεῖστα κακὰ, Schneidewin κακὰ πολλά. — δυσνομία, antea scripsi δυσνομίη et deinde εὐνομίη, quod Baitero quoque placuit.

εὐνομία δ' εὐκοσμητὰ καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 καὶ θάμα τοῖς ἀδίκους ἀμφιτίθησι πέδας·
 35 τραχέα λειαίνει, πᾶναι κόρον, ὕβριν ἀμανροῖ,
 ἀναίνει δ' ἄτης ἄνθεα φνόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιᾶς ὑπερήφανά τ' ἔργα
 πρᾶννει, πᾶναι δ' ἔργα διχοστασίης,
 πᾶναι δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
 40 πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

5. [14.]

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσον ἐπαρκεῖ, 420
 τιμῆς οὐτ' ἀφελῶν οὐτ' ἐπορεξάμενος·
 οἱ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἧσαν ἀγρητοί,
 καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
 5 ἔστην δ' ἀμφιβαλῶν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισιν,
 νικᾶν δ' οὐκ εἶασ' οὐδετέρους ἀδίκους.

6. [15.]

Δήμος δ' ᾧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἠγεμόνεσσιν ἔποιτο,
 μήτε λίην ἀνεθεὶς μήτε πιεζόμενος.

7. [16.]

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν.

V. 33. εὐκοσμητὰ, S ἔμπεδα. — V. 34. καὶ θάμα scripsi, vulgo καὶ
 θαμά, O. Schneider καὶ θ' ἄμα, quod ego quoque conieci, Hartung καὶ
 ἄμα hiatus non ferendo. De particula θάμα, i. e. ἄμα, dixi ad Pind.
 — V. 35. τραχέα, Chrysoloras τραχέα. — λειαίνει, λαιένη Ω, λιαίνει, AP,
 δ' λιαίνει ΦrL8, δι' αἶνει Π. — V. 36. ἄτης, Ω a pr. m. ἀντης, unde
 ἀνάτης aliquis coniecit. — V. 37. εὐθύνει, Herwerden ἰθύνει requirit.
 — δὲ, δὲ δὴ S. — V. 39. ἀργαλέης, Vind4 AldT ἐργαλέης. — ἔστι
 AP, vulgo ἔστι. — V. 40. πάντα, Ω a m. pr. πάντας. — πινυτά, Ven.
 συνετά.

Fr. 5. Plut. vit. Sol. c. 18: Ἐπισημαίνεται δὲ (Σόλων) αὐτὸς αὐ-
 τῷ τὴν ἐξίσωσιν οὕτως· Δήμῳ κτλ. — V. 1. μὲν om. CL. — ὅσον
 Stephanus, ὅσον libri. — ἐπαρκεῖ libri, ἀπαρκεῖ Coraës, ἐπαρκεῖν
 Brunck. — V. 4. μηδὲν, qV οὐδὲν. — V. 5. FaL ἐς τὴν δ' ἀμφιβαλῶν
 κράτος ἀμφοτέροισι. Hunc locum respicit Aristid. T. I 829 et II 360.

Fr. 6. Plut. Comp. Sol. et Popl. c. 2: Καὶ τοῦτο δ' εἰκε συνειδεῖν
 πρότερος ὁ Σόλων, ὅτι δήμος ᾧδ' ἂν ἄριστα κτλ. — V. 1. Δήμος δ'
 Schneidewin alii praemiserunt, Brunck scripsit ᾧδ' ἂν δήμος. — V. 2.
 λίην FaL, v. λίαν. Ad idem hoc carmen fortasse pertinet fr. 12.

Fr. 7. Plut. Sol. c. 25: ἔργμασι (α ἔρμασι) γὰρ ἐν μ. π. ἀδεῖν (v.
 ἀδεῖν) χ. ὡς αὐτὸς εἴρηκε. Ad hoc carmen fortasse pertinent Theognid.
 v. 799—802.

8.

Τίττει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἔπηται.

9. [17.]

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης, 421
 βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίννεται ἀστεροπῆς·
 ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλνται· εἰς δὲ μονάρχου
 δῆμος αἰδοίη δουλοσύνην ἔπεσεν·
 5 λείως δ' ἐξάραντ' οὐ ράδιόν ἐστι κατασχεῖν
 ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρόνι περὶ πάντα νοεῖν.

10. [18.]

Λεῖξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
 δεῖξει ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Fr. 8. Clem. Al. Str. VI 740: Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· Τίττει γὰρ (τοι H et Ottob.) κτλ. ἀντικρως ὁ Θεόγνις γράφει· Τίττει τοι κόρος ὕβριν ὅταν κακῶ ὄλβος ἔπηται. Uterque secuti videntur antiquius proverbium: Τίττει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῶ ἀνδρὶ παρείη, Diogenian. VIII 22. Simile Solonis dictum memorat Diog. I 59.

Fr. 9. Diod. Sic. Exc. Vat. T. III p. 23 Dindf.: Λέγεται Σόλων καὶ προειπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἐσομένην τυραννίδα δι' ἐλεγείων· Ἐκ κτλ. . . νοεῖν. V. 1--4. Diog. L. I 50 (et Apostol. VI 93 c) affert, V. 1. 2 Plut. Sol. c. 3: Ἐν δὲ τοῖς φρυσμοῖς ἀπλοῦς ἐστι λίαν καὶ ἀρχαῖος, ὡς δῆλον ἐκ τούτων· Ἐκ νεφέλης . . . ἀστεροπῆς, deinde sequitur fr. 12, et V. 3. 4 Diod. Sic. XIX c. 1. — V. 1. πέλεται, Diog. φέρεται. — μένος, ap. Diog. ed. Frob. βία. — χαλάζης, ap. Pl. C χάλαζα, Diod. θαλάττης. — V. 2. λαμπρᾶς, Diog. λαμπρῆς fort. rectius. — γίννεται, Diod. γίνεται, et sic ut videtur codd. Plut. Diog. — V. 3. δ' om. Diod. utroque l. — μονάρχου, Diod. XIX 1 τυράννου (F τυράννον). — αἰδοίη Diod. ib., sed altero l. αἰδοίη, Diog. αἰδοῖς ἐάν. — δουλοσύνην, Diod. Exc. δουλοσύνης, et priore l. FV ἔπεσαν pro ἔπεσεν. — Post v. 4 Hartung nonnulla intercepta esse existimat. — V. 5. λείως δ' ἐξάραντ' scripsi, cod. λίης δ' ἐξέραντα, id est, si quem plane catulaveris, nam non est verisimile Solonem ἐξέραντα eo sensu, quo ἐξαρθέντα dici solet, adhibuisse. cf. Phot. 218, 3: τὸ γὰρ λέως ἐστι τελείως. Ἀρχιλόχος· Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον. Apollon. de pron. 334 A τελείως, λείως. Firmat Diodorus dicens: πρὶν τελείως ἰσχυρόν γενέσθαι. Antea scripsi ex mea et Schneidewini con. λίην δ' ἐξάραντ', Ahrens γαίης δ' ἐξάραντ', Kayser χειῆς δ' ἐξάραντ'. Cobet nuper commendavit εὐκλειήν δ' ἐξέραντας αἰδίδιον ἐστι κατασχεῖν, quod interpretatur sempiternam gloriam reportare potestis, neque institutam sententiam curans, neque versus numerum, quandoquidem barbare vocis αἰδίδιος antepaenultimam produxit. οὐ add. L. Dindorf. — ράδιον, cod. ραῖδιον. Dindorf ῥήδιον. — V. 6. περὶ add. Dindorf, Sintenis con. τινὰ πάντα, Schneidewin παρόντα.

Fr. 10. Diog. L. I 49: ἤξας γὰρ (Σόλων) εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ θώρακος καὶ ἀσπίδος, προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέραν κακότητα,
 μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε·
 αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὔξήσατε ῥύματα δόντες,
 καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην·
 5 ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἔχρеси βάλειν,
 σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος·
 εἷς γὰρ γλωῖσσαν ὄρατε καὶ εἷς ἔπος αἰόλον ἀνδρός,
 εἷς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἕτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα Ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος
 μὲν τῶν τὴν ἀπάτην Πεισιστράτου μὴ συνιέντων· ἀνδρειότερος δὲ τῶν
 ἐπισταμένων μὲν, διὰ δέος δὲ σιωπῶντων. Καὶ ἡ βουλὴ Πεισιστρα-
 τίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί· Δεί-
 ξει κτλ. τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλεγεία προλέ-
 γοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν· Ἐν νεφέλης κτλ. Carmen, unde hoc disti-
 chon petitum, scriptum eodem fere tempore, quo fr. 9, neque tamen
 utrumque fragm. eiusdem elegiae est. — V. 1. δὴ μανίην, C σημανίην.
 — V. 2. ἔς, M εἷς.

Fr. 11. Diog. L. I 51: Ὅτε τὸν Πεισιστράτου ἔμαθεν ἤδη τυραν-
 νεῖν, τάδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· Εἰ δὲ κτλ. (unde Nicetas Cho-
 niat. p. 772 ed. Bonn., ubi cod. A om. v. 5—8 et ex Plutarcho v. 1
 λυγρὰ, v. 2 μῆριν, v. 3 ἐρύματα exhibit) et Diod. Exc. Vat. T. III
 p. 24: Καὶ μετὰ ταῦτα τυραννοῦντος ἔφη· Εἰ δὲ κτλ. integrum ser-
 vant hoc fragmentum. Adde Plut. vit. Sol. c. 30: Καὶ τὸ λοιπὸν ἤσ-
 χίαν ἦγε καὶ τῶν φίλων φεύγειν παραινούντων οὐ προσεῖχεν, ἀλλὰ
 ποιήματα γράφων ἀνείδιξε τοῖς Ἀθηναίοις· εἰ δὲ . . . δουλοσύνην
 (v. 1—4), et supra: καὶ πολλὰ διεξῆλθεν ὅμοια τούτοις, οἷς διὰ τῶν
 ποιημάτων γέγραφεν· εἷς γὰρ κτλ. (7. 5. 6), unde Clem. Al. Str. I 328
 affert v. 7. 5. 6. — V. 1. λυγρὰ, Diogen. δεινὰ. — ὑμετέραν, Diod.
 ὑμετέραν. — V. 2. μή τι θεοῖς τούτων, Diod. μὴ θεοῖσι ταύτην, et μὴ
 θεοῖσι ap. Plut. FaLC (C etiam τούτων om.). — μοῖραν, Plut. μῆριν.
 — Post v. 2 Leutsch distichon intercidisse arbitratur, in quo poeta
 Pisistratidarum dominationem descripsit, quandoquidem τούτους v. 3
 non habeat quo referatur: sed hoc argumentum parvi est momenti, si
 quidem non integrum carmen, sed particulam tantum poematis adhibet
 Diogenes. De Pisistratidis haud dubie dictum in iis versibus, qui v. 1
 praecesserunt. — V. 3. ῥύματα Stephanus, ἐρύματα Diod. Plut., ῥύσια
 Diod. fort. recte. Sitzler ῥάματα commendat. — V. 4. ταῦτα, Diod.
 τοῦτο. — ἔσχετε, ap. Pl. C ἔχετε, Diog. ἴσχετε sed ed. Frob. ἔχετε. —
 V. 5. ὑμέων Diog., ὑμῶν rel. — μὲν om. cod. Laur. ap. Clem. Respicit
 Cratinus Leg. fr. 1. — V. 6. χαῦνος Plut. Clem., κούφος Diog. Diod.
 Nauck con. καῦρος. — ἔνεστι, ap. Pl. C ἔστι. — V. 7. ἔπος αἰόλον,
 Pl. Cl. ἔπη αἰμόλον, quam lectionem licet speciosam non recepi, —
 ἀνδρός, ap. Diog. cod. Mon. ἄνδρα. — V. 8. γιγνόμενον, Diod. et cod.
 Mon. Diog. γινόμενον. Quod Plut. et Clemens versuum ordinem in-
 vertunt, memoriae errore factum videtur; ac si Plutarcho fides habenda
 esset, pertineret haec ad illa carmina, in quibus praesagiens de futura
 Pisistrati tyrannide dixit, vid. fr. 9 et 10.

12. [17.]

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δὲ τις αὐτὴν
μὴ κινῆ, πάντων ἐστὶ δικαιοσύνη.

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.)

423

13. [4.]

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Περίδης, κλύτέ μοι εὐχομένω·

Fr. 12. Plut. vit. Solon. c. 3: Ἐν δὲ τοῖς φυσικοῖς ἀπλοῦς ἐστὶ
λίαν καὶ ἀρχαῖος ὡς δῆλον ἐκ τούτων. Ἐκ νεφέλης . . . ἀστεροπῆς
(fr. 9 v. 1. 2). Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα κτλ. unde vulgo etiam hoc
distichon priori subiungunt et ad illam elegiam referunt: at Plutarchus
ex diversis elegiis duo diversa exempla petiit, quod etiam Schneidewin
animadvertit. Dixit autem poeta de populo, qui nisi improbis ducibus
utatur, sit iustissimus, sicut mare placidum, ventis non turbantibus.
Herodot. VII 16: τὰ σὲ καὶ ἀμφοτέρω περιήκοντα ἀνθρώπων, κακῶν
ὀμίλια σφάλλουσι, κατὰπερ τὴν πάντων χρησιμωτάτην ἀνθρώποισι θά-
λασσαν πνεύματά φασὶ ἐπιπτόντα οὐ περιορᾶν φύσι τῇ ἐωντῆς χρῆ-
σθαι. Polyb. XI 29: ὄθεν αἰεὶ τὸ παραπλήσιον πάθος συμβαίνει περὶ
τε τοὺς ὄχλους καὶ τὴν θάλατταν· κατὰπερ γὰρ κἀκείνης ἢ μὲν ἰδίᾳ
φύσις ἐστὶν ἀβλαβῆς τοῖς χρωμένοις καὶ στάσιμος, ὅταν δ' εἰς αὐτὴν
ἐμπέσῃ τὰ πνεύματα βία, τοιαύτη φαίνεται τοῖς χρωμένοις, οἳοὶ τινες
ἂν ὄσιν οἱ κυκλοῦντες αὐτὴν ἄνεμοι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πλήθος
αἰεὶ καὶ φαίνεται καὶ γίγνεται πρὸς τοὺς χρωμένους, οἷους ἂν ἔχῃ προ-
στάτας καὶ συμβούλους. Dionys. Hal. XVII 12: παραπλήσιόν τι πά-
σχουσιν αἱ δημοκρατούμενα πόλεις τοῖς πελάγεσιν· ἐκεῖνά τε γὰρ ὑπὸ
τῶν ἀνέμων ταράττεται φύσιν ἔχοντα ἡρεμεῖν, αὐτὰ τε ὑπὸ τῶν δημα-
γωγῶν κυκῶνται μηδὲν ἐν αὐταῖς ἔχουσαι κακόν. Adde Cic. pro
Cluentio c. 49 et interpretes ad Livium XXVIII 27, 11. Cf. etiam Fr.
Adesp. 23.

Fr. 13. Stobaeus Flor. IX 25: Σόλωνος integram hanc elegiam
adscript, de qua disputavit Linder Philol. XIII 499 seqq. Cum H.
Weil a. 1862 in Museo Rhenano XVII, 1 seq. hanc elegiam, quem-
admodum alias, stropharum vinculis astrictam esse contendisset, decem
annis post Leutsch in Philol. XXXI 150 seq. citharoedici nomi Ter-
pandrei structuram sibi deprehendisse videtur, non meliore successu
quam Weil strophas indagavit: nisi quod Weilli artificia iam prope
obsoleta sunt, Terpandrea studia, postquam Westphal facem praetulit,
nunc vel maxime fervent. Et Westphal quidem miro errore, cui non
est venia parata, ὀμφαλῶ quartum attribuit locum, quem quintum ob-
tinuisse manifestum est: itaque cum Terpandrei nomi vestigia alibi sibi
deprehendisse videtur, vana esse ista commenta necesse est. Ab hoc
errore sane Leutsch sibi cavet, sed ἔπαρχα et μέταρχα nuncupans vel
ignoravit vel sprevit certissimam emendationem, qua olim haec monstra
procuravi ad Terp. fr. Nec debebat citharoedici nomi structuram trans-
ferre ad Solonis elegiam. Sane ad nomum auloedicum auctore ut videtur
Clona translata est, sed a reliquis elegiacis carminibus plane abhorret:
nam singulorum lyricae poesis generum singulares sunt proprietates,
quas non decet confundere vel contaminare: frustra igitur sunt, qui
chorica carmina tragicorum poetarum vel Pindari epinicia ad eas leges

- ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων
 ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν·
 5 εἶναι δὲ γλυκὺν ᾧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
 πλοῦτον δ' ὄν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 10 ἔμπεδος ἐν νεάτου πνυθμένος εἰς κορυφὴν·
 ὄν δ' ἄνδρες μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
 ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργασι πειθόμενος
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
 15 φλαυρὴ μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
 οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
 ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκεδάσεν
 ἡρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρογέτιοι
 20 πνυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον

424

revocant, quibus nomi antiqui astricti fuerunt. Parodia lusit initium elegiae Crates fr. 1, imitatur scriptor epigrammatis in insula Amorgo reperti, Kaibel Epigr. 1029 a Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγνωλομήτω ἀγλαὰ τέκνα, θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι ποθεῖναι, quemadmodum supplendum videtur. V. 1 affert Clem. Al. Str. VI 742: Σόλων τῆς ἐλεγκίας ᾧδε ἄρχεται. Μνημοσύνης κτλ. — V. 1—6 om. A. — Μνημοσύνης, Trinc. Μνημοσύνη. — V. 2. μοι εὐχομένω, Valckenaer μὲν εὐχομένον. — V. 3. μοι, Brunck. ἐμοί. — V. 6. δεινὸν, πικρὸν Voss. Ars. — V. 7 et 8 affert Plut. Sol. c. 2 (ubi FaL χρήματα δὲ πειρῶ), adde comp. Sol. et Publ. c. 1. — χρήματα δ' ἱμείρω, Trinc. χρήματ' ἱμέρω. — V. 9. πλοῦτον, Schowii codd. πλοῦτος. — ὄν, οὐ A, om. N. — παραγίγνεται, b περιγίγνεται. — V. 11. μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κ. κ. ἔρχεται, legebatur τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ κ. κ. ἔ. μετίωσιν restituit Ahrens, distinctionem correxit Hermann. Emperius coniecit διφῶσιν, Linder σιλῶσιν, Weil κτίσσωσιν, Leutsch ἀνάγωσιν, Herwerden θηρῶσιν, Sitzler τέτρωσιν. ego olim conieci μῶωσι, quemadmodum apud Homerum est μαιμῶωσι: activa forma huius verbi usus est Epicharmus Et. M. 589, 42 Πύρρον γε μῶ καὶ Λευκαλίονα. quamquam elegiaci poetae his epicorum formis abstinent, nam Theogn. 877 correctum. sed in antiquo Attico epigrammate, quod ad Pisistratarum saeculum referendum, ap. Eustath. II. 1353, 8 legitur: Ἐρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον, πάνθ' ὄραας. nam quod Goettling versum imperfectum supplevit ὅσα πρόσθ' ὅσα τ' ἐν μέσῳ ὅσα τ' ὀπίσθεν, non satis verisimile: fuit haud dubie distichon. — V. 12. ἔρχεται om. Voss. — V. 13. ἀναμίσγεται, Ars. Voss. ἀναμίγνεται. — ἄτη ab, v. ἄτη. — V. 14 et seqq. om. A. — V. 15 ἀνιηρὴ, Trinc. ἀνιή, qñ, B m. sec. ἀρχή, φλαυρὴ δὲ κτλ. — V. 16. δὴν Vind. Bace, δῆ rel.

δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
 οὐρανόν, αἰθρῆν δ' αὖτις ἔθηκεν ἰδεῖν·
 λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
 καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
 25 τοιαύτη Ζητὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάστω,
 ὥσπερ θυητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος·
 αἰεὶ δ' οὐ ἔλέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρών
 θυμὸν ἔχῃ, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγασιν
 30 αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιούσα κίχῃ,
 ἤλυθε πάντως αὖτις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
 ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω.
 θυητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς τε·
 δηρεύειν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,

V. 21. καλὰ, Gesn. m. κακά. Schneidewin κλυτὰ vel δήσας ἀγλαὰ.
 — V. 22. αὖτις Bach, vulgo αὐτίς. — V. 23. πίονα om. Ars. Voss.,
 contra B m. sec. et b κατ' ἀπείρονα exhibent. — V. 24. ἀτὰρ, Ars.
 Voss. αὐτὰρ. — V. 27. οὐ ἔ Hermann, B m. sec. οὔτι, b οὔτε et
 supra οὔτι, rel. οὔτε. Hartung οὐ σφε, Linder οὐχί. — V. 28. ἔχῃ
 scripsi, legebatur ἔχει. — πάντως, Trinc. παντός. — V. 29. εἰ, Vindob.
 Trinc. οἶ, abegw ἦν. — V. 30. μοῖρ' ἐπιούσα, Trinc. NB m. sec. μοῖρα
 ἐπούσα. — V. 31. αὖτις Brunck, αὐτίκ' libri: praeterea distinctionem
 pravam πάντως· αὐτίκ' ἀν. correxerunt Wytttenbach et Gerhard. —
 ἀναίτιοι bed, v. ἀναίτια, Wytttenbach ἀναίτια τ', Hermann ἀναίτια δ'.
 Ego olim ἦ. π. αὐτε, καὶ ἀντιτα, quam coniecturam me sibi surripuisse
 conqueritur Ahrens, qui coniecit ἀμέτρως· ἄτη καὶ ἀντιτα, postea lapsum
 calami fuisse dixit, vitium vitio emendans: ἄτη, ἢ ἀντιτα κτλ. Hartung
 scripsit ἀναίτιοι εἶγε τίνουσιν. Leutsch. ἤλυθ' ὁμῶς ἀάτη καὶ ἀναί-
 τιοι commendavit. — V. 32. ἢ γένος ἐξοπίσω B m. sec. c, ut Pierson
 coniecerat, rel. ἡγεμόνων ὀπίσω (sec. Schneidewinum A ἢ προγόνων
 ὀπ.), Schneidewin ἢ γένος ἂν ὀπίσω, Sauppe ἢ γένος ἂν ὀπίσω, Em-
 perius ἢ τὸ γόνων ὀπίσω, Linder ἢ γενεῶν ὀπίσω. — V. 34. δηρεύειν
 scripsi, h. e. unus quisque callidus esse sibi videtur, hoc vocabulo utitur
 Hesiodus in theogoniae versibus, quos Chrysippus apud Galen. de
 Hippocr. et Plat. plac. III. p. 351 servavit: ἑξαπατῶν Μῆτιν καίπερ
 πολὺν δηρεύουσαν, ubi vulgo δινεύουσαν legitur. περιδηρεύειν Sophocli
 olim conatus sum vindicare in versu ap. Erotian. p. 45. Antea in hoc
 Solonis versu ἐν δήειν αὐτὸς scripsi, h. e. aliqua re se potiturum esse
 unus quisque sperat: δόξαν ἔχειν idem est atque δοκεῖν, potest igitur
 non solum de eo, qui aliis, sed etiam de eo, qui sibi videtur dici.
 Libri admodum variant, δεινὴν εἰς αὐτοῦ b et δεινὴν etiam B. m. s.
 exhibet, ἐνδὴν εἰς αὐτὸς ac, ἐκ δὴν ἦν αὐτὸς e, ἐνδῆν αὐτὸς Vind.,
 sed corr. ἐν δὴν ἦν, vulgo ἐν δὴν ἦν (ἦν) αὐτὸς. Emperius κεδνὴν
 εἰς αὐτοῦ, Hermann αἰνεῖν, ἦν αὐτὸς, Schneidewin εὐ δεῖν εἰς αὐτὸς,
 Ahrens εὐθρηνεῖν αὐτὸς, quod probavit Hartung, nisi quod εὐθρενεῖν
 scripsit, Linder ἦδειν ἦν αὐτὸς, Meineke ἦνδανεν ἦν αὐτὸς, Sitzler ἐν
 δ' ἦξειν αὐτῶ κτλ., Leutsch denique εὐδεινὴν i. e. εὐδεινὴν proposuit.
 Praeterea Linder hic inserendum censet distichon v. 39. 40, ubi scripsit

- 35 πρὶν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίκ' ὀδύρεται· ἄχρη δὲ τούτου
 χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
 χῶστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πιεσθῆ,
 ὡς ὕγιης ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο· 425
 [ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνῆρ,
 40 καὶ καλός, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·]
 εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιάται,
 κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
 σπενδύει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλάται
 ἐν νηυσὶν χροῖζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν
 45 ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορέυμενος ἀργαλέοισιν,
 φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος·
 ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν
 λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
 ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
 50 ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοντον·
 ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεῖς,

ἄλλος δειλὸς... καὶ δὲ καλὸς... — V. 35. αὐτίκ' scripsi, idem suavit
 Bamberger, vulgo αὐτίς, Trinc. αὐτίς. Schneidewin αὐτίς. — V. 36. τερπό-
 μεθα, a pr. m. et Vind. et a τερφόμεθα. — V. 37. χῶστις Schneidew., v. χ'
 ὄστις. — ὑπ' ἀργαλέησι, Trinc. ὑπαργαμέησι. Deinde Brunck ὑπ' ἀργαλέης
 ἐπιεσθῆ. — V. 39. 40 ab instituta sententia alieni sunt, itaque can-
 cellis sepsi: distichon hoc, quod fortasse ex alia Solonis elegia petitum
 est, adscriptum olim fuit ad sententiam v. 34 illustrandam, deinde ut
 fieri solet alieno loco in ordinem receptum est: dixi de his versibus in
 Comment. Crit. I 8. Defendere studuit M. Schmidt Mus. Rh. V 625:
 item nuper Leutsch tuitus est: traiciendos censet hoc versus Linder
 post v. 34, qui etiam quaedam immutavit, vid. supra ad v. 34. Bern-
 hardy Hist. Litt. Gr. II 357 ed. 1 v. 39—42 in suspicionem vocat,
 quemadmodum ei etiam extrema pars ex Theognide interpolata vide-
 tur, et v. 37. 38 ante v. 59 collocandos censet, sed vid. Schneidewin
 in Philol. III 111. Postea Bernhardy in ed. alt. tantum v. 37—40 re-
 iciendos esse censuit. — V. 40. καλός, Vind. acw κάλλος. — V. 42. κτή-
 σεσθαι scripsi, cum olim κεντήσθαι coniecissem, libri κτήσασθαι, cor-
 rectio necessaria, nam nimis ambiguus hic aoristus. — πάντως Gesner,
 v. πάντων. — πολλὰ, c pleiستا, b utrumque. — V. 43—46 mercato-
 rum, non piscatorum, ut Leutschio visum est, quaestum describitur. —
 V. 46. ψυχῆς, Voss. B m. pr. Trinc. ψυχῆν. — οὐδεμίαν Schneidewin,
 v. οὐδεμίην. — V. 48. μέλει B m. s. Gesn. margo cef, vulgo μένει. —
 V. 50. ἔργα δαεὶς Voss. Ars. B m. s. b, ἐργαλαεὶς Vind., ἐργαλα εἰς
 acefgw. — V. 51. Μουσέων Brunck, codd. μουσάων et μουσῶν. — διδα-
 χθεῖς, Brunck διδάχθη, Hartung δέδεκται. Hermann pro πάρα coni.
 λάβε, Halm πόρε, contra Ahrens (deleto διδαχθεῖς) Μουσάων ᾧ πάρα
 δῶρα, Linder eiecta voce παρὰ scripsit Μουσάων, Leutsch πύνα δῶρα
 διδάσκει, ego cum olim πέρι commendavissem, credo παρὰ additum
 esse ad versum redintegrandum, Solon Μουσῶν φίλα vel καλὰ δῶρα
 videtur scripsisse. Post. v. 52 fortasse distichon sententiae amplifican-

ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
 ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
 55 ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μύρσιμα πάντως
 οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά·
 ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
 ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
 πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίννεται ἄλγος,
 60 κοῦκ ἂν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς·
 τὸν δὲ κακαῖς νοῦσοισι κακούμενον ἀργαλείαις τε
 ἀψάμενος χειροῖν αἴψα τίθησ' ὕγιῃ.
 Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
 δῶρα δ' ἄφνικτα θεῶν γίννεται ἀθανάτων.
 65 πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὔδέ τις οἶδεν,
 ἧ μέλλει σχήσειν, χρήματος ἀρχομένου·
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
 εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
 τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
 70 συντυχήην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

dae destinatum excidit; sin integra est oratio, alterum participium ἐπιστάμενος verbi finiti vice fungitur, neque offensio inest in repetito participio, cf. Hom. Od. A 606: ὁ δ' ἔρεμνῆ νυκτὶ ἰοικῶς γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν οἰστόν, δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἰοικῶς. — V. 55. συνομαρτήσωσι, Voss. συνομαρτήσασι, Brunck συνομαρτήσουσι. — πάντως, bdf πάντα. — V. 57. ἄλλοι, Salmasius οὔθ' οἱ. — ἔργον, B m. s. ἔργα. — V. 59. γίννεται, b ἔσεται, unde Schneidewin ἀέξεται. — V. 60. κοῦκ ἂν Gesn. m. Voss. B m. s. Schowii codd., καὶ οὔκ ἂν Vind., v. καῦν. Schneidewin interpolavit κοῦ τις ἂν ἰήσαιτ', quod Leutschium probavisse miror. Media verbi forma usus est etiam Aeschylus ὅσπερ Ἴω πημονῶς ἐλύσατο. et ad eundem modum passim ἐκλύεσθαι dici solet, velut ap. Phocyl. 15. — V. 61. κακούμενον Lobeck, libri κηκώμενον, Dindorf νοῦσοις κηκαωμένον mavult. — V. 62. χειροῖν, Vind. χειροῖν. — V. 65—70 leguntur in Theognideis v. 585—90. (ex Theognide qui descripserunt Apostolius alii passim alia variant, vid. ad Th.). — V. 65. δέ om. Theogn. — ἐπ', Vind. Voss. ἐφ' ἔργμ. — V. 66. ἧ, a ἦ, Voss. Gesn. m. w τι, Theogn. πῆ. — μέλλει, b μέλλοι. Theogn. inverso ordine σχήσειν μέλλει. — Stigma post σχήσειν posui, nam verba χρ. ἀρχ. cum οἶδεν sunt iungenda. — χρήματος, Theogn. πρήματος. Theognidis libri germanam huius versus scripturam per omnia servavisse videntur. Apud Aristoph. Ran. 188 libri πού vel ποὶ σχήσειν δοκεῖς. — V. 67. εὖ ἔρδειν, Theogn. εὐδοκίμειν. — προνοήσας Vind. Voss. Ars. B. m. s. abcew, vulgo προορήσας. — V. 69. κακῶς Gesn. m. Vind. ab, sed in Vind. et a supra καλῶς, ut vulgo tam hic quam ap. Theogn. legitur. — ἔρδοντι, Theogn. ποιεῦντι. — δίδωσιν, Theogn. τίθησιν.

πλούτου δ' οὐδὲν τέραμα πεφασμένον ἀνδράσι κείται·
οἷ γὰρ νῦν ἡμέων πλείστον ἔχουσι βίον,
διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὥπασαν ἀθάνατοι·
75 ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὀπίοταν Ζεὺς
πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

14. [7.]

Οὐδὲ μάκαρς οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πόνηροι 427
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἡέλιος καθορᾷ.

15. [6.]

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·

V. 71—76 leguntur in Theognideis v. 226—32. — V. 71. affert Aristot. Pol. I 3, 9: ὥσπερ Σόλων φησὶ ποιήσας πλούτου δ' οὐδὲν τ. π. ἀνδράσι κείται. Plut. de cup. divit. 4: ὄθεν εὐ πρὸς τούτους λέλειται ὑπὸ τοῦ Σόλωνος· πλούτου δ' οὐ. τ. π. ἀνθρώποισι. Basil. M. de leg. Gentil. II p. 183: κατὰ τὸν Ἐξημεστίδου Σόλωνα, ὅς φησι πλ. δ' οὐ τ. π. ἀνδράσι κείται. ἀνθρώποισι etiam Theogn. — V. 72. ἡμέων, Theogn. ἡμῶν et νόον pro βίον. — V. 73. διπλασίως, Theogn. διπλάσιον. — κορέσειεν ἅπαντας, quamvis etiam Theognidis libri tueantur, suspectum, nam ἅπαντας nimis languet, fortasse Solon Homericus usus vocabulo scripsit κορέσειεν ἀνάλοτος, quod occupavisse Heimsoethium video, Herwerden ἀπλήστους, Leutsch τιν' ἂν κορ. ἅπαντα coll. Hom. II. π 747, Doederlein κορέσει' ἕνα πάντως, Ahrens κορέσειε πένητας, Schneidewin κορέσειεν ἅπαντα. — V. 74. Theogn. χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη. — V. 75. ἄτη Vind. Voss. B m. s. Gesn. m. abcegw, vulgo αὐτή. — αὐτῶν, Theogn. αὐτῆς et ὀπίοτε pro ὀπίοταν. — V. 76. πέμψῃ, Vind. Voss. πέμψει. — τισομένην, Theogn. τειρομένην. — ἄλλοτε ἄλλος ἔχει Schaefer, vulgo ἄλλοτε τ' ἄλλος ἔχει ut Vind., e ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχοι (ut Gaisf.), abeg ἄλλοτε τ' ἄλλος ἔχοι, Hermann ἄλλοθεν ἄλλος ἔχει, Hartung scripsit ἣν ὀπίοτε Ζεὺς πέμψῃ, ἔτις' ἀπάτην, ἄλλοτε τ' ἄλλος ἔχει.

Fr. 14. Stob. Flor. XCVIII 24. — V. 1. μάκαρς Stephanus, legabatur μάκαρ (quod fortasse quis tueatur Diphili versu ap. Clem. Alex. Str. VII 303 ἀλλὰ μάκαρ Ἄηρ διὰ τῶν νεφέων διάπεμψον), Hartung dubitanter μάκαρ γ'. De forma μάκαρς vid. Alcman fr. 10. — πόνηροι Grotius, v. πονηροί. — V. 2. θνητοῦς, malim θνητῶν.

Fr. 15. Plut. Sol. c. 3: Ὅτι δ' αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι μᾶλλον ἢ τῇ τῶν πλουσίων ἔταπτε, δῆλόν ἐστιν ἐκ τούτων· Πολλοὶ γὰρ κτλ. Leguntur in Theogn. 315—18. — V. 2. 3. 4 laudat Plut. de tranqu. an. c. 13 et de prof. in virt. c. 6, idem v. 2 et init. v. 3 de cap. ex inim. util. c. 11, Basil. M. de gentil. leg. II p. 177 affert v. 2—4. — V. 4. resp. Theodul. or. de reg. off. 146. Respicit fortasse hoc carmen Aristot. Eth. Nic. X 8, 11: καὶ Σόλων δὲ τοὺς εὐδαίμονας ἴσως ἀπεφαίνεται καλῶς, εἰπὼν μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, πεπραγότας δὲ τὰ κάλλιστα, ὡς ᾔετο, καὶ βεβιωκότας σωφρόνως· ἐνδέχεται γὰρ μέτρια κεντημένους πράττειν ἂ δεῖ. nam plura in eandem sententiam in hac elegia videtur poeta exposuisse. Hartung hūc refert Theogn. 1155—6, quos Solonis esse existimat. — V. 1. γὰρ, Theogn. τοι. — πλουτεῦσι, ap. Plut. v. Sol. Fal πλουτοῦσι ut Theogn.

ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

16. [8.]

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατον ἔστι νοῆσαι
μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μῶνον ἔχει.

17. [9.]

Πάντη δ' ἀθανάτων ἀφανῆς νόος ἀνθρώποισιν.

18. [10.]

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΠΡΟΝ.

428

19. [22.]

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω
τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον.

V. 2. αὐτοῖς, Theogn. τούτοις. — V. 3. αἰεὶ C Theogn. Basil., FaL ἔστιν αἰεὶ, vulgo ἔστιν. — V. 4. Hermann ἄλλος, ὅτ' ἄλλος ἔχει. at cf. supra 13, 74 et Hom. Od. δ 236.

Fr. 16. Clem. Al. Str. V 694: Σοφώτατα τοίνυν γέγραπται τῷ Σόλωνι ταῦτα περὶ θεοῦ· Γνωμοσ. κτλ. Eadem Theodoret. I 14 ubi v. 2 πάντα et praeterea CVa πειράται. Clemens videtur verba ὃ δὴ . . . ἔχει ad numen divinum referre.

Fr. 17. Clem. Al. Str. V 727: Εὐκρίτως ἄρα Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς ἐλεγείαις καὶ αὐτὸς κατακολουθήσας Ἡσιόδῳ Πάντη (cod. πάντι) κτλ. Cf. Euseb. Pr. Ev. XIII 688 C, ubi πάμπαν.

Fr. 18. Plato in Amatoribus p. 133 C: Σόλων γάρ πον εἶπε Γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ. ubi δ' om. AΘΠ pr., et deinde exhibent AΘΠ πολλὰ δὴ διδ. Schol. ibid.: παροιμία . . . εἰλικνύσται μέντοι ἐν τῶν Σόλωνος ἐλεγείων. Respicit Plato etiam in Lach. p. 188 B. 189 A. de republ. VIII 536 B, ubi Schol. αἰεὶ γηράσκω. Adde Plut. vit. Sol. c. 31: ἐπεὶ σχολῆς γε περιουσίαν αὐτοῦ μνηύουσιν αἱ τοιαῦται φωναί, γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ. (ubi FaL αἰεὶ) et c. 2 ὅς γε καὶ πρῶτος τῶν ἄλλων γηράσκων αἰεὶ (sic qV, αἰεὶ rel. ut videtur omnes). Schol. Soph. Antig. 711 (ubi πάντα pro πολλὰ). Io. Siceliot. ap. Walz Rhet. VI 201. Zenob. III 4. Diogenian. III 80. Arsen. 161. Apostol. V 40. Paroemiogr. ed. Gott. T. II 107. Suid. v. γηράσκειν. Cf. etiam Dio Chrys. or. XVIII init. Tatian. c. 35. Cic. de senect. c. 8 et 14. Valer. Max. VIII c. 7, 14.

Fr. 19. Plut. vit. Sol. c. 26: Καὶ αὐτὸς δὲ (Σόλων) μέμνηται τοῦ συνοικισμοῦ (Solorum, quae antea Aepea dicta fuit)· προσαγορεύσας γὰρ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τὸν Φιλόκυπρον· Νῦν δὲ φησὶ σὺ κτλ. Vita Arati p. 53 Westerm.: Μέννηται δὲ τούτων (τῶν ἐν Κύπρῳ Σολίων) Σόλων ἐν ταῖς ἐλεγείαις ταῖς πρὸς Κυπράνορα τὸν βασιλέα, ὃς συμβουλευθεὶς ὑπὸ Σόλωνος κτίσται τὴν πόλιν χάριν τοῦ ἀνδρὸς Σόλωνος ἀνόμασεν, ἀμοιβὴν ταύτην νέμων τῆς συμβουλῆς αὐτῶ· λέγει δὲ ὁ Σόλων

αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηϊ̄ θοῆ̄ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
 ἄσκηθῆ̄ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
 5 οἰκισμῶ̄ δ' ἐπὶ τῶ̄δε χάριν καὶ κῦδος ὀπάξοι
 ἔσθλόν καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

ΠΡΟΣ ΜΙΜΝΕΡΜΟΝ.

20. [21.]

Ἄλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσειαι, ἔξελε τοῦτο,
 μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ λῶον ἐπεφρασάμην,
 καὶ μεταποίησον, Λιγναστάδῃ, ὧδε δ' ἄειδε·
 Ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχιοι θανάτου.

21. [21.]

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν
 ποιήσαιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

ΠΡΟΣ ΚΡΙΤΙΑΝ.

22. [20.]

429

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν
 οὐ γὰρ ἀμαρτινόφ πείσεται ἡγεμόνι.

οὕτως· Νῦν κτλ. usque ad v. 5. Resp. Herod. V 113: Φιλονύπρον δὲ τοῦτου, τὸν Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἀπικόμενος ἐς Κύπρον ἐν ἔπεσι αἶνεσε τυράννων μάλιστα. Regulus, quem Herodotus et Plutarchus Φιλονύπρον appellat, ab Arati biographo Κυπριάνω vocatur: nam vix recte Engel (Kypros I 264 seq.) diversos putat, alterum alteri successisse ratus, quod hi loci, quos adscripsi, minime confirmant. — V. 1. Σολίοισι, vit. Ar. cod. M Σολίησι. — V. 2. τήνδε, ap. Plut. ACFaL τήν (τήν) δέ, ia τήν. — ναίοις, vit. Ar. cod. M. δύοις. — V. 3 ξὺν, ap. Pl. CFaL σὺν. — V. 4. ap. Pl. i ἄσκητῆ̄, a ἄσκαθῆ̄, et v. 5 i σὺν pro ἐπὶ et ὀπάξιοι.

Fr. 20. Diog. Laert. I 60: Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Μιμνέρμον γράψαντος· Αἱ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων Ἐξηκονταέτη μοῖρα κίχιοι θανάτου, ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν· ἄλλ' εἴ μοι κτλ. — V. 1. κἄν, Thiersch καὶ. — τοῦτο, cod. Mon. τοῦτον. — V. 2. σεῦ Florens Christianus, edd. antt. σ' εὔ. — λῶον ἐπεφρασάμην scripsi, Florens Christianus λῶιον ἐφρασάμην, vulgō τοῖον ἐπεφρασάμην. — V. 3. Λιγναστάδῃ scripsi, vid. Suidas v. Μίμνερμος, Λιγναστάδου . . . ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγναστάδης (λιγειαστάδης BVE, λιγιστιάδης A) διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ ἡδύ. Cf. Eudoc. 303. Vulgō ἀγνίας ταδί, cod. Arund. et Cant. ὄγδοα ἐς ταδί. Sopingius con. τάντρι ταδί, Meibom λιγέως ταδί, Hermann θρασέως ταδί. — V. 4. ὀγδωκονταέτη, ed. Frob. ὄγδοηκ. Respicit huc Liban. I 403.

Fr. 21. Plut. comp. Sol. et Poplic. c. 1: Ἔτι τῶντων ἂ τοῖς περὶ Μίμνερμον ἀντειπῶν περὶ χρόνον ζωῆς ἐπιπεφώνηκε· Μηδέ μοι κτλ. εὐδαίμονα τὸν ἄνδρα ποιεί. Eadem Stob. Flor. CXXII 3. — V. 2. ποιήσαιμι Plut., καλλείποιμι Stob.

Fr. 22. Plato Tim. p. 20 E: Ἦν μὲν οὖν οἰκείος καὶ σφόδρα φίλος

23. [2.]

Ὀλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
καὶ κύνες ἀργεῦνται καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

24. [5.]

Ἴσόν τοι πλουτοῦσιν ὄτω πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνᾳ ταῦτα πάρεστιν
γαστρί τε καὶ πλευρῆς καὶ ποσὶν ἄβρᾶ παθεῖν,
5 παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν κατὰ ταῦτ' ἀφίκηται,

430

(ὁ Σόλων) ἡμῖν Δραπίδου τοῦ προπάππου, καθάπερ λέγει πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ποιήσει, ubi his ultimis verbis schol. et Proclus in Tim. p. 25 F hoc distichon adscripsit. Aristoteles Rhet. I 15: καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι πάλα ἀσελγῆς ἢ οἰκία· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων· Εἰπεῖν μοι Κριτία πυροφόροτριχι (QYbZb πυρότριχι) πατρὸς ἀκούειν. Huc adde Plat. Charmid. 157 E: Ἦ τε γὰρ πατρώα ὑμῖν οἰκία ἢ Κριτίου τοῦ Δραπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεινωμασμένη παραδέδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα ἄλλῃ τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονία. — V. 1. εἰπέμεναι, Aristoteles εἰπεῖν μοι, quod probavit Ahrens, pronomen μοι additum tuitus exemplis Homeri Il. Ξ 501 et Herodoti VIII 68. De forma infinitivi εἰπέμεναι, qua Solonem usum esse negavit Ahrens, cf. Renner Curt. Stud. I 2, 31 et 47, qui elegiacorum poetarum consuetudinem recte illustravit, et quae infra ad Theogn. 806 dixi.

Fr. 23. Plato Lys. 212 E: ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητῆς ὃς ἔφη· Ὀλβιος κτλ. (v. 1 u μωνύχιοι). Solonis esse docet Hermias in Phaedr. p. 78 ed. Ast.: Καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἔργου μνημονεύει (Solon) λέγων· Ὀλβιοι ᾧ κτλ. Cf. Luc. Amor. c. 48: ὀλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν, ᾧ παῖδές τε νέοι καὶ μώνυχες ἵπποι. Eadem in Theogn. 1253, 4, ubi θηρευταὶ τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί. Olim suspicatus sum Solonis fortasse esse etiam proximum distichon ap. Theogn. 1255—6, ubi eadem sententia iteratur:

ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὐποτέ οἱ θυμὸς ἐν ἤσυχίῃ.

quod Hartung probavit, sed possunt hi versus etiam alius poetae esse.

Fr. 24. Plut. vit. Sol. c 2 affert v. 1—6: Πλοῦτον δ' οὐκ ἐθαύμαζεν (Σόλων), ἀλλὰ καὶ φησὶν ὁμοίως πλουτεῖν, ᾧτε πολὺς . . . ἀρμονία. Eadem leguntur in Theogn. 719—24: sed cum quatuor qui illis subiunguntur versus 725—8 cum his arcte cohaerent, consentaneum est haec quoque Solonis esse. — V. 1. Ἴσόν τοι πλουτοῦσιν (Schneidewin — εἶσιν) ὄτω ex Theognide restitutum. — V. 2. χρυσὸς, CfaL χρυσός ἐστι. — V. 3. μόνᾳ (C μόνῳ) ταῦτα, Theogn. τὰ δέοντα, Schneidewin τὰδε μοῦνα. Solonis τὰ δέοντα esse videtur; a verbo πάρεστι etiam dativi, qui insequuntur, γαστρί κτλ. suspensi sunt, infinitivo ἄβρᾶ παθεῖν per epexegetesin addito: nisi forte τὰ φέροντα scribendum, i. e. ea quae conducunt. — V. 4. πλευρῆς scripsi, πλευρῆ Plut., πλευραῖς Theogn. cf. Horat. Epp. I 12, 5: „Si ventri bene, si lateri est pedibusque tuis nil Divitiae poterunt regales addere maius.“ — παθεῖν, Hertzberg πατεῖν. — V. 5. κατὰ ταῦτ' ἀφίκηται scripsi, legebatur καὶ ταῦτ' ἀφ. cf. Homericum ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, Il. A 424 ἔβη κατὰ δαῖτα, ubi

ἤβης· σὺν δ' ὦρη γίνεται ἀρμόδια.
 (ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 χρήματ' ἔχων οὐδείς ἐρχεται εἰς Αἶδεω·
 οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
 10 νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.)

25. [1.]

Ἔσθ' ἤβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἀνθεσι παιδοφιλήσῃ
 μηρῶν ἱμερίων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

26. [11.]

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου
 καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

schol. comparant Sophocleum versum ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὄρας, ἐξέρχομαι, addē Solon. 27, 17 κατὰ μέτρον ἴκοιτο. — ἀφίηται, x ἐφίηται. — V. 6. ἤβης CqVx, ἤβη vulgo: ἤβης suspensum ex ἀβρά παθεῖν, pueri et mulieris flore frui, quemadmodum est apud Theogn. 1003 τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὐ πασχέμεν. — ἀρμόδια scripsi, legebatur ἀρμονία, nam minus placet quod olim commendavi ἀρμόνια. Apud Theogn. longe aliter: παθεῖν παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίηται ὦρη, σὺν δ' ἤβη γίνεται ἀρμόδιον (ios) et similiter fere Stob. XC VII 7, nisi quod ἀρμόδια (sed AB ἀρμονία). Coniecit in his Hermann ἐπὴν κεν, Hase ὦρη, Coraes ἀρμόδια, Emperius ἐπὴν κ' ἐνταῦθ' ἀφίηται ἤβης, ἐν δ' ὦρη γίνεται ἀρμονίη, Ahrens ἐπὴν κἀνταῦθ' ἀφίηται ἤβης, σὺν γ' ὦρη γίνεται ἀρμονία, vel ἐνθ' ὦρη, γίνεται ἀρμονία. Hartung παιδός τ' ἠδὲ γυναικός (ἐπὴν καὶ τῶν ἀφίηται) ὦρη σὺν δ' ἤβη γίνεται ἀρμόδια. subobscura, sed videtur de legitima uxore et filio intellexisse. Heimsoeth ὅταν κἀνταῦθ' ἀφίηται, ἤβη, σὺν δὲ τροφή γίνεται ἀρμονίη perperam, Madvig ἐπὴν καὶ τῶνδ' ἀφίηται ὦρη, συζυγίη γίνεται ἀρμόδια. Sitzler denique novavit ὧ μόνῃ δέοντα (vel δεῦντα) πάρεστιν γαστρὶ τε καὶ πλευρῆς καὶ ποσὶ, χάβρῃ παθεῖν παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν καὶ τῶν ἀφίηται ὦρη, σοὶ δ' ἤβη γίνεται ἀρμόδια, quae quantopere calumniis sint obnoxia, manifestum est.

Fr. 25. Plut. Amat. c. 5: εὖ γε νῆ Δία, ἔφη, τοῦ Σόλωνος ἐμνήσθης καὶ χρηστέον αὐτῷ γνώμονι τοῦ ἐρατικοῦ ἀνδρός· ἔσθ' ἤβης κτλ. Iuvenem haec scripsisse Solonem coniecit Plut. ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Σόλων ἐκεῖνα μὲν ἔγραψε νέος ὦν ἔτι καὶ σπέρματος πολλοῦ μεστός, ὡς ὁ Πλάτων φησὶ. — V. 1. ἔσθ' ἤβης Canter, BE ἔσθ' ἤβης, vett. edd. ἐς Θήβης. — παιδοφιλήσῃ, Brunck παιδοφιλήσεις. — V. 2. ἱμερίων ap. Plut. om. Legitur integer versus ap. Athen. XIII p. 602 E (ubi P om. ἱμερίων) et Apulei. de Magia· c. 9: „Num igitur etiam Solonem fuisse serium, severum et philosophum negabis, cuius ille lascivissimus versus est: μηρῶν ἱμερίων κτλ. ubi vett. edd. μερίων εὖ μερίων.

Fr. 26. Plut. Amat. c. 5, ubi fr. 25 affert: ὁ Σόλων ἐκεῖνο μὲν ἔγραψε νέος ὦν ἔτι . . . ταυτὶ δὲ πρεσβύτης γενόμενος· Ἔργα κτλ., ubi vulgo v. 1 μοι νῦν, sed E νῦν μοι, ut ceteris locis. — V. 2. edd. vett. et EB τίθησιν pro τίθησ'. Idem distich. legitur vit. Sol. c. 31 (ubi CBac Μουσάων, FaLia τίθησιν) et Sept. sapient. conv. c. 13 et ap. Hermiam in Phaedr. p. 78 (ubi ἔργα τὰ et καὶ Μουσάων τίθησι). — V. 2. Schneidewijn Μουσάων θ', ἢ τίθησ'.

27. [3.]

Παῖς μὲν ἄνηβος ἔων ἔτι νήπιος ἔρμος ὀδόντων
 φύσας ἐκβάλλει προῶτον ἐν ἔπι' ἔτεσιν·
 τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἔπι' ἐμιαυτοῦς,
 ἦβης ἐκφαίνει σήματα γενομένης·
 5 τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυῖων

Fr. 27. Integram hanc elegiam servaverunt Philo de opif. mundi p. 24 A ed. Francof. (1691): τὰς ἡλικίας ταύτας ἀνέγραψε καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης ἐλεγεία ποιήσας τὰδε· Παῖς μὲν κτλ. et Clem. Alex. Str. VI 814: τὰς τε τῶν ἡλικιῶν μεταβολὰς κατὰ ἑβδομάδα γίνεσθαι Σόλωνος αἱ ἐλεγείαι δηλοῦσιν ὡδέ πως· παῖς μὲν κτλ. huc respicit etiam V 714. Add. Ambrosius Ep. VI 39. Legitur elegia etiam in Cod. Paris. ap. Cramer An. Par. I 46: Ἡρωελεγεία Σόλωνος πρὸς περιστάσιν ἡλικιῶν (notabo littera C), et Apostol. XIV 94. Respiciunt huc Censorin. de die nat. c. 14 (Macrob. in Somn. Scip. I 6) et haud dubie Aristot. Pol. VII 14, 11: κατὰ τὴν τῆς διανοίας ἀκμῆν· αὕτη δ' ἐστὶν ἐν τοῖς πλείστοις ἤνπερ τῶν ποιητῶν τινὲς εἰρήκασιν οἱ μετροῦντες ταῖς ἑβδομάσιν τὴν ἡλικίαν, περὶ τὸν χρόνον τῶν πεντήκοντα ἐτῶν. ac rursus VII 15, 11: Δύο δ' εἰσὶν ἡλικίαι πρὸς ἃς ἀναγκαῖον διηγήσθαι τὴν παιδείαν, μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἑπτά μέχρι ἦβης, καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἀφ' ἦβης μέχρι τῶν ἐνὸς καὶ εἰκοσι ἐτῶν· οἱ γὰρ ταῖς ἑβδομάσι διαιροῦντες τὰς ἡλικίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγουσιν οὐ καλῶς (corr. cum Mureto κακῶς), δεῖ δὲ τῇ διαιρέσει τῆς φύσεως ἐπακολουθεῖν. Atque alias quoque philosophi rationes plane congruunt cum hac elegia, velut testificatur Hist. An. VII 1 coll. v. 5. 6. et Rhet. II 14 coll. v. 9 seq. Hinc satis superque apparet secus iudicavisse, qui sat levibus argumentis usi hanc elegiam non solum Soloni abiudicaverunt, sed etiam admodum noviciam esse censuerunt (vid. infra). Aristoteles, cum poetas, non medicos vel philosophos testificetur, Solonis nomen huic poemati inscriptum abunde tuetur. De simili Hippocratis sententia vid. praeterea Pollux II 1 et Boissonade Anecd. II 455. Adde Daremberg Extraits de Msc. médicaux p. 141. — Porson, Franke, alii hanc Solonis elegiam in suspicionem vocaverunt, iniuria: nam tenue hoc argumentum etiam orationis exilitatem quandam requirit, neque quae dixit Solon fr. 20 v. 4 adversantur huius elegiae v. 16, si accuratius inquisiveris in utriusque carminis institutum. — V. 2. ἐν ἔπι', C ἔπι' ἄν. — V. 3. τελέσῃ Schaefer, vulgo τελέσει. Perperam Sitzler tentavit τέλεσ' ἦθεος, nam indicativus ab hoc loco prorsus alienus, neque septem annos natus usque ad annum quartum decimum ἦθεος, sed παῖς vocatur; vid. Et. M. 422, 40 ἦθεος ὁ ἄπειρος γάμον νέος ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ. Traditam scripturam satis tuetur v. 17. — V. 4. ἐκφαίνει, C δὲ φαίνει, ap. Cl. cod. Par. δὲ φανεῖσθ. — σήματα Philo Ap. C, σπέριματα Cl. — γενομένης, γινομένης Ap., γενομένων cod. Laur. Cl. — V. 5. τριτάτῃ, C τρίτῃ. — δὲ om. Philo. — γένειον, γένεια Ap., γένει C. — ἔτι scripsi, quod etiam Emperius coniecit, legeb. ἐπὶ. Ap. Cl. cod. Laur. ἀεξομένον ἐπὶ γυῖων. Alii fortasse legebant τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένον ὅτε γυῖων λάρχονται . . . τῇ τε τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος, utrumque distichon arcta necessitudine vincientes, neque vero probabilis haec ratio. Solonis his versibus usi sunt, qui de ephibia Attica commentati sunt, cf. Schaefer Demosth. III 2, 22, sed neglexerunt si recte memini insignem locum Teletis philosophi ap. Stob. XCVIII 72.

- λαχνοῦται, χροίῃς ἄνθος ἀμειβομένης·
 τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος
 ἰσχύν, ἦντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
 πέμπτῃ δ' ὄριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
 10 καὶ παιδῶν ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
 τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός,
 οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει· 432
 ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
 ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
 15 τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
 πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίην·
 τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἔπτ' ἐνιαυτούς,
 οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

28. [16.]

Νείλου ἐπὶ προχοῆσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς.

V. 7. πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' Cl., παῖς (παῖς C) τις (om. Ph.) ἐν (ἐν Ph.) ἑβδομάδεσσιν (ἑβδομάσιν Ap.) Ph. Ap. C. — V. 8. ἦντ' Cl., ἦτ' C Ap., οἱ τ' Ph. — ἀρετῆς, Ap. ἀρετᾶς. — V. 9. ὄριον ἄνδρα γάμου scripsi, ut iam in edit. 1, legebatur ὄριον ἄνδρα γάμου, Ap. ὄρη ἄνδρα γ. In edit. 2 librorum scripturam servavi distinctione addita ὄριον, ἄνδρα γ. — γάμου μεμνημένον, Ph μεμνημένον ἄρ γάμου. — V. 10. εἰσοπίσω, Ph. Ap. C. ἔξοπίσω. — V. 11. καταρτύεται, καταρτύνεται Ap. et Cl. cod. Par., sed Laur. καρτύνεται. — V. 12. οὐδ', C ἐν δ'. Hinc Schneidew. ἐν δ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς, falso. — ἔρδειν, vulgo ἔρδειν, Cl. ἐσιδεῖν. — ὁμῶς, Cl. ὁμοίως. — ἔργ' ἀπάλαμνα, Cl. ἔργα μάταια. — V. 13. μέγ' ἄριστος, Ph. Ap. C μετ' ἀρίστους. — V. 14. ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων, Ph. Ap. ὀκτώ δ' ἀμφοτέρα, C ὀκτώ δ' ἀμφοτέρον, et ἀμφοτέρον quod etiam Cl. cod. exhibet, coniecit Sintenis. Deinde C τεσσερεκαίδεκα, unde τέσσαρα elicias. — V. 15. ἔτι μὲν δύναται, Hartung δύναται μὲν ἔτι. — μαλακώτερα, Cl. μετριώτερα. — V. 16. γλῶσσά τε καὶ σοφίην Ph. Ap. (nisi quod καὶ om.) C Ambrosius, σῶμά τε καὶ δύναμις Cl., unde Schaefer coni. σῶμά τε καὶ σοφίην, quae coniectura a vero aberrat: neque tamen Clementis scriptura probanda, quam restituit Hartung, nisi quod μαλακώτερα servavit: nam est haud dubie a correctore aliquo profecta: mihi vitium in voce μαλακώτερα delitescere videtur: conieci μαλιώτερα, h. e. cum corporis virtute si componas, eloquentia et sapientia multum praestat sive potior est. Formam testificatur Hesychius μαλιωτέρα, πρόσφιλεστέρα. A forma μάλιον (i. e. μάλλον), qua usus est Tyrtaeus, descendit μαλιώτερος, quemadmodum ἀμεινότερος alia. Sitzler μαλερωτέρα praeoptat. — V. 17. respicit Diog. L. I 54: Σόλων δὲ ὄρον ἀνθρωπίνου βίου φησὶν ἔτη ἑβδομήκοντα. — τῇ δεκάτῃ, Hartung τῆς δεκάτης, qui deinde praeoptavit lectionem Philonis et rel. — ὅτε δὴ τελέσῃ. (sic Schaefer, v. τελέσει) θεὸς ἔπτ' ἐνιαυτούς Cl., εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἔκοιτο Ph. Ap. C., quae scriptura ἀμεινότερος alia. Sitzler μαλερωτέρα praeoptat. — V. 17. respicit Diog. L. I 54: Σόλων δὲ ὄρον ἀνθρωπίνου βίου φησὶν ἔτη ἑβδομήκοντα. — τῇ δεκάτῃ, Hartung τῆς δεκάτης, qui deinde praeoptavit lectionem Philonis et rel. — ὅτε δὴ τελέσῃ. (sic Schaefer, v. τελέσει) θεὸς ἔπτ' ἐνιαυτούς Cl., εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἔκοιτο. — V. 18. ἔχοι, ἔχει Ap. et ap. Cl. cod. Laur. cum Par.

Fr. 28. Plut. vit. Sol. c. 26: Πρῶτον μὲν οὖν εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο

29.

Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.

30.

Diogenian. II 99: Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως ἐκ τῶν τοῦ Σόλωνος ἐλεγείων παραινετική. Cf. Arsen. 79. Apost. IV 3. ἀρχῶν restitutum ex Apost. ed., vulgo ἄρχων, praeterea ex 433 K rectius scribas Ἀρχῶν ἄκουε κἂν δίκη κἂν μὴ δίκη. Apparet non Solonis esse hunc versum, sed poetam similem sententiam in Elegiis protulisse. Cf. etiam proverbia in Append. I 100 (Schol. Aesch. Choeph. 75) Δούλε δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κᾶδिका. et ib. II 1 κρεισσόνων γάρ ἐστ' ἀκούειν καὶ δίκαια κᾶδिका (sic enim corrigendum).

Ε Π Η.

31. [23.]

Πρῶτα μὲν εὐχόμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
θερμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

ΠΡΟΣ ΦΩΚΟΝ.

32. [24.]

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην

καὶ διέτριψεν, ὡς καὶ πρότερον αὐτός φησι· Νεῖλον ἐπὶ κτλ. — προχοῆσι, προχοαῖσι FaL — Κανωβίδος Stephanus (AC), reliqui Κανώβιδος. Si illud καὶ πρότερον, quod quidem FaL omittunt, recte se habet, versus Solonis non ad illud tempus pertinet, quo Plutarchus Solonem dicit Aegyptum adiisse, i. e. republica Atheniensium legibus firmata, sed referendus ad elegiam, quam ante illud iter composuit: nam fortasse iam olim iuvenis viserat Aegyptum.

Fr. 29. Schol. Plat. p. 465 ed. Bekk. πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί. . . ἐμνήσθη ταύτης (παροιμίας) καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος α' καὶ Σόλων ἐλεγείαις καὶ Πλάτων ἐν ταῦθα. Cf. Aristot. Metaph. I 2. Plut. de poet. c. 2. Paremiogr. T. I p. 371. II p. 128 ed. Gotting. Apost. XIV 41.

Fr. 31. Plut. vit. Sol. c. 3: ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι καὶ τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείναις εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, καὶ διαμνημονεύουσι τὴν ἀρχὴν οὕτως ἔχουσαν· πρῶτα κτλ. — V. 1. εὐχόμεσθα Stephanus (A), εὐχόμεθα CFaL, εὐχόμεσθα S, εὐχόμεθα ia. — V. 2. κῦδος, Hecker κῦρος. — ὀπάσσαι, ὀπάσαι CFaL. Hi duo versus haud dubie Soloni abiudicandi.

Fr. 32. Plut. vit. Sol. c. 14: ἀλλὰ πρὸς μὲν τοὺς φίλους εἶπεν, ὡς λέγεται, καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν, πρὸς δὲ Φῶκον ἐν τοῖς ποιήμασι γράφων· Εἰ δὲ γῆς, φησὶ κτλ. Ὅθεν

πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
 οὐ καθηψάμην, μίανας καὶ καταισχύνας κλέος,
 οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ᾧδε νικήσειν δοκέω
 5 πάντας ἀνθρώπους.

33.

Οὐκ ἔφην Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
 ἔσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
 περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθεῖς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
 δίκτυον, θυμοῦ θ' ἀμαρτῆ καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς· 434
 5 ἤθελον γὰρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβῶν
 καὶ τυραννεύσας Ἀθηναίων μῦνον ἡμέραν μίαν,
 ἀσκός ὕστερον δεδάσθαι κάπιτετριφθαι γένος.

εὔδηλον, ὅτι καὶ πρὸ τῆς νομοθεσίας μεγάλην δόξαν εἶχεν. — V. 2. δὲ καὶ, Ci καὶ. — V. 3. μίανας, i μᾶναι. — καὶ omittunt Babci. — V. 4. αἰδεῦμαι ACFaL, vulgo αἰδοῦμαι.

Fr. 33. Plut. vit. Solon. c. 14: Ἄ δὲ φρονότος αὐτοῦ τὴν τυραννίδα πολλοὶ καταγελῶντες ἔλεγον, γέγραφεν οὕτως· Οὐκ ἔφην κτλ. Ταῦτα τοὺς πολλοὺς καὶ φαύλους περὶ αὐτοῦ πεποίηκε λέγοντας. Videntur haec, sicut ea quae sequuntur, ex eodem carmine ad Phocum petita esse. — V. 1. ἔφην, ἔφη a, ἔφως FaL. — βουλήεις, βουλείης ia. — V. 3. ἄγραν, in ed. 1 ἄγρον scripsi. — ἀγασθεῖς, Huetius ἀγρευτής, Lobeck ἀασθεῖς, non recte, nam tunc θυμοῦ θ' ἀμαρτῆ καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς plane forent otiosa. Sitzler ἀνύσας coniecit. — ἐπέσπασεν, ἐπέσπασε FaLCq et A supra, ἔπασσε Bci et A a m. pr., ἔπασσε vel ὑπέσπασε V, ἔχασε Bab, ἔσπασε vulgo, ἀνέσπασεν Xylander. — V. 4. ἀμαρτῆ RSTBabc, ἀμάρτη A, ἀμαρτεῖ Cq, ἀμαρτῶν vulgo. — V. 5. ἤθελον Xylander, libri ἤθελε(v), quod defendi potest, sed Plutarchus indicare videtur, haec omnia ad vulgi sermones referenda esse. Ne quis erret, moneo voculam κεν non ad ἤθελον, sed ad δεδάσθαι κάπιτετριφθαι v. 7 referendum esse, nam futuri notio requiritur ἐπιτετριφθεῖσθαι, quam recipereamus ascita particula ἄν, vicissim recte se habet ἤθελον, quandoquidem qui verba facit, dominationis est cupidus, nam ἤθελόν κεν si diceret, se aspernari potentiam profiteretur, de quo discrimine scite disputavit Hermann de part. ἄν p. 67. Solet autem passim Solon verborum traiectione satis licenter uti, velut eleg. 13, 43—45 et iamb. 36, 21. — V. 6. τυραννεύσας, Babc τυραννίσας. — Ἀθηναίων, Schneidewin Ἀθηναίων. — ἡμέραν, in proeodosi ἡμέρην scripsi. — V. 7. ἀσκός CaFaL et a m. s., αὐτὸς RTωBabcVi et A a m. pr. — κάπιτετριφθαι Sintenis, κάπιτετριφθαι C, καὶ ἐπιτετριφθαι vulgo. — Ceterum in iis, quae statim ap. Plut. c. 15 leguntur: φοβηθεῖς, μὴ συγγέας παντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν ἀσθενέστερος γέννηται τοῦ καταστήσαι πάλιν καὶ συναρμόσασθαι πρὸς τὸ ἄριστον arbitrantur praecunte Bekkero Solonis versus delitescere:

Συγγέας ἀπαντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν

ἀσθενέστερος γέννηται (γένωμαι) τοῦ καταστήσαι πάλιν.

sed haec Plutarchi sunt, qui respexit sane hoc loco Solonis carmina, sed iambos, non tetrametros, vid. adn. ad fr. 37. — Item Leutsch ex Plutarchi verbis c. 29 de Solonis et Pisistrati simultate: ὁ δὲ Σόλων ταχὺ τὸ ἦθος ἐφώρασεν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιβουλήν πρῶτος ἐγκατείδεν,

34.

Χαῦνα μὲν τότε ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὀρῶσιν πάντες ὥστε δήϊοι.

35.

Ἄ μὲν ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἦνυσ', ἄλλα δ' οὐ μάτην
ἔρδον.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

36. [25.]

Συμμαρτυροῖη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε

435

σὺ μὲν ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐπειρᾶτο πραῖναι καὶ νουθετεῖν καὶ πρὸς αὐτὸν
ἔλεγε καὶ πρὸς ἑτέρους (fort. ἑταίρους), ὡς εἴ τις ἐξέλοι τὸ φιλό-
πρωτον αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἰάσαιτο τῆς τυραννίδος,
οὐκ ἔστιν ἄλλος εὐφρύτερος πρὸς ἀρετὴν οὐδὲ βελτίων πολίτης. hos
versus instauravit:

Οὐ γὰρ ἔστ' ἀνὴρ ποτ' ἀρετὴν ἄλλος εὐφρύτερος,
οὐδὲ βέλτερος πολίτης.

Largior sane Solonis aliquo poemate hic usum esse Plutarchum, sed
poetae versus restitui posse nego.

Fr. 34. Plut. vit. Solon. c. 16: "Οτι δ' οὖν προσέειπεν τοῖς πλεί-
στοις ἕτερα προσδοκήσασιν, αὐτὸς εἶρηκε περὶ αὐτῶν, ὡς Χαῦνα κτλ.
— V. 1. Χαῦνα, FaL χάσμα. — χολούμενοι, in editione 1 χολεύμενοι
scripsi. — V. 2. δήϊοι Reiske, vulgo δήϊον.

Fr. 35. Aristid. II 536: Ὁ δὲ δὴ Σόλων καὶ βιβλίον ἐξεπίτηδες
πεποιήμεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν (vel sic tamen
potest carmen ad Phocum intelligi), ἐν ᾧ ἄλλα τε δὴ λέγει καὶ ταῦτα·
Ἄ μὲν κτλ. ὀρῶς, ὡς ἀθάδῶς καὶ οὐ τῆς σῆς συμβουλῆς; Καὶ ταῦτα
μὲν ἔστιν ἐν τετραμέτροις. — V. 1. ἄ μὲν Gaisford, vulgo ἄμα γὰρ,
ΓΘ Iunt. ἄ μὲν γὰρ. — ἦνυσ', Gaisford, v. ἦνυσσα. — ἄλλα δ' Gaisf., v.
ἄμα δ'. — οὐ, O. Schneider αὐ, Schneidewin ὦν. Videtur potius poeta
scripsisse ἄλλα δ' οὐ μάτην αὐτὸς ἔρδον. nisi forte haec ita sunt
refingenda: Ἄσσα μὲν γὰρ (ἦν) ἄελπτα, σὺν θεοῖσιν ἦνυσσα· ἄλλα δ'
οὐ μάτην (ἂν αὐτὸς) ἔρδον. quae Solonis modestiam satis superque
testificabuntur. — V. 2. ἔρδον, Dindorf ἔρδον.

Fr. 36. Aristid. II 536: ἐν δὲ τοῖς ἰάμβοις (Σόλων λέγει): Συμ-
μαρτυροῖη . . . οὐτ' ἂν κατέσχε δῆμον. i. e. usque ad v. 20. Partem
affert Plut. Solon. c. 15: Οἱ δὲ πλείστοι πάντων ὁμοῦ φασὶ τῶν συμβο-
λαίων ἀναίρεσιν γενέσθαι τὴν σεισάχθειαν καὶ τούτοις συνάδειν μᾶλλον
τὰ ποιήματα. Σεμνύεται γὰρ Σόλων ἐν τούτοις, ὅτι τῆς τε προ-
ὑποκειμένης γῆς ὄρους ἀνεῖλε . . . ἔλευθέρῃ (v. 4. 5). Καὶ τῶν
ἀγωγίμων πρὸς ἀργύριον γεγονότων πολιτῶν τοὺς μὲν ἀνήγαγεν (v.
ἀπήγαγεν, FaLC ἀπήγεν, V ἐπανήγαγεν) ἀπὸ ξένης γλῶσσαν . . .
ἔχοντας (v. 9—12). — V. 1. ἐν δίκῃ χρόνου, Reiske ἐν μήκει χρόνου,
Clavigerus Κρόνου μήτηρ, μεγ., ego conicio ἐν Δίκῃς θρόνω. —
V. 3. ἄριστα de vitio suspectum, Lobeck πρέσβειρα. — μέλαινα, Θ μέ-
λαινα. — τῆς Scaliger, v. ἧς.

ὄρους ἀνείλον πολλαχῆ πεπηγότας·

5 πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.

πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατριδ' εἰς θεόκιτον

ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,

ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπο

χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν

10 ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῆ πλανωμένους,

τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίης ἀεικέα

ἔχοντας ἦθη, δεσποτῶν τρομευμένους,

ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,

ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,

15 ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην.

V. 4. πολλαχῆ, vulgo πολλαχῆ, ap. Plut. FaLq πολλαχοῦ. — V. 5. πρόσθεν ΘΓ et Plut., ap. Arist. v. πρόσθε. — δουλεύουσα ΓΘ et Plut. (sed CqFaL δουλεύουσαν νῦν ἐλευθέραν), ap. Arist. v. δουλεύουσα. — V. 6. θεόκιτον Θ, vulgo θεόκιστον. — V. 7. πραθέντας, Solon haud dubie περηθέντας scripserat. — ἐκδίκως, Θ ἐκδίκως. — V. 8. ἄλλον δικαίως, Γ ἄλλον δὲ δικαίως. — ὑπο χρησμὸν, vulgo ὑποχρησμὸν, Reiske ὑπο χρησμούς, male de servis vaticinantibus cogitans, Ahrens χρησμοδέοντας, qua coniectura facile caremus, perperam Emperius χρέμην vel χρησμὸν λέγοντας vel Hartung δεσμὸν φέροντας, peius etiam Sitzler δρησμὸν φηγόντας. Illi, qui apud exteros commorabantur, patriae linguae vixdum gnari obscuro et obfuscati sermonis ambagibus utebantur; ipse poeta haec verba χρησμὸν λέγοντας explanat iis, quae subiecit γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν ἰέντας. itaque post λέγοντας distincti. Praeterea olim τῆς ἀναγκαίης ὑπο conieci, ut omnis oratio ad eos referatur, qui apud exteros servitutem sive iustam sive iniustam serviebant. Sed nihil novandum; poeta praeter istos etiam eos commemorat, qui, ut servitutis calamitatem a se averterent, patria relicta foras aegre vitam sustentabant patrii sermonis propemodum immemores: atque hanc coniecturam inprimis commendat, quod poeta dixit πολλαχῆ πλανωμένους. — V. 9. οὐκέτ', Plut. οὐκ. — V. 11. δουλίης ἀεικέα ἔχοντας ἦθη, δεσποτῶν τρομευμένους scripsi, apud Aristidem legitur δουλείης ἀεικέα ἔχοντας ἦθη δεσπότας (sed Γ δεσποτῶν), Plutarchus δουλείην (ita FaL C, vulgo δουλοσόνην) ἔχοντας reliquis prae-terminissis. Manifesto vitio laborat ἦθη, neque ἦδὲ, quod suasit Bach, commodum. In ed. 2 scripsi δουλίην (ita Brunck) ἀειδέα ἔχοντας, ἦθη δεσποτῶν τρ., atque ἦθη vel αὐδὴν etiam Emperius suasit, nunc distinctione correctam patrios casus δουλίης et δεσποτῶν pariter servavi. Poeta, ne accusativus ab accusativo suspensus esset, insolentiorum structuram praetulit, cf. Aratus 766 περοβημένος ἦρι θαλάσσης. Cum ambigua esset verborum interpretatio, iam antiquitas δουλίην, quod Plutarchus exhibet, in locum δουλίης recessit, item apud Aristidem librariorum sedulitas, quos insolentior offendit structura, δεσπότας pro δεσποτῶν refinxerunt. Sitzler nuper novavit ἔχοντας ἦθη δεσποτῶν πρὸς εὐθενῶν. — V. 13. κράτει, Θ κράτη. — V. 14. affert Plut. vit. Sol. c. 17, ubi recte βίην, Arist. βίαν. — συναρμόσας, Θ ξυναρμόσας. — V. 15. ἔρεξα ΓΘ, v. ἔρεξα. — διήνυσ' scripsi, legebatur διήλθον, quod ex falsa interpretatione est ortum, cf. Hesychius: διήνυ-

θεσμούς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κάγαθῷ
 εὐθείαν εἰς ἕκαστον ἀρούσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβῶν
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνήρ
 20 οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο,
 πρὶν ἂν ταράξας πῖαρον ἐξέλη γάλα.

37. [25.]

* * * *Εἰ γὰρ ἤθελον*

*ἂ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε,
 αὐτίς δ' ἂ τοῖσι νωτέροις, δρᾶσαι δίχα,*

σαν· διήλθον. Nam διήνον, quod fortasse quis praeferat, huic loco minus est conveniens, neque alias haec verbi forma extat. — V. 16. ὁμοίους ΓΘ, v. ὁμοίως. — V. 18. ὡς, nequis ἢ ὡς requirat. cf. Schoemann Redetheile 236, hunc quidem locum non satis recte interpretatus. — V. 20. οὔτ' ἂν, Arist. οὐκ ἂν, qui substituit οὐκ, quoniam proximum incisum praetermisit, sed recte Plutarch. vit. Sol. c. 16, qui haec redintegrat: καὶ τοι φησὶν, ὡς, εἴ τις ἄλλος ἔσχε τὴν αὐτὴν δύναμιν, οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο (Fa ἐπαύσαντο) πρὶν . . . γάλα. — δῆμον, Reiske et Canter θυμόν coniecerunt, Ahrens λῆμ' ὄν. — V. 21. Hartung interpunxit ταράξας, πῖαρον κτλ., at haec est verborum structura πρὶν ἂν γάλα ταράξας ἐξέλη πῖαρον, hic quoque ut alias πῖαρον substantivi vim servat.

Fr. 37. Arist. II 437 pergit: εἶτα τί φησιν ὁ Σόλων· εἰ γὰρ κτλ. apparet ex eodem carmine esse, et pauca tantum intercidissee. Fortasse Solon dixerat, in republica ordinanda se non tam id, quod omnibus numeris absolutum sit, expetivisse, quam quod obtinere et consequi se posse ratus sit, neque id egisse, ut diversarum partium desideriiis pariter satisfaceret, quibus subiecit εἰ γὰρ ἤθελον κτλ. Aristides haec praetermisit, fortasse respexit Plutarchus c. 15: οὐ μὴν παρῳσάμενός γε τὴν τυραννίδα τὸν πρότατον τρόπον ἐχρήσατο τοῖς πράγμασιν, οὐδὲ μαλακῶς οὐδὲ ὑπέικων τοῖς δυναμένοις οὐδὲ πρὸς ἡδονὴν τῶν ἐλομένων ἔθετο τοὺς νόμους (cum his componas Solon. fr. 37, 2 seq.), ἀλλ' ἢ μὲν ἄριστον ἦν (videtur οὐκ ἀνυστὸν τὸ ἄριστον ἦν scribendum) οὐκ ἐπήγαγεν ἰατρομίαν οὐδὲ καινοτομίαν, φοβηθεῖς et q. seq., quae supra fr. 33 adscripsi. Denique Plutarchus huius carminis auctoritate utitur: ἂ δὲ καὶ λέγων ἤλπιζε πειδομένοις καὶ προσάγων ἀνάγκην ὑπομείνουσι χρῆσασθαι, ταῦτ' ἐπραττεν, ὡς φησιν αὐτός (fr. 36, 14) significans Solonem id secutum esse, quod Plato praecipit συναρμόζειν πολίτας πειθοῖ καὶ ἀνάγκῃ. — V. 2. ἦνδανεν Θ, v. ἦνδανε. — V. 3. αὐτίς, legebatur αὐθίς. — ἂ τοῖσι νωτέροις, δρᾶσαι δίχα, πολλῶν κτλ. scripsi, legebatur ἂ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι, διὰ πολλῶν, quae non uno nomine vitiosa esse apparet: frustra enim Renner contendit ἄτερος et hic et infra fr. 40 (ubi ἔτερος traditum) prima syllaba producta esse pronuntiandum, quod nec rationem habet nec usu firmatur. Quod correxi τοῖσι νωτέροις i. e. νωῖτέροις sive nostris poetae consilio apprime conveniens, nam praecessit τοῖς ἐναντίοις (unde olim ἀρθμίοις conieceram). Duali numero utitur Solon, quoniam in hoc quoque carmine amicum aliquem affatur. Pronomina νωῖτερος et σφοῖτερος ab Atticorum consuetudine non abhorreere testatur Apollon. de pron. 371,

πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐξηρώθη πόλις.
 5 τῶν οὐνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκούμενος
 ὧς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

38. [26.]

Πίνουσι καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἴτρια,
 οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
 γούρους φακοῖσι· κείθι δ' οὔτε πεμμάτων
 ἄπεστιν οὐδέν, οὔθ' ὅσ' ἀνθρώποισι γῆ
 5 φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

437

39.

Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιον, οἱ δὲ σίλφιον,
 οἱ δ' ὄξος.

iambographus autem metri gratia adhibuit trisyllabam formam, quam epici poetae ignorant. Δίγα h. e. χωρὶς seorsim emendavit O. Schneider. Versum refinxit Sitzler αὐτῆς δ' ἂ τοῖσι μούταροῖς δραῖν, καὶ Δία κτλ. Alii alia tentaverunt, velut Valckenaer pro διὰ scripsit κακὰ, Schaefer βία. Ahrens αὐτῆς δ' ἂ τοῖσιν, ἐκατέροις δραῖσαι δίγα, πολλῶν κτλ., Hermann τοῖσι χιτέροις servata librorum scriptura διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐξηρώθη πόλις, Hartung ἦνδανεν γράφειν, αὐτῆς δ' ἂ τοῖσι, χιτέρους θραῦσαι βία. — V. 4. ἐξηρώθη Valckenaer, v. ἐξηρώθη. — V. 5. ἀρχὴν, ἄρτιον Meineke et Emperius (qui etiam ἄρη), Hartung ἀρκῶν, Ahrens ἄρτην, Lobeck ὄρη . . . κυκούμενος, hoc quidem recte, sed scribendum censeo τῶν ἔνεκα ταρχῆ πάντοθεν κυκούμενος. Hesych. τάρη (ταρχή)· τάραις. et ἄταρχος, ἀτάραχος. cf. ibid. ταρχαίνειν. Solutione utitur poeta in primo potissimum pede vel post caesuram, vid. fr. 33, 3. 35, 1. 40. Eandem legem Archilochus observavit, raro aliis locis, velut οὐδὲ θανμάσιον ἐπειδῆ vel οὐδὲ διαπεπλιγμένον hanc licentiam admisit.

Fr. 38. Hoc et fr. 39. 40 ex uno eodemque carmine petita videntur. Athen. XIV 645 F: γούρος (C γῦρος, epit. Hoesch. γῶρος) ὅτι πλακούντος εἶδος, ὃ Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησί· Πίνουσι κτλ. — V. 4. οὐδέν, οὔθ' ὅσ' scripsi, AB οὐδ' ἔνασεν, VL οὐδέν· ἄσσ' ἂν, propterea Schaefer v. 5 φέρη pro φέρει. Possis: οὐδέν, ἄσσα τ' . . . πάντα ἢ ἄφθόνως πάρα, et οὐδέν, ἄσσα τ' etiam Ahrens, quod recepit Hartung, qui deinde πάντα τ', ἀφθόνως πάρα scripsit, quod non intelligo. — Ceterum γούρος nihil aliud est quam γῦρος, antiqua pronuntiatione servata, quemadmodum Attici ad Boeotorum et Laconum exemplum etiam breve v videntur elocuti esse in voce Μαμμάκουθος, quemadmodum cod. Ravennas Arist. Ran. 990 exhibet.

Fr. 39. Pollux X 103: καὶ ἴγδιον δὲ αὐτὴν (τὴν θυνεῖαν) κεκλήκασιν Σόλων τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων· Σπεύδουσι κτλ. ita Casaubonus, vulgo πευσίδ' (ita etiam C, σπευσίδα B, σπευδ' A) οἱ μὲν. Lobeck φέρουσι.

40.

Κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος ἔρδε σήσαμα.

41.

Photius 491, 21: 'Ροῦν· τὸ ἥδυσμα. Σόλων.

M E Λ Η.

42. [27.]

ο ο λ ο ο ο - ο ο λ ο ο ο -
 - λ ο ο ο - - λ ο ο ο -
 - λ ο ο ο - ο ο ο - -
 λ ο ο ο - ο ο ο ο - ο ο - λ ο ο ο - -

πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὄρα,
 μὴ κρυπτόν ἔχων ἔγχος κραδίη
 φαιδρῶ σε προσενέπη προσώπω,
 γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῆ.

438

Fr. 40. Phrynich. p. 396: ἔτι καὶ νῦν κόκκωνα οἱ πολλοὶ λέγουσιν ὀρθῶς· καὶ γὰρ Σόλων ἐν τοῖς ποιήμασιν οὕτω χρῆται· Κόκκωνας δὲ ἄλλος ἕτερος δὲ σήσαμα. ita vulgo et cod. Bachmann An. II 399. Lobeck edidit κόκκωνας (vel κόκκωνα δ') ἄλλος, ἕτερος δὲ σήσαμα, quod ferri nequit; scripsi κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος ἔρδε σήσαμα.

Fr. 42. Diog. Laert. I 61: τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ ἐστὶ τὰδε· Πεφυλαγμένος κτλ. Cum Diogenes ea, quae de septem sapientum poematis tradit, Loboni Argivo, homini fraudulentō accepta referat, proclive est, etiam hoc poematum Soloni abiudicare. Et epitaphia quidem clarorum virorum Argivi iste non dubitavit suo periculo fingere, nullius enim artis aut laboris ista fraus, difficilium aliquanto eiusmodi αἴνους melicis versibus exornare. Haec igitur poemata, fere quaternis versiculis comprehensa, quae scolorum speciem prae se ferunt, Lobon aliunde petiisse, censendus est, si discesseris a Cleobuli cantiuncula, sed adespota haec carmina (fortasse unum alterumve auctoris nomine erat auctum) quo iure Lobo singulis adscripserit, ignoramus. Hominis fraudulentum cum exigua vel nulla sit fides, auctoris nomen in dubitatione positum esse apparet, neque vero cantilena, quoniam cum Pittaci quod fertur poematio similitudinem quandam ostentat, a versificatore aliquo mala fraude videtur ficta esse. — V. 2. ἔχων ἔγχος scripsi, similiter Hartung ἔχων ἔχθος, legebatur ἔγχος ἔχων: praetuli hoc, addito v. 3 pronomine σε, quamquam poteram leniore mutatione defungi, quam antea proposui μὴ σε κρυπτόν ἔγχος ἔχων κρ. — ἔγχος, edd. vett. ἔχθος (Sambuc. ἔχθρος), Roeper coni. ἔλκος (ed. Lugd. ἔλχος). Olim conieci: μὴ κρυπτόν ἦθος ἐντός. — κραδίη, ed. Frob. κραδίην. — V. 3. σε προσενέπη scripsi, vulgo προσενέπη, Ilgen. πρὸς σ' ἐνέπη. — V. 4. οἱ, cod. Cant. ἦ. — διχόμυθος, Cobet διχόθυμος. Hesych. διχόθυμος interpretatur διάβολος, quae interpretatio magis voci διχόμυθος convenit. — μελαίνης, vulgo μελαίνας, Ilgen μέλανος vel μελάνας (rectius μελανᾶς, vid. Lobeck Paralip. 139), Roeper ἐκ μελαίνας φρένας γεγωνῆ.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

43.

Choricus p. 107 ed. Boiss.: Ταῦτα δὴ σον τῆς πόλεως τὰ γνωρίσματα, ἣν αἱ κοινὰ τοῦ βίου θεράπαιναι γῆ τε καὶ θάλασσα τοῖς ἑαυτῆς ἑκατέρα δάροις ἀβρύνει· γῆ μὲν γὰρ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐπίσταται φέρειν ὅσα τίκτουςιν ὦραι, ὑπτία τε πᾶσα καὶ καθειμένη, καὶ τὸ τοῦ Σόλωνος, λιπαρὴ κουροτρόφος· θάλαττα δὲ μικρὸν ἄπωθεν τῆ πόλει διακονεῖ, διεστηκυῖα τοσοῦτον, ὅσον μήτε κτύπῳ παρενοχλῆσαι κυμάτων, μήτε τὴν ἐξ αὐτῆς χορηγίαν δυστυχεστέραν καταστῆσαι τῆς μεταξὺ πορείας ἐκτεινομένης.

44.

Galen. Protrept. c. 8: "Αμεινον οὖν ἐστὶν ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὦραν τοῖς ἡρνοῖς ἀνθεσιν εἰκυῖαν, ὀλιγοχρόνιον τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν,

Ὁ μὲν γὰρ καλός, ὅσον ἰδεῖν πέλεται·

ὁ δὲ κάγαθὸς αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσται.

πεῖθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένῳ. Fortasse Galenus Solonis aliquod apophthegma intelligit, sed potuit etiam in Elegia talem sententiam proponere, et fortasse Solonis sunt versus, qui leguntur in Theognideis v. 933, 34:

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·

ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.

ut etiam Schneidewin coniecit. — Hartung praeterea alia quaedam ex Theognidea sylloge vindicare voluit Soloni, 197—208, 605—6, 693—4, 847—851, 945—8 (ut ipse iam antea significavi), 949—54 (id quod iam olim non verisimile esse dixi, quamvis etiam Hecker hoc versus Soloni tribuerit), 1155—6, denique 1255—6 (quemadmodum ipse quoque suspicatus eram).

Quod Diodor. Sic. Exc. Vat. T. III p. 16 dicit: "Ὅτι ὁ Σόλων ἠγεῖτο τοὺς μὲν πύπτας καὶ σταδιεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ἀθλητὰς μηδὲν ἀξιόλογον συμβάλλεσθαι ταῖς πόλεσι πρὸς σωτηρίαν, τοὺς δὲ φρονήσει καὶ ἀρετῇ διαφέροντας μόνους δύνασθαι τὰς πατρίδας ἐν τοῖς κινδύνοις διαφυλάττειν, fortasse ex elegia petitum, in qua nimia artis gymnasticae studia pariter exagitavit, atque Xenophanes 439 (fr. 2). Hinc etiam publica victorum praemia minuisse fertur, vid. Diog. L. I 55. cf. Plutarch. vit. Sol. c. 23. — Solonis utrum apophthegma aliquod an versum intelligat Libanius Epist. 726: Σὺ δ' εἰδὼς τὸν Σόλωνα, καὶ νῦν, ὃν ἀνθ' ἡμῶν ἀκτιᾶσθαι δίκαιον, οὐκ ἀγνοεῖς, ambiguum est. Audiverat Libanius a mendaci aliquo homine Theodorum amicam contumeliosis sermonibus contra

ipsum uti, itaque diu nullas ad illum litteras misit: iam cum ille ultro Libanio longam misisset epistolam, haec rescripsit. Fortasse intellexit fr. 42. — Alia quae fortasse quis huc referenda esse censeat, omnia apophthegmatis adnumeranda arbitror. — Ea denique, quae Plato in Timaeo et in Critia de *Atlantide* Solonis carmine inchoato illo quidem sed non perfecto memoriae tradidit, fama fortasse aliqua vetusta nituntur, neque vero verisimile est Platonis aetate reliquias eiusmodi carminis superstites fuisse: conferas praeter alios C. Fr. Hermann de Platonis philosophia I p. 703 et Westermann ad Plut. vit. Sol. c. 32.

Quod Photius 164, 9 exhibet: *Κιγχάνειν τὸ ἐπεξιέναι οὕτως Σόλων* (similiter Suid.: *Κιγχάνειν τὸ ἐπεξιέναι οἱ περὶ Σόλωνα*) rectius inter legum reliquias retuleris. — Quae affert Schol. Aristid. III 524 (Frommel 195 b.): *Ἄλλ' ὃ ποιηταὶ καὶ νομοθέται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες καὶ πάντες κελεύουσιν, ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, τοῦτο εἰσηγεῖτο] . . . Ὅμηρος Ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη. Σόλων (BD καὶ Σόλων) τὸν (ἐὰν BD) ἄγοντα βία (βία ἀδίκως BD) τὰ μὰ (Oxon. τὰ σὰ) εὐθὺς ἀμυνόμενος κτεῖναι ἢ ὡς πένητα γινῶναι* (haec quatuor verba om. Ox.) ubi Frommelii libri recte ἐὰν τὸν . . . κτείνῃ, non ex ipsis Solonis legibus petita sunt, sed descripsit scholiasta legis verba, quae extant ap. Demosth. or. in Aristocr. 60. 639: *καὶ ἐὰν φέροντα ἢ ἄγοντα βία ἀδίκως εὐθὺς ἀμυνόμενος κτείνῃ, νηποινεῖ τεθνάναι.* unde facili negotio vitiosas schol. Arist. scripturas licet corrigere, nam importunum τὰ μὰ (τὰ σὰ) librarii alicuius est additamentum ex Demosthenis verbis 61 petitum. Solonis autem lex, quae in Demosthenis libris legitur, utrum locuplete auctore sit propagata an, quemadmodum alias usu venit, ex oratoris verbis concinnata, ambigas. Et Koehler quidem in Herme II 27 seq. in titulo Attico, quem instauravit, haec ipsa verba sibi deprehendere visus est, sed eo loco alia legebantur, vide quae in Philol. XXXII 672 disserui. Sane ista tabula olim etiam hoc carmen exhibuit, sed novissima pars tam male habita est, ut restituendae legis periculum irritum sit.

Quae apud Sch. Aesch. Prom. v. 400 sine auctoris nomine leguntur *οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων*, haud dubie Solonis sunt ex legibus petita, vid. Pollux VIII 34: *Σόλων μέντοι τὸ κλέμμα κλέπος ἐν τοῖς Νόμοις ὠνόμασεν.* verba quamquam versus speciem referunt (unde non recte Meineke Callimacho attribuit), nihil tamen obstat, quominus in lege scriptum fuisse existimemus: (ἐὰν) οἴχεται τὸ κλέπος ἐντὸς ἔχων, i. e. ἐντὸς τοῦ ἱματίου.

CLEOBULINA.

1.

"Ανδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα
οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναυμα ποιεῖν.

2.

"Ανδρ' εἶδον κλέπτοντα καὶ ἐξαπατῶντα βιαίως·

* * * * *

καὶ τὸ βία ῥέξει τοῦτο δικαιοτάτον.

Cleobulina. Fr. 1. Ath. X 452 B: Πολλοὶ δὲ γρίφων καὶ τοιοῦ-
τοὶ τινὲς εἰσιν οἷον· ἄνδρ' . . . ποιεῖν· τοῦτο δὲ σημαίνει σινύας προσ-
βολήν. V. 1. πυρὶ χαλκὸν, ap. Ath. πυρὶ χαλκον, sed veram lectionem
servaverunt Aristot. Rhet. III 2 (ubi πυρὶ χαλκον QVbZAb) et Poet. c.
22. Demetr. de eloc. 162. Rhet. Walz. VI 360, VII 949 (hoc utroque
loco εἶδον ἐγὼ πυρὶ χ.) qui primum versum afferunt. Cleobulinae sive
Eumetidis esse docet Plut. Sept. Sap. Conviv. c. 10: ὁ δὲ Αἴσωπος
οἷον ἀμννόμενος ὑπὲρ αὐτῆς, οὐ γελοιότερον οὖν, εἶπε, τὸ μὴ δύνασθαι
ταῦτα διαλύειν; οἷόν ἐστιν, ὃ μικρὸν ἔμπροσθεν ἡμῖν τοῦ δειπνοῦ προῦ-
βαλεν· Ἄνδρα ἴδον . . . κολλήσαντα. — ἐπ' ἀνέρι· huc fortasse re-
ferenda Hesychii glossa: ἐπ' ἀνέρι, ἐπ' ἀνθρώπῳ (cod. ἐπάνω).

Fr. 2. Sophista anonymus (qui Gorgiae discipulus fuisse videtur)
apud Gale Opusc. Phys. p. 720 (Orelli Opusc. sentent. T. II 222): Βού-
λομαι δὲ καὶ ποιήματα τῶν παλαιότερων μαρτύρων ἐπαγαγέσθαι· Κλεο-
βουλίνης· Ἄνδρ' εἶδον κλ. κ. ἐξ. βία, ὡς καὶ τὸ β. ῥ. τ. δ. ἦν πάλαι
ταῦτα. Αἰσχύλου δὲ κτλ. Emendavit βιαίως Heringa. Post v. 1 plura
praetermissa esse significavi, nam non continuo se excipiunt hi versus,
ac nescio an δικαίως potius quam βιαίως scribendum sit: nam con-
sentaneum est, auctorem griphi ea quae adversa fronte inter se repugnant,
conciliavisse. Docuit enim Cleobulina, etiam iniusto facinori subinde
veniam esse paratam, quam quaestionem Aristot. Eth. Nicom. V 10
attigit ἐπεὶ δ' ἐστὶν ἀδικούντα μήπω ἀδικον εἶναι κτλ. etiam furti
mentionem faciens, ubi schol. (Hermes V 81. 82) ἐπεὶ οὐδὲ κλέπτῃς ὁ
τοῦ μαινομένου κλέπτων τὸ ξίφος, σωτῆρ δέ. ut liceat conicere hoc
ipsum exemplum ex Cleobulinae gripho esse repetitum. — V. 2. non
huius griphi clausula, sed ex alio Cleobulinae poematio petitus esse
videtur. — Temere Gruppe de Archytæ reliquiis p. 145 aenigma sub-
diticium esse censet a Iudæo homine Philonis aequale fictum, a cuius
fallaciis tam Archytæ nomine quae feruntur, quam huius sophistæ
libellum praecepta exitiosae artis tradentem repetit.

3.

Plut. Sept. Sap. Conviv. 5: Ὁ δὲ Αἴσωπος, εἶγε, εἶπεν, εἰδείης, ὃ ξένε, τοὺς νῦν ἀύλοποιοὺς ὡς προέμενοι τὰ νεβρεῖα, χρώμενοι τοῖς ὄνειοις, βέλτιον ἢ χεῖν λέγουσιν. Διὸ καὶ Κλεοβουλίνη πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν ἤνιξατο, Νεβρογόνοσ κνήμη ἧσε κερασβόλον οὐ̄ασ ἕκατι κρούσεωσ· ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον, εἰ παχύτατοσ καὶ ἀμουσότατοσ ὢν τᾶλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀστέον παρ-έχεται. Ita Wyttenbach coniecit, vulgo Διὸ καὶ Κλεόβουλον ἢ πρὸς τὸν Φ. αὐ. νεβρ. κνήμη κερασφόρον οὐ̄ασ ἧξε θαυμάζειν ἕκατι κρούσεωσ, A. Voss. Ven. P ἦρξατο κνήμη νεκρογόνοσ αἷμα κερασφόρω οὐ̄ασ ἕκ τε (P τι) κρούσεωσ, eadem TVB nisi quod ἐκτοκειούσεωσ τε, conf. quae dixi Comment. de Comoed. Att. p. 113. Hartung 355 haec excogitavit:

Ἦρξατο νεβρογόνοσ κνήμη (καὶ ἐδέξατ' ὄνειον),
καὶ τὸ κερασφόρον οὐ̄ασ ἕκατι κρούσιοσ ἧξεν,
θαυμάζειν.

idem praetera sive Cleobulinae sive Cleobulo vindicat ex Theognideis v. 257—60, 261—6, 861—4, Cleobulo autem v. 1209—16, prorsus temere, nam griphi quidem versibus elegiacis vel heroicis comprehensi et Cleobulinae et Cleobuli nomine ferebantur, sed elegiaca carmina neque reliquerunt, neque quisquam illis subdere ausus est. — Cleobulinae tribuit Suidas v. Κλεοβουλίνη aenigma, quod locupletes testes patri tribuunt, vid. infra Cleobuli fr. 2.

VIII.
AESOPUS.

Πῶς τις ἄνευ καμάτου σε φύγη, βίε; μυρία γὰρ σευ
λυγρά· καὶ οὔτε φνυγεῖν εὐμαρές, οὔτε φέρειν·
ἠδέα μὲν γὰρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἡέλιου·
τᾶλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κῆν τι πάθῃ τις
ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

Aesopus. Anth. Pal. X 123: *Αἰσώπων*. Apud. Plan. ἄδηλον.
Aesopi nomen videtur ex solo errore ortum: est autem satis noviciū
poema, neque recte Hartung uni de septem sapientibus vindicandum
censuit. V. 1. καμάτου emendavit Meineke, legebatur θανάτου. — φύγη
Schaefer, legebatur φύγοι, sed malim φέρη. — V. 2. φνυγεῖν εὐμαρές,
fort. φνυγεῖν σ' εὐμαρές legendum.

DEMODOCUS.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

(Καὶ τόδε Δημοδόκου·) Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν
οὐκ εἰσί, δρωῖσιν δ' οἷά περ ἀξύνετοι.

2.

Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὔ,
πάντες. πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χίου.

3.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἄνδρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

Demodocus. Fr. 1. Composui ex Aristot. Eth. Nic. VII 9: Οὐ μὴν ἀλλ' ὅμοιόν γε κατὰ τὰς πράξεις, ὥσπερ τὸ Δημοδόκον εἰς Μιλησίους· Μιλήσιοι γὰρ (γὰρ add. LbOb, om. ceteri) ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρωῖσι δὲ οἷάπερ οἱ (οἱ om. Ob) ἀξύνετοι, ubi Aspasius, quem laudat Michélet: ὁ Δημοδόκος Λάριος (scr. Λέριος) ἦν τὸ γένος, πολλὰ δὲ ἀποσκώπτων τοὺς Μιλησίους ἔλεγεν. Ceterum quem Pseudoplut. de Flum. c. 18: καθὼς ἱστορεῖ Δημοδόκος ἐν Ἀ' Ἡρακλείας dicit, vel diversus vel potius nullus omnino fuit.

Fr. 2. Anth. Pal. XI 235: Δημοδόκου. Respondit huic epigrammati, Demodocum exagitans, Phocylides, fortasse offensus Milesiorum irrisione (fr. 1), vid. Phocyl. 1: Καὶ τόδε Φωκνλίδεω· Λέριοι κακοὶ κτλ. — V. 2. Προκλέους, Renner Προκλέος. — δὲ Χίου scripsi, vulgo δὲ Χίος, cod. Pal. δὲ χίος, Brunck. Χίος.

Fr. 3. Anth. Pal. XI 236: τοῦ αὐτοῦ. — V. 2. καὶ Iacobs, cod. Pal. δὲ. Hoc epigramma Demodoco omnino abiudicandum censeo: tanta enim similitudo inter hoc epigramma et prius, quod Demodocus se composuisse ipse profitetur, intercedit, ut incredibile sit, hominem facetum et ingeniosum lepido dicterio tam illepide bis esse usum. Alius nescio quis Demodoci vestigia legens hoc epigramma composuit, quod propter hanc ipsam similitudinem subiunctum est Demodoci versibus; cum autem nomen poetae non esset additum, quoniam ignorabatur, deinde proclivi errore Demodoco tributum est, quemadmodum plurimi errores in Anthologia orti sunt. Utrum novicium an antiquum sit epigramma, quoniam propria virtute omnino caret, incertum.

4.

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

5.

Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν αἰεὶ, ζώνης δὲ τυχόντες
φαιλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαιλότατοι·
ἦν δ' ἄρα δις καὶ τρις μεγάλης δράξονται ἀπήνης,
δὴ ἴα τὸτ' εἰς ὄρας φαιλεπιφαιλότεροι.
μῆ, λίτομαι, βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτός
κόσμος ὀλισθήσῃ καππαδοκιζόμενος.

443

Fr. 4. Ant. XI 237: τοῦ αὐτοῦ. — V. 2. Friedemann αἵματος ἰοβόλου κάτθανε γευσαμένη. fort. recte. Hoc epigramma non magis Demodoci est, quam id quod praecedit: est autem satis novicium: neque tamen notum aliquem hominem videtur versificator exagitare, quem admodum epigr. 5, sed Cappadocum gentem omnino perstringit, quae vulgo male audiebat.

Fr. 5. Anth. XI 238: τοῦ αὐτοῦ. — V. 1—4 adscripsit Lydus de Magistr. III 57: οὐδὲ γὰρ ὕ(στερον) ὑπέμεινεν ὁ βασιλεὺς καλὸς καὶ ἐπεικὴς τυγχάνων πονηροῖς ἄρχουσι καταπιστεῦσαι τὴν ἀρχήν, ἥδη μαθὼν καὶ τοῖς ἔργοις εὐρῶν, ὡς Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν κτλ. — V. 2. εἵνεκα φαιλότατοι, Lydus ἔνεκα ἔστι (vel ἐτι) φαιλότατοι. — V. 3. μεγάλης δράξονται ἀπήνης, Lydus δράξονται μεγάλως ἀπήμεις. — V. 4. δὴ ἴα τὸτ' εἰς ὄρας φαιλεπιφαιλότεροι Fuss, δ' ἦρατὸ τις ὄρας φαῦλ' ἐπιφαιλοτέρας Lydus, δὴ τότε γίνονται (γίνονται Plan.) φαιλεπιφαιλότατοι Anth. — Epigramma hoc, quod iam olim Demodoco abiudicavi, factum est anno 534 in Ioannem Cappadocem, tunc iterum praefectum praetorio, ac βασιλεὺς, qui v. 5 compellatur, Iustinianus imperator est. Iste Ioannes Mazacis oriundus, quem Lydus per totum librum de magistratibus odio internecivo et conviciis assiduis Byzantinorum hominum more persequitur, cum gratia apud imperatorem plurimum valeret, ad summos honores evectus bis fuit praefectus praetorio a. 530 et iterum 534 (vid. Haase p. VIII ed. Bonnensis), sed gratia denique excidit. Lydus sane non aperte dicit hos versus in Ioannem compositos esse, sed satis acerbe, quamvis haudquaquam vere scribit, imperatorem postquam improbitatem Cappadocum reapse expertus sit, non iam eiusmodi hominibus summos honores commisisse. Ζώνη nihil aliud est, quam dignitas, gradus honoris, vid. Suidas s. h. v. (cf. de eodem Ioanne Malal. p. 480 redintegratum in Herma VI 377 ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἀπεξώσθη Ἰωάννης ὁ ἑπαρχὸς τῶν πραιτορίων . . . πάλιν ἐκλήθη μὴ ζωσθεὶς, ἀλλ' ὡν παρανός), ἀπήνη autem est argentum carpentum, quo praefectus praetorio vehi solebat, vid. Lyd. de magistr. II 3 et III 76, ubi ipse ἀπήνης nomine utitur. Quod autem Ioannes ter carpenti honore ornatus esse dicitur hoc epigrammate, videtur alio praeterea illustri honore functus esse.

6.

Ἦν τύχης κρίνων, δικάζεν την Πριηνίην δίκην.

Fr. 6. Diog. L. I 84: Λέγεται δὲ (Βίας) καὶ δίκας δεινότητος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῶ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρηῆτο· ὅθεν καὶ Δημόδοκος (Bochart Δημόδοκος) ὁ Ἀλείριος (Menag. Λέριος) τοῦτο ἀνείκεται λέγων· ἦν τύχ. κτλ. καὶ Ἰππώναξ κτλ. Ead. Eudoc. 94; unde Hipponacte aliquanto antiquiorem fuisse conicias, quamquam fieri potest, ut aequales fuerint, cf. fr. 1. — κρίνων, cod. Cant. Ar. Mon. τήνων. Cf. Suid. v. δικάζεσθαι (ubi leg. Πριηνίη δίκη). Formam Πριήμιος testificatur Steph. Byz.

PHOCYLIDES.

ΕΛΕΓΓΕΙΑ.

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὅς δ' οὐ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

2A.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τούς δὲ κακούς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι.

2B.

Οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὐς δ' ἂν ἐτάσσω,
τούτους ἔξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

Phocylides. Fr. 1. Strabo X 484: καὶ Λερία· καὶ τόδε Φωκυλίδου κτλ. διεβέβληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ ἐνθένδε ἄνθρωποι, unde sumsit Eust. ad Dionys. Perieg. 350: ὡς δημοῖ Φωκυλίδης λέγων· Λέριοι κτλ. Vide de hoc epigr. ad Demodoci Fr. 2. — V. 1. Φωκυλίδεω edd. Strab., φωκυλίδου libri, cf. de hoc exordio, quod proverbii loco usurpatum est, Cic. ad Att. IV 9, ubi item Φωκυλίδου. — ὅς δ' οὐ, ap. Eust. M ὁ δ' εὐ, m ὁ δ' οὐ, b οὐδ' οὐ. — V. 2. πάντες, B ἀλλὰ πάντες, ap. Eust. vulgo πάντες δὲ. — πλὴν, D πριν. — Προκλέους, Πατροκλέους no Ald. et ap. Eust. Mm. Renner Προκλέος. — καί, no καὶ γὰρ. — Προκλέης, BKno Ald. (Eust. Mm) Πατροκλέης, et deinde addunt δέ CD(?)hlsx et Eust. vulgo, ut hic quoque δὲ Λέρον conicere possis. Ceterum Proclis, qui apud Chios insignis auctoritate videtur fuisse (genus fortasse duxit ab antiquo illo Procle, de quo vid. Pausan. VII 4, 2) commemoratio Demodoco Milesio satis conveniens apud Phocylidem inficti aliquid habet, quem Lerium hominem exagitare decuit, neque tamen Πατροκλέους et Πατροκλέης recte se habent; nam haec ex pervagato librariorum errore repetenda sunt.

Fr. 2 A B. Anthol. X 117: Φωκυλίδου. Ap. Planud. est ἄδηλον, ut ap. Cram. An. Par. IV 376. — V. 3 et 4 apparet per errorem priori disticho adiunctos esse, est enim novum epigramma, sed utrumque a Phocylide plane alienum, quod vel novicius sermo, velut in priore disticho διόλου, in altero πρὸς ὑπόκρισιν arguit. — θωπεύω et ἀγαπῶ

Ε Π Η.

3.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γέγοντο
 φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
 ἡ δὲ σνὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
 εὔφορος ἦδε, ταχεῖα, περιδρομος, εἶδος ἀρίστη·
 5 ἡ δὲ σνὸς βλοσυρῆς, οὔτ' ἂν κακῆ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
 ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
 οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
 ἥς εὔχου, φίλ' ἐταῖρε, λαχεῖν γάμου ἡμερόεντος.

4.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι,
 οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἔπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

5.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλω κατὰ κόσμον
 οἰκεῦσα σμικρῇ κρέσσων Νίνου ἀφραϊνούσης.

Plan., prius verum, alterum non convenit, itaque οὗς ἂν ἐτάσσω correxi,*) τοθεύω et ἄρα τιμήσω Anecd., ποθεύω et ἄρ ἀτιμάσω Pal.

Fr. 3. Stob. Flor. LXXIII 60: Φωκυλίδου. — V. 1. τῶνδε, A τῶν. — γέγοντο A Voss. Vind. Ars. Trinc., ἐγένοντο B (olim γέγοντι leg.) — V. 2. γυναικείων si integrum, ionice pro γυναικείων dictum, quamquam eiusmodi forma auctoritate non minus est destituta, quam γυναικῶν. Meineke φῦλα γυναικεί· ὧν ἡ μὲν, Hartung φῦλα γυναικῶν ἡ μὲν γάρ. — ἡ δὲ, B ἦδε, vulgo ἡδέ. — V. 4. ἦδε Brunck, ut videtur, ap. Stob. ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης εὔφορος ἡδὲ ταχεῖα. — V. 8. ἥς, malim τῆς. — γάμον ἡμερόεντος, Brunck γάμον ἡμερόεντα.

Fr. 4. Stob. Flor. LXXXVII 2: Φωκυλίδου. V. 1. Φωκυλίδεω Brunck, vulgo Φωκυλίδου. — τί Brunck, vulgo τό. — εὐγενὲς, in ed. 2 conieci εὐγενεῖ, nam εὐγενέσ(ι) aequè improbable est quam εὐγενὲς aeolica ratione pro εὐγενεάς dictum esse. Sed nulla opus est mutatione. — V. 2. βουλῇ, Hartung ἔργοις.

Fr. 5. Dio Chrys. XXXVI T. II 505: οὕτως ἔφην, καὶ τῆς τοῦ Φωκυλίδου ποιήσεως ἕξαστί σοι λαβεῖν δεῖγμα ἐν βραχεῖ· καὶ γάρ ἐστιν οὐ τῶν μακρῶν τινα καὶ συνεχῆ ποιήσιν εἰρόντων, ὥσπερ ὁ ἡμέτερος

*) Planudes haud pauca menda suo periculo, dispari eventu tollere studuit, quemadmodum etiam corrector cod. Pal. alia exempli veteris auctoritate, alia divinando procuravit, passim parum scite criticam factitans, velut VI 54, 3 ubi Eunomi citharoedi aemulus vocatur πάροθης (Plan. πάροθος) corrector adscripsit γρ. σπάρτας, quae manifesta est coniectura: memor fortasse fuit alius poematis IX 584 πῶς ποτ' ἐνίκων σπάρτην ὁ λαικὸς ἐγώ, ita A, σπάρτην ὁ λαικὸς Plan. Unus Brunck vidit utroque loco Πάροθις esse restituendum, id est Παρθένιος, cf. Herodianus II 206 et 859.

6.

447

Καὶ τὸδε Φωκυλίδεω· χρὴ τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρω
φροντίζειν ἄσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

7.

Χρητίζων πλούτου μελέτην ἔχε πίνουσι ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθειῆς κέρας εἶναι.

8.

Νυκτὸς βουλεύειν, νυκτὸς δέ τοι ὄξυτέρη φρήν
ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴν διζημένω ἐσθλή.

9.

Πολλοὶ τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες,
σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἔόντες.

10.

Δίξεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ', ὅταν ἦ βίος ἦδη.

μίαν ἐξῆς διέξεισι μάχην ἐν πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίους ἔπεσιν· ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἢ ποιήσις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προστίθῃσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕκαστον διανόημα, ἅτε σπονδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἀνόμασεν αὐτόν· ἢ οὐ δοκεῖ σοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει; Καὶ τὸδε κτλ. respicit idem or. XXXII T. II 457 et Themist. XXIV 307. — V. 1. Φωκυλίδεω Brunck, vulgo Φωκυλίδου. — V. 2. μικρῆ, BM μικρῆ. — κρέσσων MΔν, κρείσσαν reliqui.

Fr. 6. Phrynich. Ecl. 358: Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν· ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, ἰσὰ δέ. Φωκυλίδην γάρ οἶδα κεχηρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφόδρα· Καὶ κτλ. — V. 2. Salmasius ὅσων περὶ γογγ.

Fr. 7. Stob. Floril. LVI 6: Φωκυλίδου· Χρητίζων κτλ. — V. 2. Ἀμαλθειῆς, Stob. Ἀμαλθαίης.

Fr. 8. Orion p. 43 ed. Schneidew.: ἐκ τῶν Φωκυλίδου. — V. 1. etiam Tzetz. in Mus. Rhen. Novo VI 617. — V. 2. ἀρετὴν διζημένω Schneidewin, cod. ἀρετὴ διζημένω.

Fr. 9. Stob. Appendix p. 10 ed. Gaisf. (Meineke IV p. 157): Φωκυλίδου. ubi cod. σώφρονες et ἐλαφρόνοοι, quae corr. Gaisford.

Fr. 10. Schol. Aristot. T. IV 275 B: κατὰ γὰρ τὸν Φωκυλίδην δεῖ ζητεῖν βιοτήν . . . ἦδη. et sine poet. n. Diogenian. Prov. IV 39 (Arsen. 181. Apostol. VI 8 a. Proverb. T. II 67): Δίξεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ' ὅταν ἦ βίος, unde διζήσθαι restituendum esse vidit Schneidewin, qui in versus fine ἀσκεῖν addendum censuit, sed ἦδη, quod Schol. Arist. suppeditat, firmat etiam Plato, qui huc respicit de rep. III 407 A: Φωκυλίδου γάρ, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἀκούεις πῶς φησὶ, δεῖν ὅταν τῷ ἦδη βίος ἦ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Huc etiam refero Liban. Epist. 1536: Φωκυλίδη πειθόμενος, μετὰ χρήματα λόγων ἀπτόμενος.

11.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἴνοποτᾶζειν.

12.

448

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

13.

... Χρὴ παῖδ' ἔτ' ἐόντα
καλὰ διδασκόμεν ἔργα

14.

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

15.

Ἄλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρας ἐκλύσασθαι.

Fr. 11. Athen. X 428 B: ὁ δὲ Φωκυλίδης ἔφη· Χρὴ δ' κτλ. — περινισομενάων APV, περινισσομενάων CL, πρὸ νισομενάων B.

Fr. 12. Aristot. Polit. IV 9, 7: διὰ τοῦτο καλῶς εὖξαστο Φωκυλίδης· Πολλὰ κτλ. — θέλω, IbVbP4(?) 2042 (a. m. pr.) θέλων, quasi Aristotelis haec sint. Versus integer sine p. nomine legitur in Scholiis ad Aristot. Topic. T. IV p. 272 B.

Fr. 13. Plutarch. de pueror. educ. c. 5: Κινδυνεύει δὲ καὶ Φωκυλίδης ὁ ποιητὴς καλῶς παραινεῖν, λέγων· Χρὴ κτλ. sed Sylburg, Fabricius (ex codd. sex?), Dübner exhibent hexametrum: Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεῶν δὴ καλὰ διδασκόμεν ἔργα. ubi importunum δὴ haud dubie ex coniectura additum. Adde Mai Collect. Vatic. III 198: χρὴ γὰρ κατὰ τὸ ἔπος, παῖδ' ἔτ' ἐόντα καλὰ διδασκόμεν. unde διδασκόμεν pro διδάσκειν restitui. Olim conieci ex Elegiis esse versum:

Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεῶν καλὰ διδασκόμεναι.

quae infinitivi forma rara quidem apud elegiacos poetas, neque vero auctoritate carens. Hartung χρὴ γὰρ παῖδ' ἔτ' ἐόντα τὰ καλὰ διδασκόμεν ἔργα. Componas cum hoc versu incertum auctorem de Figuris v. 92: *A primo puerum rectum est condiscere recte.*

Fr. 14. Plutarch. de audit. c. 18: οὐ γὰρ μόνον, ὡς φησι Φωκυλίδης· Πόλλ' ἀπατηθῆναι κτλ., ἀλλὰ καὶ γελασθῆναι (Hirschig καταγελασθῆναι) δεῖ πολλά (Hirschig πολλάκις). Contra Clem. Al. Strom. V 733 sine p. n. καὶ τῶ ὄντι ἀνάγκη· πολλά πλανηθῆναι (cod. Ott. πλανηθῆναι) κτλ. Adde Cram. An. Par. I 166: οὐ μόνον τὸ Φωκυλλίδειον παθεῖν, πόλλ' ἀέκοντα διζήμενον οὐ μόνον τὸ (vel τὸν) ἀεθλον, ἀλλὰ καὶ πονῆσαι πόνους οὐ φάβλους. Hic igitur legit: Πόλλ' ἀέκοντα παθεῖν.

Fr. 15. Clem. Alex. Str. V 725: ἔτι πρὸς τοῖσδε Φωκυλίδης τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν, τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φάβλους διὰ τούτων παρίστησιν, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀποστάτας τινὰς παρειλήφαμεν· Ἄλλ' ἄρα κτλ. Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII p. 687 c. — V. 2. κακοῦ ἀνέρας scripsi, ut etiam Schneidewin coniecit, vulgo κακὸν ἀνέρος. Tertium apparet versum intercidisisse.

16.

Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός
φεύγειν, μή σέ γ' ἀνιήσῃ [διδούς] παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

17.

449

• Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετῇ ὅστιν.

Fr. 16. Schol. Arist. Nub. 240: Φωνυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χροεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως: χρήστης κ. ἔ. ἀ. φεύγει, μή σέ γ' (μὴ σ' Bekker) ἀνιήσειε διδούς π. κ. ἀ. ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστής λαμβάνεται. Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένη ἀνδρὶ πένητι (Pseudophoc. v. 83). Novit igitur schol. et germana et subditiicia carmina. Suidas v. ἀπαιτέων· ἀπαιτῶν. Φωνυλίδης (sed A ἀπὸ τῶν Φωνυλίδου) χρήστης (Ἐ χρήστας) κακοῦ (ABE κακοῦς) ἔ. α. φεύγει (AE φεύγειν) μή σε γ' (A μὴ γε, BE μὴ γε σε) ἀνιήσειε κτλ. et rursus v. χρήστης· χρ. κακοῦ (A κακοῦς) ἔ. ἀ. φεύγειν μὴ σ' (A μὴ γε) ἀνιήσειε κτλ. unde v. 2 φεύγειν restitui, deinde μή σέ γ' ἀνιήσῃ scripsi delete participio διδούς, quod ex interpretatione ortum, v. 1 autem sic supplendus videtur: Καὶ τόδε Φωνυλίδεω· χρήστης κτλ. Contra Reiz et Hermann . . . φεύγει χρήστης κ. ἔ. ἀ. μὴ τί σ' ἀνιήσειε διδούς π. κ. ἀ., Ernesti φεύγει deleri maluit. — Libanius Epist. 1073 cum dicit: Τὸν Εὐστάθιον δὲ μηδεὶς ἐπιγέτω, μηδὲ διαφθειρέτω τοῖς δευτέροις τὴν χάριν, μηδὲ τοιοῦτους ἡμᾶς ἀποφαινέτω χρήστας, οἷους φεύγειν παραινεί Φωνυλίδης temere videtur utramque sententiam simul respicere.

Fr. 17. Aristot. Eth. Nic. V 1: Διὸ καὶ παρομιαζόμενοι φαμεν· ἐν δὲ κτλ. ubi pro ὅστιν codd. ἐστί, praeter KbLbOb, qui ἐνι, om. Schol. Oxon. Arist. in Herme. Hic adnotavit Michael Ephes.: ἡ δὲ παρομία Θεόγνιδός ἐστιν, ὡς Θεοφραστός φησιν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἡθῶν λέγων· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἡθικῶν, ὡς Φωνυλίδης αὐτοῦ μέμνηται· καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ Φωνυλίδην καὶ Θεόγνιν αὐτῷ χρῆσασθαι. Adde schol. cod. Oxon. editum a Rosio in Herme V 356: τοῦτο Θεόγνιδος· εἴρηται δὲ οὕτως· βοῦλεο δ' εὐσεβέως . . . ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσα ἀρετῇ (Theogn. 145—7). χάριν μέντοι παρομίας ἐπέχει· καὶ μέμνηται αὐτῆς ὡς παρομίας Θεοφραστος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἡθῶν (pr. man. θεῶν)· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἡθικῶν, ὡς Φωνυλίδης αὐτοῦ μέμνηται· καὶ ἴσως καὶ Φωνυλίδης αὐτῷ ἐχρήσατο, ἢ καὶ ὁμοίως ἀμφοτέρω (cod. ἀμφοτέρα) χρῶνται Φωνυλίδης καὶ Θεόγνις τούτῳ (cod. τοῦτο). quibuscum fere congruit schol. cod. Paris. ib. editum V 79. Inde descripsit Michael Ephesius, nihil offensus mendo manifesto ὡς Φωνυλίδης αὐτοῦ μέμνηται, ubi corrigo ὡς Φωνυλιδεῖον τοῦ στίχου μὲν. Videtur hic versus olim in Phocylidis pariter atque Theognidis carminibus lectus esse.

Sententiae versibus heroicis explicatae passim leguntur, ac nonnullae Phocylide haud indignae videntur, sed possunt etiam ex aliis didacticis vel epicis carminibus delibatae esse, velut apud Ioannem Damasc. ed. Gaisford. Stob. Ecl. Phys. II 763 (Stob. Floril. IV 230 ed. Meineke) ὠκειῶν·

Αἰδώς τοι ξυνητοῖσιν ἐπὶ βλεφάροισι κἀθηται,
Ἵβρις δ' ἀξυνέτοισι· σοφὸς δὲ κε τοῦτο δαείη.

ubi conieci (ἐκ τῶν Φ)ωνυλιδεῖων. — Huc adde apud Schol. Eurip. Androm. 100:

*Μήποτε τις (νῦν) ἄνδρα πανόλβιον ἀυδήσειε,
πρὶν (γ' ἂν) ἴδῃ, πῶς κείνον ἔλοι ποτὲ πότμος ἀπήμων.*

supplevi et correxi traditam lectionem πῶς ἐκεῖνον ἔχει ποτὲ πότμον ἀπ. Item quod legitur apud Philonem de incorr. mundi p. 500:

*Οὐδὲ γυνὴ τοσσόνδε νόου ἐπιδεύεται ἐσθλοῦ,
Ὡστε χέρειον εἰλέσθαι, ἀμεινότερων (παρεόντων.)*

ita enim hic versus redintegrandus. — Quod legitur apud Themistium Or. XXI 258:

*Ὅφιν μὲν ἐν οὖρεσιν ἦδὲ λέοντα
θηρητῆρ ἄτων τε καὶ εἰσορόων κ' ἀλείοιτο·
γνωστὴ μὲν γὰρ τῶν βουλή, γνωστὸν δὲ νόημα·
ἀνῆρ δ' ἄλλα κέκευθεν ἐν φρεσίν, ἄλλα δὲ βάζει.
μῦθοι μὲν λειοὶ καὶ μελιχοί, ἐχθρὰ δὲ ἔργα.*

cuius poetae sit, prorsus incertum. Phocylidi praeterea Meineke censuit versus ἀδεσπότους tribuendos, qui leguntur ap. Athen. V 186 B:

*Οὐ χροὴ συμποσίοιο φίλους ἀπέχεσθαι εἰταίρους
δηρὸν· ἀνάμνησις δὲ πέλει χαριεστάτη αὐτῆ.*

ubi haud scio an ἀνάλληψις sit corrigendum.

PSEUDOPHO CYLIDEA.

Poema hoc protrepticum, quod Phocylidis nomen prae se fert, antiquo poeta Milesio haud indignum esse olim censuerunt homines docti; primus Friedericus Sylburgius, cum et iudaicae et christianae doctrinae aperta vestigia sibi deprehendere videretur, id addubitavit, neque tamen, ut erat in hoc viro insignis modestia, universum carmen Phocylidi abiudicare ausus est: Iosephus autem Scaliger confidenter edixit, carmen a Iudaeo aliquo vel Christiano, qui veteris poetae personam mutuatus sit, compositum esse: sed satis habuit argumenta quaedam, quae ipsi inprimis notabilia videbantur, breviter perstrinxisse, aliis hanc materiam accuratius pertractandam commendans, in qua vires suas experirentur: ac persuasit sane viri summi auctoritas plerisque, vetere poeta indignum esse carmen*), neque tamen quisquam illi admonitioni obtemperavit. Nuper demum Iacobus Bernays in commentatione peculiari, quam Vratislaviae anno 1856 de hoc carmine edidit, illi desiderio satisfecit, ac luculenter ostendit, nulla christianae doctrinae vestigia in hoc carmine reperiri, sed hominem Iudaeum veteris testamenti praecepta versibus explicavisse, quem post Ptolemaeum Philometorem sed ante Neronem imperatorem vixisse statuit**). Neque tamen ille gentilibus suis hoc protrepticum poema destinavit, sed Graecis hominibus, qui a Iudaeorum sacris non abhorrebant; itaque sedulo silentio praetermisit, quae illi genti peculiariora sunt, nec sine offensione alienigenis commendari poterant, sed ea potissimum selegit, quae piis ac religiosis hominibus facile probarentur. Atque ob id ipsum

*) In diversas tamen discesserunt partes, nam alii Iudaeo tribuerunt, velut Is. Vossius et nostra aetate Bleek, alii Christiano homini, quemadmodum Brunck.

***) Goram, qui post Bernaysium de hoc poemate disseruit in Philologo XIV 91 seq. Aristobuli nescio cui discipulo tribuit, qui circa annum CXXX a. Chr. n. hoc carmen ediderit, vid. p. 98 et 110.

Graeci poetae, qui virtutis magister haud ignobilis habebatur, personam induit*).

Antiquitatis ementita specie legentes decipere noluit: igitur 451 si unum alterumve versum antiquioris alicuius poetae in hoc carmine deprehendimus, consentaneum est, haec non ab ipso scriptore, sed ab aliis postero tempore inserta esse. Tenui dicendi genere ubique utitur, quamquam passim praecepta perpetua, quae fastidio legentes obruere solent, varietate quadam distinguere studuit. Delectus verborum et iunctura dictionum ad plebei sermonis usum prope accedunt, neque versuum numeri elegantia commendantur, ut haud raro ambiguum sit, utrum scriptor ipse an librarii castigandi sint. Inprimis offensionem est, quod haud raro praecepta non satis iusto vel nullo omnino ordine recensentur: saepius a librariis peccatum esse constat, nam non solum libri manuscripti de versuum ordine valde inter se dissentiunt, sed etiam passim librorum meliorum auxilio nunc ea, quae temere disiecta fuerunt, in suum locum restituta sunt. Nec tamen licet ad eandem normam omnia pariter exigere: nam hoc poema ab aliis vario modo amplificatum est, non solum eiusdem sententiae versus sunt additi, sed etiam scriptoris ipsius iudicium castigatur: itaque non mirum accidit, si nonnunquam vel continuo vel etiam diversis locis eadem variatis tantum verbis iterantur. Neque tamen licet satis tuto aliena seiungere, nam ingenii mediocritati, quam hic scriptor ubique prae se fert, aliquid condonandum**).

Quod Suidas v. *Φωκυλίδης* de hoc poemate dicit: *εἰσὶ δ' ἐκ τῶν Σιβυλλικῶν κεκλεμμένα*, ex Hesychio descripsit, nam eadem apud Eudociam p. 426 leguntur. Sed tantum abest, ut Hesychius verum sit assecutus, ut planum sit eum, qui librum secundum Oraculorum Sibyllinorum vel primus concinnavit vel ab alio adornatum retractavit, insignem partem carminis Phocylidei huic libro inseruisse. Nam de Christo pios homines meritis virtutis praemiis ornante haec dicit II 45:

45 Ἄγνός γάρ Χριστός τούτοις τὰ δίκαια βραβεύσει,
Καὶ δοκίμους στέψει, αὐτὰρ θέμα μάρτυσι δώσει

*) Auctorem carminis ipsum ascivisse Phocylidis nomen neque id postea ab alio inditum esse etiam Bernays existimat, quamvis primos versus expunxerit. Verum quod censet (p. XXXIV) propterea Milesii poetae nomine poema suum ornavisse, quoniam etiam ille varia praecepta nullo fere vinculo inter se apta ediderit, tenendum est perpetuum carmen ab antiquo Phocylide prorsus alienum esse, qui singula praecepta paucissimis versibus comprehensa seorsim proposuerit.

***) Goram p. 98 novissimam poematis partem inde a v. 179 omnino a reliquo carmine alienam et postea adiectam esse censet.

Ἀθάνατόν τ' ἄχρι(ς) θανάτου τὸν ἀγῶνα ποιοῦσιν.
 Παρθενικοῖς δὲ δραμοῦσι καλῶς ἄφθαρτον ἄεθλον
 Δῶσει τοῦδ' ἄθλον, καὶ τοῖς τὰ δίκαια νέμουσιν
 50 Ἀνθρώποις πᾶσί(ν) τε καὶ ἔθνεσιν ἄλλοδαποῖσιν
 Τοῖς ὁσίως ζῶουσι, θεὸν δ' (Θ') ἕνα γινώσκουσιν.
 Οἱ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν δ' ἀπέχονται,
 Δῶσει πλούσια δῶρ', αἰώνιον ἐλπίδα καὶ τοῖς.
 Πᾶσά τε γὰρ ψυχὴ μερόπων θεοῦ ἐστι χάρισμα,
 55 Κού θεῖμις ἀνθρώπους τὴν ἄλγεσι (Gallaeus ἄγεσι) πᾶσι
 μιαίνειν.

quisquis haec composuit, v. 52 manifesto imitatur Phocyl. v. 3, 452
 v. 53 videtur ad similitudinem Phocyl. v. 2 compositus, v. 45
 possis cum v. 12 (quamquam hoc incertum), v. 54 cum v. 106
 componere. Iam sequuntur versus sat multi ex Phocylideo poe-
 mate descripti, tum versificator iste redit, unde deflexerat, v. 149:

Οὗτος αγών, ταῦτ' ἐστὶν ἀέθλια, ταῦτα βραβεῖα,
 Τοῦτο πύλη ζωῆς καὶ εἴσοδος ἀθανασίης,
 Ἦν θεὸς οὐράνιος δικαιοτάτοις ἀνθρώποις
 Ἔστησεν νίκης ἐπαέθλιον· οἱ δὲ λαβόντες
 Τὸ στέφος ἐνδόξως διελεύσονται διὰ ταύτης.

quae in memoriam revocant epilogum Phocylidei carminis v. 229—30.

Iam libros I et II Bleek (Schleiermacher Theologische Zeit-
 schrift Vol. I 185 seqq. 193) medio saeculo quinto p. Ch. n. com-
 positos esse censet, Friedlieb in editione Orac. Sib. p. XXI sub
 finem saeculi secundi, Ewald, qui in actis Societatis Gottingen-
 sis de his oraculis disputavit Vol. VIII, sub saeculi tertii finem
 conditos esse statuit. Non est huius loci haec disceptare, illud
 apparet Phocylideos versus, quibus nulla est omnino necessi-
 tudo cum istis vaticiniis, inserta esse ab homine Christiano, qui
 novissimo tempore haec vaticinia interpolavit. Ac satis quidem
 intempestive haec praecepta vitae recte instituendae interveniunt:
 si deessent, nemo quidquam desideraret: licuit enim infantiae
 huius versificatoris versui 55 statim subiungere v. 149: sed hic
 iam usus est carmine Phocylideo, quod cum alius animadvertisset,
 poterat centum fere versibus alienis haec oracula amplificare.
 Neque tamen hoc certum: nam in utraque parte, et in nova hac
 versuum Phocylideorum recensione, et in versibus qui hanc re-
 censionem vel antecedunt vel subsequuntur, parem infantiam
 deprehendimus, ut nequaquam a veri specie abhorreat eum ipsum,

qui oracula horum librorum concinnavit, etiam Phocylideos versus quamvis loco minime commodo interposuisse. Neque quod in principe editione hi versus desiderantur ac postea demum aliorum codicum auctoritate restituti sunt, certum indicium suppeditat: poterat enim librarins, cum animadvertisset integrum Phocylidis poema superstes esse, ut suo labori parceret, haec omittere; alii autem religiosiores quam doctiores fideliter haec descripserunt: cuiusmodi libris Suidam usum esse apparet.

Iam vero is, qui hunc Oraculorum librum adornavit, versus Phocylideos fere integros in opus suum transtulit: pauca quaedam consulto immutavit, quae ipsius instituto non convenire vel cum obscura essent, emendatione egere videbantur, quemadmodum etiam unum alterumve versum plane omisit: idem alia amplificavit et de suo addidit, quae, quamvis neque ista Pseudophocylidea aut numerorum elegantia aut sermonis urbanitate insignia sint, sed noviciae originis plurimas notas prae se ferant, tamen multum illis deteriora sunt. Pauca quaedam sunt, quae utrum ipse mutaverit an sic scripta in suo Phocylidei carminis exemplo repererit, ambigi potest, libro certe usus est, qui hos codices, quos nos usurpamus, virtute haudquaquam superabat.

Carminis primordium redintegravi, restitutis bonorum libro-⁴⁵³rum auctoritate versibus duobus, quibus carent et editiones et codicum pars. Bernays hos versus rursus relegavit, a Byzantino aliquo grammatico adiectos esse ratus, sed quod dicit me hos versus huius carminis scriptori vindicavisse, quoniam in nonnullis codicibus nullo intervallo a reliquis distincti legantur: id ipse commentus est: nam nihil dixi, quo istam suspicionem, quam de me concepit, posset stabilire, iustas autem secutus sum rationes. Sane qui scriptori ipsi derogare velit hos versus, iam poterit uti auctoritate cod. A1, de quo infra dixi, sed nihil aliud inde colligas, nisi librarium istum eandem suspicionem fovisse, quam Bernays exornavit. At vana omnino est haec suspicio. Sublatis enim his duobus versibus iam plane ἀκέφαλον foret poema: prorsus enim praeposterum foret carmen inchoari hunc in modum: μήτε γαμοκλοπέειν. Scriptor si volebat missis prooemii ambagibus statim praecepta quae daturus erat ordine percensere, debebat ordiri versu 8: Πρῶτα θεὸν τίμα κτ. quemadmodum est in Pythagoreorum aureo carmine Ἀθανάτων μὲν πρῶτα θεοῦς νόμῳ ὡς διακείνται (scr. διάκεινται) τίμα. Itaque septem primores versus omnino aut expungendi sunt, aut servandi*). Neque vero in-

*) Alienum fortasse visum est prooemium Bernhardyo Hist. Litt.

commodum est prooemium, quo scriptor summam praeceptorum v. 3—7 paucis absolvit, id quod ipse Bernays ostendit: iam vero si scriptor iste Phocylidis personam induit, consentaneum est, eum in principio veteris poetae Milesii nomen ascivisse, cuius auctoritate se suaque tueretur; nam istum neque suo nomine, neque adespoton edidisse carmen omnes largiuntur. Congruunt autem duo primores versus prorsus cum novissimo disticho, ita ut planum sit prooemii hoc exordium eiusdem hominis esse, qui epilogum addidit, cuius fidem nemo addubitavit. Ipsa autem oratio, quamvis exilis sit, et ὄλβια δῶρα satis sit languidum, non est posthabenda epilogo aut plurimis huius poematis versibus. Nam quod unum offensioni erat δίκης ὀσίησι sive δίκης ὀσίησι iam expedivi germana scriptura δίκης ὀσίησι restituta. Minime vero culpandus scriptor, qui Φωκλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος scripsit, neque enim verum est, quod Bernays dicit, hoc modo scriptorem ipsum fraudem quam molitus sit aperte quamvis invitum professum esse. Homo Iudaeus, cum Graecis hominibus hoc poema destinaret, Graeci poetae haud ignobilis personam mutuatus est, quemadmodum si in gentilium suorum usum scripsisset, Salomonis nomine poterat uti: neque vero mala fraude usus novicius carmen anti quo poetae subiecit, sed fingit tantum, se suis verbis Phocylidis praecepta explicare, itaque haud incommode veterem poetam sapientiae laude exornat. Denique monendum est eum, qui huius carminis partem vaticiniis Sibyllae inseruit, non solum v. 3—7 prooemii usurpavisse, sed etiam ipsum exordium imitari II 52: οἱ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν τ' ἀπέχονται, Δῶσει πλοῦσια δῶρα, quae ut solet ex versu 2 descripsit.

Carmen hoc vulgo inscribitur Φωκλίδου ποίημα νουθετικόν, 454 sed libri admodum variant. Φωκλίδου γνῶμαι V3, Φωκλίδου γνῶμαι ποιήσις ᾧδε τοῦ Φωκλίδου ὀρθοποδηγοῦσα πρὸς τὸ βέλτιον P, Φωκλίδου ἀργυρᾶ ἔπη ἡρωϊκά V2, Φωκλίδου φιλοσόφου ποιήσις ᾠφέλιμος M, Φωκλίδου ποιήσις ᾠφέλιμος H, sed Ma Φωκλίδου ποίημα, Mb Φωκλίδου ποιήσις πάνν ᾠφέλιμος: τὰ λεγόμενα ἀργυρά, Va Φωκλίδου γνωμικοῦ ᾠραῖα, denique alius cod. Vind. CLIII fol. 2 Φωκλίδου ποίημα. A1 praemittit versus iam bicos hos, quos etiam A2 sed sine indice exhibet pariter atque ed. Basileensis scriptorum Gnomiorum (1521):

Gr. II 2 p. XXXI, sed ambigua utitur oratione, atque II 1, 322 ed. 3 satis obscure loquitur. Goram totum prooemium abiiciendum esse censet p. 103, idem tamen mira inconstantia carmen germanum v. 3—178 constare dicit p. 98.

σίχοι εἰς τὸν Φωκυλίδην.

ὁ Φωκυλίδης εὐπρεπῆ ζήσας βίον
ὡς χριστομύστης, ὡς ἀπόστολος μέγας,
ὡς ἀκροατὴς τῶν θεοῦ θεσπισμάτων,
καὶ μυσταγωγὸς τῶν ἀρίστων πρακτέων,
εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει
εὐχρηστα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ. *†*

εἰς τὸν αὐτὸν ἕτεροι:

ταῦτα δίκης ὁσίησι θεοῦ βουλευμάτα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα.

Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν

tum sequitur v. 3 ceteri. Sed A2 hanc praebet inscriptionem σίχοι ἡρωικοὶ Φωκυλίδους γένος Φωκυλίδους, tum sequitur v. 1 ceteri. A3 Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν. Γνωμαὶ ut praeferrem effecit Suidae testimonium (Eudoc. 426) v. Φωκυλίδης . . . ἔγραψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας, παραινέσεις ἦτοι γνώμας, ἃς τινες κεφάλαια ἐπιγράφουσιν· εἰσὶ δ' ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.

In Phocylidis hoc carmine edendo praeter Mutinensem (M) et Vaticanum (Va) codices, quos contulit Bekker,* et Baroccianum (B), quem Gaisfordus comparavit, et Parisinum (P) n. 1603, quem comparavit Boissonade Anecd. I 445, et Taurinensem (T), quem contulit Peyron Notit. Libr. Valperg. p. 83, adhibui iam cum primum ederem hoc poema Vindobonenses tres vel potius quatuor, primum, qui est inter illius Bibliothecae codd. Philos. Philol. CCCXXI (V1), secundum CCCXXXI fol. 112b (V2), in quibus integrum carmen exstat, tertium cod. CLXV, in quo carminis pars prior bis legitur vol. 88 b v. 1—81 et fol. 102 v. 1—124. (V3 et 4), quorum librorum collationes suppeditavit Christianus Schubart. Item adhibui Ambrosianos tres, quos contulit Studemund, primum (A1) codd. Ambr. H. 22 sup. chart. saec. XV forma 8, ex bibliotheca I. V. Pinelli, qui post Pytha-

*) Mutinensem qui nunc est Parisiis (codd. Gr. Suppl. n. 388), qui praeter Theognidem, inter cuius libros principem tenet locum (A), fol. 74 seq. hoc carmen continet, diligentissima cura H. Nolte cum Bernaysii editione contulit mihi que lectionis varietatem comiter transmisit. Item codicem Vaticanum (n. 915 bombyc. saec. XIV form. oct.) Hugo Hinck iterum fidelissime examinavit et perhumaniter universam scripturae varietatem mecum communicavit. quam cum in Addendis ed. 3 proposuissem, nunc licuit ad restituendum Phocylideum poema adhibere.

gorae χρυσᾶ ἔπη continet hoc carmen fol. 76b—81a, tum insequuntur στίχοι σιβύλλας τῆς ἐρυθραίας περὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν ἔχοντες ἀπροστιγίδα τήνδε: ἰησοῦς χριστὸς θεοῦ υἱὸς σωτὴρ σταυρός. cuius vaticinii primus versus est Ἰδρώσει γὰρ χθῶν κρῖσεως σημείον ὅτ' ἔσται, novissimus σῆ ὃ ἡμῶν (hoc deletum) ἀθάνατος βασιλεὺς ὁ παθῶν ἔνεχ' ἡμῶν. vide Orac. Sibyll. VIII 217—250; consentit autem hic codex fere cum antiquis editionibus; secun-⁴⁵⁵ dum (A2) codd. Ambr. D15 sup. forma 4, chartac. saec. XV, item ex libris I. V. Pinelli, qui praeter Hesiodum, Solonis elegiam IV, Democratis sententias, Pythagorae χρυσᾶ ἔπη, Theognidis elegias, Gorgiae Helenam (γεώρ' ἐλένης ἐγκώμιον) etiam Phocylidea continet, sed est liber proletarius, quare Studemund satis habuit usque ad v. 50 conferre, deinceps passim tantum inspexit; tertium (A3) codd. Ambr. B 52 sup. chartac. saec. XVI, quarti ordinis forma minore, qui continet Babriæ fabulas, gnomas ex variis poetis collectas, Catonis disticha, Pseudophocylidea, Pythagorae versus aureos, Batrachomyomachiam, Musaei carmen de Hero et Leandro, Euripidis Hecubam. Liber proletarius, contulit Studemund initium carminis, deinde passim inspexit. Praeterea Mutinenses duos item contulit ex parte Studemund, priorem (Ma) II D 15 chartac. fol. min. saeculi XV—XVI miscellaneum; post Ὅρφῆος ποιητοῦ Ἀργοναυτικὰ (quorum in fine legitur τέλος τοῦ ἀργοναυτικοῦ [corr. τῶν ἀργοναυτικῶν] γεώργιος ὁ οὐάλλα [corr. βάλλας] πλακεντίνος [m. s. ἴνος] ἔγραψε [corr. ἐξέγραψε] legitur Solonis elegia IV, quam excipit Φωνυλλίδου ποιήμα, finem facit Platonis Epinomis; alterum (Mb) II B7 chartac. saec. XV—XVI form. 8, qui nitide scriptus post grammatici argumenti commentarium ἀκέφαλον continet Φωνυλλίδου ποιήσις πάνν ὠφέλιμος: τὰ λεγόμενα ἀργυρά. cum glossis nullius momenti. Postremo in hac quarta editione usus sum collatione codicis Heidelbergensis (H), cod. Palat. Graec. 43 p. 83—85, cuius antea copia facta non erat; quas lectiones religiosissime enotatas acceptas refero comitati Alfredi Holderi. — Lectiones oraculorum Sibyllinorum notavi littera S et cancellis additis lectiones trium codicum a Friedliebbo collatorum, qui soli hos versus exhibent, FLR subieci.

Ceterum plurima alia apographa huius carminis extant, quibus non licuit uti, quae fortasse alii adhibebunt, velut codices duos Vindobonenses, quos ad v. 1 significavi, item Neapolitanum (sign. I. E. 22) saeculi ut videtur XIII, quam Bachmann ad Lycophronem emendandum adhibuit; librarii fides cum in descri-

bendo obscurissimo poemate satis sit spectata, fortasse etiam ad Phocylidis *ποίημα νουθετικὸν* fructus aliquis redundabit, si iste codex fuerit diligenter examinatus: Praeterea fortasse dignus est, qui examinetur, cod. Vindob. CLXIX, de quo dixi in praef. Etymologici Vindobonensis p. 5, nam in illo codice insunt praeter alia multa etiam *παρεκβολαὶ ἐκ τῶν ποιητικῶν βιβλίων εἰς γραφὴν συντελοῦσαι κατὰ στοιχεῖον παρεκβληθεῖσαι*, in quam syllogen etiam Phocylidis versus recepti sunt.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΓΝΩΜΑΙ.

456

Ταῦτα δίκης ὁσίοισι θεοῦ βουλευµατα φαίνει
 Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα·
 μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
 μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν·
 5 μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν·
 ἀρκεῖσθαι παρ' εἰοῖς, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι·

V. 1 et 2 addidi ex MVaBV4A12MabH idemque exordium leg. in cod. ap. Villos. An. II p. 79. Miller Catal. Bibl. Matr. p. 23 et in duobus aliis codd. Vind. c. CCXXI f. 222 b, ubi item integrum exstat carmen, et CLIII f. 2. — V. 1—7. om. A3. — V. 1. *δίκης ὁσίοισι* BMB, *δίκης ὅσίοισι* A2, *δίκης ὁσίησι* A1 Va Villos., *δίκης ὁσίησι* reliqui. Haec verba optime congruunt cum epilogo 229: *ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, τοῖα βεῦντες*. Ceterum eadem structura Aeschylus usus Sept. 994: *ἱερῶν πατρῶων δ' ὅσιος ὦν μομφῆς ἄτερο τέθνηκεν*. — *θεοῦ*, Mb *θεῶν*, sed in m. γρ. *θεοῦ*. — V. 2. *ὄλβια δῶρα*, nimis iners additamentum, videtur vitium delitescere; conieci aliquando *Ὀλβιοδώρον*, ut auctor carminis Phocylidis patrem nominaverit, cuius nomen nobis non est traditum. — V. 3—5 invertit PV3 *μήτε γαμ.* (P *γάμον κλοπέειν*) *μήθ' αἵματι χ. μ. μήτε πλουτεῖν ἀ. ἀ. ἐ. ὁ. β. μήτε δ. ῥάπτειν. μήτ' ἄρσενα* K. ὁ. — *γαμοκλοπέειν*, A1 *γαμουκλωπέειν*, A2 *γάμουκλωπέειν*. Affert h. v. Floril. Monac. 12, ubi *γαμοκλοπέειν ἐθ' ἔλγης*. — V. 4. *αἵματι, αἶμα τὴν* V1 et Vind. CCXXI. — V. 5. *ὁσίων, ὁσίμων* B. Inde ab h. v. incipit S. — V. 6. *παρ' εἰοῖς, τῶν δ'* Gregor Cor. 425, item Et M. 365, 40 not. et Favorin. 197, nisi quod *παρ' εἰοῖσι*, qui omnes poetae nomine omisso versum adhibent, Va *παρ' εἰοῖσι τῶν δ'*, ceteri (etiam S) *παρεοῦσαι καὶ*, ut vulgo, sed alterius lectionis vestigium servant Mb *παρ' εἰοῖσι*, V 134 et c. CCXXI *παρεοῖσαι*. Antitheton neglectum (curavit Teles ap. Stob. XCVII 31 *ἀλλὰ βιώση ἀρκούμενον τοῖς παροῦσι, τῶν ἀπόντων οὐκ ἐπιθυμῶν*) arguit vulgarem scripturam ab interpolatore profectam esse. Atque commendat alteram lectionem Hierax *περὶ δικαιοσύνης* ap. Stob. IX 58: *τὸ ἀγλαῖον ἐκεῖνο καὶ κοινόν, ἀρκοῦ τοῖς αὐτοῦ, καὶ μὴ διάπραξε τὰ πλησίον* (quod praeceptum tanquam novum Meineke in Add. IV 143 ex ed. Froben. repetiit; adde Apostol. III 88 b, ubi *ἀρκοῦ καθ' αὐτοῦ* scriptum). Sane insolentia structurae *ἀρκεῖσθαι παρ' εἰοῖς* offendit, solet enim hoc verbum, quem-

ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν. 5

Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.

πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἔλκε.

10 μὴ δίψης πενήν ἀδίκως· μὴ κρίνε πρόσωπον.

admodum alia eiusdem notionis, dativum asciscere, sed recentiores nonnunquam etiam praepositionem addunt, velut ἀγαπᾶν περὶ, et apud scholiastam Demosthenis nuper ex cod. Patmio editum ἀρκοῦμενος ἐπὶ vel σὺν legitur, si recte memini; itaque non dubitavi παρ' εἰς revocare; postea corrector aliquis, non ferens structurae insolentiam, neque pronomem εἰς in hoc carmine admittendum ratus, substituit ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι καὶ ἄλλ. ἀπ., memor pervagati praecepti, quod tam pagani, quam christiani homines (cf. epist. ad Hebr. 13, 5 ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος· ἀρκοῦμενοι τοῖς παροῦσιν) terere soliti sunt. — Versus hic Pseudophocylideo carmine haud dubie antiquior, id quod etiam Hierax testatur, qui manifesto hunc versum respiciens, non tamen huius poematis auctoritate usus est*), atque olim scriptum fuit opinor ἀρκεῖσθαι παύροις non παρ' εἰς, cf. Theogn. 145 βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρημασίῳ οἰκεῖν κτλ. Hesiodo versum attribuit Goetling, levi admodum argumento usus, quod Gregorius Corinthius dixit alia exempla infinitivi, qui imperativi sit vicarius, in Homeri et Hesiodi carminibus legi: possis ad Phocylidem Milesium referre, quem medio verbo ἀρκεῖσθαι usum esse, sicut Herodotum, non est mirum. Iam si recte infra ad v. 87 dixi, huius poematis auctorem non esse solum alienis versibus uti, verisimile est, hunc quoque versum ab aliena manu postea additum esse; iam cum v. 6 iteret fere praeceptum quod proximo priore versu continetur, eo minus dubito versum segregare, nam decebat auctorem poematis in prooemio summatum operis sui institutum perstringere, nec latius exspatiari. — V. 7. δὲ om. A2. — πάντ' ἀγορεύειν, S πάντα φυλάσσειν, deinde S inserit hunc versum Μηδὲ μάτην εἰδῶλα σέβον· τὸν δ' ἄφθιτον αἰεὶ πρῶτα θεὸν κτλ. — V. 8. πρῶτα, V4 πρῶτα μὲν. — δὲ om. SA3, in M supra scr., H Ἐ (i. e. καὶ). — V. 9. πᾶσι, πάντα VaPTBV1234S. — νέμειν vulgo, νέμωον PBV2A2Ma, νέμων (sup. νέμειν) Va. — μηδὲ, μὴ δὲ VaH, ut solent. — ἔλκε VaV12P, v. ἔλκειν, M μηδ' εἰς κρίσιν χάριν ἔλκειν, S μηδ' εἰς κρίσιν ἄδικον ἔλθης. — V. 10. δίψης, A1 δήψης. — ἀδίκως· μὴ V3PA2, idem μὴ δὲ κρίνε, v. ἀδίκως μὴ. — κρίνε, M λαβη, supra κρίνε. — πρόσωπον, S προσώπω. Cum ego correxissem pravam distinctionem, rursus Bernays ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον revocavit: at iudex qui respicit πρόσωπον, semper iniuste agit: itaque in Deuteron. 1, 17 plane est οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει et ib. 10, 17: ὁ θεὸς ὁ μέγας . . . ὅστις οὐ θανατᾶζει πρόσωπον οὐδὲ οὐ μὴ λάβη δῶρον, ποιῶν κρίσιν κτλ. Sed corruptum haud dubie, quod praecessit μὴ

*) Hierax philosophus, de quo nihil memoriae traditum, quem imperatorum Romanorum temporibus vixisse consentaneum est, fortasse natione Aegyptius, siquidem nomen Ἰέραξ illic satis usitatum, homo non indoctus, qui Nicandri Theriaca v. 823 seq. et Archelaum physicum adhibet i. e. qui Ἰδιοφυῆ scripsit (Stob. X 77. fugit hic locus et O. Schneideri diligentiam et Westermannum, qui Archelai reliquias composuit), qui subinde intempestive grammatici personam induit (v. Stob. V 60) qui Platonici sermonis lumina sectatur, hoc Iudaei hominis opusculum, si quidem novit, testimonii honore haud fuerit dignatus.

- ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει. 457
 μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν. 10
 παρθενίην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
 μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασιν.
 15 σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἔλκειν.
 μηδ' ἐπιορκήσης μῆτ' ἀγνώως μῆτε ἔκοντί.
 ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὁμόσση. 15

ῥίψης, neque probabilis Bernaysii coniectura μὴ θλίψης, tunc enim eadem plane foret sententia, quae infra v. 19 μὴ θλίβε πένητα. Ego conieci μὴ ῥέψης πενίην ἀδίκως, i. e. iudicem cavere oportet, ne prae-ter ius atque fas pauperis causa superior fiat: poeta vel misericordiam pauperis hominis improbat, si a legis ratione iudicis animum avocet: nam idem praecipit variatis tantum verbis, quod est in Exod. 23, 3, καὶ πένητα οὐκ ἐλεήσεις ἐν κρίσει, quod Philo commentarius II 747, adde Levit. 19, 15: οὐ ποιήσετε ἄδικον ἐν κρίσει, οὐ λήψη πρόσωπον πτωχοῦ, οὐδὲ μὴ θανάτωσης πρόσωπον δυνάστου. — V. 11. κακῶς, V3 in m. καλῶς. — δικάσης, M δικάσεις. — δικάσσει, δικάσει V124MA12Ma, μετέπειτα θεὸς σε δικάσει S, δικάση Mb. — V. 12. μαρτυρίην, Va μαρ-τυρί, sed supra ἐν et ἦν utrumque a m. 1. — τὰ δίκαι' ἀγορεύειν. Va in m. H ac vulgo (cf. Hesiodi Op. 280), τὰ δίκαια δ' ἀγορεύειν Mb et S, contra τὰ δίκαια βραβεύειν MVBV34: recte sane dicitur τὰ δίκαια βραβεύειν, velut Philo II 718: ἄτοπον γὰρ ἀμαρτήμασιν ἐνόχους εἶναι τοὺς τοῖς ἄλλοις τὰ δίκαια βραβεύειν ἀξιοῦντας, Or. Sib. II 45: ἀγνώως γὰρ Χριστὸς τοῦτοις τὰ δίκαια βραβεύσει. At de iudicis officio dictum v. 9—11, nunc poeta de eo dicit, qui in iudicio suam rem agit. — V. 13. παρθενίην, Bernays παρθεσίην, comparans Dioscor. epigr. Anth. Pal. VII 37, ubi παρθεσίη item ex coniectura restitutum. Speciosam hanc correctionem antea recepi, videbatur mihi poeta, quoniam proprii vocabuli forma παρθήκη non erat in usu, maluisse παρθεσίην dicere, similiter ionicis scriptor ap. Stob. 28, 18 ἐν παραθέσει dixit, deinde παρ-ραθήκην. sed formae insolentia in hoc praesertim carmine offendit: mihi scribendum videtur συνθεσίην τηρεῖν, nam παρθενίην, quod omnes libri exhibent (A1 παρ θενίην) haud dubie ex interpolatione, non ex corruptela ortum. — πίστιν M (Barocc.) V134, cf. Stob. XI 5; vulgo ἀγάπην, ut SMabTA2, τηρεῖν ἀγάπην Va, sed supra γρ. καὶ πίστιν. — ἐν MVaHA123MabSV4 et v., ἐπὶ BV13, sed hic i. m. ἐν. — φυλάσσειν, φυλάττειν VaV34; φύλασσε BMa pr. m. (s. m. φυλάσσαι). — V. 14. in M ab alia manu insertus. — μέτρα νέμειν, B μετανέμειν. — καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασιν vulgo et S, sed VaV234A123Mab δ' ἐπὶ μέτρον, M ἐπίμετρον ἅπαντα. — ἅπαντων MBV34, ἅπαντα TV1A2, ἅπασι et ἅπαντα Va, ἅπασι H et vulgo. Antea scripsi καλὸν δέ τι μέτρον ἅπαντων, Bernays καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπαντλεῖν, Goram καλῶν δ' ἐπίμετρον ἅπαν-των. — V. 16. In V1 praecedit ἅπαντα μῆτ' ἀγνώως μῆτ' ἐθέλοντι ἐλεῖ-ται, vid. clausulas v. 14. 16. 18. — μηδ' scripsi, v. μῆτ'. — ἐπιορκή-σης μῆτ' ἀγνώως M (nisi quod ἐαγνώως) VaV12 (nisi quod hic μῆθ' ἀγνώως) A12Mab (omnes ἀγνώως), at V3 ἐπιορκήσης ἀγνοίη (supra ἐπιορ-κεῖν), B ἀγνοίαι. Brunck e cod. reg. μῆτ' ἐπιορκεῖν μῆτ' ἀγνοίη. — μῆτε ἔκοντί, MbA1 μῆτ' ἔκοντί, A23 μῆθ' ἔκοντί, B μῆτή ἔκοντή (for- tasse fuit ἔκοντής vel ἔκοντήν), M μῆτ' ἐκῶν τι, V1 μῆτ' ἐθέλοντι, fortasse recte. S(F) μῆθ' ἀγνώως μῆθ' ἔκοντι. Bernays citra neces- sitatem μῆτ' ἀγνώως μῆτ' εἰκαῖος. — V. 17. 18 om. V3. — ὁμόσση, VaPA2MMbH et duo codd. Brunckii ὁμόσσει, B ὁμώσση, idem ἄμβροτον,

σπέσματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἔλθται.
 μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλίβε πένητα. 458
 20 γλώσση νοῦν ἐχέμεν κρυπτόν· λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.

A1 ἄβροτος, Ma m. pr. ὁ θεός, S, quem ἄβροτος offendit, θεὸς ὅτι κεν ἂν τις ὁμύσση, deinde addit novum versum:

Ἐξ ἀδίκων ἔργων δῶρον χειρὶ (χειρὶ libri) μήποτε δέξῃ.

suspisor illum versum hunc vel similem in suo libro reperisse. — V. 18 libri nihil variant, nisi quod H ἐπαράσιμ^{ὸν}, B ἐπαρόσιμ' exhibet, Va et P ἔλθται γρ. ἀρεῖται, quod exhibent A123H, ἀρεῖται Ma. Neque S aliud quid legit, sed sensit obscura esse, itaque hunc in modum supplevit ἐπαράσιμος, ὅστις ἔλθται,

Εἰς γενεᾶς γενεῶν σκορπισμὸν βιότιοι.

ubi διὰ σκορπισμὸν corrigunt: ego hanc balbutiem non intelligo. Satis infeliciter Bernays scripsit τέσματα μὴ κλέπτειν, nam terminos nemo sine furto aufert, dicendum fuit τέσματα μὴ κινεῖν, quemadmodum etiam est Deuteron. 19, 14: οὐ μετακινήσεις ὄρια τοῦ πλησίον, ἃ ἔστησαν οἱ πρότεροί σου. cf. Philo II 360. At neque ἔλθται neque ἀρεῖται convenit, sed ἀρεῖ, ut est Sib. III 240 οὔτε ὄρος γαίης γείτων τοῦ γείτονος αἶρει. Commodam sententiam praebet ἔρμαια μὴ κλέπτειν, ut sit illud ὃ μὴ κατέθηκέ τις, οὐκ ἀναιρήσεται, de quo cf. etiam Ioseph. adv. Apion. II 16, Philo ap. Euseb. Praep. Ev. VIII 7; sed eiusmodi correptio aliena ab hoc carmine, neque ἔρματα pro ἔρμαια quisquam dixisse videtur. Scripturae varietas extremo versu inde repetenda, quod magistellus, coniunctivo ἔλθται praecedente ὅστις offensus, substituit ἀρεῖται. Neque enim recte antea existimavi, hic duorum versuum reliquias coaluisse, scribens σπέσματα μὴ κλέπτειν ἐπαοιδαῖς· ὅστις ἔλθται . . . ἀρεῖται, ut poeta de segete aliena magicis artibus pellicienda dixerit. Denique addo Opitzium (Pibrac Viervorse) 348 haec ita interpretatum esse: „Wer Ackersamen stiehlt, der sei verflucht auf Erden, Und wer in gleichem nicht dem Tagelöhner giebt Den Lohn, den er verdient.“ — V. 19. ante hunc versum de suo inserit S:

Μὴ (codd. μήτ') ἀρσενοκοιτεῖν, μὴ συνοφαντεῖν, μήτε φρονεῖν.

quem exhibet etiam Ma (μήτε συνοφ.), sed expunctus deinde. — V. 20. γλώσση, γλώσσης S(L). — νοῦν, A3 σου. — ἐν φρεσὶν, Va ab eadem manu supraser. γρ. κάλειν. — Correxī distinctionem, legebatur ἐχέμεν· κρυπτόν λόγον κτλ., at ἐχέμεν flagitat additamentum, non ἴσχειν, neque quod quis legens haec verba fortasse haesitet, ubi sit στικτέον, alicuius est momenti: eiusmodi ambiguitas praesertim in arguta sententia haud infrequens. Sententia haec est: si loqueris, consilium tuum occulta: verba pectore sint recondita; i. e. cave eloquaris, quidquid in mentem venit. Sed notabilis scripturae varietas in Va κάλειν indicio est fuisse, qui legerent: γλώσση νοῦν ἐχέμεν κρυπτόν· κλησὶν λόγον ἴσχειν. neque hanc grammatici correctionem sed germanam lectionem esse arbitror; cf. Soph. Oed. Col. 1051 ὧν καὶ χρυσέα κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βέβαιον, ubi schol. ἐπεὶ ἀρρητα τὰ μυστήρια καὶ καθάπερ κλεισὶν κατέλθται ἢ γλώσσα ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξενεγγεῖν. Hic quoque versus ab hoc poemate alienus antiquior est poetae adscriptus olim in margine ad v. 48 vel 50, postea huc delatus; ac Goram quoque post v. 47 inserendum censuit. Irrita igitur criticorum pericula, velut Hermann scripsit βοῦν, quod ab hoc loco plane alienum; multo audacius Bernays

μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις, μήτ' οὖν ἀδικοῦντας ἐάσης.

πιτωχῶ δ' εὐθὺν δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπης. 20

πληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χροῖζοντι παράσχου.

κρυπτον λόγον ἐν φρεσίν ἔφη. Ceterum de Graecae gentis moribus iusto iniquius iudicat Bernays p. XII: immemor erat Homericorum versusum Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος aliorumque id genus: nec debebat Iudaeorum contumaciam ac perveraciam tantis praedicare laudibus, quippe quae haudquaquam fraudem aut mendacium aspernata sit. — Denique S hic de suo addit:

ὄρφανοῖς, χήραις ἐπιδομένοις δὲ παράσχου

quem versus rectius post v. 19 inseruisset. — V. 21. repetunt BPH infra ante v. 132. — ἐθέλοις BV2 P infra, ἐθελήσης V3, ἔθειλε P, ἐθέλης SMabMA13 vulgo, ἐθέλεις A2, ἐθέλης Va, ἐθέλ^S H utroque loco i. e. ἐθέλης (ης), quae antiquitus tradita fuisse videtur scriptura, sed *μη* cum coniunctivo praesentis iunctum, id quod graeci sermonis legibus adversatur, merito iam librariorum offendit, itaque alii ἔθειλε, alii ἐθελήσης (eiecta vocula οὖν) correxerunt. Hermann in Opusc. I 279 hanc controversiam expediens iure contendit ne in hoc quidem poemate eiusmodi structuram esse ferendam, itaque optativum ἐθέλοις restituit, quem duo libri postea suppeditavere. Nam ut hic ita aliis locis, quorum eadem est conditio, libri fluctuant, *ης*, *οις*, *εις* exhibentes: obfuit praeter pravam Byzantinorum hominum pronuntiandi consuetudinem etiam compendiorum usus, quae errori obnoxia esse solent, velut in H *ης* (*ης*) nota ^S, *εις* nota ^{SS} insignitum. Equidem Hermann auctore ubique optativum praesentis restitui libris vel paucis vel pluribus addicentibus, etiam v. 183 φθειροῖσι scripsi, etiamsi ibi φθειρῆ possis tueri, si scriptorem aoristo, quam praesenti uti maluisse sumas. Ad eundem modum in Naumachii poemate ap. Stob. LXXIV 7 v. 58 *μη* ἔχοις (var. l. ἔχης et ἔχεις) legitur. Sed optativi usus apud utrumque scriptorem latius patet, siquidem *μη* quod est vetantis etiam cum optativo aoristi iungunt, velut est in hoc poemate v. 122 λυσσαθείης, v. 181 μιγείης, v. 198 μιγείη (var. l. μιγῆναι) et ap. Naumachium v. 53 δέξαιο, v. 55 ἔταιρίσαιο. quibus locis versus lex optativum satis tuetur: atque huic necessitati parentes videntur hi poetae optativum aoristi admisisse, nam v. 185 librorum consensus βάληαι (vulgo βάλοιο), item v. 187 ἐλθεῖν (unus liber ἔλθοις) et v. 206 ἔλθης (unus liber ἔλθοις ut vulgo) tuetur: unus restat v. 191 μιμήσαιντο ubi praeter necessitatem optativus legitur, neque tamen invitis omnibus libris μιμήσονται substituere ausim. Plane segregandus v. 85 ἐκπρολίποις, ubi Hermann nescio quo errore ἐκπρολίπης requirit, nam est aliens enuntiatum. Quod si quis argutias captans admonuerit, modorum discrimina haudquaquam esse negligenda, equidem contendo his scriptoribus optativum vel imperativi vel coniunctivi esse vicarium: nam qui singula exempla diligenter examinaverit, intelliget *μη* cum optativo iunctum esse vetantis, non optantis. — οὖν om. Ma H infra MV134S(LR). — ἀδικοῦντας scripsi, v. ἀδικοῦντα, HP infra V4 ἀδικοῦντ'. Melius sane scripsisset: μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις αὐτὸς μήτ' ἄλλον ἐάσης. Hic quoque versus quemadmodum qui praecedit, ab hoc loco alienus, ac delendum censet Bernhardt et Goram. — V. 22. εὐθὺν, MaA123Va M a pr. m. V4 εὐθύς. — μηδ', Va μη δ', B μηδ', η Mpr. — S πιτωχοῖς εὐθὺν δ. μήτ' κτλ. Deinde Mb ἐλθέ μοι. — V. 23 om. V3. — πληρώσας HA1Mb corr. ut vulgo, πληρώσεις MB, πληρώσει A2, πληρώσειν Va, πλήρωσον V4. — ἔλεον, ἐλέους V1. Fort. legendum ἐλέου.

- ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι καὶ τυφλὸν ὀδήγει. 459
 25 ναυηγούς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
 χεῖρα πεσόντι δίδου· σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
 κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος· 25
 πλοῦτον ἔχων σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον·
 ὦν τοι ἔδωκε θεός, τούτων χρῆξουσὶ παράσχου.
 30 ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος καὶ ὁμόφρονα πάντα.
 [αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων ἀπέχεσθαι.]

cf. Philo fragm. T. VI 242 ed. Lips. *πενία καθ' ἑαυτὴν μὲν ἔλειον χρῆζει εἰς ἐπανόρθωσιν ἐνδείας*. Permire S Ἰδρωῶσι σταχύων χειρὶ χρῆζοντι παράσχον. hinc suspicatus sum ante hunc versum alium intercidisse, de spicis legendis, cf. Deuteron. 24, 19 et Philo II 390. Sibyll. III 245. Deinde S suo periculo hos versus addit:

ὄς δ' ἐλεημοσύνην παρέχει, θεῶ οἶδε δανείζειν.
 ῥύεται ἐκ θανάτου ἔλεος, κρίσις ὀππότεν ἔλθῃ.
 Οὐ θυσίην, ἔλεος δὲ θέλει θεὸς ἀντὶ θυσίης.
 Ἔνδυσον οὖν γυμνόν, μετὰδος πεινῶντ' ἄρτων σῶν.

— V. 24. οἶκον, οἴκους V3. — τυφλὸν, πτωχὸν V2TA2. — ὀδήγει, S ὠδήγει. — V. 25. ναυηγούς, B ναναγούς, Mb ναυπηγούς, Va ναυηγούς et supra γε. πηγούς. — Mpr. ναυηγὸν ὠκτειρον. — ἐπεὶ πλόος, S ὁ γὰρ πλοῦς. — V. 26. σῶσον, σῶζε V3. — δ' om. M. Affert h. v. Gramm. Cod. Vind. 169, ubi σῶ δ' ἀπερ. Necessitudinem huius praecepti et sententiae, quae subiungitur, desidero: suspicor post hunc versum intercidisse alium, quo caverat, ne quis alteri adversam fortunam opprobrio faceret, cf. Isocr. ad Demonicum 29: *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσης, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον*. Philo Fragm. T. VI 207 ed. Lips.: *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσης· κοινὴ γὰρ ἡ φύσις καὶ τὰ ἐπιόντα ἄδηλα· μήποτε τοῖς αὐτοῖς ἀλοῦς αὐτοκατάκρητος ἐν τῷ συνειδίῳ ἐφρεθῆς*. Fortasse inserendus versus Sibyll. 91: *Μηδέποτε ἄνδρα πένητα ἰδὼν σκώψης ἐπέεσιν*. — V. 27. πάντων, πάντα V4, κοινὰ τὰ πάντων· ὁμὸς τροχός V4. — βίος, Mpr. βίον, S βίωτος omisso ὁ. — V. 28. om. V3. — ἔχων, H ἔχων; stigma addita. — σὴν, Va τὴν, supra ἢ σὴν. — πενητεύουσιν, M πενητεύοντι. — V. 29. ὦν τοι V13, ὦν σοι vulgo, Va ὦν σοι, supra ἢ ὦν τοι, H ὦν ^{οἶ} δέδωκε, sed σοι ex corr. — ἔδωκε, H δέδωκε, TA2 δῶκε. — τούτων, Va πλοῦτον, supra ἢ τοῦτο, S ὦν σοι ἔδ. θ. καυτός zo. π. — χρῆξουσὶ, V123S χρῆζουσι, P utrumque, — V. 30. H βίος ἅπας, ὁ om. etiam M. — S sic immutavit κοινὸς πᾶς ὁ βίος μερόπων, ἄριστος δὲ τέτυκται. tum vero haec adiecit:

Μήποτε ἄνδρα πένητα ἰδὼν σκώψης ἐπέεσιν,
 Μηδὲ κακῶς γε προσέρπης μωμητοῦ τινα φῶτα.
 Τὸ ζῆν ἐν θανάτῳ δοκιμάζεται· εἴ τις ἔπραξεν
 Ἐκνομον ἢ δίκαιον, διακρίνεται εἰς κρίσιν ἑλθῶν.
 Μηδὲ φρένας βλάπτειν οἴνω, μηδὲ πίνειν ἄμετρα.
 Αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων δ' ἀπέχεσθαι.

— V. 31. ex Va addidi, ubi legitur post τὸ ξίφος ἀμφ. (v. 32), sed librarius iustum ordinem restituit ἔστω — ἀμφιβαλοῦ — αἷμα. atque hunc ipsum ordinem testificatur S. Versum cancellis saepsi, est enim non tantum ab hoc loco, sed omnino ab huius poematis instituto alienus, cuius scriptor

Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν·
εἶθε δὲ μὴ χρηζοῖς μῆτ' ἔκνομα μήτε δικαίως. 30

ἦν γὰρ ἀποκτείνης ἐχθρόν, σέο χεῖρα μαιίνεις.

35 Ἄγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μῆδ' ἄρ' ὑπερβῆς.

[πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.]

[χοῆσις ὀνήσιμός ἐστι, φίλων δ' ἀδίκων ἀνόνητος.] 460

nusquam aperte Graecae gentis sacra reprehendit. Neque vero ex Sibyllinis oraculis versus in Vaticanum librum translatus est, ut olim credidi, sed interpolator oraculorum usus est huius poematis exemplo, quod ad recensionem Vaticanam prope accedebat, cf. in primis v. 37, quem non potuit scriptor Vat. ex Sib. depromere. — V. 32 om. P. — φόνον, MbS φίλον. — ἐς, S ἐπ', V1 εἰς, V2 ἀλλὰ πρὸς. — ἄμυναν, M ex corr. ἀγαλμα. — V. 33. δὲ om. A3. — μὴ χρηζοῖς, μὴ χρηζῆς MA2, μὴ χρηζοῖς V1, μὴ χρηζῆς V2. Omisit Va, qui εἶθε δὲ μῆτ' ἄνομα τότε παθεῖν μήτε δικαίως exhibet, sed supra γρ. εἶθε μὴ δὲ χρηζοῖς

μῆτ' ἄνομα μήτε δικαίως, et rursus supra additum δὲ μῆτ' ἄνομα, S μὴ χροῖση. — ἔκνομα scripsi et sic S, H et v. ἔκνομα, BMB ἔκνομα, TVa ἄνομα. — μήτε δικαίως BMVaV12TA2S, μήτε ἀδίως V34A13Ma, utrumque P, vulgo μῆτ' ἀδίως γε. — Si χρηζοῖς vitii expers, enuntiatum imperfectum. Difficultatem animadvertit non solum S, qui suo periculo χροῖση substituit, sed etiam auctor archetypi, unde Va propagatus, qui deleto χρηζοῖς inseruit τότε παθεῖν, quae verba vitium contraxisse manifestum est: scripserat opinor corrector εἶθε δὲ μῆτ' ἄνομα σπᾶσθαι τότε. Ego commendaverim εἶθε δὲ μὴ χροῖζοῖς ἄνομα αἵματι μ. δικ. — V. 34. ἦν, S ἄν. — ἀποκτείνης, Va ἀποκτείνεις. — ἐχθρόν, σέο V4, v. ἐχθρόν σέο, χεῖρα, V1 ἐ. σὴν χεῖρα μαιίνης, S(FL) μαινεῖς. — V. 35. H γειτονέοντος. — ἀπόσχεο, MbMS ἀπόσχεον. — μῆδ', A1 hic et alias μῆ δ'. — ἄρ', VaV4 ἄν. S ἄγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεον μὴ τὸν δ' ἄρ' ὑπερβῆς. Videtur ἄρ' ab interpolatore additum, poeta scripserat ὑπεραμβῆς. — V. 36, quem exhibent hoc loco MVaV2A12H et duo Brunckii codd., ceteri infra post v. 69 sicut vulgo, cancellis sepsi. Atque etiam S in suo libro reperit, sed in hunc modum immutavit πᾶς ὄρος ἐστὶ δίκαιος, ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή. Prius hemistichium affertur Bachm. An. II 97. Et. Gud. 658 et s. p. n. a Longino vid. Hephaest. p. 139 ed. Gaisf. cf. Keil Anal. Gr. 12, 13. Fortasse idem erat in germanis Phocylidis carminibus, cf. etiam supra v. 14 et Pythagor. Carm. Aur. 38. — ἀλεγειναί MVaV1234TH (ἀλγειναί Mb) Append. Paroemiogr. 461 not. Eustath. Il. p. 1318, 8, qui ex Hesiodo citat ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί, B ὑπερβασίην δ' ἀλείνει, sed in m. ὄπ. δ' ἀλεγειναί, v. ὑπερβασίαι δ' ἀλείνει, A1 ὑπερβασίαι δ' ἀλείνει. Integrum versum affert Stob. III p. 136 Schow, ubi ὑπερβασίη δ' ἀλεινή, Append. Paroem. I 461 not. et Schol. Lucian. IV 137, qui Cleobulo tribuit (cf. Anth. Pal. IX 366), et ne elegantes homines quid desiderent, Schol. Cruq. Hor. Sat. I 1, 106 (Phocyl. nomine). — V. 37. solus Va exhibet ita scriptum χοῆσις ὄν. ἐ. φίλων δ' ἀδίκων ἀνόνητος, cuius vestigia premens scripsi χοῆσις ὄν. ἐς, φίλων δ' ἀδίκων ἀνόνητος, i. e. consuetudo utilis, amicorum iniustorum perniciosa, sed multo malim ἐστ' ἐσθλῶν, ἀδίκων δ' ἄν., ut omnino ad hominum consuetudinem praeceptum referendum sit; praeterea versum cancellis saepsi, quoniam non minus quam v. 36 continuum ordinem huius capitis turbat. Cum ex Va χοῆσις (non χοῆσις) notatum esset, Schaefer

μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λαβήσῃ ἀρούρης.

"Ἔστωσαν δ' ὁμοτίμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·

40 πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου· 35

χώρῃ δ' οὔ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.

Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἀπάσης. 461

correxit χρηστός ὄν. ἐ. φίλος, ἀδικῶν δ' ἀνόητος, ego imperfectam esse sententiam ratus . . . (γείτων) χρηστός ὄν. ἐ., φίλον (sive φίλους) δ' ἀδικῶν ἀνόητος. Etiam S reperit hunc versum in suo exemplo, ubi κῆσις pro χῆσις scriptum (minus illud quidem commodum, quamquam φίλων κῆσις non abhorret a sermonis proprietate, ut est in monostichis Menandreis· φιλίας δικαίας κῆσις ἀσφαλεστάτη legitur), unde satis pro arbitrio, ut aliquo pacto alienum versum conciliaret cum finitimis, in hunc modum refigxit: Κτῆσις ὀνήσιμος ἐσθ' οσίων, ἀδικῶν δ' ἐ πονηρά. Goram duas simul correctiones proposuit χρηστός πλησίος ἐστὶ φίλων, ἀδικῶν δ' ἀνόητος vel χῆστης χῆσιμος ἐστὶ φίλων, ἀδικῶν δ' ἀνόητος, ita ut hic versus post v. 83 inseratur. — V. 38. μηδέ τιν', V2T A2 μή κε τιν', fortasse μηδέ τεν vel μηδ' ἐπαξεόμενον. — λαβήσῃ MVaV124PT, λαβήσης A1Ma, λοβήσης εἰς B, λῶβησον v., S inverso ordine λαβήσῃ καρπὸν; deest versus V3. — V. 39 om. P. — δ' V134, om. VaH et vulgo. — ὁμοτίμοι in H fortasse postea additum, A2 ὁμώνυμοι. — V. 40. A1 πολυπλάγκτου, A2 πολυπλαγκτοῦ. — Hunc versum S variavit et in hunc modum amplificavit πάντες γὰρ ξενίης περιρήσσονται πολυμόχθου (R πολυμόσχου) Ὡς ξένοι ἀλλήλων ξείνος (LR ξεινός) δέ γε οὔτις ἐν ὑμῖν Ἔσσειτ' ἐπεὶ πάντες βροτοὶ αἵματος ἐξ ἐνὸς ἐστέ. Hinc Bernays ξενίης pro πενίης recepit, quod Goram probat, at quamvis ξένος πολυπλαγκτος recte dicatur, non tamen ad eundem modum etiam ξενίη πολ. nuncupari poterat: recte vero se habet πενήη πολυπλαγκτος, atque hanc omnium librorum lectionem etiam similitudo principalis litterae π repetitae satis tuetur. Quid S legerit, ambigo propter scriptoris nimiam infantiam: reperit fortasse ξενίης in suo libro atque ob id ipsum πολυμόχθου substituit: sed verisimilius illum πενίης περιρήσσονται scripsisse, libentarios autem ξενίης prono propter seq. v. errore exhibuisse. — V. 41. om. V. 3. — χώρῃ H (χώρῃ) et vulgo, χώρας (quod probat Goram), MVaV14MbA1, S χώρῃ (ita F, χώρας R, χώρας L) et deinde ἔχειν τόπον. Displicet οὔτι, nam potius χώρῃ δ' οὔτις dici oportebat, itaque haud scio an sit legendum χώρης δ' οὔτι βέβαιον ἔχειν πέδον ἐστ' ἀνθρώποις. cf. infra ad v. 102. — V. 42—7, qui neque ex prioribus neque ex sequentibus apti sunt, cum nullum omnino praeceptum contineant, sed tantum communem locum illustrent, ab hoc loco manifesto sunt alieni. Atque id etiam S sensit, nam praemisit his duos versus:

Μηδὲ θάλλῃς (FR θάλλεις) πλουτεῖν μηδ' εὔχου, ἀλλὰ τόδ' εὔχου
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν τε ἔχοντα ἄδικον.

Igitur hi sex versus, si ab ipso poematis auctore profecti sunt (nam sane a reliquorum similitudine aliquantum recedunt), restituendi sunt in suum locum h. e. post v. 30. Atque etiam post v. 42 S rursus duos versus suo periculo inseruit:

Μῆ πόθος εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἄργυρον· ἐν δ' ἄρα καὶ τοῖς
Ἔσσειται ἀμφήμῃς θυμοφθόρος ἐνθα σίδηρος.

V. 42. affert App. Paroemiogr. 461 not. — ἡ H in ras.

χρυσὸς αἰεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισιν.

χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,

45 εἶθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν. 40

σεῦ γὰρ ἔκhti μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε,

ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφείοί τε συναίμοις.

Μηδ' ἔτερον κεύθοις κραδίη νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·

μηδ', ὡς πετροφυῆς πολύπους, κατὰ χῶρον ἀμείβου.

50 πᾶσιν δ' ἀπλόος ἴσθι, τὰ δ' ἐκ ψυχῆς ἀγόρευε.

Ὅστις ἐκῶν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· εἰ δ' ὑπ' ἀνάγκης, 45
οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλή δ' εὐθύνεθ' ἐκάστου.

Μὴ γαυροῦ σοφίη, μήτ' ἀλκῆ, μήτ' ἐπὶ πλούτῳ.

εἷς θεὸς ἐστὶ σοφός, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.

V. 43. 44. Gramm. Cod. Vind. 169, v. 44 Zonar. 1842 et Theod. Prodr. in Excerptis Bibl. Paris. VIII 88. — V. 44. 45. 46. Boiss. An. I 97 (ubi est εἶθε μὴ θν. πῆμα ποθηνὸν ἐγγόνεις). — V. 44—47. Et. M. 321, 45, ubi συναίμοι τε et Apost. XVIII 41a. — V. 45. εἶθε, S(L) ἦθε. — σε in M supra additum, H εἶθμη. — πῆμα, V3 κτῆμα, Ma χρῆμα. Goram coniecit εἶθε σὺ μὴ θνητοῖσι γένοιο κτῆμα ποθεινόν. — V. 46. σεῦ VaV13, v. σοῦ. — λεηλασίαι, A1 λημασίαι. — φόνοι, T φθόνοι. — V. 47. ἀδελφείοί, PMH ἀδελφοί, A2 ἀδελφείοι. — V. 48. 49. Apostol. XI 53 a. S huic versui praemisit:

Μηδὲ δόλους ῥάπτειν, μὴ πρὸς φίλον ἦτορ ὀπλίξειν,

cuius prius hemistichium petitum ex Phocyl. v. 4. — μηδ', MbV2TA2S μηδ'. — κεύθοις BTH, MB κέθοις et deinde κραδίην, κεύθης MA1ApS, κεύθης κραδίη Va, κεύθων V1, qui etiam κραδίην, ut S, qui om. νόον. — ἀγορεύων, ἀγορεύεις Ma, ἀγορεύεις B, ἀγορεύης V1, ἀγορευ . . Mpr,

ἀγορεύων corr., V3 om. versum. — V. 49. χῶρον V3, χῶρ^σ H, χῶραν A1, v. ut Va et S χῶραν, utrumque P, in quo hic v. ante 48, V1 χροίαν. — ἀμείβου, Mpr. ἀμει . . , corr. βου, idem a m. pr. ὥσπερ φύης, S ἀμείβειν. — V. 50. Addidi ex MVaV134 MabH, nisi quod V3 πᾶσι δ' ἀπλοῦς, Va πᾶσι δ' ἀπλοῦς ἴσθι, H πᾶσι. Exhibet versum etiam Sambuci liber, omittit A1, in marg. add. A2, habet S, ubi τὰ τ'. — V. 51. ἴσθιν ἐκῶν ἀδικεῖν κακούς B, similiter Mpr. ἴσθιν ἐκῶν ἀδικεῖν κακῶς quod corr. m. s., atque etiam Va ἀδικεῖν, ceterum traditum exhibens lectionem. — εἰ δ' V1, ἦν δ' V3P, ἄν δ' Va, ἀλλ' MH (ut vid. a m. s.) et vulgo, quod ex ἄν δ' ortum, S ὅς δ'. — Goram permire scripsit ὅστις ἐκῶν ἀδικεῖ, κακὸν ἀμήσει· ὑπ' ἀνάγκης κτλ. Ceterum in v. 51 et 52 plane cadit, quod supra de v. 42—47 monui: traiciendi autem sunt hi duo versus p. v. 21, ubi sententiae confirmandae inseriebant. — V. 52 βουλή B, P βουλή et βουλή, MVaV123MbH βουλήν ut v. — δ' om. M pr. — εὐθύνεθ' Brunck ex suis codd. et S, Mpr. εὐθύν' ἐς, Va εὐθύνου, V1Mcorr.MbA1 εὐθύνε, V3 εὐθύναις, V2 ἴθυνε, P εὐθύναι, B εὐθύνες, H εὐθύναι ex corr. Ego antea εὐθύνος scripsi. — V. 53. 54. Stob. III p. 75 ed. Schow., ἐπὶ Schaefer, ἐνὶ libri, in H supra additum. — V. 54. εἷς, εἷς ἐστὶ S(L). — θ' omisit Mpr.A1V2PH, δ' B, τ' M corr.

- 55 Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχον τεὸν ἦπαρ·
οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον. 50
Μὴ προπετιῆς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὄργην· 462
πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα μηδ' ὑπέροφρον.
60 οὐδ' ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφν θνητοῖσιν ὄνειαρ·
ἢ πολλὴ δὲ τροφή πρὸς ἀσέμνους ἔλκετ' ἔρωτας· 55
ὑφανχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τίκει.
ὄργη δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
65 ζῆλος τῶν ἐσθλῶν ἀγαθός, φαύλων δ' αἰδηλος.
τόλμα κακῶν ὀλόη· μέγα δ' ὠφελεῖ ἐσθλὰ πονεῦντα. 60

V. 55. παροιχομένοισι, S(F) παρ' οἰχομένοις. — κακοῖς om. V3.
— τρύχον, V3P τρύχε. — τεὸν, Va κακόν. — ἦπαρ MbMcorr.BT,
ἦμαρ Mpr., ἦμαρ, γρ. ἦπαρ Va, vulgo et S ἦτορ, P ἦτορ et ἦπαρ. —
V. 56. ἄτυκτον, Va γρ. ἄτεκτον, P ἄτυκτον et ἄτυγκτον. — V. 57 et
58 leguntur Append. Paroem. I 461 not. (ubi ἐῖς χεῖρα . . . ὄργην . . .
ἐξετέλεσας.) — προπετιῆς, M προπετεῖς, Va supra γρ. προπατήσης, i. e.
προπετήσης, quae grammatici est correctio, melior illa quidem, quam
ἦς χεῖρα (V4); qui verbum necessarium putaverit, μὴ προπετιῆς χεῖρ'
ἴσθι poterit scribere, sed nihil novandum; Bernays μὴ προπέσης. — ἐς,
εἰς VaV3A1, ἦς V4. — ὄργην etiam S et Paroem., ἄρην MBV34, utrum-
que PV1. — V. 58. πολλάκι, MbV2Mpr.S πολλάκις. — ἀέκων, V3 ἄκων.
— ἐξετέλεσεν duo codd. Brunckii, ἐξετέλεσε S(LR)Mb, ἐξετέλεσας MTP,

ἐξετέλεσας VaV1234, φόν ἐξετέλεσας A1, ἐξετέλεσσ H i. e. ἐξετέλε-
σας, notae ∪ (ας) et ⊥ (εν) cum non admodum discrepent, inde libro-
rum errores h. l. repetendi. — V. 59—61 affert Stob. III p. 136 ed.
Schow. — V. 59 om. V3. — μηδὲν, Va μὴ δὲν. — ὑπέροφρον V1, cett.
ὑπέροφρον. Cf. Hesych. ὑπέροφρος· ὑπέροστος et ὑπερόφρος· ὑπερη-
φάνους, quod iam recepi, antea μηδὲν ὑπέροφρον proposueram. —
V. 60—62 leguntur in Append. Paroem. I 461 not. — οὐδ' Bernays,
legebatur οὐκ, V3 οὐκ ἀγαθὸν πλεονεξίη θν. ἔστιν ὄν. — θνητοῖσιν,
Va βροτοῖσιν. — V. 61 om. Mb (initio paginac). — ἢ om. M. — τροφή
Stob. codd. BMV134, τροφή et supra τροφή Va, vulgo τροφή ut TH
et App. Par. — ἀσέμνους V13, vulgo ut VaHS et App. Par. ἀμέτρος,
utrumque P. — ἔλκετ' MBV1PHS, ἔλκεται V4, ἔρχετ' Va, vulgo ἔλκει.
— V. 62. ὑφανχεῖ, ὑφοῖ Mb. — ἐς om. V34. — V. 63. ὑπερχόμενος,
V1 ἐπερχόμενος, S(F) ὑπαρχόμενος. Bernays σπερχόμενος coniecit, ego
ὑπερχόμενος. — τίκει V2, vulgo τεύχει, S(L) τεύχη. — V. 64. δ' om.
B. — V. 64 om. Mb. — V. 65. 66 om. V3. — ἐσθλῶν ἀγαθός PV1, vulgo
ἀγαθῶν ἐσθλός. — αἰδηλος scripsi ex V1, qui ὑποεργός et supra αἰδη-
λος exhibet, ὑπουργός V2, ὑποεργός ut vulgo PV4A1MbH, ὑπέροργος
M, πονηρός γρ. ὑποεργός Va, Brunck δὲ καινούργος, S φαύλων δὲ γε
φαύλος, quemadmodum etiam proximi versus proximum partem pro
arbitrio variavit. — V. 66. κακῶν, Mpr κακόν. — μέγα δ' ὠφελεῖ
HPV2Mb (ὀφέλει), vulgo μέγ' ὀφέλλει δ', sed BVa μέγ' ὀφέλλει. —
πνεύντα Mb, Va ποεύντα, supra γρ. πνεύσας, vulgo πνεύντας, S
ἀγαθῶν δὲ γε κῦδος ὀπάξει.

σεμνὸς ἔρωσ ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἰσχος ὀφέλλει.

[ἦδὺς ἄγαν ἄφρων κυκλήσεται ἐν πολιήταις.]

μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν καὶ μυθολογεῖν. 463

πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἄλεγειναι.

70 Μῆ φθονέοις ἀγαθῶν ἐτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς. 65

ἄφθονοι Οὐρανίδαί καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν·

οὐ φθονέει μῆνῃ πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου ἀνγαῖς·

οὐ χθῶν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν εὐῶσα·

V. 67 est ap. Stob. III 136 ed. Schow. — σεμνὸς, σεμνὸν S(LR). — V. 68. 69 om. V23T. — V. 68. ἄγαν ἄφρων scripsi, libri et S ἀγανόφρων, solus M ἀγαννόφρων. Probavit emendationem Bernays, reiecit Goram, μηδὲν ἄγαν σῶφρον κυκλήσεται ἐν πολιήταις scribens, quod mihi quidem a Graeci sermonis proprietate abhorrere videtur. Neque vero Bernays recte intellexit locum a me emendatum; nam existimat poetam dicere: ὁ ἄγαν ἡδὺς κυκλήσεται ἄφρων, at est ὁ ἄγαν ἄφρων κυκλήσεται ἡδὺς: cf. Timaeus Lex. Plat.: ἡδὺς, εὐήθης καὶ ἄφρων. Et M. 420, 42. Suidas v. ἡδὺς. Schol. Plat. Gorg. 491 D. Exemplis Platonicis illustravit hunc usum Ruhnkens ad Tim. 131. Verum versus ab hoc loco alienus, itaque cancellis sepsi, videtur adscriptus olim fuisse ad v. 50 fortasse cum alio versu, qui intercidit, ut ingenium eorum describeretur, qui veritatem procul habentes vel vitia speciosis nominibus occultant. Videtur enim in archetypo una quaeque pagina versuum fere XVII fuisse, quaeque ibi in margine ima adscripta fuerunt, saepius in alienum locum traiecta. — V. 69. μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν scripsi cum M, qui habet μέτρῳ

εδειν δὲ φαγεῖν μετρῳ πιεῖν, Mb μέτρῳ φαγεῖν, μέτρῳ δὲ πιεῖν, Va . . τρω φαγεῖν, μέτρῳ δὲ πιεῖν, B μετροφαγεῖν, μέτρῳ δὲ πιεῖν, V1A2 (in m. adi.) μέτρῳ φαγεῖν (A2 add. μὲν) μέτρῳ δὲ ποιεῖν, V4 μέτρῳ φαγεῖν μέτρῳ πιεῖν, P μέτρῳ φαγεῖν, μέτρῳ σε πιεῖν, A1 μέτρῳ μὲν φαγεῖν καὶ πιεῖν, Stob. III 135 ed. Schow μέτρῳ μὲν φαγεῖν, πιεῖν, vulgo μέτρῳ μὲν φαγεῖν, πίνειν, S ἐν μέτρῳ φαγεῖν, πιεῖν κ. μ. — V. 69B. hoc loco vulgo legitur satis commodò, atque ita libri, praeter eos, de quibus dictum est ad v. 36: repetant hic versum M (ubi δ' om. et ἀλεγειναι) A1 (ὑπερβασίη δ' ἄλεγεινῆ) A2 in m. (ὑπερβασίην δ' ἀλεγειναι). Atque etiam Sibyl. iterum hoc loco exhibet (ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινῶν), sed ibi praeterea duo alii adiecti sunt: Μῆ φθονερός, μὴ ἄπιστος ἔσῃ, μὴ λοιδορός ἴσθι, Μῆ δὲ κακογνώμων, μὴ ψευδ-απάτης ἀμετροητος, quos manifestum est ab ipso diasceuasta profectos esse. Mihi hoc quoque loco versus, quamvis satis conveniens instituto, quoniam ex antiquiore poeta petitus videtur, suspectus. — V. 70—75 om. S. — V. 70. ἀγαθῶν, Mpr. ἀγαθῶν. — φθονέοις V12MBP ut v., φθονέης V34, φθονέσης VaTmb et Brunckii codd., φθονήσης H. Deinde vulgo additum δ', sed om. B codd. Brunckii et ut videtur reliqui omnes — ἐτάροις, V2 in m. ἐτέρους, M pr. ἑταροί. — ἀνάψῃς, ἀνάψῃ M, sed a pr. m. ut videtur ἀνάψ. Atque ἀνάψῃ Bernays ex coniectura scripsit, falso: neque enim invidi deterreri solent a professione sua metu, ne ipsi aliorum sibi invidiam et odium concilient, sed fortiter alios vellicant: φθόνος enim et μῶμος germani sunt fratres, arctissima necessitudine coniuncti: igitur recte se habet reliquorum librorum scriptura. — V. 71. ἄφθονοι, P corr. ἀφθονοί δ'. — V. 72. μῆνῃ, V1 σελήνῃ. — V. 73. νέρθεν . . . πελάγεσσιν om. A3. — νέρθεν,

- οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· αἰεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
 75 εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἐνῆν, οὐδ' ἂν πόλος ἔσθι. 70
 Σωφροσύνην ἀσκεῖν, αἰσχροῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
 μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκη δ' ἀπόλειπον ἄμνην.
 πειθῶ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφρυτεύει.
 μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκη δ' ἀπόλειπον ἄμνην.
 πειθῶ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφρυτεύει.
 μὴ πιστεύετε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
 80 νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἔτι πλεόνεσσι καθήκει. 75
 Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
 464 ἢ πλείσταις θοίναισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
 Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένη ἀνδρὶ πένητι.
 μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλέσθω,
 85 μητέρα δ' ἐκπρολίποις, ἴν' ἔχῃς αὖ τῆσδε νεοσσούς. 80
 Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἀνδρας ἐάσης·

Mpr. νεόθεν. — V. 74. αἰεὶ, Va αἰεί. — V. 75. ἔρις om. V1. — ἐνῆν scripsi, legebatur ἔην, V4 ἐέην, om. Va. — οὐδ' scripsi, libri οὐν. — V. 76—80 P hoc ordine exhibet 75, 78, 79, 80, 76, 77, 81. — V. 76 quem om. V3, legitur ap. Stob. III p. 135 ed. Schow. — σωφροσύνην BVaV1M, vulgo σωφροσύνην δ' — αἰσχροῶν δ', om. δ' BV2VaH. — V. 77. μὴ μιμοῦ, S μηδὲ μιμῶ. Quid poeta dicere velit, non obscurum, sed planius foret μὴ ἀμείβων κακότητα, sed eiusmodi synizesis inusitata recentioribus poetis. — ἀπόλειπον Brunckii unus cod. et M(ἀπόλειπον pr.)B, sed V123VaA1H ἀπάλειπον ut vulgo et S. Iniuria hunc locum sollicitavit Bernays δίκη δ' ἀπαλέξων ἀμύνων scribendo. — V. 78. ὄνειαρ HS et vulgo, BMVaV3 ὄφελλος, V12 ὄφελος, P ὄνειαρ et ὄφελος, mihi ὄφέλλει scribendum videbatur. — ἀντιφρυτεύει, S(LR) ἀντιφρυτεύσει. — V. 79. πέρας, τέρας S(FL). Hoc versu desinit S. Versus legitur in Append. Prov. I 461 not. — V. 80. εὖ, V4 δ' εὖ. — ἔρδοντας, A1 ἔρδοντας, Va ἔρδοντα. — ἔτι πλεόνεσσι correxi librorum scripturam ἐπὶ πλεόνεσσι. — καθήκει, V1 supra ἀνήκει. — V. 81. ξεινίζειν, Va ut vid. δευῖχειν. — λιταῖσι, M λιτέσι, P ex corr. ὀλίγαισι. — V. 82. θοίναισι scripsi, sive θοίνησι malis, minus recte Brunck θαλάσαισι edidit, V123PMA1H δολίαισι ut vulgo, Va βραδ. δουλείαις. — V. 83. affert Sch. Arist. Nub. 240. — πικρὸς, κακὸς V1 supra, om. Va. — V. 84. 85 desunt in V3. — ὄρνιθας, Mpr. ὄρνιθων. — V. 84. ἐλέσθω, Va ἐλέσθω. — V. 85. ἐκπρολίποις, Va ἐκπρολίποι, A1V2 ἐκπρολίπης, quod Hermann requirebat, non recte. — ἔχῃς, M ἔχεις, fort. ἔχῃς poeta scripserat. — αὖ τῆσδε scripsi cum Schaefero, Va αὐτούς δε, V2 καὶ τῆσδε, vulgo πάλι (πάλιν MPH) τῆσδε. — νεοσσούς, A1V4 νεοττούς. — Citra necessitatem Bernays ἐκπρολίπης, συνέχῃς σαντῶ δὲ νεοσσούς scripsit. Praeceptum hoc disciplinae Mosaicae peculiare esse etiam Porphy. de abst. IV 14 asserit οὐδὲ νεοττοῖς ἐπέτρεψεν ὁ νομοθέτης τοὺς γονέας συνεξαιρεῖν, quae ex Iosepho descriptae esse docuit Bernays ad Theophr. περὶ εὐσεβ. 153. — V. 86. hic desinit V3, om. h. v. P. — V. 86. 88. 89. 90 affert Stob. IV p. 108. — V. 86. ἀνδρας, Va φῶτας.

[μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσης.]

τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνην δ' ὁμότεχνος.

οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούη·

465

90 οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.

Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἐταίρους·

85

V. 87 additus ex uno Brunckii codice et V4; πρὶν ἄμφω uterque cod., noluitque πρὶν ἂν ἄμφοιν corrigere. Versum cancellis corrigere, Bernays delendum censet, tuetur Goram, qui mavult traicere: Μηδὲ δίκην . . . Μηδέ ποτε κρίνειν . . . Ipsa sententia satis quidem conveniens, sed loco minus commodo interposita, nec traiectio, quam Goram suavit, admittenda. Hunc versum ut subditivum existimem illud potissimum me movet, quod huius poematis auctor non solet alienis versibus operam suam exornare, (nisi quod v. 92 legitur apud Theogn. 113, et aliis locis antiquiorum poetarum imitatio deprehenditur, velut v. 125 seq. 164—174, 201 seq.): nam si quae praeterea aliunde translata sunt, non minus sunt suspicioni obnoxia. Est autem hic versus satis antiquus et populi usu tritus:

Μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἄμφοιν μῦθον ἀκούσης.

quem versum olim retuli ad germana Phocylidis carmina propter locum Luciani de calumnia non tem. cred. c. 8: ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπάγειν τῷ λόγῳ εὐ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντά· φησὶ δὲ Μηδὲ δίκην δικάσης πρὶν ἄμφοιν (ἄμφω ADFGPQ Schol., ἄμφοιν rel.) μ. ἀν. ubi Schol. Φωκυλίδης vel Φωκυλίδου, alius τὸν Φωκυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. at scholiastae illi, nisi prorsus temere coniecerunt, Pseudophocylideum carmen respexisse videntur, indeque etiam lectio ἄμφω repetenda, nam qui praeterea hunc versum sine auctoritate illi quidem nomine laudant, Plato Demodoc. p. 383 A, Plut. de Stoic. repugn. c. 8, Sch. Aesch. Eumen. 322, Sch. Eurip. Andr. 957, Sch. Thuc. I 44 πρὶν ἄμφοιν, atque ita addita tamen particula ἂν Aristoph. Vesp. 725 et Schol. ib.: ἢ που σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἄμφοιν μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἂν δικάσαι, ubi quidem quod schol. addit ὕγιως δὲ νῦν τὸ ἄμφοιν κεῖται, id fort. referendum ad hanc ipsam Pseudophocylidis lectionem ἄμφω. Iam cum Cicero ad Att. VII 18 dixerit: „Ego enim etsi illud Ψευδησιόδειον, ita enim putatur, observo, μηδὲ δίκην.“ probabilis est coniectura Schneidewini (De Pittheo. Gott. 1842) ad Χείρωνος ὑποθήκας, quas vulgo Hesiodo tribuebant, referendum esse hunc versum. Ipsam tamen sententiam alii ad Pitthea referebant, vid. Schol. Eurip. Hipp. 264: ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον Μηδὲν ἄγαν, Μηδὲ δίκην δικάσης. Denique legitur versus in Proverb. T. II 759 ed. Gott. Δημοκρίτου ὑποθήκη (Apostol. XII 89 vulgo, in ed. Leutschii deest) fortasse quod Democritus alicubi hoc versu usus est. — V. 88. σοφίην, Va σοφίαν. — ἰθύνει, MVaB Schol. Lucian. T. IV 226 ed. Iacobitz εὐθύνει. — τέχνην, τέχνας MVaV12 Schol. Luc. — V. 89. μεγάλην displicet, poeta videtur στεγανὴν διδαχὴν i. e. κρυφίαν scripsisse. — ἀκούη M(P), ἀκοή V1, ἀκοῦσαι B, ἀκούει H, sed Va ut vulgo ἀκούειν. — V. 90 initium sic exhibet P οὐ ποτε γὰρ κλύουσ' οἱ, in m. οὐ δὲ γὰρ νοέουσ' οἱ, fortasse fuit οὐδὲν γὰρ νοέουσ'. — νοέουσ', M νοέουσιν. — μηδέποτ', V1 μήποτ', malim μηδέπω vel μηδέπη. — V. 91. τραπεζοκόρους vulgo (MP), τραπεζοκούρους A1, τραπεζοφόρους BV14, τραπεζοκότους H. — κόλακας, TV2H κόρακας. — ἐταίρους, P ἐτάρους.

πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχουσιν,
ἀγθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.

95 Λαῶ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὄμιλος.

λαὸς τοι καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα. 90

Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθοις φίλον ἦτορ.

μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.

Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσιν.

100 μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξεης, μηδ' ἀθέατα

δείξεης ἠελίω, μὴ δαιμόνιον χόλον ὄρησθαι. 95

οὐ καλὸν ἀρμονίην ἀναλνέμεν ἀνθρώποιο·

καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν

V. 92. πόσιος καὶ βρώσιος, M in rasura exhibet, V1 βρόσιος καὶ πόσιος, V2H βρώσιος καὶ πόσιος. — V. 93. καιρὸν, H καλοῖ. — ἔχουσιν, M ἔχουσιν. — V. 94. ὀλίγοις, B ὄγκοις, M λίγ in rasura. — πολλοῖς, PV1 πολλάνι, sed supra πολλοῖς. Intempestivam Nauckii coniecturam ὀλίγοις κωπέλλοις non debebat Bernays recipere: hoc enim dicit poeta, parasitis numquam satis fieri, sive ampla, sive tenui coena accipiantur. — πάντες, scribendum πάντοτ', nisi forte poeta αὐτὸν ἄπληστοι praeoptavit. — ἄπληστοι, B ἄπλειστοι. — V. 96. τοι om. MaPBVaV124MA1H. — πάντα, malim πάντων. — V. 97. μινύθοις Hermann correxit, legebatur μινύθης, VaH μινύθης, Mpr. ἐπεὶ et deinde καθίστης μινύθης, T καθίστης μὴ θείς. — φίλον, V1 τείον. — V. 98 M θεοῖσιν et ἦτιν. Olim, quum θεοῖσι aperte sit vitiosum, conieci πόθοιο vel πόθοισι, nunc malim μέτρα δ' ἔχειν κλανθμοῖο, Bernays γόοισι, Goram θανοῖσι. — τὸ γὰρ, H τις γὰρ. — V. 99. ἐπιμοιρᾶσθαι, V12VaH ἐπιμοιρᾶσθαι, B ἐπιμυρᾶσθαι. — ἀταρχύτοις, V4 (A1) ἀταρχύτοις, sed supra ἀταρχύτοις. — V. 100. φθιμένων MVaV12, P νεκῶν s. φθιμένων, vulgo φθιμένον. — V. 101. μὴ scripsi, perperam libri καὶ, repetenda negatio, quoniam est ut ne divinam iram excites. — V. 102. ἀνθρώποιο, V1 ἐνὶ ἀνοῖς, P ἀναλνέμεν' ἐστὶν ἀνθρώποιο. Memorabilis optimorum librorum lectio fortasse inde orta, quod corrector emendationem, quam v. 35 ἀνθρώποισιν adhiberi oportebat, errabundus huc transtulit; sed etiam H hoc loco ἀνθρώποισι exhibet. — V. 103. καὶ τάχα δ', malim καὶ τὰχ' ἄν, quamquam non adsentior Madvigio Advers. l 179 censenti infin. aoristi omissa vocula ἄν subiunctum verbo ἐλπίζω a graeci sermonis consuetudine abhorreere, quam structuram Sophocli vindico Phil. 629 ἔμ' ἐλπῖσαι ποτ' ἐν λόγοισι μαλθακοῖς δεῖξαι, ubi vulgo ἄν legitur, sed flagitante numeri lege ex bono libro ἐν restituendum, ut est ib. 1393 ἐν λόγοις, et ad eundem modum ἐν λιταῖς, ἐν δόλω alia. Neque in Euripidis Here. Fur. 745 πάλιν ἔμολεν ἂ πάρος οὔποτε διὰ φρενός | ἦλπισεν παθεῖν γὰς ἀναξ numerorum causa ἄν addendum, ut visum Madvigio aliis, sed in antistrophe verba traicienda sunt ἄφρονα λόγον οὐρανίων κατ' ἐβλαβε μακάρων, ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί. choriambō (οὐρανίων) cretici locum obtinente, nam οὐρανίων non ausim commendare. In pedestri sermone multo est difficilium hanc controversiam dirimere, et Madvigio plane assentior Platoni locum de rep. V 451 A alienum esse, neque vero εἶναι addendum, sed νομίζω pro ἐλπίζω emendandum censeo. — ἐς φάος, V4 εἰς φάος, Mpr. ἦς, H εἰς.

λείψαν' ἀποικομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.

105 ψυχὰ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισιν. 466

πνεῦμα γὰρ ἐστὶ θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκόν· 100

[σῶμα μὲν ἐκ γαίης· καὶ ἐπεὶ δαμάσῃ πυρὸς ἀύγῃ,

V. 104. δὲ, τε M a m. s., om. Mpr. V2BH. Meliore versus numero scripseris ὀπίσω δὲ τε θεοὶ τελ. — Hemistichio hoc graviter offensus Bernays scribendum edixit ὀπίσω τε νέοι τελέθονται, quod si dicere voluisset poeta, certe ἀνδρῖς, non ὀπίσω scripturus erat: sed multo deterius, quod Goram commentus est: λείψαν' ἀποικομένων ὀπίσω, τὰ θεοῦ τελέθοντα vel ὀπίσω δὲ θεοῦ τελέθοντα. Bernays dicit hanc mortuorum hominum cum diis contentionem non solum Christianorum et Iudaeorum placitis adversari, sed etiam a Graecorum pariter atque Romanorum moribus abhorrere. Scilicet non memor erat Empedoclei versus: Ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητὸς Παλεῖμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, quem versum imitatur Pythagoreus philosophus, qui τὰ χουσαῖ ἔπη scripsit: ἦν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης, ἔσσειαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητὸς. Cicero autem Tusc. Quaest. I 26, 65: „Ergo animus, ut ego dico, divinus, ut Euripides dicere audeat deus est.“ et 33, 76: „tantum autem abest, ut malum mors sit . . . si quidem vel dii ipsi vel cum diis futuri sumus.“ Ita etiam hic Iudaeus homo, qui non gentilibus suis, sed Graecis poema suum destinavit, Graecorum philosophorum placita sequitur, idque callide instituit, quoniam praevidebat novam hanc de mortuorum restitutione doctrinam, quam modo professus erat, multis offensionem fore. Ceterum media forma τελέθονται, quamquam facili negotio τελέθουσι substitui poterat, legitur etiam in Sibyll. Or. III 264 τελέθοντό τε μέτρα θεοῖο. Sed de proximis versibus 107. 108 anceps haereo: nam parum apte hi duo versus prioribus subiciuntur, inprimis incommoda est particula γὰρ, nec multum profeceris, si μὲν substitueris, quod nunc praeoptavi. Qui hos versus composuit, sequitur pervagatam Graecorum opinionem: corpus, cum cinis fiat, ad terram, animum ad aetherem, unde profectus sit, redire: ei igitur, qui hanc sententiam profitetur, inferi nulli sint, necesse est. At huius poematis auctor inferorum regna, ubi mortuorum homines degant, satis dilucide significat v. 105 et 111 seq.: igitur hominum animae post mortem apud inferos agunt, donec restitutis corporibus laetiores et divinam sortem nanciscuntur: nam silentio praetermisit, quod sane mireris, animas a deo sub iudicium vocari. Haec igitur cum adversa fronte inter se pugnent, credo hos duos versus ab aliena manu insertos esse. Itaque non dubitavi tanquam insiticios cancellis circumscribere. — V. 107. σῶμα μὲν ἐκ γαίης· scripsi, legebatur σῶμα δ' ἄρ' ἐκ γ. ἔχομεν. Verbum interpretandi gratia supra adscriptum se insinuavit, quemadmodum ἔχειν v. 110. — μὲν B, γὰρ MVAV124PH, δ' ἄρ' vulgo. —

ἐκ om. Mpr. — καὶ ἐπεὶ δαμάσῃ πυρὸς ἀύγῃ scripsi, V1 κᾶπειτα δ' . . . πρὸς αὐ γῆν, M κᾶπειτα (hic 4 vel 5 literae erasae) πρὸς αὐτήν, B κᾶπειτα δὲ καὶ πρὸς ἀύγην, PV2H καὶ πάντες πρὸς αὐτήν, TV4VaA1 καὶ πάντα πρὸς αὐτήν, vulgo καὶ πάντες ἐς αὐτήν. Apparet tres libros VIMB correctionis fere immunes esse, nam numerorum et sensorum pariter incuriosos antiquam paradosin quantum licuit propagant, ceteri interpolando versus legi et poetae instituto satisfacere conantur. Apparet in archetypo post κᾶπειτα verbum oblitteratum fuisse, equidem confidenter δαμάσῃ scripsi auctore Homero Od. A 220 ἄλλὰ τὰ μὲν τε πρὸς κρατερόν μένος αἰθόμενοιο δαμνᾷ ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ'

λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀῆρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.]

Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις·
 110 οὐκ ἔνι δ' εἰς Ἄιδην ὄλβον καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
 πάντες ἴσον νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει. 105
 κοινὰ μὲν ἄθλα, τέλη δ' αἰώνια· καὶ πατρὶς Ἄιδης,

ὅστ' ἔα θυμός. Antea, cum mihi ἔχομεν nondum suspectum esset, correxi κάπειτα πρὸς αὐτὴν γῆν vel κάπειτα δ' ἐς αὐτὴν γῆν, at structuræ insolentia λυόμενοι πρὸς sive ἐς offendit (nam in versibus ap. Kaibel Epigr. 646 a ψυχῇ μὲν πρὸς Ὀλυμπον ἀνήλλατο, σώμα δὲ πρὸς (γῆν) καὶ λυθέν ἐξεπόθη zeugmatis figura admissa ex ἀνήλατο est ἦλθεν repetendum), neque quod postea conieci σώμα μὲν ἐκ γαίης· καὶ ἐπεὶ πάλιν ἔλθῃ ἐς αὐτὴν γῆν (cf. Valkenarii Diatr. 58 seq.) λυόμενοι κόνις ἐσμέν propter iterata sensa commendabile. Videntur hi versus huc translati ex sepulchrali epigrammate, in quo fortasse scriptum λυόμενος κόνις εἰμι salva vocis ἀῆρ prosodia. — V. 108. λυόμενοι κ. ἐσμέν Va (qui λευό.) MV124H, Brunck καὶ πᾶν τόδ' ἐς αὐτὴν λυόμενον κ. ἐστίν. Cf. oraculum ap. Stob. Ecl. I 41, 46: Ἀλλὰ τὸ μὲν λυθέν ἐστὶ κόνις, ψυχῇ δὲ πρὸς αἴθρα ἐκιδναται, adde Porphyrianum oraculum, quod illustravit Wolf Porph. 178 seq. — V. 109. om. V2. — πλούτου, B(P) πλουτῶν, at M πλούτω (πλουτῶν pr. m.) μὴ γαυροῦ. — μέμνησ', V1 μέμνησο δ'. — V. 110. οὐκ ἔνι δ' εἰς scripsi, libri et vulgo οὐκ ἔν' ἐς, etiam M pr., sed m. sec. οὐκ ἐνιεις. Tradita scriptura a correctore profecta, quem fugit ἔχειν ineptum esse additamentum; neque ἐνι videtur elisionem admittere, quamquam ἐπ' legitur ap. Theogn. Antea minus probabili numero οὐκ ἔστ' εἰς Ἄιδην edidi. — ὄλβον V2, vulgo ὄλβον ἔχειν. — χρήματ', V2 κτήματ'. — ἄγεσθαι, H ἀγέσθαι. — V. 111. 112 revocavi versuum ordinem vulgo traditum, quem tuentur V1A1, nam in BMVaV24HA2Mb inverso ordine leguntur, quibuscum conspirat Stob. Flor. CXVIII 9, ubi v. 111 et 113 leguntur, quamquam huic testimonio non multum tribuendum, ecloga haec, quam Stobaei libri ignorant, postea inserta. Legitimum ordinem vulgo traditum esse arguit arctissima necessitudo verborum καὶ πατρὶς Ἄιδης, ξυνὸς χώρος κτλ., cum non commode conciliari possint ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει· ξυνὸς χώρος κτλ., nisi si censeas v. 113 tanquam alienum esse expungendum, quod quidem parum verisimile, cum hic versus propositio sit convenientissimus. Sed quamvis iusto versuum ordine restituto locus nondum expeditus, vid. ad v. 112. — V. 111. ἴσον MBV2, ἴσον VaH, ceteri ut vulgo ἴσοι. Adverbiascit ἴσον, quod alias ἐπ' ἴσον vel κατ' ἴσον dici solet. — νέκυες, Sylburg praeter traditam scripturam etiam ἴσοι· νεκῶν ψυχῶν. — ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει, V2 ψυχαῖς δὲ θεὸς ἐμβασιλεύει, commodiore versus numero ubi voculam δὲ sustuleris. — V. 112. κοινὰ μὲν ἄθλα, τέλη δ' αἰώνια scripsi, legebatur κοινὰ μέλαθρα δόμων (P δωμάτων) αἰώνια, ubi offensionis est non solum otiosum additamentum δόμων, sed multo magis, quod cum subsequatur Ἄιδης ξυνὸς χώρος, bis idem dicitur. Atque graves turbas testatur librorum pars, nam V4 μὲν ἄρθρα δόμων αἰών καὶ πατρὶς Ἄιδης, M μὲν ἄρθρα τε δόμων δὴ (sec. Bekk., sed ut Nolte testatur in rasura exhibet δομ), Va κοινὰ μὲν μέλαθρα τε δόμων δὴ, denique B μὲν ἄρθρα δόμων γανίσματα καὶ π. ἄιδης omisso αἰώνια exhibet. Apparet has turbas ex diversarum recensio-
 δόμων μὲν ἄρθρα τε δὴ, vicissim Va μέλαθρα δόμων, B et V4 μὲν ἄρθρα

ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.

οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν·

115 ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ ζῆ διὰ παντός.

οὐδεὶς γινώσκει, τί μετ' αὔριον ἢ τί μεθ' ὄραν. 467

ἄσκοπός ἐστι βροτῶν θάνατος, τὸ δὲ μέλλον ἄδηλον.

Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρη. 110

πολλάκις ἐν βίῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστον

120 πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν αἴφνης.

δόμων partim hanc, partim illam recensionem sequuntur. Pro inepto ἄρθρα scripsi ἄθλα, quam emendationem planissime firmat B γωνίσματα i. e. ἀγωνίσματα, (cf. Hesych. ἀγωνίσματα· ἔπαθλα), quod olim interpretandi gratia supra scriptum post in verborum ordinem receptum. Alterum errorem τε δὴ facili negotio expedi vi τέλη δ' corrigens. Hoc dicit poeta: in orco omnes praemia fructusque factorum consequuntur, iudicis autem decreta sunt in aeternum fixa. Ἄθλα, quemadmodum latine praemia in utramque partem dici constat, τέλη autem quid significet comparanti τέλος δίκης, κύριον τέλος alia id genus patebit. Poeta haud obscure significat, deum iudicis partes sustinere, id quod silentio eum praetermisisset supra ad v. 114 aegre tuli. Igitur loco in integrum restituto nihil amplius desideres. Verba gravissima, quorum vim librariorum captus non satis assequi poterat, iam antiquitus videntur vitium contraxisse, itaque importunam medicinam κοινὰ μέλαθρα δόμων adhibuit grammaticus aliquis, quam correctionem propagaverunt Byzantini ita, ut pristinae lectionis vestigia non penitus obliterarentur. — V. 113. ξυνὸς, VaV124 κοινός, M ξιυνός. — V. 114. ἐπὶ καιρόν, VaT ἐπίκηρον, A1V2PH ἐπίκαιρον, M ἐπί in ras., sicut v. 115 παντός. Ceterum v. 114—5 mihi insiticii videntur, nam manifesto v. 113 clausulam decreti continet, cuius exordium est v. 109. — V. 116 et 117 accesserunt ex V1. Bernays non recte ab his duobus versibus novum caput orditur: at poeta singula capita, ut par est, imperiis et praeceptis inchoat, γνώμας, quae confirmando praecepto imperio inserviunt, subiungit: pauci tantum loci adversantur, velut v. 63, et rursus v. 65 olim novi capitis exordium esse credebatur, parum quidem apte: nam omnia arcte cohaerent: ipse Bernays tacitus hoc correxit. Minus facili negotio removeri possunt duo alia exempla v. 42 et 51, sed de his suo loco dictum est. Ceterum hoc loco sententiae cumulatatae displicent, et cum v. 116—7 tantum in uno libro extent, fortasse ab aliena manu additi sunt; sed potest etiam versus post v. 115 interceptus esse, quo praeceperat poeta, prudenter hac vita utendum esse, tunc iam apte hi duo versus subsequantur. — τί μετ' αὔριον scripsi, cod. τι μεθ' αὔριον. — ἢ τί, cod. ἦτι. — V. 117. θάνατος, Bernays κάματος non recte. — V. 118. οὖν, αὐ T, om. V1. — ἐπαγάλλεο M in rasura, Va ἐπαγάλεω. — V. 119. 120 coniuncti auctoritate V1(P), vulgo (etiam VaHA123Mab) pessime diremti sunt interposito v. 121: καιρῷ λατρεύειν κτλ. qui versus, cum in margine olim adscriptus esset, postea imperite alieno loco insertus est. — V. 119. πολλάκις PMVaBV124H et sic vulgo, Brunck πολλά τοι. — ἐν, ἐς Mpr., εἰς B. — ἄπιστον ut vulgo PV1H, ἄπιτον M (pr. ἀπιτον), ἄριστον V2, ἄπιστοι V4, θαρσαλέ' εἰδὼν ἄπιστα Va ex grammatici correctione, cui emendatio non magis successit, quam Brunckio πολλά τοι . . . ἄπιστα. — V. 120. πῆμα καί, M πῆ γάρ. — αἴφνης V1, v. ἄφνω, Va ἤλυθεν ἄφνω. V2 om. v. 120 . . . 133.

καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπλέειν ἀνέμοισιν.

Μῆ μεγαληγορή φυσῶν φρένα λυσσῶθειης·

εὐπέην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.

115

ὄπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου·

125 ὄπλον ἐκάστῳ νεῖμε θεός, φύσιν ἡερόφοιτον

ὄρνισιν, πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκὴν δὲ λέουσιν·

ταύροις δ' αὐτοχύτοις κέρα καὶ κέντρα μελίσσαις

V. 121 non ab auctore carminis, sed ab interpolatore profectus videtur; additamenti indicium faciunt etiam turbæ in libris, vid. ad v. 119. — ἀντιπλέειν Lobeck, ἀντιπνέειν vulgo. — V. 122. μεγαληγορή PMVaH, ut vulgo, Brunck ex uno cod. μεγαληγορήσι. — φυσῶν V1, ceteri τρυφῶν. — V. 123. τις, Mpr. τι. — μάλα πάντας, V1 μᾶλλον πάντων σ'. — ὀνήσει, P ὀνεισει. Iactantiae offensioem paullum imminueris ἥ τις . . . ὀνήση scribendo, sed apparet poetam legentibus eloquentiae studium commendare, non ut aliis, sed ut sibi prosint, id quod etiam scriba cod. optimi V1 perspexit, itaque corrigendum ἥ τις μάλα πολλὰ σ' ὀνήσει, cave enim πάντα σ' scribas, num ambigua procu habeant graeci scriptores, critici nostri nihil curant. — V. 124 . . . 131. Stob. affert Flor. III 26: Φωκλίδου. — τοι M in ras., idem σιδήρω. — τομώτερον, P τομώτερος. — V. 125. νεῖμε M in rasura. — φύσιν, V4 φύσις. — ἡερόφοιτον, Va ἱερόφοντον, B ἱερόφοιτον, T ἡερόφοντον, Mpr. ἡεροφου-

των, A1 ἱερόφοντον. — V. 126. ὄρνισιν, πώλοις Sylburg, ὄρνησι πολλοῖς B, ceteri codd. ut videtur omnes vel ut Va ὄρνισιν(ν) πολλήν (Mpr. πολλόν) vel ut H vulgo ὄρνισι μὲν (A1 ὄρνοις μὲν) πολλήν, et sic Stob. (sed Voss. Trinc. λαγωοῖς πολλήν). Hinc discas, quam mendosa fuerint antiqua exempla huius poematis vel iis locis, ubi plana oratio nullam errori ansam dedit: cum peccavisset imperitus librarius pro πώλοις scribens πολλοῖς, solus B hoc vitium religiose tuetur, ceteri ineptam correctionem πολλήν propagant, qua mendī origo plane obscuratur. — ἀλκὴν δὲ σ' solus V1, ἀλκὴν τε ceteri. — V. 127. ταύροις δ' αὐτοχύτοις κέρα καὶ librorum scripturam quamvis vitiosam servavi, nisi quod ex Va κέρα καὶ scripsi, quae Byzantini magistri non improbabilis est correctio, cum antiquitus κέρασι esset traditum; vulgaris lectio, quam etiam H tuetur, ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσιν et sic Stob. PV12, sed M ταύροις δ' αὐτοχύτως κεράεσσιν, Va ταύρωσ αὐτοχύτως κέρατα καὶ κέντρα, et αὐτοχύτως etiam B; Sylburg ταύροις δ' αὐτόχοντον κέρασ ἐστίν, Bernays ταύροις δ' αὐτοφύτως κέρα ἐστίν, praeunte Grotio, nisi quod ille αὐτοφυνῶσ praeoptavit, Goram ταύροις τ' αὐτοφύτοις κεράεσσιν, quae mera est barbaries, Schmidt ταύροις δ' αὐτόφυνῶσ κεραλκεί: quae inventa nihil proficiunt. Cornua αὐτόφυντα dici poterant, non αὐτόχοντα, tauris neutrum convenit: neque vero credibile poetam, si αὐτόφυντα κέρατα scripsit, continuo subiecisse ξυφοντον ἄλλαξ ἔδωκε, quae verba pariter ad tauros et apes pertinere consentaneum est, itaque cave verbum aliquod hic delitescere credas, velut αὐτ' ἐφόντευσε, vel αὐθ' ὕψασε (αὐ κορυφῶσε). Poeta igitur tauros praeter cetera animalia epitheto ornavit, velut αὐτόδεσσι sive ὕψανχοῦσι vel, quod malim, αὐτουργοῦσι i. e. ἐργάταις. Emendatio incerta, sententia plana: nam communis est locus, quem recentiores lubenter variarunt: vid. Anacreontea 24. Maximus Tyr. II 4 et qui locus etiam propius accedit XXVI 6 (quī legitur etiam in Etymol. Vindob. p. 67) ubi dicit: λόγον δὲ αὐτοῖς θεὸς ἔδωκε πρὸς τὰς ἀπάντων εὐπορίας ἀν-

ἔμφροντον ἄλκαρ ἔδωκε, λόγον δ' ἔρουμ' ἀνθρώποισιν· 120 468

[τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος.]

130 βέλτερος ἀλκήεντος ἔφν σεσοφισμένος ἀνῆρ·

ἀγρούς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.

Οὐχ ὄσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρ' ἀνέλεγκτον,
ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπᾶσθαι ἀνάγκη. 125

πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαροῦντες.

135 Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἄδικον παραθήκην·

ἀμφοτέροι κλωῖπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.

Μοίρας παισὶ νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἄριστον.

τίτροπον κτλ. Fortasse Aesopus princeps huius sententiae auctor, quae apologo inprimis convenit, cf. fabulam, quam ex cod. Bodl. edidit Knoell (Diar. Austr. 1876 p. 163). Denique spectat huc Empedoclis locus apud Plut. de fort. c. 3: Ἐπεὶ τύχη γε καὶ φύσει γενέσεως ἄμεινον τὰ πλείστα τῶν ἀλόγων κέχρηται· τὰ μὲν γὰρ ὀπλισται κέραισι καὶ ὀδοῦσι καὶ κέντροις, αὐτὰρ ἐχίνοις, φησὶν Ἐμπεδοκλῆς, ὀξυβελεῖς χαῖται νότοις ἐπι πεφρίκασι, καὶ ὑποδέεται καὶ ἠμφίεσται φολίσι καὶ λαχναῖς, καὶ χηλαῖς καὶ ὀπλαῖς ἀποκρότοις· μόνος δὲ ὁ ἀνθρώπος, κατὰ Πλάτωνα, γυμνὸς καὶ ἀνοπλος καὶ ἀνυπόδετος καὶ ἄστρωτος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπολείπειται· ἀλλ' ἐν διδοῦσα πάντα μαλθάσσει κακὰ, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πρόνοιαν. — V. 128. λόγον V4(P), H ut vulgo λόγος, VaB λόγον δ' ὅς ἐστιν ἄριστος, M λόγων (supra λόγον) δὲ ὅς ἐστιν ἄριστον. Similiter ap. Stob. Voss. et Trinc. λόγον δ' ὅς ἐστιν ἄριστος Ἀνθρώπων (Trinc. ἀνθρώπων) νεῖμεν· βέλτερος δ' (δ' om. Trinc.) ἄλκ. — V. 129, quem omittunt VaMBA2 (sed sec. m. add.) ab hoc loco plane alienus: plerique manifesta christiana doctrinae vestigia sibi deprehendisse videntur, quemadmodum etiam Bernays ab homine Byzantino adiectum esse existimat. At poterat hic versus inseri ab homine Iudaeo, qui Philonis sectam sequebatur. Frustra verum tueri studet Goram, qui v. 128 scribit λόγων δ' ἔρ. ἀνθρ. — V. 130 affert Apostolius IV 89 A. Arsen. 140. — ἔφν, M ἔφ. — V. 131. σοφίη, A1 Stobaeus σοφία. — κυβερνᾷ, H κυβερνάων. — Post hunc versum PBH addunt: μὴτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις (ἐθέλης H) μὴτ' οὖν (om. H) ἀδικοῦντ' (BH ἀδικοῦντα) ἰάσης, id est v. 21. — V. 132 et 133 leguntur ap. Boisson. Anecd. I 119. — τὸν, V1 τήν. — ἀτάσθαλον, Mpr. ἀτάσθαλος. — ἄνδρ' ἀνέλεγκτον V1 et Boisson. An., ἄνδρ' ἀνάδεκτον Va et B, ἄνδρα ἄδεκτον M, ἄνδρα ἄδικον T, ἄνδρα ἄτιτον HPA1 et vulgo, ἄνδρα ἄδεκτον Brunck ex conij., cum in uno Parisino ἄδεκτον repperisset. Hic desinit V4. — V. 133. χρὴ, Boiss. An. τὸν. — κακοεργὸν, V1 ταλαεργὸν, B κακῶν, M κακόν, H κακότεχρον. — ἀποτροπᾶσθαι scripsi,

V1 κακοτροπᾶσθαι, Va ἀποτροπᾶσθαι, M ἀποτροπασθαι, sed αα ex corr., H ἀποτροπᾶσθαι ut vulgo. — ἀνάγκη, Bernays ἐναργῆ scripsit. — V. 134 om. Ma. — πολλάκι, V2 πολλάκις — κακοῖς, B αὐτοῖς. — V. 135. φωρῶν, P (a m. pr.) V1 φωρός, B φῶρον, Goram φωτῶν coniecit. — κλοπίμην, κλοπίμων P (a m. s.) M, κλοπήμων B, κλόπιμον V2. — ἄδικον V1P (a m. pr.), ἀδίκων HMVaBV2TP (a m. s.), vulgo ἀνδρῶν. — παραθήκην, V1 πακαταθήκην. — V. 137. μοίρας παεσὶ M, sed corr. πασὶ, Va μοῖραν παισὶ, utramque scripturam Brunck ex suis libris notavit, B μοῖραις, MV12H μοῖραν πᾶσι ut vulgo, nisi quod M μοῖρας habere videtur. De herciscunda familia poetam praecipere arguit ἰσότης

Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃ.
μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἔλλαι.

130 469

140 Κτῆνος κῆν ἐχθροῖο πέση καθ' ὁδόν, συνέγειρε·
[πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλιτρον μὴ ποτ' ἐλέγξης·

κτλ., itaque altera lectio μοῖραν πᾶσι νέμειν omnino repudianda. — ἰσότης, Mpr. P ἰσότητος. — ἄριστον BMVa, vulgo ἀρίστη (etiam H). — In iis quae subsequuntur, usque ad v. 152, iustus sententiarum ordo prorsus desideratur. Iam Scaliger v. 139 ante v. 147 collocandum esse perspexit. Bernays totum locum in hunc ordinem redegit 137. 138. 143. 144. 140. 141. 142. 145. 139. 147. 148. 149. 150. 151. 146. 152. Longe aliter Goram 137... 9. 147... 50. 140... 2. 151. 143... 6. 152. Mihi, si hanc aleam subire licet, ea quae v. 131 subsequuntur, in hunc modum vidētur digerenda: v. 132—4. [141. 2.] 135. 6. 146. 151. 143. 4. 138. 145. 139. 147—150; trium versuum, qui plane supervacanei sunt 137. 140. 152, nullam habui rationem, quamquam ex his postremus tantum segregandus videtur, nam v. 137 et 140 a poematis huius instituto haud alieni. — V. 138. τέρμ' M in rasura exhibet, H μέτρο'. — ἐπιδεύῃ V2, ἐπιδευῆς B, ἐπ δεύεις Mpr., vulgo ἐπιδευῆς (VaH ἐπιδευῆς). — V. 139. κτήνους, M κτεινούς. — ἔλλαι, Va ἔλλαι, T ἔλλαι. Versus haud dubie corruptus, sed quod Bernays scripsit, κατὰ λίτρον ἔλλαι et metro refragatur, nec sententiae convenit; nam carne mortuorum animalium omnino abstinendum, non solum si in foro venalis prostat, sic enim interpretatur Bernays id quod coniecit. Fortasse κατά μείμπτρον legendum, quamquam gravius aliquod verbum (velut κατάπτυστον) desideraveris. Antea tentavi μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κενέβρειον ἔλλαι. inest sane abundantia quaedam, sed huius verborum copiae exempla alia in hoc carmine extant, velut v. 135. — V. 140. κῆν P (a m. pr.) V1Va, vulgo δ' ἦν, Mpr. κτεινός δ' ἦν ἐχροῖο, corr. ἐχθροῖο. — συνέγειρε TV1BM, συνέγειραι Va, συνέγειρον H ut vulgo. — V. 141. δὲ, MVaA1 τε, V2 τὸν βροτὸν. Multimodis hic locus corruptus et interpolatus, quem in integrum restituere difficillimum, cum ne id quidem constet, quorsum spectet praeceptum. Bernays sententiam proximae priori finitimam ratus, sed fallax admodum eiusmodi ratiocinatio in hoc poemate praesertim hoc loco, ubi in comparandis praeceptis incommodum ordinem certumque consilium neglectum esse constat. Quodsi versum qui subsequitur animum advertimus, facile apparet hoc dictum: *salius est amicum, quam inimicum parere* non esse peculiare decretum, sed inservire praecepto confirmando, itaque consentaneum v. 141 et 2 arctissima necessitate esse victos. Iam scriptura antiquitas tradita, quantum quidem assequi licet, fuit ἀλιτροπον vel ἀλιτροπον (ita MVaA1) μήποτ'. non simplici vitio affecta, nam nec versus recte procedit neque ἀλιτροπον graecum vocabulum, quamquam Goram tuetur, ἀλιτροπον scribens παροξύτως, quod ἀλιτροπον esse commentus est. Neque Byzantinos magistros manifesta corruptela latuit. utrumque mendum sustulit qui audacter sed non inscite ἀλήμονα scripsit, quam correctionem sequuntur V1 ἀλήμονα μήποτ' ἀλύξεις, P ἀλήμονα μήτ' ἀπολέγξης, H ἀλήμονα μή ποτ' ἐλέγξης. contra alius litterator satis habuit ut versus numero consuleret οὐ pro μὴ inferre, velut M ἀλιτροπον οὐ ποτ' ἀλύξης (hoc voc. in ras.), inde descendit vulgaris lectio ἀλιτροπον οὐχ ὑπαλύξεις, quam V2 (T) exhibent, nisi quod οὐχ om. item B (ἀλλυτροπον) οὐποτ' ἐλέγξης. utramque correctionem temere adhibuit sedulitas scribarum, quos hiatus asperitas non offendit, in Brunckii libris plerisque ἀλήμονα οὐποτ' ἐλέγξης. Neque magis legitimum numerum

βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα.]

Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἔλκος τ' ἀκέσασθαι. 135
ἐξ ὀλίγου σπινθῆρος ἀθέσφατος αἰθεταί ὕλη.

145 Ἐγκρατῆς ἦτορ ἔχειν, τῶν λωβητῶν δ' ἀπέχεσθαι.
φεῦγε κακὴν φήμην, φεῦγ' ἀνθρώπους ἀθεμιστούς.
μηδέ τι θηρόβορον δαίση κρέας ἀργίποσιν δέ

curavit Va ἀλίτροπον δεῖ ποτ' ἀλέξειν, quae correctio haud dubie ex libro petita, in quo ἀλήμονα. De A1, ex quo ἀλίτροπον enotatum, non satis constat, qui si μῆποτ' ἐλέγξης, ut videtur, exhibet, solus antiquam paradosin tuetur, a qua ceteri libri corrigendo, interpolando, errando plus minusve deflexerunt. Equidem non dubitavi πλαζόμενον δὲ βροτὸν

καὶ ἀλίτρον μῆ ποτ' ἐλέγξης scribere. In archetypo fuit ἀλιπὸν, nam π et τρ passim confunduntur; cum scriba vitium correxisset, inde ortum ἀλίτροπον (ἀλίτροπον) quod monstrum porro propagatum esse, non magis mirum, quam πολλοῖς pro πάλοις v. 126 aliaque vitia in hoc poemate. Utrum ἐλέγξης an ἀλύξης scribendum sit, ambigas: nam ceterae lectiones fide indignae, ὑπαλύξεις corrector novavit, cui οὐποτε displicuit, ἀπολέγξης manifestum mendum, nec maiorem auctoritatem habet δεῖ ποτ' ἀλέξειν, cuius correctionis origo repetenda est, quod ἀλέξεις (ης) vitiose scriptum pro ἀλύξεις (ης). Iam ἀλύξης idem litterator, qui monstro ἀλίτροπον adhibuit medicinam, intulisse censendus est; nam cum ἀλήμονα substituisset, iam parum commodum verbum ἐλέγχειν ei visum, itaque haud inepte ἀλύξης refinxit. Sed ἐλέγξης non esse sollicitandum arguit v. 132 οὐχ ὅσιν κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρ' ἀνέλεγκτον, ubi poeta interdicit, ne quis maleficum hominem inquisita re domi suae recipiat. Huic hominis Iudaei severitati adversatus is, cuius sunt v. 141. 2, callide magis quam pie praecepit, requisitioni non esse locum, ubi vagus aliquis ac vafer (scelestus) nostram domum confugiat: satius esse isto homine amico, quam inimico uti: nam haec quoque adversa fronte pugnant cum v. 133. 34, ubi Iudaeus edixerat, scelestum hominem procul esse abigendum, ne eius consuetudo et contagio nobis perniciosus fiat. Itaque non dubitavi v. 141. 2 aperte insiticios cancellis circumscribere; nec iam offendit βροτός, quo vocabulo non utitur Iudaeus, aut φέρτερον, si quidem hoc profectum ab auctore huius praecepti. Contra Bernays hic quoque Mosaicae disciplinae decretum sibi indagavisse visus πλαζόμενον δὲ βροτὸν κατ' ἀταραπίτον οὐχ ὑπαλύξεις scripsit, βροτὸν speciose admodum, reliqua minus probabiliter, itaque in ed. 3 proposui πλαζόμενον τε βροτὸν κάταγ' ἀταραπίτον οὐχ ὑπαλύξας vel κατάγειν δόμον οὐχ ὑπαλύξας. Cf. praeter Exod. 23, 5 Philo II 391 et 394. — V. 142. βέλτερον ἀντ', V2 βέλτιον, Va βέρτερον i. e. φέρτερον. — ἐχθροῦ, ἐχθροῦ B Brunckii codd. — τεύχειν V2, τχεῖν H Brunckii codd., τ' ἔχειν B, τχεῖν A1Va ut vulgo. — φίλον εὐμενέοντα TB (nisi quod εὔ μὲν εόντα) Va et Brunckii codd., PV1A1H φίλον εὐμενέοντος ut vulgo. Ex M ἐχθροῦ et εὐμενέοντα enotatum. — V. 143. κόπτειν, ἔλκος, BMpr. ἔλκος κόπτειν. — τ' om. Mpr. — κόπτειν idem est quod ἀνακόπτειν. Imitatur poeta Theogn. 1133 κατοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν, ζητῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φρομένηα, sicut v. 144 ei observatus est Pind. Pyth. III 36 πολλὰν ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνδορὸν ἀίστωσεν ὕλαν, et Euripides in Inone fr. 415 μικροῦ γὰρ ἐν λαμπτήρος Ἰδαίων λέπας πρόησειεν ἄν τις. — V. 144. 145. 146 accesserunt ex V1. — V. 145. ἔχειν, τῶν scripsi, cod. ἔχει. — V. 146. φεῦγ' ἄνθρω. cod. φεῦγε ἄνθρω. — V. 147. μηδέ τι, H

- λείψανα λείπε κυσίν· θῆρες δ' ἀπὸ θηρὸς ἔδονται.
 φάρμακα μὴ τεύχειν· μαρικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
 150 νηπιάρχους ἀταλοὺς μὴ μάρψης χειρὶ βιαίως. 470
 φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν πολέμου προσιόντος. 140
 μὴ κακὸν εὖ ἔρξης· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.
 Ἐργάζευ, μόχθων ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύης·
 πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζῶει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
 155 τέχνη τοι τρέφει ἄνδρα· ἀεργὸν δ' ἴφατο λιμός.
 μὴδ' ἄλλον παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέξης,
 ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βίοντον διάγοις ἀνυβρίστως. 145

μηδέποτε. — θηρόβορον, Va θηροφθόρον, A1B θηριοβόρον. Permiré Nauck θήρειον coniecit. Ceterum cf. Levitic. 5, 2. Philo II 355. — δαίση, Va δεισι. — ἀργίποσιν, B ἀργείποσιν, M ἀργήποσιν. — V. 148. θῆρες δ' ἀπὸ θηρὸς PV1H (qui om. δ'), vulgo θηρῶν ἄπο (ἀπὸ MVa) θῆρες. — V. 149. τεύχειν, T τέυχε, A1 τεύχου. — βίβλων, Va βιβλίον. Bernays λήρων coniecit: at ut apud Aegyptios magicarum artium antiqua satis consuetudo, ita haud dubie his saeculis iam dudum libri extabant, quibus artis arcana tradita fuerunt. Ceterum cf. Philo II 315. — V. 150 om. Va, sed exhibet infra post v. 205. — νηπιάρχους ἀταλοὺς μὴ μάρψης χειρὶ βιαίως scripsi, probante Bernaysio, nisi quod βιαία praefert. Propius a librorum vestigiis recesseris scribendo νηπιάρχους ἀταλοῖς μὴ λάψης χεῖρα βιαίως, i. e. μὴ ἐπιβάλης χεῖρα (nam de infantibus mala fraude surripiendis cavet poeta), sed displicet μὴ correptum. MB νηπιάρχους ἀταλοῖς (M corr. ἀπαλοῖς) μὴ μαψη (M supra μαψη) χεῖρα βιαίως, VaH νηπιάρχους ἀταλεῖς (Va ἀταλοῦ) μὴ μάρψη χεῖρα βιαίως, V12A1 νηπιάρχους ἀπαλοῖς μὴ μάρψη χεῖρα βιαίως, ut vulgo; Brunck νηπιάρχων ἀπαλῶν μὴ ἄψη (μὴ ἄψη unus cod.) χειρὶ βιαία. — V. 151. διχοστασίην PMV12H, διχοτασίην Va, διχοστασίας Brunck ex uno cod. — προσιόντος, V1 παριόντος, sed in marg. vulg. — V. 152. In M versus ab alia m. additus, Bar. om. versum. — ἔρξης, V2 ἔρξεις. — ἴσον, VaH ἴσων, A1 ἴσω. — ἔστ', H ἄντ' ut videtur. Conieci σπείρειν ἴσον εὖ ἔρεῖ πόντῳ. Theognidis vestigia legit poeta, vid. v. 105 seq. ubi Megarensis monet, nulla in malos beneficia esse conferenda, ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἀλὸς πολιῆς. Idem praecepit Isocr. ad Demon. 29 τοὺς κακούς εὖ ποιῶν ὅμοια πείσει τοῖς τὰς ἀλλοτριὰς κύνas σιτίζονσι κτλ. Sed ab hoc poemate videtur praeceptum alienum, itaque in ed. 3 versum tanquam insititium cancellis saepsi. — V. 153. ἐργάζευ, M ἐργάζου, V1 ἐργάζεο. — μόχθων scripsi, legebatur μοχθῶν. — βιοτεύης, V2B βιοτεύεις, VaPA1MH βιοτεύσης. — V. 154. ζῶει, V1Mpr. ζῶη. — χειρῶν, H χεῖρα. — V. 155 accessit ex V1. — τέχνη τοι scripsi, cod. τέχνη. — ἄνδρα codicis scripturam restitui, antea ἄνδρας correxeram. Multo autem commodius hic versus post v. 157 legeretur, quo loco inserendum censet Bernays: nihil tamen novavi, cum nesciamus, utrum ab ipso carminis auctore profectus, an aliena manu insertus sit. — V. 156. ἔδοις, ἔδους Va, ἔδης V12. — V. 157. τῶν ἰδίων βίοντον διάγοις ἀνυβρίστως scripsi, quamquam ex librorum corruptelis etiam ἀπὸ τῶν ἰδίων μόχθων διάγοις elicias. Solus V1 ἄγεις βίοντον, ceteri valde mendosi, Va τοῦ ἰδίου βίοντοιο φάγης, V2A1H τῶν οἰκείων (H κείων in ras.) βίοντων (A1 βιώτων) φάγοις (ita A1, φαγε. . . V2, φεύγοις H), M βίοντων φάγοις, PT βίοντων φεύγοις, B μισθῶν φάγεις, vulgo τῶν ἰδίων βίοντων

- εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιο δικέλλη.
 ἔστι βίω πᾶν ἔργον, ἐφ' ᾧ μοχθεῖν ἐθέλησθα·
 160 ναυτίλος εἶ, πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
 εἰ δὲ γεηπονίην μεθέπειν, μακροαὶ τοὶ ἄρουραι.
 οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον, 150
 οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
 μύρομηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
 165 ἔρχονται βιότου κεχρήμενοι, ὀππὸτ' ἄρουραι 471
 λήϊα κειράμεναι καρπῶν βορίθωσιν ἀλώας·
 οἱ δ' αὐτ' ἢ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν, 155
 ἢ κριθῶν, αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
 ἐκ θέρους ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην συνάγοντες
 170 ἄτρυτοι· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.

φαγίσις. — ἀνυβρίστως MV2, ἀνύβριστος V1A1 ut vulgo, ἀνύβριστ^ο H, ἀνύβριστον Va (on prope detritum), Brunck ex uno cod. ἀνύβριστα. — V. 158—161 in M leguntur post v. 165, sed litteris in m. additis iustus ordo restituitur. — εἰ, V2 ἦν. — δεδάηκε, P δεδάητο. — τέχνην, σκάπτοιο, Bar. τέχνης σκάπτοιο, τέχνης etiam MPH. Insolens sane media verbi forma σκάπτοιο, sed neque σκάπτοι γε neque σκάψειε probabile, minime vero Goram audiendus, qui ἄπτοιο δικέλλης scripsit. Ac τέμνεσθαι quoque passim dicitur, ubi τέμνειν sufficiebat. — V. 159. βίω, V2H βίω. Antea βίος scripsi, sed βίω i. e. ἐν βίω non est addubitandum, cf. Menandri fr. 617 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίω, item Diphili fr. 105. — ἐφ' ᾧ B, ἐπὴν V1P, ἐπὶν VaHA1, vulgo ἐπέι. — V. 160. ναυτίλος εἶ, πλώειν ἐθέλεις, legebatur ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, sed PV12H εἶ, et H stigma post εἶ exhibet. — πλώειν, V2 πλεῖν, Va πλῶν, P πλώει. — ἐθέλεις, Mpr. ἐθέλης, corr. εις vel οἰς, V2BPH ἐθέλοισ. — V. 161. δὲ om. M. — γεηπονίην PV1, vulgo γεωπονίην, TV2 γεωπονεῖν, Mpr. γέης πονήην, Va γαιοπονίην. — μεθέπειν, PV2 ἐθέλοισ, H ἐθέλεις, scilicet legebatur interpretamento recepto μεθέπειν ἐθέλοισ (εις), post ut legitimus numerus restitueretur, germanum vocabulum μεθέπειν expunctum, id quod alius correctionis γεωπονεῖν TV2 necessitatem imposuit, sed huius interpolationis immunes PH. — τοι, Mpr. τε. — V. 162. καμάτου, B καμάτων. Sch. Hermog. Rhett. T. V. 441 hunc versum tanquam oraculi dictionem affert. — V. 163 deest in MB. — V. 164. μυχάτους, V2 μυχάτοις. — προλελοιπότες, V1 προλελοιπίσιν. — V. 165. βιότου V1MVA B, βίτου P, vulgo βιότου (H βιότου). — ὀππὸτ', V2 ὀπὸτ'. Goram legendum edixit ὀππὸτ' ἀρούραις λήϊα κειράμενοι, ut de formicis sit sermo, satis infelicitur: vid. Lobeck ad Phrynichum 319. — V. 166. καρπῶν, Mpr. A1 καρπὸν. — βορίθωσιν scripsi, V1 βορίθουσιν, MPBH πλήθουσιν, Va ut vulgo πλήθουσιν. — V. 167. οἱ δ', MVA V2 Mab οὐδ'. — αὐτ' ἢ scripsi, legebatur αὐτοῖ, V12 αὐτ'. — πυροῖο, in M litterae extremae erasae. — V. 168. αἰεὶ A1 et cod. Paris. ap. Schneidew., v. αἰεὶ. — δὲ, TV2 δ' ὁ, PH καὶ. Deinde A1 φέρω φέροντα. — V. 169. συνάγοντες V1, ἐσάγοντες B, ἐπάγοντες H ut vulgo, προσάγονται Va. — V. 170. ἄτρυτοι Brunck (V1), ἄτρυτον VaPMH ut vulgo, ἄτρητον A1V2. — φῦλον, M φίλον, idem a pr. m. τ' ἐθέλει.

κάμνει δ' ἡεροφοῖτις ἀριστοπόνος τε μέλισσα
 ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν 160
 ἢ δρυὸς ὠγνύρης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
 σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.

175 Μὴ μείνης ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄλῃαι·
 δὸς τι φύσει καυτός· τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.

Μὴ προαγωγέυσης ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων· 165
 οὐ γὰρ τίκει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
 μητριῆς μὴ ψαῦ', ἄτε δεύτερα λέκτρα γονῆς·

V. 171—74 affert Schol. Nicand. Alex. 448. — ἡεροφοῖτις Brunck ex uno cod., M ἡεροφοῖτης, Schol. Nic. VaV2H ἡερόφοιτος ut vulgo, A1 ἡμερόφοιτος, V1 ἡεριφοῖτις, B ἱεροφοῖτης. — ἀριστοπόνος, H ἀριστόπονος, Va ἀριστοφόνος, idem ut videtur om. τε, quae vocula valde suspecta, credo poetam ἀριστοπόνεια scripsisse, quod ad ἀριστοπονείας referendum, quo vocabulo Manetho usus; similiter Theocritus ἀριστοτόκεια, Oppianus ἀριστοπόσεια, αἰνοτόκεια Moschus et Nonnus adsciverunt, alia, cf. Lobeck Paral. 462. — V. 172. ἢ Va, vulgo ἢε, A1 ἢε πέτρης ἢ κοίλης et ἢ δονακ. — χηραμὸν, Schol. Nic. cod. Riccard. et Marc. κατὰ χιράδος (χοιράδος). — ἢ δονάκεσσιν, quamvis schol. Nic. cum libris conspiret, haud scio an vitium contraxerit. Conieci aliquando αἱ δονέονται . . . κηροδομοῦσαι; quemadmodum haud raro non solum poetae ad Homeri exemplum, sed etiam qui pedestri utuntur sermone, post nomina περιεκτικὰ inferunt pluralem numerum, velut Nicander Alexiph. 445 ἔργα μελίσης, αὐτ' ἀπὸ μόσχον σμήνεος ἐξεγένοντο κτλ. quem poetam numerum variare solitum esse Schneider ad Ther. 201 ostendit. Verbum δονεῖσθαι aptissimum, cf. Choerili versus περὶ δὲ κρήνης ἀρεθούσας μυρία φύλ' ἔδονεῖτο πολυσμήνοισι μελίσαις εἴκελα. — V. 173. κοιλάδος, Bernays κοιλάδας scripsit. nihil novandum esse docet Nicander Alex. 448 ἔνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ δρυὸς ἐπίσσαντο πρῶτόν πον θαλάμας, quem locum fortasse scriptor huius poematis expressit, eadem structura usus supra πέτρης κοίλης κατὰ χοιράδος, si istam lectionem comprobaveris. Magis offendit tribus versibus continuis totiens repetitum κατὰ, item κοίλης et κοιλάδος finitima. Pro κοιλάδος, quod adiectivi vice fungitur, φωγάδος, pro κατὰ χηραμὸν possis ἀνὰ χ. corrigere, nam κατακηροδομοῦσα, quod ad exemplum v. κατοικοδομεῖν dictum, non est sollicitandum. Sed satius nihil novare, ab huius poematis simplicitate istae repetitiones haud abhorrent. — σίμβλων, V2 σίμβλον. — V. 174. σμήνεσι, M εσι ex corr., B σμήνησι. — μυριότρητα, MBTA1 et Schol. Nic. μυριότητα. — ἄνθεα, Ruhnken coni. ἄγγεα (atque ita exhibet ut videtur cod. Gott. schol. Nic.), ego ἦθεα. — κηροδομοῦσα, T κηροδονοῦσα. — V. 175. μή πως, V1 ὅπως. Parum commode πως additum, fortasse poeta πᾶς scripsit, quod breviter dictum pro μὴ πᾶς τεὸς οἶκος ὄλῃται νώνυμος. — νώνυμος B, νώνυμος V12PA1VaH, ut vulgo. — V. 176. τι, V12H τῆ, Mpr. τη. — τέκε, H τότε. — V. 177. προαγωγέυσης M in ras. — ἄλοχον, V1 ἄλογον. — V. 178. μοιχικὰ, V1 μοιχική. — V. 179. μητριῆς μὴ ψαῦ', ἄτε scripsi, neque enim probandum quod Brunck edidit ex uno libro ψαῦε τὰ δ. λ γ. (duo alii ψαῦε τε), nam ut insolentiam structurae ψαῦε λέκτρα praetermittam, μητριῆς λέκτρα γονῆς nullo modo ferendum. Igitur stigme post ψαῦε posita ἄτε scripsi; participium οὔσαν omissum aliis exemplis satis superque tuearis, neque accusativus

- 180 μητέρα δ' ὡς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
 μηδ' ἐπιπαλλακίους πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
 μηδὲ κασιγνήταις ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν. 170
 μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχοις ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
 μηδὲ γυνὴ φθείροι βρέφος ἔμβρουον ἔνδοθι γαστρός,
 185 μηδὲ τεκοῦσα κυσὶν ῥίψη καὶ γυνθὶν ἔλωρα. 472
 μηδ' ἐπὶ σῆ ἀλόχῳ ἐγκύμοι χεῖρα βάλῃαι.
 μηδ' αὖ παιδογόνον τέμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου.
 μηδ' ἀλόχοις ζῳοῖσι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν. 175
 μηδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσιν.

inusitatus, cf. Plato Phaedr. 275 A τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει . . . ἄτε . . . αὐτοὺς ὅφ' αὐτῶν ἀναμιμνησκομένους, eandemque structuram passim ὡς asciscit. Libri omnes vitiati, φαύετε MV1PH, φαύε τε V2, φαύεται B, φεῦδετε Va, φαῦε γε A1 et vulgo. — λέκτρα, MA1 τέκνα. — V. 180 in M legitur μητέρα σεῖο τίμα, κρείσσον γὰρ ἀν' ἴχνια βᾶσαν. — V. 181. 182 hoc ordine Va et P, vulgo inverso ordine leguntur. — ἐπιπαλλακίους scripsi, vulgo ἐπὶ παλλακίοις, at neque praep. ἐπὶ locus, et hypocoristicum nomen παλλακίον vel in hoc poemate offensionem est. Libri omnes ἐπὶ, deinde variant, PBH παλλακίσι, A1 παλλακίσι, V1Va παλλακῆσι, V2 παλλακοῖσι. Quod restitui ἐπιπαλλακίους est sane ἀμάρτυρον, sed similitudine aliorum adiectivorum, velut ἐπινυμφίδιος, ἐπιμοῖριος, al. tuearis. — V. 182. κασιγνήταις scripsi, legebatur κασιγνήτης, Va κασιγνήτις. — ἀπότροπον, Mpr. ἀπότρον. — V. 183 Bernays in suum locum restituit, quam correctionem iam cod. Va denuo collatus confirmavit, nam in ceteris libris legitur loco produs alieno ante v. 195, om. V2. — κασιγνήτων ἀλόχοις scripsi, legebatur κασιγνήτων ἀλόχων, sed P κασιγνήτων ἀλόχοισιν, B κασιγνήταις λόχων. — βαίνειν, B φαίνειν, sed supra βαίνειν, duo Brunckii libri βαινούς. — V. 184. φθείροι V2PH, φθείρειν Va, vulgo φθείρη ut M. — 185. ῥίψη, B ῥίψης. — V. 186 subiunxi versui 185, vulgo legitur: Μηδ' αὖ παιδογόνον . . . μηδὲ τεῆ ἀλόχῳ . . . libris fere omnibus adversantibus, qui eo ordine, quem restitui, v. 186. 187 exhibent velut H, plerique interposito v. 191 (186. 191. 187), quos indicavi ad v. 191. — μηδ' ἐπὶ σῆ V1P, μηδέ τι σῆ BMV2, μηδέ τις ἦ Va(H), μηδέ τις ἦ A1P in m., μηδὲ τεῆ Brunckii cod. unus. — βάλῃαι quod Hermann requirebat MVaBV12TP, βάλῃαι A1, v. βάλοιο. — V. 187. μηδ' αὖ non convenit, neque vero existimandum alium versum iam interceptum praecessisse, quo referatur hoc exordium, sed corrigas μηδ' ἐκ παιδογόνον τέμνειν quod verbum proprium, cf. Sophoclis versum in Troilo σκάλμη γὰρ ὄρχεις βασιλῆς ἐκτέμνονσ' (fort. ἐκτεμοῦσ') ἔμους. — παιδογόνον, Va παιδογόνων. — τέμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου V1, sed VaH ut vulgo ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον, M τέμνειν ἄρσενα κοῦρον. — V. 188. ζῳοῖσι, A1 ζῳοῖς, idem εἰς. — ἐλθεῖν PV1MVa ut vulgo, Brunck ἔλθοις ex uno cod., unde Hermann ἔλθῃς scripsit. Varias lectiones quas H h. v. suppeditat nequeo indicare, schedula, quam ab Holdero accepi, hic detrita. — V. 189 Va collocat post v. 192, rectene an secus ambigas. Revocavi vulgatam lectionem ἐπ' αἰσχυντοῖς λεχέεσσιν, quam tuetur A1 ac Bernays servavit, nisi quod γυναῖκας scripsit, sed gravius mendum libri produnt, V1 γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντήρ', V2 γυναῖκα αἰσχυντικοῖς, P γυναῖκας ἐπ' αἰσχυντικοῖς, M γυναῖκα ἐπ'

- 190 μὴ παραβῆς εὐνάς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον·
οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συννεύαδον ἄρσενες εὐναί.
μηδέ τι θηλύτεροι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ρεύσης ἀκαθέκτως· 180
οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' αἰδηλον ἀπάντων.
- 195 στέργε τήν ἄλοχον· τί γὰρ ἠδύτερον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονεῖ φίλα γήραος ἄχρῃς,
καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέση ἀνδιχα νεῖκος; 185 473
μηδέ τις ἀμνήστευτα βίη κούρησι μιγείη.

ἔσχυντοῖς, Va γυναικὰ ἀπαισχυντικοῖς, unus V1 omnium praestantissimus liber videtur germanae scripturae ἐπ' αἰσχυντήρῃ vel κατασχυντήρῃ (utroque nomine Aeschylus utitur) vestigium servavisse, cuius interpretamentum αἰσχυντικοῖς alii libri (etiam H) exhibent, corrector denique αἰσχυντοῖς substituit. Denique λεγέεσσι V1A1, ἐπέεσσι MV2, χειλέεσσι PVaH, χεῖλεσσι duo codd. Brunckii, scripturae fide indignae, nam interpolando librarii vocabulum in archetypo oblitteratum restituere conati sunt, fuit fortasse ὀχλείαις, quae poterant κατασχυντήρες dici, quemadmodum τύχην σατήρα Aeschylus dixit. De foeda libidine poetam verba facere certum, itaque reiiciendum quod olim scripsi γυναικὶ αἰσχυντηροῖς ἐπέεσσι vel μηδ' αἰσχυντε γυναικὰ ἐφθβορίστοις ἐπέεσσι. — V. 190. ἐς κύπριν, V2 εἰς κοῖτον, M κύπριν in rasura. Post hunc versum haud dubie alius excidit: nam debebat poeta plane puerorum amorem interdicerere, quemadmodum statim in proemio praeter cetera ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν vetat: v. 189 latius patet, nam pariter ad v. 191 pertinet. Fortasse talis versus intercidit:

μηδὲ βιάζεσθαι παιδὸς φύσιν ἄρσενος ἀνδρα.

tanquam Serapidis oraculum edidit hunc versum cum alio: εἰς αἰσχρὰν συνέλευσιν, ἐπεὶ φόνῳ εἰηελόν ἐστιν Piccolos p. 189: cf. Mommsen Schol. Pind. 2. — V. 191. Hic versus, quem post v. 186 collocat libri tantum non omnes V12PBMVaMabA123, rectissime in H et vulgo suum locum obtinet. — θήρεσσι συννεύαδον ἄρσενες εὐναί Victorius ex Sambuci cod. et sic tres codd. Brunckii, item H (συννεύαδεν) M (συννεύαδεν, ubi m. s. συν add.) Va (συννεύα δὲ ἄρσενος) T (θήρεσι συννεύαδεν ἄρσεν ἐς) et ut videtur BV1 (συννεύαδ') P (συννεύαδεν). Olim legebatur θήρεσσ' ἄρσην συννεύαδεν ἐς εὐνήν, quod plane exhibet A1. — V. 192. μηδέ τι, Va μηδ' ἔτι. — ἀνδρῶν, M ἀνδρὸς. — μιμήσαιντο, V2A1M corr. μιμήσαιντο. Malim μιμήσωνται, atque id ipsum fortasse delitescit in altera scriptura μομησαιντο. — V. 193. ἅπας, Mpr. ἅπαν. — ρεύσης,

Va οἴπερ^{ασ} εὐσης, V1 ὄψσης, V2 νεύσης. — ἀκαθέκτως scripsi, V2 ἀκάθεκτος, ceteri ut vulgo ἀκάθεκτον. — V. 194. Va οὐρως γὰρ θεός. — δ' om. Mpr. — ἀπάντων manifestus librariorum error, videtur ἀπαντᾶν potius scribendum, quam ἅπασιν, quod languet. — V. 195. τήν, TH τέκνον, Mb τέκνων, Va τέκνον ἄλοχον τήν. — V. 196. φρονεῖ, V12BPT φρονέοι, MVa φρονέει. — φίλα, Mcorr. καλὰ vel καί. — ἄχρῃς V1Mcorr., vulgo ἄχρῃ, ut VaH. — V. 197 et 198 desunt in MB, 198 in MbV2TH. — ἐμπέση, Va μὴ δὲ πέση, T ἐμπέσει. — ἀνδιχα, V ἀνδρα. — V. 198. P ἀμνήστευτα ἀνηκούρησι μιγείη, Va ἀμνηστευτασίη κούρησι μιγῆναι, A1 κούρη μιγείη. Versum ab hoc loco alienum commode post v. 183 inserueris, sed fortasse ab aliena manu adscriptus est.

- Μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἰκᾶδ' ἄγεσθαι·
 200 λατρεύσεις ἀλόφω λυγρῆς χάριν εἴνεκα φερνῆς.
 ἵππους εὐγενέας διζήμεθα γειαρότας τε
 ταύρους ὑπιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων πόδας ἀργούς· 190
 γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
 οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
 205 μηδὲ γάμω γάμον ἄλλον ἄγοις ἐπι πῆματι πῆμα·
 μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς.
 Παισὶν μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἦπιος εἴης. 195
 ἦν δέ τι παῖς ἀλίτῃ σε, κολουέτω υἱέα μήτηρ,
 ἦ καὶ πρεσβύτατοι γενηῆς, ἦ δημογέροντες.
 210 Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμηῖδα χαίτην·

V. 199. πολυχρήματον οἰκᾶδ' Brunck ex uno cod. (et sic ut vid. V1), σοῖσιν οἰκοῖσιν A1M VaV2H, σοῖσιν οἰκοῖσι δ' B, οἰκοῖσιν σοῖσιν vulgo. — V. 200. λατρεύσεις P, λατρεύσεις δ' V1, λατρεύεις δ' M (sed δ' add. al. m.) A1, λατρεύει δ' B, Brunck ex suis codd. λατρεύειν δ' atque ita Va. — λυγρῆς, Bernays non recte λυγρῆ scripsit. — V. 201. ἵππους, MB κάπρους, deinde δ' addunt A1VaV2. — διζήμεθα γειαρότας τε scripsi in ed. 1, et plane sic P (supra vulgata scripta est), V1 διζήμεθα γειαρόπας τε et supra κατ' οἶκον, vulgo δίξεσθαι μὲν κατὰ οἶκον ut est in MA1VaH. — V. 202. ταύρους MB, ceteri ταύρους δ'. — ὑπιτένοντας, PVa ὑπιταίνοντας. — σκυλάκων, Va σκυλακας, P σκύλακας, sed in marg. σκυλάκων. — πόδας ἀργούς scripsi, cf. supra v. 147 ἀργίποσιν κυσίν. Cum in archetypo scriptura oblitterata esset, librarii frustra expeditare studuerunt, Mpr. αργόσιο, sed corr. παναργίους, P in m. παναργαίους, Va παρὰ ἀργούς, V1 πανάριστον, V2A1 παναργίους ut vulgo, unus Brunckii cod. παναργεῖους, H π////ους. Antea παναργήας correxeram. — V. 203. ἀγαθὴν, B ἀγαθῆ. — ἀφρονέοντες om. V1, M in ras., ἀλλὰ φέρονται Va, ἀλλαφέροντες B, fort. ἀφραίνοντες, Bernays ἄφρος ἐλόντες coniecit, non recte. — V. 204. omisit Ma. — ἀπαναίνεται, Va ἀναίνεται, H ἀτανπάνεται. — ἀφνεόν, V1 ἀφνειόν. — V. 205. ἄγοις codd. ut videtur omnes, praeter A1Va, qui ἄγῃς (ἄγῃς). — ἐπι Schaefer, legebatur ἐπι. — V. 206 in V2MbA2TVaH legitur ante v. 205, in Ma ante v. 203, deest in A13M. Hic versus, qui neque ex prioribus neque ex sequentibus aptus, aut aliunde huc inlatus est, aut finitimi versus interciderunt; fortasse praeter alios iam perditos v. 137 olim hoc loco legebatur. — μηδ', H μὴ. — ἀμφὶ, Va ἀφρι(?). — κτεάνων, V1 κτεάτων. — συνομαίμοσιν, V1H συναίμοσι, V2TA2 γε συναίμοσι, PVa τε συναίμοσιν. — ἔλθῃς V1PH, quod Hermann requirebat, αἰθῆς Va, ἔλθοις Brunck ex suo libro ut A1 soloecae. — V. 207. παισὶν vel παισὶ MVaV12BFA1H, vulgo πασὶ δέ. — εἴης BM, ἦσθα V1, vulgo ἴσθι atque ita H, ἴστε Va. — V. 208. ἦν, A1 ἦ. — ἀλίτῃ σε correxi, Va ἀλίτῃσι, V1 ἀλίτῃσαιο, vulgo ἀλίτῃ (H ἀλίτῃ, P ἀλιτῆ, Mpr. ἐλήτῃ). — κολουέτω scripsi, vulgo κολυέτω, V1 κρινάτω, V2TB ἐσκρινέτω, hoc etiam unus Brunckii, alius κρινέτω, hinc Schneidewin: ἦν δέ τι παῖς σ' ἀλίτῃ σεο, κρινέτω pravo numero. Praeterea Mpr. ὄγμια. — V. 210. μὴ μὲν, quod iurisiurandi est, insolentius hic in vetando adhibitum, nec tamen removeare ausim, cum etiam Herodoti usus latius pateat. — πλοκαμηῖδα χαίτην scripsi, Va πλοκαμηῖδα τέχνην, quod recepit Bois-

μη κορυφήν πλέξης μήθ' ἄμματα λοξὰ κορύμβων·
ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν, χλιδαναῖς δὲ γυναιξίν. 200 474

Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὄρη·
πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος.
215 παρθευικὴν δὲ φύλασσε πολυκλειστοῖς θαλάμοισιν·
μηδὲ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆμεν ἑάσης.
κάλλος δυστήρητον ἔφν παιδῶν τοκέεσβιν. 205

Στέργε φίλους ἄχρισ θανάτου, πίστις γὰρ ἀμείνων.
συγγενέσιν φιλότητα νέμοις ὅσῃν θ' ὁμόνοιαν.
220 αἰδεῖσθαι πολλοκροτάφους, εἶκειν δὲ γέρουσιν
ἔδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῆ δ' ἀτάλαντον
πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιε.

Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχειν θεράπουσιν. 210

sonade, V2P *πλοκαμίδα χαιτήν*, A1 *πλοκαμίδας χαιτήν*, V1 *πλοκάμους ἐπιχάρτους*, BM *πλοκάμους ἐπὶ χαιτήσ* ut Brunckii codd. tres, vulgo *πλοκαμίδος χαιτήν* vel *χαιτήν πλοκαμίδος*. — V. 211. *μήθ'*, V1 *μηδ'*. Deinde pro *ἄμματα* exhibent *ἔρματα* duo codd. Brunckii, tertius ut BMVa *μη θανάματα*. — V. 212. *ἐπέοικε*, Va *ἐπέοι καὶ*, T *ἐνέημε*. — *κομᾶν* V1P, *κόμαι* TBMVa, vulgo *κόμη*. — *χλιδαναῖς* δὲ scripsi, lege-

batur *χλιδαὶ* δὲ, in M a corr. *χλιδαὶ* repositum et δὲ deletum, V1P *χρηὶ* δὲ *ταῖς*, sed superser. vulgaris lectio, quae manifesto mendo laborat, nam *χλιδῆ* iambi modulum habet, et omnis generis luxuriam, neque vero luxuriantes capillos significat (itaque Aeschylus de Curetibus dixit *χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένοις ἀβραῖς*), nec denique structura recte procedit; neque vero ut has difficultates expedias *χλιδαῶν* δὲ scribendum. Antea *χλιδαὶ αἶδε γυναικῶν* commendaveram. — V. 213. δ' om. B. — *ὄρην*, B *ὄραν*, M *ὄραν*. — V. 214. *λυσσῶσι*, V1 *λυσσόουσι*, P *λυσσῶουσι* ut vid. — *μίξιν*, T *κύπριν*, γρ. *μίξιν*. — *ἔρωτος*, *ἔρῶντες* M, *ἔρωτες* B. — V. 215—217 affert Stob. III 125 ed. Schow. — *παρθευικὴν*, B *παρθευικῆν*. — *φύλασσε*, M *φύλαττε*, Va *φυλάσσει*, quod eadem m. correxit, idem *πολυκλειστοῖσι θαλάμοις*. — V. 216. *ἄχρι*, Mpr. *μέχρι*. — *γάμων*, fort. *γάμον*, ut P exhibere videtur. — *ὀφθῆμεν* scripsi, nescius Boissonadum occupavisse, M *ὄφθημεν*, B *ὀφθῆμεναι*, ceteri *ὀφθῆναι*. — V. 217. *ἔφν*, V2 *ἔφη*. — V. 218 addidi ex V1. — V. 219. *συγγενέσιν* P, v. *συγγενέσι*. — *νέμοις*, *νέμειν* Va, θ' om. Mpr. — V. 220. *πολιοκροτάφους*, V2 *πολνοκροτάφους*. — V. 221 omisit Ma. — *ἔδρης*, A1 *ἔδρη*, sicut M *γηραων*. — *πάντων*, P *ἀπάντων*. — *γενεῆ δ'*, Mpr. *γενεῆν*, sed m. s. add. δ'. — *ἀτάλαντον*, V12 *ἀτάλαντος*. Verba si integra sunt, significant, senem natalium splendore et annis patri parem pari honore afficias; sed propter sermonis ambiguitatem haesito, nam *γενεῆ ἀτάλαντος* potest etiam aetate suppar dici ut *ὁμήλικα* plane otiosum esse videatur, itaque in ed. 1 *ἀφῆλικα* correxi, postea *γενεῆ δ' ἀπάλαμνον* conieci, i. e. aetate confectum, decrepitem. Bernays in priore versu vitium inesse existimans scripsit *γεράων πάντων γενεῆ θαλεθοντας. πρέσβυν κτλ.* quae parum probabilis est coniectura. — V. 222. *πατρὸς* om. V1. — *τιμαῖσι*, A1 *τιμαῖς*. — V. 223. *παρέχειν* MBVa, vulgo *παρέχον*, V1 *παράσχον*. Deinde Mpr. *θεράπουτα*, Va *θεράποντι*.

- δούλω τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
 225 στίγματα μὴ γράψης, ἐπονειδίξων θεράποντα.
 δοῦλον μὴ βλάψης τι, κακηγορέων παρ' ἄνακτι.
 λάμβανε καὶ βουλήν παρὰ γ' οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
 [Ἄγνεϊή ψυχῆς, οὐ σώματος, εἰσὶ καθαρμοί.] 215
 Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· τοῖα βιεῦντες 475
 230 ζῶν ἐκτελείοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

V. 224. δούλω, Mpr. δοῦλε. — νέμοις, νέμειν Va. — τοι . . . εἴη, V2 οἱ . . . εἴης, et εἴης T a m. s., Schaefer εἴη. — V. 225. Mpr. στίγμα et ἐπονειδίξων. — γράψης, Va γράφης. — θεράποντα, V2Va θεράποντι. — V. 226. δοῦλον, T δοῦλος. — βλάψης, B πλάψης, V1T γράψης. — τι om. MB. — κακηγορέων, Va κακῆ ἀγορέων, M κατηγορέων. — παρ' ἄνακτι MVaB, παρ' ἄνακτος V1, πρὸς ἄνακτα P ut vulgo. — V. 227. παρὰ γ' scripsi, legebatur παρὰ, V1A1 παρ'. Vocula γὲ haud quaquam στοιβῆς vice fungitur, nam cum παρ' εὖ φρονέοντός γε οἰκέτου dicendum esset, γὲ praepositioni adhaeret, cuius traiectionis exempla non solum apud Homerum (velut ἄριστοι τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτὸν et σύν γε θεοῖσιν) et reliquos poetas, sed etiam apud Herodotum et Atticos scriptores extant. Minus recte antea βούλευμα παρ' proposui, Bernays παρὰ δούλου εὐφρονέοντος. — εὖ φρονέοντος, εὐφρονέοντος MA1. — V. 228. ἀγνεϊή ψυχῆς, οὐ σώματος, εἰσὶ καθαρμοί, olim legebatur ἀγνεϊα ψυχῆς τοῦ σώματος εἰσὶ καθαρμοί, Brunck suos secutus libros ἀγνεϊή ψυχῆς τοῦ σώματος ἐστὶ καθαρός. Libri variant. ἀγνεϊή libri (T ἀγνίη, Mpr. ἀγνεϊῆς) praeter P et A1 qui ut vulgo ἀγνεϊα. — οὐ BVaV2, MA1 σου, T σοῦ, vulgo τοῦ. — εἰσὶ καθαρμοί MV12P, ἐστὶ (ἐστὶ) καθαρός Va et duo Brunckii libri. Negatione οὐ in locum importuni τοῦ (σοῦ) restituta ex trium librorum auctoritate versus pristinum nitorem recuperavit, cuius haec est sententia mentis, non corporis sanctitatem in sacris lustralibus omne momentum facere. Conspirat igitur hic versus planissime cum programma Epidaurio ἀγνὸν χρῆ νηοῖο θνώδεος ἐντὸς λόντα ἔμμεναι· ἀγνεϊή δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια, quod praeter Clementem Alex. adhibuit Porphy. de abstin. II 19, Theophrasti libro περὶ εὐσεβείας usus (cf. Bernays de Theophr. 77 seq.), neque dubito quin antiquius hoc epigramma obversatum sit ei, qui hunc versum panxit. Tueor autem pluralem καθαρμοί, quo lustrationes in universum dici solent, nam librarii cur καθαρός substituerint, facile apparet. Neque probandum, quod fortasse alicui in mentem veniat, ἐστὶ καθαρός, nam quamvis in versu solitario haesites, utrum nomen subiecti vice fungatur, Graeci in eiusmodi enuntiativis soliti sunt verbi numerum accommodare finitimo nomini. Iam vero hunc versum, qui nulla prorsus necessitudine cum reliquis est coniunctus, ab alio adiectum esse consentaneum est: itaque cancellis sepsi praeunte Bernaysio. Sane poterat huius poematis auctor versum subicere praecepto, quod scribarum incuria praetermiserit, sed haud scio an animus religione et praeceptis opinionibus liber, quem hoc decretum prae se fert, in istam hominem cadat. — V. 229. τοῖα codd. ut videtur omnes, praeter MaA13 qui ut vulgo οἶα, quod Brunck ex uno cod. correxit. — βιεῦντες non ausus sum mutare, quamquam M βιοῦντες. — V. 230. οὐδοῦ, VaV12A13Ma οὐδῶ vel οὐδῶ, B ἄδοῦ, P οὐδῶ sive οὐδοῦ, M ὀδον, Mb ὀδοῦ.

XII.

XENOPHANES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Nūn γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάντων 476
καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ πορσύνει·
κρατῆρ δ' ἔστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης·
5 ἄλλος δ' οἶνος ἐτοιμός, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν,

Xenophanes. Fr. 1. Integrum hoc Xenophanis carmen servavit Athen. XI 462 C: Ὅρων οὖν ἡμῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσιον, κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη, πλήρης ὄν πάσης θυμηδίας. Νῦν γὰρ δὴ κτλ. — V. 1—3. om. C. — V. 1. ζάπεδον ABPV, δάπεδον Basil. L. Forma ζάπεδον non magis sollicitanda, quam v. 6 ὀσδόμενος. Ζάπεδον non solum Hesychius testificatur, sed etiam antiquum epigramma in insula Paro repertum Kaibel Epigr. 750a tuetur σεμῶ ἐνὶ ζαπέδῳ. Fortasse etiam in hymno Hom. in Apoll. Pyth. 345 ἀδύτον ζάπεδον restituendum, ut exposui in comm. acad. Hal. 1859 p. VI, ubi ostendi principalem esse formam σάπεδον, unde ζάπεδον, δάπεδον, ἄπεδον descendunt: errant enim qui a forma διάπεδον repetunt etymorum scrutatores. — V. 2. ἀμφιτιθεῖ scripsi Dindorfium secutus, libri ἀμφιτιθεῖς, quod frustra tuetur Mullach. Versum adespoton ap. Clem. Alex. Paedag. p. 211 ἄπερρε· μὴ μοι στέφανον ἀμφιθῆς κάρα Cobet tragico attribuit, quoniam solenne verbum sit περιθῆναι στέφανον, at comicus inc. 305 dixit φέρων δὲ στέφανον ἀμφέθηκέ τις, quemadmodum etiam ἀμφικείμενος στέφανος, vel ἐπίκειται στέφανος (Theogn. 1259) dicitur. — V. 3. ἄλλος, fort. scrib. στεφάνους ἄλλος, ὃ δ' ut etiam Hermann coni. — φιάλη πορσύνει correxi, antea φιάλῃσι προτείνει scripsi dubitanter, libri φιάλη παρατείνει. Meineke coniecit παραγινεῖ, cuius loco παραγινεῖ (περιαγινεῖ) potius dicendum fuit. — V. 4... 8 affert Eust. Od. 1633, 53 sine poetae n. — κρατῆρ, Schneidewin κρητῆρ. — δ' om. Eust., qui etiam εὐφροσύνης exhibet. — V. 5. ἄλλος δ' οἶνος ἐτοιμός, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν scripsi, legebatur ἄλλος (ABCP, ἄλλω VL) δ' οἶνος ἐστίν (hoc om. Eust. VL, A utrum exhibeat an om. non liquet) ἔτοιμος (Eust. ἔτνμος) ὃς οὔποτε (ita AVL Eust., οὔπω BP) φησὶ προδώσειν (ita AVL, προδώσει omisso φησὶ Eust., φησὶ προδώσειν om. BP). Cum haec duo verba etiam in A deesse crederentur (in quo revera exstant, vid. Ritschl in Museo Rhen. Novo I 140), Hermann coni. οἶνος δ' ἐστίν ἔτοιμος, ὃς οὔπω πνθμένι γείτων collato Hesiod. Op. v. 336,

- μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος·
 ἐν δὲ μέσοις ἀγνήν ὀδμήν λιβανωτὸς ἴησιν,
 ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρὸν·
 πάρεκνεται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα·
 10 τυροῦ καὶ μέλιτος πίονας ἀχθομένη·
 βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἂν τὸ μέσον πάντη πεπύκασται, 477
 μολπή δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
 χρῆ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἀνδρας
 εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
 15 σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
 πρήσσειν — ταῦτα γὰρ ὧν ἔστι προχειρότερον,
 οὐχ ὕβρις, — πίνειν ὀπόσον κεν ἔχων ἀφίκαιο
 οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
 ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πῶν ἀναφαίνει,
 20 ὥς οἱ μνημόσυν' ἦ, καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,

Schneidewin contra οἶνος δ' ἔστιν ἐτοιμός, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν, at necessarium prorsus est ἄλλος δ', nam praeter vinum temperatum iam in cratere praesto erat aliud in amphoris, itaque ἔστι delendum. — V. 6. ὀσδόμενος, B ὀδμόμενος, Hermann ὀζόμενος. — V. 7. ὀδμήν, Eust. ὀσμήν. — ἴησιν Eust., v. ἴησι. — V. 8. ἔστιν Hermann, v. ἔστιν. — V. 11. ἂν τὸ μέσον Karsten, vulgo αὐτὸ μέσον, Fr. Francke αὐτόμεσος, Mullach. αὐτόμεσον, Hermann αὐτομάτοις. — πάντη, legebatur πάντη. — V. 13. χρῆ δὲ, scribendum videtur χρῆ δὴ. — ὑμνεῖν Stephanus, ὑμνῆν VL, ὑμῖν P. — V. 14. λόγοις, Eichstaedt νόοις, Schneidewin νόμοις. — V. 15. σπείσαντας δὲ scripsi et deinde πρήσσειν — ταῦτα γ. ὧν ἔ. προχειρότερον, οὐχ ὕβρις — πίνειν ὀπόσον κτλ., ut τὰ δίκαια δύν. πρήσσειν sit ex partic. εὐξαμένους suspensum, πίνειν autem infinitivus sit cum accusativis σπείσαντας et εὐξαμένους copulandus, illa denique ταῦτα . . . ὕβρις mediae orationi interiecta, vulgo: σπείσαντάς τε . . . πρήσσειν ταῦτα γ. ὧν ἔ. προχειρότερον. οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὀπόσον κτλ. Contra Hermann λόγοις σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους ταῦτα δίκαια δ' ὄνασθαι πρήσσοντάς· τὸ γὰρ οὐκ ἔστι προχειρότερον, οὐχ ὕβριν· πίνειν δ' ὀπόσον κτλ. — V. 16. προχειρότερον corruptum, quamvis Ahrens aliter censeat, qui ταῦτα γὰρ οὐκ ἔστι προχ. coniecit, ego conieci προαιρετέον, quod etiam Schneidewin proposuit, vel προαγετέον, sed non satisfacit. hoc enim poeta dixisse videtur: est hoc hominum honestorum vel prudentium, exempli gratia προμηθεύων i. e. προμηθευέων, quemadmodum ὕβριστότατος, ἀκρατέστατος alia a legitima specie recedunt. Mullach πρότιμ' ἔταροι, Herwerden πρότιμ' ἔτέρων scripsit. — V. 17. οὐχ ὕβρις, B οὐχ' ὕβρεις. — V. 18. Heimsoeth verbum γηραλέος nulli calumniae obnoxium tentavit, μὴ πάνυ δὴ σφαλερός scribens: poeta unis senibus aetate propectis comitem largitur. — V. 19. ἀναφαίνει, Hermann et Hartung ἀναφαίνη. — V. 20. ὥς οἱ μνημόσυν' ἦ scripsi, vulgo ὥς ἡ μνημόσυνη, P ὦ σημημοσύνη, Scaliger coniecit ὥς Ἡ μνημοσύνη καὶ τὸν Ὅς ἀμφ' ἀρετῆς, ut haec scolorum fuerint exordia, Hermann ὄση μνημοσύνη καὶ νόος ἀμφ' ἀρετῆς, Schneidewin ὥς οἱ μνημοσύνη καὶ πόνος ἀμφ' ἀρετῆς, similiter Ahrens, nisi quod ὥς ἦ, quod probans Hartung praeterea καὶ λόγος

οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων,
οὐδ' αὖ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσιος σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
θεῶν δὲ προμηθεῖην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

2.

Ἄλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο. 478
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσαιο φοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἶτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
5 εἶτε τὸ δεινὸν ἄεθλον, ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
ἀστοῖσιν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καὶ κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
καὶ κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὅ οἱ κειμήλιον εἴη·
10 εἶτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά χ' ἅπαντα λάχοι,
οὐκ ἐὼν ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων

scripsit, Mullach ὡς οἱ μνημοσύνη καὶ μένος, ἀμφ' ἀρετῆς, ut ἀμφ' ἀρ. suspensum sit ex ἀναφαίνει, Meineke ὡν ἢ μνημοσύνη. Heimsoeth quae ego emendaveram depravavit scribendo ὅσσ' οἱ μνημόσυν' ἢ, idem deinde καὶ τόν, ὃς ἀθλ' ἀρετῆς commendat. — V. 21. οὔτι, C οὔτε. — διέπει C, διέπειν PVL, διέπη Hartung. Ceterum διέπει est regit, tamquam imperator, quod non sine cavillatione dictum. — V. 22. οὐδ' αὖ scripsi, οὐδέ BC, vulgo οὐδέ τε, οὐδὲ τὰ Hermann. — πλάσματα τῶν Schweighaeuser, πλάσματων ABC, om. P (sed in m. πραγμάτων) VL. Hermann coni. Κενταύρων πλάσματα τῶν προτέρων. — προτέρων ἢ στάσιος ABP, ἢ στάσιος προτέρων VL. — V. 23 et 24 om. C. — σφεδανάς Osann, ut ego dudum emendavi, libri φενδόνας, Scaliger φλεδόνας, Hermann φλεδονᾶν. — τοῖς, Mullach ταῖς. — V. 24. δὲ adiecit Scaliger. — προμηθεῖην, Dindorf προμηθίην. — ἀγαθόν Fr. Franke et Hermann, v. ἀγαθίην. Librorum scripturam tuetur Weil, qui v. 19—24 traiciendos censet post v. 14, non recte; nam cum disticho v. 13. 14 arctissima necessitate coniunctus est v. 15 σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαιμένους, quibus verbis praecedentis distichi summa ut solet iteratur.

Fr. 2. Athen. X 413 F: Ταῦτ' εἴληφεν ὁ Εὐροπίδης ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου ἐλεγείων Ξενοφάνους οὕτως· Ἄλλ' εἰ μὲν κτλ. — V. 1. εἰ μὲν, Wakefield εἴ κεν. — ταχυτῆτι A, ταχύτῆτι PVL. — V. 2. πενταθλεύων, fort. πενταεθλεύων, et similiter v. 16. — V. 3. παρ Πίσαιο φοῆς ἐν Stephanus (Schneidewin φοῆς mavult), παρ πίσα ὀρόσην P, παρπίσα ὀρόσην B, παρ πίσα ὀρόης ἐν V. — V. 4. ἔχων, Karsten ἐλὼν. — V. 5. τὸ Wakefield, libri τι. malim εἶτ' ὦν. — V. 6. ἀστοῖσιν B, ἀστοῖσι PVL. — κυδρότερος Stephanus et Scaliger, κεδρότερος PV. — προσορᾶν Jacobs, A προσεραν, B πρὸς ἀέραν, PVL πρὸς ἄκρα. — V. 8. κεν L, κε PV. — σῖτ' εἴη Turnebus, libri σιτείη. — V. 9. πόλεως, πόλιος Schneidewin et hic et v. 22, nam πόλεος ubi bisyllabum est videtur scribendum. — V. 10. ταῦτά χ' ἅπαντα B, ταῦτα κ' εἰπαντα A, ταῦτα κᾶπαντα P, ταῦτά γ' ἅπαντα VL, ταῦτα κε πάντα Schweighaeuser. — V. 11. οὐκ ἐὼν PVL, οὐκ ὦν Casaubonus, ego in

- ἀνδρῶν ἢδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.
 ἀλλ' εἰκῆ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
 προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
 15 οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθος λαοῖσι μετείη,
 οὔτ' εἰ πενταθλεῦν, οὔτε παλαιμοσύνην,
 οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
 ῥώμης ὅσσο' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
 τοῦνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·
 20 σμικρὸν δ' ἂν τι πόλει χάσμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ,
 εἴ τις ἀεθλεύων νικῶ Πίσαιο παρ' ὄχθας·
 οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

3.

Ἀφροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν, 479
 ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,
 ἦϊσαν εἰς ἀγορῆν παναλουργέα φάρε' ἔχοντες,
 οὐ μείους ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν,

ed. 2. οὐκ ἂν. — V. 14. ἀγαθῆς, Valckenaer ἀγανῆς. — V. 15. λαοῖσι μετείη Stephanus, legebatur λαοῖσιν ἔτ' εἴη. — V. 17. ταχυτῆτι Schweighaeuser, v. ταχύτητι. — V. 19. ἂν ABP, ἀρ VL. — V. 20. γένοιτ', P μένοιτ'. — V. 21. Πίσαιο παρ', B πίσας παρὰ. — V. 22. respicit Eust. II. 1299, 22. Deinde Xenophanes videtur dixisse potius viros de civitate universa ac publicis rebus bene meritos his praemiis ornandos esse, plane ut est apud Euripidem in Autolyco, qui ut recte animadvertit Athenaeus, Xenophanis vestigia sequitur. Carmen enim hoc longius etiam fuisse, significat ipse Athenaeus: Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλον ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος. quamquam fortasse etiam alibi, velut in Sillis idem argumentum attigit. Vide commentationem meam de Babrio in The Classical Museum N. VIII p. 116.

Fr. 3. Athen. XII 526 A: Κολοφώνιοι δ', ὡς φησι Φύλαρχος, τὴν ἀρχὴν ὄντες σκληροὶ ἐν ταῖς ἀγωγαῖς, ἐπεὶ εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν πρὸς Λυδοὺς φιλίαν καὶ συμμαχίαν ποιησάμενοι, προήεσαν διησχημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόμμῳ, ὡς καὶ Ξενοφάνης φησὶν Ἀφροσύνας κτλ. Ceterum hos versus videtur Phylarchus descripsisse ex carmine, quod κτίσις Κολοφῶνος inscriptum fuit, in quo carmine cum poeta patriae origines et primordia diligenter illustravisset, etiam ea tempora, quae insecuta sunt, strictim attigisse videtur. — V. 1. Ἀφροσύνας Schneider Saxo, libri ἀφροσύνας. — V. 2. τυραννίης, Meineke τυραννείης — ἦσαν ἄνευ στυγερῆς Dindorf, A ἦσσα νευ στυγερῆς, B ἦσσανευ στυγερῆς, P ἦσσαεν εὐστυγερῆς, VL ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς. Tyrannidem poeta appellat vel ipsorum Lydorum imperium vel domesticam dominationem, quae sub Lydorum imperio Colophonios oppressit: nam haec luxuria ante bellum cum Lydis effloruit: Aristot. Pol. IV 3, 8: οὔτ' ἂν οἱ πλούσιοι διὰ τὸ κατὰ πλῆθος ὑπερέχειν, δημῶς οἶον ἐν Κολοφῶνι τὸ παλαιόν· ἐπεὶ γὰρ ἐκέκτηντο μακρὰν οὐσίαν οἱ πλείους πρὶν γενέσθαι τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λυδοὺς. — V. 3. ἦϊσαν Meineke, vulgo ἦεσαν. — V. 4. ὥσπερ AB, ἦπερ PVL, vid. Solon. fr. 36, 18. cf. Schoemann de Parti-

5 ἀρχαίοι, χαιτήσιν ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσι,
ἀσκητοῖς ὄδυμν χρίμασι δενύμενοι.

4.

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχεάς, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

5.

Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφίξεται οὐδ' ἀπολήξει,
ἔστ' ἂν ἀοιδοπόλων ἢ γένος Ἑλλαδικῶν.

480

6.

Νῦν αὖτ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δεῖξω δὲ κέλευθον.

bus orat. 237. — Quod est ap. Cicer. de Republ. VI 2: „ut quem-
admodum ille scribit, cotidiano in forum mille hominum cum pallis
conchylio tinctis descenderent“ sane ad Colophonios pertinet, sed Theo-
pompum auctorem sequi videtur, quem etiam Athen. l. l. adhibet. —
εἰς ἐπίπαν, Schweighaeuser ὡς ἐπίπαν. — V. 5. ἀρχαίοι ABPV,
ἀρχαίοι L. — χαιτήσιν PVL, χαιτίσιν AB. — ἀγαλλόμενοι V, ἀγα-
λλόμεν L(AB), ἀγάλλομεν P. Hermann ἀρχαίοι χαιτήσιν ἐν ἀγάλμασιν,
ego olim ἀγαλμ' ὡς, Schneidewin ἀγαλλόμενοι ταναῆσιν, Mullach ἀγα-
λλόμενοι χαριέσεως, Meineke ἀγαλλόμενοι χροσέησι. Synzesisin facile
possis removere scribendo χαιτήσιν γεγανωμένοι εὐπρεπέεσσι, sed
permirum est aurea ornamenta, quibus crines decorabant (vid. Athen.),
non esse commemorata; hoc igitur nomine et Hermanni et Meinekii
coniecturae ceteris praestant, sed malim scribere ἀρχαίοι χαιτήσιν
ἀγάλμασι τ' εὐπρεπέεσσι. — V. 6. ὄδυμν ABP, ὄδυμν VL, Hartung
ὄδυμν. — χρίμασι V, χρίμασι L, χρίμασι AP.

Fr. 4. Athen. XI 782 A: Ἐθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ
ὑδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον Ξενοφάνης. Οὐδὲ κτλ. —
V. 2. ἐγχεάς Casaubonus, ἐγχεάς C, χεάς Schweighaeuser. — ὑδωρ
offendit propter paenultimam in thesi productam, cf. supra fr. 1, 8.
fortasse ὕδατος corrigendum.

Fr. 5. Athen. VIII 368 E: καὶ Ξενοφάνης δ' ὁ Κολοφώνιος
ἐν τοῖς ἐλεγείοις φησί. Πέμψας κτλ. — V. 1. ἤραο, A ἤραο, C ἤρα ο.
Haedi vel hinnuli κωλῆν solebant honoris vel amoris causa donare,
cf. vasculorum picturas ap. Jahn. Catal. Monac. n. 262. 275 al. —
V. 3. ἐφίξεται Karsten et Hecker, libri ἀφίξεται. — V. 4. ἀοιδοπόλων
scripsi, vulgo ἀοιδῶν, C ἀοιδῶν, Hartung ἀοιδῶν ἢ σῶν, Meineke
vel ἀοιδοθετῶν vel κλέος scribendum proposuit. — Ἑλλαδικῶν C supra,
vulgo Ἑλλαδικόν.

Fr. 6. Diog. Laert. VIII 36: Περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε ἄλλον γεγενῆ-
σθαι (Πυθαγόραν) Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ, ἧς ἀρχή.
Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δεῖξω δὲ κέλευθον, ὃ δὲ περὶ
αὐτοῦ φησίν, οὕτως ἔχει. Καί ποτέ μιν κτλ. unde v. 2—5 tanquam
epigramma receptum in Anth. Pal. VII 120. Eadem Suid. v. Ξενο-
φάνης. — V. 1. νῦν αὖτ' Stephanus, vulgo νῦν οὖν τ', Hartung νῦν

* * *

Καί ποτέ μιν στυφελιζομένον σκύλακος παριόντα
 φασίν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
 παῦσαι μὴδὲ θάπιζ', ἐπεὶ ἦ φίλον ἀνέρος ἐστίν
 5 ψυχῇ, τὴν ἔγνω φθεγξαμένης αἰών.

7.

Ἦδη δ' ἐπὶ τ' ἔασι καὶ ἐξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
 βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
 ἐκ γενετῆς δὲ τότε ἦσαν εἰκόσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
 εἶπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

8.

Ἄνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφανρότερος.

481

δ' αὐτ'. — δὲ, fort. τε praestat. — παριόντα, Pal. παρ' ἴοντα. — V. 2. καὶ ποτε, δήποτε Planud. — V. 3. φασίν, Suid. φασί γ'. Deinde cod. Pal. a pr. m. ἐποικτεῖραι. — V. 4. ἐπεὶ ἦ scripsi, v. ἐπειή, cod. Pal. ἐπεὶ ἦ. — ἐστίν, Pal. corr. ἔστι (erat ἐστίν), idem v. 5 a m. pr. ψυχῆν. — V. 5. τὴν, Karsten τῆς, fort. φθεγξαμένοιο legendum. Ap. Suid. BE φθεγξαμένην. — ἔγνω, ed. Frob. ἔγνω.

Fr. 7. Diog. Laert. IX 19: μακροβιώτατος τε γέγονεν (ὁ Ξενοφάνης), ὡς πον καὶ αὐτὸς φησιν· Ἦδη κτλ. Eadem Apostol. VIII 42 r, qui v. 2 βληστρίζοντ' ἐμὴν exhibet, v. 3 omisit τε, v. 4. habet τῶν. — V. 2. φροντίς non significat mentem, sed quidquid mentis opera partum i. e. carmen, eodem modo dicuntur μεληδόνες, quod Hesychius ἀδαὶ interpretatur, verque opinor Ruhnkenius Callimacho restituit ep. 2, 5 αἰ δὲ τεαὶ ζῶνοσι μεληδόνες, ubi ἀηδόνες legitur; ad eundem modum Latini curam et curas dicunt. Xenophanes autem quod singulariter dixit φροντίδα, unum aliquod poema significat h. e. περὶ φύσεως, quod praeter cetera potissimum eius nomen nobilitavit: fuit igitur unus e principibus graecorum philosophorum, si quidem Ol. 47, 1 admodum adolescens hoc poema foras dedit. Sane in carminis reliquiis insunt, quae non poterant scribi, antequam poeta Siciliam et finitimas regiones visitavit: videtur igitur poeta secundis curis recessuisse poema annos natus XCII, ut hi ipsi versus hanc epecdosin spectent. Nam Heracliteum πολυμαθὴν νόον οὐ διδάσκει· Ἡσίοδον γὰρ ἀν ἐδίδαξε καὶ Πυθαγόρην, αὐτὶς τε Ξενοφάνεά τε καὶ Ἑκαταίων haudquaquam arguit Xenophanem philosophum post Pythagoram inclaruisse. — V. 3. γενετῆς Hübner, vulgo γενέτης.

Fr. 8. Et. M. 231, 4: ἡ μετοχὴ γηρεῖς . . . γηρέντος, ὡς περὶ Ξενοφῶν· οἶον Ἄνδρὸς κτλ. ubi Ξενοφάνης scripsit Sylburg. Cramer An. Ox. IV 339 ἀνδρὸς γηρόντος affert. — Ex Elegiis praeterea petitum videtur, quod refert Pollux IX 83: εἶτε Φεῖδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔκοψε νόμισμα, εἶτε Δημοδίκη ἢ Κυμαία συνοικησασα Μίδα τῷ Φοργί, . . . εἶτε Ἀνδοί, καθά φησι Ξενοφάνης. Item quod Diog. Laert. I 111 de Epimenidis aetate refert: ὡς δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἀκηκοέναι φησίν, τέτταρα πρὸς τοῖς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (βιούς ἐτη). nam quemadmodum Pythagorae in elegiis fecit mentionem, ita poterat etiam Epimenidem memorare. — Mullach, qui in Fragm. philos. Gr. (1860)

denuo Xenophanis reliquias recensuit, cum alia praetermisit, tum ver-
sum, quem Herodianus exhibet π. μον. λέξ. 30, 30:

Καὶ μὴν ἐνὶ σπεάτεσσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ.

item ib. 41, 7 (of. Et. M. 235, 4. Et. Gud. 301):

Εἰ μὴ χλωρὸν ἔφρσε θεὸς μέλι, πολλὸν ἔφρασκον
γλύσσονα σῦκα πέλεσθαι.

denique Varronis testimonium ap. Augustinum de civ. Dei VII 17: „De diis populi Romani publicis, quibus aedes dedicaverunt eosque pluribus signis ornatos notaverunt, in hoc libro scribam, sed ut Xenophanes Colophonius scribit, *quid putem, non quid contendam, ponam.*“ haec enim non sunt referenda ad versus notissimos: καὶ τὸ μὲν οὖν σαφεὲς οὔτις ἀνὴρ κτ., sed Varro videtur alium versum, qui illi loco praemissus fuit, respicere. Et prioris quidem versus, quem Herodianus servavit, emendatio incerta: in promptu est correctio καὶ μὲν ἐνὶ, sed non magis illa quidem probabilis, quam quod Lehrs dedit ἀγνόν, fortasse scribendum est ἀκμὴν ἐν σπεάτεσσι. Ἀκμὴν adhibuit etiam incertus poeta ap. Ioh. Alex. de acc. 29, 35: Ἀκμὴν τοι βρῦα τῆμος ἐπὶ στήθεσσι κέχυνται, ubi βρῦα scripsi, cum in codice sit βρῦα. cf. Hesych. Βρῦα . . . ἐπετίθετο δὲ ἀγνισμοῦ χάριν. qui versus Alexandrini alicuius esse videtur, nam τῆμος idem est atque *hodie*.

Insigne denique Xenophanis fragmentum legitur ap. Schol. in Hippocrat. ed. Daremberg in excerptis ex codd. medic. p. 206. Littré Hippocrat. II 686. Klein Erot. 18: Βληστρισμός· ὁ ὀπιτασμός, οὕτω Βακχεῖος τίθησιν· ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις εὗρομεν βλητρισμον χαρῆς τοῦ ὄντως δὲ τὸν ὀπιτασμὸν σημαίνει, καθὼς καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος (libri Κολώνιος Κωλώνιος κυκλώνιος) φησιν· ἐγὼ δ' ἔμαυτὸν πόλιν (πόλιν πόλιν V) ἐκ πόλεως φέρων (om. DLQ) ἐβλήστριζον ἀντι τοῦ ἐρριπταζόμην. Haec mihi in trimetros redigenda visa sunt:

Ἐγὼ δ' ἔμαυτὸν ἐκ πόλεως πόλιν φέρων
Βληστριζόμην.

ut Xenophanes etiam trimetros composuerit; nam ad Xenophanem Lesbium iambographum, cuius memoriam unus Diog. L. servavit, hoc frustum referri non posse manifestum est. Similiter Schneidewin qui conii: ἐγὼ δ' ἔμαυτὸν ἐκ πόλεως εἰς πόλιν Περῶν ἀν' ἐβλήστριζον (ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα), Dübner ἐγὼ δ' ἔμαυτὸν πολὶὸν εἰς πόλιν περῶν Ἐκ πόλιος ἐβλήστριζον, Daremberg ἐβληστρίαζον requirit, Hartung ἐκ πόλεως φέρων βάσιν βλήστριζον. Contra Meineke censet haec ex pedestris sermonis monumento, fortasse ex epistola desumta esse, idemque conicit Xenophanis versum El. 7, 2 βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν intercidisse, ut haec omnino aliena sit a Xenophane. Meinekio assensus est Klein, qui πάλιν ἐκ πόλεως scripsit. Atque ego quoque iam arbitror haec ex epistola Xenophanis esse deprompta, quae utrum germana an subditiicia fuerit, in medio relinquo.

THEOGNIS.

Ω ἄνα, Αἰητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
 λήσσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπανόμενος,
 ἀλλ' αἰεὶ πρῶτον σὲ καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν

Theognis. Codices collati a Bekkero in editione altera (Berol. 1827) sunt hi: *Mutinensis* (A) omnium praestantissimus, *Parisinus* Reg. 2008 sive 3340 (b), *Parisinus* Reg. 2551 sive 3233 (c), *Par.* Reg. 2739 s. 2803 (d), *Par.* Reg. 2833 s. 3341 (e), *Par.* Reg. 2866 s. 3336 (f), *Par.* Reg. 2883 s. 3537 (g), *Par.* Reg. 2891 s. 3525 (h), *Venetus* Marcianus 520 (i), *Laurentianus* plut. XXXI cod. 20 (l), *Barberinus* (m), *Vaticanus* 63 (n), *Vaticanus* 915 (O), codex praestans, *Vaticanus* 1388 (p), *Vaticanus* Palat. 102 (q), *Vatic. Pal.* 139 (r). Praeterea ex *Vindobonensi* 331 lectiones aliquot enotatas habui (s), *Laurentiani* plut. XXXII cod. 48 chart. primorem partem contulit Studemund (t). (*Venetus* Marc. 522 [K] ex Vaticano O descriptus est: v. Ziegler et Hart in *Fleckeiseni Annal.* 1868 p. 329—336.) Asteriscus (*) significat ceteros libros inter se consentire. — Ex his codicibus sententias distinguunt bdhimnqr. — De auctoritate horum librorum dixi in commentatione de crisi Theognidea, quae legitur in Museo Rhen. Novo III p. 206 seqq. et 396 seqq. Cf. etiam Schneidewin in *Notit. Societ. Gotting.* 1852 n. 5. Theognidis locos complures pertractavit *Leutsch* Exerc. Crit. Spec. II Gott. 1862/3 et passim in Philologo, alios attigit *Schoemann* in schediasmate de Theogn. Gryphisw. 1861. — Recensionem Theognideorum absolveram, cum *Ziegler* denuo edidit has elegiarum reliquias (Tub. 1880): quem mox subsecutus est novissimus editor *Sitzler* (Heidelb. 1880). *Van der Mey* in *Mnemosyne* nova VIII 307 seq. de nonnullis Theognidis locis commentatus subiecit exemplum cod. A inde a v. 529 usque ad v. 1055 sua manu descriptum, ut consummaret inchoatam olim operam. Denuo examinavit codicem *H. Jordan*: vid. *Hermes* XV 523 seqq. — Inscribitur carmen *Θεόγνιδος ἐλεγείων* α' A. *Θεόγνις* g, *Θεόγνις* t, *Θεόγνιδος* *μεγαρέως* el, *ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Θεόγνιδος* δε διὰ *στίχων ἠρωελεγείων* O, *Θεόγνιδος γνῶμαι* bdfmqr, *Θεόγνιδος* *μεγαρέως* *σικελιώτου γνῶμαι ἐλεγειακά* c, *Θεόγνιδος γνῶμαι*, *ἠρωελεγεῖοι οἱ στίχοι* i, *Θεόγνιδος γνῶμαι: μᾶλλον Θεόγνιδος γνωμολογία πρὸς Κύρον πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον* h, *Θεόγνιδος γνῶμαι τοῦ μεγαρέως πρὸς Κύρον τὸν ἐαντοῦ φίλον* *Θεόγνις, Θεόγνις, Θεόγνις* r. — V. 1—4 affert *Apostol.* XVIII 56 b. *Arsen.* 485. — V. 2. *ἀρχόμενος, ἀρχόμενός γ' i.* — *ἀποπανόμενος*, *Turnebus ἀναπανόμενος*. — V. 3. *σὲ* scripsi, libri τε, quod praeceunte *Leutschio* tenens *Hartel* in *Analectis* (*Wiener Stud.*) σ' αἰέσω commendat, quod ἔν τε μέσοις σὲ vel ἔν τε σὲ μέσοις dici

- αἰέσω· σὺ δέ μοι κλύθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.
 5 Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,
 φοῖνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
 ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
 πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίῃ
 ὄδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
 10 γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἄλως πολιῆς.

Ἄρτεμι θεροφόνῃ, θύγατερ Διός, ἦν Ἀγαμέμνων

oportebat. — V. 4. αἰέσω, hanc futuri formam antiquis poetis plane abiudicans Cobet ὑμνήσω proponit; poterat leniore medicina uti αἰείδω, quemadmodum apud Eurip. Herc. Fur. 678 ἔτι τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον αἰέσω Elmsleius probabiliter αἰείδω scripsit. Alexandrini saepius adhibent, vid. Theocr. I 145 ἄσω, VII 72 et 78 ἄσει, XXII 26 αἰέσω (unus liber αἰείδω), item Callimachus III 186, pariterque Babrius, denique, ut Herwerden animadvertit, exordium Orphici carminis, quod Alexandrinorum saeculo superius esse Platonis auctoritas testatur, αἰέσω ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι, in cuius locum interpolatores substituerunt φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί. — μοι AO, μεν ceteri libri. — V. 5. Φοῖβε, φοῖβ' p. — V. 6. ῥαδινῆς Obedefhilnm et pr. g, quamquam non multum tribuendum in hac re his codicibus, cum i dativi tantum non ubique omittant, ut Bekker dicit: ceteri ῥαδινῆς. Cod. Pal. ap. Hoesch. τρυφερῆς, at scribendum omnino φοῖνικος ῥαδινῆς (ut etiam Draco Straton. p. 93 exhibet), quod epitheton inprimis palmae convenit, nec quoniam infra v. 996 de Lacaena puella dictum Ἐυείδης ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη continuo idem de Latona dicendum. At gravis insectiae me arguit Schneidewin, dicendum enim fuisse φοῖνικος ῥαδινοῦ: scilicet is ignoravit palmas et mares et feminas esse, vid. Herodot. I c. 193: εἰσὶ δέ σφι φοῖνικες πεφνυότες ἀνά πᾶν τὸ πεδίον· οἱ πλειῶνες αὐτῶν καρποφόροι, ἐκ τῶν καὶ τιτὰ καὶ οἶνον καὶ μέλι ποιεῦνται: τοὺς συγκῶν τρόπον θεραπεύουσι τὰ τε ἄλλα καὶ φοινίκων τοὺς ἔρσενας Ἕλληνες καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδέουσι τῆσι βαλανηφόροισι τῶν φοινίκων, ἵνα πεπαίνῃ τε σφι ὁ ψῆν τὴν βάλανον ἐσθύνων καὶ μὴ ἀπορρήῃ ὁ τοῦ φοίνικος ψῆμας γὰρ δὴ φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσενες, κατὰπερ δὴ οἱ ὄλυνθοι. At adversarius dicet, quaerendum esse, Delia palma mas an femina fuerit: hanc quoque quaestionem solvam; in imagine enim ap. Tischbein Vas. pict. T. II t. XII, ubi Apollinis adventus in Delum insulam exhibetur, licet videre palmam baccis exuberantem: femina igitur palma fuit, quamquam a poetis vulgo ὀφώνιξ dicitur; prorsus ut est in simili argumento ap. Pausan. X 15, 5, ubi describit palmam auream, quam Athenienses Delphis dedicaverunt, λέγει δὲ καὶ ὡς τὸ δόρυ καὶ τὰς γλαῦκας καὶ ὄσος καρπὸς ἐπὶ τῷ φοίνικι ἐπεποήτο ἐς μίμησιν τῆς ὀπώρας, κατακλάσαιεν καὶ ταῦτα οἱ κόραες. Item Theophr. Hist. Plant. III 19 ὁ θῆλυς φοίνιξ scripsit. — V. 7. τροχοειδέϊ A. — V. 8. ἀπειρεσίῃ, hs ἀπειρεσίης. Delos ἀπειρεσίῃ dicitur, id est κυλιότερῆς, quemadmodum δακτύλιος ἀπειρεῶν. — V. 9. ἐγέλασε Oigrt. — V. 10. γήθησεν, γήθησε Onp. — βαθὺς, βαρὺς el. — V. 11. θεροφόνῃ, θεροφονοῖ i, θερηφόνῃ s, θεροφόνε Brunck, quemadmodum. Eurip. Herc. F. 378 θεροφόνον θεᾶν appellat, sed ap. Aristoph. Thesmoph. 320 θεροφόνε καὶ emendatio θεροφόνῃ vix dubitationi obnoxia. Huc adde mulieris nomen ap. Pausan. V 3, 9 quod rectius Θηροφόνῃ

εἶσαθ', οὐτ' ἐς Τροίην ἐπλεε νηυσὶ θοαῖς,
 εὐχομένῳ μοι κλυθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε· 484
 σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

15 Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διὸς, αἶ ποτε Κάδμου
 ἐς γάμον ἔλθοῦσαι καλὸν αἰεῖσαι' ἔπος·
 ὅτι καλόν, φίλον ἐστὶ· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
 τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφίζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικεῖσθω
 20 τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
 οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦσθλοῦ παρεόντος·

quam Θηραφόνη vel Θηραφόνη scribitur. Herodianus Et. M. 502, 4 θηραφόνια et θηραφόνια testificatur, cum hac forma componas ἀνδρεφόνος, quod idem Herodianus (Eustath. 183, 8) Doriensibus attribuit; utrumque exemplum ad vocalium variandarum studium referendum; aliam vicissitudinem ostentant Μενόλαος, Σθενόβοια, Βερονίκη Latinis potissimum hominibus frequentata. — Ἀγαμέμνων, ἀγάμνων d. — V. 12. εἶσαθ' dh, ceteri omnes εἶσαθ', etiam A (in quo supra scriptum cognovit), quod Bekker aliique receperunt, sed εἶσατο omnino probandum; nam Agamemnon, ut alias Dianae cultum instituisse dicitur, ita etiam Megara propagavit ibique deae templum condidit, vid. Paus. I 43, 1: καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ὃ Ἀγαμέμνων ἐποίησεν, ἤνικα ἦλθε Κάλχαντα οἰκοῦντα ἐν Μεγάροις ἐς Ἴλιον ἔπεσθαι πείσων; nam illud leve discrimen, quod Theognis de ipsa expeditione dicere videtur, Pausanias de itinere, quod antea ad heroas congregandos suscepit Agamemnon. Ceterum conferas Callimachum ap. Schol. Arist. Av. 873: Τὴν ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἶσατο, Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνοπα θύεται, quae de Amarysia sive Colaxide Diana sunt dicta. Neque tamen propter hanc similitudinem etiam hic locus ad Amarysiam Dianam revocandus, quamquam insunt in hac sylloge reliquiae poetae, qui in Euboea si non natus fuit, at certe domicilium collocaverat. — θοαῖς, θοης A (η cum ras.). — V. 13. ἀπὸ, ἄπο g. — ἄλαλκε, ἔλαλκε r. — V. 14. μὲν, δὲ r. — θεά, θεᾶ i aut σ ut videtur post a eraso A. — σμικρόν, μικρόν A, sed σμικρόν etiam ap. Aristot. Eth. Eudem., VII c. 10: ἐνδέχεται δ' εἶναι ὥσπερ λέγει Θεογνίς· σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα. — V. 15. Κάδμου, κάγγμου i. — V. 17. 18 affert Iriarte p. 191. — V. 17. ἐστὶ AO, atque ita saepe. — Nescio an traicienda sint vocabula: τὸ δ' οὐ φίλον, οὐ καλὸν ἐστίν, sed vel sic probo egregiam Valkenarii emendationem in Eurip. Phoenissis v. 814: οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν οὔ ποτ' ἔφην φίλον (in libris est ἔφην καλόν). Videtur autem Hesiodus Cadmi nuptias enarrans hanc Musarum cantilenam prodidisse. Hesiodum sequuntur Theognis, Pindarus, Euripides. Post v. 18 Leutsch distichon intercidisse censet, quo verba διὰ στομάτων explanata fuerint: non recte: ἀθάνατα στόματα Gratiarum ora sunt. — V. 19. σοφίζομένῳ μὲν ἐμοὶ,

Hartung σοφίζομένῳ ὄνομά μοι. — σφρηγὶς, σφραγὶς A, σάφρηγὶς i. — V. 20. λήσει, λύσει bq, λήση s. — κλεπτόμενα O et fortasse r, κλεπτομένα O, ceteri κλεπτομένη, m quid habuerit incertum. — V. 21. ἀλλάξει, ἀλέξει O. — κάκιον, κάλλιον pr. r. — τοῦσθλοῦ,

ὦδε δὲ πᾶς τις ἔρει· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
 τοῦ Μεγαρέως· πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός
 ἄστοις τοῖσδ' οὐ πω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι·
 25 οὐδὲν θαναμαστόν, Πολυπαῖδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
 οὐθ' ὕων πάντεσ' ἀνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός, 485
 Κύρην', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
 πέπννο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκουσιν

τ' ουσθλοῦ AO, τοῦ ἐσθλοῦ cegilpqr, s in m. γρ. ἀθλοῦ παριόντος. — V. 22. δὲ om. q. — πᾶς τις ἔρει AO, παῖς ἔρει r, πῶς ἔρει elpq, ceteri πᾶς ἔρει. — Θεύγνιδος, Θεόγνιδος g, Θεογνιδος δ' r, Φειογνιδος s. Ceterum haec verba: Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως affert Xenophon ap. Stob. LXXXVIII 14, unde confirmatur haec ex prooemio petita esse. — V. 23. Μεγαρέως, Μεγαρέος Bekker in ed. pr. scripsit. — ὀνομαστός AO, ὀνομαστοῦς f, ceteri ὀνομαστοῦ. — V. 24. ὀνομαστός ἄστοις τοῖσδ' scripsi, vulgo legitur ὀνομαστός (vel ὀνομαστοῦ)· ἄστοισιν δ', A a. m. pr. et O ἄστοισι δ', Ahrens ὀνομαστός ἄστοισιν δὴ οὐπω, ego olim ὀνομαστός ἄστοις εἰ μὴ πω scripsi, ut hoc ad θαναμαστόν referretur. Contra Hartung πάντας μὲν ἐπ' ἀνθρώπους ὀνομαστός, ἄστοισιν δ' οὐπω. Leutsch ἄστοις οὐδ' οὔτω. — V. 24—28 affert Ap. IV 14 d. — V. 25. Πολυπαῖδη Elmsley omnibus locis scribendum esse vidit, vulgo Πολυπαῖδη. — οὐδὲ γὰρ ὁ, ὁ δὲ γὰρ bt. — V. 26. οὐθ', ὀσθ' r. — πάντεσ',

quod Porson coniecerat, A (πάντεσσι, i a. m. s. ut vid.), πάντως el, πάντας^ω h, πάντας et in marg. ἢ πάντως t, * πάντας. πᾶσιν Dindorf requirit. Antiquitus fortasse scriptum fuit πάντας Φανδάνει. — Respicit huc Liban. III, 27. — Ad hanc elegiam fortasse etiam aliud distichon v. 799. 800 referendum. — V. 27. οἷα, ὅσα l et margo h. Megarensis poetae vestigia legit Aristoph. Av. 1362: σοὶ δ', ὧ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι, ἀλλ' οἷάπερ αὐτός ἔμαθον, ὅτε παῖς ἦν. Seiunxit Bekker hoc distichon a prioribus, ego vero coniunxi cum sequentibus, quae vulgo separantur; recte vero Bekker v. 29. 30 segregavit a proximis sequentibus; quamquam hand dubie aliqua necessitudo intercedebat. Nam omnino haec tria fragmenta inde a v. 19 usque ad v. 38 eiusdem elegiae fuisse videntur, quae prooemii locum obtinebat: v. 19—26 huius elegiae exordium sunt, nec tamen integrum, nam poeta post v. 26 illam sententiam videtur pluribus persecutus esse, neque licet continuo v. 26 cum v. 27 seq. coniungere, quod vel nomen repetitum Πολυπαῖδη (v. 25) et Κύρην (v. 28) arguunt. Versibus 27—30 inchoabatur media pars carminis, v. 31—38 epilogus huius elegiae est, ubi non incommode ea ipsa sententia, a qua poeta epilogum orsus erat v. 31, in novissima parte (v. 37. 38) iteratur, ut epilogum integrum servatum esse appareat: olim suspicabar ultimum distichon (v. 37. 38) separandum esse, quippe quod propter similitudinem esset subiunctum. Adversatur Leutsch Philol. 30, 219 seq. de Theognideae poesis forma ac specie et hic et alibi improbabilia commentus. — V. 29. πέπννο scripsi, libri vitiose πέπννοσσο (nisi quod nunc compertum est in A legi πεπννοσσο littera erasa, quod emendationem plane comprobatur); nam media syllaba ubique producitur, itaque πέπννο scripsi, quemadmodum ἔσσο apud Homerum Il. VI 585. Od. I 447 in plusquamperfecto dictum; nec dissimile est

30 τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἔλκεο μηδ' ἄφενος.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχει·

καὶ μετὰ τοῖσιν πίνει καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν

ἕξει, καὶ ἀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

35 ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ μαθήσεται· ἦν δὲ κακοῖσιν

συμμίσηγης, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.

486

δαίνυο, quod est Il. XXIV 63 aliaque id genus. — ἔργασαι, ἔργασαι O. — μηδ' καὶ i, fortasse μήτ' scribendum; sed aegre diiudices, utrum librarii aberraverint an sermonis graeci consuetudo in his vocalis fluctuet. — V. 30. ἀρετὰς, non mutandum, nam non tam de honesto, quam de laude et praestantia accipiendum; uti est v. 129. — ἔλκεο, Herm. coniecit ἔλλεο, at conferas Euripid. Ino fr. 13. Hartung totum locum sic conformavit: πέπνυσ' ἦδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργασαι μήτ' ἀδικοῖσιν τιμὰς μήτ' ἀρετὰς ἔλλεο μήτ' ἄφενος. — V. 33—36 affert Plato Men. p. 95 D *Theognidis* nomine, item Muson. ap. Stob. LVI 18. — V. 33. μετὰ τοῖσιν utroque loco *Theognidis* libri, quod nunc revocavi, cf. Hom. Od. A 449 μετ' ἀνδρῶν ἕξει ἀριθμῶ, cum antea Platonis libros secutus παρὰ τοῖσιν et μετὰ τοῖσιν scripsissem, contra Brunck et plerique μετὰ τοῖσιν et παρὰ τοῖσιν commode quidem, sed nullo auctore. Offensioni fuit μετὰ iteratum, itaque variandi gratia apud Platonem priore loco παρὰ substitutum, alii structura variata μετὰ τῶν σύγε et μετὰ τοῖσιν, velut est apud Muson. καὶ μετὰ τῶν σύγε (ita AB, vulgo γε σύ) πίνει καὶ ἔσθιε καὶ μετὰ τοῖσιν. adde etiam Nicostrat. Stob. LXXIV 64: χρηστὸν δὲ καὶ τό· μετὰ τῶν σύγε πίνει καὶ ἕξανε παρ' ὧν τί φησι καὶ χρηστὸν ἂν ἀπολεύσαιοι. — V. 34. ἕξει, ἕξεν el, ἕξεν r, ἕξεν s (ap. Stob. A et Trinc. ἕξο). — τοῖς, τοῖς δ' Trinc. — V. 35. 36 om. p. Afferunt hoc distichon etiam Xenoph. Mem. I 2, 20 (Stob. XXIX 95). Sympos. 2, 5. Clemens Strom. V p. 572. Cram. An. Par. I 229. Schol. Aphthon. Walz. Rhett. II 593. Iriarte 448. Respicit Aristot. Eth. Nic. IX 9; γένοιτο δ' ἂν καὶ ἄσκησίς τις τῆς ἀρετῆς ἐκ τοῦ συζῆν τοῖς ἀγαθοῖς, καθάπερ καὶ Θεογνίς φησιν. et IX 12: ἀπομάττονται γὰρ παρ' ἀλλήλων, οἷς ἀρέσκονται· ὅθεν τό· ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ. cf. etiam Liban. III 90 ed. Reiske; idem in Epist. 79 et 1366. Crates Ep. 29. — ἅπ' Adfghimnqr, ceteri ἅπ'. — μαθήσεται, μαθήσαιοι r, μαθήσεται Muson. Clem. Cram., contra διδάξεται Xenophon utroque loco, Plato, Hermogenes ap. Bekk. (Schol. Aphthon.); ap. Stob. XXIX 95 vulgo μαθήσεται, sed A Gesn. margo διδάξεται. Schol. Aristot. (Hermes V 91) ἐσθλὰ μὲν ἅπ' ἐσθλῶν μαθήσεται (ib. συμμιγῆς et ἐόντα). Aliam denique lectionem secutus esse videtur Aristoteles altero loco:

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλ' ἀπομάξεται.

quod probavit Heimsoeth, comparans Aristoph. Ran. 1040, reprobatur Leutsch; M. Schmidt *δαῖσσαι* olim scriptum fuisse suspicatur. — ἦν, εἰ ap. Stob. pr. A. — V. 36. συμμίσηγης Bekker, συμμισηγῆς A, συμμιγῆς O, quid habuerit m incertum, συμμιχθῆς ceteri. συμμιγῆς Muson., Clem., Plato, Cram., Ir., Stob., at apud Xenoph. Sympos. et Mem. συμμίσηγης codd., Hermogenes et Schol. Aphth. συμμίξης. Cobet pro imperio sciendum edixit συμμιγῆς. — τὸν ἐόντα, τὸν νέοντα Hermog. — νόον, ap. Sch. Aphthon. unus cod. βίον.

ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὀμίλεε, καὶ ποτε φήσεις
εὖ συμβουλευεῖν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
40 εὐθυντηῖρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἶδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὄλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη,
45 δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
ἔλλεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμειεῖσθαι,

487

V. 37. Cf. ad v. 27. — ἀγαθοῖσιν, ἀγαθοῖς c. — ὀμίλεε, ομίλει γο. ὀμίλεε l. — V. 39—42 haud dubie exordium elegiae, et v. 43—52 eiusdem carminis epilogus. — V. 39 et 40 leguntur infra v. 1081—2, sed pentametro mutato:

ὕβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

ibidemque in Codd. AObdfhlmnp repetuntur etiam v. 41. 42, ut appareat illa non ex alio carmine petita esse, ubi eandem sententiam poeta variaverit, sed ex hac ipsa elegia sumta. Iam versus 40, quemadmodum infra legitur, melius videtur cum huius carminis instituto convenire, itaque illas lectiones praeoptavit Hartung: neque tamen credibile ea, quae hic legimus, a brevioribus substituta esse; puto equidem utrumque pentametrum Theognidis esse: brevior hic quoque poetae copiam in artum redegit, hoc distichon ex pluribus coaluit; poeta tyrannum, cuius imperium auguratur, primum acerbe dicit ὑβριστήν κτλ., deinde libere fatetur optimates hoc malum sua superbia commeritos

esse, εὐθυντηῖρα κτλ. — V. 39. ἦδε, ἦδε A, ἦδε i. — τέκη, τέκει h. — V. 40. εὐθυντηῖρα, coniciat ἰθυντηῖρα, sed etiam Solon IV 37 εὐθύνει

dixit. — ἡμετέρης A, ὕμετέρης h, omisit m, ceteri ὕμετέρης. — V. 41. ἔθ' οἶδε, infra ἔαισι legitur, quod recepit Hartung. Tonosis οἶδε, quam A exhibet, congruit cum veterum grammaticorum praeceptis, vid. Lehrs Quaest. Ep. 133, quibus passim librarii velut apud Herodotum obtemperaverunt. — V. 42. ἐς, εἰς A. — V. 44. κακοῖσιν, κακοῖς i, κακοῖσι ἄδη hic et aliis locis requirit Leutsch. ἄδη, ἀδη A, ἄδη O, ἀδὲ r, ἀδῆ el, ἀδῆ ceteri, Turnebus δοκῆ. — V. 45. φθείρωσιν et διδῶσιν vulgo, φθείρουσιν (v a sec. m. ut vid. in spatio vacuo inter o et σ) et διδοῦσι A, quae revocavit Hartung, de structura loci, quam expedi in commentatione de Theognide in Mus. Rh. III, ea professus, quae nullo pacto probari possunt. Etiam Leutsch (Philol. XXI 141 seq.) probat cod. A scripturam, sed is praeceunte Bekkero inde a v. 47 novum fragmentum inchoari credit, quamquam eiusdem carminis omnia haec esse largitur. — V. 46. κερδέων AO, ceteri κερδῶν. — καὶ om. O. — V. 47. ἀτρεμειεῖσθαι scripsi, quocum Homericum ἀγλαῖεσθαι com-

μηδ' εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ,
 εὐτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
 50 κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
 ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν
 μούναρχοι θ' ἃ πόλει μήποτε τῆδε ἄδοι.

ponas, Schoemann ἀτρέμ' ἔσεθαι praeoptavit, codd. ἀτρεμέεσθαι, at insolens prorsus media forma; recte vero se habet ἀτρεμείσθαι; nam quemadmodum ἡρεμίζειν est facere ut aliquis conquiescat (Xenoph. de re equ. 7, 18 τὸν ἵππον . . . ἡρεμίζειν καὶ πάλιν ὀρμᾶν, et 9, 3, ubi male nonnulli ἡρεμήσαντα), ita etiam ἀτρεμίζειν transitivum est verbum, quemadmodum apud Xenophontem ap. Clem. Alex. ad Gent. p. 46 et Strom. V p. 601: ὁ γοῦν τὰ πάντα σείων καὶ ἀτρεμίζων, ὡς μὲν μέγας τις καὶ δυνατὸς φανερός*): et similiter apud ipsum Theognidem v. 303 explicandum est: Οὐ χροὴ κινυλλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν κτλ. Hinc igitur iam recte ἀτρεμείεσθαι dicitur quiescere, ut ἡρεμίζεσθαι apud Aristotelem. Iam ut ἡρεμίζειν intransitive dictum apud Xenoph. de Lac. rep. I 3: οἱ ἄλλοι Ἕλληνες κόρας ἡρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσιν, ita etiam ἀτρεμίζειν apud Herod. I 165. 190. VII 8. IX 74, ac vero etiam VIII 68: οὔτε αὐτοῦ (sic legendum, non αὐτοῦς) οἰκός, ἢν σὺ ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλαύνῃς τὸν πεζὸν στρατὸν, ἀτρεμείν τοὺς ἐκείθεν αὐτῶν ἦκοντας, quamquam ibi alii ἀτρεμέειν vel ἀτρεμήσειν. At ἀτρεμέω ut ἡρεμέω ubique intransitivum est. — V. 48. μηδ' εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ, scripsi auctore Epkema, solenni verborum ordine restituto, libri κεῖται πολλῇ. Perperam Herwerden πολλῇ οἰκεῖ vel πολλῇ χρῆται ἔθ' ἡσυχίῃ alia tentavit, asserens in hoc poeta κείσθαι de adverso tantum rerum statu dici, quod praeeptum satis redargnit v. 843 εὐ μὲν κέλευνον κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν. — ἡσυχία superscr. η Ο. — V. 50. δημοσίῳ, A δημοσιῶι. Insolens sane tonosis, sed etiam in Alcmanis Parthenio pag. I 30 charta δημοσιῶι exhibet. Non raro manifesti huius generis errores in A deprehenduntur: nam antiquum exemplum cum rara accentuum notatione esset adornatum, passim librarius suo periculo addidit tenores ac saepius scripturarum secus interpretatus vel oscitanter hoc negotio defunctus, deliquit, velut v. 337 scripsit τισὶν, v. 346 τ' ἄμα, v. 347 χαραδρῆν, v. 377 τόλμα, v. 1055 εμοί σν, v. 1059 τιμαγαρ ἀπόλλων, post v. 1162 ἐπιτόλμαν, v. 1172 ἀνθρωπος (i. e. ἀνθρώπος), v. 1173 δ' ἡμῖν, post v. 1278 υπεξαφοῖο, v. 1354 ἐῆμ (ἐῆ), v. 1381 ἀνθρώποις (ἀνθρωποῖς). — ἐρχόμενα, ἀρχόμενα s et a m. pr. r. — V. 51 στάσιές τε A, στάσις ἐστὶ ceteri. — καὶ om. c. — ἔμφυλοι, ἐμφύλιοι gi. — φόνοι, φθόνοι et φόνοι i, om. q, contra s ἐμφύλιος φόνος. — V. 52. μούναρχοι θ' ἃ πόλει μ. τ. ἄδοι Ahrens stigme post ἀνδρῶν deleta, legebatur ἀνδρῶν μούναρχος δὲ πόλει,

*) Cobeto (Ερμῆς λόγιος I 249) ἀτρεμίζων mendosum videtur, perperam, idem non recte scriptoris verba ad venti vim revocat, cum summus deus omnis motus et quietis auctor dicatur. Clemens haec descripsit eodem anthologio usus, quo Stobaeus in Eclogis physicis II 1, 21, uterque vitiatō exemplo deceptus; nam ionici nescio cuius philosophi haec verba videntur esse, quae temere conglutinata sunt cum ecloga Xenophontea (Memorab. IV 3, 14).

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἦδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι· 488
οἱ πρόσθ' οὔτε δίκας ἦδεσαν οὔτε νόμους,
55 ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῆσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος,
καὶ νῦν εἶς' ἀγαθοί, Πολυπαῖδῃ· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;

sed AO μούναρχοι δὲ. — ἄδοι, ἄδει superscr. οι O, ἄδοι i. Ad eundem fere modum Leutsch, qui comparat Herodot. III 82, cui credit hanc Theognidis elegiam observatam esse, scripsit ἀνδρῶν μούναρχός τε· πόλει μήποτε τῆδε ἄδοι . . . nam existimat sententiam imperfectam esse. Denique M. Schmidt μούναρχοι δὲ πόλει μήποτε τῆδε ἄδοιν, quod ἄδοιεν interpretatur: at inaudita haec forma*), quam finxit primus Bekker (Homerische Blätter I 111 seq.): cuius error ne latius serpat, rem paucis perstringam. Homeri loco Od. T 381: Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἶη· τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες ἐς Σικελοὺς πέμψομεν, ὄθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι. recte quidem Bekker verbum novissimum ἄλφοι interpretatur, sed fefellit eum sicut reliquos criticos imperita rhapsodi alicuius interpolatio, qui temere v. 382 τοὺς ξείνους . . . βαλόντες inseruit, quasi poeta de Theoclymeno et Ulixē vendendis verba faceret: at poeta solum Theoclymenum intellexit, recte igitur se habet singularis numerus ἄλφοι. Non minus audacter et imperite alii loci sunt interpolati, velut in Hymno in Cerer. 490: Ἄλλ' ἄγ' Ἐλευσίνος θνυόσεσς δῆμον ἔχουσαι καὶ Πάρον ἀμφιρῦτην Ἀτρωῶνά τε πετρῆεντα, πότνια, ἀγλαδόωρ' ὠρηφόρε, Διοὶ ἄνασσα αὐτῆ καὶ κόρη περικαλλῆς Περσεφόνηα, πρόφρονες ἀντ' ὠδῆς βίτοτον θνυμῆρε' ὄπαζε. αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς. Cum iam non congruat ὄπαζε, corrigunt ὀπάξειν, frustra: nam poeta solam Cererem indigitat, quod cum alia tum versus novissimus arguit; itaque de medio tollendus versus importunus 493: αὐτῆ καὶ κόρη κτλ. et ἔχουσα atque πρόφρων restituenda. Quae Bekker de Il. Φ 611 ὄντινα τῶν γε πόδες καὶ γούνα σαώσαι scripsit, ubi σαώσαι requirit, non intelligo: in Euripidis Oreste v. 557 ὁ τι τύχοι praeter omnem necessitatem sollicitavit, nec magis probandum, quod Bekker p. 219 in Cratini fr. 170: ἀμύναινο pro ἀμύναινο vel ἀμυναίατο restitui voluit. — V. 53—60 videtur item prooemium elegiae fuisse, sed in arctum redactum, quod confirmatur repetitione: nam V. 57—60 infra repetuntur v. 1109—1114 disticho auctiora et non sine lectionis varietate. Rursus epilogus huius elegiae statim subsequitur v. 61—68. — V. 53. ἦδε A, δὴ om. q. — ἄλλοι: hic μέσην στιγμῆν, v. 56 ὑποστιγμῆν posui, nam protasin v. 54. 56 excipit apodosis v. 57 καὶ νῦν εἶς' ἀγαθοί, sed vitiatum καὶ, corrigas οἱ vel τοὶ νῦν; ubi corrector, qui particulam τοίνον sibi legere videbatur, perperam καὶ νῦν substituit. — V. 54. οἱ πρόσθ', A οἱ πρόσθ'. — V. 55. πλευρῆσι, πλευραῖσι AO, πλευροῖσι s. — V. 56. ἔξω, εἶσω margo c. — τῆσδ' . . . πόλεος A, ceteri τῆνδ' . . . πόλιν. — ἐνέμοντο, ἐνέμοιτο i. — V. 57. καί: vide ad v. 53. — εἶς', AO εἶς'.

*) Graecorum sermonem ab eiusmodi formis non plane abhorruisse arguunt tituli Delphici, in quibus παρέχοιν, θέλοιν, ποιέοιν pluraliter dicuntur, cf. Curtius de verbo Gr. II 88.

ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
60 οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαῖδη, ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρεῖης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμῖξῃς μηθενὶ μηδ' ὀτιοῦν
65 σπουδαῖον· γνώσῃ γὰρ ὀΐζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὡς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὔδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὔτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σφζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῶ πίσυννος βούλευε σὺν ἀνδρῶι,
70 εὐτ' ἂν σπουδαῖον προῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,

V. 59. ἀπατῶσιν, ἀπατῶντες el, tunc γελῶσιν scribendum, quemadmodum infra, idque ipsum praestat. — V. 60. Poeta videtur scripsisse οὔτ' ἀγαθῶν γνώμην εἰδότες οὔτε κακῶν. — V. 62. χρεῖης, χρεῖῆς A, ut χρειοῦς possis suspicari. — εἵνεκα, οὔνεκα A, ἔνεκα befmgf. — μηδεμιῆς, μὴ δὲ μιῆς A, μὴ δὲ μιᾶς O. — V. 63. δόκει, δόκει I, δοκεῖ e. — V. 65. σπουδαῖον, σπουδαῖον O. — V. 66. σφιν, φιν fmqt (a m. pr.). — ἔπ', ἐπ' AO, ἔστ' befmg, ἔν' corr. g. Hartung ἔτ' scripsit. — ἔργοισι et οὔδὲ μία A. — V. 67. δόλους τ' elr, δόλους ceteri. — πολυπλοκίας τ', πολυπλοκίας ἔτ' p, πολυπλόγκτους τ' s. — V. 68. σφζόμενοι scripsi, libri σφζόμενοι. Futurum omnino requiritur, cf. Plato Theaetetus 176 D: ἄνδρες οἴους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους. eandemque medellam adhibui v. 235 ἀνδράσι σφζόμενοισι, quod ex adverso positum πόλει ἀλωσαμένη planissime firmat, sed de v. 675 ambigas. Doricam formam quam σφώμενοι revocare malui, quoniam libri ad unum omnes Z testantur. In tabulis Heraclensis κατεσφάμας et κατεσφάμας, Laconicum ἀπέσοιξεν servavit Hesychius, idem ὕξον, quod Curtius recte σοῖξον interpretatur Cypriis vindicans, Laconica nomina Σοιξιάδας, Σοῖξίππος, Σοῖξίτλης in titulis extant. Dorienses enim et Aeoles etiam futurum et aoristum deducunt a σῶζω sive σοῖζω, Attici et Iones a principali verbo repetunt σώσω, ἔσωσα, unde est in titulo CIGr. I 70 σώω καὶ ἀποδώσω i. e. σώσω, extrita littera sibilante*), ut est apud Hom. Od. IX 430 ἴτην σώοντες, et apud Soph. Philoct. 1391 σώουσι ex cod. Laur. restitui, ibid. 1379 παύσοντας κάποσώζοντας aut cum Heathio σώσοντας aut σώοντας legendum: fugit enim litteram sibilantem Sophocles, quam Euripides frequentabat. Sensim vero τ̄ latius serpsit etiam apud Atticos, ut lapides testantur, velut CIGr. I 175 οὔτος ἀνήρ, ὃς ἔ(σ)ωισεν, ita Keil rectius opinor scripsit quam Boeckh ἀνήρ ἔσάωισεν, nam praesens σαῶζω sive σαῶζω (Et. M. 741, 32) grammaticorum figmentum videtur. — V. 69. μήποτε, μηκέτι el. — V. 70. ἐθέλῃς, ἐθέλη r.

*) Geminum exemplum praebet Hesych. δῶει, παρέξει et δῶω, δῶσω. ubi cod. δῶῶ.

ἀλλὰ μετ' ἐσθλον ἰὼν βουλευέο πολλά μογήσας
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν', ὁδὸν ἐτελέσας.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὄλωσ ἀνακοίνεο πᾶσιν·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

489

75 Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχειρεῖ,
μήποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερούσασθαι
ἄξιός ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

V. 71. ἐσθλὸν, ἐσθλῶν Of. — βουλευέο, βούλευ'. καὶ A, βούλενε O. — μογήσας et ἐτελέσας A cum proletariis libris, nisi quod a pr.m. μογήσα et ἐτελέσα (μογήσαι et ἐτελέσαι s. Jord.), O μογήσαι et ἐτελέσαι, quod olim recepi, ascita lectione βούλεν καὶ. Breviatorem post v. 70 complures versus praetermisisse manifestum est. Ahrens ἀλλὰ σὺν ἐσθλοῦ ἰεῖν βούλεν καὶ πολλά μογήσας. — V. 72. ποσσίν, ποσὶ AO, ποσί i. — Cohærere videtur haec disticha, sed ita ut post v. 70 plura olim fuerint addita. Ceterum obversabantur haec Isocrati ad Demonic. 19: Μὴ κατόκει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους· αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν ἔνεκα τοῦ πλείω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, τοὺς δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ τὴν γῆν πορείας ὑπομένειν ἐπὶ τῷ βελτίῳ καταστήσει τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν. — V. 73. ἀνακοίνεο, el ἀνακοινέο, g ἀνακοίνεε, qt ἀνακίνεο. At insolens est forma ἀνακοίνεο, insolentius etiam, quod Doederlein coniecit ἀνακοίνεο, itaque videtur scribendum ἀνακοινεῦ, quemadmodum media forma etiam Herodotus utitur (IV 38 ἀνακοινοῦται τῷ Ἰστρω τὸ ὕδωρ), adde Isocr. ad Demonic. 25: Περὶ τῶν δητῶν ὡς ἀπορορήτων ἀνακοινοῦ, ubi inepta sunt quae subsequuntur: locus transpositione sic corrigendus: Μῆτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μῆτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἐταίρων θέλε· τοῦτο δὲ ποιήσεις, εἰ μὴ θεόμηνυς τον δεῖσθαι προσποιῆ· μὴ τυχῶν μὲν γὰρ οὐδὲν βλαβήσει, τυχῶν δὲ μᾶλλον αὐτῶν τὸν τρόπον ἐπιστήσει. Περὶ τῶν δητῶν κτλ. Adde ibid. 34: περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ παρησιασασθαι, βούλη δὲ τισι τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρῶ τοῖς λόγοις ὡς περὶ ἄλλοτριου τοῦ πράγματος. Quod si ἀνακοινεῦ probaveris, etiam scribendum ἄπασσαν pro πᾶσιν, ut accuratius πρῆξις describatur: monet enim poeta, ne cum amicis quidem omnem rem esse communicandam. At praeterea ὄλωσ, quod vulgo legitur, displicet; cum olim φίλοις, ὧ λῶστ', coniecissem, post malui φίλοις ἀδόλωσ (nisi quis Brunckii coniecturam ὁμῶς praeferat, Iacobs ὁμῶς); ἀδόλωσ est sincere, aperte, satisque convenit vafro Graecorum ingenio hoc praeceptum. Ipsum autem verbum ab hoc poesis genere non abhorret, ita est in Scolio 13: Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλωσ. et similiter 12: Εἶθ' ἔξῃην, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος Τὸ στηθὸς διελόντ' ἔπειτα τὸν νοῦν Ἐσιδόντα, κλεισαντα πάλιν, Ἄνδρα φίλον νομίξεν ἀδόλω φρενί. — V. 74 affert Apost. XIII 86 e. — παῦροί τοι, O παῦροι τοι. — πολλῶν, πολλόν bcdfmnpqr (a m. pr.), Hecker coni. παῦροί γ' ἐκ πολλῶν. — V. 75. παύροισι O. — V. 76. Κύρνε, κέρνε q, qui alias etiam κίρνε. — λάβῃς, λαβῆις acc. er. A, λάβοις c. — V. 77. 78. Plato affert de Leg. I p. 630 A unde Euseb. Praep. Ev. XII 575 et Theodoret. I 13, 42 (ubi καὶ pro τε καὶ et vulgo ἀνταρούσασθαι). Resp. Philostr. vit. Apoll. II 46. — V. 77. ἀντερούσασθαι, ἀντερεῖσασθαι i. — V. 79. 80. Themistius XXII

Παύρους εὐρήσεις, Πολυπαῖδη, ἄνδρας ἑταίρους

80 πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γινομένους,
οἳ τινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

τόσσους δ' οὐ δήεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
85 οἷσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδῶς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἐπι κέρδος ἄγει.

490

Μὴ μ' ἔπεστιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
εἰ με φιλεῖς καὶ σοι πιστὸς ἔνεστι νόος,
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἧ μ' ἀποειπῶν
90 ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.

ὅς δὲ μῆ γλώσση δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δειλός, Κύρην', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὢν.

Εἰ τις ἐπαινῆση σε τόσον χρόνον ὅσον ὀρώης,

p. 323 ed. Dindorf affert. — V. 79. εὐρήσεις, αἰρήσεις p. — V. 80. πιστοὺς, t a pr. m. πολλοὺς. — πρήγμασι, πράγμασι Themist. — γινομένους praeter Themistium A, ut fere ubique (γίνεται legitur v. 162 et 218), item O, ac sic etiam s, qui ubique et γίνομαι et γινώσκω exhibet. — V. 82. ἴσον, ἴσσον i. — V. 83. τόσσους δ' οὐ δήεις scripsi, τούτους οὐχ εὐροῖς A, τούτους οὐχ εὐρήσεις O, τοὺς δ' οὐχ εὐρήσεις ceteri. Εὐρήσεις, quod metro adversatur, haud dubie alius vocabuli interpretamentum est, quod licuit recipere, refinxī δήειν, quod Hesych. εὐρήσεις ὄψει μαθήση interpretatur: sed praeterea neque τούτους aptum neque asyndeton conveniens; utrumque correxī, quamquam nescio an distichis traiectis scribendum sit: οἷσι δ' ἐπὶ γλώσση . . . ἄγοι, οὐ τόσσους δήεις κτλ. Olim v. 83—86 separavi a praegressis, scribens οὐ τόσσους χ' εὐροῖς vel σπουδαίους χ' εὐροῖς. Hoc enim dicit poeta: Homines probos vix invenias tot, quot navis una capiat, cf. Pittacus ap. Diog. L. I 77: ἀρὸς τὸν Φωκαικὸν φάσκοντα δεῖν ζητεῖν ἀνθρώπων σπουδαίων, ἂν λίαν, ἔφη, ζητῆς, οὐχ εὐρήσεις. Hartung τόσσους δ' οὐχ εὐροῖς scripsit, idem in proximis versibus ἐπεῖη pro ἔπεστι et ἄγοι pro ἄγει requirit. — V. 84. ναῦς, Bekker in ed. I νηῦς, sed v. 856 omnes codd. ναῦς, idque ipsum v. 970 revocavi, ubi A tantum νηῦς, at 1361 idem cod. ναῦς: omnem dubitationem eximit v. 680 ναῦν, at v. 12 epicum νηυσί consulto reliqui. Renner ubique praeter v. 680 ionicam formam requirit. — μὴ, om. bfm, in m. add. t, τοὺς ἀνθρώπους οὓς ναῦς μία q. Heimsöeth. τοσσούτους χ' εὐροῖς et ὡς ναῦς. — ἄγοι AO, ἄγη i, ἄγει ceteri. — V. 86. ἐπι, ἐπὶ O et plerique codd., ἐπι A. — V. 87—90 repetunt post v. 1082 AO bdfhlmn. — V. 87. ἄλλας A infra, legebatur ἄλλη. — V. 89—92 coniunxi cum priore disticho. — V. 89. ἀλλὰ A infra, legebatur ἧ με. — V. 90. ἀμφαδίην, ἐμφανεως A infra. — V. 92. δειλός Bekker et quamvis dubitanter Brunck, codd. δεινός. — Κύρην, O κυρεῖ. — V. 93—96 nescio an ex diversis eclogis coaluerint, certe v. 96 cum praegresso disticho non satis congruit. — V. 93. εἰ τις, AO ἂν τις,

νοσφισθεὶς δ' ἄλλη γλώσσαν ἰῆσι κακῆν,
 95 τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
 ὅς κ' εἶπη γλώσση λῶα, φρονῆ δ' ἕτερα.

Ἄλλ' εἶη τοιοῦτος ἔμοι φίλος, ὅς τὸν ἑταῖρον
 γινώσκων ὄργην καὶ βαρὸν ὄντα φέρει
 ἀντὶ κασιγνήτου, σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ 491
 100 φράζεο, καὶ ποτ' ἔμοῦ μνήσεται ἐξοπίσω.

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείση κακὸν ἄνδρα φιλήσαι,
 Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὢν;
 οὔτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῦ πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
 οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

105 Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
 ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἀλὸς πολιῦς.
 οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺν λήθον ἀμῶς,

Welcker ἦν τις. Hartung, qui haec cum prioribus iunxit, κῆν scripsit.
 — ἐπαινήση, ἐπαινήση A, ἐπαινήσει Oelp, ἐπαινέσει bcdhfimqrt,
 ἐπαινέσει n, ἐπαινέσει corr. g. Cobet ἐπαινήσει requirit. — τόσον,
 τόσσον i. — ὀρώης, ὀρώης A, ὀρώης O, ὀρώη ceteri quod praeoptat
 Cobet, mihi secus videtur. — V. 94. ἄλλη, ἄλλην AO. — ἰῆσι, ἰῆσι
 Bekker, ἰησι Adeglnpq, ἰησι befhint. — V. 95. ἑταῖρος, malim ἑταῖρῶ.
 — V. 96. εἶπη, εἶποι O. — γλώσση, γλώσσα c. — λῶα restitui ex AO,
 qui λῶα exhibent, ceteri λῶστα. confer v. 800. — φρονῆ Ai, ceteri
 φρονεῖ. — V. 97—100 separavi a prioribus. Hartung, qui necessitudi-
 nem tuetur, putat antea distichon intercisisse. Repetunt haec post
 v. 1164 AObdefhmn, ubi v. 97 ita legitur: Τοιοῦτός τοι (τις m, om.
 O) ἀνὴρ ἔστω φίλος κτλ. — ἔμοι, ἔμός O. — V. 98. γινώσκων A, ut solet,
 item O, γινώσκων ceteri. — φέρει, φέρειν O. fortasse φέρει legendum.
 — V. 99. ταῦτ', τοῦτ' AO infra (s. Bekk.) — ἐνὶ, ἐν O. — V. 100.
 ποτ' ἔμοῦ scripsi, ποταμον α corr. in ε a pr. m. A, ποτέ μου ceteri.
 — V. 101. σ' A ut Neander coniecit, om. ceteri. — V. 102. τί δ' ἔστ',
 malim τί δῆτ'. — δειλὸς A, om. O, κακὸς i, κείνος ceteri, quod fort.
 revocandum. — V. 103. οὔτ', ὅτ' bq, ὅττ' din. Leutsch. οὐδέ κεν (οὔτε
 κεν?) ἐκ χαλεποῦ πόνου desiderat, perperam. — πόνον, πόνοιο O. —
 V. 104. τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι Buttman (optativum iam Brunck alique
 restituerunt), errant qui μεταδοῦν' ἐθ. praeoptant, nam δοῦν ac simi-
 les formae non ex δοῦναι, sed ex δόμεν proficiscuntur. τοῦ μεταδοῦ-
 ναι (τ a sec. m. corr. ex γ s. Jord., α erasum est) θέλοι A, τοῦ μέγα δοῦν'
 ἐθέλει bdefhlmn, τοῦ μέγα δοῦναι θέλει O, ἐθέλει etiam cgi — V. 105.
 εὖ A, ceteri δ' εὖ: nescis in his saepenumero, copula utrum addita sit ab
 iis, qui cum prioribus coniungere volebant, an abiecta ab iis, qui senten-
 tiam compage solutam ab omni, quod reliquum erat, vinculo liberare stu-
 debant; cf. 955. Hartung haec cum prioribus coniunxit. — ἔρδοντι, ἔρδοντι
 bdefhmn ut alibi quoque saepenumero. — χάρις, χάρι e. — V. 106. ἶσον,
 ἴσον i. — V. 107. ἂν, τὸν O. — βαθὺν, βαθὺν O. — ἀμῶς, ἀμῶς^α O. —

οὔτε κακοὺς εὖ δοῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
 ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἦν δ' ἐν ἀμάρτης,
 110 τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχθαι φιλότης.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
 μνήμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μήποτε τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιῆσθαι ἑταῖρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

115 Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, 492
 ἐν δὲ σπονδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
 Κύρον' οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ [περὶ] πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ἄτη,

V. 108. εὖ prius om. el, alterum i. — ἀντιλάβοις, fort. ἄν τι λάβοις, Lorey ἀντιπάθοις. — V. 109. Verba ἄπληστον γ. ἔχ. κ. νόον affert Teles Stob. XCVII 31. — V. 111. ἐπαυρίσκουσι insolens activa forma, nec sententiae, quae requiritur, convenit verbum: nam aut dixerat poeta: *boni quovis beneficio contenti sunt* (ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον), quam sententiam aegre ex corruptis verbis restituas, aut: *boni vel mala, quae ipsis illata sunt, non curant*. Itaque olim conieci τὸ μέγιστον ἐλαφρίζουσι παθόντες, nam ἐλαφρίζειν videtur idem esse, quod ἐν ἐλαφρῷ ποιῆσθαι, *parvi ducere, huius gravate ferre*, uti est apud Herodot. I 118: καὶ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποιεῦμην, adde III 154. Eodemque modo interpretor illud Archilochium apud Euseb. Praep. Ev. XV 4: ἐν τῷ κἀθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην. Ahrens ἀμαυρίσκουσι coniecit, Emperius ἐκαμπίζουσι, Hartung τὰ μέγιστ' εὖ παῖρ' ἴσκουσι, Heimsoeth ἀποφλαυρίζουσι. — V. 112. μνήμα satis insolenter dictum. — V. 113. μήποτε τοι scripsi praeunte Brunckio, cf. v. 155, legebatur μή ποτε τον. — ἑταιρῶν corr. in ἑταῖρον A. — V. 115. Cf v. 643, 4 et Pseudophocyl. v. 92. Fortasse hoc distichon Phocylidis est. Etiam v. 147 paradosis similiter fluctuat. Hartung, quoniam infra eadem fere leguntur, hoc distichon cancellis circumscripsit. — βρώσιός εἰσιν, Ὁ βρώσιος εἰσίν. — V. 117. δ' om. O, hinc Leutsch κιβδήλοι' ἀνδρὸς coniecit, Praeterea Ὁ χαλ. γνῶναι οὐδέν. — V. 118. εὐλαβίης, ἢ φροντίδος margo bdfmn.

— πλέονος, πλείονος i, πλειόνος bdfhmn. Versus, quem interpretatur Camerarius: οὐδὲ περὶ πλείονος ἐστὶν οὐδὲν ἢ εὐλαβεῖσθαι καὶ φροντίζειν, corruptus: περὶ, quod corrector aliquis adiecit, ut versum suppleret, cancellis saepsi; nam εὐλαβίης ἐστὶ eodem modo dictum, quo Euen. I 6 ἑστῆς εἰσὶ διδασκαλίας. Fortasse βροτοῖς olim fuit scriptum, nam Leutschii inventum πνῖρ. i. e. πνῖρ haud placet. Heimsoeth ἔσθ' ὅπερ ἢ πλέονος commendavit, M. Schmidt δὲ ἐπὶ τευ πλέονος. Hartung hos duos versus adulterinos censet. — V. 119—24 affert Clemens Al. Str. VI p. 625 ed. Syl. recteque dicit Euripidem in Medea v. 516 haec imitatum esse. — V. 119. ἄνσχετος i, ceteri cum Clemente ἄσχε-

- 120 *Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῶ.*
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθη
ψυδρὸς ἑών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχη,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
- 125 *οὐδὲ γὰρ εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικίος,*
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὄριον ἔλθῶν·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπαταῶσ' ἰδέαι.
- Μήτ' ἀρετὴν εὐχου, Πολυπαῖδη, ἔξοχος εἶναι,* 493
 130 *μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.*

τος, in A supra scriptum: *difficilis*. — V. 120. *ῥάδιον*, prius *ῥήδιον* scripsi. — V. 121. *στήθεσσι*, *στήθεσι* n. — *λελήθη*, *λελήθη* A, *λελήθει* O, ceteri cum Clem. *λέληθε*. — V. 122. *ψυδρὸς*, quod Ruhnkenius coniecit, confirmat A, *ψυδρὸς* bdfhmn, *ψεδρὸς* cum Clemente cegl et corr. h, *ψεδρὸς* O. — *ἔχη* A, ceteri *ἔχει* cum Clem. — V. 124. *πάντων*, *πᾶν* bfm, *πᾶν* dh. — *ἀνιηρότατον*, *ἀνιηρότερον* Clem. — V. 125—128 Leutsch seiungenda censet, quippe quae olim subiecta fuerint disticho v. 117. 18, atque ita sibi videtur duo integra elegidia Theognidea recuperavisse, utrumque sex versibus comprehensum, v. 117. 18. 125—28 et 119—124, argumentis ille quidem usus speciosus magis, quam veris, velut quod Euripidis loco hanc suspicionem firmariasserit, omnino fallitur: tragicus enim necessitudinem, quae inter v. 119—24 et 125—28 intercedit, luculenter testatur. — V. 125. 126 affert Aristoteles Eth. Eudem. VII 2: *Δεῖ γὰρ πείραν λαβεῖν, ὥσπερ λέγει καὶ Θεόγνις. Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης κτλ.* et Apost. XIII 15 k. — V. 125. *οὐδε γὰρ εἰδείης* A, *οὐδὲ γὰρ εἰδοίης* O, *οὐ καὶ εἰδείης* c, *οὐ γὰρ εἰδείης* n et Ap., ceteri ut videtur omnes *οὐ γὰρ ἂν εἰδείης*, atque ita Aristoteles. Sed *ἂν* passim omittitur, ubi vel proximo priore inciso fuit additum, vel subsequitur, cf. v. 927. 1187. — *οὐδὲ* Aristot., *οὔτε* codd. — V. 126. *πρὶν*, Ap. *πρὶν ἂν*. — *πειρηθείης* A, *πειρασθείης* g, *πειραθείης* ceteri cum Arist. et Apost. Ahrens, nihil curans Aristotelis auctoritatem *πρὶν περ πειρηθείης*. — V. 127. *εἰκάσσαις*, *εἰκάσαις* f. — *ποτ' ἐς ὄριον* A, *Obdeflmnq ποτ' ἐσόριον*, Camerarius et Turnebus *ποτ' ἐς ὄριον*. Conieci *πρὸς (ποτὶ) χωρίον* (nisi aliud vocabulum latet, cf. Hesych. *ἐπάσκιον ἢ χῶνι· Σικελοί*), ut Theognis imaginibus e re metallica petitis uti solet, vid. 417. 450. 500. 1105, adde Isocr. ad Demonic. 25, qui solet Theognidem imitari. Sed vocabuli species non satis stabilita, nam fortasse *χωρίον* potius, quam *χωρίον* scribendum, cf. Zonar. et Suid. Malim igitur *ὥσπερ πρητήριον* i. e. qui mancipia emturus examinat, quamquam etiam possis tentare *ὥσπερ ποτὶ χωρίον ἔλθῶν*, i. e. quemadmodum qui agrum adit et visitat; nam verisimile hanc quoque translationem a re rustica esse petitam. Heimsoeth novavit *ποτ' ἐσόπριον* imagine incommoda et vocabuli forma inusitata usus. Hartung *ποτ' ἐς ἔμπυρον*, confidenter dictitans, si quis posthac aliam medelam circumspiciat, operam perditurum, at nec sententiae institutae convenit ista coniectura, nec Graeci *τὸ ἔμπυρον*, sed *τὰ ἔμπυρα* dixerunt. — V. 128. *πολλάκι*, *πολλάκις* bfm. — V. 130 poeta videtur scrip-

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἐπλεθ, ὅτοις ὀσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδεὶς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·

135 οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδῶς
ἐς τέλος εἶτ' ἀγαθὸν γίνεταί εἴτε κακόν.

πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
καὶ τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.

οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσ' ἐθέλησιν·

140 ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·

θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδεὶς πῶ ξεῖνον, Πολυπαῖδη, ἕξαπατήσας

οὐδ' ἰκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.

sisse ἀνδρὶ γένοιτο τυχεῖν ὧν τις ἐρᾷ (cf. v. 256), quam sententiam deinde explanavit pluribus; brevior non satis perite in arctum redegit. Neque prospere cessit Heinsoethis τρῶφῃ corrigenti. — V. 131—2. Stob. LXXIX 1. — V. 131. ἀνθρώποισι, ἀνθρώποις n (et Vind. ap. Stob.). quod fortasse aliquis praeferat. — V. 132. ἐπλεθ', ὅτοις scripsi, sive ἐπλετ' ὅτοις malis, A et ceteri ἐπλετο οἷς, edd. vulg. ἐπλετο τοῖς, apud Stob. ἐπλεθ' (sic A pro ἐπλετ') ὅσοις ὀσίης (ὀσίοις A) Κύρνε μέμηλε δίκης. — V. 133. κέρδεος, κέρδος bmq. — V. 134. δώτορες, δώτοτες bmq. — V. 136. γίνεταί AO, legebatur γίνεταί. — V. 137. πολλάκι, πολλάκις el. — V. 138. δοκῶν, Leutsch δοκέων. — V. 139. ἀνθρώπων, ἀνθρώπω corr. l. — παραγίνεται AO, legebatur παραγίγνεται. — ὅσ' ἐθέλησιν, A ὅσα θέλησιν, O ὅσα θέλησιν, bcdhfm ὅσ' ἐθέλησιν. — V. 141. 142, quos Schneidewin non recte separare voluit, affert Orion Anthol. V 12 ἐκ τῶν Θεόγγυιδος Ἐλεγείων. — V. 141. νομίζομεν, Geel σοφίζόμεθ', Leutsch κομίζομεν, conieci μάται' ἐλπίζομεν, sed nunc malim μάτην (sive μάταις) μοχθίζομεν. — V. 142. θεοὶ, οἱ Orion, sed hunc quoque θεοὶ legisse, inde apparet, quod sub titulo περὶ θεοῦ hoc disticho utitur. — δε κατὰ σφέτερον A, δὲ κάσφετερον O, δέκα σφέτερον e, δὲ κάσφετερον c, δὲ κάσφετερον Γ, δὲ κάσφετερον dh, δὲ κάσφετερον fm, δὲ καὶ σφέτερον n, δ' ἐκάς σφέτερον γρ. n, δὲ κάσφετερον s, καθδδὲ margo h; unde colligas olim scriptum fuisse θεοὶ γὰρ κάσφετερον, quemadmodum Aeoles κάσπολέω, κάσάθεις dixerunt. Apud Or. σφετέρων. — V. 144. ἰκέτην, ἰκέτην bfm. — θνητῶν quod cum οὐδεὶς iungendum foret, non caret offensione; corrigo θηπέων, similiter Schmidt θήπων, cf. Hesych. θήπει ψεύδεται, item θηπητής· ἀπατεῶν· et θήπων· ἕξαπατῶν. Herwerden ἀλιτῶν probante Leutschio. — ἔλαθεν A, ceteri plerique ἔλαθε. — V. 145. 146 affert schol. Aristot. Eth. Nic. V 3 ex cod. Paris. editus ab Osanno in Wolfii Analectis IV 538: βούλομαι εἰ μάλα σεμνὸς ὀλίγ. σ. χ. οἷν. ἢ πλ. ἀδίκως. et deinde v. 147 affertur; Rose in Herme V 79 idem scholion ex alio cod. Paris. edidit:

145 Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶσ' ἀρετῇ ᾽στιν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἐών.

494

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
150 Κύρῳ· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἔπεται.

Ἵβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ,
οὗ μέλλει χῶρον μηδεμίαν θέμεναι.

τοῦτο Θεόγυιδος· εἴρηται δὲ οὕτως· βούλομαι δ' εὖ μάλα σεμνὸς ὀλ.
. . . ἀδίκως χρήματα κεκτημένος· ἐν δὲ δικαιοσύνη συλλήβδην πᾶσαν
ἀρετὴν εἶναι. item ib. V 356 ex cod. Oxon. ubi βούλεο δ' εὐσε-
βέως . . . πασάμενος . . . πᾶσα ἀρετῇ. — V. 145. εὐσεβέων, εὐσεβέως g.
— V. 146. πασάμενος Brunck, libri πασάμενος. — V. 147. 148 con-
iuncti cum praegressis Brunckio praeunte: illud enim praeceptum sub-
secutum esse iustitiae laudem praeter illud scholion Aristotelium con-
firmat etiam Isocr. ad Demonic. 38: *Μάλλον ἀποδέχου δικαίαν*
πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον· τοσοῦτω γὰρ κρείσσω δικαιοσύνη χρη-
μάτων, ὅσα τὰ μὲν ζῶντας μόνον ὠφελεῖ, ἢ δὲ καὶ τελευτήσασι δόξαν
παρασκευάζει κτλ. — V. 147 affert Aristotel. Eth. Nic. V 3: *καὶ παροι-*
μιαζόμενοι φασιν· ἐν δὲ δικ. κτλ. Usus eodem versu ut videtur etiam
Phocylides, vid. fr. 11. — ἀρετῇ ᾽στιν, ἀρετῇ ἔστι Abfgmn, ἀρέτ' ἔστι
O (ap. Aristot. KblbOb ξνι, ceteri ἔστι). — V. 150. Κύρῳ· ἀρετῆς δ'
ολιγοῖς ἀνδράσι μοῖρ' ἔπεται A, ceteri ἢ δ' ἀρετῇ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρῳ
ἔπεται. — V. 151. κακὸν, κακῶ A et s (sed in marg. κακὸν). — V. 152.
οὗ, οὐ e. — μέλλει, Heimsoeth μέμνεν coniecit. — χῶρον, χῶραν el.
— μηδεμίαν, A μηδεμίην. — θέμεναι vulgo, quod perpauci ex dete-
rioribus libris firmare videntur, A θέμενον, on a sec. m. corr. in ω,
ac θέμενον praeter O etiam bedefhlms. Χῶρον similiter dictum
infra v. 822 *τούτων τοι χῶρον Κύρῳ ὀλίγη τελέθει* visum est idem
esse quod ὄρη, idque ipsum restituendum censuit Ahrens hoc loco,
Corais infra, utque hiatus asperitas procul haberetur, alii γὲ in-
seruerunt, nec meliore successu Hartung *ὃν μέλλει ᾽ν ὄρη μηδεμίᾳ θέ-*
μεναι refinxit. Herwerden aliquando *Ἔωρον* dictum esse censet, at guttu-
rali potius littera orbatam esse vocem latinum vocabulum *curae* vide-
tur arguere: itaque olim suspicatus sum Theognidum retinuisse prin-
cipalem litteram, sed ambigua forma incommoda, et consentaneum
litteram X, si olim adhaesit, dudum evanuisse; accedit, quod ὄρη
θέσθαι potius quam θεῖναι dici oportebat. Itaque assentior Hermannō,
qui usitatum χῶρος vocabulum agnoscit, Theognidis versus componens
cum Aeschyleo Ag. 78 *Ἄρης δ' οὐκ ἐνὶ χῶρα*, ut sit locus sive nume-
rus, in quo quid habetur. Sane χῶρα dici solet locus, quem cuique
in acie vel choro praefectus attribuit, unde ἀχώριστος qui nullo est
loco dicitur. Atque Aeschyleum ἐνὶ χῶρα idem fere significat, quod ἐν
μοῖρα; sed ad Theognidea illustranda adhibeo Hesychii glossam: *ἄχω-*
ρος· ἐν κατάρα λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίον μήτε κατάστασιν οὐκίας ἔχων.
Videntur enim, cum quem diris devoverent et extorrem facerent, pre-
cati esse, ut scelerati hominis μηδεμίᾳ χῶρα esset, quorsum etiam
ἀτόρτος apud Cratinum et Aristophanem spectat. Atque Hesychii

Τίττει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπηται
ἀνθρώπων, καὶ ὅτω μὴ νόος ἄρτιος ἦ.

155 Μήποτε τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεῖς,
μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως, 495
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
160 ἀνθρώπων ὃ τι νυξὶ χῆμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοὶ τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίνεται εἰς ἀγαθόν.

testimonium plane confirmat devotio, quam edidit Kumanudes in sylloge titularum sepulcr. 2585: καὶ εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι, ἀνόνητα αὐτῷ γίνονται καὶ ἀχωρα καὶ ἀμοιρα καὶ ἀφανῆ αὐτῷ ἅπαντα γένοιο. Etiam Hartel χάρη τιεetur, cum antea h. v. ῥῶμην, infra μοίρη coniecisset. — V. 153. Eandem sententiam Solon protulerat, vid. Clemens Al. Strom. VI p. 740: Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· τίττει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ὄλβος ἔπηται, ἀντικρὺς ὁ Θεόγνις γράφει· τίττει τοι κόρος ὕβριν ὅτ' ἂν κακῷ ὄλβος ἔπηται. Affert etiam Schol. Pindari Ol. XIII v. 12 tanquam Homeri versum. Et fortasse antiquior utroque elegiographo epicus poeta usurpavit, quorsum fortasse referenda est ea forma, quam servavit Diogenian. Prov. VIII 22: Τίττει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείη, ubi vid. interpretes. Hartung totum distichon Soloni vindicat (quod sic conformat ὅταν πολὺς ὄλβος ἔπηται Ἀνθρώποισιν, ὅτω κτλ.), eidemque etiam tribuit v. 155—8, quod parum est probabile. — V. 153. ὅταν, ὅτ' ἂν A. — V. 154. ἀνθρώπων, AO ἀνθρώπων (A αὐτῶν ut saepius). — ἦ, εἴη n. — V. 155—158 affert Stob. XCVI 15, et his continuo sine lemmate adiungit v. 179. 180, sed Vind. praemittit versui 157 τοῦ αὐτοῦ, affert etiam Apost. VIII 28a v. 157. 158. — V. 155. τοι, μοι Stob. — θυμοφθόρον, s θυμοφθόρον. — χολωθεῖς, χαλεφθεῖς Stob. (sed Gesn. marg. χολωθεῖς). — V. 156. μηδ' ἀχρημοσύνην, Bekker praeoptavit μηδὲ χρημοσύνην. Heimsoeth Stobaei scripturas μοι et χαλεφθεῖς praefert, ac deinde eodem auctore abusus Κύρν' ὀλοήν πρόφερε. — οὐλομένην, Κύρνε, κακῆν Stob. (sed Vind. Trinc. om. Κύρνε, Voss. νυκακῆν). — V. 157. γάρ τοι, μὲν γὰρ el (ap. Stob. μὲν τοι, sed AB Gesn. m. γάρ τοι, μὲν om. Voss. Trinc.). — ἐπιρρέπει, A επιρρεπι. — ἄλλως Stob. (τ' ἄλλως Vind. Voss., ἄλλος Trinc. ἄλλω Gesn. m.), ἄλλω Apost. et Theognidis libri praeter s, qui ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλω probante Hartungo. — V. 158. μηδὲν A et Stob., δ' οὐδὲν ceteri et Apost. Firmat ἄλλως et μηδὲν Basilios M. II 177: ἐν οἷς φησὶ (Θεόγνις) τὸν θεὸν . . . τοῖς ἀνθρώποις τὸ τάλαντον ἐπιρρέπειν ἄλλοτε ἄλλως, ἄ. μ. πλ. ἄλλοτε δὲ μηδὲν ἔχειν. — V. 159 et 60 affert Apostol. XI 38 a. Arsen. 355. — V. 160. χ' ἡμέρη A, χ' ἡμέρα vel χῆμέρα ceteri. — V. 161—168 Hartung Solonis esse existimat. — V. 161. 162 affert Apost. XIV 68a. — V. 162. γίνεται O et Apost., legebatur γίνεται (etiam A).

εἶσιν δ' οἷ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἔπεται.

165 Οὐδείς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

"Ἄλλ' ἄλλω κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκέες ὄλβιος οὐδείς
ἀνθρώπων ὁπόσους ἡέλιος καθορά.

170 Ὅν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδῇ γίνεταί οὐδεμία.

Θεοῖς εὐχου, θεοῖς ἐστὶν ἐπι κράτος· οὐ τοι ἄτερ θεῶν 496
γίνεταί ἀνθρώποις οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

"Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενήη πάντων δάμνησι μάλιστα
καὶ γήρως πολιού, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου,
175 ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαδνκήτεα πόντον

V. 163. εἶσιν, O εἶσι. — δειλῶι A, κακῷ O, φάτω ceteri. —
V. 167. Similiter Solon 14: Οὐδὲ μάκαρ οὐδείς πέλεται βροτός, ἀλλὰ
πονηροὶ Πάντες, ὅσους θνητοὺς ἡέλιος καθορά. — Post ἀτρεκέες
interpungunt bdfgmn. — V. 168. ὁπόσους, ὁ τόσους c. — V. 169.
ὃν δὲ, O om. δὲ. — libri τιμῶσιν ὃ, nisi quod AO ὃ. K in ras.
τιμῶσ' ὃν quam emendationem recepi. Ahrens ὃ καὶ κοιμεύμενος
(κοιμώμενος) ἄνει (Schneidewin ἀγρεῖ, Hartung αἰρεῖ), sed cf. Sophoclis
versum ex Thyeste I apud Orion. V 10: Σοφὸς γὰρ οὐδείς πλὴν ὃν
ἂν τιμῶ θεός. ubi non debebat Seyffert oratione inversa ὅς ἂν τιμῶ
θεὸν scribere; versus tres qui sequuntur sunt ex eadem scena illius
tragoediae petiti, sed non continuo hunc v. excepisse videntur: 'Ἄλλ'
εἰς θεὸν σ' ὀρῶντα, κἂν ἔξω δίκης χωρεῖν κελεύη, κείσ' ὀδοιπορεῖν
χρεῶν· ἀσχερὸν γὰρ οὐδὲν ὦν ὑφηγοῦνται θεοί. ibi εἰς θεὸν σ' scri-
bendum esse, pro εἰς θεοῦς, ut dudum conieci, recte perspexit Seyffert.
— V. 170. ἀνδρὸς, Hermann ἀνδράσιν, idemque, si recte intelligo, hoc
distichon, amissis v. 171. 172 arcte coniungendum censet cum v. 173
seqq. — γίνεταί AO; legebatur γίνεταί. — V. 171. θεοῖς ἐστὶν ἐπι
κράτος scripsi, nisi forte quis τοῖς ἐστὶν ἔ. κ. praeferat, ne idem vocabu-
lum ter repetatur. θεοῖσιν ἐπικράτος A, οἷς ἐστὶ κράτος O, οἷς ἐστὶ μέγα
κράτος ceteri. Cf. Homer. Hymn. in Cer. 150: Ἀνέρας οἷσιν ἔπεσι μέγα
κράτος ἐνθάδε τιμῆς, Bekker θεοῖσιν γὰρ ἐπι κρ., Schmidt θεοῖς εὐχου,
θεοῖς, οἷσιν ἐπι κράτος perperam. — οὔτοι A, οὔ τι ceteri. — V. 172.
γίνεταί AO, legebatur γίνεταί. — V. 173. δάμνησι, A δάμνησι. —
V. 174. πολιού, Heimsoeth tacens πλεῖον substituit. — V. 175. 176 plurimi
scriptores afferunt, Stob. XCVI 16. Clem. Strom. IV 483. Plut. de comm.
not. 22, de Stoic. repugn. c. 14. Schol. Thucyd. II 43. Hermog. Progymn.
T. I p. 24 ed. Walz et Aphthon. p. 68, adde Rhetor. ed. Walz T. II

ῥιπτεῖν, καὶ πετρεῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενιῆ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλωσσο δέ οἱ δέδεται.

Χρῆ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 497
180 δίζησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.

306 et 309 et Praef. p. XI, ibid. Theodoret. XI 153. Schol. Aristotel. T. IV 8 et 14. Cram. An. Par. IV 404, 30. Respicit Lucianus de merc. cond. c. 5: καὶ ὑπὲρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαδνηκίτητα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ πετρῶν, ὡς φῆς, κατ' ἠλιβάτων, idem Apol. de merc. cond. c. 10: τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεογνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν, οὐκ ἀπαξιοῦντος καὶ ἐς βαδνηκίτητα πόντον σφᾶς αὐτοῦς ῥιπτεῖν καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν. adde Timon. c. 25, ubi Mercurius Plutum compellat: ὥστε καὶ ἐς βαδνηκίτητα πόντον φέροντες ἔρριψαν ἑαυτοὺς καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ἀπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοῦς. Cf. etiam Boisson. Anecd. Nov. 181 et 394. Eust. II. 998, 25, et Ammianus Marcell. XXIX p. 448: „Angustiis formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites suadet Theognis poeta vetus et prudens.“ — V. 175. ἦν δὲ χρῆ, ita Theognidis codices, quod profectum ab iis, qui haec cum proxime praegressis copulare voluerunt; nam omnes, qui his versibus utuntur, χρῆ πενίην afferunt. — ἐς, εἰς Clemens et unus Theodoretii cod. — βαδνηκίτητα A, et apud Stob. (ubi vulgo μεγακήτητα) codd. AB Gesn. marg. sicut Clem. Plut. de Stoic. rep., sed ceteri Theognidis codd. μεγακήτητα, ut Plutarch. de comm. not. Schol. Thuc. Theodor. Eust. Rhetor. — V. 176. ῥιπτεῖν, A ῥιπτειν, ῥίπτειν g Schol. Thuc., sed ῥιπτεῖν Stob. Clem. Plut. utroque loco, Lucian. Hermog. plerique codd. (unus ῥίπτειν, alius ῥίπτεσθαι) Aphth. Theodoret. — πετρεῶν A, ceteri πετρῶν; sed πετρεῶν ap. Stob. AB (vulgo πετρῶν) et Clem.; πετρῶν Plut. utroque loco Sch. Thuc. Luc. Hermog. Aphthonius Theodor. — κατ' ἠλιβάτων, καθ' ἠλιβάτων A. — V. 177. 178 affert Stob. XCVI 14, ita ut coniunxerit cum v. 649—653, fortasse in collectione, qua utebatur, infra hoc distichum erat repetitum, sed propinquum fuisse priori disticho etiam Lucianus indicat de merc. cond. 5: εἶτα ὁ Θεογνις πρόχειρος καὶ πολὺν τὸ πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενιῆ δεδμημένος, καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. et deinde addit illa: καὶ ὑπὲρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαδνηκίτητα κτλ. Affert hoc distichon etiam Artemidor. Oneir. I 32. Plut. de poet. audiend. c. 4. Arsen. 149 et initium Aristot. Eth. Eudem. III 1. Respicit Liban. III 30 seq. — V. 177. καὶ, scriptores, qui utuntur hoc versu, πᾶς (ap. Artem. L παρά), haud dubie rectius. — δεδμημένος, πεπεδημένος Artemidorus (sed L δεδμημένος). — V. 178. οὔθ' ἔρξαι g (Stob. Plut.), οὔθ' ερξαι A, οὔτ' ἔρξαι ceteri codd., οὔδ' ἔρξαι V Artemidori. Theognis solemne carmen defixionis scite ad paupertatem rettulit, cf. plumbeam tabellam ap. Kumanudem Tit. Sēpuler. 2590: καταδεδέσθω Πυθιοτέλης πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν χθόνιον καὶ τὴν Ἐκάτην τὴν χθονίαν καὶ γλώτταν καὶ ἔπη καὶ ἔργα. item χάρης vocabulum ex diris repetitum, vide quae ad v. 152 adnotavi. — V. 179. 180. Stob. XCVI 15, ita ut adiunxerit v. 155—158. — χρῆ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ, χρῆ δ' αἰεὶ κατὰ Stob. (sed marg. Gesn. χρῆ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ). — τε om. O. — V. 180. δίζησθαι A, ceteri δίζεσθαι cum

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῶ βέλτερον ἀνδρί,
ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Stob. — χαλεπῆς, χαλεπῇ pr. A. — V. 181. τεθνάμεναι A, τεθνάσαι bcfgm, τεθνᾶσαι dehlh, in O evan. — βέλιτι/ O. — V. 182. ζῶειν, ζῶει l. — V. 183 — 186 ipse Stobaeus affert LXX 9: Θεόγνιδος; idem vero ex Xenophonte affert v. 183 — 190 LXXXVIII 14: Ξενοφῶντος ἐν τοῦ περὶ Θεόγνιδος. Xenophontis hic liber nusquam alibi commemoratur, Heiland existimat hunc locum ex integro etiam tunc ἀπομνημονευμάτων opere petitum esse, ego suspicor scriptum olim esse: Ξενοφῶντος * * * * Ἀντισθένους ἐν τοῦ περὶ Θεόγνιδος, cuiusmodi errores frequentes in Stobaeo; confer Diog. Laert. VI 15, ubi Antisthenis libros recenset: περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας προτροπικὸς πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, περὶ Θεόγνιδος δ'. ε', potuitque Antisthenes nobilitatis contemptor haec scribere; nam continent nihil fere aliud, quam quod Antistheni placuisse Diogenes VI 11 dicit: ἀπεδείκνυε τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς τοὺς καὶ ἐναρέτους. Utut est, a Socratico philosopho haec profecta esse apparet. Leguntur autem ibi haec: Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως· Οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποιήται, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ καλίας ἀνθρώπων καὶ ἔστιν ἡ ποιήσις σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων, ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ἂν συγγράψειεν περὶ ἱππικῆς. Ἡ οὖν ἀρχὴ μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν· ἀρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὐ γενέσθαι· ὥτετο γὰρ οὔτε ἀνθρώπων οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσοντα ἀγαθὰ εἶη. Ἐδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζῴοις χηρῆσθαι, ὅσα μὴ εἰκῆ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναϊότατα ἔσονται. Δηλοῖ δ' ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Κριούς . . γένος. Ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι (adde ὀρθῶς) γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων, κατὰ γίνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κάμιον αἰεὶ μιννόμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι (scr. μινννόμενον τοῦ χεῖρονος τῷ β.). Οἱ δὲ πολλοὶ ἐν τούτων τῶν ἐπῶν οἰοῦνται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην (scr. φιλοχρημοσύνην) τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν, καὶ ἀντιχημάτων ἀγένειαν καὶ καλίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδότας (legendum videtur ὡς ἀντι χρ. ἀ. κ. κ. ἀντικαταλλάττεσθαι εἰσθῶτων), ἔμοι δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν περὶ τὸν αὐτῶν βίον. Itaque haec erat prima elegia, quae continuo excipiebat prooemium (unde est v. 19—26). — Haec olim scripsi. A Xenophonte haec aliena esse manifestum; neque ex subditicio aliquo libro petita esse credibile, siquidem qui eiusmodi fraude usi sunt, id fere egerunt, ut famam de similitate Xenophontis cum Platone exornarent. Sed quod Antistheni attribui, iam retracto, neque enim eius librorum eclogis usus est Stobaeus. Omnino in scriptio libri περὶ Θεόγνιδος de vitio suspecta, nomen Θεόγνιδος, cum aliud vocabulum intercidisset, perperam iteratum ex principio huius eclogae, itaque nihil superstes nisi ἐν τοῦ περὶ, sed probabiliter redintegres (Ἀριστοτέλους) ἐν τοῦ περὶ (εὐγενείας). Post Xenophontis eclogam, quae intercidit (fort. Agesil. c. 1, 2) inseruit Stobaeus locum ex hoc Aristotelio dialogo, quo usus est identidem, neque quidquam inest in hac ecloga, quod Aristotele sit indignum, praesertim si memineris dialogi scriptorem varias sermocinantium sententias exhibere. Quae Leutsch in Phil. 29, 519 seq. proposuit, improbanda sunt: nam quamvis et ipse hoc loco Aristotelis eclogam insertam fuisse suspicetur, tamen plurima, quae hic leguntur, Aristoteli abiudicat et novicio scriptori attribuit: neque recte ἀρχὴν τῆς ποιήσεως exordium elegiae alicuius interpretatur, id quod ποιήματος dici oportebat: nam poesis, ut Lucilius testificatur, est opus totum, ut tota Ilias unast σύνθεσις aut (patris)

Κριούς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν

185 βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει

ἔσθλός ἀνήρ, ἣν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.

498

οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναιίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.

χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἔσθλός ἐγγυμεν,

190 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.

οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαῖδη, ἀστῶν

μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἔσθλὰ κακοῖς.

Αὐτὸς τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν εἴδουσαν

εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,

Annales Enni, atque stuc unum est maius multo, quam quod dixi ante poema. Recte igitur Aristoteles Theognidis ὑποθήκας πρὸς Κύρνον appellat ποιήσιν, et ἀρχὴ ποιήσεως est, ut olim dixi, prima huius operis elegia, quae prooemium excepit: neque offendit, quod philosophus hanc ποιήσιν censet σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων esse, commode totius operis institutum significans, nam σύγγραμμα nihil aliud est quam liber. — V. 183. κριούς μὲν καὶ ὄνους, κύνες μὲν δὴ πᾶσι Stob. Ceterum imitatus est haec Pseudophocyl. v. 201. — διζήμεθα, διζοίμεθα apud Xenoph. Stob. duo codd. (AB). — V. 184. εὐγενέας, εὐγενείας Xenoph. (sed A Trinc. εὐγενίας). — τις, τοι Xenoph. (sed τις A Voss. Ars. Trinc.). — ἀγαθῶν, ἀγαθοῦ Xenoph. (sed ἀγαθῶν Ars.). — V. 185. βήσεσθαι, βήθεσθαι bfmq, βίνεσθαι margo q, κήσασθαι Xen., olim βαίνεσθαι conieci passive dictum, ut est ap. Lucian. dial. deor. 22; sed tueor βήσεσθαι (item Leutsch); est enim ἐξ ἀγαθῶν, quod Camerar. quoque censet, breviter dictum pro ἐξ ἀγαθῶν ὄντας ἵππους, prorsus ut est infra 189: καὶ ἐκ κακοῦ ἔσθλός ἐγγυμεν καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. et 1112: μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἔσθλός ἀνήρ. Confirmat Themistius XXI p. 302 ed. Dindf. qui haec respicit: ἐγὼ μὲν γὰρ ὀρῶ τὸν τε ἵππον ἐξετάζοντας τὸν βησόμενον, εἰ γαυρός τε καὶ ὑπαύχην καὶ ἐλεύθερος. Mey γίνεσθαι requirit, poteratque adhibere Plat. Rep. V, 459, quem locum imitatus Ocellus Lucanus extr., sed iure hanc suspicionem repudiat Leutsch. — κακὴν, ap. Xen. om. Voss. — V. 186. ἣν, ἣν b, ἔν' el. — οἱ, τις Xenoph. non male. — διδῶ, φέρη Stob. — V. 187. οὐδὲ γυνὴ A cum Xenoph., οὐδεμίη O, οὐδεμία ceteri. — V. 188. βούλεται, βούλετ' Ocmn. — V. 189—192 coniunxi, quod Brunck quoque fecit, cum prioribus, firmatque hoc Xenoph. locus, quamquam sane apud ipsum Theognidem post v. 190 alia plura videntur interiecta fuisse. Ceterum ad eandem hanc elegiam etiam sequentes versus 193—196 sunt revocandi. — γὰρ Xenoph., μὲν male Theognidis codd. — ἐκ κακοῦ, pr. A εκκοῦ. — V. 190. πλοῦτος A et corr. g cum Xenoph., πλοῦτος ceteri. — γένος, γένης l, ξένος f. — V. 191. οὕτως, fort. οὕτως scrib. — γένος om. bfm. — V. 192. συγγραφ. ut vid. A. — V. 193. αὐτὸς τοι ταύτην, αὐτὸς τοιαύτην O, Kayser ἀστὸς τοι ταύτην, Geel οὔτος τοι ταύτην, Heimsoeth ἀστὸς τοι γαμετήν. Ipse Theognis nomina duo propria posuisse videtur. Ita olim scripsi, quae perperam interpretatus est Hartung, qui collaudat me, quod hic nomina propria deli-

195 εὐδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἣ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρῆμα δ', ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.

εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
200 κτήσεται, εἶθ' ὄρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἐλών, 499

αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτῆν
αὐτίθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.

ἀλλὰ τὰδ' ἀνθρώπων ἀπατᾶ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας·

205 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς τίσει κακὸν χρέος οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν·

ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδῆς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἔξετο κῆρα φέρων.

tescere intellexerim: at ego non librorum errore, sed brevioris opera haec nomina oblitterata esse putavi: irritus igitur erit labor, si quis haec nomina indagare velit, quemadmodum Hartung *Αὐτοκλήης Ἀγγην* coniecit, atque cum in his nominibus nescio quam irrisionem inesse crederet, propterea omnem locum Theognidi abiudicavit. εἰδῶς, ἰδῶν — pr. n. — εἰούσαν, οὔσαν eg. — V. 195. εὐδοξος A, ἐνδοξος ceteri. — V. 196. ἐντύει Brunck, libri ἐντύει (ex corr. in O). — V. 197—208 fortasse *Solonis* sunt, vide quae in Mus. Rh. III 230 dixi, ubi cum aliis composui. — V. 197. χρῆμα δ', ὃ μὲν scripsi, χρῆμα δ' ὁ μὲν A, χρῆμαδ' ὧ O, χρῆματα δ' ὧ ceteri, Lachmann χρῆμαδ' ὄτω. — V. 198. αἰεὶ, αἰεὶ c. — παρμόνιμον, παρ μόνιμον hlmm et alii plerique, γὰρ μόνιμον eg. — V. 199. παρὰ καιρὸν est praeter ius, fere ut infra v. 401: Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἐργασιν ἀνθρώπων modum significat, et epigr. ap. Schol. Eurip. Hipp. 263: Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν· Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. cf. Diog. Laert. I 41 (Anthol. Append. 206), ubi Hecker satis intempestive μέτρον restitui voluit, item Aeschylus in Prometheus v. 507 καιροῦ πέρα dixit. — V. 200. παρ' A. — V. 202. αὐτίθις libri, malim αὐτίς. — V. 203. οὐ, οὔτε n. — ἐπ' cegl, ἔτ' ceteri, etiam A. — αὐτοῦ Iacobsius, αὐτῶν corr. l, αὐτοῦς ceteri. Brunck conij. οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς . . . πρήγμασιν, Kayser οὐ γὰρ ἕκαστος (vel ἅπαντας) . . . ἀμπλακίης, Schneidewin οὐ γὰρ ἔτ' αὐτῶς κτλ.,

O. Schneider οὔτι γὰρ αὐτῶς. — V. 204. τίνονται, τίνονται f, γίνονται eg. Sylburg scripturam τίνυνται memorat. — μάκαρες, μάκαρος e. — πρήγματος, πράγματος el, πράκτορες margo g. — ἀμπλακίας, quod Brunck conij. A, ἀμπλακίης ceteri. — V. 205. αὐτὸς, αὐτοῦς Obdefhlmn, αὐτὸς γρ. l. — τίσει bedfhlmn, τίσει Oel, εἰσει A, quod Brunck coniectura assecutus est. — οὐδὲ AO, ὅς δὲ *, quae lectio fortasse vera, ut deinde v. 207, αὐτὸν δ' οὐ κατέμαρψε δίκη scribendum sit. — V. 206. ὑπερκρέμασεν scripsi, ὑπεκρέμασεν O, ἐπεκρέμασεν ceteri. Conf. Pind. Ol. I 57: ἄταν ὑπέροπλον, ἄν οἱ πατῆρ ὑπεκρέμασε καρτερῶν αὐτῷ λίθον. — V. 207. κατέμαρψε, A κατάμαρψε quod pr. m. corr.

Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·

210 τῆς δὲ φυγῆς ἔστιν τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Οἶνόν τοι πίνειν πούλυν κακόν· ἦν δέ τις αὐτόν

πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρνε, φίλους κáτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,

ὀργῆν συμμίσγων ἦντιν' ἕκαστος ἔχει.

V. 209. 210 repetit A post v. 332. — οὐκ ἔστιν scripsi ex A (οὐκ ἔστι), qui infra ut saepe germanam lectionem servavit, quam etiam Clemens Str. VI p. 620 commendat: πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος· οὐκ ἔστιν φ. φ. κ. π. ἑταῖρος, Εὐριπίδης πεποιήκειν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος. Hic omnes codd. οὐδεὶς τοι. — V. 210. est hic A, ἔστι O. — ἀνιηρότατον A infra, hic omnes ἀνιηρότερον. — V. 211. 212 antea cancellis saepsi (Brunck plane segregavit), legitur enim infra v. 509. 10 distichon eiusdem argumenti, quod pristinam speciem retinuit, quae hic immutata est. — πίνειν πούλυν, g πούλυν πίνειν, AO πολύν. — V. 212. πίνει O. — V. 213. 214 videntur sane ex eadem elegia petiti esse, ex qua proximi versus, confer infra v. 1071—4, non tamen continuo coniungendi. — V. 213. Κύρνε, θυμὲ A. — κáτα Bekker, libri ut videtur κατὰ (A κατá). — V. 214 numerosior fit versus vocabulis traiectis συμμίσγων ὀργῆν, cf. v. 312 γινώσκων ὀργῆν ἦντιν' ἕκαστος ἔχει, v. 1072 συμμίσγων' ὀργῆν οἶος ἕκαστος ἔφν. — V. 215. 216 affert Athen. VII p. 317 A: ὡς καὶ ὁ Μεγαρεύς Θεόγνις φησιν ἐν ταῖς ἐλεγείαις· Πούλύπον . . . ἐφάνη, ὁμοίως ἱστορεῖ καὶ Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ παροιμιῶν παρατιθέμενος τάδε τὰ ἔπη, οὐ δηλῶν ὅτου ἔστι· Πούλύποδος μοι τέκνον ἔχων νόον Ἀμφίλοχ' ἦρας, τοῖσιν ἐφαρμόζων, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἔκηαι, et rursus initium adhibet XII p. 513 D: καὶ ὁ Θεόγνις πούλύπον ὀργῆν ἴσχε πολυπλόκου. Affert porro Plut. de amicor. mult. c. 9: καταγελάων τοῦ Θεόγνιδος παρανοῦντος· Πούλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος, ὃς ποτὶ πέτετῃ, τῆ περ ὀμιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. et de solert. animal. c. 27: καὶ Θεόγνις ὁμοίως· Πούλύποδος νόον ἴσχε πολυχρόου ὃς π. π. τῆ περ ὀμιλήσῃ τ. ἰ. ἔ. et plane eodem modo Quaest. natur. c. 19, nisi quod προσομιλήσῃ ibi legitur. Et cum Plutarchi altera lectione convenit quod est apud Diogenian. I 23 (Apostol. II 39): Ὅμοιον· Πολύποδος πολυχρόου νόον ἴσχε. Affert v. 215. 216 etiam sch. Luc. de saltat. 67 et respicit Iulian. Misopog. 349. Parodia legitur ap. Philostr. vit. Soph. I 5: Πανσόφου ὀργῆν ἴσχε Φιλοστράτου, ὃς Κλεοπάτηρ Νῦν προσομιλήσας τοῖος ἰδεῖν πέφαται. Theognis hic quoque sua debet antiquioribus poetis: insigne enim hoc et Graecorum ingenio imprimis conveniens praeceptum Amphiarus Thebas proficiscens filio dedit

Πούλύποδος μοι τέκνον ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἦρας,
τοῖσιν ἐφαρμόζειν, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἔκηαι,
ἄλλοτε δ' ἄλλοῖος τελέθειν καὶ χώρῃ ἔπεσθαι.

nam cum duobus hexametris apud Ath. VII p. 317 A coniungendus est tertius apud Zenob. I 24, Diogen. I 23 (quod est apud Antig. Caryst. 25: ὄθεν δῆλον καὶ ὁ ποιητῆς τὸ θυρλούμενον ἔγραψεν· Πούλύποδος ὡς τέκνον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν τοῖσιν ἐφαρμόζειν, ab iis ortum, qui peculiare praeceptum unicuique accommodare studebant). Qui quidem versus sive ex Thebaide sive ex peculiari aliquo carmine didactico (vid. comment. de com. Att. p. 220) petiti sunt. Amphiarai

215 Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλόκου, ὅς ποτὶ πέτρῃ, 500
 τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
 νῦν μὲν τῆδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἄλλοῖος χροά γίνου.
 κρέσσων τοι σοφίῃ γίνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
 220 Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευσ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἰδμεναι οὐδέν,
 ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δῆνε' ἔχειν,
 κείνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
 ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα, 501
 225 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείησιν ἐπεσθαι,
 τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

autem illud cum Amphilocho colloquium praeter Pindarum et a tragicis poetis et ab artificibus expressum videtur, de qua re alias dicetur. Hoc ipsum praeceptum imitati sunt multi, non solum Pindarus, sed etiam Sophocles in Iphigenia, qui versus sic sunt corrigendi: *Νόει πρὸς ἀνδρὶ χροάμα πουλύπου ὅπως Πέτρα τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.* et qui invertit Pseudophocyl. 49: *Μηδ' ὡς πετροφνῆς πολύπου κατὰ χῶρον ἀμείβω.* — In Theognideis versibus triplex scriptura tradita, πολυπλόκου, πολυχρόου, πολύφρονος. Teneo πολυπλόκου quod praeter Th. libros Athen. testatur, est enim convenientissimum, cf. Theogn. v. 67 πολυπλοκίαι, atque etiam Ion tragicus ap. Athen. VII 318 E commendat. Coloris varietas extrinsecus ascita proximis versibus notatur itaque posthabenda lectio πολυχρόου: denique πολύφρονος quod semel Plutarchus exhibet, memoria eum fefellit. Praeterea Plutarchum apparet hemistichium *πουλόποδος νόου ἴσχε πολυχρόου* reperisse, quemadmodum corrector aliquis videtur immutasse, quem Hartung ut rerum novarum studiosus fuit, sequitur. Ceterae discrepantiae leviores sunt. — V. 215. Πουλύπου, πολύπου ap. Ath. utroque loco duo codd. (BP). — ὄργην, ὄρμην el. — πολυπλόκου, πούλυπλόκου ap. Ath. altero loco unus cod. (B). — ποτὶ, ποτε eh. — V. 216. προσομιλήσῃ g, προσομιλήσει ceteri et Schol. Luc., apud Ath. recte προσομιλήσῃ (sed C προσομιλήσει). Ecdosis, qua Plut. usus est, τῆπερ ὀμιλήσῃ exhibuit. — V. 217. ἐφέπου, ἐφ' ἔπον c. — τοτὲ, τότε A, ποτὲ g. — γίνου AO, legebatur γίγνω. — V. 218. κρέσσων A, κρεῖττον γρ. 1, κραιπνόν ceteri, Brunck alique κρεῖσσαν ediderunt, cf. infra v. 1073—4. — τοι, τι On. — γίνεται O, legebatur γίνεταί (ita A). — ἀτροπίης, εὐτροπίης eg et γρ. 1. — V. 219. Μηδὲν A et Turnebus in calce, ceteri codd. μηδ' (O μηδ'). — πολιητέων A, πολιτάων O, πολιτῶν ceteri. — V. 220. ερχεν A, ἔργου el, ἔρχου ceteri. — V. 221—226 affert Stobaeus IV 27. — V. 221. τοι, σοι c. — ἰδμεναι οὐδέν, ἰδμεν καὶ οὐδέν bfm, ἰδμεναι οὐδενός O, ἔμμεναι Stob. (ap. Schow bc ἰδμεναι). — V. 222. ἔχειν, litt. ν in A vix conspicui potest, neque tamen deleta est. — V. 223. κείνός γ', O κείνοσδ, fortasse κείνος δὴ ἄφρων (δᾶφρων). Hermann transponere vult ἄφρων κείνός γ'. — βεβλαμμένος, βεβλαμμένον Odhfmn. — V. 225. κακοκερδείησι proletarii libri tantum non omnes recte, quemadmodum ἀκέρδεια dicitur, κακοκερδείησιν AOm, et Stob. codd. (nisi quod Voss. κακοκερδίοισιν, Trinc. κακοκερδείησιν). — V. 226. ἄδον,

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.

οἷ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;

- 230 χροήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
πέμψη τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρουι δῆμῳ,
Κύρῳ, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

- 235 Οὐδὲν ἐπιπρέπει ὑμῖν ἅτ' ἀνδράσι σφωζομένοισιν,
ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἀλωσομένη.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπίρονα πόντον

A αδον, O ἄδον. Stobaeus μάλλον ἔτ' εἰσὶ φίλοι, ex manifesta correctione. Poeta fortasse scripserat σοὶ δὲ δολοπλοκίαι μάλλον, ἄπιστε, ἄδον, quae de inſustria immutavit qui has eclogas concinnare instituit. — V. 227—32 Solonis sunt versus, leguntur El. IV 71—76, sed non sine diversitate. Videntur ab eo, qui Theognidea concinnavit, consulto pleraque immutata esse, velut v. 74: κέρδεά τοι θνητοῖς ὅπασαν ἀθάνατοι, ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς πέμψη τισομένην. — V. 228. πλεῖστον, O πιστόν. — βίον AO et vulgo, Bekker νόον edidit, nihil omnino de librorum scriptura testatus. — V. 230. γίνεται, v. γίγνεται. — V. 232. πεμψη A, πέμψει ceteri. — ἄλλοτε, O ἄλλοτε τ'. — V. 235. οὐδὲν ἐπιπρέπει ὑμῖν scripsi, οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν A, οὐδέ τι πρόπει ὑμῖν O, οὐδέ τι πρόπει ἡμῖν el, οὐδ' ἔτι γε πρόπει ἡμῖν bedefghmq et om. γε r. Ut numero versus consulerent, Sylburg ἄμμιν, Brunck ἡμῖν scripsit, Bekker οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν, Ahrens et Hartung οὐδὲν ἔτι πρόπει ἡμῖν. — σφωζομένοισιν scripsi, vid. ad v. 68, A σωίζομενοισι, * σωζομένοισιν(v). — V. 236 germanam scripturam unus servavit A ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει Κύρνε ἀλωσομένη, sed ἀλύειν κύρῳ ὡς πόλει ἀλωσομένη Obdefhlmpqr (nisi quod e ἀλύειν), denique ex manifesta interpolatione λύειν ὡς πόλεως τοῖχοι ἀλωσομένης c, et qui πόλεοςτ εἶχη, g. Brunck ἀλύειν πόλεως ὥσπερ ἀλωσομένης scripsit, ego olim οὐδὲν ἔτι πρόπει . . . αὐλὸς (sive αὐλεῖν) πάγχυ πόλει, Κύρῳ, ἐν ἀλωσομένη, et praep. ἐν addendam Hermann quoque censuit, Herwerden οὐδὲν ἔτι πρόπει . . . ἀλλ' ὅσα . . . Heimsoeth στ' ἀνδ. σ., ἀλλ' ὅσα τ' ἄγχι πόλει K. ἀλ., Hartel vero ἄλλως π. π. Κύρῳ ἐν ἀλωσομένη, Ahrens coniecit ἀλλ' ἀλύειν πόλει ὡς Κύρνε ἀλωσομένη, Hartung ἀλλ' ἀλύει πόλις ὡς πάγχυ ἀλωσομένη, Cynni nomine abiecto, ut Callino hoc distichon tribuere posset. — V. 237 seq. Hanc elegiam Theognidi abiudicat Bernbardy Hist. Graec. Litt. I 112 ed. 1 (148 ed. 3) et pluribus ea de re disserens II 2, 461. Hermann autem in plures particulas (237—46. 247—52. 253—4) disposuit. Hartung Hermannum sequitur, et praeterea v. 237—46 Theognidi abiudicat, rationibus usus, quas non intelligo. Mey criticorum calumniis faciles praebens aures poematum ruris et inficetiarum plenum esse censet, ac Herwerdeno quoque, quamvis has criminationes procul habeat, novicium datur. Sed vid. quae de has elegia in Mus. Rhen. disputavi.

πατήση καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
 ῥηϊδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνησι παρέσση
 240 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
 καὶ σε σὺν ἀλλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 ἐν κόμοις ἐρατοῖς καλά τε καὶ λιγέα
 ἄβουται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεισι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἄϊδαο δόμους,
 245 οὐδὲ τότε' οὐδὲ θανῶν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἢδ' ἀνὰ νήσους,
 ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἔπ' ἀτρώγεται,
 οὐχ ἵπποις θνητοῖσιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
 250 ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·
 πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιδῆ

V. 238. πατήση, AO πατήσει. — καὶ scripsi ♡. κατὰ. — ἀειρά-
 μενος O, rel. ἀειρόμενος. — V. 239. θοίνης A, θοίνης O, rel. θοί-
 ναις. — V. 241. σὺν ἀλλίσκοισι, m σὺν ἀλλίσκοισι, deinde Al λιγυφθόγ-
 γοις, qua lectione abusus Schmidt λιγυφθόγγοις νεᾶνες coniecit. —
 V. 242. ἐν κόμοις ἐρατοῖς scripsi. legebatur εὐκόσμως ἐρατοί, nisi quod
 t εὐκόστω, eg ἐν κόσμω. Blackwall ἐν κόμω, Brunck ἐν κόμοις sua-
 serunt. — V. 243. δνοφερῆς AO, rel. δνοφεροῖς. — ὑπὸ, h ἐπι, sed in
 m. ὑπό. — κεύθεισι ut Brunck scripsit A (κευθεισι), κευθμῶσι O, κευ-
 θμασι rel. — V. 245. οὐδὲ τότε' scripsi, γ. οὐδέ ποι'. — ἀλλὰ μελή-
 σεις A, οὐδέ τε λήσεις O, οὐδέ γε λήσεις rel. — V. 247. Antea
 existimavi post hunc v. pentametrum cum hexametro excidisse, cum
 hexametri exitus simillimus esset v. 247. . . . οὐκ ἀνὰ νηυσὶν
 Ἰχθυόεντα κτλ.: nisi forte quis crediderit v. 249 detrimento isto affectum
 esse, cum poeta scripsisset οὐχ ἵππων νότοισιν ἐφήμενον, οὐδ' ἀνὰ
 νηυσὶν, . . . pentametrum una cum hexametri parte praetermisso. At
 non est verisimile poetam nimium hanc sententiam amplificasse; haud
 dubie v. 249 vitium iam antiquitus contraxit. — V. 248. ἰχθυόεντα,
 c ἰχθυόεν. — περῶν, fm πτερῶν. — V. 249. οὐχ ἵπποις θνητοῖσιν ἐφή-
 μενος scripsi, legebatur οὐχ ἵππων νότοισιν (K θνατοῖσιν) ἐφήμενος.
 Offensioni est, quod poeta antiquus familiare suum equo insidere, non
 curru vehi fecit; neque v. 257 ἵππος ἀεθλίη equus celer, sed curulis
 est, quemadmodum ap. Hom. II. XXII 22 ἵππος ἀεθλοφόρος. Et hanc
 offensionem et difficultatem, quam v. 247 notavi, facili negotio removi.
 Verba, quemadmodum correxi, tam ad terrestria, quam ad maritima
 itinera sunt referenda, nam naves sunt ἀλός ἵπποι, itaque etiam ἐφήμενος
 satis est conveniens. Herwerden οὐχ ἵπποις ἢ νηυσὶν ἐφήμενος dubitanter
 proposuit. — ἀλλὰ σε, O ἀλλ' ἄγε. — πέμψει, e et pr. l. πρέψει. — V. 251.
 πᾶσι γάρ, A πᾶσι διός, O πᾶσιν om. γάρ, hinc Lachmann πᾶσι δ' ὅσοισι
 coniecit, Heimsoeth πᾶσι δ' ὅσοις τὰ μέμηλε, praeter necessitatem, sed
 adsentior monenti Μουσάων δῶρα verbi μέμηλε esse subiectum, cum
 antea dixissem αἰοιδῆ (A αἰοιδῆ) esse per brachylogiam explicandum,
 πᾶσιν, οἷσι μέμηλεν αἰοιδῆ, ἔσση αἰοιδῆ. In ed. 1 scripseram ἄση (pas-
 sive) pro ἔσση.

ἔσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ἦ γῆ τε καὶ ἡέλιος·
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγησ παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παιδα λόγοις μ' ἀπαταῖς.

255 Κάλλιστον τὸ δικαιοτάτον· λῶστον δ' ὑγιαίνειν· 503
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρά, τὸ τυχεῖν.

Ἴππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καὶ μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον·
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρορήξασα χαλινὸν
260 φεύγεν, ἀπωσαμένη τὸν κακὸν ἠνίοχον.

Οὐ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερεῖνη

V. 252. ὄφρ' ἂν ἦ scripsi correpta vocula ὄφρα, ut v. 1143, quamquam in promptu correctio ὄφρ' ἦ. v. ὄφρ' ἂν. Hermann ὄφρ' ἂν γῆν φλέγη. — V. 253. 54 Welcker, cui assensus est Herwerden, non recte separavit a praegressis. — ἐγὼν, g ἐγώ. — οὐ, quod om. cg, mihi videtur subditivum, poeta φίλε opinor scripserat: neque enim ἀλλὰ quod sequitur neganti semper enuntiato subiicitur, sed idem fere est, quod δέ, ut παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. Cobet coniecit αὐτὰρ ἐγὼ οὐδ' ὀλίγησ παρὰ σεῦ νῦν τυγχάνω αἰδοῦς. — V. 255. 256 neque Theognidis, neque alius elegiographi esse videntur: fuit hoc distichon antiquitus Deli in Apollinis templo vel in donario aliquo inscriptum, vid. Aristot. Eth. Nic. I c. 8 ubi Δηλιακὸν ἐπιγραμματα dicitur, et v. 256 scribitur ἦδιστον δὲ πέφυχ', οὐ τις ἐρά, τὸ τυχεῖν (sic Kb marg. Par. 2023, sed ἐραται vel ἐράται τυχεῖν HaMbNb Par. 1471. 1835. 1856. 2051, ἐρά τυχεῖν LbOb 1852. 2023. 2114), δὲ οὐ τις ἐράται τυχεῖν Ox., δὲ τυχεῖν οὐ τις ἕκαστος ἐρά 2113 marg. 2114. Adde Eth. Eudem. I 1, ubi πάντων δ' (δ' om. MbPb) ἦδιστον οὐ τις ἐρά (ἐραται ZMB, ἐράται Pb) τὸ (om. omnes) τυχεῖν. Stob. Flor. CIII 8 ubi ἕκαστον δ' ὑγιαίνειν (A Vind. ἕκαστον δ' ἐσθ' ὑγ. B ἕκαστον δ' ὑγ.) ἦδιστον δὲ τυχεῖν (B εὐτυχεῖν) ὦν τις ἕκαστος ἐρά. Ceterum conf. Sophocl. ib. 15: Κάλλιστόν ἐστι τοῦνδικον πεφυνέται, Λῶστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον, ἦδιστον δ', ὅτω Πάρεστι λήψις ὦν ἐρά καθ' ἡμέραν. — V. 256. πρῆγμα, AObcdfglmn πράγμα. — τοῦ AO, οὐ rel. — ἐρά τὸ, A ἐράτο, el ἐράται, O ut vid. ἐράτο vel ἐράτὸ corr. in ἐράποτε. Bekker et Meineke ἐράτο, ego antea ἔρατο. — V. 257 — 60, item v. 261 — 66 Hartung Cleobulo vel filiae Cleobulinae tribuit. — V. 257. ἴππος O. — V. 258. ἀνιηρότατον, becfgm ἀνιαρότατον. — V. 259. δ' ἠμέλλησα A, δ' ἠμέλησα O, δὴ μέλλησα bedfgm. — V. 260. φεύγεν, ἀπωσαμένη scripsi, legebatur φεύγεν, ὠσαμένη, sed AO ἀπωσαμένη. Hoerschelmann φεγγέμεν ὠσαμένη. Cum dorica infinitivi forma φεύγεν componas εἴμεν (ἦμεν) v. 954, item δεικνύεν v. 769 a Schmidt commendatum. Negat Herwerden doricam formam admittendam esse, quoniam v. 257 καλὴ producta priore syllaba sit adhibitum, quod a dorici sermonis lege recedat; at Alcman modo corripuit (καλὸν μελίσκον), modo produxit (καλλὰ μελισδόμεναι). — V. 261 seq. vix possunt restitui, cum ne id quidem, separandi an coniungendi sint hi versus, certum sit.

ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων·
 ψυχρὸν μοι παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆς,
 ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καὶ μογέουσα φέρει·
 265 ἔνθα μέσσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
 δειρῆν, ἣ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτὴ τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτριή περ ἐοῦσα·
 οὔτε γὰρ εἰς ἀγορῆν ἔρχεται οὔτε δίκας·
 πάντη γὰρ τοῦλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμυκτος,
 270 πάντη δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίνεται, ἔνθα περ ἦ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
 γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν· 504
 τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
 καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότερον,
 275 παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
 χρήματα δ' εἰ καταθῆς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθῶν,

V. 262. κατέχει, Hermann καταχεῖ, Hertzberg et Emperius κρατεῖ.
 — πολλὸν, Hartung κοῖτον. — V. 263. ψυχρὸν, Hermann ψυχροί. — φίλοι
 πίνουσι, Kayser ἐπιχλευάζουσι, Hartung φίλοι προπίνουσι vitiose. — V. 264.
 ὥσθ' ἅμα θ', A ὠσθαμα θ', bedefmn ὡς θαμά θ', O ὠσθαμά, I ὡς
 θ' ἅμα θ', margo g ἦδ' pro ὥσθ'. — μογέουσα scripsi, libri με γοῶσα
 (A sine acc.), nam doricum μογίωσα non ausim commendare; praeterea
 videtur scribendum οἷς θ' ἅμα θ' i. e. οἷς ἅμα τε, qua forma Pindarus
 utitur (vid. T. I p. 93 sq.). Reliqua expedire nequeo. Deinde margo g φιλεῖ
 pro φέρει, quod Hermann in θέρει, Goeller in φλέγει mutavit. Sauppe
 conī. ψυχρὸν μοι πάρα· τῆς δὲ . . . οἷς ἅμα . . . γοῶσα ἀφαρεῖ coll.
 Hesych. ἀφαρεῖ· ἰδροῖ, ἀνιμάται, ubi ὑδρεύει corrigit, Hertzberg οἷς
 θ' ἅμα cum Schneidewino, Brunck ἦ δέ θ' ἅμ' . . . γοῶσα καλεῖ.
 Ahrens omnem locum sic conformavit: ψυχρὸν τὸν παρὰ τῆδε φίλοι
 κλίνουσι τοκῆς, ὥσθ' . . . γοῶσ' ἀφορᾷ (haec novissima probavit Har-
 tung), O. Schneider: ψυχρὸν γὰρ μοι τῆσδε φίλοι πνεύουσι τοκῆς, ὥσθ'
 . . . γοῶσα θροεῖ. Heimsoeth plurima novavit: συχρὸν μοι π. τ. φ.
 πινουσι τ. ἔσθ' ἅμα θ' ὃ. καὶ με γελῶσα θροεῖ, idem proximo versu
 φίλημι novavit. — V. 265. περὶ A, παρὰ rel. — βαλὼν Hermann, v.
 λαβῶν. — V. 267. γνωτὴ, A γνωτ' εἰ. — γε Bekker, τε A, om. rel. —
 ἀλλοτριή, O ἀλλοτρία. Locus corruptus, quem Hartung ita confor-
 mavit: ἄγνωτος πενίη τε καὶ ἀλλοτριή περίεσιν. Heimsoeth νωθῆς τοι
 πενίη. — V. 269. ἐπίμυκτος A, ἐπίμυκτον O, ἐπίμυκτος rel. — V. 270.
 ἐχθρὴ A, ἐχθρὰ rel. — γίνεται O, v. γίννεται. — V. 271—8 Hartung
 Mimnermo tribuit. — V. 272. καὶ, pr. A. καν. — V. 273. δὲ κάκισ-
 στον, Schneidewin δ' ὃ κάκιστον. — V. 274. πονηρότερον Hartung,
 πονηρότατον libri. — V. 275. ἐπεὶ, A ἐπι. — ἄρμενα, O ἀρμενα, gm
 ἄρμενα. — πάντα om. pr. n. — παράσχοις, g παρέσχοις. — V. 276. εἰ
 καταθῆς, libri ἐγκαταθῆς (in A γ er.), Heimsoeth χρηματ' ἐπὴν καταθῆς
 scribere maluit. Poeta dicere videtur pecuniam in templo depositam,

τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στρυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
280 μηδεμίαν κατόπισθ' ἀζόμενον νέμεσιν·
δειλῶ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
παρ ποδός, ἠγεῖσθαι θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἄστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τῶνδε πρόβαινε,
μήθ' ὄρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνη,
285 μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλη παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον, ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γάρ τοι πόλει ᾧδε κακοψόγῳ ἀνδάνει οὐδέν·
ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

id quod filii, qui inhiabant paternis opibus, aegre ferebant; cf. titulum Tegeaticum in actis menstruis Acad. Berol. 1870 p. 51 sqq. Herwerden χρήματα δὴν καταθείς, non recte, ac quod ex antiqua scriptura non satis recte expedita corruptelam ortam esse existimat, fallitur, nam participium ΚΑΤΑΘΕΣ olim scribebatur. Hartung coniecit καὶ ἄρμενα πάντα παρασχῶν χρήματα κατθείης. — ἀνιρᾶ, eg ἀνιρᾶ. — V. 277. καταρῶνται, f καταρῶν. — V. 278. ἐπερχόμενον, A ἐσερχομενον. — V. 279. εἰκὸς τόν, fort. εἰκὸς τοι (εἰκὸς τον etiam A: quod nunc ibi exstat τοι pro τον macula potius quam rasura ortum videtur). — V. 280. κατόπισθ' A, κατόπιν rel. — V. 281. ἀπάλαμνα, η ἀπ' ἄλαμνα. — βροτῶ, βροταὶ A. — πολλ' ἀνελέσθαι, Emperius πολλὰ μέλεσθαι. — V. 282. θ', η δ'. — V. 283. τῶνδε Hermann, v. τόνδε. Emperius per mire ποδαπόνδε (aliquo). — V. 284. φιλημοσύνη, bfm φιλομοσύνη, eg συνημοσύνη. φιλημοσύνη legitur in titulo Attico Ross Arch. Aufs. II 672 μνήμα τόδε Κόλλων παιδοι(ν) ἐπέθηκε θανόντοι(ν) μνήμα φιλημοσύνης, sed haud scio an apud Theognidem συνημοσύνη ex duobus recentibus libris revocandum sit, id quod etiam Herwerto visum est. — V. 285. ἐθέλη A, ἐτέλει c, ἐθέλει rel., Iacobs ἐθέλοι, Heimsoeth Ζῆνά γε τλή, conieci Ζῆνα λίη vel λιῆ, sed nunc malim Ζῆνα θεῶν παρέχῃ, Brunck Ζῆν' αὐτὸς παρέχῃ proposuit. — V. 286. Post voc. ἔγγυον interpungunt bcdefhlmn. — ἐθέλων, Hartung ἔθελε requirit. — V. 287. κακοψόγῳ, Boissonade καλοψόγῳ, mihi φιλοψόγῳ scribendum videtur, Emperius ἔν μὲν γ. π. ᾧδ' ἀκροψόγῳ. — V. 288. A ὡς δε τσῶσαι εἰ πολλοὶ ἄν. et O ἀναιβότεροι, Boissonade ἐς δὲ τὸ σῶσαι αἰεὶ, Kayser ὡς δὲ καὶ ὀρθῶσαι π. ἀνολβότερη, Hermann ὡς δὲ τις (ἀνδάνει), ὡς αἰεὶ πολλὸν ἀνολβότερος, Hartung ἐς δὲ τὸ σῶσαι τοὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, Emperius ἐς δὲ τὸ σῶς εἶναι (vel σῶσασθαι) πολλὸν ἀνολβότερη, Schoemann ὥστε δὲ σῶς εἶναι πολλῶ ἀνολβότερος, Welcker ᾧσθ' οἱ σῶες αἰεὶ (Schneidewin σῶς αἰεὶ) π. α., Orelli ἐς δὲ τὸ σῶν αἰεὶ, Ahrens οὐδ' ἔτος, ὡς αἰεὶ. Heimsoeth meis insistens vestigijs parum prospere ἐν δὲ τὸ νόσασθ' οἱ π. α., Herwerden ἐς δὲ τὸ σῶσ' αἰεὶ, Hartel (cf. γε τὸ σῶσαι αἰεὶ πολλῶ ἄν. Olim suspicatus sum δις δὲ τόσως (cf. Eurip. Rhés. v. 159) αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, sed possunt

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν 505
 290 ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐντραπέλοισι νόμοις·
 αἰδῶς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
 νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνονται, ἀλλὰ μιν ἔμπης
 καὶ κρατερόν περ ἐόντ' ἀγροεῖ ἀμηχανίη.

295 Κοτίλω ἀνθρώπῳ σιγαῖν χαλεπώτατον ἄχθος,
 φθειγγόμενος δ' ἀδδῆς, οἷσι παρῆ, πέλεται,
 ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
 ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδεὶς λῆ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
 300 οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστροῦ, Κύρνε, μιῆς γεγόνῃ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηνῆς
 λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροισ.

alia conici, velut ὡς ἐτὰ νόσασθαι (cf. Hesych. ἐτά, ἀληθῆ, ἀγαθά, et ἐτεά, ἀγαθά, ἀληθῆ) sive ὡς νόσασθ' αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι. Certe ἀνολβος hic hominem stolidum significat, ut est apud Soph. Aiac. 1135. Antig. 1033. — V. 289. γίνεται AO, v. γίνεται. — V. 290. ἀνδρῶν· ἡγέονται Bekker, ἀνδρῶ ἡγεονται A, ἀνδρῶν γίνονται rel. Sed locus nondum expeditus, imprimis displicet otiosum ἀνδρῶν praesertim insigni loco positum. Fortasse proprium nomen Ἄνδρων restituendum, similiter Κύρνε v. 102 eundem obtinet locum. — ἐντραπέλοισι, l ἐκτροπάλοισι. Fort. ἐντραπέλοισι. — νόμοις A, νόμος rel. — V. 291. ἀναιδείη, c ἀναιδίη. — V. 292. ἔχει, O ἔλει. — V. 293. δαίνονται, Ocfm δαίνονται. — V. 294. ἐόντ' ἀγροεῖ scripsi, ἐόντ' αἰρεῖ A, ἐόνθ' αἰρεῖ rel. Heimsoeth ἔργει. — V. 296. ἀδδῆς scripsi, legebatur ἀδάης. Cf. Hesych. ἀδῆς· ἀτερπῆς et ἀδες· πόδες, ἔνιοι δὲ ἀηδές. Neque vero ex trisyllabo ἀηδῆς repetendum, sed eiusdem stirpis, unde ἀδδην sive ἀδδην, ἀδδηκότες alia descendunt, itaque et prosodia et scriptura variata. Hoeschel coniecit ἀαδῆς, Hartel ἀδμῆς. — πέλεται Camerarius et Turnebus, μέλεται libri. Emperius φθειγγόμενου δ', ἀλέης, οἷσι παρῆ, μέλεται (fuga cordi est, quibuscunque adest), Hartung ἀσαρὸς (vel ἀσαρῆς) τοῖσι, quod interpretatur nauseam sive fastidium movens, Herwerden φθειγγόμενου δ' ἄμ' ἄση, τοῖσι παρῆ, πέλεται. — V. 297. πάντες, A πάντας. — ἀναγκαίη est cruciatus ac supplicium, nil igitur opus coniecturis, velut Pierson ἀνιρηῆ suasit, ego deterius ἐπίμιξις. — V. 299. οὐδεὶς λῆ scripsi, idem Sauppe coniecit, A οὐδεὶς δη, O οὐδὲ θέλει, rel. οὐδ' ἐθέλει. Hermann οὐδεὶς δὴ φίλος ἐστίν, Schneidewin οὐδεὶς δὴ φίλος αἰεὶ. — V. 300. ᾧ κ' scripsi quamvis dissuadente Bekkerō, A ὦν', rel. ἦν. — μιῆς scripsi, v. μιᾶς. — γεγόνῃ A, rel. codd. γεγόνει. — V. 301. πικρὸς, m μικρὸς. — ἀρπαλέος A, v. ἀργαλέος, quod frustra tuetur Hecker deinde corrigens ἐρηῆς. — V. 302. λάτρισι, λάτροις corr. g,

Οὐ χροὴ κυγλίξειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίξειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ λάβῃς.

305 Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροῦς γεγίνασιν,
ἀλλ' ἄνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι φιλήν
ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν, 506
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι.
310 πάντ' ἀλέγων λήθειν ὡς ἀπεόντα δόκει.
εἰς δὲ φέρειν τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴης,
γινώσκων ὀργὴν ἢν τιν' ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαινομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιοτάτος.

315 Πολλοὶ τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.

λάτροισι Obem et pr. g. — δημοσί O. — V. 303. κυγλίξειν, O κυγλίξειν.
— V. 304. λάβῃς libri, .ά.ης A (duae litt. er.), βάλῃς scripsit Sylburg,
ego ἀγάγῃς conieci, Emperius ὄρθ' ἐλάσῃς. — V. 305. τοι A, rel. ol. —
πάντως, A πάντ.ς er. una litt. quae ε fuisse vid., h παντός. Heimsoeth
intempestivam adhibuit curam οὐκ ἀρχὴν corrigens, cuius interpreta-
mentum sit οὐ πάντως, quemadmodum etiam v. 425 ex ἀρχὴν primum
πάντως (quod ibi nulla est auctoritate firmatum), deinde πάντων cor-
ruptela latius serpente ortum esse opinatur. In l omissi sunt v. 305—352,
sed 305—328 (Θνητοῖς) a rec. manu additi. — V. 306. ἄνδρεςσι, cf.
ἄνδρεςσι, ε ἄνδρες. — V. 307. ἐργά A. — τε, gh δὲ, e τοι. — δεῖλ' O. —
δίσφημα O. — V. 308. ἔτοιμα, e ἔτοιμα. — V. 309. εἶναι A, rel. ἔσθι, Her-
mann εἶη. — V. 310. πάντ' ἀλέγων λήθειν scripsi, legebatur πάντα δέ
μιν λήθειν (befm λήθην), nisi forte malis πάντ' ἀλέγειν, λήθειν δ', i. e.
observa omnia, sed simula te tanquam procul remota sint latere. — δόκει
libri recte (A δοκει), Bekker δοκεῖ, Geel δοκοῖ. — V. 311. εἰς δὲ, c εἰ
δὲ, g corr. εἶδε, Kayser et Emperius εἶδ' δὲ. Consulto εἰς tuitus sum. —
φέρειν τὰ eg, φέροι τὰ A, φέροι τὰ Obfm, φέροισι h. Hartung φέ-
ροισι scripsit. — θύρηφι, A θύρηφι. — δὲ om. A. — καρτερὸς, O
κρατερὸν. — εἴης, εἶη AO. Ahrens εἰ δὲ φέροισι γελοῖα, θύρηφι κε,
O. Schneider πάντα τε μιν . . . δοκεῖ, εἰς τε φέροι . . . εἶης. Hoc dicere
videtur poeta: si foris es, taceas, noli ridicula esse. Sed fortasse
oratio imperfecta, nam proximus versus incommode subiicitur. Quod
si pentameter cum hexametro interceptus, possis coniecere θύρηφι δὲ
καρτερὸς εἴης γλώσσης . . . cf. v. 480. Sin minus placuerit, versus
in hunc modum traiciendi sunt: ἐν μὲν συσσίτοισιν ἄ. π. εἶναι, γινώ-
σκων ὁ. ἦ. ἔ. ἔ. εἰς δὲ φέρειν τὰ γ. θ. δὲ κ. εἴης, πάντ' ἀλέγων λ.
ὡς ἄ. δ. Heimsoeth, qui hanc transpositionem probavit, ἐν δὲ φέροι
τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ κάρχαρος εἴης, πάντα . . . δοκοῖ scripsit. — V. 312.
γινώσκων AO, v. γινώσκων. Si versum subiicias v. 309, malim συμ-
μίσγων ὀργὴν, id quod etiam Herwerden suavit. — V. 313. μὲν, g
γάρ. — V. 315—8 Solonis sunt, vid. Eleg. fr. 15, ubi πολλοὶ γὰρ πλου-

ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρῳ, ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
320 τολμᾷ δ' ἐν τε κακοῖς κείμενος ἐν τ' ἀγαθοῖς.
εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνθρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἀνδρ' ἀπολέσσαι
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
325 εἴ τις ἀμαρτωλῆσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῶτο, 507
οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν· ἀμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Καὶ βραδὺς εὐβουλος καθέλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
330 Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.

τεῦσι . . . αὐτοῖς οὐ διαμ. . . ἔμπεδόν ἐστιν legitur. Ex Theognide affert Stob. I 16, ubi v. 316 vulgo τούτων. — Heimsoeth refinxit κεδνοὶ δὲ π., ἀλλ' ἡμεῖς ἐπὶ τοῖσδ'. — V. 318. χρήματα δ', c χρήματ'. — ἄλλοτε, A ἄλλοτε τ'. — V. 319—22 affert Stob. XXXVII 3. — V. 319. ἔχει om. fm. — ἔμπεδον, f ἔμπαιδον. — αἰεὶ, n αἰε. — V. 320. Inverso ordine bedefghmn et Stob. ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἐν τε κακοῖς recte: hoc enim ordine alias quoque utitur hic poeta. In O versus bis legitur hoc loco et post v. 317. — V. 321. ὀπάσῃ A et Stob., ὀπάσσει rel. — V. 322, κακίην, Stob. βίοτον. — V. 323. σμικρᾷ, antea σμικρῇ edidi, ἐπισμικρᾷ. O. — ἀπολέσσαι A, ἀπολέσης c, ἀπολέσσης rel., Hecker ἀποικεῖν, Hartung ἀπολύσαι, fort. legendum ἀποθέσθαι, quod postea etiam Hecker proposuit. — V. 324. διαβολίῃ scripsi, v. διαβολίῃ. — V. 325. ἀμαρτωλῆσι, O ἀμαρτωλοῖσι, quod antea probavi, quemadmodum praeter alios Hartung, qui praeterea φίλοις requirit. — V. 327. ἔπονται, Ruhnken πέλονται, ego antea conieci ἐπ' ἀνθρώποισι, similiter Emperius ἄμ' ἀνθρ. commendavit, sed poeta dicere videtur: delicta in rerum natura (ἐν ἀνθρώποις, in der Welt) comitantur mortales. Κύρνε etiam v. 102 novissimum locum obtinet. Heimsoeth ἐπ' ἀν. πέλ. θεσμοῖς proposuit. — V. 328. θεοὶ, Schneidewin κακοὶ, quod non magis conveniens quam quod Hartung snasit ἄδικοι: ego etiam nunc teneo quod olim proposui θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν. — V. 329. καθέλεν scripsi, libri εἶλεν (O εἶλε, n ἔλεν), ut versus numero consulerem, ante εὐβουλός θ' edidi, Hermann εὐβουλος δ', Iacobs ὦν εὐβουλος ἔλεν, Hartung ὦν δ' εὐβουλος ἔλεν. Hartel εὐβούλωσ. — ταχὺν, m pr. τραχύν. — V. 330. εὐθείῃ libri (ἰθ. e ras. K).

Ἴσυχος, ὡπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἑτέροισι δίδου, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγουτ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσης·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίνεται αὐτὸς ἔτι.

335 Μηδὲν ἄραν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως,
Κύρν', ἕξεις ἀρετήν, ἦντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεὺς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἱ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μείζον, Κύρνέ, δυνησόμενον.
χοῦτως ἂν δοκεῖοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,

340 εἰ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου.

Ἄλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχὴν·

• δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγαθόν.

τεθναίνην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων

508

εὐροίμην, δοίην δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·

345 αἴσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν

ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίην

συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,

V. 331. 332. Stob. XV 6 ubi ἴσυχος om. — ἑτέροισι, Og ἑτέροις, Hartung μηδετέροισι. — δίδου Stob., legebatur διδούς. — Post h. v. iterat A v. 209. 10. — V. 333. ἄνδρα, Hermann ἀνέρος, ego ἄνδρ' ἐπὶ ἐλπίδι, cf. Pind. Pyth. II 49 ἐπὶ ἐλπίδεσσιν, ἐπιέλεσθαι epici frequentant, ἐπιέλετος Archilochus testatur, infra tamen v. 823 ἐπ' ἐλπίδι legitur. — φιλήσης, g, φιλήσεις. — V. 334. γὰρ om. f. — γίνε-ται ΔΟ, v. γίγνεται. — αὐτὸς, fort. αὐτὸς. — V. 336. Nescio quo errore in ed. 2 et 3, non in 1 ordine inverso ἕξεις Κύρν' editum. — χαλεπόν, nescio cur Heimsoeth ἄχολον. — V. 337. τε, e δὲ. — δοίη, O δώη, Jacobs θείη. — τίσιν, A τισιν. — V. 338. μείζον, Κύρνε, e κύρνε μείζον (sicut K). — δυνησόμενον libri, locus impeditus, neque quidquam opis attulerunt critici, quamquam Heimsoeth suam coniecturam μείζω, Κύρν', ὁδύνην θέμεναι omnibus numeris absolutam esse censet, Sauppe δυνησαμένω, Hermann δυνησομένην, Boissonade δυνησομένων, Geel ὀδυνησομένων, Schaefer δυνησομένω. — ἀνθρώπων, Brunck ἀνθρώποις. — V. 340. εἰ μ' A, εἰ μὴ O, ἦν rel. — κίχοι Hermann, v. κίχη. — V. 341. Ζεῦ, Obcefgm Ζεὺς. — καίριον, Emperius νόριον. — V. 342. δὲ perperam sustulit Mey. — V. 343. κακῶν, h κακόν. — μεριμνέων A, μεριμνάων O, μεριμνῶν rel. — V. 344. δοίην δ' Ae, δοίην τ' Og, quod praetulit Hartung, δοίη τ' bcdfhmn, vulgo ex Turnebi coni. δοίης δ'. — V. 346. οἳ τὰμὰ, A οἳτ' ἄμα. — V. 347. κύων, g in m. κιών, Ahrens κακῶν. Heimsoeth audacter novavit ἐγὼ δ' ἀέκων ἐπέρησα χαράδρην χειμάρρου ποταμοῦ, Herwerden ἐγὼ κύνων et deinde ἀπολουσαμένη corrigit, Hartel νέων i. e.

χειμάρρω ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος·
 τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιο
 350 δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἄ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
 ἄνδρ' ἰέναι; μὴ λῆ μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν·
 ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
 αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

355 Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κάσθλοῖσιν ἔχαιρες,
 εὐτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·
 ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς δὲ καὶ αὐτίς
 ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπενχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπιφαινε· κακὸν δέ τε, Κύρν', ἐπιφαίνων·
 360 παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

nando. Poeta fabulam respexit nobis non traditam, nam νόων κρέας φέρουσα huc non pertinet. — V. 348. χειμάρρω, cu χειμάρρω. — ἀποσεισάμενος, Hartung ἀποσερσάμενος. — V. 349. ἐπί, O ἐπι, η ἐπεί. — ὄροιο A, ἄρητο h (a pr. m. ἄρηται), rel. ἄροιο. Permire Emperius ἐπεὶ ἐσθλὸς ὄροιο δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν πᾶν τελέσειε τόδε. — V. 350. ὃς, c ὡς et g apposito in m. ὃς. — V. 351. ἄ, O ἄ, begm et f in m. (a pr. m. ἄ) ὦ. — Geel conī. τί μενεῖς; προλ. π. ἄλλον ἄνδρ' ἰέναι, Hartung et Meineke τί μ' ὀκνεῖς προλιποῦσα κτλ. — V. 352. μὴ λῆ μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν i. e. μὴ θέλε scripsi, A μ' ἦν δῆν, O τί δῆ μ', rel. τί δὲ δῆ μ', deinde A φίλει, rel. φιλεῖς. Antea correxeram μὴ λίην (vel λίην μ') οὐκ ἐθέλοντα φίλει coll. Hesych. λίην· λίαν. Bekker μὴ δῆ μ' οὐκ ἐθ. φίλει, Ahrens δῆν δῆ μ' οὐκ ἐθέλοντι φιλή, quae Mey commentus est praeterire satius est, Herwerden τί βίη μ' οὐκ ἐθ. φιλεῖς; — V. 353. ἡμέων A, ἡμῶν rell. — τοῦδε, A τοῦ δὲ. — V. 355. κακοῖσιν, Heimsoeth novavit κάκωσιν. — κάσθλοῖσιν, A κ' ἐσθλοῖσιν, O κ' ἐσθλοῖσιν, unde in ed. 1 κῆσθλοῖσι doricam formam restituit. — V. 356. εὐτε, A οὔτε. Offensionis est insolens verbi ἐπιβάλλειν structura, malim εὐτέ γε σοὶ καὶ τῶν μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν. — V. 357. ὡς δέ περ, antea ut Ahrens quoque coniecit ὡς δὲ ποῖν scripsi, Hermann ὡσπερ δ'. — ἔλαβες, fort. ἔλαχες. — αὐτίς, A αὐτίς. — V. 358. θεοῖσιν, A θεοῖς. — Hartung his continuo subiunxit proximum distichon v. 359—60, quod ipse olim verisimile existimabam. — V. 359. λίην, O f pr. λίαν, Geel ἀνίην, Nauck δόην, Herwerden ἡδέα μοῦν, Heimsoeth μὴ τὸ λίην interpretatus abundantiam, res secundas. Equidem μηδὲν ἄγαν scribendum esse puto, olim conieci μὴ πενίην ἐπιφαινε, non dissimulans, etiam contrarium conveniens esse: secundam fortunam prae te feras, mala vero occulta. — δέ τε A, legebatur δέ τι, h δ' ἐτι. — ἐπιφαίνων παύρους Brunck, legebatur ἐπιφαίνειν· παύρους κτλ. Hartung vero scripsit μηδὲ λίην ἐπιφαιναι κακόν· τί δὲ Κύρν' ἐπιφαίνοις; παύρους κτλ.

Ἄνδρός τοι καρδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος, 509
Κύρην ἄποτινυμένου δ' αὖξεται ἔξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
τίσαι νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

365 Ἴσχε νόον, γλώσση δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὄξυτέρη.

Ἄστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ὅν τιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω οὔτε κακῶς·
μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἢ δὲ καὶ ἐσθλοί·
370 μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ' ἀέκοντα βίη κεντῶν ὑπ' ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις

V. 361. τοι, beclghmn ti. — V. 362. ἀποτινυμένου, d ἀποτιννυμένου, Oeghln ἀποτιννυμένου, bfm ἀποτινναμένου, e ἀποτινουμένου. — αὖξεται, c αὖξετ'. — ἔξοπίσω, fort. ἔξαπίνης. — V. 363. κώτιλλε, O κώτιλε. — δ' om. A. — V. 364. τίσαι νιν, A τίσαι νιν. — μηδεμίαν, O μηδεμίην. — V. 365. ἴσχε, A ἴσχι, m ἔσχε. Deinde A νόφ γλώσσης δε τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω, unde Bekker νόφ recepit, quem non sequor, poeta idem fere praecipit, quod Pseudophocyl. 20 γλώσση νοῦν ἐχέμεν κρηπτόν, λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν, item Hom. Od. T 42 σίγα καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μηδ' ἐρέεινε. (Ahrens perperam ἴσθε νόφ proposuit.) Sed novissimum hoc ἐπέστω fortasse aliquis praeferat, siquidem supra v. 85 legitur οἷσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν αἰδῶς, sed ἐπέσθω satis tuetur Aesch. Suppl. 194. φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρώτα μὲν τὸ μὴ θρασύ. Praeterea O μείλιχον, l ἐπέσθω. Hartung Ἴσχνα νόφ κτλ. scripsit. — V. 366 Hartung hunc versum tanquam insitium cancellis circumscript. — δειλῶν τοι, h δειλόν τι. — καρδίη, AObcdfhmn καρδίη. Brunck transposuit ὄξυτέρη καρδίη numero pessumdato, germana forma ut videtur extat infra v. 1030 δειλῶν τοι καρδίη γίνεται ὄξυτέρη, quamquam semel admissa est forma καρδίη v. 1236. — V. 367. legebatur οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν, sed ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον AO infra post 1182 (1184), ubi hoc distichon repetunt. — V. 368. ἔρδων, A ἐρδων, O ἔργον. — ἀνδάνω, A ἀνδρανω. — V. 369. 370 separavit Bekker, fm nihil nisi μωμεῦνται δ' οὐδεὶς τῶν ἀσ. δύν. — δέ με, h δ' ἐμέ. — ἢ δὲ, h οἱ δὲ. — καὶ om. c. — V. 371. ἀμαξαν A, ἄμαξαν O. — V. 372. λίην, videtur sedes vocabulorum βίη et λίην immutanda, λίην κεντῶν et βίη προσελκόμενος conveniens; Hartel perperam φιλότητ' ἀφίλην coniecit, quod ἀφιλον dici oportebat, sed ista figura omnino ab hoc poesis genere aliena, vel φιλότηθ' ἀλίην, ubi ἀλίως dicendum fuit. — V. 373—92 fortasse Solonis sunt (vide quae dixi in Mus. Rhen.), sed in arctum non satis prudenter redacta.

τιμήν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν
 375 ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάστου·
 σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὑπατον, βασιλεῦ.
 πῶς δὴ σευ, Κρονίδη, τολμᾶ νόος ἄνδρας ἀλιτρούς 510
 ἐν ταύτῃ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
 ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆ νόος, ἦν τε πρὸς ὕβριν
 380 ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι πειδομένων;

Οὐδέ τι κεκρίμενον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
 οὐδ' ὁδὸν ἦν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.

Ἐμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
 ἔργων ἴσχονται θυμὸν, ὅμως πενήνῃ
 385 μητέρο' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντος
 ἦ τ' ἀνδρὸς παραγεί θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
 βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
 τολμᾶ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχρα πολλὰ φέρειν,
 χρημοσύνη εἰκων, ἦ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 390 ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἐριδας,

V. 374. ἔχων, A εχῶν. — V. 375. οἶσθα A. — V. 377. δὴ, eg δέ. — σευ, Oedefhlmn σεῦ, A σευ aut σε, Wassenberg Zeῦ, Bekker σοι. — τολμᾶ, A τόλμα. — V. 378. ταύτῃ, Ahn ταύτη. — τόν τε, A τὸν δε. Post hunc versum haud dubie plura intercepta sunt. — V. 379. τ' ἐπὶ, O τε πρὸς. — τρεφθῆ Neander et Brunck, libri τρεφθῆ. — V. 380. ἔργμασι, O ἔργασι, eg ἔργασι. — πειδομένων, Hermann πειθόμενος, et hoc distichon post v. 382 ponendum esse censet, quam transpositionem qui probavit Ahrens coniecit praeterea: ἀνθρωποι δ' ἀδ. ἔ. πειθόμενοι Ἐμπης ὄλβον κτλ. quem secutus est Hartung, qui quidem πειδομένων servavit. — V. 381. 382 Bekker et a praecedentibus et a subsequentibus separavit, Imperio hoc distichon insititium videtur, itaque versui 380 statim subiungit v. 383 seqq. — V. 381. ἐστι, A ὅστις. — V. 382. ὁδὸν Abdfhmn, ὁδὸς vulgo. — τις quod Wopkens coniectura assecutus est, exhibet l, τιν' reliqui. — V. 384. ἴσχονται, befgm ἴσχωνται, fortasse recte, A ἴσχοντες, quod probavit Ahrens. — ὅμως, Oedefglmn ὁμῶς. — πενήνῃ A, quod Brunck coniecit, πενήνης reliqui. — V. 385. ἀμηχανίης AO et ut videtur ceteri plerique, nam quod vulgo legebatur ἀμηχανίην ex solo g notatum. — φιλεῦντος ἦ τ' ἀνδρὸς correxi librorum scripturam φιλεῦντες ἦ τ' ἀνδρῶν. Ahrens φιλεῦντων ἦ τ' ἀνδρῶν scripsit. — V. 386. παραγεί A, quod Meineke coniecerat, προάγει reliqui. — V. 387—92 Hartung a prioribus separavit tanquam alienos. — V. 387. κρατερῆς, e κρατερῆς. — V. 389. ἦ δὴ, el ἦδη. — κακὰ πολλὰ διδάσκει, quamvis eadem infra legantur v. 633, corrigendum existimo κακὰ πάντα, nam αἴσχρα πολλὰ proximo priore versu vel Homeri auctoritas tuetur.

ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἦ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκει ἀμηχανίην.

Ἐν πενήθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὐτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχη·

395 τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗ τέ περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύη·

511

τοῦ δ' αὐτ' οὔτε κακοῖς ἔπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν·
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τὰ τε καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσθήνορας ὄρκους
400 ἐντρέπευ, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
σπεύδει ἀνὴρ, κέρδος διζήμενος, ὅν τινα δαίμων
πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,

405 καὶ οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἦ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
εὐμαρῶς, ἃ δ' ἂν ἦ χροῖσιμα, ταῦτα κακά.

V. 391 et 392 Ahrens alienos ab h. l. esse censet, Emperio v. 392 spurius videtur. — V. 392. ἦ, O ἦ. — V. 393. ὅ τε π., g ex corr. τότε π. — V. 394. εὐτ', eg ἔστ'. — κατέχη, el κατέχει. — V. 395. τὰ δίκαια φρονεῖ A, τ' ἄδικα (τᾶδικα O) φρονεῖ reliqui. — οὗ τε Bekker edidit, ουτε A, οὔτε O et plerique, ut vulgo. Emperius ἠδέ οἱ αἰεὶ coniecit, Ahrens τοῦ μὲν πᾶρ τὰ δ. φρονῆ νόος, οὐδέ οἱ αἰεὶ. — V. 396. ἰθεῖα, O ἰθειή. — ἐμπεφύη, A ἐμπεφύημι. — V. 397. τοῦδ', fort. τῶδ', ut sententia sit: illi neque in adversis neque in secundis rebus est prudentia, quemadmodum ἔπεσθαι dictum est v. 410 et 412. Omnino componas cum his aliam eclogam v. 441—46. — αὐτ' A, αὐ reliqui. — κακοῖς, l κακοῖσιν. — V. 398. τὰ τε, g τάδε. — V. 400. ἐντρέπευ scripsi, Brunck ἐντρέπου vel ἐντρέπέ', legebatur ἐν-τρπε δ', A ἐντρέπελ', hinc Bekker scripsit Εὐτράπελ'. Locus nondum expulsius: hic quoque duo disticha videntur librariorum oscitantia coaluisse, ut pentameter exciderit, quem alia ecloga excepit, ubi haec fere legebantur . . . (ἔφη φεύγειν θύσσημα καὶ ἔργα) ἐντράπελ'. cf. Pindari Pyth. IV 104 οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος ἐντράπελον εἰπῶν, ita enim cum Mommseno ex librorum auctoritate scribendum, atque etiam Pyth. I 92 pars librorum ἐντράπελα κέρδεα pro ἐντράπελα suppeditat. — ἀλευάμενος, A ἀλευάμενον, O. Schneider ἀλευόμενος. — V. 401—448 om. l. — V. 401—406 fortasse Phocylidis sunt: Soloni tribuit Hertzberg. Clari alicuius poetae esse etiam id argumento est, quod Sophocles Antig. 620 hunc potissimum locum videtur respexisse. — V. 402. ἔργασιν, g ἔργασιν, c ἔρμασιν. — δ' εἰς ἀρετὴν, Ahrens δ' εἰς ἀάτην, Sauppe δὴ ἀνέδην, Iacobs δ' εἰς ἀπάτην. — V. 404. πρόφρων, olim πάφρορον conieci, sed conf. Hesiod. Op. 665. — ἐς b, εἰς *.

Φίλτατος ἂν ἡμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

410 Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἧ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρον', ἔπεται.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ' ἔπεται, Κύρονε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωροῦμαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

415 Οὐδέν' ὁμοῖον ἔμοι δύνάμαι διζήμενος εὐρεῖν 512
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μὴ τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολύβδῳ
χρυσός, ὑπερτερῆς δ' ἄμμιν ἄπεστι νόος.

V. 407. Φίλτατος ἂν ἡμαρτες de vitio suspecta sunt; fort. legendum Φῆλος ἐὼν ἡμαρτες. Hesych. φῆλον· ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον. adde Schol. Arist. Pac. 1165. Corrector, cum φίλος ἂν reperisset, videtur φίλτατος ἂν substituisse. — τοι, Α σοι. — V. 408. ἔτυχες, Α εἰ ἀμείνω (ex versu seq.). — V. 409. conf. ad v. 1161. — παισὶν, ΑΟ παισὶ. — καταθήσῃ, ΑΟ καταθήσει, Brunck καταθήσεις παισὶν ἀμείνω. — V. 411. οὐδενὸς et δοκεῖ Α, μηδενὸς . . . δόκει reliqui. — κακίων, g κακίας. — V. 413. οὕτως ΑΟbedfghmn, vulgo οὕτω.

— θωροῦμαι, bedfghmn et pr. g θωρούξομαι. — με, Α μετ', Ο μ^ε γ', fuit antiquitus με Φοῖνος, Hermann οὐδ' ἐμέ γ'. Item Α v. 548 et 574 εὐεργεσίης i. e. εὐφεργεσίης exhibet, nam v. 440 ubi pro ἴδιον Α κίδιον, Ο κίδιον suppeditat, germana lectio prorsus incerta. Doricae dialecti cum passim vestigia deprehendantur, litterae Bau usus quamvis infrequens non videtur Megarensi poetae abiudicandus, quamvis Flach negaverit his indicibus fidem habendam esse, cui Hartel assensus est. — V. 414. ἐξάγει, ἐξαρεῖ Ahrens et Emperius. — δεινὸν, malim δειλὸν. — V. 415—18 infra post v. 1164 repetunt ΑΟ. — V. 415. οὐδέν', Α οὐδέν', ΑΟ infra p. v. 1164 οὐτίν'. — ὁμοῖον Α, ὁμοῖον Obcdefghmn, ὁμοῖον reliqui. — V. 416. ὅτῳ, h ὅτι. — V. 417. παρατρίβομαι ὥστε, ΑΟ infra παρατριβόμενος τε et deinde δ' post ὑπερτερῆς omittunt. Pro παρατριβομαι Hartung παραβάλλομαι desiderat. Heimsoeth scripsit εἰ τρίβομαι . . . ὑπερτερῆς ἄμμιν. — μολύβδῳ Herwerden, legebatur μολύβδῳ, item infra v. 1105, nisi quod ibi novicius liber ὄ testificatur, quam scripturam grammatici non solum Atticis, sed etiam Ionibus vindicant, neque tituli Attici huic praecepto adversantur. A principio ὄ fuisse tam latinum vocabulum *plumbum* arguit (cuius eadem est ratio, quae inter βλάξ et μαλακός intercedit) quam graecae vocis species: nam quae in geminatione et prothesi observatur lex, ut ὄ et ὄ alternent, velut μορμόρω, πορφόρα, κοσμημάτιον, ὀδύρωμαι, ὀκρυόεις, alia dicuntur, etiam ad epenthesin pertinet, quae arctissima necessitudine cum istis affectionibus est coniuncta. Quod si primigenia esset littera ἰ, μέλιβδος ad exemplum vocum μέλι (βλίσσειν) et Μελιτίδης (Βλιτουάμνας) non μολίβδος dixissent. — V. 418. ἄμμιν, Dindorf ἡμῖν scribendum edixit

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέοχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
420 σιγῶ, γινώσκων ἡμετέσθην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσση θύρα οὐκ ἐπίκεινται
ἀροῦδαι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει·
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἔσθλὸν δ' ἐξελθὸν λῶιον ἢ τὸ κακόν.

(prae f. Iliad. p. XII), quoniam v. 235 ἡμιν (ἡμιν) legitur. Qui aequalitatem sectatur, poterit illic ἄμεινον restituere, nam iniuria Dindorf eiusmodi formas epicis poetis abiudicat; sed illo loco ὑμιν restitui. Aeolicae formae ἄμει et ὕμει leguntur Theog. 1273 et 1104, quibus cum Homerus sit usus, licuit etiam elegiacis poetis uti. In Theognide cum passim doricāprehendantur, possis ἄμειν, ἀμέ, ὕμέ praeoptare: sed satius duxi librorum fidem sequi. — ἄπεισι scripsi, in libris est ἔνεισι, probabili opinor medela ascita, i. e. *animus mihi est alienus a superbia*, cf. Hesych. ὑπερτερίσαι νεωτερισμοῖς, ὑπερσηφανίαις. Heimsoeth ἔπεισι. — νόσος, A (et fort. d) λόγος, Heimsoeth τόπος scripsit. — V. 419. ἀλλ', Heimsoeth ἀλλ' perperam: eiusmodi ambiguitatem sedulo evitant veteres. — V. 420. γινώσκων AO, v. γινώσκων. — ἡμετέσθην librorum scripturam revocavi, Hermann ὕμετέσθην, sed eclogae sententia quorum spectet, prorsus latet. — V. 421—4 affert Stob. XXXVI 1. — V. 421. ἀνθρώπων AO et Stob., ἀνθρώποις rel. Deinde Stob. θύρα οὐκ ἐπίκεινται ἀροῦδι. — V. 422. σφιν, e σφι. — A πολ' ἀμέλητα μέλει, e μέλλει, Stob. ἀλάλητα (B m. s. Trinc. ἀλάλητα) πέλει, Geel πολλ' ἀλάλητα μέλει. — V. 423. τὸ, bcdh τὸν, e τε. — ἔνδον ἄμεινον, Stob. ἐνδοθεν ἦλθεν. — V. 424. ἐξελθὸν, AOch ἐξελθὸν, Stob. ἐξελθεῖν. Versus corruptus. Poeta videtur dixisse: *bonum, quod divulgatum, plus nocuit, quam malum*; sed neque verba ad hunc modum refingere; alias conieci ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λῶιον (ἀπὸ στόματος) ut ἢ τὸ κακόν correctoris sit supplementum; articulo addito τοῦσθλὸν non est opus. Hartung ἢ κρύφιον pro ἢ τὸ κακόν proposuit, Herwerden λῶιον ἢ ποτεθέν, cuius coniecturae cum ipsum merito poenituisset, non meliore successu ἢ ἐκρυσίν suavit. Leutsch ἐσθλοῦ δ' (vel πολλάκι δ') ἐξελθὸν λῶιτερον τὸ κακόν vel ἐσθλοῦ δ' ἐξελθὸν λῶιον ἦν τὸ κακόν. Hartel ἔσθ' ὅτε δ' ἐξελθὸν λῶιον ἦν τὸ κακόν vel ἔσθ' ὅτε μὴ ἔξελθὸν λ. ἦν τὸ καλόν. — V. 425—8 affert Sext. Emp. Hypot. III p. 175. Stob. CXX 4. Clem. Al. Str. III 432. Theodoret. V p. 71, 15. Suid. post v. ἀρχὴν ἰᾶσθαι. Cf. etiam Diogen. III 4. Macar. II 45. Apostol. III 85. Fuerunt antiqui versus, quos Midas Silenus ferebatur olim dixisse, Ἀρχὴν μὲν μὴ φῶναι ἐπιχθονίοισιν ἀριστον, φῶντα δ' ὅπως ὤμισα πύλας Αἰδαο περῆσαι, quos imitatur Theognis, conf. quae monui Anal. Alex. I p. 22. His fortiter adversatus est Leutsch Philol. 30, 202 seq., cuius argumenta singillatim refellere non est huius loci. Negat antiquitus traditos esse hexametros, quos Theognidem ascivisse dixi, quamquam largitur hunc poetam usum esse vetusta sententia sive decreto, quod numeris non fuerit astrictum: itaque si qui duobus illis hexametris utantur, adhibere Theognidis ipsius disticha in arctum redacta: quod ibi ἀρχὴν legatur non πάντων, ut apud Theognidem, Crantorem philosophum primum substituisse, quem ceteri testes huius scripturae ad unum omnes sequantur. At huic opinioni fides omnino deneganda. In Sileni versibus antiquitus tradita fuit scripturae varietas πάντων et ἀρχὴν, hinc eandem diversitatem etiam qui Theognidis versibus utuntur, testifican-

425 Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
 μηδ' εἶδειν ἀγὰς ὀξέος ἡελίου·
 φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἄϊδαο περῆσαι,
 καὶ κείσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμυσάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέφαι ῥᾶον βροτόν, ἣ φρένας ἐσθλάς
 430 ἐνθήμεν· οὐδεὶς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο, 513
 ᾧ τις σῶφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακοῦ ἐσθλόν·
 εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
 ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
 πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον·

tur: sed potior testium auctoritas evincit Theognidem πάντων scripsisse, neque aliter legit Sophocles Oed. Col. 1225, qui non Megarenses poetam sequitur, sed vetustum carmen, quemadmodum Bacchylides fr. 2. Ἀρχὴν repperit non tantum Crantor, sed iam ante Aristoteles, qui in Eudemo utramque scripturam testatur Sileni sermonem amplificans: ἀνθρώποις δὲ πᾶμπαν οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄριστον οὐδὲ μετασχεῖν τῆς τοῦ βελτίστου φύσεως· ἄριστον ἄρα πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι κτλ.: nam πᾶμπαν nihil aliud est nisi vocabuli ἀρχὴν interpretatio, quod Atticis maxime usitatum etiam Herodotus usurpavit: atque certamen Homeri et Hesiodi, quod carmen Theognide est antiquius, in his ipsis Sileni versibus ἀρχὴν exhibet. — V. 425. πάντων, Sext. Stob. Suid. Paroemiogr. ἀρχὴν. — V. 426. εἶδειν, Clem. Theod. ἔσορᾶν, Sext. cod. Vrat. ἰδέειν, Macar. ἐπιδεῖν. — ἀγὰς, O ἀγὰν (v e corr. ut vid.). — ὀξέος, Hecker ὠκέος. — V. 427. Ἄϊδαο, bdfmn αἶδα. Respicit Plut. consol. ad uxor. c. 10. — V. 428. γῆν ἐπαμυσάμενον, insolenter dictum, nam alias de cognatis, qui mortuum sepeliunt, dici solet ἀμᾶσθαι γῆν, vid. Herod. VIII 24. Anth. Pal. VII 404 et 416: et diversum quoque est, quod dicit Antipater ib. VII 241: πολλὰ τιθρηγτῆρ ὀλοφύρωτο, χερσὶν ἀμήσας Ἀνδρομάχοις ἄνοφερὰν κρατὸς ὑπερθε κόνιν. Quare placet Sexti lectio γαῖαν ἐφροσάμενον, sive γῆν ἐπιεσάμενον malis. Cf. Pind. Nem. XI 21. — V. 429. φῦσαι, A φαῦσαι. — V. 430. πω om. A. — V. 431. ᾧ τις scripsi, A ὅτις, rel. ὅστις. Hartung ὅτινι. — σῶφρον', c σῶφρον. — καὶ κακοῦ O, κακοῦ A, καὶ κακοῦ bedfhn, καὶ κακὸν rel. — V. 432. εἰ δ', O οὐδ', et sic affert hunc versum Clearchus Athen. VI 256 C. Plut. Quaest. Plat. I 3. Dio Chrys. I p. 2. — γ' om. cg. — V. 433. ἀτηρὰς, AO ἀτειρὰς. — V. 434 affert Aristot. Eth. Nic. X 9. — V. 435—8 vulgo separant a praecedentibus, sed pertinere ad eandem elegiam, quamquam graviter immutata, docet Plato Menone p. 95E: ἐν ἄλλοις δὲ γε ὀλίγον μεταβάς (quod indicio est, hanc elegiam non ita longo intervallo separatam fuisse a v. 33 seqq.), εἰ δ' ἦν ποιητόν τε (φησὶν) καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα, λέγει πως ὅτι πολλοὺς ἂν μ. κ. μ. ἔφερον οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ οὐ ποτ' ἐξ ἀγαθοῦ ἀνδρ' ἀγαθόν. Itaque scripserat poeta:

οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεὸς
 ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.

εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα,
 πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.

κοῦ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ κτλ.

435 εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὐ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
οὐ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὅς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῆσιν,
440 τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδέεις [γὰρ πάντ'] ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κούκ ἐπίδηλος ὄμως·

quod firmat Aristotel. εἰ μὲν οὖν ἦσαν οἱ λόγοι ἀντάρχεις πρὸς τὸ ποιῆσαι ἐπεικειῖς, πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους δικαίως ἔφερον κατὰ τὸν Θεογνιν, καὶ ἔδει ἂν τούτοις πορίσασθαι. Cf. Mus. Rhen. T. III p. 409. Eclogas has, quas coniunxi, rursus diremit Leutsch Phil. 30, 210 sq. per omnia mihi adversatus: censet enim duo esse elegidia, prius v. 429—34 novissima parte truncatum, alterum v. 435—8 integrum: ut enim tueretur, id quod proposuit, hac syllogē Theognideam poesin fere integram vel certe multo minus immutatam quam plerique existimant exhiberi, fingit Platonem pro arbitrio duo diversa carmina contaminavisse: at Aristoteles eandem carminis Theognidei speciem testificatur, quam Plato: neque ille Platonem descripsit, quippe qui Megarensis poetae carmina multis annis ante diligenter versaverit, quam Platonis Menonem evolverit. Quae idem Leutsch Phil. 29, 521 seq. de Platonis loco et Theognidis poesi disseruit, non licet hic examinare, sed quod dixit mea causa Platonicum ὀλίγον μεταβάς quid momenti habeat explicare, dixi idem multis annis ante (vide supra), non solum in ed. 2 et 3, sed etiam in Mus. Rh. III 210 (nisi quod ibi Bekkerianum καταβάς probaveram), et quod castigat interpretes, quos ad v. 432 Arctini versus adhibere decuisset, quos Theognis respexerit, vanum omnino est opprobrium, nam nulla hic necessitudo inter epicum et elegiographum intercedit. Heimsoeth quoque, quamquam eclogis coniungendis non adversatur, paradosis tuetur v. 432 fideque omnino dignum breviatorem existimat. — V. 435. τῆ, e τῆ. — V. 436. ἔγεντο, A ἔγεντο, f et Platon. codd. ἐγένετο. — V. 438. ποιήσεις, A ποιήσει. — V. 440. Sententia eclogae plana, nec audiendus Heimsoeth, qui νήπιος ὅσθ' ἑτέρων μὲν requirit. — τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων Jacobs, legebatur τὸν δ' αὐτοῦ ἰδίων, libri haec variant: τὸν, A τὸν. — αὐτοῦ, bdfhmg αὐτοῦ. — ἰδίων, A κιδίων, O κιδίων. Fuit antiquitus Ἰιδίων scriptum. Cf. adn. ad Pind. Ol. XIII 49. Aeolicae litterae etiam aliis locis apud Theognidem vestigia deprehenduntur, quamquam Flach (Bezzzenberger Beiträge II 54 seq.) his fidem abrogat, ac fortasse gravius vitium h. l. delitescit. Hermann τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων, alius τῶν δ' αὐτ' οἰκιδίων, Kayser τῶν δ' αὐτ' κηδεῖων, Orelli τῶν δ' αὐτοῦ κληδων, Hartung τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων γ', ego olim conieci, quod iam ante Ahrens, τῶν δ' αὐτοῦ κηδέων. — V. 441—46 repetunt AO post v. 1162. — V. 441. γὰρ πάντ' cancellis saepsi, videntur haec a correctore inserta ad verum redintegrandum; poeta fortasse scripserat οὐδέεις ἀνδρῶν ἐστὶ, nisi cum Hartungo οὐδέεις γὰρ Κύρην' ἐστὶ scribere malis; γὰρ A, om. O, τοι rel., sed infra AO γὰρ. Antea ut importunum πάντα πανόλβιος removerem ἐστὶν ἀνόλβιος scripsi. Heimsoeth οὐδέεις τοι πάντ' ἐστὶ ποτ' ὀλβιος vitiatō numero. — V. 442. ἔχων A,

δειλὸς δ' οὐτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν 514
 θυμὸν ὁμῶς μίσγειν· ἀθανάτων δὲ δόσεις
 445 παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
 χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἰ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
 αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ρεύσεται ἡμετέρης.
 εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργασιν ὥσπερ ἄπεφθον
 450 χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνω,
 τοῦ χροίης καθύπερθε μέλας οὐχ ἄπτεται ἰός
 οὐδ' εἰρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

Ἵνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,
 καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
 455 πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
 οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιός εἰ.

Οὗ τοι σύμφροδόν ἐστι γυνή νεά ἀνδρὶ γέροντι·
 οὐ γὰρ πηδαλίῳ πεῖθεται ὡς ἄκατος,
 οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρηξασά δὲ δεσμά
 460 πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

ἔχειν rel. — κοῦν, infra O οὐκ. — ἐπίδηλος, AO infra ἐπίδηλον. — ὁμῶς, A ὁμῶς. Conieci κοῦνέτι δειλὸν ὁμῶς, Heimsoeth ἐπίδηλον requirit, Hartung scripsit τολμᾶ ὁμῶς τὸ κακόν, κοῦν ἐπίδηλον ἔχων. — V. 443. οὐτ' ἀγαθοῖσιν ἐπ. οὔτε κακοῖσιν infra AO, A etiam hic, ubi ceteri οὔτε κακοῖσιν ἐπ. οὐτ' ἀγαθοῖσιν. — V. 444. ὁμῶς μίσγειν libri infra, hic ἔχων μίμνειν. Hartung coniecit ὁμὸν μίσγειν. — δέ, Abdmm et infra AO τε. — V. 445. ἐπέρχοντ', O infra ἐπέρχεται. — V. 446. ἔχειν, Nauck et Hartung φέρειν, sed nihil mutandum, cf. 442 τολμᾶ ἔχων τὸ κακόν, ubi verbi tantum structura variatur; nisi forte sublata distinctione οἷα διδοῦσιν ἔχειν legere praestat, id quod etiam Heimsoeth suasit. — V. 447. 448 affert Apost. VI 70, 1, v. 449—50 idem VIII 7 d (ubi χρυσόν om.). — V. 447. εἰ μ' ἐθέλεις O. — V. 449. δέ με, A δ' εμε. — V. 451. ἰός, O ἰὸν (ν fort. e corr.). — V. 452. αἰεὶ, g αἰεὶ, — V. 453. ἄνθρωπ' A, ἄνθρωπ' bedeghlmn, primis litteris caret f, O ev. — ἀνοίης, cg ἀνίης. — V. 457—60 affert Athen. XIII 560 A. Stob. LXXI 2. Apost. XIII 39, 5. Eustath. II. 1345, 56, prius distichum Clem. Alex. Str. VI 745. — V. 457. οὔτοι, h Eust. οὔ. — σύμφροδόν ἐστι, g σύμφροδόν ἐστι, Adeln σύμφρον ἔνεστι, bfn σύμφρονον ἔνεστι, c σύμφρον ἐστι, l σύμφρων ἔνεστι, in O ev., Eust. σύμφροδός ἐστι, Clem. χρήσιμόν ἐστι. Possis σύμφρων conicere, sed cf. Theophilum comicum ap. Athen. οὐ συμφρόνον νεά' στί προεβύτη γυνή. ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρόν πεῖθεται ἐνὶ πηδαλίῳ, τὸ πείσμ' ἀπορρηξασά δὲ ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσα' ἐξευρέθη. — γέροντι, Eust. et epit. Ath. γεραῖῳ. — V. 458. οὐ, ap. Ath. B τί et deinde ἄκατος. — ὡς, in ed. 2 et 3, non in 1, nescio quo errore ὥστ' legitur, libri et testes ad unum omnes ὡς. — V. 459. ἄγκυραι, cg ἄγκυραν ut Athen. Eust. et vulgo

Μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι, τῶν ἄνυσσις γίνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι καλὸν 515
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργματι κῦδος ἐπι.

Stob. (sed A Vind. Trinc. ἄγκυραι), 1 ἄγκυρας. — ἀπορρήξασα, ap. Stob. Trinc. ἀπορρήξασαι. — V. 461. ἐπ', 1 ἐν, om. cg. — νόον ἔχε, numero labanti ut subvenirent M. Schmidt et Heimsoeth *σχέθι* commendaverunt, quod occupavit dudum Hermann ad Orph. p. 765, iure repudians priorum commentum νόον γ' ἔχε. At *μη* *σχέθι* sermonis graeci consuetudini adversatur, nam *μη* *σχέθις* oportebat dici. Apollonius sane et Herodianus *σχέθω* agnoscunt, nostri grammatici dissident de verbi natura, alii veteres magistros sequuntur, plerisque est aoristus, id quod Euripidis versus apud Erotian. 119 *γυναῖκες ὀρηθήτε μηδ' ἀθυμίαν σχέθι* τις ἡμῶν, ταῦτα γὰρ σιεθρῶς ὀρᾶν κτλ. confirmat: nam Vulcanii emendatio *σχέθι* (libri pronο errore *σιεθρήν*) nulli dubitationi est obnoxia. Attici igitur *ἔσχεθον* in aoristorum numerum rettulerunt; quibus si praesens *σχέθω* probatum fuisset, Euripides *μη* *σχεθέτω* dixisset, nam *μη* *σχέθι* non minus foedus barbarismus visus esset, quam si quis *μη* *λέγη* scripsisset. Iam si quis existimet *μη* *σχέθι* pro *μη* *σχέθης* admittendum esse, quandoquidem passim negans vocula etiam cum imperativo aoristi coniungatur, tenendum est aoristi I pleraque esse exempla, velut *μη* *ψεύσον*, *μη* *νομισάτω*, alia, rara aoristi II praesertim apud Atticos, *μη* *ἐνθεο*, *μη* *καταδύσειο* apud Homerum, *μη* *ιδέτω* apud Xenophontem. Sed horum exemplorum nullus hic est usus, siquidem imperativus *σχέθι* quod sciam nusquam legitur, sed *σχεθέτω* Homerus Od. Θ 437. 442 usurpavit. Possis νόον *σχές* substituere, sed equidem *σχεῖν* i. e. *ἐπισχεῖν* praeoptaverim. Nondum tamen locus expeditus, nam *χρήμασι* apparet coniungendum esse cum *ἀπρήκτοισι*, non cum proximo priorē verbo *μενοίνα*: sed haec verborum traiectioni in antiquo poeta offendit: Alexandrini quidem hanc licentiam frequentant, velut Theocr. XXVIII 6: ὅπως ξείνον ἐμὸν τέροψομ' ἰδῶν, *κάντιφιλήσομαι*, *Νικίαν* *χαρίτων* *ἐμεροφῶνων* *ἐερὸν* *φντόν*, quae non debebat tentare Ahrens, XXIX 3: *κῆγὰ* *μὲν* *τὰ* *φρενῶν* *ἐρέω* *κέατ'* *ἐν* *μυθῶ*, ubi item Meineke emendationem periclitatus est, item Epigr. 19, 1: *Ἀρχίλοχον* *καὶ* *στᾶθι* *καὶ* *εἶσιδε* *τὸν* *πάλαι* *ποιητᾶν*. Callimachus fr. 176: *τὸν* *οὐκ* *ἐπλησε* *φέροσσα* *μήτηρ*, *οὐδ'* *ᾧδιν'*, *ἐννεά* *μῆνας* (ὄλους). apud Schol. Il. Σ' 399: *οἱ* *δ'* *ἔνεκ'* *Εὐρυνόμη* *Τιτηνιάς* *εἶπον* *ἔτικτεν*. fr. 306: *Μῆ* *με* *τὸν* *ἐν* *Δωδῶνι* *λέγοι* *μόνον* *οὔνεκα* *χαλκὸν* *Ἦγειρον*. fr. 445: (Νεῖλος, ὄν) *οὐδ'* *ᾧθεν* *οἶδεν* *οἰδεν* *οἰδένει* *θνητὸς* *ἀνήρ*, eandemque licentiam imitati sunt latini poetae, velut Catullus 44, 8: *tussim*, *Non immerenti quam mihi meus venter*, *Dum sumptuosus appeto, dedit, cenas*. Quae ex antiquioribus affert Lobeck Ai. v. 476 (quibus addas Eurip. Phoeniss. 386) pleraque alius generis sunt, itaque nescio an hic locus gravius vitium contraxerit, scribendumque sit vel *μη* *ποτ'* *ἐπ'* *ἀπρήκτοισι* *νόον* *σχεῖν* *μήτε* *μενοινῆν* *χρήμασι*, vel *νόον* *σχεῖν*, *μηδὲ* *μενοίνα* *χρήματα*, *τῶν* *ἄνυσσις* *γίνεται* *οὐδεμία*. Hartel nuper *ἐπ'* *ἀπρήκτοις* *σύγγε* *νοῦν* *ἔχε*. — *γίνεται* AO, v. *γίννεται*. — V. 463. *εὐμαρέως* *τοι*, A *ευμαραεοι* *στοι*. — *οὔτε*, g *οὔδέ*. — *τι*, Ofgn *τοι*. — *καλὸν* scripsi, libri *δειλὸν* ex manifesta interpolatione, Hecker coni. *οὔτ' ἐπίδηλον*, Hartung *δεινὸν* scripsit, Heimsoeth *κλεινόν*. — V. 464. *χαλεπῶ*, 1 *χαλεπόν*. — *ἐπι* A, *ἔχει* rel.

465 Ἄμφ' ἀρετῇ τρίβον, καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
μηδέ σε νικᾶτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔη.

V. 465. σοὶ, Ἀ τοὶ, quod restituit Hartung. — ἔστω om. cg. — V. 466. ὅτ' Hermann, v. ὅτ'. — ἔη A, ἔθει O, ἔοι rel. — V. 467—96 integra elegia videtur, quamquam fortasse hic quoque nonnulla in arctum sunt contracta: atque etiam editiones veteres haec omnia in unum coniungunt. Sane Bekker haud dubie codicibus suis obsecutus v. 467—68 separavit a sequentibus, cum quibus arcte cohaerent, conf. Pherecrates sive Nicomachus in Chirone ap. Athen. VIII 364 C: ὁ δ' ἀχθεταὶ αὐτοῖς ὁ θύων τῶ κατακωλύοντι, καὶ εὐθύς ἔλεξ' ἔλεγεια. Μηδένα μήτ' ἀέκοντα (ἄκοντα BP) μένειν κατέρυκε (κατερύκειν B) παρ' ἡμῖν μηθ' εὐδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη· οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοισι τοιαντὶ λέγομεν δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα. Item ipse in ed. 1 v. 475—92 separavi, id quod etiam Hartung fecit, nam v. 492—6 iam Bekker segregaverat. Welcker, qui variis poetis haec attribuit, diremit v. 467—74, 475—6, 477—92, 493—6, sed idem v. 487—92 ab interpolatore aliquo profectos esse existimat. Non minor dubitatio est de carminis auctore. Ego cum v. 472 vel certe simillimus *Eueno* tribuatur (vide *Eueni* fr. 8), in ed. 1 hunc certe locum v. 467—74 *Pario* poetae tribui, id quod iam antea *Bach* erat suspicatus et postea *Hartung* probavit: nam *Aristotelem*, qui compluribus locis hunc versum *Eueni* nomine adhibuerit, non esse incertae memoriae errore ductum, apparet. Postea cum intellexi antiquioris alicuius et haud ignobilis poetae hanc elegiam esse, rursus eam suspicionem abieci: existimabam enim *sophista* *Euenum* nobilem hunc versum ex antiquiore poeta in suum carmen transtulisse. Etenim vel *Pherecratis* ille locus, ubi haec elegia cum *Hesiodicis* versibus componitur, satis superque arguit, antiquum esse carmen neque a *Pario* sophista compositum: accedit gravissimum argumentum, quod is, qui hanc syllogen concinnavit, veterum tantum poetarum monumenta adhibuit, noviciis poetis, qui circa *Peloponnesii* belli tempora floruerunt, procul habitis. At rursus parum credibile est, si hic *sophista* versum istum ab antiquiore poeta haud ignobili mutuatus erat, id *Aristotelem*, qui graecae poesis monumenta diligentissime perscrutatus erat, fugisse: atque etiam si largiaris, eiusmodi errorem in *Aristotelem* cadere, tamen non est verisimile *philosophum* tam pervagatam sententiam *sophistae* alicuius auctoritate identidem tuitum esse: sed iure suo *Aristoteles* *Eueni* mentionem fecit, si ille unus e principibus *gnomicae* poesis fuit. *Aristotelis* igitur auctoritate confisus iam totam hanc elegiam *Eueno* tribuo, nec tamen *sophistae*, qui *Socratis* fuit aequalis, sed maiori, cuius aetas sane incerta est: sed cum hic *Euenus* *Simonidem* alloquatur, suspicor *Amorginum* *iambographum*, qui et ipse elegias composuisse fertur, dici: quae si vera est coniectura, falsi sunt quidam grammatici, qui *iambographi* nomen *Σημωνίδης* scribendum esse praecipunt. *Simonidis* bis praeterea in hac sylloge fit mentio v. 667 et 1349: itaque hi quoque loci pariter ex *Eueni* elegiis videntur repetiti esse. Igitur *Euenus* ille *Archilochi* popularis sui exemplo excitatus videtur animum ad elegiacam poesin applicavisse. His elegiis integris usus est, qui hanc epitomen condidit, qua quidem epitome factum est, ut antiquorum poetarum elegiae magis magisque oblivione obruerentur: itaque iam *Eratosthenis* aetate *Eueni* carminum exempla penitus extincta fuerunt. — Improbavit haec omnia *Leutsch Philol.* 30, 662 seqq., qui v. 467—74 quovis pacto contendit *Theognidis* esse, sed post v. 474 quaedam intercepta esse: proverbium antiquitus traditum esse, quo et *Theognis* et postea *Euenus* usi sint, neque temere *Aristotelem* hunc quam illum testem adhibere

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
 μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλουτ' ἰέναι,
 μηδ' εὔδουτ' ἐπέριε, Σιμωνίδη, ὄν τιν' ἄν ἡμῶν 516
 470 θωρηχθέντ' οἴνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλλη,
 μηδὲ τὸν ἀγρονπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·

maluisse. De proverbio fortasse ille quidem recte, sed quod ad Platon. Phaedrum 240 C ablegat: καὶ μὴν τό γε ἀναγκαῖον αὐτῷ βαρὺ παντὶ περὶ πάντων λέγεται, nihil probat, nam Plato fortasse eundem Eueni versum respexit, quem Aristoteles adhibere solet. Et ab hac quidem ecloga omnino segregandas censet alteram v. 476—88, ac tertiam v. 489—92, quas quidem Theognidi abiudicat, Panyasidi attribuens, cui etiam quae sequuntur v. 493—510 vindicat: refert autem haec omnia ad Ἰωνικῶν opus, quod Ionicarum civitatum origines illustrabat, ut Suidas auctor est: ἔστι δὲ τὰ περὶ Κόδρον καὶ Νηλέα καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας, a quo proposito horum elegorum argumenta plane abhorrent: nam quod Panyasis in Heraclea epici carminis gravitatem festivitate quadam temperavit, ab herois, cuius res gestas celebravit, persona haud alienum. — V. 467. τῶνδε non satis commodum, fortasse scriptum olim fuit τεῖνδε i. e. ἐνταῦθα; Pherecrates μήτ', quod ipsum Theognidi vindicant Schneidewin, Hartung, Leutsch: non recte, etenim comicus substituit μήτε ut Atticis inusitatum vocabulum τεῖνδε removeret, quod fortasse etiam infra v. 1045 restituendum: εἴ τις τεῖνδε (libri τῶνδε vel τόνδε) καὶ ἐγκυκαλυμμένος εὔδει. Τεῖνδε et τεῖδε Doriensibus usitata; Callimacho in Cerer. 26 vindicavit Hecker, τεῖδε restituendum Hesiodo Op. 634 ὅς ποτε καὶ τεῖδ' (vulgo τῆδ') ἦλθε ut Proclus testatur δηλοῖ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ τῆδε (scr. τεῖδε) οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῆδε καὶ ἐνταῦθα· καὶ οἱ λεξιγράφοι Κρητῶν εἶναι τὴν φωνὴν ἀνέγραψαν. μέλει γὰρ οὐδὲν τοῖς ποιηταῖς τὴν πολλῶν συνήθειαν ἐκτροπομένους καὶ τοιαύταις διδόναι χώραν λέξεσιν. Et Proclo etiam Schmidt τεῖδε vindicat, non item Hesiodo. Hesych. τεῖδε· ἐνθάδε. et τεῖν· ζητεῖν, ἄλλοι δὲ σοί, ubi fortasse legendum τεῖν· τῆδε ἢ τεῖν. Atque ad has glossas videtur Κρήτες auctore Proclo referendum, quod nunc proximae glossae adhaeret. Principalis forma τεῖν (fort. rectius τεῖν scripseris) extat in duobus epigrammatis Thebanis ap. Herod. V 60 et 61 ἀνέσθημε τεῖν περικαλλῆς ἀγάλμα, quod auctore Suida perperam σοί interpretantur, ac gravius etiam critici errant quod hos titulos mala fraude ab Ismenii antistitibus confectos esse censent: inscriptiones tripodum sunt vetustae, sed heroum saeculis multo inferiores: neque enim Laodamas Eteoclis filius aut Scaeus unus ex Hippocoontidis, ut Herodotus quamvis de Scaeo ipse dubitans existimavit, hos tripodes Apollini dedicaverunt; ipsi qui fuerint aperte profitentur, Laodamas μοναρχέων i. e. magistratu vel sacerdotio functus, non rex, ut visum est Herodoto, Scaeus autem pugilatorem se esse profitetur, πυγμαχέων. Inter τεῖν (τεῖν) et τεῖνδε sive τεῖδε eadem necessitudo intercedit, quae inter Creticum τυῖ vel τυῖ et Aeolicum τῶιδε. Hac forma τεῖνδε antiquum aliquem elegiographum usum esse cur negemus, nihil est causae. — V. 469. ἄν add. A, om. rel. — V. 470. θωρηχθέντ', bcdfhm θωρηχθέντ', el θωριχθέντ', Hermann θωμιχθέντ', non recte: verbum θωρήσειν similiter adhibitum est in hac sylloge v. 413. 508. 840. 880, quae diversorum poetarum sunt, item usus est Anacreon fr. 147. — ἔλλη A, ἔλοι rel. — V. 471. μηδὲ, A μηδε, O μὴ δὲ, et sic vel μηδὲ fere ceteri, Bekker μήτε scripsit. — ἀγρονπνέοντα, el ἀγρονπνέοντα,

πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνηρόν ἐφν·
 τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἴνοχοεῖτω·
 οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἄβρα παθεῖν·
 475 αὐτὰρ ἐγὼ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
 ὕπνου λυσιμάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών·
 δεῖξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι,
 οὔτ' ἔτι νήφων ὦν, οὔτε λίην μεθύων.
 ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κείνος
 480 τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερός οὐδὲ νόου·
 μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρὰ·
 αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
 τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γινώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
 485 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μὴ σε βιάσθω

517

i. e. ἀγρονπνεῦντα. — V. 472. ἀνηρόν, eg ἀνιαρόν. — V. 473. οἴνο-
 χοεῖτω, l οἴνοχοεῖτε. — V. 474. γίνεται AO, v. γίνεταί. — V. 475.
 γὰρ om. O. — V. 476. λυσιμάκου, η λησιμάκου — A οὔκαδ'. —
 V. 477—87 affert Athen. X p. 428 D: καὶ Θεόγνις δέ φησιν, neque
 tamen hoc testimonio abutendum, ut hi versus a reliquorum socie-
 tate dirimantur et Theognidi adscribantur; nam Athenaeus, nisi ubi
 aliena descripsit, hac tantum sylloge, non integris Theognidis ele-
 giis usus est. — δεῖξω eg, ἤξω AO cet., quod probat Leutsch,
 Athen. ἤνω, Ahrens ἔξω, Emperius λήξω, Heimsoeth et Schmidt
 ἔξωδ', ὡς. — πεπόσθαι, el πεπύσθαι. — V. 478. οὔτ' ἔτι (ita Ahrens,
 cf. v. 840) νήφων ὦν, οὔτε λίην μεθύων scripsi numero minus com-
 modo, sed alias quoque obvio, legebatur οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην
 μεθύω quod possis tueri, una littera addita νήφων, ut verbum sub-
 stantivum sit omissum, vid. v. 522. Libri nihil variant, nisi quod pro
 τι exhibent Obcdfhmν τοι. Athen. οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λίαν μεθύων.
 Ahrens οὔτ' ἔτι δὴ νήφων ... μεθύων, Hartung, qui Ahrensii inventum
 ἔξω probavit, οὔτε λίην νήφων οὔτε λίην μεθύων, Leutsch οὔτε τι νη-
 φαίνων οὔτε λίην μεθύων, Heimsoeth οὔτ' ἄρα νήφων εἶμ' οὔτε λ.
 μεθύων. Mihi olim scribendum videbatur: "Ἐξω δ' ὡς οἶνος χαριέστα-
 τος ἀνδρὶ πεπόσθαι Οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λίην μεθύων, i. e. fons
 ibo neque sobrius prorsus neque nimis ebrius, qui vini modus gratissimus
 est. — V. 479—87 affert Stob. XVIII 14. — V. 479. ἂν om. g. —
 ὑπερβάλλῃ, ap. Athen. AP ὑπερβάλλῃ, C ὑπερβάλοι. — οὐκέτι κείνος,
 Athen. et Stob. οὐκ ἔτ' ἐκείνος. — V. 480. αὐτοῦ, ap. Athen. αὐτοῦ
 (αὐτῆς PVL, αὐτοῦ C). — γλώσσης, m γλώττης, sed supra σσ, Athen.
 γνώμης. — V. 481. ἀπάλαμνα, τὰ, Leutsch ἀπάλαμν', ἄτε requirit. —
 νήφοσι γίνεται A, νήφουσι γίνεται O, νήφουσ' εἶδεται rel. Ap. Ath.
 νήφουσι (B νήφοσι P νηφῶσιν) γίνεται, (sic B, γίνεταί A, γίνετ' PVL).
 Ap. Stob. νήφοσι γίν. Schowii bce Vind. Ab m. s., νήφοσι γίν. Voss.
 — V. 482. Ap. Ath. B θ' ἔρδων. — V. 483. τότε A et Stob., οὔτε eg,
 ὅτε rel., τε καὶ Ath. — νήπιος libri et Stob., ἥπιος Athen., et hanc
 scripturam τε καὶ ἥπιος commendat Leutsch. — V. 484. γινώσκων AO,
 v. γιγνώσκων (ap. Ath. γινώσκων PVL, γιγν. B). — V. 485. cf. Isocr.

γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριον ἐφημέριον —,
 ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
 κοτίλλεις αἰεὶ· τοῦνεκά τοι μεθύεις·
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἢ δὲ πρόκειται,
 490 τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
 ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὔτος,
 ὅς πολλὰς πίνων μὴ τι μάταιον ἐρεῖ.
 ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἐριδος δῆγμ' ἀπερυσκόμενοι,
 495 ἔς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ καλῇ συνάπασιν·
 χούτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
 πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

ad Demoniacum 32: μάλιστα μὲν εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας·
 ἐὰν δὲ ποτέ σοι συμπέσῃ καιρός, ἔξανίστασο πρὸ μέθης κτλ. quem li-
 bellum veteres et recentiores magistri non recte Isocrati abiudicant,
 nam Cephisodorus Isocrati hoc opusculum ab Aristotelis reprehensionē
 vindicare studuit, cf. Athen. III 122. — ap. Stob. A Vind. Trinc.
 μεθύων, Athen. πρὶν μεθύειν (μεθύειν δ' VL) ἄρξῃ δ' (ita ACP et
 ut vid. B, ἄρξῃ γ' VL) ἀπανίστασο. — μὴ σε, h μηδὲ σέ, ap. Stob. A
 Vind. Trinc. μὴ δὲ. Hermann μηδὲ βιάσθω γαστήρ σ', fortasse vere. —
 V. 487. μὴ om. l. — δ' ἔγχεε A, δ' ἔχε O, δὲ ἔχε bdehm et sine inter-
 vallo cfn, δ' ol ἔχε g. — V. 488. κοτίλλεις, O κοτίλλοις, n pr. κο-
 τίλλεις, g corr. κοτίλλης, c κοτύλλης. — V. 489. φιλοτήσιος, bdfhmn φι-
 λειτήσιος, c φηλοτήσιος. — V. 490. δὲ, e μὲν. — σπένδεις, befim σπεύ-
 δεις. — ἐπὶ χειρὸς ἔχεις. Coniicio ἐπὶ χεῖλος ἄγεις, Hecker τὴν δὲ
 πρόχειρον ἔχεις, Hartung ἐπὶ χεῖλος ἔχεις. — V. 491. ἀρνεῖσθαι, A
 αἰνεῖσθαι. Lectum vocabulum αἰνεῖν satis commendatur, sed mediae
 formae desidero aliud exemplum, nisi quod apud Hesych. αἰνεῖται·
 συγκατατίθεται legitur, sed ibi Alberti correctionem αἰνεῖτε· συγκατα-
 τίθεσθε Cyrilli auctoritate firmari asserit Schmidt. — δ' om. c. —
 ἀνίκητος, Hecker ἀνίγητος, Hartung ἀνίγητος. — τοι οὔτος, bdfhmn
 τοιοῦτος, Nauck τις οὔτος. — V. 492. πολλὰς, A πολλὸν, O πολλῶς,
 cg πολλοῦς. — μάταιον, I μάταιος. — V. 493. εὖ μυθεῖσθε, Hecker
 εὐθυμεισθε. — V. 494. ἐριδος A, ἐριδας rel. — δῆγμ' scripsi, A δῆν,
 rel. δῆν: nam neque δεῖλ' neque δεῖν' commodum. Antea cum Schneide-
 win δῆν in A legi falso rettulisset, δῆριν ἐρυσκόμενοι commendavi,
 Schneidewin λῆμ' ἀπ. coniecit. Heimsoethii δῆν ἐρ. quid sibi velit,
 nescio. — V. 495. ἔς, Obdegl n εἰς. — φωνεῦντες, O φωνεῦντες. Heim-
 soeth εἰς τε μέσον φιλ' ἰέντες, sensu cassa esse tradita verba dicitans,
 immemor loci Herodotei VI 129. — ὁμῶς om. O. — συνάπασιν Bekker,
 συνάπαι A, σὺν ἀπασιν rel. — V. 496. χούτως, Hecker οὔτως. — γίνε-
 ται AO, v. γίννεται. — V. 497—508. Stob. XVIII 15. (16. 17). — V. 497.
 ὁμῶς, Stob. ἄγαν. — οἶνος om. bdfmn, in m. posuit h. — V. 498.
 πίνῃ Stob., πίνητ' A, πίνηθ' Oel, πίνεθ' rel. — ὑπὲρ O Stob., ὑπερ
 A, ὑπὲρ τὸ rel. Cf. Panyasis Ath. I 37 B: πινόμενος κατὰ μέτρον,

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἰδρῖες ἄνδρες 518
 500 γινώσκουσ', ἄνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
 καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
 ὥστε κατασχῦναι καὶ πρὶν εἶντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καὶ με βιάται

ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρίων, ubi Clem. Al. ὑπέμετρος. — V. 499—503 quos Hecker *Soloni* vindicare voluit, affert Apost. VII 16 m, v. 500 ἄνδρὸς δ' κτλ. Athen. I 37 E. ἐμπυρὶ A. — V. 500. γινώσκουσ' AO Apost., vulgo γινώσκουσ', ut Stob. Post h. v. distichon interceptum esse suspicatur Hartung. — V. 501. τὸν om. l. — ἤρατο, Schneidewin ἄσατο, Ahrens ἤσατο, cum ante ἤρατο πίνειν, i. e. *concupiuit* coniecisset, Hartung denique βάλει scripsit. Stobaeus longe aliud hemistichium exhibet: καϊότητα δὲ πάσαν ἐλέγχει. Non inelegans Ahrensi coniectura ἤσατο, nec tamen apta huic loco: ceterae omnes pravae; nihil omnino mutandum: similiter infra v. 976: *Διωνύσιον δῶρ' ἀσπειράμενος* (scr. δῶρον ἀπειράμενος). Quod vulgo dici solebat προσφέρεσθαι (velut ap. Xenoph. Cyr. IV 2, 41: τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτο ποτόν, comicus poeta ap. Athen. II 36 A: ἐὰν δ' ἴσον ἴσω προσφέρῃ) lectiore vocabulo αἰρεσθαι dicebatur, cf. Gramm. (Phrynichus) Bekk. An. I 358, 2: ἄρασθαι, προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίω· Οὐ σῖτον ἄρασθ', οὐδ' ὕπνον λαχεῖν μέρος, quae descripsit Suidas. Sophocles Phil. 701 eodem modo activam formam αἰρεῖν adhibuit, quod cum interpretes non intelligerent, varia commenta sunt. Sed dicebatur etiam αἰρεῖσθαι σῖτον alia id genus, ut nonnunquam ambigi possit, utrum αἰρεσθαι an αἰρεῖσθαι scriptores dicere maluerint, nam a librariis haec duo vocabula sexcenties confusa sunt (velut ap. Theophr. Char. 27: κἄν πον κληθῆ εἰς Ἡρακλεῖον, ὄψας τὸ ἱμάτιον τὸν βοῦν αἰρεῖσθαι, ἵνα τραχηλίσῃ, ubi debet dudum ἀρεσθαι restitui, idque tituli ephedorum Atticorum planissime confirmant), non solum poetae, ut Aeschylus in Palamede ap. Ath. I 11 A: Ἀρίστα, δεῖπνα δόρυα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα, sed etiam pedestris orationis scriptores velut Thucyd. IV 26: αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ἤροῦντο, ubi facilis quidem correctio ἤροντο, sed idem II 75: τοὺς δὲ ὕπνον καὶ σῖτον αἰρεῖσθαι, quemadmodum III 49: οἱ δ' ὕπνον ἤροῦντο κατὰ μέρος, adde Herod. III 26. VII 120. Xen. Cyr. VIII 1, 38, plane quemadmodum apud Homerum est δόρυον ἔλοντο et ὕπνον δῶρον ἔλοντο. — V. 502. κατασχῦναι, Stob. κατασχύνειν. — πρὶν, Stob. τὸν. Heimsoeth tentavit ὥστε καὶ αἰσχῦναι τὸν πρὶν κτλ. — V. 503—8 afferunt Stobaeus XVIII 17 et Apostol. VII 16 m. Onomacritus non Atheniensis esse videtur, sed Locrensis, qui Thaletae amicus, Charondae et Zaleuci aequalis, pariterque legibus scriptis clarus fuit: vide Aristot. Pol. II 9, 5: πειρῶνται δὲ τινες καὶ συνάγειν, ὡς Ὀνομακρίτου μὲν γενομένου πρώτου δεινοῦ περὶ νομοθεσίαν, γυμνασθῆναι δὲ αὐτὸν ἐν Κρήτῃ Λοκρὸν ὄντα καὶ ἐπιδημοῦντα κατὰ τέχνην μαντικὴν· τοῦτον δὲ γενέσθαι Θάλητα ἐταῖρον, Θάλητος δ' ἀνορατὴν Ἀνκιοῦργον καὶ Ζάλευκον, Ζάλευκον δὲ Χαράνδαν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν λέγουσιν ἀσχεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγοντες: non omnia haec fide indigna esse censet Aristoteles, sed temporum iustorum incuriam merito perstringit: possis suspicari Ephorum castigari, quem consentaneum est ampli operis partes seorsim deinceps edidisse, etenim is, id quod testantur Strabo et Plutarchus (qui in vita Lyeurgi Ephorum potissimum sequitur), Lycurgum Thaletae institutione usum esse memoriae prodidit: sed hunc historia-

οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
 505 ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστάς
 πειρηθῶ, μὴ πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
 καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μὴ τι μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν· ἦν δέ τις αὐτόν
 510 πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ' ἀγαθόν.

rum scriptorem etiam Zaleucum Thaletae discipulum (quod per temporis rationes licuit) eundemque Lycurgi aequalem perhibuisse, cum Locrorum Epizephyriorum civitas Ol. 17 vel non multum ante condita sit, fidem excedit: itaque fortasse in Heraclidem Ponticum haec dicta sunt, quem in libris *περὶ νόμων* talia temporum veritate adversante prodidisse non est incredibile. Onomacritum autem Thaletae amicum fuisse non est, cur improbemus: is vero, si popularibus suis leges scripsit, certe non ante Zaleucum hoc munere functus est, ut primus legum auctor in ipsa Graecia habendus sit: nam consentaneum omnino est, colonos prius rem publicam legibus ordinavisse, quam patrias urbes: verum Zaleuci exemplo excitatus videtur Onomacritus vel apud Opuntios vel apud Crissaeos Locros legum auctor extitisse: hoc tamen veri similis puto, si quidem Epizephyrii Crissaeorum fuerunt coloni: neque vero Locri Crissaei adeo humanitatis expertes fuerunt, quemadmodum plerique existimant: civitates eius regionis bene legibus temperatas fuisse argumento tabulae athenaeae Oeanthiae repertae: priorem quidem titulum, qui pactum Oeanthiensium cum Chaliensibus exhibet, cum Ross nimis liberaliter saeculo septimo adscripsisset, Kirchhoff ad primordia belli Peloponnesii fere rettulit; alter autem titulus, qui exhibet legem colonis Naupactum deducendis, illo aliquanto vetustior est. Igitur si hic versibus Onomacritus Locrensis compellatur, elegidion fortasse *Thaletae* vindicandum. Adversatur, ut assolet Leutsch, qui cum acriter castiget levitatem eorum, qui elegiarum reliquias a Theognide alienas aliis elegiographis nominatim attribuire conati sunt, ipse commentus est Onomacritum hunc referendum esse inter ἀρχηγέτας Ionicarum urbium, quandoquidem hoc quoque versus Panyasidi inscripsit. — οἶνοβαρέω A et Stob., οἶνοβαρῶ rel. — Ὀνομάριτε, Ὀ ὄνομα κριταί. — βιάται, A βεβιάται, Ap. βιοῦται. — V. 504. γλώσσης scripsi, quod postea Hecker coniecit, legebatur γνώμης (ν et μ er. in A). — ταμίης, ap. Stob. Trinc. ταμὴν ἡμετέρης. — V. 505. ἀλλ' ἄγ' Stob., ap. Theogn. vulgo ἀλλά γ', atque ita bdn, ἀλλά γ' eg, ἀλάγ' O. — V. 506. πειρηθῶ, c πορηθῶ, g παρηθῶ, sed in m. πειρήσω ut Stob. Ap.

— ἔχει A, ἔχη rel. et Stob., ἔχει O. — V. 507. καί, Schaefer ὤς. — μάταιον A. — V. 508. ἔρξω, O et plerique ἔρξω ut Stob. — θωρηχθεὶς, bedghmn θωρηχθεὶς, el θωρηχθεὶς. — V. 509—10. Simillimi versus 211—2 ex his aperte detorti. Afferunt hos versus Galen. I 345 ed. Bas. Stob. XVIII 12. Clem. Al. Strom. VI 742. Artemidor. Oneir. I 66. Aristotel. Probl. nuper ed. I 17. — πουλὺς, πολὺς n (et ap. Stob. Vind.), πολλοῖς O. — κακόν, κακός Stob. (Schowii abw κακόν) Clem. Artem. Arist. — αὐτόν, O αὐτῶν, c αὐτός. Clem. αὐτῷ χρῆται. — V. 510. κακόν ἀλλ' ἀγαθόν, Stob. (Schowii abw consentiunt cum Theogn.) Artem. Arist. κακός ἀλλ' ἀγαθός et sic supra v. 212.

ἤλθες δῆ, Κλεάριστε, βαδὺν διὰ πόντον ἀνύσας,
ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ' ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων.

νηός τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,

Κλεάρισθ', οἷ' ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.

515 τῶν δ' ὄντων τᾶριστα παρέξομεν ἦν δέ τις ἔλθη 520

V. 511—522. De hac ecloga copiose commentati sunt duumviri Gotingenses, Schneidewin secundis curis, quae repetitae sunt in Philol. 29, 664 seq., et Leutsch ibid. Et ille quidem dicit se nova collatione cod. A eximie adiutum esse, sed nihil novi inde attulit nisi v. 515 *διης* pro *δέ τις*, quod ipse nulli usui esse largitur. Ut elegiam redintegraret post v. 522 addendos censuit v. 691—2. Leutsch, quamvis invitus mihi assensus mōnenti ad v. 513 haec in arctum redacta esse, post v. 512 distichon interceptum esse statuit, alioquin carmen integrum esse censet, ad Terpandei nomi structuram carmen exigens, quam machinam auctore Westphalio nunc multi admovent elegiographis, Pindari epiniciis, tragicorum denique choricis carminibus: temere diversissima poesis lyricae genera ad eandem legem revocantes. Septenaria partito, qua primus usus est Terpander, nomorum citharodicorum propria, neque alio translata, nisi quod postea auloedi item septemplices nomos struxerunt, id quod arguit Callimachi hymnus, qui *Παλλάδος λουτρά* inscribitur; neque novavit haec Cyrenaeus poeta, sed ut solet antiquos auctores secutus est. Sed ut ad propositum revertar, quae de huius eclogae instituta sententia Gotingenses exposuerunt, non licet singillatim hic repetere: ipsi, quamvis passim inter se discrepent, sibi omnes difficultates feliciter expeditisse videntur; mihi secus visum: unum hoc addo, si Leutschio fides habenda (Phil. 29, 679) Theognidem exulem in Euboea hoc carmen condidisse atque ad eundem Clearistum etiam alias elegias misisse. — V. 511. *δῆ*, δὲ el. — *Κλεάριστε*, l *κλεάριστος*. — *ἀνύσας*, Oel *ἀνύσας*. — V. 512. *ἔχοντ'*, m *ἔχωντ'*. — V. 513. *ὑπὸ ζυγὰ*, fm *ὑπόζυγα*, Hecker *ἐπὶ* vel *ἐνὶ ζυγὰ*. — V. 514. *Κλεάρισθ'*, O *κλεάρισθ'*. Heimsoeth *κλιῖσθ'*, Hartung *τᾶρισθ'* scripsit. Nomen repetitum indicio est, haec in arctum redacta esse. Neque enim is, qui hanc syllogem confecit, integrum inseruit carmen, sed ut solet potissima tantum selegit, ut, si passim hiet oratio, non sit mirum. Sed hoc loco non tam brevior culpandus, quam libroriorum socordia: nam si verba, quemadmodum hoc disticho leguntur, inter se sunt connexa et apta, poeta amici decedentis navem copiis suis instructurum se esse promittit, id quod cum proximis versibus, ubi poeta amicum advenientem hospitaliter pro virium suarum modulo se excipere velle dicit, non bene convenit: neque enim licet importunum hoc ὕστερον πρότερον remove hoc disticho traiciendo: omnino autem nimia haec liberalitas non cadit in hominem gravi paupertate oppressum. Hic quoque ut alias duo vel plura disticha temere in unum coaluere. Poeta explanans quae v. 512 quam brevissime dixerat ἤλθες ἐπ' οὐδὲν ἔχοντα οὐδὲν ἔχων, videtur scripsisse: *νηός τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ (νήματ' ἀράχλαι νῶσιν)* solemnī hoc penuriae simulacro usus, ut amici navem inanem esse significaret; tum suam paupertatem ingenue professus, vel sic hospitii officii se pro virili parte functurum esse subiecit (*ἀλλὰ καὶ ὡς σοὶ δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἡμεῖς κτλ.* Leutsch scripsit *νεὸς ποτὶ τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν*. — Cum iis, quae sequuntur, componas Hom. Od. O 280: *αὐτὰρ κείθι φιλήσεται, οἶά κ' ἔχομεν*. — *οἷ'*, οἶ O. — V. 515. Hartung haec a prioribus separavit. — *τᾶριστα* Bekker,

σεῦ φίλος ὦν, κατάκεισ' ὡς φιλότητος ἔχεις.
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μείζον
σῆς ἔνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.

ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
520 ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ,
ὥσθ' ἓνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὐ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ δηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

525 Καὶ γὰρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἦ πενήτη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ἦ μοι ἐγὼν ἤβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισομένης.

codd. τὰ ἄριστα. — δέ τις, A διης (?). Hartung scripsit ἔνδιος ἤλθες εὖ, φίλος ὦν. — V. 516. σεῦ φίλος, g ξεῦ φίλος, el ἄφιλος, Leutsch σοὶ φίλος scripsit. — φιλότητος, A φιλοτητο. Locus hand dubie corruptus: teneo, quod olim in ed. 2 suasi, κατάκεισ' ὡ φιλότης, τότ' ἐρω, κοῦτε, quod Leutsch eatenus probavit, ut τότ' ἐρεῖς οὔτε scriberet. Post in ed. 3 proposui: ἦν δέ τις ἔλθῃ σεῦ φίλος ὦν κάκεισ', ὡς φιλότητος ἔχη, οὔτε τι κτλ. ratus poetam amicum non domi, sed in illius navi hospitaliter excipere velle quod iam retractavi: missa igitur hac interpretatione pro κατάκεισ' possis Κλεάρισθ' suspicari. φιλότητος ἔχειν similiter dictum infra v. 860. Heimsoeth κατάγεσθ', ὡς φίλον ἦτορ ἔχη. Schneidewin καί κείσ', ὡ φίλ', ἔπος τόδ' ἐρεῖς οὔτε κτλ. — V. 517. οὔτε τι, O bis οὔτ' ἔτι. — τι μείζον, h τοι μείζον, A τι μείζω. — V. 518. ἔνεκα, η εἴνεκα, Leutsch traiecit εἴνεκα σῆς ξενίης, postea retractavit. — V. 519. εἰρωτᾷ, ἐρωτᾷ eln. — V. 521. ὥσθ', Ahrens divisim ὡς θ'. — οὐκ, g οὔτ'. — ἀπολείπειν, Epkema coni. ἀποικεῖν, alii alia tentaverunt frustra illi quidem. — V. 522. πλεόνεσσ', bedegl πλέον' ἔστ', A πλεον ἔστ', Ofhmn πλέον ἔστ'. — δυνατός, el δυνατόν. — V. 523—4 affert Stob. XCI 1 (ubi pro βροτοὶ θεῶν, sed AB Voss. Vind. marg. Gesn. θεοὶ, et σὺ γὰρ δηϊδ.) et Maxim. Conf. II 572. — V. 525—6 separavi a prioribus, affert Stob. XCI 2, ubi per errorem coniunguntur cum v. 699—702, ap. Stob. est καὶ γὰρ τοι (τοι A, Trinc. Ζεὺς vulgo, om. Voss.)... ἀγαθοῖσιν ἔοικεν... σοφῶ σύμφορον. — V. 527—8 fortasse *Mimmermi* sunt: affert Stob. CXVI 11. Anth. Plan. 10 ubi inscribitur Θεὸνιδος, sed vett. edd. Βησαντίνον, ut est Anthol. Pal. IX 118 (Βησαντίνον corrector, antea fuit Παλλαδᾶ, cuius epigramma proxime sequitur 119 inscriptum τοῦ ἀντοῦ, corr. Παλλαδᾶ) et ap. Iriarte Catal. Bibl. Matrit. 106. — ὦ μοι ἐγὼν, A ὦμοι ἐγὼν, eg οἶμοι ἐγῶ. — V. 528. ἀπονισομένης A, in O apparet απο, ἀπανισταμένης* (Stob. ἀπονισσομένης, B... νεισσ., Anthol. Pal. ἀπονισαμένης, Plan. ἀπονεισομένης vel ἀπονισσομένης, Ir. τοῦδ' ἀπονεισομένου).

Οὐδένα πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
530 οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἐνι.

Αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὅππότε' ἀκούσω 521
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

Χαίρω δ' ἐμπίνων καὶ ὑπ' ἀύλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὐφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

535 Οὐ ποτε δουλείη κεφαλῇ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καυχένα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

V. 529. οὐδένα πω scripsi, A οὐδένα, O οὐδέ τινα, * οὔτε τινά. Aliis fort. οὐδαμά πω placuerit. — V. 530. οὐδ' ἐν A, οὐδὲν O, * οὔτ' ἐν. — ἐμῇ, ἐμοὶ h. — δούλιον, η δόλιον. Vocabulum fortasse vitii haud immune, sed perperam Heimsoeth ποιῖλον scripsit Leutschio probante. — V. 531. ἰαίνεται, ἰένεται bfm, ἰναίται c a manu pr., ἀγάλλεται g. — ἀκούσω, Emperius ἀκούω. — V. 533—4 separavi a praegressis. — δ' ἐμπίνων scripsi, nisi δὴ πίνων malis, libri δ' εὐ πίνων, Brunck δ' αὐ π. — ἀείδων Pierson, libri ἀκούων, emendatio necessaria, non quod praecessit proxime ἀκούσω (id quod corruptelae ansam dedit), nam non coniuncta olim fuerunt haec disticha, sed propter orationis concinnitatem, quae elegiacae poesis peculiaris est virtus; nam ut poeta citharam pulsat, ita idem etiam canit tibicine modos praeunte, non auscultat: itaque iam reiicio, quod olim scripsi, quodque etiam O. Schneider commendavit ὅπ' ἀύλητῆρος ἀκούων. Versus Archilochi esse puto, qui primus iure haec de se praedicare poterat: ceterum cf. Archil. fr. 122 ἔδων ὑπ' ἀύλητῆρος, ubi Schneidewin Diar. Antiq. 1842 p. 683 verbis traiectis scribere maluit ὑπ' ἀύλητῆρος ἀείδων, quae si vera esset coniectura, etiam locuples auctoritas hanc suspicionem firmaret. — V. 534. ὀχέων, Pierson ἐλάων, ego δονέων conieci, idque etiam nunc tueor, nam poetae animus laetatur, quod in convivio fidibus canit, non quod lyram tenet; ὀχέων correctoris est supplementum, cum novissimum vocabulum oblitteratum esset: sed quod in O evanidum est vocabulum, nullius momenti. Perperam Leutsch alii trimetrum ex Homericis Margite φίλης ἔχων ἐν χερσὶν εὐφθογγον λύρην adhibent ad librorum fidem stabilendam, ubi rhapsodus Colophonem visens recte lyram manibus gestare dicitur. Omnino Leutsch, dum studiose undique conquirat antiqua exempla, quae Theognis imitatus sit, saepenumero modum excedit: neque enim hic poeta servo imitatorum generi accensendus, qui nihil sibi fidentes aliena ubique sequuntur vestigia. — V. 535—6 affert Stob. LXV 36 et Philo

Π 469. — δουλείη, δουλή cehl, δουλείη O, δολή g. — ἰθεῖα A, rel. et Stob. εὐθεία. — V. 537—8 separavi a praegressis, v. 537 affert Arsen. 397. Apostol. XIII 76. — σκίλλης, σκόλλης el. — ῥόδα φύεται, participium φρούμενος producitur v. 1134 et ap. Solon. 4 v. 36,

Οὗτος ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται ἀντῶ,
540 εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἔξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαῖδη, ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὤμοφάγους ὄλεσεν.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσαι,
Κύρνε, δίκην, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν.

545 μάντεσί τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθιομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

522

Μηδένα, παῖ, κακότητι βιάξω· τῶ δὲ δικάϊω
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

"Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρον ἐγείρει,
550 Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.

hic possis φέεται ῥόδον conicere. — οὐδ' Bekker, libri οὐθ'. — V. 538. οὔτε Bekker, libri οὐδέ. — ἐλευθέριον, ἐλευθέρον bfm. — V. 539. οὗτος A, οὔτις*. Deest protasis ὅστις . . ., si οὗτος recte est traditum. — ἀντῶ, ἀντῶ Adfhn. — V. 540 cancellis sepsit Hartung. — V. 542. ὤμοφάγους, ὤμοφόρους f. — ὄλεσεν A, ὄλεσε O, ὄλεση*, quod praeoptavit Hartung. Mey assentiente Leutschio censet eclogam mutilatam esse, si ὄλεσεν scribatur: at eadem brachylogia usus poeta infra v. 859 ἦν δέ τί μοι ποθεν ἔσθλόν, ἃ πανοῦνι γίνεται ἀνδρί, item alii passim, velut Euripides in Inone fr. 421: κέκτησο δ' ὀρθῶς· ἂν δ' ἔχῃς (ita corrigo, vulgo κέκτ. δ' ὀρθῶς ἂν ἔχῃς) ἄνευ ψόγῳ, καὶν σμικρὰ σώζον, τῇ δίκῃ ξυνοῦς' αἰί· μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὐ πράξας ποτὲ ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπώλεσεν: nisi forte ibi scribendum ὃς πράξας ποτ' εὐ. Nam Homerus II. IX 46 εἰ δὲ καὶ αὐτοί, φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν reticentia magis quam brevilloquentia usus est. — V. 543. γνώμονα A, ut Valckenaer coniecerat, * γνώμην. — δικάσαι, O δικάσ^ε. — V. 544. Post δόμεν plene interpuncti, nam sequens distichum prorsus alienum est. Manifestum duas eclogas male coaluisse, nam hic de lite diuidicanda agitur, deinde poeta dicit se antequam quidquam suscipiat divinatione uti, ne, si quid diis invitis agat, plectatur (cf. Xenoph. Cyr. I 6, 44). Intercidit autem praeter exordium proximae eclogae fortasse etiam distichon huic eclogae subiunctum. Hartung me secutus est. — V. 545—92 om. l. — V. 545. Lacunam notavi, vid. v. 544. — μάντεσί τ' A, μάντεσιν e, μάντεσιν*. — αἰθιομένοις, αἰθιομένοισιν e, αἰσθιομένοις O. — V. 547. Μηδένα, παῖ, scripsi, legebatur μηδένα πο, A μηδενάπο. Hartung ἐχθοδοπὸν κακότητι β. scripsit. — V. 548. εὐεργεσίης, O εὐεργεσίας, A ευεργεσίης, id est εὐφεργεσίης. — V. 549. ἐγείρει, c ἀγείρει. — V. 550. τηλαυγέος, e τηλαυγοῦς.

ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπέτρονιοι χαλινούς·
 δήων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
 οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κελεύθου,
 εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

555 Χρῆ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
 πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράξο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς·
 ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα.

560 Λῶστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
 μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
 χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Κεκλήσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέξεσθαι δὲ παρ' ἐσθλόν 523
 ἄνδρα χρεῶν, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον·

565 τοῦ συνιεῖν, ὅπότεν τι λέγη σοφόν, ὄφρα διδαχθῆς
 καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίης.

V. 551. ἵπποις, A ἵππους. — ταχυπέτρονιοι, ταυυπετρονγεσί c^g. — V. 552. δήων, AO δήιων. — σφ' om. e. — V. 553. μεσηγύ, e μεσηγύ. Post hanc vocem distinctit Bekker, vulgo nulla distinctio, unde Brunck πολλήν, Turnebus κελεύθου. — διαπρήξουσι, g διαπρήσσοις probante Heckerō, qui sprevit Bekkeri distinctionem, sicut Heimsoeth οὐ πολλῶ τὸ μεσηγύ διαπρήξουσι κελεύθου scribens, at τὸ μεσ. κελεύθου rationi adversatur, πολλῶ quod sciam sermonis consuetudini, quamquam πολὺ s. πολλόν de tempore dici solet. — V. 555—6 repetunt AO infra post v. 1178 non sine insigni varietate (nam τολμᾶν χρῆ AO, ἐν ἀλγεσιν ἤτορ ἔχοντα A, ἐπ' ἄλγεσιν ἦπαρ ἔχοντα O, cf. ad Simonid. Amorg. fr. 1 extr.; deinde A, qui hic τε praebet, infra (sec. Bekk.) πρὸς δὲ θεῶν, O πρὸς τε θεῶν δ'). — V. 557. φράξο, A φράξο δ' ὁ, unde eiectō τοι possis coniciere φράξο δή· κίνδυνος, vel cum Hermanno δ' ὡς κίνδυνος. — ξυροῦ, ξηροῦ eh. — ἀκμῆς, ἀκμῆ c. Post hunc versum pentametrum excidisse statuit Hartung. — V. 559. Λῶστά σε Geel, libri ὥστε σε (O ὥστέ σε, A sec. Iord. ὥστεσε): idem Geel hoc distichon a prioribus segregavit. — V. 561. αὐτὸν, A αὐτῶν, unde αὐτῶ possis suspicari. — Hartung post h. v. pentametrum cum hexametro intercidisse putat. — V. 562. χρήματα, χρήμα c. — V. 563. Nisi forte ante h. v. plura intercepta sunt, mendum latet; conieci κέκλησαι δ' ἐς δαῖτα, παρέξεσθαί σε παρ' ἐσθλόν κτλ. h. e. si vocatus es ad cenam, oportet te adsidere, paratactica structura loco hypotacticae adhibita; attigit hunc dicendi usum Winkelmann ad Plat. Euthyd. p. XI seq., quamquam passim exempla vel aliena vel non satis certa collegit. In eandem sententiam refinxit Heimsoeth εἰσκληθέντ' (vel ἦν κληθῆς) ἐς δαῖτα παρέξεσθαί τε et τοῦ συνέμεν δ', ὅπότεν. — ἐς, εἰς Obdehn. — παρέξεσθαι, παρέξεσθαι A. — V. 565. ὅπότεν, ὅπότη ἄν AObcdghn. — λέγη, λεγει corr. a pr. m. in λεγη A, λεγει O. — διδαχθῆς, A διδαχθῆ. — V. 566. εἰς, ἐς fm.

Ἴβη τερόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἐνερθεὺν
 γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
 ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἡελίοιο,
 570 ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἔων ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον·
 πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
 τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

575 Οἱ με φίλοι προδιδούσιν, ἐπεὶ τὸν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
 ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίαις.

Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ' κακοῦ ἐσθλόν,
 μή με δίδασκ'· οὗ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρεμι,
 580 σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

V. 567--70 fort. *Mimmermi* sunt. — παίζω, Obdefhmn παίζων, unde παίζωιν aliquis coniciat. — V. 568. ὀλέσας, ὀλέξας c. — V. 571—2 repetunt AO post v. 1104. — V. 572. ἀπείρητοι A, * ἀπείρητον (O infra ἀπείρητοι). — ἀγαθῶν, A infra post v. 1104 ἀγαθοί, non male. Heimsoeth institutam sententiam non assecutus ἀνακον desiderat, vocabulum Atticis proprium neque antiquum, quod invito poetæ etiam infra v. 1167 revocare conatus est. — V. 573. ἔρδων, A ερδων, g ἔρδω, c ἔρδω. — πάσχε· τί Bekker, A πασχ' ἔτι, * πράττε τί. Sed suspicor potius scribendum: εὖ πάσχωιν εὖ ἔρδε· τί κ' κτλ., sive εὖ ἔρδ' εὖ πάσχωιν· τί κεν malis. Leutsch paradysin tuetur, frustra, nam inversione structuræ, cuius non desunt exempla, poetam temere usum esse, non est credibile: principalis notio est verbi ἔρδειν, quo magis miror Heimsoethio tam traditam scripturam quam a me emendatam inexplicabilem visam esse; ipse hariolatur εὖ ἔρδων τὰ περίσ' ἔτι κ'. — τί κ', Brunck τί δ', quoniam legebatur ἰάλλεις, item Hartung, quamvis ἰάλλοις recipiens. — ἰάλλοις A, * ἰάλλεις. — V. 574. εὐεργεσίης, O εὐεργεσίας, A εὐεργεσιης (εὐεργεσίης). — ῥηδίη ἀγγελίη, O ῥηδίη ἀγγελίη, A ῥηδίη ἀγγελίη, unde possis scribere ῥηδίη ἀγγελίη. — V. 575. προδιδούσιν, Hecker προῦδωκαν desiderat, Schmidt οἱ μ' ὕφαλοι προδιδούσιν, Heimsoeth κεί με φίλοι προδιδούσ', ἔμπης κτλ. — ἐπεὶ τὸν γ' aperte corruptum, sed medicina incerta. Hartung edidit μάτην ἐχθρούς ἄρ' ἀλεῦμαι, Herwerden ἐγὼ δὲ τὸν sufficere credit. — V. 576. χοιράδας εἰναλίαις, O χοιράδας εἰναλίους. — V. 577. ῥήδιον, A ῥηδίον, c ράδιον, Lachmann ῥήτερον, possis cum O. Schneidero ῥήιον. — θεῖναι, A θειραι. — 'κ', ἐκ cg, om. O. — κακοῦ, κακοι A. — In fine versus ὑποστιγμὴν posui, non τελείαν στιγμὴν, nam suspensa hæc sunt a verbo δίδασκε, itaque nil opus Hartungi coniectura, qui assentiente Leutschio existimat post h. v. nonnulla deesse. — V. 578. τοι, τι Oe. — τηλίκος, η τηλικούτος. — V. 580. σμικρῆς A, μικρῆς*. Leutsch hoc distichon proximo v. 581—2 adiungit, colloquii reliquias esse ratus, perperam ille quidem.

Ἐχθαίρω δὲ γυναιῖκα περιδρομον ἄνδρα τε μάργον, 524
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀεργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακῆ μελέτω.

585 Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
πῆ σήσσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένον.
ἀλλ' ὃ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν
590 συντυχήν ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Τολμᾶν χροί, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μηδὲ λίην χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσιν
τερφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

V. 581. ἄνδρά A. — V. 582. ἀλλοτρίην, A ἀλλοτρίαν. — βούλετ', O βούλεται. — V. 583. ἀμήχανόν ἐστι, cō ἀμήχαν' ἔνεστι. — V. 584. ἀεργά scripsi, Eldick ἀργά, libri ἔργα (A εργα). — ἐξοπίσω, A εξοσιώσω. — τῶν φυλακῆ A, τῆ φυλακῆ *. — μελέτω, e μελλέτω. — V. 585—90 Solonis sunt, vid. fr. XIII v. 65—70 ubi non sine varietate leguntur. Ex Theognide iidem versus afferuntur a Stob. CXI 16, adde Apostol. XIII 100 d. Boissonad. An. IV 455. — V. 585. πᾶσιν τοι, O πᾶσί τοι. — V. 586. πῆ Ae, ποι reliqui. — V. 588. ἐς libri (ἐς A sec. Bekk.). — V. 589. δὲ om. g. — κακῶς, libri omnes καλῶς, ποιεῦντι libri, nisi quod A ποιεῦντι, item καλὸν ποιοῦντι Stob. Boiss. Apost. — περὶ, iidem καλᾶ. — V. 590. Stob. ἀγαθῶν, ἔκλυσιν, sed Voss. δ' ἀγαθῶν, ἔκδυσιν ut Apost., Trinc. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν δ', Boiss. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν. — V. 591. τὰ om. bm. Hic quoque brachylogia notanda, nam τὰ non a τολμᾶν suspensum, sed a φέρειν, quod ex proximo versu repetendum. — V. 592. ἀμφοτέρων, A ἀμφοτερον o corr. ex ω (ras. inter o et ν), Brunck ἀμφοτέρον. — V. 593—4 separavi a praegressis. Hartung cancellis circumscripsit, versus subditicios existimans propter v. 657—8. — Μηδὲ λίην χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδ' ἀγαθοῖσιν τερφθῆς scripsi, legebatur μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα μήτ' ἀγαθοῖσιν τερφθῆς, sed A κακοῖσιν ασῶντα λην, O κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ, unde Bekker necessitudinem cum prioribus tuitus et libri primarii auctoritatem secutus lenem admodum adhibuit medelam, μήτε κακοῖσιν ἀσῶντα λίην φρένα μήτ' ἀγαθοῖσιν τερφθῆς, sed interpretamentum λυποῦ, quod se in ordinem verborum insinuavit, satis superque imperativum ἀσῶ testificatur. Iam cum nec ἀσῶ λίην producta ī admittendum videatur, nec ἀσῶ τι λίην, ut antea probantibus Hartungo et Zieglero scripsi, huic loco conveniat (nam v. 989 ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῆς alia est ratio), verba, quae graviter depravata esse apparet, conformavi ad exemplum v. 657: μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν χαῖρε. — V. 594. τερφθῆς, A τερφθῆς δ'.

595 Ἄνθρωπ' ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἐταῖροι·
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

Δὴν δὴ, παῖ, φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὀμίλει
ἀνδράσιν, οἱ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον. 525

Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ πρὶν
600 ἡλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρεην φιλήην.

ἔρρε, θεοῖσιν τ' ἐχθρὸν καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπόλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

605 Πολλῶ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἦδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἄρχῃ ἐπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτήν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφοότερον,

V. 595—6 diremi a sequentibus, adversatur Mey, probavit Hartung, sed censet diversas sententias temere in unum coaluisse: igitur pentametrum cum hexametro intercidisisse putat. — V. 596. πλούτου AO, * τούτου. — V. 597—8 separavi a prioribus, itaque iam licuit mendum inveteratum tollere scribendo δὴν δὴ, παῖ, libri enim δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν, quod quamvis tueri videatur repetitio v. 1243, manifesto vitium contraxit, nam καὶ ab hoc loco tam alienum, quam aptum proverbio τὰλλα καὶ φιλωμέθα, quod commode explanat Phrynichus Bekk. An. I 65: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις συγχαροῦντων, ἀβούλονται τινες, ἐνὶ δὲ τινι μηκέτι σημαίνει δὲ οἶον· τὰλλα φίλοι ὦμεν, κατὰ δὲ τοῦτο διαφερώμεθα. (Adde Diogen. VIII 50, Apost. XVI 3, Phot. et Suid.) Schneidewiu coni. δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν ἄτερθ'· ἄλλ., Hartung πόρωθεν φίλοι ὦμεν scripsit, Schmidt δὴν δὴ ἐφηλώθημεν novavit. — ἀτάρ, ἀτάρ c et g a m pr. — τ', quod mihi olim delendum videbatur, idem est quod τοι, Hermann ταλαοῖσιν ὀμιλεῖν scripsit, Heimsoeth ἄφαρ δ', Ahrens ἀτάρ δ' i. e. ἀτάρ δὴ. — ἄλλοισιν, ἀλλήλοισι efl. — ὀμίλει A, * ὀμιλεῖν. — V. 598. ἴσασι, Heimsoeth ἴσοῦσι. — V. 601. τ' om. Ael. — V. 602. ψυχρὸν, Wopkens ψυχρῶ, sed utrumque epitheton convenit serpenti. In ed. 2 scripsi ψυχρὸν σ' ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχον ὄφιν (quod probans Heimsoeth καίολον praeoptat), ut poeta dicat se infidum amicum velut agricola, qui est in fabulis, sinu fovisse, similiter Sintenis ψυχρὸν δν . . . εἶχον ὄφιν. — V. 603—4 Hartung Callino vindicat. — A τοιάδε et deinde ἱερὴν, voluit opinor librarius proximum verbum τήνδε hoc tenore insignire. — ἀπόλεσεν, e ἀπόλεσαν. — V. 605—6, quos Solonī tribuit Hartung, non sunt Theognidi abiudicandi, siquidem Teles ap. Stob. XCV 21 priorem eclogae versum huius poetae nomine adhibet, utrumque versum affert Stob. XVIII 10. Maxim. Conf. II 613. — τοι, δὴ g. — πλέονας, πλείονας c, πλείους Teles. — λοιμοῦ O l a m. pr. — ἦδη ἄνδρας, ἄνδρας ἦδη el, ἄνδρας omisso ἦδη Teles. — V. 606. πλεῖον, A πλεον, Stob. πλεῶν' ἐθέλουσιν ἔχειν. Fortasse πλεῖν ἐθέλεσκον ἔχειν scribendum. — V. 607—10

γίνεται· οὐδ' ἔπι καλόν, ὅτω ψεῦδος προσομαρτῆ
610 ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθη πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλπὸν ψέξει τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτόν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασι βῆσιν.

615 Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα 526
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἡέλιος καθορᾶ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
620 ἄκρην γὰρ πενήης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βίотου παλάμαι.

affert Stob. XI 17. — ἀρχῆ ἔπι, ἀρχῆ ἐπὶ Af Stob. (A ἐπι, Schowii abg ἀρχῆ), ἀρχῆ ἐπὶ cg, ev. O. — μικρῆ, μικρὰ A Stob. — ἐς, εἰς AO Stob. — V. 608. δῆ, τοι el. — ἀμφοτέρων, ap. Stob. AB (a m. s.) marg. Ges. ἀμφοτέρω. Hartung interpungit κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφοτέρων γίνεται. — V. 609. γίνεται A Stob., v. γίνεταί (et sic Schowii codd.), ev. O. — οὐδ' ἔπι καλόν scripsi, legebatur οὐδέ τι (A ουδε τι) καλόν. Heimsoeth tentavit γίνεται οὐδὲν ἔλασσον, ὅτω κτλ. — προσομαρτῆ Stob., προσο-

μαρτηῖ A, προσομαρτει e, παρομαρτεῖ l, προσομαρτεῖ* (et ap. Stob. AB et Schowii codd. — V. 610. καὶ A et Stob. (Schowii bc κεί, aw κᾶν), κᾶν*. — V. 611. μὲν, με el, μιν Schneidewin. — αὐτόν, αὐτόν bdmn. — V. 612. αἰνῆσαι, ἀνήσαι l. — V. 613. δ' om. g. — V. 615. ἀγαθόν, καθαρὸν n. — V. 617—8 affert Stob. XCVIII 55. — πολλόν, πολλῶ Stob., πολλῶν Oel (ap. Stob. B). — V. 619—22 affert Stob. XCVII 15, V. 619. 20 repetunt AOlmn post v. 1114. — V. 619. ἀμηχανίῃσι, l μηχανίῃσι, infra post v. 1114 libri πολλὰ δ' ἀμηχανίῃσι. — V. 620. ἀκρην γὰρ πενήης scripsi probante Schneidewino, libri hic et Stob. ἀκρην γὰρ πενήην, sed infra ἀρχῆν γὰρ πενήης, cf. Eurip. Archel. fr. 4: οὐ γὰρ ὑπερθεῖν νόματος ἄκραν Δυνάμεσθ'. ἔτι γὰρ θάλλει πενία, Κακὸν αἰσχιστον, φεύγει δ' ὄλβος et Aesch. Eum. 560. — V. 621 affertur s. poetae n. in Et. M. 758, 41 (om. πλούσιον) et ab Aelio Dionysio in Aldi Cornu C. I 4, quem locum Schneidewin adhibet, ubi τιᾶ, ἀτίει. — ἀτίει, ap. Stob. A οὐ τίει, Hecker ἀτίει δὲ πενιχοῦ. — V. 622. πᾶσιν δ', O πᾶσι δ', πᾶσιν cg. — αὐτὸς, Brunck αὐτός. — V. 623. ἔασι, ἔασι O.

625 Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύει
καὶ σιγᾶν αἰεὶ τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσι μείναι,
αἰσχρόν δ' εἰ νήφων παρ μεθύουσι μένοι.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
630 πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

ῶτι' ἐνὶ μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις, 527
Κύρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις.

Βουλεύου δις καὶ τρίς, ὅ τοι κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτήρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

635 Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὔτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέροι.

V. 525—6 affert Stob. XXXIV 13, v. 625 s. poetae n. Diogenian. II 90 (vid. ibi interpr.) et Suidas v. ἀργαλέον, ubi *Εὐριπίδου λόγος Βάνχαις* ab aliena manu additum censent, sed Suidas ipse videtur haec subieciisse, qui Theognideis nusquam est usus. — Male Herwerden δηττερον . . . ἢ σιγᾶν et Heimsoeth ἀργότερον (i. e. ἀεργ.) . . . ἢ σιγᾶν hariolati sunt. — V. 626. αἰεὶ, el ut videtur αἰεὶ. Hartung scripsit καὶ σιγᾶν αἰεὶ τοῦτο μὲν οὐ δυνατόν. — V. 627—8 affert Stob. XVIII 11 (ubi bis ἐχθρόν pro αἰσχρόν A Vind. Br. Voss. marg. Gesn. Schowii w). — τοι, τι O. — νήφοσι μείναι Leutsch, νήφοσιν εἶναι A (et sic ap. Stob. A Voss. Vind. a m. pr. Gesn. marg. et ex Schowii libris w.), * νήφουσ' εἶναι. — V. 628. μένοι f, μένει rel. (ap. Stob. μένη et sic Vind., sed A μένει, Schowii b μένοι, reliqui μένει), Hartung μένη scripsit. — V. 629—30 affert Stob. LII 12. Apost. VIII 41 f. Arsen. 271. — ἀνδρός, n a m. pr. ἀνδρῶν ut Apost. — V. 630. πολλῶν, malim πολλάκι. — V. 631. ὦτ' ἐνὶ Emperius, ὦ τινι A, ὦπερ Odeghln, ὥπερ c a m. pr., οὔπερ m a m. s., περ bf et m a m. pr. — κρέσσων, O κρείσσων. — V. 632. Κύρνε καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις scripsi, probante Zieglero, legebatur Κύρνε καὶ (sic Obhmn, κυρν καὶ A [post κυρν ras., κυρναὶ καὶ sec. Bekk.], κύρνε· καὶ d, κύρνε τι καὶ g, κύρνε τοι καὶ c et f ex corr. [a pr. m. κύρνεται καὶ], κύρν' ὄγε καὶ Brunckii codex unus non male, sed ex manifesta correctione) μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις. Cf. v. 646. Baiter Κύρν' ἢ καὶ μεγ. κ. ἐν ἀμπλακίαις. — V. 633. ὅ τοι κ', O ὅτι κ', g ὅτι κ', el ὅτι κ'. — ἔλθῃ, ἔλθοι bcd fghn. — V. 634. ἀτήρὸς, O ἀτειρὸς. — V. 635—6. Stob. XXXVII 17 affert. — V. 636. οἱ Stob., οὐ libri Theognidis. — ἐν A et Stob., μὲν *. Hartung εἰσὶν δ' ἐν coniecit. — ὀλίγοι A et Stob., δ' ὀλίγοι *. — V. 637—8 affert Stob. CX 11 et Apost. VII 1 b. — ὁμοῖοι, Stob. Ap. ὁμοῖα. Videtur ὁμονορι restituendum, Herwerden ὀλοιντο suasit. — V. 638. οὔτοι, οὔτοι O. Emperius τοίγαρτοι.

Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται εὖ ξεῖν
640 ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὐ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὖνονν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχῃς.

Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

645 Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὖροις κεν ἑταίρους
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

528

Ἦδη νῦν αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείῃ γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἄ δειλὴ πενίη, τί ἔμοῖς ἐπικειμένη ὄμοις
650 σῶμα κατασχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δὲ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίη κακὰ πολλὰ διδάσκεις,
ἔσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

V. 639—40 affert Stob. CXI 45. — παρ, h γὰρ. — γίνεται AO, legebatur γίνεσται. — εὖ ξεῖν scripsi, coniecicque idem Ahrens cum Emperio, vulgo εὐρεῖν, A ευρεῖν. Mey ἔρρειν requirit. — V. 640. βουλαῖς, A βουλαῖο. — οὐκ ἐπέγεντο, Stob. οὐκ ἔπεσεν τό. — V. 641. κ' εἰδείης A, κωθίος el et h in m., κῆδει ὁ εἰς *. Germana opinor scriptura fuit οὐ τοί κ' εἰδήσεις, de part. ἄν addita futuro vid. v. 877, quod cum esset offensionem, in A εἰδείης correctum, in reliquis libris corruptelae istae in loco plano satis mirae ortae sunt. — εὖνονν, ἔνονν bhdmm, fort. εὔνοον id quod etiam Wordsworth commendavit. — οὔτε τὸν, Emperius οὔτε τοι. — V. 642—89 om. l. — V. 642. σπουδαίου, πουδαίου A, σπουδαίω f. — πρήγματος, A πραγματος. — ἀντιτύχῃς, O ἀντιτύχης, fm ἀντιτύχοι. — V. 643. κρητῆρι, O κλήτορι. — γίνονται AO, legebatur γίνονται, c γίνοντ' ἑταῖροι. — V. 644. πρήγματι, A πράγματι. — V. 645. εὖροις κεν, e εὔρισκεν. — V. 646. κείμενος, O κείμενος. — θυμὸν AO, θυμοῦ *. — V. 646—7 affert Stob. XXXII 4. — V. 647. ἦδη νῦν, malim ἦ δὴ νῦν. — V. 648. αὐτὰρ, A οὐτάρ. — ἀναιδείῃ, O ἀναιδίη. — γαῖαν ἐπιστρέφεται, Stob. γαῖαν ἐπέρχεθ' ὁμῶς. — V. 649—52 affert Stob. XCVI 14, quibus subiungit v. 177—8. — V. 649. ᾧ, O ᾧ, bgm ᾧ (etiam ap. Stob. AB ᾧ), om. f. Ne quis cod. O scriptura ᾧ utatur ut αἰ coniciat, quod Simoniidi Amorg. VII 76 restitui, moneo ᾧ δειλὴ solenne esse graecis poetis. — τί, Hartel praeter necessitatem τί δ', neque melius proximo versu νόον ἀμφοτέρων. — ἔμοῖς ἐπικειμένη A et Stob., ἔμοῖσι καθημένη *. — V. 651. αἰσχρὰ δὲ μ', Hartung αἰσχροα δ' scripsit, cum Emperius αἰσχροὰ δὲ κοῦκ ἐθέλοντα ... ἔσθλὰ με τάνθρώπων coniecisset. — κακὰ Stob., καὶ libri, sed quod subsequitur πολλὰ, quamvis Theogn. et Stob. libri conspirent, haud dubie adulterinum, fortasse ex alia ecloga eiusdem argumenti v. 398 inlatum; corrigas κακὰ τ' ἔργα, ita aequabilem orationis formam recuperamus. Ahrens καὶ δειλὰ coniecic

Εὐδαίμων εἶην κε θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρῳ· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

655 Σὺν σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαῖρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὁμόσαι χρὴ τοῦτ'· οὐ μήποτε προῆγμα τόδ' ἔσται·
660 θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶς, οἷσιν ἔπεστι τέλος·
καὶ προῆξαι μέντοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καὶ τε πενιχρὸς ἀνήρ
αἴψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπεται,

quod commendat scripturae varietas v. 835. Herwerden αἰσχρὰ γὰρ . . . καὶ πολλὰ, v. proximo Emperium secutus*). — V. 652. μετ' A et Stob., παρ' *. — κάλ', e κάκ'. — ἐπιστάμενον, O ἐπιστάμενος. — V. 653—4 affert Stob. CIII 12. Apost. VIII 6 f. — κε A, legebatur καὶ. — φίλοις ἀθανάτοις O. — V. 654. ἀρετῆς, Wecklein ἀρεῆς. — δ' om. O. — οὐδεμιῆς, οὐδεμιᾶς O (et Vind. ap. Stob.). — V. 655. σοί, A τοι probante Bekkero. — V. 656 τοι, Brunck τόγ', si quid mutandum, malim σοί. — V. 657. μηδὲν ἄγαν, fuit olim μηδὲ λίην, cf. v. 593. — ἀσῶ, ἤγουν λυποῦ margo bdmn. — V. 658. ἀγαθοῦ, aptius fuerit μετρίον vel μετρίως. — V. 659. τοῦτ' οὐ Ahrens, O τοῦ^{το}, A τοῦτο τί, rel. τοῦτο τι, unde Camerarius τοῦθ' ὅτι elicuit, Hermann, quod iure mireris, τοῦτο τό· μήποτε κτλ. Hartung οὐδ' ὁμόσαι χρὴ· τοῦτ' οὐ μήποτε προῆγμα γένηται. — προῆγμα, A πράγμα, O πράγμα. — V. 660. γάρ τοι Hermann, γάρ τε AO, καὶ γάρ*. Lenius remedium foret θεοὶ γάρ τ' ἐνεμεσῶς, sed verbum inusitatum, quamvis ἔξορηξέσθαι in usu fuit. Διὰβολίη v. 324 iam olim, καταμάρψας v. 944 nunc procuravi. — V. 661—4 (hoc etiam Bamberger suavit) pariterque v. 665—6 cum prioribus coniunxi. — μέντοι, A μὲν τοι. Ego olim μελέτω conieci, qua coniectura non magis opus quam Brunckiana χρὴ προῆξαι, nam χρὴ ex v. 659 iterandum. Poeta, cum nimiam hominum confidentiam castigaverit, prudenter addit, simul sedulo cavendum esse, ne quis vicissim inertiae indulgeat. Sed brevior haec in artum rededit, ut alias, hoc brevitatis studio poetae sensa turbans et obscurans. Theognis post καὶ προῆξαι μέντοι τι addiderat: quamvis rerum gerendarum eventus sit incertissimus; intercidit igitur distichon. Hartung καὶ προῆξαι μεμαῶτι καὶ ἐκ κακοῦ male, nec melius Mey ad eundem modum μέλλοντι καὶ ἐκ κ., aut Herwerden κελ' προῆξαι μέλλοις τι, sive οἷσί τ' ἔπεστι τέλος καὶ προῆξαι μέλλοντι. Heimsoeth καὶ προῆξαν μέτοπιν τι. — V. 663. καί, A δέ. — πέπεται Brunck, πέπατο Schaefer, πέπασται libri (πέπα.ται A, σ ut vid. er.), πέποσται ut vid. ex corr. O.

*) Cum in ed. 3 operarum errore κατὰ legatur (ed. 1 et 2 recte κακὰ), Ziegler mihi hanc lectionem, Hartungo qui meam recensionem sequitur κακὰ adscripsit, nihil curans adnotationem, cuius auxilio error facile corrigi poterat.

ἑξαπίνης πάντ' οὖν ὄλεσε νυκτὶ μιῇ.

529

665 καὶ σῶφρων ἤμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἔσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κἀκὸς ὦν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἶά περ ἦδη,
οὐκ ἂν ἀνιόμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνῶν.

V. 664. ἑξαπίνης πάντ' οὖν, A ἑξαπίνης αποτοῦν (unde Hermann ἄπο τ' οὖν id est ἄπο τοι οὖν, Ahrens ποι' ἀπ' οὖν), O ἑξ ἀπίνης πάντα. Mihi ἑξαπίνης ἀπὸ πάντ' vel ἑξαπίνης ὄγ' ἀπ' οὖν ἀπὸ poeta scripsisse videtur; illud in archetypo O rell. fuit πάντα, hoc ὄγ'

ἀποῦν in exemplo, unde A descriptus. Hartung ἀπὸ πᾶμ' ὄλεσε. — μιῇ A, μι^α/ O, * μιᾶ. — V. 665—6 affert Stob. CVI 9. — V. 666. τιμῆς A et Stob., τιμῆ O, τιμῆν *. — καὶ, τις Stob. (sed om. A Vind. Trinc.). — V. 667—82 integra est elegia, ut existimo *Eueni Parii maioris*, vid. ad v. 467 seqq, et assensus est Leutsch (Philol. 30, 233), quod mireris, siquidem v. 467 seq. Theognidis esse pro virili parte contendit. Eueno etiam Hartung tribuit, qui quidem *Μηλίου ἐν πότιον* non recte ad insulam Melum refert, cum sinus Maliacus sit intelligendus, qui propter vada navigantibus satis erat importunus, vid. Paus. I 4, 3. Nam quod Herwerden Hartungo astipulatus arbitratur meae interpretationi formam *Μηλίου* adversari, cuius loco *Μηλιῶν* vel *Μηλιακοῦ* dicendum fuerit, errat: formam *Μήλιος* testatur Steph. Byz. p. 450: οἱ δ' ἐν Θεσσαλίᾳ Μηλιεῖς ἔστι καὶ κώμη τῆς Ἀκαρνανίας, ἣς τὸ ἔθνηκόν Μηλιεῖς καὶ διὰ τοῦ ἄ δωρικῶς λέγεται καὶ ἀπὸ τοῦ Μηλίου Μιλιεύς καὶ Μηλιακός καὶ Μηλὶς ἢ χώρα. Haec enim, quamvis brevior non satis scite munere suo sit functus, non ad Acarnaniae vicum, sed ad Thessalorum civitatem referenda, id quod vel *Μηλὶς ἢ χώρα* (apud Sophoclem est *Μηλὶς λίμνη*) testatur. Ceterum quamvis Euenus Parius fuerit, non tamen necesse est has rerum publicarum procellas, quas haec elegia significat, ad Pariorum civitatem spectare; nam potuit Euenus haec in aliena urbe commemoratus scribere, fortasse in Euboea insula; quemadmodum etiam aliae reliquiae in hac sylloge ad Euboenses referendae sunt. — V. 667. ἦδη, A ἴδη, rel. ἦδειν, infra v. 853 ἦδεα legitur. Hermann οὖν δῆ, Hecker ὄσσαπερ ἠδύ, Ahrens οἶα πρίν, ἦδη, Wecklein οἶα πάροιθεν tentavit. — V. 668. ἂν om. O. — ἀνιόμην, A ἀνοίμην. — τοῖς, O τοῖσιν. Quod olim propositum οἶάπερ οἶδα, οὐκ ἂν ἀναινοίμην, quodque probavit Herwerden, dudum abieci. Manifestum mendum priore pentametri parte continetur, verba οἶάπερ ἦδη cum de vitio non sint suspecta, v. 667 pro optativo indicativus praeteriti requiritur, nam secundarium enuntiatum ἦδειν ut solet ad primarii exemplum est conformatum. In proclivi est correctio οὐκ ἂν ἀναινοίμην (i. e. ἠναινοίμην), nam ἱ productum, quod offensionem fuit Herwerdeno, quoniam in his eclogis variorum poetarum corripitur solet, non est calumniae obnoxium; at tunc praeterea proxima refingenda, velut τοῖς ἀγαθοῖς ἐνέπων, neque satis commodum ἀναινοίμην Itaque alia medela adhibenda, suspicor legendum οὐκ ἂν ὑπαινιγμην agendi notione ascita, ὑπηνιγμην ut scribatur, non necesse, quamquam infra v. 681 ἠνιχθῶ traditum est. Quod in protasi est εἰ ἔχοιμι, non εἶχον, variatae structurae exempla apud Homerum et antiquiores non exstant, sed Atticis hoc genus dicendi hand inusitatum,

- νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφρωνος
 670 χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
 οὔνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἴστιά λευκὰ βαλόντες
 Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δυοφερήν·
 ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἢ μάλα τις χαλεπῶς
 675 σφάζεται· οἱ δ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἐσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,
 φορητοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθευ.
 680 δειμαίνω, μὴ πως ναῦν κατὰ κύμα πῆν.
 ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
 γινώσκοι δ' ἂν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ἦ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀτδροῖες· οἱ δὲ τὰ καλὰ 530

vid. Eurip. Orest. 1130 εἰ μεθεῖμεν, ἦν ἂν, Xenoph. Cyr. II 1, 9: ἐγὼ
 μὲν ἂν, εἰ ἔχομι, ὡς τάχιστα ὄπλα ἐποιούμην πᾶσι Πέρσαις. Videtur
 hic poeta in coetu optimatum de rerum publicarum statu verba fecisse,
 ambiguo usus sermone nec ausus aperte gravissimum discrimen, in
 quo salus civitatis versabatur, patefacere. Postea ad sodalem misit hoc
 carmen, in quo illius contionis summam iteravit, ut etiam eos, qui
 diversas partes sequebantur (vid. v. 682), de imminente periculo com-
 moneret, sed hic quoque translatis plurimum verbis usus, nec dilucide
 dicens, quid sentiat. Heimsoeth locum in hunc modum refinxit: οἰάπερ
 ἦτων, οὐκ ἂν σιγῆν . . . νῦν δ' οὐ μὲν τι συνέντα παρέρχεται . . .
 πολλῶν γνούς περ ἄμεινότερον. — V. 669. δέ με, δέ γε με h. — γινώ-
 σκοντα AO, v. γινώσκοντα. Hecker νῦν δὲ γεγωνίσκοντα, Hartung
 νῦν δέ με πολλὰ συνέντα comparato v. 419. — V. 670. περ Og, ἂν A
 (γνοῦσαν) bdefhn, om. cm. Mendum, quo hic locus laborat, namque
 ἔτι plane incommodum, facili negotio sustuleris scribendo πολλῶν
 (sive πολλῶν) γνούς περ ἄμεινον ἔτων, poeta enim plus se sapere
 quam sodales profitetur. — V. 671. O οὔνεκα νῦν φερόμεθα καθίστια
 λ. βάλλοντες. — V. 672. Herwerden Μηλίῳ ἐν πόντῳ vel χειμερίῳ ἂν
 πόντῳ. — V. 674. ἦ. ἢ Omn. — μάλα, μάλιστα ab. — V. 675.
 σώζεται A, legebatur σώζεται, nisi forte σφάζεται scribendum. — οἱ
 δ' ἔρδουσι, A οἱ δ' ἐρδουσι, O οἰδ' ἔρδουσι, reliqui οἱ δ' εὔδουσι.
 Conieci ἔργουσι (εἰργουσι) vel ἔρρουσι, sed verum vidisse puto Bek-
 kerum σώζεται, οἱ' ἔρδουσι. — κυβερνήτην, O κυβερνήτα. — V. 676.
 ὃ τις, οἱς A, δ' ὅς O, γ' ὡς f, γ' ὅς *. Fort. ὁ τέως. — εἶχεν
 ἐπισταμένως, O εἶ . . . (evan.) — V. 677. 8 perperam Herwerden
 interpolatoris esse existimat. — V. 678. ἴσος, O ἴσος, ἴσως beghm.
 Thiersch οὐκ ἴσως, Emperius οὐκέτι σῶς. — γίνεται AO, vulgo γίννε-
 ται, Hecker τίνεται. — ἐς, εἰς cdefghmn, O evan. — V. 681. ἠνί-
 χθω, ἠνοίχθω η, Schaefer ἠνίχθω οὐ. — V. 682. γινώσκοι A, γινώ-
 σκει O, v. γινώσκοι. — κακὸς Brunck, libri κακόν, quod tuetur Har-
 tung νῦν κακόν scribens, Emperius καλόν desiderat, Ahrens κακόν, ἦν
 σαφές ἦ. — ἦν Schneidewin, v. ἂν. — V. 683—6 affert Stob. XCII 9.

ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενήη.

685 ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμυχανίη παράκειται·
εἶργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ τι μὴ πημαντέον ἦη,
690 . οὐδ' ἔρδειν ὅ τι μὴ λάϊον ἦ τελέσαι.

V. 684. ζητοῦσι AO. — χαλεπῇ, A χαλεποί. — Hartel οὐ δὲ τ. κ. ζητοῦσιν, χαλεπῇ τ. π. ut participium in apodosi verbi τείρονται locum obtineat. — V. 685. δ', τ' O. — παράκειται, malim περι- κείται. — V. 686. εἶργει, εἴργει n. — γὰρ τοὺς μὲν, Stob. τοὺς μὲν δὴ, sed δὴ om. Voss. — V. 687. ἔστι AO, legebatur ἔστιν. — V. 688. εἰπεῖν, Heimsoethio αἰτεῖν corrigendum esse videtur. — V. 689. πημαίνειν, ποιμαίνειν cg, ποιμένην h, μὴ πημαίνειν f. — ὅ τι, ὅτε AObdefhm. — πημαντέον, ποιμαντέον cgh. Locus obscurus, conieci οὐ χρὴ δειμαίνειν ὅ τι μὴ δειμαντέον. Hartung οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅτε μὴ ποιμαντέον ἦ τὴ scripsit. Herwerden σημαίνειν ὅ τι μὴ σημα- τέον εἶη commendavit. — ἦη scripsi, libri εἶη, antea εἶη correxeram, quod etiam O. Schneider proposuit, eandem correctionem adhibueram infra v. 1179, ubi iam optativum tueor; sed hoc loco paradosin si quis defendere velit, scribendum ὅτε μὴ . . . εἶη, at in proximo versu coniunctivus ἦ (A ἦ) certus, et quamvis ibi liceat ὅτε revocare, tamen inaequalitas ista (εἶη et deinceps ἦ) in hoc poesis genere, quod aequalitatem studiosae sectatur, displicet. Item in vetere proverbio ap. Diogenianum VIII 22 τίπτει τοὶ κόρος ὕβριν, ὅταν κακῶ ἀνδρὶ παρῆη, qui versus epici poetae videtur esse (cf. supra ad v. 153), scribendum παρήη. Epicus enim elegiographi ἦη ut alia multa acceptum referunt. Hanc coniunctivi formam productam, quam veteres grammatici non videntur agnovisse, si recte memini primus Schaeferus indagavit, Homero pluribus locis restituendam censuit Hermannus Op. VI 32 nec tamen diiudicare ausus est, utrum εἶη an ἦη scribere praestet, quemadmodum etiam Bekkeri iudicium fluctuat, atque etiam alias de scriptura similium formarum ambigitur. Litem dirimit titulus Aegosthenitarum, quem Boeckh edidit in diario Acad. Berol. 1857, p. 484, ubi v. 14 haec leguntur ἐπὶ κα τὸ ψάφισμα κορωθεῖει, qui titulus, cum Boeotorum sermonem prae se ferat, non εἶη, sed ἦη commendat, nam κορωθεῖει secundum illius dialecti consuetudinem scriptum pro κο- ρωθῆη i. e. quod vulgo κορωθῆη dici solet: unde iam certum est in epicorum poetarum monumentis talia per ἦ esse scribenda (nisi quis forte apud Hesiodum Boeotum Op. 556 θεῖη tueri vel etiam θεῖει scribere malit pro θῆη,) simul autem apparet productionem non ex poetarum arbitrio sed ex populari consuetudine esse repetendam. In prima persona veteres grammatici tuentur diphthongum εἶ, rectene an secus nunc in medio relinquo, velut μετεῖω non solum Il. Ψ 47 extat, sed etiam in varia scriptura X 388 delitescit: ὄφορ' ἄν ἔγωγε ζωὸς ἐν (corrigas ἔτ') Ἀργείοισι φιλοπολέμοισι μετεῖω. Tertiae personae praeterea passim leguntur formae ἔησι et ἦσι, quibus iota detrahendum, nam ex ΕΣΗΣΙ descendunt, ἔη et ἦ, quae sibilante littera extrita retinent iota quamvis mutum, nisi quod antiquitus cum brevis littera E (ΕΣΕΣΙ) sufficeret, ἔει et εἶ non solum scriptum, sed etiam pronuntiatum esse

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάσμα φίλοις ἀνάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
γυῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῆ.

695 Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα·
τέτλαθι τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾶς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἦν δέ τι δεινὸν
συγκύρση, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἧδε, 531
700 πλουτεῖν τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυνος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Αἴδεω πολυιδρεΐησιν ἀνῆλθεν,
πεΐσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,

verisimile est. Item reprobanda est prava scriptura δῶσι et δῶησι, nam δῶσι ex ΔΩΕΣΙ descendit (unde etiam δῶσει poterat olim proficisci), ex legitima autem forma δῶησι decurtatum δῶη. — V. 690. ὅ τι, ὅτε Obd-fhlm. — τελέσεια, τελέσεια el. — V. 691. εὖ τελέσειας, Hecker ἐκτελέσειας. — V. 692. ἀνάγοι, quod etiam Hecker suspicatus est, scripsi, v. ἀγάγοι (in A ἀγ cum ras, sec. Iord. corr. in ἀν), O ἀγάγη. — V. 693—94, quos Soloni adscribit Hartung, affert Stob. IV 45. — ἀφραίνοντας AO et Stob., ἀφρανέοντας e, ὀφρανέοντας l, ἀφρονέοντας*. — V. 694. γυῶναι, γυῶμαι c. — μέτρον, Stob. παῦρον (id est καιρὸν). — V. 695—6 affert Stob. XIX 11. Apost. XIII 77 a, v. 695. Maxim. Conf. II 595. — V. 695. σοι, O σε. — ἄρμενα, ἄρμενα bgmn. — V. 696. τῶν, O σῶν. — δὲ Mey perperam expunxit. — οὔτι, Stob. οὐχί, Ap. οὐ. — σὺ, σοι l. — μοῦνος, μόνος AOel (ap. Stob. Voss. μόνον). — V. 697—8 fortasse coniungendi cum sequentibus, quod comprobatur Hartung, sed omnia nonnulla esse censet, et suspicatur huc referendos esse v. 595—6. — εὖ, A οὐ. — ἦν, l el. — δεινόν, fort. δειλόν legendum. — V. 698. συγκύρση A, * ἐγκύρση. — νόον, A νόου. — V. 699—702 (quos Leutsch Soloni vindicavit, sed postea hanc suspicionem missam fecit,) affert Stob. XCI 2 (per errorem deinde v. 525—26 adhaerent), ubi πᾶσιν δ' ἀνθρώποις pro πλήθει δ' ἀνθρώπων. — μία, O μίη. — γίνεταί AO, rel. γίγνεταί. — ἧδε, ἧδη h a m. pr. — V. 701. εἰ, el ut videtur ἦν, f εἰς. — ἔχοις, O ἔχεις, Stob. ἔχοι. — V. 702. εἰδείης, Stob. εἰδείη. — Σισύφου Αἰολίδεω A et Stob., αἰολίδου Σισύφου*. Sisyphi nomen a geminatione vocabuli σοφός repetunt, quod propter syllabam productam non est probabile, mihi θεόσοφος esse videtur. — V. 703. αἰδέω A, αἰδαο*. — πολυιδρεΐησιν Leutsch, legebatur πολυιδρεΐησιν (O πολυιδρεΐησιν). Libri in hoc et cognatis vocabulis fere fluctuant, sed diphthongum praeter Eusathium tuetur Herodoteum VI 96 αἰδορήη. — Fallitur Leutsch, cum Welckerum dicit v. 703—14 interpolatori attribuisse, ille enim eiusmodi suspicionem procul habendam censet.

705 ἦτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόιο —
 ἄλλος δ' οὐπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
 ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψη,
 ἔλθη δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
 κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἶτε θανόντων
 710 ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
 ἀλλ' ἄρα καὶ κείθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἦρωσ
 ἐς φάος ἡελίου σφῆσι πολυφροσύναις· —
 οὐδ' εἰ ψευδέα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
 715 ἀκύτερος δ' εἶησθα πόδας ταχέων Ἀρπυιῶν

V. 705. βροτοῖς, perperam Heimsoeth νεκροῖς. — λήθην, e λήθειν. — νόιο AO, νόημα*. — V. 706. ἐπεφράσατο, O ἐφράσατο, el ἐνεφράσατο. — V. 707. ἀμφικαλύψη A, ἀμφικαλύψει h a m. pr., sed supra ἀμφικαλύψοι ut*. — V. 708. ἔλθη A, ἔλθη O, ἔλθοι*. Malim sublata praepositione ἔλθη δὲ σκιερὸν. — σκιερὸν A Odefhln, κριερὸν bm, κριερὸν vulgo. — ἀποφθιμένων, A αποφθιμένος. — V. 709. κυανέας, I κνάναίε. — V. 710. εἴργουσιν, εἴργουσιν dfn, εἴργουσι A, εἴργουσι O. — V. 711. καὶ κείθεν Bekker, κἀκείθεν libri. — παλιν

ος
 ἤλυθε Σίσυφος ἦρωσ A (ut Iortinus coniecerat), πάλιν ἤλυθε σισύφορος γ' ἦρωσ O, σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἦρωσ*. — V. 712. σφῆσι, el σῆσι. — V. 713. ψευδέα A (sec. Mey), quod recepi, legebatur ψεύδεα. Etiam ap. Hesiodum Th. 27 scribendum ἴδμεν ψευδέα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ἴδμεν δ' εὐτ' ἐθέλωμεν, ἀληθῆα μυθήσασθαι, et apud Theocritum XII 23 ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνέων ψευδέα, δινὸς ὑπερθευ ἀραῆς σὺν' ἀναφύσω, vetere vitio sublato. — ποιοῖς A, *ποιεῖς. — ἐτύμοισιν, e ἐτόμοισιν. Haec laus non cadit in Nestorem, sed in Ulixem, itaque credo pentametrum cum hexametro intercidisse; poeta pariter Ulixidis atque Nestoris eloquentiam, quoniam in dispari dicendi genere excelluerunt, memoraverat. Etiam Herwerden de lacuna cogitavit, sed clari alicuius poetae nomen oblitteratum esse statuit. — V. 714. ἀγαθὴν, fort. λιγυρῆν scribendum. Hecker ἀγαθὴν, quod probat Leutsch, qui praeterea Ὀρφείος pro Νέστορος (O νέστορος) scripsit. — V. 715. ταχέων O, ταχεων A, ταχεῶν rell. praeter f, qui ταχειῶν. Praeoptavi ταχέων, siquidem ad Homeri exemplum adiectivorum clausulam ὄς promiscue de utroque genere usurpant epicī recentiores, a quorum societate elegiaci poetae non sunt segregandi, quamquam noviciorum tantum poetarum testimonia ad manum sunt, Antiphili Anth. P. IX 413 μεγάλοι τε καὶ εὐρέες (νῆσοι) et adesp. Anth. Plan. 35 πολεῶν εὐεργεσιῶν. Cf. Naeke Choeril. 267 et Meineke Anal. Al. 208. Etiam apud Hom. Il. A 272 ὄξεϊς ὀδύνας videtur restituendum, nam adverbium ὄξεϊα, quod Buttmano placuit, propter ambiguitatem reiciendum. Byzantinus corrector ταχεῶν substituit quod pro ταχειῶν admissum esse statuit, quam correptionem Iones frequentant, atque Homerus quoque subinde admisit, velut πόδας ὀκεία Ἴρις, sed iure Aristarchus reprehendit Hellenicum θηλέας Ἰππους in Homero Il. E 269 scribentem, quandoquidem correptio clausulae ὄς aliena sit ab Homeri consuetudine: hoc enim spectat Aristarchi observatio, quae ὀκεία alia

καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτη καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

- Ἴσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτω πολὺς ἄργυρός ἐστιν
720 καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία 532
ἵπποι δ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν,
γαστροί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἄβρὰ παθεῖν,
παιδὸς τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
ᾠρη, σὺν δ' ἦβη γίνεται ἄρμωδία,
725 ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώδρια πάντα
χρημάτ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἄιδεω,
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νοῦσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

id genus non fugerunt: ex schol. οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνεγίνωσκον θη-
λέας ὡς ταχέας, ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ sane colligas
Hesiodum quodam loco ταχέας pro ταχείας dixisse, neque vero correpta
ultima, nam tribrevis vocis nullus usus in heroico versu. Neque hoc
exemplo utendum, ut ταχεῶν vindicemus Theognidi, nam etiam ap.
Herodotum antiqua paradosis τῶν θηλέων tuetur, ubi novicii tantum
libri raro admodum τῶν θηλεῶν exhibent. In Epicuro nuper Usener
(1880 '81) p. V edidit διὰ βραχεῶν φωνῶν, ubi libri βραχεῶν, Schneider
βραχειῶν correxit. Sane haec correctio posterioribus saeculis pervagata,
itaque codd. quoque saepius ostentant. Sed nihil haec ad antiquos. —
Ἀρπυιῶν, Ὁ ἀρπυίων. Conieci aliquando Ἀρεπυιῶν (vid. Et. M. 138,
21, ubi ex cod. Flor. inserendum οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν)
citra necessitatem. — V. 716. Βορέω A, βορέον*. — εἰσὶ O, εἰσι Alm,
εἶσι g, Brunck et Hermann ἴσι, quam formam agnovit Herodianus, sed
nullum exemplum adhibuit. Ego olim conieci ἀφαρ εἰσὶ, nam in Et.
M. 175, 15 et 24 Sturz recte ἀφαρεῖν pro ἀφαρεῖ correxisse videtur.
Hartung τῶν ἀμαρυσσοπόδων commendat. — V. 717—8 affert Stob.
XCI 10. — ἀλλὰ χρὴ AO Stob., ἀλλά γε χρὴ bdfghlmn, ἀλλ' ἄγε
χρὴ ce. — ταύτη scripsi, quod postea etiam Hecker commendavit,
libri ταύτην (in A v er.), om. f, Stob. habet ταύτην γνώμην πάντας
(B πάντας). — V. 719—28 Solonis sunt, vid. fr. 24, ubi non sine
varietate leguntur v. 719—24. Affert omnes hos versus Theognidis
nomine Stob. XCVII 7. — V. 719. τοι, τι bedghmn. — ὅτω, Stob.
ὄσοις. — V. 720. πυροφόρου, e πυρφόρου, l πορφόρου. — πεδία, h
παιδία. — V. 722. τὰ δέοντα, A τα λεοντα, Stob. τάδε πάντα. — V. 723.
τ' ἠδὲ, e τε καὶ, g καὶ τε (ap. Stob. Vind. θ' ἠδὲ). — κε, καὶ el et
ap. Stob. Vind. — τῶν, Stob. τῶνδ'. — ἀφίκηται, ἀμφίκηται O, ap.
Stob. B ἐφίκηται. — V. 724. γίνεται AO, v. γίνεται. — ἄρμωδία A
et Stob. (AB ἄρμονία), ἄρμόδιος*. De difficili hoc loco vide quae
ad Solon. fr. 24 adnotata sunt. — V. 725. ἄφενος, f ἄφρενος. — V. 726.
εἰς, Om εἰς. — Ἄιδεω AO, αἰδην* ut Stob. — V. 727. φύγοι, O
φύγη. — V. 729—30 om. cg (ac deest distichon in vett. edd.), solum
v. 730 bm.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον περὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
730 μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βίотου.

Ζεῦ πάτερ, εἶθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὔβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
θυμῷ σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶ θ' ὅστις ἀδειρήσ
τεχνάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
735 αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακά, μηδ' ἔτ' ὀπίσσω

V. 729. ἀνθρώπων, δ' ἀνθρώπων el, ἀνθρώπων δ' bdfhln. Hartung ἀνθρώπους requirit, Heimsoeth ἔλαθον, neutrum satisfacit, fortasse ἔχουσιν scribendum i. e. divitibus, qui praeter ceteros curis agitantur. — V. 731 — 42 fortasse Solonis sunt, item v. 743 — 52. — V. 731. εἶθε, Bamberger εἶγε, quod in ed. 2 probavi. Sed nihil mutandum puto: videntur haec ex ampliore explicatione in brevius contracta: post ὔβριν ἀδεῖν plura sequebantur, quae illustrabant improborum vitam, ab eo qui haec in epitomen redegit omissa: poeta autem, cum deberet deinde pergere σχέτλια δ' ἔργα ὅστις θυμῷ κτλ., maluit post longiorem intercapedinem repetere primarium enuntiatum, itaque adiecit: καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον, unde altera sententiae pars suspensa est. — ἀδεῖν, O. Schneider ἀτεῖν, Hartung scripsit τοῖς μὲν ἀλιτροῖς, ὕβρεις ὑβρίζειν ᾧ τε γένοιτο φίλον θυμῷ, σχέτλια τ' ἔργα κτλ. — V. 732. καί, Hermann εἰ, Ahrens κελ. — σφιν, el σφι. — V. 733. μετὰ φρεσὶ θ' O, διατάφρεσι δ' A, μετὰ φρεσὶ δ' *. Iungenda θυμῷ μετὰ φρεσὶ τε, ut recte O, itaque σιγμῆν, ut par erat, in fine v. 732 posui, male olim vulgo post ἔργα interpungebatur propter φρεσὶ δ', nec melius Camerarius μετὰ φρεσὶν scribens post θυμῷ inchoavit incisum, quem secutus Hermann δὲ quamvis quinto positum loco tuitus est. — ἀδειρήσ scripsi, Sauppe ἀθηρήσ, libri ἀθήνης, (A ad ης ras. inter θ et η), Camerarius ἀπηνης, contra Heimsoeth ἀθήσας requirit. Adiectivum ἀδειρήσ eiusdem stirpis est atque verba ἀδερίζω et Homericum ἐθείρω, quod prothesi auctum, quemadmodum ἐθέλω alia, neque enim obscura huius verbi origo ut visum est Curtio. Hesych. ἀδειρήσ, ἧ τοι ἀτειρήσ ἢ ὁ ἄγαν θειριστικός ἢ ὑπέροπτος ἢ θαναμαστός. Et. M. 24, 55: ἀθηρήσ· ἀκριβής, θαναμαστός, ὑπερόπτης, ἀυθάτης. et ἀδειρώσ· ἀκριβῶς, καὶ ἀθειρῶς τὸ ἀκριβές· καὶ ἀθηρήσ ὁ ἄγαν θειριστικός, ἢ ὁ λαμπρὸς ἢ ὁ μὴ φροντίζων τινός, καὶ ὑβριστής, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθροούμενος. Cf. Bekker An. I 353, 9. — V. 734. τεχνάζοιτο scripsi, legebatur ἐργάζοιτο, quod manifesto vitio laborat; librariis media verbi species τεχνάζεσθαι offensioni fuit, quam τεχνᾶσθαι satis tuetur, apud Aristoph. Ach. 387 τεχνάζη(ει) nunc ex librorum auctoritate correctum, sed tueri videtur scholiasta: τεχνάζη ἀντὶ τοῦ μεταβάλλη καὶ μετὰ τέχνης καὶ ποικιλίας προσέτρη, ita enim corrigendum, male vulgo legitur ἀντὶ τοῦ τεχνάζη, μεταβ. et ad στρέφει refertur. Item Hesych. τεχνήσομαι interpretatur τεχνᾶσομαι, et τεχνάζω, τεχνάζομαι, nisi forte inverso ordine scribendum τεχνάζομαι· τεχνάζω. Adde Herodian. p. Phryn. 477, qui τεχνᾶσομαι interpretatur κανονεργῆσαι. In novicio epigr. Romano CIGr. III 6233 legitur ταῖσιν ἐμαῖς καλᾶμαισι τεχνασσάμενος κλυτὸν ἔργον, ubi secundum Herodiani praeceptum τεχνησάμενος dici oportuit. — μηδὲν, Hermann μηδέν'. — ὀπιζόμενος, f ὀπιζόμενον. — V. 735. τίσαι,

πατρὸς ἀτασθαλίας παιοὶ γένοιτο κακόν·
 παῖδες δ', οἷτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες 533
 ποιῶσιν, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
 ἔξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
 740 μί τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίθειν πατέρων.
 ταῦτ' εἶη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
 ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
 ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 745 μὴ τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὄρκον ἀλιτρών,
 ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
 τίς δὴ κεν βροτὸς ἄλλος, ὄρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
 ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
 ὁππότε ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρός
 750 οὔτε τευ ἀθανάτων μῆριν ἀλευόμενος,
 ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
 τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενήϊ;

ΑΟ τίσαι. — μηδ' ἔτ' Hermann, legebatur μηδέ τ', Α μηδετ'. — V. 736. ἀτασθαλίας Α, ἀτασθαλίᾳ Ο, ἀτασθαλίη*. — γένοιτο, Α γενοιντο, singularem numerum tueor, videtur corrector cod. Α, qui aequalitatis studiosus fuit, mutavisse. — V. 737. παῖδες, Ι παιδᾶς. — δ', Ο θ', Α παιδῆς τ' οἷτ'. — τὰ δίκαια νοεῦντες, Hartung audacter novavit ἀδίκου πατρὸς φύντες τὰ δίκαια. — V. 738. ποιῶσιν, παιῶσιν Α, ποιῶσι rel. — V. 739. τὰ om. Α. — δίκαια, videtur poeta θεμιστὰ scripsisse, ita omnis offensio removetur, nam supra v. 737 τὰ δίκαια non est sollicitandum. Heimsoethio placuit τὰ τε καλά. — ἀστοῖσιν, ΑΟ ἀστοῖσι. Hecker ἐσθλοῖσιν. — V. 740. ἀντιτίθειν, ἀντιτείνειν el. — V. 741. ἔρδων Α. — V. 743. δίκαιον, Α δικαίων ras. corr. in δικαίον. — V. 745. κατέχων haud dubie vitium contraxit; sed medela incerta, neque enim ὄχέων placet, dispar Homericum ἦν ἄτην ὄχέων. — μηδ' Bekker, μῆθ' libri, quod tuitus quamvis dubitanter conieci μῆθ' ὄρκον ἀλιτρώων, quemadmodum est ap. Apollon. Rh. IV 388 μέγαν ἦλιτες ὄρκον. Participium ἀλιτρώων extat apud Aeschyl. Eumen. 312, ubi praeteritum requiritur, itaque Pape ἀλιτρώων substituit, sed alii ἀλιτρώων correxere, cum neque praesens ἀλιτρώω, neque aoristus ἦλιτρον (quemadmodum ἦμαρτον dicitur) aliunde sit notum. — V. 747. τίς, g τί. — κεν Α, γὰρ g, καί*. — V. 748. καὶ τίνα, Α καὶ τίνα. — V. 749. ἀνδρός, Ο ἀν^{δρ}, Brunck ἀνδρῶν. Ἄνδρός (sive ἀνδρῶν) et θεῶν μῆριν aequaliperari insolens, infra 1297 legitur θεῶν δ' ἐποπλίξω μῆριν βάζειν τ' ἀνθρώπων. Nec tamen ausim quidquam novare. — V. 750. τευ Α, τι* et Moschopul. ad Hesiodi Op. 105. — V. 751. ὑβρίζῃ Α, ὑβρίζει*. — V. 752. τρύχονται, Bekker coni. τρύχωνται. — τειρόμενοι, τειρόμενον el.

Ταῦτα μαθῶν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χροήματα ποιοῦ,
 σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίας,
 755 αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
 αἰνήσεις μύθῳ σώφροσι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
 αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη,
 ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 760 ὀρθῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
 φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἦδ' ἐκ αὐλός·
 ἡμεῖς δὲ σπονδάς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
 534 πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 μηδὲν τὸν Μῆδων δειδιότες πόλεμον.
 765 ὦδ' εἴη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
 νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνης διάγειν
 τερπομένους, τηλοῦ τε κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
 γῆρας τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

V. 753. ποιῶ, in ed. 2 ποιεῦ scripsi. — V. 755. αἰεὶ, αἰε A. — τῶν

δ', g τῶν. — ἐς, εἰς AO. — V. 757. πόληος, πόληος O, πόλιος g, πόλεως n a m. pr. — ὑπειρέχοι AO, ὑπερέχοι*. — V. 760. ορθῶσαι A, ἀρθρῶσαι Oegln, ἀρθρῶσαι rel. Conieci ἀρθρωσάαι i. e. ἀρμόσαι, συναρθροῦν Hippocrates, ἀρθρῶν Homerus et Apollonius Rh. usurpant. — V. 761—8 coniunxi cum prioribus praeunte Camerario — φόρμιγξ δ' αὖ Brunck, φόρμιγγ' δ' αν A, φόρμιγγ' αὖ*. — φθέγγοιθ' Oegln ut Brunck coniecit, φθέγγοι ἐπὶ l, φθέγγοισθ' A et rel. — ἦδ', ἦ δὲ g. — αὐλός A ut Brunck coni., αὐλῶ*. — V. 762. ἀρεσσάμενοι, AO ἀρεσσόμενοι (in A ras. corr. ex -άμενοι). Sententiae institutae ἀπαρξάμενοι vel ἐπαρξάμενοι conveniat, sed tradita scriptura plane adversatur, videtur corrigendum σπονδαῖς θεοῖς ἀπαρξάμενοι (nam ἀφιλασσάμενοι, cf. Hesiod. Op. 338 σπονδῆς θνέεσσι τε ἰλάσσεσθαι, nimis recedit), haud dissimilem corruptelam ex casuum confusione ortam deprehendimus infra v. 779. Cf. de hoc verbo Hom. Il. T 182 οὐ μὲν γάρ τι νεμεσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρξάσασθαι, ὃ τε τις πρότερος χαλεπήνη (nonnulli libri ἐπαρξάσασθαι) quod Hesych. interpretatur: ἀπαρξάσασθαι· εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν, schol. aliter explicant, sed Veneto interprete in hac parte caremus, quamquam Bekker passim perperam notam A addiderit. In Theognidis versu alii alia hariolati sunt, Emperius ἀρυσσόμενοι, Hecker ἀφυσσάμενοι, Ahrens σπονδαῖς θεοῖσιν ἀρξάμενοι, Schmidt σπονδαῖς Φοῖβον ἀρεσσάμενοι. — V. 764. τὸν, A τον ras. corr. ex των, el τῶν. — δειδιότες, δεδιότες cg. — πολεμον ras. corr. ex πολεμων A. — V. 765. ὦδ' εἴη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα scripsi, idque etiam Ahrens proposuit, et ὁμόφρονα quidem iam Brunck emendavit. A ὦδ' εἶναι καὶ ἀμεινον εὐφρονα, *ὦδ' εἶναι καὶ ἀμεινονα εὐφρονα. — V. 767 post τερπομένους videntur nonnulla omissa esse, nam deinceps ea enumerantur, quae poeta a diis petit. Heimsoeth sibi videtur expeditivisse scribendo ἀπὸ κῆρας ὁμόσαι.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσόον
 770 εἰδείη, σοφίης μὴ φθονερόν τελέθειν,
 ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν·
 τί σφιν χρήσεται μῦθος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
 Ἀλκαθῶ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
 775 αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρουκε
 τῆσδε πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
 ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
 τεροπόμενῳ κιδάρη τ' ἄμφ' ἐρατῇ θαλίῃ
 παιᾶσιν τε χορῶν ἰαχῆσί τε σὸν περὶ βωμόν·
 780 ἧ γὰρ ἔργωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἔσορῶν
 καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε, 535
 ἴλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελὴν ποτε γαῖαν,
 ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελοῦεν πεδίον
 785 Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστν·
 καὶ μ' ἐφίλειεν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·

V. 770. εἰδείη, σοφίης interpuncti, vulgo post σοφίης distinguitur. — V. 771. μῶσθαι, A μωσθαι. — δεικνύναι, AO δεικνύειν (ειν er. in A), Ahrens δεικνύμεν, Schmidt δεικνύεν, fortasse vere, nam quamvis constet a librariis sexcenties δεικνύναι alia id genus in δεικνύειν corrupta esse, mirum accidit, grammaticum, cuius recensionem A exhibet, δεικνύειν si repperisset, toleravisse, cum in proclivi esset correctio, quam Byzantini adhibuerunt. — δὲ, τε el. — V. 772. τί, A τίς (s er.). — χρήσεται, O χρήσεται, Hermann χρησείται, sed coniunctivus non sollicitandus. — V. 773. Φοῖβε, c φοῖβ'. — V. 774. Ἀλκαθῶ, el ἀλκιθῶ, O ἀλκοθῶ. Fort. πόλιν ἄκρην Ἀλκαθῶον, Πέλοπος κτλ. — V. 775. ἀπέρουκε, f ἀπέκρουε. — V. 778. τεροπόμενῳ, libri τεροπόμενοι, quod correxi; mendum ex antiquae σημασίας ignorantia repetendum. — κιδάρη τ' ἄμφ' nunc Hartungio auctore, antea κιδάρης ἡδ' scripsi, κιδάρη καὶ libri (καὶ in A er.), Brunck καὶ θαλίης ἐρατῆς, Hermann κιδάρη τ' ἡδ', Ahrens κὰν ἐρατῇ θαλίῃ. Heimsoeth κιδάρης εἰν ἐρ. θ. — V. 779. παιᾶσιν τε χορῶν scripsi sublato vetusto librorum mendo παιάνων τε (σε g) χοροῖς. Hecker παιᾶσιν τε χοροῖς τ', sed postea παιάνων τ' ἰαχῆσι χοροῖσί τε. — ἰαχῆσι Bekker, ἰαχοῖσι A, ἰαχοῖσι*. — σὸν, τὸν O. — Post hunc versum brevior plura resecurit; exordio enim elegiae statim epilogum subiecit, mediam carminis partem nobis invidit. — V. 780. ἔγωγε δέδοικ', Mey perperam ἐγὼ δεῖδοικ'. — V. 783 affert Harpocrat. v. Θεόγνις. — ἐς n, legebatur εἰς (etiam Harp.). — Σικελὴν, βεπ σικελικὴν. — V. 785. τ', AO δ'. — δονακοτρόφου, O δονακοτρόφον, l δονακοτρόφον. — ἱερόν O. Ἀγλαὸν Lacones in communis vitae consuetudine usurpabant, Bekk. An. III 1096. — V. 786. μ' ἐφίλειεν,

ἄλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὔτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μὴ ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανεῖη
790 ἀντ' ἐρατῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἶεν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὄρχηθμῶ καὶ αἰοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μῆτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος εἶν,
795 τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἔρεϊ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδεὶς·
800 ἄλλ' ὅς λῳίος, ὅς μὴ πλεόνεσσι μέλη.

Α με φίλευν. — ἐπερχόμενον, Hecker ἐπερχόμενοι. — V. 787. οὔτις, f οὔτως. — V. 788. οὔτως, f ὄντως. — V. 789. νεώτερον om. O. Leutsch μελέδημ' ἀγανώτερον, Hartel maiore molimine μὴ ποτε κεδνότερον μελέδημά μοι, fuit olim opinor μελέδημ' ἐλετώτερον quemadmodum ἀξιαπηγητότατον, μακαριστότατον, alia dicuntur. — V. 790. ἀντ' ἐρατῆς σοφίης Vinetus, legebatur ἀντ' ἀρετῆς σοφίης, solus Α σοφίης τ' copula manifesto a correctore addita, ut depravato loco subveniretur. Recte Vinetus, poeta non virtutis ac sapientiae se studiosum esse dicit, sed unam musicam artem sibi curae esse profitetur. — V. 792. νόον in Α er., videtur βίον substituendum, quae vocabula alias quoque confusa sunt; non recte Hartel μετὰ τῶνδ', referens ἀγαθῶν ad νόον. — V. 793—6 *Mimnermi* sunt, vid. fr. 7. Olim v. 793—4 seiunxi et cum prioribus copulavi. Ceterum v. 793—4 imitatur auctor iurisiur. med. p. 90 ed. Busemaker. — ξεινων Α, ξείνων*. — V. 795. δὲ, τε Oel. — V. 796. τοί σε scripsi, Α τοι σε, * τοῖσδε, nisi quod h in m. τίς σε, quemadmodum Anth. Pal., vid. Mimn. fr. 7. Vocula τοι passim seiungitur a finitima particula, velut Soph. Trach. 320. — ἄμεινον, O ἄμεινον. — V. 798 et 799. γίνεται ΔΟ, v. γίνεταί. — V. 800. ἄλλ' ὅς λῳίος, ὅς μὴ K, O ἄλλ' ὡς λῳίον, ὁ μὴ. Contra Α ἄλλ' ὡς εἰ λῳίον μη cuius vestigia premeus elicias ἄλλ' ὧ τ' ἦ λῳον, μὴ πλεόνεσσι μέλοι. Vulgo ἄλλ' ὧ (ita cg, ὡς el, ὡς ut vid. rel.) λῳίον, οὐ μὴ. Brunck ὡς, Boissonade ὧ praeoptavit. — μέλη scripsi, si quidem haec apodosis est, μέλοι ΔΟ, μέλει rel. Forma λῳίος, quam testificatur Arcad. de acc. 41, legitur etiam v. 96 et 853 (ubi vid. adn.) et apud Theocritum 26, 32. Satis audacter Schneider λῳίον ὧδ' εἶναι· μὴ πλεόνεσσι μέλειν, Hermann ἄλλως λῳίον, εἰ μὴ πλεόνεσσι μέλοι, Ahrens ἄλλ' οἴση λῳον μὴ π. μέλων, Hartung ἄλλ' οὐ δειλαιὸν μὴ πλεόνεσσι μέλοι, Heimsoeth ἄλλ' ὅς λῳίος, ὅς δὴ

Οὐδείς ἀνθρώπων οὐτ' ἔσεται οὔτε πέφυκεν,
 ὅστις πᾶσιν ἀδῶν δύσεται εἰς Ἄϊδεω·
 οὐδὲ γὰρ ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
 Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἄδειν δύνатаι.

805 Τόρνον καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν
 εὐθύτερόν με χροῖ, Κύρνε, φυλασσόμεναι,
 ὅτι κεν ἐν Πυθῶνι θεός, χροῖσας ἱερεῖη
 ὀμφήν, σημήνην πίονος ἕξ ἀδύτου·
 οὔτε τι γὰρ προσθεῖς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὔροισ,
 810 οὐτ' ἀφελῶν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χροῖμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,

πλεόνεσσι ἄδοι. — V. 801. οὔτε, O οὐδὲ. — V. 802. πᾶσιν, O πᾶσαν. — δύσεται, I δύσεται. — Ἄϊδεω A, ἀΐδου*. — V. 805. θεωρόν Vinetus, libri θεωρῶν. — V. 806. με χροῖ scripsi, libri χροῖ μὲν. Facili negotio expeditivisse mihi videor difficultatem, qua laborabat hic locus ab aliis aliter tentatus; cf. v. 543 χροῖ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσαι, Κύρνε, δίκην, neque obstat v. 809—10 εὔροισ — προφύγοις, quae in universum dicta sunt (= εὔροι τις, προφύγοι τις). Cave enim ad Cyrnum referas et σε χροῖ hoc loco requiras: adolescentibus enim gravissimum θεωροῦ munus non solebant committere. — φυλασσόμεναι Camerarius et Turnebus, libri φυλασσόμενον, quod qui tuetur Ahrens non reputavit sermonis graeci consuetudinem φυλάσσοντα flagitare: neque quod Ahrens negat elegiacos poetas his infinitivi formis usos esse, verum: τεθνήσκειν extat apud Tyrt. 10, 1. Theogn. 191, item recte ap. Mimnermum 2, 10 restitutum est, nec minus certum θέμεναι Theog. 152, quamvis libri non addicant, ἔμμεναι Solon. 13, 29 nulli calumniae obnoxium; εἰπέμεναι legitur apud Solonem quamvis auctores diversa tradiderint, quemadmodum etiam in iambo Anacreontis 92, 2 τιθέμεναι, nam διδασκόμεναι, quod Phocyl. 13 commendavi, incertum, neque amplius tueor coniecturam apud Archiloch. 4, 4. Nec magis breviores formae δόμεν, ἴμεν, θέμεν, ἐνθέμεν, πασχέμεν, ἐχέμεν, ἀειδέμεν addubitandae, cum omni ex parte auctoritate munitae sint, — Cum Turnebus χροῖ μιν correxisset, Geel χροῖ νοῦν, Sauppe χροῖ ὅτιν, Kayser χροῖσμον (hoc vel χροῖσιν etiam Schneider), ut in prioribus, quae interierint, χροῖ fuerit, maluit Ahrens χροῖ ἔμεν K. φυλασσόμενον scribere, Hartung autem ex parte Geelium et me (qui θεωρεῖν . . . χροῖ μὴ . . . φυλασσόμενον conieceram) secutus θεωρεῖν εὐθύτερον χροῖ νοῦν K. φυλασσόμενον refinxit, Heimsoeth χροῖ πᾶν K. φυλασσόμεναι. — V. 807. ὅτι κεν ἐν Πυθῶνι θεός, χροῖσας ἱερεῖη ὀμφήν, σημήνην scripsi, legebatur ὃ (A ὦ) τινί κεν, deinde A θεοῦ χροῖσας ἱερεῖα, g θεὸς χροῖσας ἱερεῖα, O rel. θεὸς χροῖσας ἱερεῖα. Utrumque verbum et χροῖσας et σημήνην ipsius dei consultantibus futuras res aperientis est; ἐν Πυθῶνι Pindarus saepius dixit, alias Πυθῶνι. Brunckii coniecturam θεοῦ χροῖσας ἱερεῖα plerique comprobaverunt, nisi quod Ahrens praeterea ὅτινά κεν vel ἦντινα κεν (hoc etiam Hecker) proposuit. — V. 808. πίονος A. — V. 809. κ' ἔτι, glm κέ τι, malim κ' ἐπὶ φάρμακον εὔροισ. — V. 810. οὔτ', AO οὐδ'. — πρὸς θεῶν, scribendum videtur περὶ θεοῦς, nam περὶ θεῶν non ausim commendare. — V. 811. μὲν ἀεικέος, μενοικέος A.

τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρῳ, ἀνηρότατον·
οἱ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεῖς
εἰδήσω καὶ τῶν ὄντιν' ἔχουσι νόον.

815 Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῶ ποδὶ λάξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρῳ, ἔμπης ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι·
ὅτι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα μαθεῖν.

Ἔς πολυάρητον κακὸν ἤκομεν, ἔνθα μάλιστα,
820 Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

Οἱ δ' ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆς,
τούτων τοι χώρη, Κύρῳ, ὀλίγη τελέθει,

537

— V. 812. ἀνηρότατον, bel(a m. s.)m ἀνηρότερον. — V. 814. εἰδήσω, l εἰς δῆσω. — τῶν, τὸν ΔΟ, unde τοὺς possis conicere. Hartung scripsit εἰδήσω καιρόν, χῶντιν' ἔχ. v. — V. 815. γλώσσης, A γλώσση, quod repudiavi; dicitur sane βοῦς ἐπὶ γλώσση βέβηκεν (Aesch. Ag. 35. Pollux IX 61, adde Soph. Oed. Col. 1051), sed ἐπιβαίνειν ἐπὶ γλώσση inusitata structura. Quod proverbium brevium apud paroemiographos modo β. ἐπὶ γλώσσης modo ἐπὶ γλώσση scribi solet, nullius est momenti. Sed fortasse librariorum socordia distichon intercudit, cui poeta haec subiecit: βοῦς μοι ἐπεὶ γλώσσης κτλ. — κρατερῶ, κρατερῶν f. — V. 816. ἴσχει, ἴσχει καὶ el. — V. 817. ἔμπης scripsi, vulgo ἔμπης δ'. — V. 818. δέδοικα μαθεῖν scripsi, legebatur δέδοικα παθεῖν. Emendationem meam munire neglexi, ratus homines recti iudicii neque doctrinae expertes veritatis notas facile assecuturos esse, et probavit Leutsch, refragatur Hartel, me nihil egisse dictitans; at cf. Aeschyli Agamemn. v. 164 Ζῆνα . . . τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὀδώσαντα, τὸν πάθει μάθος ἔνθα κυρίως ἔχειν vel v. 235 Δίνα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιτρέπει, et quae interpretes ibi adscripserunt; ipse scripsit ὅτι δὲ μοῖρα παθεῖν οὔ, τί δέδοικα μαθεῖν; sed subabsurda haec est sententia, forma orationis incomposita et a Theognidis arte plane aliena. — V. 819. πολυάρητον A, πολὺ ἄρητον Obdeflmn, πολὺ ἄρητον cgh, Ahrens οὐ καλινάγρετον ἐς, quae parum probabilis est medela: sane librorum paradosis haud dubie depravata: interpretantur πολ. κακὸν exorabile malum, sed id ἄρητὸν dicendum, nam πολυάρητος (inde nomen Πολυάρατος) est exoptatus, votis expetitus, ac bonis, non malis rebus convenit, itaque nisi statuas poetam ὀξυμῶρον figura usum esse, κακὸν vitium contraxerit. Heimsoeth paradosis tuetur, idem monet deliberantis esse ἔνθα μάλιστ' ἄν, optantis ἔνθα τάχιστα. — V. 820. συναμφοτέρους, gn σὺν ἀμφ., O ev. — V. 821. οἱ δ', A οἱ κ' (O quid habeat incertum), unde οἱ κ' . . . ἀτιμάζουσι conicias. — ἀπὸ γηράσκοντας scripsi, vulgo ἀπογηράσκοντας, Hartung οἱ καταγηράσκοντας. Cf. Hesiod. Op. 185 αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆς, item Hesiodium hemistichium ap. Et M. 230, 55 γηράντας τιμᾶν, vetus praeceptum, quod ad Χείρωνος ὑποθήκας refero. Verbo ἀπατιμάζειν Aeschylus utitur. — V. 822. τοι, g δη. —

Μήτε τιν' αὔξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἰκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὄρνια συνθέμενος.

825 Πῶς ὑμῖν τέτλημεν ὑπ' αὐλητῆρος αἰδέειν
θυμός; γῆς δ' οὔρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῆσίην τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δῆ, Σκύθα, κείρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
830 πένθει δ' εὐαλδῆ χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίη δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλή γίνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τὰδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ· οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
835 ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,

χώρα, Corais ὄρη, Hecker et Nauck γ' ὄρη, Hartung τούτων θεοῖς ὄρη, denique Hoerschelmann τούτων γ' εὐχολή incassum, dixi de hoc versu supra v. 152. — V. 823 ἐλπίδι Bekker, codd. ἐλπίσι. — κέρδεσιν εἰκων A, κέρδεις εἶναι O, κέρδεις εἶναι*. Videtur εἶνεκα κέρδεις scriptum fuisse, neque vero scriptura cod. A posthabenda. — V. 824. κτεῖνε, κτεῖναι Ogl. — V. 825—30 fortasse Callini sunt. — ὑμῖν A, * ἡμῖν, quod tuetur Heimsoeth. — V. 827. καρποῖσιν ἐν, Emperius καρπὸς μένος coniecit, Hartung ἢ τ' ἔτρεφεν καρποῖσιν. Post καρποῖσιν plura exciderunt, nam hic quoque temere duo disticha in unum coniuncta; poeta videtur dixisse: qui ager frugibus (hostes nunc alit: vos autem haec nihil curantes convivia agitis pectora et) capita sertis redimiti, fuit igitur olim: (περὶ στήθεσιν) ἐν εἰλαπίναις φορέοντες. — V. 828. ξανθῆσί O. Schneidewin coni. ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις, Ahrens καρπὸς μὲν ἐν εἰλαπίναις παρεόντας reliquis servatis, Hecker ἥδε τρυφῆς ἀρπαγῆς ἐν εἰλ. φορέοντων ξανθῆς ἀμφὶ κόμης π. στ., Heimsoeth ξανθῆς ἐνὶ κόμαις, quemadmodum alio loco ἐν intulit: neutra forma utuntur hi poetae. — V. 829 olim conieci ἀλλ' ἄγε δῆ γυντι κείρε, quod probavit Heimsoeth. — ἀπόπαυε, A ἀποπαυε (ras. corr. in ἀποπαυε). — V. 830. εὐαλδῆ scripsi, libri εὐώδη, antea εὐανθῆ conieci; nam quod fortasse aliquis praeferat εὐώδη, suspectum vocabulum est. — χῶρον, A χῶραν. — V. 831 affert Apostol. XIV 30 b. — ὄλεσσα, O Apost. ὄλεσα, unde Hermann ἀπόλεσ', contra Iacobs πίστει ὄλεσσα. — ἀπιστίη, ἀπιστία el Apost. — δ' ἐσάωσα, I δὲ σάωσα. — V. 832. γνώμη, Ahrens μνήμη. — ἀργαλή, A ἀνγαλήη. — γίνεται O, A γείνεται, v. γίνεταί. — V. 833. φθόρῳ A, φθορᾶ*. — ἡμῖν, cg ἡμῶν. — V. 835. βίη καὶ, f βίη. — δειλὰ A, πολλὰ*. — V. 836. ἐς, εις A. — ἔβαλεν, ἔβαλε Oel, ἔβαλον f. — V. 837 fortasse Eueno Pario aliquis attribuat. — τοι, e τι.

δίψα τε λυσιμελῆς καὶ μέθυσις χαλεπή·
 τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις 538
 840 οὔτ' ἔτι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχαρίστως,
 εὐτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Ἄλλ' ὁπότεν καθύπερθεν ἐὼν ὑπέπερθε γένηται,
 τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν πανσάμενοι πόσιος.

845 Εὖ μὲν κείμενον [ἄνδρα] κακῶς θέμεν εὐμαρῆς ἐστίν,
 εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λάξ ἐπίβρα δῆμῳ κενεόφρονοι, τύπτε δὲ κέντρον
 ὀξεί, καὶ ζεύγλην δύσλοπον ἀμφιτίθει·
 οὐ γὰρ ἔθ' εὐρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ᾧδε
 850 ἀνθρώπων, ὁπόσους ἥελιος καθοροῶ.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
 μαλθακὰ κατίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

V. 838. δίψα τε A, τε om. cg. — V. 840. οὔτ' ἔτι Ahrens, A οὔτέτι, rel. οὔτε τι, (el οὐδέ τι) cf. v. 477. — λίην, λύνειν f. — V. 841. ἀχαρίστως scripsi, A ἀχάριστῷ i. e. ἀχάριστον, rel. ἀχάριστος. Traditae scripturae vitium animadvertit corrector cod. A, sed minus recte sustulit; cf. Isocr. ad Demonic. 31: μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαρίζόμενος, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, ποιοῦντες μὲν, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπογοῦντες. — V. 842. θωρήξας, θωρούξας bedfhn. — ἄγῃ AO, ἄγει*. — V. 843. ἐὼν, Erkema ἐόν. In ed. 2 scripsi τὰ γ' ὑπέπερθεν ἐόνθ' (ita etiam Hermann), sed fort. praestat καθύπερθε' ἀνδρεῶν, sive ὀρόφωμ' malis. Heimsoeth ἀκρ' ὁπότεν . . . ἐόνθ' suasit. — V. 844. πανσάμενοι, Camerarius πανσάμενον coniecit. — V. 845 [ἄνδρα] adpuxi, est enim correctoris additamentum, nec meliore successu Hermann et Hecker ἀνδρὶ, Heimsoeth κείμενα φωτὶ, quod prorsus otiosum. Conieci εὖ μὲν κείμενον ἄστν quod etiam ap. Solon. 4, 21 πόλιν significat, ut poeta de publicis rebus praeceperit, cf. Pind. Pyth. IV 272 ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφανροτέροις, ἀλλ' ἐπὶ χάρας αὐτίς ἔσσαι δυναπαλῆς δὴ γίνεται. Sin universim haec edixit, ut ipsi sententiae nihil omnino desit, possis versus imperfectum supplere εὖ μὲν κείμενα, Κύρνε, vel ἐστὶ κακῶς θέμεν εὐμαρῆς ἔργον. — κακῶς, A καλῶς. — V. 847—50 Soloni vindicat Hartung. — λάξ, η δάξ. — κενεόφρονοι, el κενόφρονοι. — V. 852. ἐθέλει, fort. ἐθέλοι vel ἐθέλη.

"Ἴδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺν λῶϊα δὴ νῦν,
οὔνεκα τοῖς δειλοῖς οὔδεμί' ἔστι χάρις.

855 Πολλάκι δὴ πόλις ἦδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μὲν τις ὄρα μὲ τι δειλὸν ἔχοντα,
ἀχύν' ἀποστρέψας οὐδ' ἔσορᾶν ἐθέλει·

ἦν δέ τί μοι ποθεν ἔσθλόν, ἃ παυράκι γίνεται ἀνδρῖ, 539

860 πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἷ με φίλοι προδιδούσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ ἀντομάτη
ἔσπερή τ' ἔξιμι καὶ ὀρθρή αὐτῖς ἔσειμι,
ἦμος ἀλεκτρονῶν φθόγγος ἐγειρομένων.

865 Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοὶ ἀνδράσιν ὄλβον
ἔσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῶ βέλτερος οὐδὲν ἑῶν

V. 853. ἦδεα Commelinus, libri ἡδέα et hic (in A spir. et acc. er.) et infra post v. 1038, ubi omnes hoc distichon repetunt (ἦδε αμεν A infra). — πολὺν, h πολλά. — λῶϊα δὴ νῦν A (nisi malis νῦν δ' ἦ), λῶϊα ἢ νῦν O, λῶϊον ἢ νῦν*, λῶϊον ἢ δὴ AO infra, Camerarius scripsit λῶϊον δὴ νῦν. Λῶϊος, quod positivi habet formam, et bonum et meliorem significat, orta hinc etiam comparativi forma λῶϊων, plane quemadmodum et χέρης et χερεῖνες (χείρονες) dicitur; attigit hanc quaestionem etiam Lobeck Pathol. El. I 377. — V. 854. οὔνεκα, O οὔνεκα, sed τοὔνεκα Abcdefghlmn (in A τ er.). — δειλοῖς, δεινοῖς el. — οὔδεμί', AO οὐδὲ μί', f οὐ δὲ μῆ. — ἔστι Bekker, ἔστι O et vulgo. — V. 855. πολλάκι δὴ O. Schneider et Sintenis, v. πολλάκις (s er. A) ἦ. — πόλις, s er. A. — δι' ἡγεμόνων, δ' ἐκδαιμόνων el. — V. 856. κεκλιμένη, κεκλημένη f. — ναῦς, Schneidewin νηῦς. — ἔδραμεν A, ceteri fere ἔδραμε. — V. 857. μέ τι, A μ' ἔτι (μ' ετι a pr. m.) — δειλὸν A, δεινόν*. — V. 859. μοι ποθεν, O μοι ποθὲν, fortasse recte. Camerarius μ' ἦ scripsit, sed poeta hic eadem brachylogia utitur qua supra v. 542, ex secundario enuntiato (γίνεται) repetendum γίνηται, neque opus correctione εἰ δέ τί μοι pro ἦν, quam fortasse aliquis commendaverit. — παυράκι A et fort. g, *πολλάκι. — γίνεται AO, v. γίνηται. — V. 861—4 Cleobulo tribuit Hartung. — V. 861. καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι (τοι h) δοῦναι, corrigendum videtur καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ἐπιδοῦναι i. e. nolunt dotem dare ἀνδρῶν (i. e. μνηστήρων) φαινομένων, haec enim verba non sunt sollicitanda, sed speciosa priorum criticorum coniectura ἄστρων φ. inducti Herwerden ἔτι φοιτᾶν, Hartel ἔτι δῦναι (i. e. δόμον) tentaverunt. Permire Heimsoeth Noctis haec esse verba arbitratur, nihil tamen novavit, nisi quod scripsit δήμον ἀλεκτρονῶν φθόγγος ἐγειρομένου. — V. 862. ἀνδρῶν, bd in marg. ἦγονν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, hinc Hermann et Emperius ἄστρων, Ahrens δάδαν. — V. 863. αὐτῖς bcdghmn, αὐτῆς O, αὐθῖς*. — V. 864. φθόγγος, φέγγος O. — V. 865—68 affert Stob. CVI 10. Fortasse Tyrtaei haec sunt. — V. 865. πολλοῖς, malim πολλάκις. — διδοί, m δίδοι. Deinde O ὄλβον ἀν-

οὔτε φίλοις ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται·
αἰχμητῆς γὰρ ἀνήρ γῆν τε καὶ ἄστν σοαῖ.

Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανόσ εὐρύος ὑπερθεν
870 χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἷ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνὴρ καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μὲν σ' αἰνώ, τὰ δὲ μέφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
875 ἐσθλὸν καὶ κακὸν ἔσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιο;
τίς δ' ἂν ἐπαινῆσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἦβα μοι, φίλε θυμέ· τάχ' ἂν τινες ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανῶν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὑπο Τηϋγέτιο

540

δράσιν. — V. 866. οὔτ' αὐτῶ A, οὔθ' αὐτῶ g, οὔθ' αὐτῶ*, ap. Stob. οὐδ' αὐτῶ, sed οὐδ' om. A Vind. Trinc. Qui αὐτῶ scripserunt, pronomem ὅς non ad ὄλιβον, sed ad ἀνδρας ἀχρήστους rettulerunt, sed tunc ὅστις dicendum, ut est apud Aristoph. Eq. 1275 ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογιζέται. — οὐδὲν ἔων, Geel οὔτιδανῶ, conicias οὔτε πόλει, cf. Pseudoxenoph. Apol. Socr. 31: οὔτε τῇ ἐαυτοῦ πόλει, οὔτε τοῖς φίλοις, οὔτε αὐτῶ ἄξιος οὐδενὸς ἐγένετο. — V. 867. οὔτε, Stob. οὐδὲ. — V. 868. σοαῖ O, h a m. pr. σάσι (supra οι), *σάοι. — V. 869. ἐν, in O apparet. — ἔπειτα, ἔπεισα bm. — πέσοι, O πέσει. — V. 870. χαμαιγενέων A, παλαιγενέων*. Emperius ἀθανάτων δώματ' αἰγενέων. — V. 871. εἰ in O ev. — V. 873. σ', A σε. — αἰνώ, αἰνώ n a m. pr. recte ut videtur. — V. 875. ἐσθλὸν καὶ κακὸν, eg ἐσθλὸς καὶ κακός. — γε, τε AO, om. bm. — V. 876. ἐπαινῆσαι Brunck, ἐπαινῆσει On, ἐπαινῆση f, ἐπαινῆση rell. (παινῆση A pr.) — V. 877—8 om. cg. Fort. Mimnermi sunt versus. — Ἦβα μοι scripsi, quod etiam Ahrens vidit, A ἦβανοι. O ἦβάοι, bdehlmn ἦβάοις, f βαῖς, vulgo ἦβώοις. Infra post v. 1070, ubi hoc distichon repetitur, libri τέρπεό μοι ex interpretatione. — φίλε, f φύλε. — ἂν τινες, A αὐ τινές, O et ceteri ἂν τινες, quod revocavi: ut Homerus frequenter, Pindarus alii passim, ita etiam Theognis indicativo futuri adiunxit ἂν vel κέ, cf. v. 641, id quod offensionis fuit tam correctori cod. A, qui αὐ substituit, quam magistris Byzantinis, qui servata vocula ἂν optativum intulerunt, nam pro ἔσονται bdehlmn ἔσοινο exhibent. — V. 879—85 si Theognidis sunt, hospitem aliquem Spartanum loquentem inducit, sed fortasse ex Tyrtaei elegiis deprompta sunt, quamquam etiam de Polymnesto aliis cogitari potest; Hartung Chiloni vindicat. — ἐμοὶ, Ocg ἐμῆς. — κορυφῆς ὑπο Hecker, libri κορυφῆς ἄπο (A απο, O ἀπό), nisi quod c ἄπο omisit, g eius loco αἰ exhibet. — Τηϋγέτιο, ταϋγέτιο eg, τηλγέτιο O, τοῦ γέτιο e. — V. 882 πλατανιστοῦντος, videtur Πλατανιστοῦντος scribendum, ut hoc nomen rivi fuerit ex Taygeto oriundi. Idem etiam Osann coniecit Symbol. Litt. I 68, sed non recte cogitavit de loco

880 ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευς ὁ γέρον
οὔρεος ἐν βήσσησι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδαρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδώνας,
θωρηχθεῖς δ' ἔσσαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

885 Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
καμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὓς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατροφῶς γῆς πέρι μαρνάμεθα.

Ἄλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὀκνηπῶδων ἐπιβάντα

890 ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

Οἱ μοι ἀναλκείης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Spartae urbis, qui Πλατανιστῆς dictus est. Ad eundem modum Πλατανιστῶν vocitatus est rivus Arcadicus, item alius in Messeniae finibus. — V. 883. μελεδώνας scripsi, ut iam Camerarius, legebatur μελεδώνας. — V. 884. θωρηχθεῖς, θωρηχθεῖς bcdhmn. — εσσαι et ἐλαφρότερος A (ἐρωσ sec. Bekk., unde antea adverbium restitui). — V. 885. ἔχοι, ἔχει Oeghl. — ἄλλων, Ahrens ἀλλῶν. — V. 887. ἀν' οὓς, A αἰοῦσιν (i et u er.), ἀνοῦς e, ἀνοῦς l. — μακρὰ, μακρὰν O. — V. 888. οὐ γὰρ, Emperius ἢ γὰρ vel νῦν γὰρ. — V. 889. ἀλλ', Heimsoeth ἀνδρ' nescio cur desiderat. — ὀκνηπῶδων, ὀκνηπῶρων l, ὀκνηπῶρον f. — V. 891. ἀναλκείης Bekker, legebatur ἀναλκίης, η ἀναλκίης. — Κήρινθος A, κήρυθος*. — V. 892. Ἀηλάντου agrum memoravit etiam Antigon. Hist. Mir. 78 καὶ ἐν Εὐβοίᾳ δὲ κατὰ τὴν Ἰταλικὴν τὴν συνορίζουσαν τῇ Χαλκίδι δύο ποταμοὶ Κέρων καὶ Νηλεὺς, ubi τὴν Ἀηλαντικὴν scribendum esse apparet; eosdem amnes Plinius H. N. XXXI 13 Hestiaetidis esse dicit, quo nomine graecus auctor Hestiaetae agrum appellavisse videtur, nisi forte Plinius Euboeae civitatem cum Thessalica regione confudit. — V. 894. ὡς δὴ Κυψελιδέων scripsi (Hermann ὡς δὴ Κυψελιδῶν), ὡς δὴ κυψελίζων An, ὡς κυψελίζων*, Hecker τοὺς ὡς Κυψελιδῶν κτλ. Ὡς δὴ barbarum dicitur Cobet, et pōs ἀν coniecit, sed cf. Callim. fr. 463: Ζεῦ πάτερ, ὡς Χαλκίβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος. Batavi quod populari suo dicto non audiens fuerim, me castigant indignum; nam neque Theognis atticissat, neque Homerus barbarismi reus faciendus, quod dixit, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαυτὰ γε ἔξοι, vel ὡς ξῆς ἐκ τε θεῶν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, vel ὡς μὴ θάνοι, ὅστις ἐμοίγε ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι. Pariter Latini ut illum di perdant, ut te di omnes infelicient alia dicunt, et nos dass doch. Sed δὴ grammatici videtur supplementum, possis alia coniectare, velut ὡς πᾶν. — Haec duo disticha a Theognide aliena: rectius enim, quam Hertzberg

895 Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ, 541
οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρον', ὀδυνηρότερον.

Κύρνε, μὴ πάντ' ἀνδρεςσι καταδνητοῖς χαλεπαίνειν
γινώσκων καὶ νοῦν οἶον ἕκαστος ἔχει

ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων
900 τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

et Duncker, hos versus ad Chalcidensium et Eretriensium bellum referunt C. Fr. Hermann Opusc. 187 seq. et Vischer (Goëtt. Anz. 1864 n. 35), neque tamen Cypselidarum mentio, ut Vischer existimat, necessario suadet, ut hoc bellum Periandro regnante sit gestum; nam bellum illud, quod Duncker Hist. Ant. III 468 seq. ed. 2 circa Ol. 35 maxime exarsisse censet, potius ad Cypseli ipsius aetatem referendum esse videtur. Κυψελίδαί, quamvis poterant omnes omnino, qui a Cypseli partibus stabant, nuncupari, tamen hic ad Cypselum ipsum eiusque filios referendum censeo: etenim poeta hic non sine acerbitate respexit epigramma inscriptum Iovis colossico aureo signo, quod Olympiae dedicaverat. Cypselus: *Ἐὶ μὴ ἐγὼ χρυσοῦς σφρηγίλατος εἰμι κολοσσός* (vel potius *εἰ μὴ ἐγὼν ἀναξ παγχρύσεος εἰμι κολοσσός*) Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά, de quo signo sane ambigebant, utrum ipse Cypselus an Periander dedicaverit: sed illud verum: nam aemulatus est Cypselus Myronem Sicyoniorum tyrannum. Atque circa illud ipsum tempus Chalcidensium eximio praeconio ornavit Delphicum Oraculum, cuius dictio Aegiensibus, non Megarensibus, non ante Ol. 29, sed haud ita multo post edita est:

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἰπποὶ Θεσσαλικαί (al. Θρηγίαι), Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ', οἳ πίνουσι ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης,
Δουριμάχοι (κρατεροὶ μάργων τ' ἐπιβήτορες ἵππων),
Ἄλλ' ἐτι καὶ τῶν εἰσὶν ἄμεινονες, οἳ τὸ μεσηγνὸν
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλον
Ἄργεῖοι λινοδώρηκες, κέντρα πολέμοιο.
Ἵμεῖς δ' Αἰγίεες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι
Οὔτε δυαδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

— V. 895. αὐτὸς ἐν αὐτῷ A, ἔν γε ἐαντῷ*, Orelli αὐτὸς ἐν αὐτῷ.
— V. 896. ὀδυνηρότερον A, ἀνηρότερον*. — V. 897. Κύρνε μῆ,
solus A κύρον' εἰ, numero non sententiae laboranti consulens. —
ἀνδρεςσι, O ἀνδρεςσι. — καταδνητοῖς, Oη κατὰ θνητοῖς, tum omnes
χαλεπαίνειν. Quod si statusis Κύρνε temere ex verso proximo priore
repetitum, ita erit versus refingendus Ζεὺς εἰ πάντ' ἀνδρεςσι κατα-
δνητοῖς χαλεπαίνειν, quamquam πάντα pro παντὸς (πάντων) vel ἐπὶ
παντὶ insolentius dictum. Sin Κύρνε tuemur, duo disticha in unum
coaluerunt, Κίρον', ἐπὶ παντὶ (φίλοις εἰ γὰρ ἀναξ Κρονίδης
ἦθελε) πάντ' ἀνδρεςσι καταδνητοῖς χαλεπαίνειν κτλ. cf. eclogam supra
323 seq. De aliorum periculis dicitur infra. — V. 898. γινώσκων O,
vulgo γιγνώσκων, A γινώσκειν. — καὶ Hartungi correctionem recepi,
libri ὡς. — οἶον om. l. — V. 899. ἐντὸς K, αὐτὸς*. — ἔργματα, bm
εἴργματα. — τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων Hermann, libri τῶ τε
δικαίῳ τῶ τ' ἀδίκῳ, nisi quod v. 899 τῶ δὲ AOedfghmn (A τῶδε,
O τῶδε δικαίῳ) -et v. 900 τῶδ' ἀδίκῳ Ofg. Heimsoeth καὶ ἄργματα
τῶν τε δ. τῶν τ' ἀδ. requirit, cum antea coniecisset καὶ ἀρχὴν τοῦ
τε δικαίου τῶν τ' ἀδίκων. — V. 900. κεν, A κεν. — βροτοῖσιν, O βρο-

"Ἔστιν ὁ μὲν χεῖρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θεῶν,
κνδίστην ἀρετὴν τοῖς συνειῖσιν ἔχει.

542

905 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βίοντος τέλος ἦν, ὀπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἄϊδαο περᾶν,

τοῖς (comp.). — ἐπῆν, ἐπῆ bedfhlmn. Locum corruptum alii aliter conformant, Vinetus Κύρνε, μὴ ἀνδράσι πάντα, Brunck μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε, O. Schneider Κύρν' εἰ π. ἄ. κ. χαλέπαινες, μὴ γιγνώσκων νοῦν . . . τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου, Hermann Κύρν' εἰ π. ἄ. θεὸς θνητοῖς χαλέπαινε, γιγνώσκων εὐ νοῦν . . . τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων, Bamberger v. 897 probata Brunckii coniectura, καὶ ἔργματα (i. e. τοιαῦτα καὶ ἔργματα) τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κ' ἦν π. β. ἐπῆ. — V. 901 emendatam lectionem exhibet A, nisi quod is quoque εἰκαστον, correxerit Bekker ἕκαστον. Vitiose O et plerique ἔστιν ὁ μὲν χεῖρον ὁ δ' ἀμείνων γ' ἔργον ἕκαστον, hanc paradosin Byzantinus aliquis magister refinxit ἔστι τὸ μὲν χεῖρον (ita bcdeg) τὸ δ' (ita haud dubie iidem libri, quamvis nihil notaverit Bekker) ἀμείνων γ' ἕ. ἐκ. quemadmodum vulgo legebatur. Praeterea f χεῖρων, g χεῖρων, quae librariorum sunt pericula. — V. 902. αὐτὸς, αἰστος A, hinc Meineke ἔσθ' ὄς (Heimsoeth ἔστιν) coniecit. — V. 903. —930 Bekker in duas eclogas disiunxit, v. 903—922 et 923—930, quem antea secutus sum, ratus eiusdem poetae eclogas diversas, sed eiusdem argumenti, ut solet continuo se excepisse. Veteres edd. has particulas coniungunt, haud dubie librorum qui quidem sententias singulas dirimunt auctoritate, id quod de n testatur Ziegler; hoc quod etiam Hartung placuit nunc secutus sum. Nam v. 923—4 manifesto respiciunt argumentum elegiae v. 903 propositum, item v. 925—26 summatim repetuntur, quae v. 915—22 uberius sunt enarrata, ita ut appareat, haec omnia non solum ex eodem poeta, sed etiam ex eodem carmine deprompta esse, potestque altera pars v. 923 seq. haud incommode priori continuo subiungi, quamvis brevior fortasse hoc ipso loco dicendi ubertatem, qua hic poeta utitur, aliquantum coeruerit. Neque Theognidis est haec elegia, sed alius poetae, qui quidem antiquis illis et principibus elegiacae poesis non est aequiperandus, fortasse non ita magno temporis intervallo diremtus a noviciis poetis, quorum poemata auctor huius syllogae segregavit. Elegia inscripta est Demodi v. 923, itaque iam retracto, quod olim suspicatus sum in exordio v. 903 nomen Θήρων esse restituendum, ut poeta Theronem amicam alloquatur, atque ita etiam Orelli, sed quod ad Agrigentinum refert Theronem, omnino improbandum; nihil enim in his versibus inest, quod clarissimi principis personae conveniat: nullo autem pacto Theognidi, qui aetate Phalaridi suppar fuit, cum in Sicilia commoraretur, licuit Theronis familiaritate uti; de Theognidis aetate multo rectius iudicant veteres grammatici, quam nostri homines: quae v. 766 et 775 leguntur, ad Harpagi expeditionem referenda sunt, sed dicitur alias de hac re, quam nec Schoemann, qui attigit hunc locum, expedit. — V. 903. θεῶν haud dubie corruptum, Camerarius τηρῶν, Heimsoeth ἀφαιρῶν, Sauppe ἀθηρῶν, fortasse ἐνθμῶν i. e. ἐνθμίξων scribendum. — V. 904. συνειῖσιν, A συνει. — V. 905. βίοντος, A βιό. τον (una litt er., fort. σ). Notavi nescio cuius coniecturam εἰ μ. γ. κατιδεῖν τέλος ἦν, βίοντος (vel βιοτήης) ὀπόσον τις. — τις, A τι. — V. 906. Ἄϊδαοι, A αἰδαο. — περᾶν,

- εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
 φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
 νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἔμοι μέγα πένθος ὄρωρεν,
 910 καὶ δάκνομαι ψυχῆν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
 ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα. δὴ εἰςί πρόσθεν ὁδοί μοι·
 φροντίζω τούτων ἦντιν' ἴω προτέρην·
 ἢ μὴδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
 915 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κοῦποτε γαστρὶ
 σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ἂν ἐδίδου·
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἶσω,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχῶν ἔλαβεν,
 ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλη τις.
 920 εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦ γαστρὶ χαριζόμενος
 χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρφας“
 πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδη.
 οὔτω, Δημόκλεις, κατὰ χρηματ' ἄριστον ἀπάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
 925 οὔτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,

Ο περῶν. — V. 907. πλείω, Ο πλείον, Hartung πλέονος χρόνον scripsit, ego in ed. 2 χρόνον. — V. 908. τοῦτον ὃν, A τοῦτονιν, unde Bekker τοῦτον ἴν' conii. — βίον, fort. cum Turnebo βίον. — V. 910. ψυχῆν, A τυχην. — ἔχω, el ἔχων. — V. 911. δ' om. cg. — ἔστηκα, Ο ἔστηκα. — εἰςί πρόσθεν Ο, legebatur εἰςίν πρόσθεν, A εἰσι το πρόσθεν quod improbandum; fort. δὴ εἰς' ἔμπροσθεν, Hartung δὴ δ' ἔμπροσθεν ὁδοί μοι, Wernicke δὴ δὴ τὸ πρόσθεν. — V. 912. ἴω, Ο ἴω. — V. 914. τερπνῶς, A τερπνῶν. — V. 916. ἂν, Ο ὃν. — V. 918. οὐπιτυχῶν, ΑΟ οὐπιτυχῶν. — V. 919. δόμεν, Sauppe θέμεν. — ᾧ κ' ἐθέλοι Bekker in ed. 1, A ω κε θελη, Ο ὥσκι^ε θέλει, rel. ὥς κ' ἐθέλοι. Tueor optativum, coniunctivum corrector substituit. Quod antea conieci ᾧ κ' ἐθέλητι, iam retracto; nam et antiqua haec dorica forma ab hoc poeta aliena, neque de familia herciscunda agitur, sed de opum usu fructu, verba enim nihil aliud significant quam δοῦναι ψυχῆν, i. e. genio suo indulgere, itaque plane necessarium τίς, cf. Horatianum Od. IV 7, 19 *cuncta manus avidas fugient heredis, amico quae dederis animo*. Hartung, nisi forte plura hic interciderint, ὥστε πονήσαι ἄκαιρα καὶ μὴ δόμεν οἷς ἐθέλησεν proposuit. — V. 920. ὃς ἦ Turnebus, A οση, rel. ὃς ἦν. — V. 922. ἴδη, ἴδοι g. — V. 924. τὴν δαπάνην, Hartung καὶ δαπάνην. — V. 925. ἂν om. f. — κάματον, καμάτον Camerarius, sed multo magis μεταδοίης de vitio suspectum, certe παραδοίης dicendum, sed mihi poeta videtur scripsisse προκαμῶν ἄλλων (quamquam dandi casum tueri possis) κάματον μετανώσας, i. e. neque enim te poenituerit, quod pro aliis labores susceperis osque coacervaveris. Cum μετανοοίης interpretandi gratia additum esset, inde orta corruptela μεταδοίης.

οὐτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελείοις·
 οὐδ' εἰ γῆρας ἴκοιο, τὰ χάσματα πάντ' ἀποδραΐη. 543
 ἐν δὲ τοιῶδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
 εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἦν δὲ πένηται,
 930 παῦροι, κούκῃθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φεΐδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
 οὐδεῖς, ἦν μὴ ὄρα̃ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
 ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
 935 πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἱ τε κατ' αὐτόν
 χώρης εἰκουςιν, τοῖ τε παλαιότεροι.
 γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
 βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδῶν·
 940 καὶ γὰρ τὴν προτέραν νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.

V. 926. τελείοις quo pacto explicari possit, non video; fortasse latet
 ταλάσαις. — V. 927. οὐδ', οὐτ' g. — ἴκοιο AO, ἴκοιτο*. — τὰ χάσματα
 sine ulla dubitatione scripsi, libri τὰ χρήματα. — V. 928. γένει insolenter
 dictum, ut idem sit quod ἡλικία, conicio πέλει, ut ἐν τοιῶδε idem
 sit quod ἐν τῷ τοιοῦτῳ, in hoc rerum statu. — V. 929. εἰ . . . πλουτεῖς,
 Ἄν ἦν . . . πλουτῆς ex manifesta interpolatione, fuit enim corrector
 iste aequabilitatis nimium studiosus; Theognis similiter orationem va-
 riarit v. 857, ubi εἰ et ἦν alternant. — V. 930. κούκῃθ' A et h ex
 corr., οὐκέθ'*. — V. 932. ὄρα̃, οραί A. — V. 933—34 olim separavi
 a sequentibus, certe Tyrtaei non sunt, sed fortasse Solonis, v. fr. 44;
 verum potuit epitomae auctor etiam prorsus aliena conglutinare. Cete-
 rum hoc distichon affert Floril. Monac. 114. Apost. XIV 13, 6. Arsen.
 501. — παύροις, παύροις δ' Ap. — κάλλος, κλέος el, κῦδος Ars. id
 quod Epkema coniecit, cum Brunck πλοῦτος suasisset. — V. 934.
 Ο ὄλβιος δ'. — ἀμφοτέρων, A ἀμφοτερον. — V. 935—8. Tyrtaei
 sunt, sed male contracta ex distichis tribus. vid. fr. 12 v. 37—42.
 — μιν, μὲν el, om. O. — ὁμῶς, ὅμως l. — νέοι A, ἴσοι (ἴσοι O)*. —
 V. 936. χώρης εικουςιν A, χώροις εἰκουςιν O, εἰκουςι χώροις fl, εἰκον-
 σιν (εἰκουςι) χώρης*, οἰκοῦσιν b in m. Quod O praebet χώροις εἰκον-
 σιν fortasse ortum ex antiqua lectione χώρης οἱ (F)εἰκους' (οἱ cum
 omisso et supra esset additum, inde χώροις originem duxit), quem-
 admodum Tyrtaeum scripsisse supra dixi; nam τοῖ, quod subse-
 quitur, haud dubie corrector cod. A intulit, unde suspensi novicii libri
 si qui eandem praebent scripturam. — τοῖ, οἱ Odefghlmn. — V. 937—8
 om. bcdefghlmn. — V. 939—42 Mimnermi videntur. — λίγ' A, λιγύρ'*.
 — ἀειδέμεν Schneidewin, v. ἀδέμεν, AO ἀδέμεν. — V. 940. καὶ
 γὰρ τὴν, Heimsoeth tentavit οὐκ ἐπεὶ ἄρ πρ. — προτέραν, προτέραν

οὐδὲ τὸν ἀγλήτην προφασίζομαι· ἀλλὰ μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν ἀγλήτηρος αἰέσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπενχόμενος.

945 Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.

Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δῆμῳ 544
τρέψας οὔτ' ἀδίκους ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπέξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλλκὶ πεποιδῶς
950 ποσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἄρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἦνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

955 Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύο κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρώσει κτεάνων, καὶ χάρις οὐδεμία.

bedghmn. — νότα O. — V. 941. ἀλλὰ μ', conicio οὐδέ μ', Emperius ἀλλὰ με γῆρος ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενον. — V. 942. ἐπιδευόμενος, bm ἐπιτηδευόμενος. — V. 943—4 Schneidewin a prioribus separavit. — V. 944. ἀθανάτοις, g ἀθανάτοισι. — θεοῖσιν, AOf θεοῖς. — ἐπενχόμενος, e ἀπενχόμενος, f προσενχόμενος. — V. 945—8 ex Solonis Elegiis petiti videntur, certe Schoemann non recte ad Theognidem refert. Bekker prudenter prius distichon a posteriore seiunxit, quae Hartung rursus copulavit: at sunt diversa decreta, quae propter argumenti similitudinem continuantur, et haud dubie ex eodem poeta petita sunt. — οὐδετέρωσε, AO οὐδ' ἑτέρωσε (ετερ. A), l οὐδετέρωσα, e οὐδετέρωσθεν. — V. 946. νοεῖν, supra v. 154 νόος ἄρτιος dicitur, sed hic malim τοθεεῖν. — V. 947—8 affert Stob. XXXIX 15. Hartung perperam hoc distichon cum proximo priore coniunxit. — V. 948. τρέψας, m τρέψας, Stob. πρέψας. — V. 949—54 nimis arguti videntur, quam ut Soloni tribui possint, quod coniecit Hecker. — V. 949—50 repetit A infra post 1278. — V. 949. ὑπέξ ἐλάφοιο, A infra νπεξαφοῖο. — ὡς, ὅς m. — V. 950. καταμάρψας A infra (i a m. sec.?), legebatur καταμάρψας. — αἵματος, αἵματος g. — V. 951. ἀλάπαξα, O ελαπαξα. — V. 952. ἐπέβην, ἔβην m. — V. 953. καὶ οὐκ, O οὐκ. — V. 954. οὐκ Schneider, v. οὐκ. — V. 955—6 leguntur in Append. Stob. p. 31. — δειλοὺς A et Stob., δειλοὺς δ'*. — αὐτοῦ, dgu αὐτοῦ. — V. 956. χηρώσει, Stob. χήρωσις, quod tuetur Heimsoeth; aut σῶν τε γὰρ αὐτοῦ χηρώση(σαι) scribendum aut cum Brunckio χηρεύσει. Hartung χηρεύσει, Ahrens τῶν τε παρ' αὐτὰ χήρωσις. — κτεάνων Stobaeus, libri

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
 χρήζων ἡμετέρους αὐτίς ἴκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
 960 ἢ δὲ τέως ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ
 νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ἰλυϊ,
 ἄλλης δὲ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μὴ ποτ' ἐπαινήσης, πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνέως,
 ὄργην καὶ θυμὸν καὶ τρόπον ὄντιν' ἔχει.
 965 πολλοὶ τοι κίβδηλοι ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
 κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον. 545
 τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἐκάστου.
 καὶ γὰρ ἐγὼν γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
 ἔφθην σ' αἰνήσας πρὶν σου κατὰ πάντα δαῖναι
 970 ἦθρα· νῦν δ' ἤδη ναῦς ἄθ' ἐκάς διεῖχω.

πολλῶν, pravum grammatici supplementum. — V. 957. ἀπ', Herwerden ὑπ', quem non sequor. — Iacobs ἐμεῦ γ', Hartung ἐμεῖ' elisione admissa, cuius desiderantur exempla, quamvis rationi non adversetur; apud Callimach. fr. 131 scribendum πολλάκι σῆς, ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς μνησόμεθα. Heimsoeth hiatum removit κεδνὸν pro ἀγαθὸν scribendo, idem deinde μημέτ' ἐμοῦς pro ἡμετέρους, Hartel audacter ἀγαθὸν παρ' ἐμεῦ. — V. 958. αὐτίς, αὐτίς AOel. — V. 959. ἔστε, ἔστε O, l ὄστε. — ἔπινον, ἔπιον bedghmn. — V. 960. ἦ δὲ τέως scribere malui, quam ἦ δὲ τ' ἐμίν, libri ἦ δὲ τε μοι. — εἶμεν, A ημεν, Hartel ἰέν' vel εἶμεν requirit. Hermann ἦ δὲ τί μοι δόκειν καὶ καλὸν ἔμμεν ὕδωρ, Ahrens ἦ δὲ τε μοι τι δόκει, Hartung ἦ δὲ τί μοι τ' ἐδόκει. — V. 961. ἤδη, conieci ὅτε δῆ. — τεθόλωται, τεθύλωται el. — ἰλυϊ scripsi, ac sic etiam Ahrens coniecit, libri ὕδει, unde fortasse quis leniore molimine ὕλει eliciat, sed ὕλις, quod passim pro ἰλύς legitur, non satis habet auctoritatis: quae ratio inter ἰλύς et ὕλίξιν intercedat, exposuit Lobeck Path. El. I 523. — V. 962. δῆ, δὲ begm. Iners additamentum ἢ ποταμοῦ, conieci ἠδὲ πότον, Heimsoethio placuit ἦ ἐπροτοῦ, Hartelio πίου' ἐπηετανοῦ. — V. 963—8 affert Stob. III 28, v. 963 etiam Orion VII 11 (μὴ ποτ' ἐπαινήσης πρὶν ἄνδρα ἴδης σώφρονα). — ἐπαινήσης, ἐπαινήσης bedghmn, ἐπαινήσεως Stob. — εἰδῆς, ἴδης O. — σαφηνέως Floril. Monac. 107, quemadmodum scripsit Schneidewin, libri σαφηνῶς, Stob. ἀνδρὸς ἀφανέως (B ἀνδρα σαφανέως, Trinc. ἀνδρας ἀφανέως). — V. 964. θυμὸν, Stob. (praeter Schowii c.) θυμὸν. — ὄντιν' ἔχει Stobaeus. ὅστις ἂν ἢ Theognidis libri, pravum grammatici supplementum. Hecker θυμὸν καὶ τρόπον οἶον ἂν ἦ. — V. 965. κίβδηλοι Epkema, κίβδηλον libri, nisi quod el καὶ addunt. — ἐπίκλοπον, ἐπίκλος O. — V. 966. θυμὸν, poeta θυμὸν videtur scripsisse, etiam v. 964 in libris haec vocabula permutata. Intempestiva Kayseri suspicio κῆδος scribentis, infelicius etiam Hartung ἐφιμέριον, denique Mey κρύπτουσι θέμενοι θυμὸν suasit. — V. 967. ἐκφαίνει, ἐμφαίνει bcmn. — πάντως n, ut Epkema correxit, πάντων *Stob. — χρόνος om. el. — V. 968. ἐγὼν O, ἐγὼ rel. — V. 969. ἔφθην σ' scripsi, legebatur ἔφθην δ', A εφθην (ε del.). — V. 970. ναῦς, νηυς A. — ἄθ' ἐκάς, A ατ εκας. Poeta

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιόινιον ἄθλον ἐλέσθαι,
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πότν' ἐπὶ γαῖα καλύψη
ἔς τ' Ἑρβος καταβῆ, δώματα Περσεφόνης,
975 τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' ἀνλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρον ἀειρόμενος.
ταῦτ' ἔσορῶν κραδίη εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλῆν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργω
980 χερσίν τε σπεύδειν χρήμασί τ', ἀμφότερα.

quid dicere voluerit planum, nihilominus aegre verba in integrum restituas. Conieci ναῦς ἀτ' ἔρας (cf. Hesych. ἔρας γῆς) vel νῦν πέτρης ναῦς ἀθ' ἐκάς διέχω, Ahrens νῦν δὴ γῆς, sed idem etiam ἀτ' ἄρας protulit, Hartung νῦν δ' ἤδη νῆν τε πέτρας διέχω. Meineke distichon intercidisse suspicatur διέχω πέτρης, ἣ τ' ἐνὶ πόντῳ ἀπειροῖτω ἐστήρικται κτλ. — V. 973. ὃν πότν' ἐπὶ γαῖα scripsi, O ὃν ποτ' ἐπὶ, A ὃν πρωτ' ἐπι, rell. ὃν ἐπεὶ ποτε. Mendum antiquae paradosis, quod Byzantinus magister parum prospero successu tollere studuit, corrector cod. A scite admodum procuravit, sed una tantum littera inserta pristinum decorem poetae elegantissimi sermoni reddidisse videor; cf. poematum Homericum πότνια γῆ, πάνθαρε, δότεира μελίφρονος ὄλβου, et hymn. 30, 6; adde Aeschyli Choeph. 707 ὃ πότνια χθών, ὃ πότνι ἀπτή χόματος. — καλύψη Turnebus, libri καλύψει. — V. 974. ἔς τ' Om, εἰς τ' rel. — δώματα AO, δῶμά τε*. — V. 975. λύρης, λύρας em. — V. 976. Διωνύσου, διονύσου Aehl, διωνύσσου cg. — δῶρον ἀειρόμενος scripsi, libri δῶρ' ἐσαιεράμενος (A δῶρ' εσαιερομενος, sed inter o et μ ras.) ex manifesta interpolatione (δῶρ' ἀειράμενος traditum fuit), nam neque alias hoc verbum compositum legitur, et hoc loco sermonis consuetudine plane adversatur, vid. ad v. 501. Praesens tempus requiri iam Schaefer vidit ἐσαιερόμενος corrigens, Herwerden ἔτ' ἀειρόμενος, Hartung δῶρον ἐπανρόμενος. — V. 977. κραδίη, A κραδιην, quod non debebam in ordinem recipere, cf. Solon 24, 4 γαστροί τε καὶ πλευρῆς καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν. Herwerden ταῦτ' ἔσορῶν, κραδίη, εὖ πείσομαι commendat. — ὄφρ' ἔτ' Schneidewin, libri ὄφρα τ', quod quamvis similitudine (velut ὅτε τε, ὅτε περ τε, ἔστε al.) tueri possis, tamen alterum quoque exemplum v. 1128 de vitio suspectum. — V. 978. ἀτρεμέως AO, ἀτρομέω g, ἀτρομέων*. — προφέρω si vitii est expers, accomdatum est γούνασι, nam ἀνὴρ γούνατα προφέρει, ut Latini dicunt *pedem proferre*, φέρει κεφαλῆν. Sed fortasse scribendum ὄφρ' ἔτ' ἐλάφρ' ἢ γούνατα καὶ κεφαλῆν ἀτρεμέως φορέω, quemadmodum Attici κρανία, σκέλη, ὄγγχος, γλωτταν φορεῖν dicunt. — V. 979—82, qui vulgo copulantur, diremi; nam utroque disticho idem decretum variato tantum sermone repetitur, quemadmodum solent in hac sylloge capitula eiusdem argumenti deinceps se excipere. Ac si v. 981—2 separantur, iam confirmatur scriptura θέλοις et proximi versus emendatio, nam in peculiari ecloga tertiae personae nullus est locus. — V. 979 affert Floril. Monac. 147. — V. 980. χερσὶ O. — σπεύδειν scripsi, O σπεύδει, A σπευδον, rel. σπεύδοι. Antea

Μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοις,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοι', εἴ τι δύναι', ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ἕφρ' ἔτι τερωπλῆς ἔργ' ἔρατεινὰ φέρῃ.

985 αἴψα γὰρ ὥστε νόημα παρέροχεται ἀγλαὸς ἦβη·
οὐδ' ἵππων ὀρμὴ γίνεται ὠκντέρῃ,
αἶτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσύον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρωσ, πυροφόρῳ τερόμεναι πεδίῳ.

546

Πῖν' ὀπότεν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμόν ἀσηθῆς,
990 μηδεὶς ἀνθρώπων γυνῶ σε βαρυνόμενον.

"Ἄλλοτέ τοι πάσχω ἀνιήσεται, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

σπεύδου recepi, nec desunt mediae formae exempla, sed non prorsus similia; hic enim addendum φίλος εἶναι, reſinxit hoc corrector cod. A propter v. 981 secundam personam desiderans. Intempestiva Hartelii coniectura ἀλλὰ καὶ ἔργῳ, χερσὶν τε σπεύδων δῆμασί τ' ἀμ. scribentis. — χρήμασι, olim δῆμασι conieci, itaque Meineke. — V. 981. κρητῆρι Bekker, κλητῆρι A, κρατῆρσι O, κρητῆρσι*. — θέλγοις A, τέρπου m, τέρποι*, θέλγοι Bekker. — V. 982. ἐρδων A, ἔρδων O, ἔργων bm. — φαίνοι', scripsi, v. φαίνοιτ' (τ er. in A). — δύναι' scripsi, vulgo δύναται' (τ er. in A), bcm δύνατ'. — V. 983—8 fort. *Mimnermi* sunt. — θαλίῃσι, A θαλίεσαι, O θαλίαισι. — V. 985 et 6 om. A. — ἀγλαὸς, ἀγλαὸν el. — V. 986. γίνεται O, v. γίννεται. — V. 987. αἶτε ἄνακτα φ. A, αἶτ' ἀναφέρ. O, αἶ τε γὰρ ἄνδρα φ. g, αἶτε περ ἄνδρα φ.*. Hartel αἶ δά τ' ἄνακτα requirit. — ἀνδρῶν, O ἀνδρός. — V. 988. πυροφόρῳ, Hermann εὐρυχόρῳ vel εὐρυπόρῳ. — τερόμεναι, Emperius περιχομεναι. His inventis loci difficultas non expeditur, equidem tentavi πυροφόρῳ τερόμεναι σπιδίῳ, equi gaudent belli indicio e longinquo per ignes accensos facto, cf. v. 549 ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρον ἐγείρει, Κύν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς, ἀλλ' ἵπποις ἔμβαιλλε ταχυπέτεροισι χαλινοῦς κτλ. πυροφόρος hic non est πυροφόρος, sed signum, quod edit, quemadmodum φρονκτωρός non solum vigilem, sed etiam φρονκτωρίαν significat. Adiectivo σπιδίος Aeschylus, adverbio σπιδόθεν Antimachus utitur. Ahrens librorum scripturam tuetur. — V. 989. πῖν' ὀπότεν, πῖνε ὅταν el, πῖν ὅταν f. — δέ τι Brunck, δ' ἔτι A, τοι Oedfghn. — V. 991—2. Hoc distichon Brunck et Ahrens prioribus adnectunt. — ἀνιήσεται, ἀνιάσεται el, ἀνιήσεται O. — δ' A, θ' Oeg, τ'*. — V. 992. χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ scripsi, vulgo χαιρήσειν δύνασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἀνήρ, sed χαιρήσει δύναται· ἄλλοτε δαλλος ἄ. A, χαιρήσειν δύνασαι ἄλλοτε τ' eg, χαιρήσειν δύνασαι ἄλλοτε τ' Obdefhmn. Bekker χαιρήσεις· δύναται ἄλλοτε, Hartung χαιρήσεις ὀδυνᾷτ'. Sane δύναται non satis conveniens huic loco, mihi in mentem venit δυναῖ δ' ἄλλοτε δ' ἄλλος ἀνήρ i. e. miseria laborat alius alio tempore. Usus est hoc vocabulo Hom. Od. T 195 ἀλλὰ θεοὶ δυνόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, sed verbum quod ibi agentis est potuit etiam patiendi vim adsciscere, ac Lobeck Rhem. 186 haesitat,

Εἰ θεΐης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
 ἄθλον δ' ἐν μέσσω παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
 995 σοί τ' εἶη καὶ ἔμοι σοφίης πέρι θηρισάντων,
 γνοιῆς χ' ὄσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Τῆμος δ' ἡέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
 ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
 δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
 1000 παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. 547

utrum Homerus dudum an dudā dixit. Epica forma dudā pro dudā sane ab elegiographorum consuetudine abhorret, nisi quod varia scriptura θηριώσι v. 995 apud Athenaeum legitur, et ὄραας est in antiquo Attico epigrammate, vid. ad Solon. 12, 11; sed εἰσορόων Theogn. 1018 in O ex errore librarii profectum. Sin abiudicaveris huic poetae trisyllabum dudā, possis χαιρήσεισθα· dudā δ' scribere. Neque vero existimandum in cod. A scriptura χαιρήση delitescere, quod merito Atticistae improbant, nam Attici certe χαιρήσεις dixerunt, quamquam non ignoro passim quae novicii scriptores frequentant antiquitas esse propagata. — V. 993—6 affert Athen. VII 310 B, v. 996 Eustath. 1291, 54. — εἰ θεΐης Ἀκάδημε, Athen. εἴ τ' εἶησα καλὴν μὲν, Turnebus εἶθ' εἶη σ' Ἀκάδημε, Emperius εἰ τλαίης, Ἀκάδημος. Mihi olim Sacadae Argivi nomen videbatur delitescere, Εἶθ' εἶη, Σακάδη, μετ' ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν, vel potius εἰ θεΐης, Σακάδη, δι' ἐφ. ὕ. ἀ., nam εἰ θεΐης i. e. si canendi certamen institueris germana est scriptura, διάδειν autem proprium est verbum de poetis inter se contententibus, vid. Aristot. Poet. 27, 6 ἔστι περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ἄψωδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος, καὶ διάδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος ὁ Ὀπούντος. Theocr. V 22 ἀλλ' ἄγε τοι διαίεσομαι, ἔστε κ' ἀπίπης. Attici mediam formam praeoptaverunt, hinc Phrynichus Bekk. I 37 διάσασθαι τὸ διαμιλλήσασθαι (sive διαμιλλήσεσθαι) ἐν ᾧδῃ τινί. In Theogn. possis etiam εἰ θεΐης Σακάδη μοι scribere, ut est ap. Theocr. VIII 6 λῆς μοι ἀεῖσαι; φαμί τν νικασεῖν ὄσσον θέλω (corr. σθένω) αὐτὸς ἀείδων. Heimsoethio placuit εἰ θεΐη τις ἄμιλλαν. — ἐφίμερον, AO ἐφήμερον. — V. 994. μέσσω, O μέσω, f μέσων. — καλὸν, O καλὸν, καλὸς Athen. — V. 995. τ', A τι. — θηρισάντων, (περι) θηρισάντων A, θηρησάντων cdefhln, θηρησάντων O, δορησάντων m (supra οιν), θηριώσι Ath. — V. 996. χ', A τ' (οσσον), O θ'. — ὄνων, O ὄνου. — κρέσσονες, f χρέσσονες, l ἀρέσσονες. — V. 997—1002. Athen. ib. (VII 310 A): ἦν δὲ καὶ ὁ Θεόγνις περὶ ἡδυπάθειαν, ὡς αὐτὸς περὶ αὐτοῦ φησὶ διὰ τούτων. — τῆμος AO et Ath., ἦμος rel. libri, quod revocavit Hartung. — μὲν ἐν αἰθέρι, Emperius et Hartung μέσω αἰθέρι. — παραγγέλλοι Ath. dghn, παραγγέλλοι AObcfm, παραγγέλλων el, παραγγέλλει vulgo, Emperius παραστέλλοι (sistat). — V. 999. δείπνου, ap. Ath. PV δειπνα, L δειπνοῦ. — δὴ Ath., δὲ AO, τοι g, τε*. — λήγοιμεν, ὅπου, ap. Ath. A λήγοι μένος οὐ, PVL λήγοι μένος, ὄν, Schweighauser λήγοιμεν ὄσον, Brunck μνησαίμεθ' ὄσον, vir doctus ap. Schneidewinum δῆτ' ἀλέγοιμεν, contra Hermann, qui apodosin omnino deesse censet, δειπνου δὲ λήγοιμεν, ὅτου κτλ., Heimsoeth μὴ ληθοίμεθ', Emperius δειπνου δὴ κηδοίμεθ', Meineke δειπνου δῆτ' ἀλέγοιμεν, ὅτου κτλ., Hartung δειπνου δειπνήσοιμεν, ὄσον, mihi olim poeta scripsisse vide-

χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἶσω
εὐειδῆς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἴδ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίνεται ἀνδρὶ σοφῷ.

1005 ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληϊ τε παντὶ τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη.

batur δείπνον ἄδην ἐλάοιμεν, ὅσον κτλ. — ἀνάγοι A Athen, *ἀνώγει. — V. 1001. φέροι A et Athen., ceteri codd. φέρει praeter eg, qui φέρι vel φέριστε φανώμεθα. — δ' εἶσω A Athen., δήσοι*, unde suspicetur aliquis δ' εἶσοι vel εἶσοῖ scriptum fuisse, quemadmodum Syracusani ξοῖ vel ξοῖ dixerunt. — V. 1002. εὐειδῆς, A ευειδης (ap. Ath. B ευειδας). — ῥαδιναῖς, Ath. ραδινης. Hoc loco ei, qui interpretis et critici munere fungitur, plurimae obiciuntur difficultates. Menda, quibus haec ecloga obsita est, inveterata esse arguit consensus Athenaei, qui hac sylloge usus est, cum Theognideis libris, neque critici nostri in vitiis vel indagandis vel tollendis prospero successu usi sunt. Offensionem plerisque fuit v. 999 δείπνον δὴ λήγοιμεν, ac mihi quoque olim poeta videbatur sodales hortari, non ut desinant convivari, sed ut incipiant. At λήγοιμεν non est addubitandum, nam poeta non coenam, sed computationem descripturus, id quod corollarum mentio v. 1001 testificatur, coenae quam maiorum more meridiano tempore obeunt iam finem faciendum esse monet. Breviatur ex primori parte amplioris carminis tria tantum disticha descriptsit quae componas cum Xenophanis eleg. 1, 1 seq. Ut quae iure offendunt summatim perstringam, Byzantinus magister ἦμος pro τῆμος corrigendo protasin restituit, quam apodosis v. 999 excipiat, sed non animadvertit μὲν importunum esse neque optativum convenire orationi ita conformatae. Rursus si anti-quam sequimur paradosis τῆμος δ' ἠέλιος μὲν, non δείπνον δὴ, sed δὲ subsequi debebat, quod AO suppeditant, at haec scriptura numero versus adversatur, nam eiusmodi productio ab elegiacis poetis aliena. Hae et aliae offensiones tolluntur, ubi scripseris:

τῆμος δ', — ἠέλιος γὰρ ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλει μέσσατον ἦμαρ ἐλῶν —
δείπνον δὴ λήγοιμεν, ὅσον τινα θυμὸς ἀνάγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριξάμενοι.

Medelae quas adhibui et necessariae et lenes, nisi quod forsitan ἔχων quis tueatur (A et X saepius confusa, ut v. 292, ubi libri ἔχει et ἔλει praebent). Postquam in primo versu μὲν se insinuavit, oportebat indicativum cedere optativo. Corruptelae ὅσον vel ὅπου ortae, quod non intellectum, hoc incisum arctissima necessitudine cum pentametro iunctum esse. Χαριξάμενοι, non χαρισσάμενοι scripsi, quoniam illud corruptelae magis obnoxium: partic. praes. et aoristi in Theognidis libris saepius confunduntur, et nonnunquam non multum refert hoc an illud probaveris, velut 995 et δηριώσιν et δηριώσι dici poterat, sed hoc loco aoristus necessarius. — V. 1003—6 petiti sunt ex Tyrtaei El. 12, v. 13—16 non sine varietate lectionis. — ἦδ', ἦ δ' eg, ἦδ' l. — τόδ', τὸ δ' beghn. — V. 1004. γίνεται AO, legebatur γίνεσθαι. — V. 1005. πόληϊ, O πολίτη, h πολιῆ. — παντὶ τε om. f. — δήμῳ, O τῷ δήμῳ. — V. 1006. προμάχοισι, O προμάχαισιν. — μένη, μένει A, ἐν*.

Ἐννὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἦβᾶ
 ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ,
 τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχόμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
 1010 δις πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου
 θνητοῖς ἀνθρώποισι. καλὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
 οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπτεται ἀκροτάτης.

Ἄ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
 ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῆ,
 1015 πρὶν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκη,
 ἔξετάσαι τε φίλους, ὄντιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροίην ῥέει ἄσπετος ἰδρώς,
 πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὀμηλικίης
 τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὄφελεν εἶναι· 548
 1020 ἄλλ' ὀλιγοχρόνιος γίνεταί ὥσπερ ὄναρ

V. 1007—12 fort. *Mimnermi* sunt. — V. 1007. ἦβᾶ scripsi, legebatur ἦβης, nisi forte quis malit proximo versu ἔχη, nam alterutra correctio necessaria; sed verisimilius multo librariorum ad ἦβης, quam ad ἔχων vocabulum aberravisse. — V. 1008. ἔχων, K in ras. ἔχη, atque ἔχη etiam Brunck scripsit. — V. 1009. αὐτοῦ, αὐτοῦ dhn. — πασχόμεν, παρσασχόμεν g. — ἀνηβᾶν, O ἄν ἦβᾶν. — V. 1011. καλὸν scripsi, libri καλόν, verbum ἐπελέγχειν idem videtur esse quod κατελέγχειν i. e. pulcrum foedat senectus. Mimnermum quemadmodum alios elegiographos pro arbitrio modulorum vocis καλὸς temperasse consentaneum est, nam θνητοῖς ἀνθρώποις καλὸν δ' durissimum. Plerisque ἐλέγχει vitiosum visum, Pierson ἐπέγει, quod verbum a praepositionum societate abhorret, Hartung ἐλεύγει, Herwerden, qui varia pericula proposuit, tandem acquievit invento καλὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἔλεγχος, quemadmodum iam antea Ahrens κακῶ δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει οὐλόμενον κεφαλῆς ἄπ. ἀκ. scripsit, Heimsoeth ἐνεγκὸν . . . ἄπτεται. — V. 1012. δ' om. O. — V. 1013. α A, ὡς*. — μάκαρ, μακρὰ f. — V. 1014. Ἀΐδεω Bekker, αιδου A, ἄδου c, ἄδου*. — καταβῆ O, κατέβη*. — V. 1015. πρὶν τ' libri, Bekker πρὶν γ'. — ὑπερβῆναι, conieci ὑπερβλήναι, i. e. opprimi, occupari, vel ὑποβλήναι, de aoristo ἔβλην vid. Et. M. 199, 52. Emperius ὑπερμενέας, Ahrens πρὶν τ' ἐχθρῶν πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναι, Hartung ὑποδηθῆναι ἀνάγκη scripsit, et hos quoque versus (1013—6) *Mimnermo* vindicat; denique Herwerden hic quoque varia molitus audacter novavit ἐπευφροῆναι. — περ om. f. — V. 1016. τε, δε A. — V. 1017—22 *Mimnermi* sunt, vid. fr. 5 ubi non sine varietate leguntur. — χροίην, Spitzner χροίης probante Hartungo. — V. 1018. πτοιῶμαι A, πτοιούμαι*. — ἐσορῶν, A εἰσορῶν, O εἰσορόων. — ὀμηλικίης, O ὀμηλῆς. — V. 1019. ὁμῶς, perperam Heimsoeth ὁμῶς, cf. *Mimn.* fr. 5. — ἐπεὶ, ἐπὶ g. — ὄφελεν, AO ὄφειλεν. — V. 1020. ὀλιγοχρόνιος O, reliqui ὀλιγοχρόνιον, quod posthabui, quamvis Stobaeus qui ex *Mimnermo* versus adscripsit, consentiat cum A et proletariis. — γίνεταί AO, v. γίνεταί.

ἦβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπέρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν ἀνένα θήσω
θύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τιμῶλος ἔπεστι κάρη.

1025 Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόου εἰσίν,
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ προΐξεις ἰθύτεραι.

Ῥηϊδίη τοι προΐξεις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὄμως ἄτλητα πεπονθῶς·

1030 δειλῶν τοι κραδίη γίνεταί ὄξυτέρη·
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργασιν ἄλγος ἀέξων
ὄχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ' ἐχθροὺς εὐφραίνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ρηϊδίως θυητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
1035 οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἡερόεις.

V. 1022. ὑπερκρέμαται, Hecker ἐπικρέμαται. — V. 1023—4 *Mimerni* videntur. — οὔποτε, οὔποι' ἐν eg. — ὑπὸ ζυγόν, ὑποζύγιον A. — V. 1025. δειλοί A, δειλοῖς*. — νόον A, νόοι O, γόοι bcdefghlmn. — V. 1027. τοι, τε begm. — V. 1028. Κύρνε, πέλει, O πέλει κύρνε. — V. 1029. κακοῖσιν, haec structura adeo offendit Heimsoethium, ut κάκωσιν rescripserit, intempestivam hanc medelam etiam v. 355 adhibens. — V. 1029—34 affert Stob. CXXIV 9. — ὄμως A, ὄμῶς Olmn. — V. 1030. τοι, τι h. — γίνεταί AO, v. γίνεταί etiam ap. Stob. — V. 1031. γ', τ' AO. — ἐπ', ap. Stob. cod. Vind. ἐφ'. — V. 1032. ὄχθει scripsi, ut Emperius quoque coniecit, legebatur ἔχθει μηδ' ἄχθου, sed A ἔχθει μηδ' ἐχθει, O ἔχθει μηδ' ἄχθει. Emendatio incerta, sed μόχθει nimis ambiguum, ἄχουσο a vestigiis litterarum recedit. Apud Stobaeum legitur ἀνχει μηδ' αἰσχεα. Heimsoeth proxime opinor ad germanam speciem accessit scribens ἄχθεο, μηδ' ἄχθει μήτε φίλους ἀνία, μήτ' ἐχθροὺς εὐφραίνε, structuram certe expedivit μήτε — μήτε corrigendo, priora, quae iam Geel eodem modo refinxerat, non satisfaciunt, nam si repetendum fuit idem vocabulum, verbi participium requiritur velut ὄχθει, μηδ' ὄχθῶν, sed iners haec verborum copia, itaque tentavi ἔκξει, μηδ' ἄχθου μήτε . . . μήτε i. e. ne effervescas neve dolorem prodens taedium amicis, inimicis gaudium pares. Ἐκξει inprimis v. 1030 commendat. Hermann ἄγχεο (ὄκνει vel χῶεο) μηδ' ἄχθου vel ἄχθεο μηδ' ἰσχνού, Ahrens ἔκθει μηδ' ἄχθου. — V. 1033. εὐφραίνε, A ευφρηνε, O ἔχθρηνε. — θεῶν, A θείων. — δ' om. g. — V. 1034. ρηϊδίως, A ρηϊδιος. — V. 1035. οὔτ' ἂν, ἂ οὐ Stob. — V. 1036. αὐτόν, Hermann αὐτός.

"Ανδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἑξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμοὶ γνώμη, Κύρνε, πάλαι κέκρυται.

"Αφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
1040 μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Δεῦρο σὺν ἀύλητῆρι· παρὰ κλαίοντι γελῶντες 549
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὐδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλῃς ἑρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

1045 Ναὶ μὰ Δι', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὔδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἀρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δ' ἐγὼ οἶά τε παιδὶ πατῆρ ὑποθήσομαι αὐτός
1050 ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλεν·
μὴ ποτ' ἐπειγόμενος προήξῃς χρέος, ἀλλὰ βαθεῖη

V. 1038. ἐμοὶ γνώμη A, vulgo ἐμῇ γνώμη. Post hunc versum repetunt omnes codd. v. 853—4. — V. 1040. πίνουσ', πίνωσ' el. fort. recte. — κυνὸς, κενὸς e. — ἀρχομένου, O ἐρχομένου. — V. 1041—2 Hartung Archilocho tribuit, id quod ego quoque aliquando conieci. — V. 1041. σὺν ἀύλητῆρι· sic distincti, vulgo coniungunt cum seqq. — V. 1043. πόλεως, A πόλεως, Renner πόλεος praeoptat. — V. 1044. ἀστυφελῃς A, O ἀστυφελῆς, bcm et dn a m. sec. ἃ στυφελῆς, eflh et dn a m. pr. εὐ στυφελῆς. Ahrens ἄν στυφελῆς τις ἐρῶ, Emperius εὐσταφύλης, Hartung μελήσει· ἄστυ φιλεῖς, Meineke ἀστυφίλης i. e. τοῖς φιλοῦσιν ἄστυ, Schmidt ἀστεμφῆς a poeta profectum esse opinatur. — ἑρατῆς, O ἑραστῆς. — V. 1045. εἴ, m ἦ. — τῶνδε, AO τόνδε, conieci τεινδε, vid. adn. v. 467. — εὔδει, c εὔδοι. — V. 1046. κῶμον, g μῶμον. — ἀρπαλέως, c ἀργαλέως. — V. 1047. τερπόμεθα, h τερπόμεθα. — V. 1048. ἄσσα, g ex corr. ὅσα. — ἔπειτ', A ἐπειθ'. — μέλει, fort. μέλοι, ut etiam Nauck, vel potius θεοῖς μελέτω. — V. 1049. σοὶ δ' ἐγὼ scripsi, σοὶ δε τω A, σοὶ δέ κεν el, σοὶ δὲ* (O σὺ δὲ), Bekker σοὶ δέ τοι. — οἶά τε, οὐ ἄτε A, οἶά τι b. — πατῆρ A, φίλω* praeter O, qui om. — V. 1050. βάλεν A, βάλλε l, βάλε*. — V. 1051—4 vulgo separantur. — προήξῃς, πρόξῃς A, πράξῃς O. — χρέος haud cunctanter scripsi, libri κακόν, quod omnino perversum; nam poeta amicum monet, ne quid festinanter agat; ex nimia sane festinatione mala multa et gravia proficiscuntur, cf. Herod. VII 10, 6: ἐπειχθῆναι (ἐπειχθῆν verissime Siesby restituit) μὲν νυν πᾶν πρῆγμα τίκει σφάλματα, ἐν τῶν ζημίαι μεγάλαι φιλέουσι γίνεσθαι, at πράσσειν κακόν est facinus malum patrare, a quo honestum amicum qui deterret, gravi contumelia afficit. — βαθεῖη, βαθειῖς A.

σῆ φρενὶ βούλευσαι σῶ ἀγαθῶ τε νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸν ἄγει.

1055 Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἔασομεν, αὐτὰρ ἔμοι σύ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφοτέροι.
αὐταὶ γὰρ τὰδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἔμοι τιμὴν κάμφιπερικτίοσιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὄργην ἀπάτερθεν ὄρωντι

550

1060 γινώσκειν χαλεπὸν, κάπερ ἔοντι σοφῶ.

V. 1052. βούλευσαι, O βουλεύσαι, el βεβούλευσαι. — σῶ ἀγαθῶ τε νόῳ libri nisi quod A σωτ (fuit olim σοι, ut v. 498 πίνῃ, ubi A πίνῃτ'), O τέκνω. Hiatus asperitas mitigatur, quod iota dativi nota olim non plane obmutuit, itaque huic generi hiatus non solum in Homericis carminibus, sed passim etiam in Pindaro venia parata; ad eundem modum Theognis supra v. 977 κραδίῃ ἐν πείσομαι. Haud scio an verba in hunc modum traicienda sint σῶ τε νόῳ ἀγαθῶ, cum antea inverso ordine poeta sit usus βαθείῃ σῆ φρενί. Est enim Theognis orationis artificiose componendae imprimis peritus atque ob id ipsum Isocrati probatus, qui iure has elegias τεχνικῶς πεποιημένας arbitratur. Hiatus huius loci sustulit Ahrens scr. σῶ τ' ἀγαθὸν τι νόῳ incommode quidem institutae sententiae, nec magis audiendus Hartung qui ἀλλὰ βαθείῃς ἐν φρεσὶ βούλευσαι σαῖς ἀγανῶ τε νόῳ scr. — V. 1053. γὰρ om. f. — μαινομένων πέτεται A, μαρναμένων μάχεται*. μάχεται fortasse revocandum, cf. v. 631 ὄτ' ἐνὶ μῆ κρέσσων θυμοῦ νόος κτλ. — νόος, νόω el. — V. 1054. δ', σ' O. — εἰς, eg ἐς. — νόος ἐσθλὸν scripsi, libri νόον ἐσθλὸν, Hartung νόος ἐσθλὸς correxit, recte sane νόος restituens, sed ἐσθλὸν non erat mutandum, quem poeta dicit consilio et mente prospero successu uti, cum desipientium irrita sint consilia. — V. 1055. ἔασομεν, ἔασομαι O, ἔασωμεν h. — V. 1056. Μουσῶν, in proeodosi Μουσέων scripsi. — V. 1057. αὐται, M. Schmidt αὐτοῖς. — V. 1058. τιμὴν κάμφιπερικτίοσιν auctore Camerario timide refixi adhibito non plane dissimili loco v. 1346 σοὶ τι περισσὸν Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν. Ut hic τιμὴν subiunctum, ita ap. Hom. Il. A 197 κλέος. Quamquam alia quoque licet periclitari, velut cum Ahr. μελέμεν δ' ἀμφ. Satis fortasse emendationis periculo abstinere, cum quid antiquitus sit traditum ignoremus, nam testes prorsus dissentiunt, A μεν δ', O νῶν, proletarii μὴν (eg μὴν καὶ haud dubie ex corr.), prava illa quidem pariter, nam neque sententiae neque numero versus laboranti subveniunt. Brunck scripsit καὶ μὴν κάμφ., Bekker καὶ μὴν, Heimsoeth διὰ νῶν δ' ἀ., Ahrens μελέμεν δ', Hartung μέλειν, M. Schmidt νωμῶν δ' vel μεταδοῦν δ'. Conieci olim σοὶ καὶ ἔμοι, Ναννοῖ, κάμφιπερικτίοσιν: ut Mimnermi hi fuerint versus, id quod etiam nunc taeor. — ἀμφιπερικτίοσιν, ἀμφιπερικτιόσι O, ἀμφι περικτύουσι f, ἀμφι περικτίοσι deln. — V. 1059. Τιμαγόρα, πολλῶν Camerarius, τιμαγαρ ἀπόλλων A, τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων*. — V. 1060. γινώσκειν AO, v. γιννώσκειν.

οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρούσαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένην πενήν.

Ἐν δ' ἦβη πάρα μὲν ξὺν ὀμηλικῇ καλῇ λῖθ' εὐδεῖν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἰέμενον,
1065 ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' ἀνλητῆρος αἰεῖδειν.
τούτων οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλούτος τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἀνθρώποι καὶ νήπιοι, οἷτε θανόντας
1070 κλαίουσ', οὐδ' ἦβης ἀνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος

V. 1061—2 affert Stob. XCVII 9. — V. 1063—8 et versus 1069—70 *Mimnermi* videntur. — πάρα Bekker, libri παρὰ (A παρα). — ξὺν ὀμηλικῇ A, ξὺν ὀμηλικῇ O, ξὺν ὀμηλικῇ *. — καλλῖθ' scripsi i. e. κατὰ λῖτα, in linteo sive lodice involutum, O κάλλιστον (comp.), ceteri κάλλιον praeter A qui πάννηχον. Adversatur mihi Hartel, dicitans me nullius fidei auctores secutum esse, at O hic quoque antiquam paradoxin quamvis vitiatam tuetur, πάννηχον satis audacter sed speciose diorthota vetus. Praeterea Hartel me castigat quod σπονδεδιάζοντα intulerim, qui artis legibus adversetur; scilicet castigator nescit καλλῖθ' εὐδεῖν vocabulo quattuor syllabarum aequiparabile esse, velut ἄδ' ἄφρονά apud Theocritum, vel Homericum εἶας' Ἐπιτωρ, cui similis clausula Moschi φαίης κ' αὐλοῦ, ubi Meineke φαῖό κεν scripsit, speciose sane, sed formae imsolentia offensionis est. — V. 1064. ἐξ ἔρον ἰέμενον, O ἐξέρον ἰέμενος. Hoc loco breviterem plura resecurisse manifestum est. — V. 1066. τούτων οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἐπιτερπνότερον scripsi, ἄρ' ἦν fortasse brevior immutavit, quoniam versibus mediis omisissis minus commodum videbatur, atque ipse aliquando τούτων οὐδὲν ἐτῆ i. e. ἐτεῆ sive ἀληθῶς (vid. ad Pind. p. 287) hiatus admisso (vid. ad v. 1052) scribendum suspicatus sum. Libri τούτων οὐδὲν τοι (om. A, τι Oel.) ἄλλ' ἐπιτερπνότερον (ita AO et plerique, ἐπι τερ. m, ut Turnebus, ἐπιτερπόμενον efl.). Revocavi ἐπιτερπνότερον quamvis auctoritate destitutum, sed ἐπιτερπῆς et ἐπιτερπειν usitata; nam verbum ἐπειναι ab hoc loco tam alienum, quam ἔτι, nec, ἄλλο τι placet. Hermann οὐδὲν ὁμῶς ἄλλ' ἔτι, Epkema οὐδὲν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτ., O. Schneider οὐδὲν ἔπειστ' ἄλλ' ἔτι, Hartung τούτων δ' οὐδεὶς οἶδ' ἄλλο τι τερπνότερον, Heimsoeth τούτων οὐδὲν τᾶλλ' ἔσθ' ὅ τι τερπ., Hartel τ. οὐδέ τοι ἄλλ' ἔπλετο τερ., Gomperz tentavit τούτων οὐδὲ νοεῖν ἄλλ' ἐνι τερπνότερον. — V. 1067 nihil muto, quamquam exspectaveris τί μοι πλούτον τε καὶ αἰδοῦς, qua structura non solum Attici scriptores, sed etiam Hom. II. Φ 360 et fort. Anacr. fr. 130 usi sunt. — V. 1068. πάντα, O πάντας. Poeta dicit: voluptas et animus laetitia gestiens summum bonum est, quod cum non animadvertisset Hartel temere coniecit νικᾷ πάντα σὺν ἀφροσύνῃ vel νικά π. σ. ἀφροσύνῃ, quod νικάτω vel νικᾶς dici oportebat. — V. 1070. ἀπολλύμενον, O ἀπολλόμενον. Post hunc versum iterant codd. v. 887—8.

συμίσγων ὀργὴν οἶος ἕκαστος ἔφν.
 νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἄλλοιός πέλεν ὀργήν·
 κρείσσων τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

1075 Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτήν
 γυνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι·
 ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσσεσθαι
 οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμυχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἔοντα,
 1080 οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἔοντα φίλον. 551

1081a Κύρνε, κύει πόλις ἦδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα
 b ὕβριστήν, χαλεπῆς ἠγεμόνα στάσιος·
 1082a ἄστοι μὲν γὰρ ἔασι σαόφρονες, ἠγεμόνες δέ
 b τετράφεται πολλήν ἐς κακότητα πεσεῖν.

V 1071—4 contracti sunt ex v. 213—18. — V. 1073. τῷδ', τοδ' A. — τοτὲ, O τότε. — V. 1074. κρείσσων O, κρείσσόν rel. — V. 1076. τοι, τι emn. — V. 1077. ὄρφνη, O et plerique ὀρφνή. — V. 1078. θνητοῖς AO, θνητῆς bedfhlmn. Conieci ὄρφνη γὰρ τέταται πρὸ τέλους μέλλοντος ἔσσεσθαι, κοῦ ξυνετὰ κτλ. quod comprobavit Hartung, nunc malim πρὸ γε τοῦ (A προ δε τοῦ), non est vocula γὲ iners complementum; sed ipsum articulum temporis sive rerum notat, ut οἶμοι πρὸς αὐτῶ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. Heimsoethio placuit τέταται περὶ τοῦ μ. ἔσ. — V. 1081ab—82ab. vid. v. 39—42, ubi haec quattuor versuum ecloga non sine varietate lectionis extat, nam v. 1081b ibi est εὐθυντήρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης, item v. 1082a legitur ἄστοι μὲν γὰρ ἔθ' οἶδε σαόφρονες. Hoc quidem loco prius distichon om. eg, alterum ut videtur ceg. Bekker posterius distichon abiecit, non recte, nam integra ecloga aut retinenda aut segreganda. — V. 1081a. τέκη, τέκοι AObdelmn, utrumque h. Post v. 1082b repetunt AObdfhlmn v. 87—90. Libri Theognidei saepe easdem sententias diversis locis plerumque plus minusve variatas exhibent: animadversio autem inprimis dignum est, versus iteratos tantum non omnes in novissima parte libri prioris inde a v. 1038—1220 (vel 949—1220, vide infra) legi, nisi quod solus A v. 209—10 infra post v. 332 loco sane commodissimo iterat; item proximum distichon v. 211—2 infra v. 509—10 et apto loco et germana specie servata legitur; nam quod distichon v. 115—6 fere conspirat cum v. 643—4, non repetuntur iidem versus, sed sententia variatur, legiturque utrumque decretum commodo loco. Denique monendum in posteriore parte libri I semel repeti versus, qui in hac ipsa parte leguntur, vid. ad v. 1095—6. Praeterea autem quattuor eclogae et in hac extrema parte lib. I et in lib. II leguntur. Repetuntur enim in A v. 1101—2 et v. 949—50 etiam post v. 1278, v. 1107—8 post v. 1318, et v. 1151—2 post v. 1238. Equidem suspicor hos versus ex παιδικῶν sylloge in gnomologiae novissimam

Οὐτῶ· χρηὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἶν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

1085 Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρὺ· οὐ γὰρ ἐπίστη
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ἦ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἱ ἐν Λακεδαίμονι δῖη
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτῃ καλλιρόῳ ποταμῶ,
εἴ ποτε βουλευσάμην φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·

1090 εἰ δέ τι κείνος ἐμοί, δις τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἄργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,

partem translato esse: nam harum eclogarum tres manifesto puerorum amorem spectant, (v. 949 seq. componas cum Cydiae fr. 1), quarta ecloga (v. 1107—8) quamvis non spiret amores, videtur ex amatorio carmine petita esse, cui subiecta est infra p. v. 1318. Ecloga 1151—2 infra disticho auctior extat, vicissim eclogae v. 949—54 infra primum tantum distichon servatum, reliqua librarii oscitantia praetermisit; denique dist. 1101—2 pariter utroque loco mutilatum. Puerorum amoris cum expers sit prior pars gnomologiae, (nam v. 253 et 371 parvi sunt momenti), in novissima parte satis multa leguntur, quorsum spectat censura apud Suidam ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαιφίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες, quam censuram non Suidas fecit, qui Theognidea non usurpavit, sed alius quis, cuius in manibus erat haec gnomologia, neque vero παιδικῶν volumen. Hoc ipso volumine etiam tunc integro (nam cod. A partem tantum continet) usus est, qui novissimam gnomologiae partem adornavit, inde delibavit amatoria, velut v. 1095—6 qui diversis locis repetuntur. Et huius quidem hominis industriam inde a v. 949 usque ad umbilicum gnomologiae deprehendimus. Ego priores secutus repetitos versus, de quibus in adnotatione suis locis dictum est, praetermisi, nisi quod hoc loco 1081 seq. et infra 1239 seq. versus a Bekkero aliis segregatos non sine idonea ratione revocavi. Ziegler in appendice has repetitiones exhibet, sed culpandus quod hic quoque neglectis proletariis libris solos AKO antestatur. — V. 1083 poenitet iam suspicionis olim proditae, hoc distichon ex duabus eclogis temere contaminatum esse; ἐπιστρέψαντα νόημα est: ubi animum ad amicum applicavit. Heimsoeth ὑποτρέψαντα desiderat. Hartung scripsit οὐτῶ· χρηὴ . . . ἐπιστρέψαι τὸ νόημα, ἔμπεδον αἶν ἔχειν δ' ἐς τέλος. — V. 1085. Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρὺ Welcker, quamquam πολλὰ displicet, fortasse ἀεὶ πτα corrigendum, antea probantibus Hartungo et Zieglero σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρὺ scripsi, vulgo et codd. δῆμον δ' ἀξιοὶ (A δημων αξιοι δε) πολλὰ φέρειν βαρὺς (A βαρῶν, e βαρῶν). Boissonade Δημῶναξ, εἰ π. φ. βαρὺς, Emperius βαρῆ' requirit. — V. 1086. cf. infra v. 1238. — V. 1087—90 Hartung Chiloni vindicat. — V. 1088. ναίετ', 1 ναίετον. — ἐπ' om. bedghn. — Εὐρώτῃ Herwerden, legabatur Εὐρώτα. — V. 1090. ἔχοι, ἔχει Ofl. — V. 1092 malim οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν σ', οὔτε φιλεῖν δύναμαι.

γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

1095 Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν· τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Ἦδη καὶ πτερόγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινόν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἀνδρα κακὸν προφυγόν, 552
βρόγχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἀμαρτῶν

1100 ὕστερον ἡμετέραν γνώσῃ ἐπιφροσύνην.

V. 1093. γινώσκων O, sed A γινωσκω, g γιννώσκω, vulgo γιννώσκων. — μὲν usque ad χαλεπὸν om. g. — V. 1095—6 a praegressis separavi, Welcker cum seqq. coniungit, quod probavit Heimsoeth corrigens ἀνδ' ἔρδειν, τῶν μὴ π. χ. τ. Hoc distichon infra post v. 1160 cum insigni lectionis varietate repetunt AObdefghlmn: ὦ νέοι οἱ νῦν ἄνδρες (A ὦ νεοί· οἱ νῦν ἄνδρες) ἐμοί γε (A εμοι γε, O ἔμοιγε) μ. οὔ. ἀν. τοῦθ' ἔρδειν (A ταῦθ' ἔρδειν, τ. μ. πρόσθε (O πρόσθεν) χ. τίθεσο. Manifestum est hic quoque diversas eclogas temere in unum coaluisse, nam

Ὡ νέοι, οἱ νῦν ἄνδρες . . .

novae sententiae est exordium (Heimsoeth librarii *παρεπιγραφὴν* esse νέοι οἱ νῦν ἄνδρες credit), reliqua intercepta sunt, cum librarius propter voculam νῦν deerraret in proximam eclogam; et huius quidem detrimentum rescire licet, quoniam sedulus aliquis libro etiam tunc integro post v. 1160 usus alterum hoc distichon post v. 1094 inseruit, cum ab illius loci argumento non abhorre animadvertisset: manifestum enim ex inferiore loco hanc eclogam in superiorem hunc translatum esse, non vicissim. — V. 1095. σκέπτεο, O σέπτε. — ἄλλον, o corr. ex ω ut vid. A. — ἐμοί, ἔμοι A. — V. 1096. τῶν, O evan., sed infra τῶν. — πρόσθε, Ac πρόσθεν. — χάριν, χάρι cg. Hermann σέπτεο δὴ νῦν ἄλλον (ἐμοί . . . ἔρδειν) τῶν μου κτλ. Ahrens τοῦθ' ἔρδειν, τοῦ μοι. Nihil novandum; poeta dicit: quaere alium amicum, qui tibi obsequatur; me nihil necesse tibi dicto audientem esse: priorum beneficiorum mihi gratiam refer. — V. 1098. ἐκ λίμνης μεγάλης, poeta scripsisse videtur ἐκ λινέης νεφέλης, quod Graefe proposuit. Hermann ἐκ λόχμης μ., Orelli ἐκ λύμης μ. probante Herwerdeno, Mey ἐκ Λιβύης μεγάλης. — V. 1099. βρόγχον cum Scaligero scripsi, βρόγγχον cefgl, βρόχον*. Cf. Hesych. βρόγχος· βρόχος. Christ Metrik p. 24 ed. 2 tuetur βρόχον, quod prudentibus non mirum acciderit, cum vel Aristophanem φιλόσοφον paenultima producta extulisse opinetur, id quod artis metricae Graecorum legibus planissime adversatur. — σὺ, h σή. — V. 1100. ἡμετέραν, hm ὑμετέραν, quod probavit Hartung, qui veteres editiones secutus continuo subiunxit proximum distichon quemadmodum Emperius, qui ἡλεμάτην, et Boissonade qui v. 1101 χῶσις (χῶσις) scripsit probante Heimsoethio, perperam illi quidem. — V. 1101—2, quos recte a prioribus separavit Bekker, infra post v. 1278 repetit A, id quod argumento est novam esse eclogam, sed manifestum est apodosin deesse, intercidit igitur distichon post v. 1102. Cum non sit verisimile eclogam bis pariter detrimentum accepisse, is, qui hanc gnomologiae partem concinnavit,

Ὅστις σοι βούλευσεν ἔμεῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέραν φιλήν.

Ἔθρις καὶ Μάγνητας ἀπόλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὕμῳ ἀπολεῖ.

1105 Ἐς βάσανον δ' ἔλθων παρατριβόμενός τε μολύβδῳ
χρυσὸς ἀπεφθός ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔση.

Ὡ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθῶν γενόμεν.

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
1110 νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἔσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμωτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἔσθλός ἀνὴρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὗτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

1115 Χρήματ' ἔχων πενήν μοι ὀνειδίσας· ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπενξάμενος.

sententiam quamvis mutilatam ex παιδικῶν volumine huc transtulisse censendus est. Ego olim suspicatus sum distichon adiungendum esse eclogae v. 1259—62 δειλῶν ἀνθρώπων ἔημασι πειθόμενος, εἴ τις σοι βούλευσεν κτλ. — V. 1101. καί, m κέ. — V. 1102. προλιπόνθ', A προλιπόντ'. — V. 1104. ὕμῳ ἀπολεῖ, A ὑμῷ ἀπολεῖ, O ὕμῳ ἀπολεῖ, el ὕμῳ ἀπολεῖ, rel. ὕμῳ ἀπολεῖ, unde aliquis ὕμῳ (vel ἡμῳ) ἀπολεῖ coniciat, Welcker ἄμῳ ἀπολεῖ. — V. 1105 antea repetunt AObdefhlmn v. 571—2, et comode quidem hae eclogae, cum eiusdem sint argumenti, componuntur, neque vero licet utrumque distichon coniungere. — V. 1105. ἐς, legebatur εἰς. — μολύβδῳ g, μολίβδῳ rel. — V. 1106. ἀπεφθός, O ἀπευθός. Ahrens conij. χρυσὸς ἀπεφθός τ' ὦν δῆλος, Heimsoeth ἐὼν δῆλος ἅπας ἔσομαι. — ἔση, ἔση el. — V. 1107—8 repetit A infra post v. 1318. — ὦ μοι, Aeg οἴμοι, sed infra A οἴμοι, et ambigunt veteres magistri, utrum ὦ μοι an ὦ μοι sit scribendum, vid. Herodian. II 1, 610 ed. Lentz. — V. 1108. δεινὰ Camerarii emendationem confirmat A infra, hic cum reliquis δειλὰ. In A h. l. legitur φίλοις ὁ πόνος δειλὰ παθῶν γενόμεν, unde aliquando ὄτλος conieci, sed infra τοῖσι φίλοις δε πόνος δειναπαθῶν γενόμεν, ac τοῖσι φίλοις δὲ fortasse restituendum. — V. 1110. ἀνέχοιτ', ἐνέχοιτ' n. — V. 1113. ἀπατῶντες, f ἀπαντῶντες. — V. 1114. μνήμην, Hecker γνώμην. Post 1114 repetunt AOlmn v. 619—20. — V. 1115. μοι ὀνειδίσας scripsi, quod etiam Emperius proposuit, vulgo μ' ὀνειδίσας, sed poetam sine causa idonea elisione pronominis μοι usum esse, non est credibile, duplex autem accusativus hoc loco ferri nequit. — τὰ μὲν μοι, A τεμεμοι, O τὰ μέντοι, f ταῦτα μὲν μοι, Ahrens τὰ μὲν τοι. — V. 1116. ἐπενξάμενος, el ἐπενχόμενος

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιπτε καὶ ἡμεροέστατε πάντων, 553
 σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίνεται ἐσθλὸς ἀνὴρ.

Ἦβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοὶ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
 1120 Ἀητοίδης καὶ Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεύς,
 ὄφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων,
 ἦβη καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἶά τ' Ὀδυσσεύς,
 ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἑξαναδύς,
 1125 ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ
 Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου,
 ἦ μιν δῆθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδί μένουσα,
 ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχοῦς.

Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω,

quod v. 358 et 944 commendant, nolui tamen obtemperare, cf. Hom. Π. Z 475. Od. Ξ 436. — V. 1118. ὢν, η ἕων. — γίνεται AO, γίνομαι*. — V. 1119. Φοῖβος, O φίλος. — V. 1120. Ἀητοίδης Ab, λητοίδης*. Soluta forma epicī nusquam, elegiaci poetae tantum in altera pentametri parte videntur usi esse, cf. Anth. P. VII 237, 2 καὶ μέσον ἀμφοτέρων μάρτυρα Ἀητοίδην. Etiam Simonidi ep. 164, 2 Ἀητοίδης restitui. — V. 1121. βίον, δικηι A, quod probant Orelli et Hartung. Videtur germana scriptura oblitterata esse. Heimsoeth ἀσινῆς suavit. — V. 1123—28. Haec ecloga multis ac gravibus difficultatibus obsaepta, ut restituendi periculum fere irritum sit. — V. 1123. με, c τε. — μίμνησκε Turnebus, quod suppeditat A μίμνησκ' επεπονθα, ceteri μέμνησθε. — V. 1124. Ἀΐδεω, αιδεω A, ἀΐδου* ut vulgo. Prorsus insolens orationis conformatio, exspectes ἤλθε καὶ ἑξαναδύ, vel ὅστ' ἔλθων Ἀΐδεω δῶμα μέγ' ἑξαναδύ. — V. 1125. ἀνείλετο, A ανείλατο, fort. ἐνήρατο, et hoc ipsum vel ἀμόνατο Emperius commendavit. — θυμῷ A, χαλκῷ* et vulgo. — V. 1126. ἔμφρων, A εὐφρων, neutrum aptum, commodius σύμφρων, sed hoc diversam requirit rectionem, μνηστῆρας. . . Πηνελόπης, σύμφρων κουριδίη ἀλόχῳ, hiatus admissio, cui venia parata est. — V. 1127. ἦ μιν A, ἦ μιν*. — δῆθ', δῆθ' Obdefghlm. — παρὰ A, πρὸς*. — V. 1128. δειμαλέους, g δειμολέους, A δειλαλεους. — τε, Obdhm γε. — Parum probabilia critici excogitaverunt, Hertzberg δειελινούς, Wassenbergh Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέον τε μυχοῦ, Emperius Ἰθάκης ἐπέβη δαιδαλεῖο μυχοῦ vel ὄφρα τέγης ὑπέβη δαιδαλεῖοι μυχοῖς, denique a vero prorsus aberrans nuper Paley ὄφρα τε γῆν ὑπέβη. Conieci ὄφρ' ἧς γῆς ἐπέβη δαιδαλέον τε λέχους, similiter novissima etiam Haupt. Cf. Hom. Od. Ψ 183 seqq. — V. 1129—32, qui vulgo dirimuntur in duas particulas, affert Stob. CXVI 10. Fortasse *Mimnermi* sunt. — V. 1129. εἰ πίομαι libri deteriores, A ἐμπίομαι, O ἐλπίομαι, Stob. οὐδέ γε μὴν, quae inscita est correctio scripturae mendosae vel non intellectae. — οὐ om. Stob. — μελεδαίνω cum Stobaeo libri praeter Ae, qui μελεδαίνων. Ahrens εἰ

1130 οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγουσι κακῶς·
ἀλλ' ἦβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἣ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φνομένῳ.

1135 Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλή ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὐλύμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν·
ᾤχετο μὲν πίστις, μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν 554
σωφροσύνη· χάριτες τ', ᾧ φίλε, γῆν ἔλιπον·

πίομαι praeoptat, Heimsoeth εἰ πέπομαι . . . μελεδαίνω, M. Schmidt Stobaeo fidem habens ἔμπα γε μὴν sane modestius, sed non reputavit, omnem sententiae vim infringi, si poeta reticeat, cur hoc doleat vehementer, illud aequo animo ferat. Igitur verbum, in quo cardo omnis versatur, desideramus: neque vero πίομαι vitii expers: non tantopere offendit ἰ correpta aut praesentis notio, sed non intelligi, cur poeta, cum vinum omnium curarum sit remedium, dicat senectutis ingruentis sollicitudinem Bacchi munere non frangi. Equidem scripserim εἰ πνέομαι, πνέης θυμοφθόρον οὐ μελεδαίνω, i. e. amore flagrans neque paupertatem neque inimicorum convicia curo, sed iuventutis florem amissum doleo. πνεῖν idem est, quod ἐράν, (vid. Theocr.) unde etiam εἰσπνεῖν (εἰσπνηλος) et ἐμπνεῖν (vid. Hesych.) dicuntur. Huius verbi media forma licuit poetae uti, quemadmodum ἔραμαι et ἐρώ dicuntur. Omnino videntur Colophonii medias verborum formas frequentavisse, siquidem poetae illinc oriundi peculiararia quaedam usurpant, velut Antimachus νομήσαντο, Hermesianax, de quo iam olim monui in comm. ad eiusdem eleg. v. 29, imprimis Nicander, velut ἐνδρῶπτεσθαι, καταρτίζεσθαι, καταψήγεσθαι, νομάζεσθαι, συμφύρεσθαι, φορύσσεσθαι alia, sed ἐντρέφεσθαι (etiam Hermesianax τρέφεσθαι dixit) segregandum, quo iam Hesiodus usus est, ac τρέφεσθαι etiam in Theognideis v. 276 legitur. — V. 1133. παροῦσι vitium contraxit, poeta scripsisset Κύρνε φίλοις παρεοῦσι, quod etiam versus numeri commendant, sed ipsum vocabulum ab hoc loco alienum; sed non suppetit probabilis medicina; nam φίλοις παροῦσι (παρεῦσι) non ausim commendare, quamquam obsoletum verbum παρεῖν testantur Hesychius et Suidas, qui Eleis attribuit, auctoritate autem destitutum παραῦνθι, quod Attici παρανά alia vel παραντίνα dicunt. Neque alii probabilia excogitaverunt: O. Schneider ποιοῦσι, M. Schmidt παθοῦσι, Sauppe Κύρν', ἀποροῦσι, Herwerden ἐτάροισι. — φίλοισι, 1 φίλοις. — V. 1135 affert Stob. CX 12. Apost. VII l. c. — ἀνθρώποις μούνη Stob. Ap., ἀνθρώποισι μόνη vulgo et codd. — ἔνεστιν, Sintenis ἔτ' ἐστίν. — V. 1136. Οὐλύμπόνδ' Brunck, libri Οὐλύμπων, contra Leutsch Οὐλύμπων γῆν προλιπόντες requirit, cui suspicioni quod continuo subsequitur γῆν ἔλιπον adversatur. ἐκπρολιπόντες non est sollicitandum, repetas ex proximo priore v. ἀνθρώπους, cf. Hesiod. Op. 197 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπων ἀπὸ χθόνος . . . ἀθανάτων μετὰ φύλον ἵτον προλιπόντ' ἀνθρώπους αἰδῶς καὶ νέμεσις. — V. 1137. πίστις scripsi, et ad eundem modum deinde σωφροσύνη et χάριτες, vulgo Πίστις, Σωφροσύνη, Χάριτες. — V. 1138. τ', δ' 1.

- ὄρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
 1140 οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἄζεται ἀθανάτους·
 εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
 οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
 ἀλλ' ὄφρα τις ζῶει καὶ ὄρᾳ φᾶος ἡελίοιο,
 εὐσεβέων περὶ θεοῦς, ἐλπίδα προσμενέτω,
 1145 εὐχόμενός τε θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
 ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πνυμάτῃ θυέτω.
 φραξέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σχολιον λόγον αἰεὶ,
 οἷ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
 αἶεν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 1150 ἐσθλά κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον ἄλλον ἐρεῦνα,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
 ζῶειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

V. 1139. ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι, Leutsch ἐν ἀνθρώποις ἀδίκοισιν, alius βιαίοις, at nullus hic epitheto locus. Mihi poeta videtur scripsisse: ὄρκοι δ' οὐκέτι πιστὸν ἐν ἀνθρώποισι δικαίων, i. e. ius-iurandum non iam pignus pactorum inter homines est. — V. 1140. θεοὺς, θεὸς bm. — V. 1141. εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν, malim δ' obliterare, asyndeton est convenientius polysyndeto, ac si quid addendum, γὰρ exspectaveris. — ἔφθιται Schaefer, vulgo ἔφθιτο. — V. 1142. γινώσκουσ' ΑΟ, v. γινώσκουσ'. — εὐνομίας Herwerdeni correctionem recepi, libri εὐσεβίας (Ο εὐσεβίας). — V. 1143. τις Hermann delet, Hartung scripsit: ἀλλ' ὄφρα ζῶη καὶ ὄρᾳ φᾶος ἡελίου τις, Leutsch ὄφρα δὲ τις ζῶει, deleta particula ἀλλά. — ζῶει Α, ζῶσι Ο, ζῶη*. — φᾶος, φῶς Α. — V. 1145. εὐχόμενός τε scripsi, legebatur εὐχέσθω δὲ, et εὐχόμενος iam Brunck proposuit. — καὶ, Schaefer κατ'. — V. 1146. ἐλπίδι, vulgo scribi solet Ἐλπίδι. — τε, g δέ. Voculam τὲ traicere solent tam poetae, quam pedestres scriptores, maxime Attici, cf. Herod. VI 79: καὶ αἰοιδῆν τε ταύτην πρώτῃν καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι. — θυέτω, Ο τιθέτω. — V. 1147. σχολιον, Leutsch δόλιον. — V. 1148. οὐδὲν Α, *μηδὲν. In proecdosi οὐδὲν scripsi. — V. 1150. ἐσθλά Emperius, legebatur αἰσχροῖς, nisi forte αἰσχροῖς καὶ ἔργοις vel καὶ αἰσχροῖς ἔργοις legendum. — V. 1151—2 repetuntur in Α infra post v. 1238 addito alio disticho, unde huc eclogae primores versus translati. Praeterea extat hoc distichon in Anth. Pal. X 40 (ubi ἄθηλον est et pro φίλον ἄλλον a pr. m. φίλόδαμος) et Cram. An. Par. IV 374, ubi παρείς pro μεθεῖς. — V. 1153—6 exhibet Stob. CIII 14 utrumque distichon coniungens, consentiente Leutschio, qui colloqui particulas hic quoque sibi deprehendere videtur. — V. 1153. πλουτεῦντι Brunck, πλουτοῦντι libri. — μεριμνέων Α, Ο μεριμ^{ων}, μεριμῶν*. — V. 1154. ἀβλαβέως si est sine noxa, prorsus otiosum, sin est innocentem vel insontem vivere

1155 Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὐχομαι, ἀλλὰ μοι εἶη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

(Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ· 555
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·)

ὡς δ' αὐτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
1160 ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

(cf. Hom. H. in Merc. 393 ἐπ' ἀβλαβήσι νόοιο), convenit sane institutae sententiae, cf. supra v. 1121 ὄφρα δίνῃ ζῶοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων quemadmodum in A scriptum, sed laborat versus ambiguitate, id quod vitare studiose potius quam ultro sectari poetam decebat. Fortasse ἀρχαλέως corrigendum; nam obscura Hesychii glossa ἀβλαδέως ἠδέως procul habenda, nec placet ζαβλεμέως, quod lexicographus liberius μεγάλως πεποιθῶς interpretatur, quod restituo in Panyasidis fr. ap. Ath. II 38 πίνων ζαβλεμέως (male vulgo ἀβλεμέως, ibidem v. 1 πρῶτην, vulgo πρῶται, corrigas et v. 5 εἴ τις τῆν γε πίοι, vulgo μὲν πίνοι). In Homeri H. in Merc. 83 traditum ἀβλαβέως certa ut opinor emendatione ἀβλαύτοις ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα removi. Heimsöeth hoc distichon refinxit εἶη μοι πλουτεῖν πασῶν τ' ἀπάτεροθε μεριμνέων κτλ. — κακόν, f κακῶν. — V. 1155—6 om. eg. Extant in Anth. Pal. X 113 (ubi ἀθλον est), ap. Maxim. conf. II 572 et ap. Basilium de leg. gentil. II 183. Adde Schol. Luc. de merc. cond. c. 10: οὐκ εὐχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀ. μ. εἶη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. Boisson. An. I 67: οὐκ εὐχομαι πλ. οὐδὲ ἐράωμαι, ἀλλὰ μοι ἦν ζεῖν κτλ. cf. etiam Orac. Sibyll. II 110. Hartung hoc distichon Soloni vindicat. — οὐκ, οὔτ' c. — ἔραμαι, ἐθέλω Anth. — οὐδ', οὐκ h Anth., οὔτ' c Basil. — V. 1156. Anth. ἐκ τῶν ὀλίγων μ. ἔχοντα κ. — V. 1157—60 affert Stob. XCI 26, Theognidis codd. v. 1157—8 prorsus omittunt, quos primus Turnebus hic inseruit. Quod omnium ordinum libri conspirant, inveteratum esse vitium argumento est, itaque non mirum aliis quoque locis passim eclogas per librariorum oscitantiam detrimenta cepisse, praesertim in hac postrema gnomologiae parte, quae quam male sit habita arguit ecloga v. 1095—6, ut alia exempla praetermittam. — V. 1160 om. e. — τελέσαι, Stob. κορέσαι, probavit Hartung, non animadvertens hoc germani vocabuli interpretamentum esse. Heimsöeth κατὰ τοῦν δ' οὐ δύναται τελέσαι legendum censet. — Post h. v. repetunt AObdefghlmn v. 1095—6. — V. 1161—2. Libri nihil variant nisi quod A παισὶν καταθήσειν pro καταθήσειν παισὶν, v. 1062 O αἰτοῦσι ut solet. Vera scriptura supra v. 409—10 servata ubi haec ipsa ecloga extat:

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσειν ἄμεινω
αἰδοῦς, ἦτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, ἔπειται.

i. e. qui suae existimationi consulat, multo melius liberis prospicere, quam qui opes congerat. Hoc praeceptum hic in aliam longe partem detortum: satius esse petentibus bene facere, quam liberis amplum patrimonium relinquere. Immutavit haec corrector, non ut pro arbitrio poetae sententiam variaret, sed ut pro captu suo restitueret verba

Ὄφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσω στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.

1165 Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μὴ ποθ' ὀμάρτει,
εὐτ' ἂν ὁδοῦ στέλλη τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

vitata ac sensu cassa, id quod planissime κατατήσειν arguit; etenim repperit καταθήσει παισὶν ἀμείνω (vel παισὶ καταθήσει ἀμείνω, ut supra AO exhibent); haec, quae vitii immunia sunt, cum refingeret ἀμεινον scribens, retinuit inepte futurum, non ausus καταθεῖναι vel καταθέσθαι scribere ut oportebat. Si quid video novissimum tantum verbum pentametri vitium contraxerat, ubi non ἔπεται, sed ΔΙΔΟΤ vel ΔΙΔΩΣ scriptum; scilicet in archetypo huic disticho subiuncta fuit alia ecloga, quae iam non extat, cuius hexameter verbo ΔΙΔΟΤ vel ΔΙΔΩΣ terminabatur (probabiliter suspicaris hic repetitos esse v. 635—6 ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπεται γνώμη τε καὶ αἰδῶς κτ.), quod verbum cum se insinuavisset in locum verbi ἔπεται v. prioris (similiter erratum in A v. 408 ubi pro ἐτυχες scriptum ειαμεινω librario ad v. proximum deerrante), visum est δίδου vel δίδως esse. Inde corrector satis inscite officio suo functus scripsit:

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἀμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

Hanc correctionem, quam omnium ordinum libri tuerentur, alte repetendam esse apparet. Aliam recensionem sequitur Stobaeus, qui XXXI 16 eclogam exhibet in hunc modum concinnatam:

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν ἔνδον ἀμείνω
αἰδοῦς, ἦν ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδως.

Hic quidem corrector aliquanto melius rem administravit; cum καταθήσειν repperisset, ut versus numero prospiceret, perperam ἔνδον substituit, sed αἰδοῦς, quod alter corrector temere obliteravit, prudenter retinuit; hinc Stobaeus, vel potius eclogarius, cuius ille copiis usus est, eclogam inseruit capiti περὶ αἰδοῦς. Sed quae sequuntur inepta sunt, neque enim graece dicitur αἰδῶ δίδου, sed νέμειν, quod quidem ab hoc loco alienum (Nietzschiū nugas nihil moror), neque credibile imperite correctorem αἰδῶ interpretatum esse beneficium, quod tribuitur hominibus αἰδοίσις, quod a sermonis usu prorsus abhorret. Scripserat ille ἦν ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδως (unde librarii proclivi errore ἦν . . . δίδως), h. e. si bonis viris bene feceris, tuae existimationi melius consules, quam si opes maximas collegeris. Igitur hic quoque corrector liberalitatem erga alienos commendat, qui consensus non est offensionem, cum uterque veteris paradosis corruptelae δίδου (δίδως) fidem habentes locum refluxerint. Irritus M. Schmidtii labor, qui vestigiis interpolationis ap. Stob. insistens in hunc modum Theognidea interpolavit: μηδεμίαν πᾶσιν (i. e. κτήσιν) καταθ. ἔνδον ἀμείνω αἰδοῦς, ἦν . . . δίδως, nihil curans germanos versus 409—10, cum παισὶν omnino ineptum esse contendat. — Post v. 1162 repetunt codd. v. 441—6. — V. 1163—4 affert Stob. III 19. — γλῶσσα, O fort. γλῶσσαί. — ἀνδρῶν, Stob. ἀνδρός. — V. 1164. μέσσω, μέσω Im. — στηθέων A Stob., * στηθῶν. — ἐν (m οὐ) συνετοῖς, Stob. εὐξάνετος, unde possis εὐξάνετος conicere quod recepit Hartung. — Post v. 1164 repetunt AObdefhmn v. 97—100, AO 415—18. — V. 1165. σύμμισγε, A συμμιγε. — V. 1166. ὁδοῦ στέλλη scripsi, idem postea commendavit Heimsoeth, A ὁδους τελεῆμι, rel. ὁδοῦ τελεῆ (O τελείσις). Futilis Renneri coniectura τρέψης. — τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην Bekker, A

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλῆ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλά δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
1170 γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον·
ἀνθρώποις γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
ὦ μάκαρ, ὅστις δὴ μιν ἔχει φρεσίν· ἧ πολὺ κρείσσων 556
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρον
1175 ἔστι· κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον·
παῖσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

Εἰ κ' εἴης ἔργων αἰσχροῶν ἀπαθῆς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μεγίστην κεν πείραν ἔχῃς ἀρετῆς.

τέρματ' ἐπεμπορίην, Obcdghmn τέρματά τ' ἐμπορίας ut vulgo, f τέρματά τ' ἐμπαρίας, el τέρματ' ἐμπορίας. — V. 1167. ἀπόκρισις, Herwerden ὑπόκρισις. — ἐσθλά δὲ, O ἐσθλά δ'. — V. 1168. δειλὰ, el ἐσθλά. — V. 1169. καχεταιρείης libri praeter A, qui καχ'ετερης, Bekker καχεταιρείης. — γίνεται AO, v. γίνεται. — δέ, τε m. — V. 1170. μεγάλους, Camerarius μεγάλως, ego olim μέγα θεοῦς, sed potius ἐπεὶ με προδοῦς vel tale quid requiritur. — ἤλιτες, egl ἤλυθε. — V. 1171. ἄριστον Bekker, vulgo ἀρίστην. — V. 1172. ἀνθρώποις γνώμη scripsi, libri deteriores ἀνθρώπου, AO ἄνθρωπος, nam hanc ipsam scripturam revocare non ausim, quamvis Eustath. II. p. 1339, 7 nescio unde simile exemplum ἀνθρώπου ἦθος attulerit. In procedosi verba distincti θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον ἀνθρώποις· γνώμη κτλ., sed ita otiosum vocabulum obtineret locum insignem; neque alia praeterea moliri par est, velut γνώμη Κύρνε θεοὶ πάντων τὰ διδοῦσιν ἄριστον ἀνθρώποις. — V. 1173. ὦ O, ὦ A et rel., ἄ Naeke fortasse recte. — μάκαρ ὅστις δὴ μιν vulgo, et δὴ μιν hl in marg., sed A δῆμιν, O μάκαρος· τίς δ' ἡμῖν, bdefmn δ' ἡμῖν, c δ' ἡμιν, l δ' εἰμεν. — ἧ margo hl, ἧ A, ἐπεὶ Obdefmn, Hermann ἧ. — κρείσσων, κρείσσω g, κρείσσο h a. m. pr., fort. κρέσσων. — V. 1174. οὐλομένης, O οὐλόμενος. — V. 1175. ἔστι· κακὸν δὲ distincti Bekker, vulgo κόρον· ἔστι κακὸν δέ. — κακὸν δὲ, O κακῶνδε, sed superscr. ὄν. Locus manifesto vitio laborat, nam aut utrumque malum aut neutrum fuit memorandum, sed omnis iteratio h. l. otiosa, itaque κόρος vel alienum additamentum vel vitium contraxit. Non poenitet prius facti periculi κακὸν δε(ιλοῖσι) βροτοῖς τῶν οὔτι κάκιον, sed possis etiam scribere κακῶν δὲ βροτοῖσι κρεῖ τῶνδ' οὔτι κάκιον. Verbum κρεῖ Atticis usitatum fortasse brevioris est, qui in artum redegit, quae poeta pluribus verbis exposuit: certe a Theognidea elegantia abest hoc distichon, itaque Herwerden tanquam subditiuum expungendum censet. Hermann suasit ἀρχέκανον. Ahrens εἴ τι κακὸν δὲ βροτοῖσι, κόρος τῶν. Hartung κόρον· ἔστι γὰρ ὕβριος οὔτι βροτοῖσι κόρος τε κάκιον. Heimsoeth κακῶν δὲ βροτοῖσιν ἄρος i. e. ὄφελος. — V. 1176. τούτων, Camerarius τούτου probante Ahrensis. — V. 1177. εἰ κ' AObdefhlmn, vulgo εἰθ',

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦν καὶ δείδιδι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
1180 εἶργει μῆθ' ἔρδειν μῆτε λέγειν ἄσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλίνει
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.

Οὐδένα, Κύρν', ἀγαθὰ φασισμβρότου ἡελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέματα.

1185 Νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλαῦσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἱ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέραμα βάλοι.

οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
1190 θνητὸς ἀνὴρ δώροισι βουλόμενος προφύγοι.

Hartung εἰ δ'. — εἴης, antea scripsi εἴης (ἥης oportebat scribi) vel εἶ κεν εἴης (in ed. 1), sed optativum tuentur Homérica exempla, cf. Baeumlein Modi 334 seq. — ἀπαθῆς, inscite Mey ἀδαῆς. — V. 1178. μεγίστην, Geel μεγίστης, Hecker μεγίστης κεν πείρατ' ἔχοις ἀρετῆς, ac sane πείραν ἔχειν huic loco non conveniens, quod διδόναι potius dicendum, sed fortasse poeta scripsit πείραν ἐλῶς i. e. εἰς πείραν ἔλθοις, nam ἔλοις i. e. λάβοις minus commodum. — ἔχοις, O ἔχης, sed superscr. εἰ — Post v. 1178 repetunt AO v. 555—6. — V. 1179—80 affert Orion III 5. — V. 1180. εἶργει, f εἶργειν. — μῆθ' ἔρδειν, Orion μῆτε παθεῖν. — V. 1181. δὲ, f τε, om. O. — τύραννον, A τυρραννον. — ἐθέλεις, O (comp.) ἐθειῆς (ῆς), fortasse recte. — κατακλίνει haud dubie mendosum, sed cura difficilis, possis κατακλῆναι conicere, Hesych. κατακλῆναι (quemadmodum Schmidt correxit) καταναλωᾶσαι; item διαγλαίνειν διαλυμαίνεσθαι, nam ἀπαλῖναι i. e. ἐξαλεῖναι, extinguere, magis recedit a litterarum vestigiis, nec auctoritate firmatum, quamquam ἀλίνειν, ἀλῖναι, ἐπαλεῖναι, καταλεῖναι testatur Hesychius. — V. 1182. γίνεται AO, vulgo γίνεταί. — Post v. 1182 exhibent AO distichon Οὐδένα... ἐπικρέματα, quod omittunt bedefghlmn, itaque non legitur suo loco in edit. ante Bekkerum, sed extremae syllogae est subiectum. Post hoc distichon repetunt AO v. 367—8, tum subsequitur distichon Νοῦς ἀγ... ταμίαι. Hunc eclogarum ordinem, quem libri testificantur, restitui, Bekker eclogam priorem οὐδένα κτλ. collocavit post νοῦς ἀγαθ. κτλ. deceptus iis, quae de libris AO notaverat. — V. 1183—4 Brunck censuit coniungendos esse cum v. 367—68, qui post v. 1284 repetuntur, sed sunt diversae eclogae, quamvis similis argumenti. — V. 1185. ἀγαθὸν A, ἀγαθὸς cett. — τὰ δ' scripsi, probante Hartungo, nescius id iam Crispinum correxisse, Oc ταῦτ', rel. τὰ τ'. Heimsoeth singulariter τὸ δ' dicendum fuisse censet, vel ἀτὰρ ἐν παύροις τὸ πέφυκεν scribendum. — V. 1187. οὔτις, citra necessitatem Hermann οὐκ ἂν correxit, multo deterius Herwerden ἄποιν' ἂν δούς. — φύγοι, O φύγη. — V. 1188. δυστυχίην A, * δυστυχίαν. — V. 1189. πέμποι scripsi, vulgo πέμπει, A πέμπη (fort. η). — V. 1190. βουλόμενος, in

Οὐκ ἔραμαι κλισμῶ βασιλῆτῳ ἐγκατακεῖσθαι
 τεθνεώς, ἀλλὰ τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
 ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρωῶμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται, ἢ μαλακόν.

557

1195 Μῆτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνυστόν
 ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

A β er., O βούλομαι. Mendium non sustulit Matthiae οἰλομένηας scribens, ego, cum antea λιάμενας (i. e. θεὸν) coniecissem, nunc suspicor poetam scripsisse δάρος οὐνάμενος h. e. munerum ope, eadem structura, qua Aristophanes utitur ὄφελειν λόγους, τελεταῖς dicens. Ὀναμαι passiva forma verbi primigenii ὄνημι (ὄννημι) cum a verbo ὄνομαι non admodum discrepet, veteres Homericorum carminum interpretes, singulis locis fere ambigunt, nec magis certa scriptura. Quae grammaticorum princeps ea de re dixit, non satisfaciunt; nam quod Buttman Hom. Il. Ω 241 οὔνεσθε ad ὄνομαι rettulit, mihi quidem non probatur: rectius nonnulli interpretes ὄνησιν ἔχετε, nam loci instituto plane convenit quod Latini dicunt: an vos iuvat. Triplex ibi scripturae varietas tradita οὔνεσθε (ita libri), οὔνασθε (Hesych. nisi quod vitiose scriptum οὐλιάσθε) et οὔνοσθε (item Hesych.), nam quod Aristarchaeae editiones exhibuerunt, manifesta est correctio. Antiquitus traditum οὔνεσθε quamvis a ratione plane recedens germanae scripturae haud fallax indicium suppeditat: scriptum fuit antiquitus ΟΝΕΣΘΕ i. e. οὔνησθε producta vocali servata, quam etiam ὀνήμενος, ὀνήμην alia tuentur; itaque οὔνησθε an οὔνασθε scribatur, nihil interest. Sed qui ad ὄνομαι rettulerunt, οὔνοσθε scripserunt, quod comprobavit Buttman. Simillimus locus Od. P 378 ἢ ὄνοσαι, ubi veteres interpretes haesitant, nostri Buttmannum sequuntur, ego haud cunctanter ἢ ὄνασαι (an te iuvat) restituo. Vicissim Il. P 25 ἢς ἢβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὦνατο Bekkerο ἄνοτο (me contempsit) corrigenti obtemperandum; poeta hoc loco de industria verba diversae stirpis ac notionis, sed specie similia copulavit. Denique Od. E 379 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσεσθαι κακότητος, ubi etiam ὀνήσεσθαι traditum, neutrum vocabulum admitendum censeo, lenem adhibens mendo vetusto curam ἀνοίσεσθαι, quemadmodum ἀναφέρειν vel ἐξαναφέρειν ἐν νόσον, ἐν πονηρῶν πραγμάτων dici solet. Easdem turbas testantur glossae Hesychii ὄνεται· ἀτιμάζεται (scr. ἀτιμάζει), μέμφεται et vicissim ὀνόσεται· ὀφελήσει (scr. ὄφελήσει), quae spectant carminum perditorum versus, quorum interpretatio incerta: cave igitur corrigas ὄνοται et ὀνήσεται, id quod ausus est Musurus homo et ingenio et doctrina si quis alius insignis: Schmidt nihil expedit, neque Lobeck, qui Rhem. 162 haec attigit, probabiliter disputavit. — προφύγοι Camerarius, προφύγη A, προφνγεῖν rel. — V. 1193. ἀσπάλαθοι, h ἀσπάλατοι. — δε A, γε e, om. Obcdfgmhn ut vulgo. Fortasse poeta scripsit ἀσπαλάθοισι τάπητες. — ομοιον A, ὁμοιον O. — V. 1194. A τὸ ξύλον· ἢ σκληρον. — γίνεται AO, legabatur γίνεται. — Post hunc versum vel post proximum priorem olim conieci duos versus intercidisse, ut poeta dixerit: si quis mortuus est, nihil refert τὸ ξύλον (sive τὸ ζυγόν) εἰ σκληρὸν γίνεται ἢ μαλακόν. Verum non est probabile poetam hoc argumentum pluribus exornavisse. Itaque fortasse οὐ ξυνοῖ vel ἀξυνοῖ σκληρὸν γ. ἢ μ. legendum. Hermann τῶ ξύλον οὐ σκλ. γ. οὐ μαλακόν, Hartung τί ξύλον εἰ σκληρὸν μοι μέλει ἢ μαλακόν, Heimsoeth τὸ ζῶντι σκλ., Herwerden τῶ δ' οὐδὲν σκλ. — V. 1195. μητι A, μήτε *. Ahrens μή τοι. — ἐπίορκον, O ἐπί

Ὅρουθος φωνήν, Πολυπαῖδην, ὅξυ βοώσης
 ἤκουσ', ἦτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
 ὄραιον· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
 1200 ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
 οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἔλκουσιν ἀρότρον,
 τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλῆς.

Οὐκ εἰμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
 οἰμωχθεῖς ὑπὸ γῆν εἴσι τύραννος ἀνῆρ.
 1205 οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῶτο,
 οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν
 ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὐτ' ἂν ἀπῆς.

Αἰθῶν μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
 1210 οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερुकόμενος.

558

ὄρονον, A επιροκος. — ἀνυστόν Emperius, legebatur ἀνεκτόν. — V. 1196. κούψαι, f κλύψαι. — V. 1198. ἀρότου Camerarii emendationem firmavit A, ἀρότρον *. — V. 1200. εὐανθεῖς, Hecker εὐαλδεῖς. — V. 1201. ἡμίονοι, el ἡμίονος, A ἡνίοχοι. — κύφων' . . . ἀρότρον, AO κυφόν . . . ἄροτρον. — ἔλκουσι, ἔλκουσ' el. — V. 1202. ἄλλης, l ἄλης. — μνηστῆς, μνηστῆς c. Welcker τῆς ἀεμνηστῆς, Hermann τῆς πολυμνηστῆς vel τῆς αἰμῆς μνηστῆς, Hertzberg τῆς μάλα μισητῆς, Ahrens τῆς αἰμ' ἀνηρύστῆς, Orelli τῆς ἄλλως λιστῆς, O. Schneider τῆς μὲν ἄλης ἡστῆς, Hartung τῆς ἀλιοκμήτης. Quae Herwerden excogitavit τῆς ἄλλης ἐπὶ γῆς vel αἰὲν ἀλάστῆς τῆσδ', ipsi probabilia, mihi plane improbanda videntur, Heimssoeth ludens opinor iecit τῆς ἀπὸ γῆς κτητῆς. Emendatio prorsus incerta, ac fortasse hoc distichon a reliquis disiungendum est. — εἵνεκα A. — V. 1203. κεκλήσεται (quod iam Camerarius correxerat) A, κικλήσεται Obcdffghmn, κικλάσεται Brunck. Ego aliquando suspicatus sum pro οὐκ εἰμ' (O οὐκ εἰμ') scribendum esse Θεουκλήεις, οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κλητῆσεται, neque vero ad Theoclem Eretriensem rettuli, qui Naxum in Sicilia condidit, quem Schneiderwin in Philol. I 363 levi vel potius nullo usus argumento ab Archilocho memoratum esse arbitrat. Sed acquiescendum in tradita scriptura: poeta asserit, se tyranni convictu uti nolle, brevilloquentia usus οὐκ εἰμι i. e. κληθεῖς ὑπὸ τυράννου. Heimssoeth commendavit οὐκ ἔμπνοος ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται. — V. 1204. ὑπὸ A hic quoque Camerarii correctionem firmans, ἐπὶ rel. — V. 1205. τεθνηότος, AO τεθνηότος, g τεθνηώτος, el τεθνειώτος. — οὔτ', οὔτι bdfhn. — V. 1206. δάκρυα θερμὰ βάλοι Passow, v. θερμὰ βάλοι δάκρυα. — V. 1207. ἀπερύκομεν . . . καλοῦμεν A, ἀπερύκομαι . . . καλοῦμαι *. — V. 1208. ἀρπαλέος scripsi, vulgo ἀργαλέος, g ἀργαλέως. — παρεών Camerarius, libri γάρ (O γαρ) ἐών. — V. 1209. Hecker coni. Ἀλοκῆθου γένος εἰμί, Emperius Αἰμων μὲν, Hartung, qui hoc distichon cum sequentibus copulavit, Αλοκικὸν γένος scripsit. Poeta, cuius hi sunt versus, fortasse Euboea fuit oriundus, in qua insula Nonnus XIII 164 ὄγνηγῆς πέδον Αἰθῆς recenset. Antea suspicatus eram Αἰθῶν vel Αἰθῆων scribendum esse, referens ad Clonam, qui Tegeates fuit, sed

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
 Ἀργυρί· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἤμαρ ἔπι,
 ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ἔστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
 φεύγομεν, ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
 1215 οὐδ' ἡμᾶς περναῖσι· πόλις γε μὲν ἔστι καὶ ἡμῖν
 καλή, Αἰθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε παρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
 τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρην', ἐπιτερόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἔξαπατήσαι,
 1220 Κύρην· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἔξαπατᾶν.

(Πολλὰ φέρειν εἴωθε δέος θνητοῖσι βροτοῖσιν
 πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρην, ταρασσομένης.)

(Οὐδέν, Κύρην', ὀργῆς ἀδικιώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
 πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.)

Thebis domicilium collocavit; at Tegeatarum pagus Ἐχουθηθεῖς alienus, hoc enim nomen ad ἔχειν ἡθος (ἡθη) referendum: plane incertum, quorum spectet Cram. An. Par. IV 97, 13: Αἴθερ καὶ Αἶνες, ἐθνικά. — μὲν, ἢ γὰρ. — εὐτείχεα, Ο εὐτύχεια, c εὐτύχεια. — Θύβην Ο. — V. 1210. γῆς, π δὲ γῆς. — V. 1211—6. Olim suspicatus sum hos versus Anacreontis esse quem aliquamdiu Magnesia ad Lethaeum commoratum esse colligas ex Anacr. fr. 1, ut πόλις v. 1215 non sit Teos, quam relinquere coactus fuit, sed Magnesia: neque poenitet huius coniecturae: nam retracto iam, quod attribui *Thaletae* Gortynio (Pausan. I 14, 4), quem elegiaco numero passim sicut alios usum esse, sane est verisimile; sed urbs, quae v. 1215 poetae domicilium vocatur, a patria, qua carebat, haud dubie diversa. Leutsch ad *Epimenidem* refert, ludens an serio nescio. — ἀφελῶς, fortasse ἀφίλωσ poeta scripsit, Orelli ap. Casp. Orelli ad Aen. Tact. 9 μὴ ξαφελῶς παῖς οὔσα. — παίζουσα, Α παίζουσα. — δένναζε Α, Ο διένναζε, h a m. pr. δ' ἔνναζε, eg δ' εὔναζε. — V. 1212. Ἀργυρί scripsi, v. Ἀργυροί, Α αργυροί, f ἄργυροί. — σοί, ΑΟ σύ. — γὰρ om. efl. — V. 1213. δ' ἀλλὰ Α. — V. 1215. οὐδ' Bekker, libri οὐθ'. — γε Α, * δὲ. — V. 1216. Αἰθαίῳ, λιθαίῳ Ο (?) atque ita plerique libri Ptolem. III 15, i superscr. Α m. sec. — κεκλιμένη, Ο κεκρυμμένη. — πεδίῳ, Brunck ποταμῷ. — V. 1217. κλαίοντα Α, κλαίοντι Ο, κλαίονσι bedeghmn, κλέουσι f. — V. 1218. αὐτῶν, αὐτῶν bdhmn. — V. 1219. δυσμενεῖ scripsi, vulgo δυσμενῆ. — V. 1220. ῥάδιον, fort. ῥήδιον. — V. 1221—30 desunt in codicibus, additi ab editoribus ex Stobaeo et Athenaeo. — V. 1221—2 servavit Stob. VIII 9. — δέος scripsi, legebatur λόγος, Heimsoeth φόβος scripsit: affert Stobaeus distichon sententias περὶ δειλίας suppeditans. — V. 1223—4 ibidem leguntur XX 1, sed ἀδικιώτερον poetae institutum non satis conveniens, expectaveram δικαιώτερον, quemadmodum dici solet δίκαιός ἐστιν ὁ φθόνος, τὸν γὰρ φθονοῦντα δάκνει. Adiectivorum clausula αἰὼς passim corripitur, quemadmodum ap. Tyrst. 10, 20 γεραϊούς, si tradita scriptura vitii expers, et δίκαιον Aeolenses

1225 (Οὐδέν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι γίνου ἀληθοσύνης.)

[Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἔμοι, πάντων χρῆμα δικαιοτάτον.]

559

(Ἦδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
1230 τεθνηκῶς ζωῶ φθεγγόμενος στόματι.)

(ΕΛΕΓΕΙΩΝ Β')

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σε τιθνήσαντο λαβοῦσαι·
ἐκ σέθεν ὄλετο μὲν Ἴλιον ἀκρόπολις,
ὄλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὄλετο δ' Αἴας
ἔσθλὸς Ὀυλιάδης σῆσιν ἀτασθαλίαις.

1235 Ὡ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ, δαμάσας φρένας· οὗ τοι ἀπειθῆ
μῦθον ἐρῶ τῇ σῆ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν·
ἀλλὰ τλήθι νόῳ συνιεῖν ἔπος· οὗ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἐρθεῖν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ἦ.

1239a Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον ἄλλον ἐρεῦνα,
b δειλῶν ἀνθρώπων ρήμασι πειθόμενος·

1240a πολλὰκι τοι παρ' ἔμοι κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
b καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἔμου· τῶν δὲ σὺ μὴ ξυνίει.

dixerunt, quod licuit Theognidi hoc loco admittere, nam in comparativis et superlativis fingendis maior fuit licentia, velut *κακώτερον* dictum est pro *κακότερον*, vid. Hesych. Etiam Heimsoethio suspecta fuit tradita scriptura, neque vero *ἀλαώτερον* probabiliter substituit. — V. 1225—6 ib. LXVII 4. — V. 1226. δ' ἔμοι Brunek, vulgo δέ μου, AB δέ μοι. — γίνου, v. γίγνου. — V. 1227—8 non recte Theognidi tribuntur auctore Grotio, nam ap. Stob. XI 1 leguntur praemisso lemmate *Μενάνδρον Ναννοῦς*, ubi *Μιμνέρον* corrigendum esse apparet, vid. Mimn. fr. 8. — V. 1229—30 affert Athen. X 457 B: *τοιούτων ἐστὶ καὶ τὸ Θεόγνιδος τοῦ ποιητοῦ· Ἦδη κτλ. σημαίνει γὰρ κόχλον.* — V. 1230. *τεθνηκῶς*, in proecdosi scripsi *τεθνηῶς*. — V. 1231 et qui sequuntur solus servavit A, ubi inscripti sunt *ελεγείων B. — μανίαι*, Welcker *Μανίαι*, A *μανίαι σ' ετιθ.*, scripsi *μανίαι σε τιθ.* — V. 1234. *σῆσιν*, fort. *σφῆσιν*. — V. 1235. *ἀπειθῆ*, Meineke *ἀπερχθῆ* legendum proposuit. — V. 1236. *καρδίῃ* Bekker, *κραδίη* A. — V. 1237. *ἀλλὰ τλήθι*, A *αλλ' ατλήθι*, fort. *ἀλλ' εὔ τλήθι*, quandoquidem *α̅* et *εὔ* in libris saepe permutantur. — *συνιεῖν* Lachmann, quam formam Lobeck Rhemat. 144 addubitat, iniuria ille quidem, A *συνιδεῖν*. — V. 1239ab 1240ab quemadmodum A suppeditat, exhibui. Bekker prius distichon expunxit, quoniam supra v. 1151—2 legitur; at manifestum est haec duo disticha arctissima necessitudine

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένη φιλότῃτι,
τῆς γὰρ ἐπερχομένης οὐκέτ' ἔση ταμίης.

Δὴν δὴ, παῖ, φίλοι ὦμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὀμίλει,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀντίτυπον.

1245 Οὐπόθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς 560
πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσομεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
ὡς σ' ἐφ' ἀμαρτωλῇ τίσομαι ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὐτως ἵππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,

1250 αὐτίς ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους,
ἠνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλὸν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

ἽΟλβιος, ᾧ παῖδες τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρευταὶ τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

1255 Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὐποτε οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

ἽΩ παῖ, ὃς ἰκτίνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
ὀργῆν, ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖσι φιλέαι.

inuncta esse, nam λέξουσι ad δειλοὺς ἀνθρώπους est referendum. Itaque ecloga cum hic integra extet, suum obtinet locum, unde male sedulus homo prius distichon libro I inseruit. — V. 1240b. ξυνίει Buttman, legebatur ξύνιει. — V. 1242. τῆς γὰρ ἐπερχομένης scripsi, A της δε παρερχομενης, poteram leniorem medelam adhibere τῆς δὲ προσερχομένης, sed ἐπέρχεσθαι res futurae proprie dicuntur, non προσέρχεσθαι, si recte memini, quamquam mala imminetia προσέρπειν dici solent. Heimsoeth τῆς δὲ ποτ' ἐρχομένης particula prorsus incommoda illata. — V. 1243. vide ad v. 597. — δὴν δὴ, παῖ, scripsi, A δην δη καὶ. — V. 1244. πίστιος Renner, A πιστεως (ω ras. corr. in ο), Bekker πίστεος. — V. 1246. ἐπ', Bekker ἔτ', fort. ἐν. — V. 1247. ἔχθος Bekker, A εχθρος (ο er.). — καὶ ὑπέρβασιν, Herwerden δι' ὑπ. desiderat. — V. 1249. ἵππος, conicio ἵππω, cf. Anacr. fr. 19 v. 14 γυναιξιν αὐτως. Hermann αὐτός, ἄθ' ἵππος, Ahrens οὐχ ὡς ἵππος, Emperius αὐθ', ὡς, Hartung παῖ, σὺ λιπὼν μ' ὡς, Schmidt ὡς στατὸς ἵπ. Post indicavi lacunam, nam haec fuit sententia: ubi satiatas es, abrumpis vincula et aufugis: post, ubi fames te premit, redis ad pristinum dominum. Heimsoeth σικρῶν ἐκούρ. nihil desiderari arbitratus, item Hartel αὐτός ἄρ' ἵππος vel αὐτός γ' ἵππος correxit. — V. 1252. ἄλσεα, A ἀλσεα. — V. 1253—4 Solonis sunt, vid. fr. 23, sed cum varietate lect. Fortasse Soloni etiam distichum proximum tribuendum est. — V. 1253. ᾧ, A ᾧ. — V. 1257. ὃς ἰκτίνοισι scripsi, A κινθύνοισι, item v. 1258

Ω παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται
 1260 καρτερός ἀγνώμων σῆ κεφαλῇ στέφανος·
 ἱκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιτροφίου ἐν φρεσὶν ἦθος,
 ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Ω παῖ, ὅς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν, 561
 οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
 1265 οὐδέν πώ μ' ὄνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἦδη
 εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον· οὔτε γὰρ ἵππος
 ἠνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
 ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθεῖς·
 1270 ὡς δ' αὐτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Ω παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὄλεσας ἐσθλόν·
 αἰσχρὴν δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
 ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
 ἠκά γ' ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειρόμενος.

1275 Ὁραῖος καὶ Ἔρωσ ἐπιτέλλεται, ἠνίκα περ γῆ
 ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη,

φιλέαι correxi, legebatur φιλεῖν, sententia ut passim in his eclogis imperfecta, ac Meineke quoque distichon intercidisse censuit. Participium praeteriti *πεφιλημένος* frequenter dativum asciscit, velut *ἐμοί, Μοῖσαις, Ποσιδάωνι, παγαῖς* apud Theocritum et Moschum, quemadmodum *πέπρακται, εἰργασται, δεδήλωται, ἐλέκεται* alia cum dandi casu iunguntur, sed non tam arctis finibus circumscriptam esse structuram arguit Homericum *δάμεν Ἐκτορι δίφω*. Antea tentavi *τοῖς φίλοις εἶ* (sed *τοῖς* displicet, quoniam talia variantur) vel *τοῖσι φίλ' εἶ* (sed attractio duriuscula). In ed. 2 *κίγκλοις εἶ σὺ . . . φίλην* proposui. Welcker *ὦ παῖ, ἱκτίνουσι, Herwerden ὦ παῖ, κιλλούροισι. Hermann παῖ σὺ μὲν ἱκτίνουσι π. ὁμοιοῖς . . . φίλην, Ahrens κιναιδοῖσιν π. ὁμοῖος . . . φίλην, M. Schmidt κινανέαισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος vel κιννυμέναισι πάλαι πλάγκτησι, postea βεμβύεσσι vel ὦ παῖ παῖ δίνουσι, idem τοῖσι πελῶν scripsit, Mey τοῖς ἐφέπειν. Solus Hartel κινδύνοισι tuetur corrigens ὁμοῖος . . . τοῖς ἐφειν. — V. 1260 haud dubie corruptus, A *καρτερος αγνωμων*. Conieci *ἀάμμορος* (vel *κἀσμορος*, quae primigenia est species, vid. Hesych.) *ἀμμωνῶν* i. e. *ἀνεμωνῶν*, cf. Hesych. *ἀμώνας· ἀνεμώνας· Αἰολεῖς*. Contra Heimsoeth *σοὶ κεφαλῇφι νόος* suasit. — V. 1262. *ἄλλον*, Bekker con. *θειλῶν* ut v. 1152, sed fortasse *ἀλλῶν* scribendum est i. e. Aeolensium sermone *ἠλῶν*, quo vocabulo etiam Theocritus (Bion) XXVII 1 videtur usus esse: *τὰν πινυτὰν Ἐλέναν Πάρις ἤρπασε βονκόλος ἄλλος (ἀλλός)*. — V. 1271. *μαργοσύνης ἀπὸ μὲν* Bekker, *μαργοσύνης ἀπο μὲν* A. — V. 1273. *θυελλῶν*, A *θειλλῶν*. — V. 1274. *ἠκά γ'*, scribendum videtur *νηῦς ἄτ'*, antea conieci *οἴκαδ'*, Hartung *ἐς λιμέν'*, Herwerden *ἠκ' ἐγὼ ὄρω*, Heimsoeth *ἠκα καθωρμίσθην*. — *ἐπειρόμενος*, malim *ἐπειγομένην*, antea Passovio auctore *νυκτὸς ἐπειγομένης* scripsi, Herwerden *ἐπειγομένων*. — V. 1276. *ἀεξο-**

τῆμος Ἔρωσ προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
1280 πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσειται, ᾧ καλὲ παῖ·
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παιδῶν οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

Ἦ παῖ, μή μ' ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνη τοῦτο συνεῖς ἀγαθῆ·
1285 οὐ γάρ τοί με δόλω παρελεύσει οὐδ' ἀπατήσεις·
νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.
ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά περ, ὥς ποτέ φασιν 562
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ᾠραίην περ εὐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
1290 φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθῆ Ἀταλάντη·
ᾠχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὄρεων,
φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.
1295 Ἦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,

μένη, haud dubie ἀεξομένοις poeta scripsit. — V. 1278. κατὰ γῆς, Herwerden καλὲ παῖ. — Post V. 1278 repetit A v. 1101—2, neque tamen illi versus cum hoc disticho apte coniungi possunt. quamquam illud fragmentum olim huic lib. II insertum fuisse consentaneum est: praeterea hic iterantur v. 949—50, exordium amplioris eclogae. — V. 1279. ἔρδειν, A ἔρδειν, idem aliis locis ερδειν. — V. 1281. σμικραῖσι κάθημαι, Emperius σμικρῆς ἀνάχημαι. — V. 1282. οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων Boissonade, ουτο σ ετουτ' ἀδικων A, Hermann οὔτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν, Welcker οὔτις ἔτ' οὐκ ἀδικῶν, Schneidewin οὐ τίσις οὔτε δίκαι, Orelli οὔτις ἔτ' ἀντίδικος, Emperius οὐ κότος οὐδ' ἀδίκων. — V. 1283. A καθύμιος. — V. 1284. βούλομαι, εὐφροσύνη, conieci βούλομ', ἐπιφροσύνη, Ahrens εὐ φρενὶ σῆ, Emperius ὄφρα σὺ μὴ τοῦτο δαεῖς ἀπατῆ vel εὐ φρεσὶ μὴ τοῦπος ἐνεῖς ἀπατῆ. — V. 1285. ου γάρ τοί με δόλω manus rec. in A supplevit. — ἀπατήσεις Bekker, ἀπατήσης (comp.) A. — V. 1286 non expedit, Emperius οὐ πλέον vel τί πλέον correxit, Hartung novavit οὐδ' ἀπάτησι νικήσας πρήξεις vel ἔξεις refinxit. — V. 1287. φεύγοντά περ Bekker, φεύγοντά με A, Lachmann μὲν coniecit. — V. 1288. παρθένον Ἰασίην haud dubie corruptum, conieci Παρθένιον κατ' ὄρος, Heimsoeth παρθένον Ἀρκαδικήν praeoptat. — V. 1290. ζωσαμένη Bekker, ζωσαμενην A. — V. 1292. ὑψηλὰς, fort. ὑψηλῶν. — V. 1295. ὀρίνης Bekker, A ὀρίναις, unde etiam ὀρίναι conicias, sed cf. Hom. II. Ω 568: τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης, μή

μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρονσα· θεῶν δ' ἐποπίξο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἥπια νωσάμενος.

1300 ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξαι; ὡς σε διώκων
δίξην· ἀλλά τί μοι τέραμα γένοιτο κίχην
σῆς ὀργῆς· σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδον χάριν· οὐκέτι δηρόν
ἔξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

1305 Θυμῶ γνούς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
ἀκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δεσμοῦ, μὴ ποτε καὶ σὺ βιήσῃαι, ὄβριμε παίδων,
Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν οἶδ' ἐπὶ σοί· σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
1310 μηδέ σε νικήσῃ παῖδ' ἀδαῆ κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· καὶ γὰρ σε διῶμαι·
τούτοις, οἷσπερ νῦν ἄφθμιος ἦδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα,
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον. 563

σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω καὶ ἰκέτην περ ἑόντα, Διὸς
δ' ἀλίτωμαι ἐφετμᾶς, unde Hermann hic quoque μὴ μοι μᾶλλον ἐν
ἄλγεσι correxit. — V. 1296. δώματα, Passow δώμαι vel δώμασι. —
V. 1297. οἴχηται, conieci οἴξέσθω, sed fortasse legendum μὴ δὴ σὴ
φιλότης . . . οἴχηται, qui coniunctivus aoristi potius quam praesentis
(vel utriusque temporis) videtur fuisse. Contos μὴ τί με scripsit. —
V. 1301. σῆς ὀργῆς Hermann, σησοιγῆ A. — V. 1302. φεύγεις Bekker,
φεύγοις A. — V. 1309. οἶδ' scripsi, id est expertus sum (quem
admodum etiam εἶδον passim dicitur, vid. Eubul. ap. Athen. I 25 C
παῖδ' ἀδαῆ dubitanter scripsi, A παιδαῖδη, in quo aliud latet, neque
tamen παῖ παῖ σὴ quod fortasse aliquis harioletur placet, quam-
quam hoc ipsum παῖ παῖ ex poeta nescio quo adscribunt grammatici.
Heimsoeth παιπαλίμη κακότης novavit, vocabulum Theognosti auctori-
tate (Cramer An. Ox. II 10) firmans, παιδὸς ἴση Hermann, παῖδ' αἰδοῖς
κ. Ahrens, παῖδα ἴση Hartung. — V. 1311. διῶμαι scripsi auctore
Hermanno et deinde plene interpungendum, A διῶμαι τούτοις κτλ.,
Seidler καὶ γὰρ διῶμαι σε et deinde τούτους probante Hermanno, ego in
proecdosi διῶσαι, Emperius συνίημι τούτους, Hartung διῶμαι τούτοις
δ', at coniunctivo nullus est locus, debebat aut Seidlerum sequi, nam
διοῦμαι vel διεῦμαι grammatici quidem testantur, sed opinabilis tan-
tum forma (vide ad Ibyci fr. 4); hinc Hom. II. P 110 ambigebant, utrum
διῶνται an διῶνται legendum esset, cf. Et. M. 280, 37. — V. 1312.
φίλος, A φίλοισ. — V. 1314. οὐ Hermann, σν A. — γ' Hermann, τ' A.

1315 ἄλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν ἔσσεσθαι ἑταῖρον
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἄλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κείμαι· σὲ δὲ μήτις ἀπάντων
ἀνθρώπων ἔσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

ᾠ παῖ, ἐπεὶ τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
1320 Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνούς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, τρέψον δ' αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
1325 μερμήρας δ' ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ' εὐφροني θυμῷ
μέτρο' ἤβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

ᾠ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοί τε διδοῦν ἐπι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
1330 αἰτεῖν· ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ', ᾧ παῖ (καλέ), διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σύ
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου,

V. 1315. ἔσσεσθαι (ἔσσεισθαι) scripsi, nisi forte deleto σ, quod praece-
dit, σ' ἔσσεσθαι legendum, A σήσεσθαι, unde Seidler θήσεσθαι sed
eius loco praeteritum requiro, neque θήσεσθαι scribere ausim, quam-
vis Hesychius formam θιῆσαι i. e. ποιῆσαι testificetur. Cavendum autem
est, ne quis Savelsbergii commentis in Symbol. Philol. Bonn. p. 505 seq.
decipiatur. — V. 1316. ἔχεισθα Bekker, εχοισθα A, vide ad Sapphus
fr. 22. — V. 1317. κείμαι Bekker, κειμι A. — V. 1318. παιδοφιλεῖν
Bekker, παιδα φιλεῖν A. — V. 1319. τοι, Passow σοι. — V. 1320. πᾶσι
νέοισι Bekker, παισινεοῖσι A. — V. 1322. Malim γνούς ἔρον ὡς χαλε-
πός, et ἔρον Herwerden quoque requirit. — γίνεται A, v. γίγνεται. —
V. 1323. Κυπρογένη servavi, quod Ἰφιγένη tuetur, Passow Κυπρογόνη,
Bekker Κυπρογενές. — V. 1324. τρέψον Mey, legebatur στρέψον. —
V. 1325. εὐφροني Bekker, A ευφρόσυνν. — V. 1326. τελέσαντ', Hermann
τελέσαι τ' ἔργματ' εὐφροσύνης, Heimsoeth τελέσαι κέρ' ἄπο δυσφρο-
σύνας, i. e. καὶ ἀπόεργε. — V. 1327. λείαν Bekker, λιαν A, λείην ut
scribatur, non est necesse. Simili vitio laborat Theopompi versus ap.
Schol. Pind. Pyth. II 75, ubi τὰ λειᾶ (codd. λίαν) μειράνια scribendum.
— σαίνων, Orelli σ' αἰνῶν vel αἰτῶν. Hartung hoc distichon cum se-
quentibus coniunxit. — V. 1329. διδοῦν ἐπι καλόν scripsi; nam verbum
compositum hic satis commodum (in proecodsi διδοῦν καλόν ἐστιν dedi),
διδόντ' ἐπι καλον A, διδοῦν' ἐτι καλόν Hermann. — V. 1330. Ahrens
ἀλλὰ γόνων λίσσομαι ἠδὲ χερῶν. — V. 1331. καλέ inserui, ut versum
redintegrarem, Passow ᾧ παῖ, ἐμοί δὲ δίδον χάριν scripsit.

χρηῖζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσει, ἀλλὰ σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

1335 Ὀλβιος ὅστις ἐρωῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθὼν
εὔδει σὺν καλῷ παιδί πανημέριος.

564

Οὐκέτ' ἐρωῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς εὔστεφάνου Κυθρεΐης·

1340 σοὶ δ', ᾧ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

Αἰαῖ, παιδὸς ἐρωῶ ἀπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοῦκ ἐθέλοντος ἐμοῦ·
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδί δαμεις ἐφάνην.

1345 Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεὶ ποτε καὶ Γαννυμήδους
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἀρπάξας δ' ἐς Ὀλυμπον ἀνήγαγε, καὶ μιν ἔθηκεν
δαίμονα, παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατίν.

οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὐνεκα κἀγὼ
1350 ἐξεδάμην καλοῦ παιδὸς ἐρωτι δαμεις.

ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρὶ·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέφ.

V. 1333—4 coniunxi cum praegressis, neque vero vitii immune est hoc distichon: videtur scribendum *χρηῖζων μὴ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσει, ἀλλὰ σε δαίμων δώη, i. e. δαίμων δέ σε*. Me auctore haec fragmenta composuerunt Hartung, χρυσῆς pro ἔξεις corrigens, et Heimsoeth multa molitus: αἰδέο μ', ᾧ παῖ, παῖ, καὶ δὸς χάριν, εἴ ποτι καὶ σὺ ἐξῆς . . . Ἰοστεφάνου χρηῖζων τιν' ἐπ' ἄλλον ἐλεύσει, αὐτὲ σε δ. . . ἀντιτυχεῖν χαρίτων. — V. 1335. δ' Bekker addidit. — V. 1336. εὔδει Bekker, εὐδεν A. — V. 1341. Αἰαῖ scripsi, αἰαῖ A. — V. 1343. ἀκούσια Welcker et Boissonade, A αειουσι. — V. 1344. οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ, Mey et Renner οὐ γὰρ ἀεικελίῳ, contra Herwerden ἐπ' tuetur, μανεις pro δαμεις corrigens. Hartel ὑπ' corrigit — V. 1345—50 *Eueni Parvi maioris* esse videntur. — V. 1345. δέ τι Bekker, A δ' ετι. — Geminatum καὶ de vitio suspectum, conieci ἐπει χαροποῦ Γαννυμήδους, cf. Theocr. XII 35. Heimsoeth ἤράσατο Κρονίδης, cui iam assentior. — V. 1349. οὐνεκα, σννεκαι A pr. — V. 1350. ἐξεδάμην, Orelli ἐξεμάνην, Sauppe ἐξεδάην (i. e. *uror*), olim ἐξεφάνην scripsi, quod etiam Baiter et Ahrens coniecerunt, Herwerden ἐξεμάνην. — V. 1351. πείθεο ἀνδρὶ hianti sermoni venia parata, quandoquidem poetae gravantur hanc imperativi clausulam elidere, itaque vel παῦε hiatum admittit, vid. Meineke ad Theocr. XV 32. Ahrens πείθεο δ' i. e. δῆ, ego olim γέφ. δέ μοι πιθεῦ,

Hermann φωτί. — V. 1352. σύμφρον A (o add. m. sec.). — ἀνδρὶ suspectum, malim σύμφορόν ἐστι.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἐστὶ καὶ ἀρπαλέος καὶ ἀπηνής,
 ὄφρα τέλειος ἔη, Κύρνε, νέοισιν ἔρωσ·
 1355 ἦν μὲν γὰρ τελέση, γλυκὺ γίνεται· ἦν δὲ διώκων
 μὴ τελέση, πάντων τοῦτ' ἀνηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλησιν ἐπὶ ζυγὸν ἀνχένη κείται
 δύσμορον, ἀργαλέης μνημα φιλοξενίης.

Χρῆ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
 1360 ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν. 565

Ναῦς πέτρη προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἀμαρτῶν,
 ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

Οὐδαμὰ σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
 οὐδείς ἀνθρώπων ὥστε με μὴ σε φιλεῖν.

1365 ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἡμεροέστατε πάντων,
 στήθ' αὐτοῦ καὶ μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδὸς τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
 οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρωσ καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
 1370 πολλὸν δ' εὐρέσθαι ῥήτερον ἢ τελέσαι.
 μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέματα κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
 ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καὶ τις ἔνεστι χάρις.

V. 1354. τέλειον ἔη Bekker, A τελεος ἔη. — νεοῖσιν A pr. —
 V. 1355. γίνεται A, v. γίνεταί. — Pro τελέση conieci bis τελέσης
 scribendum esse. — V. 1358. δύσμορον, Ahrens δύσλοπον. — ἀργαλέης
 scripsi, A ἀργαλεον, sed praeterea φιλοξενίης vix aptum, fort. φιλη-
 μοσύνης, de quo vocabulo vide ad v. 284, vel μνηματα δουλοσύνης,
 Emperius μνήμ' ἀλιτοξενίης, Hartung μνημα φιλοφροσύνης; idem se-
 quens distichon cum hoc coniunxit, Heimsöeth φιλοζυγίης vocabulum
 omni auctoritate destitutum commendavit. — V. 1363. οὐδαμὰ σ' οὐδ'
 Boissonade, A οὐδάμασσοῦδ', Bekker οὐδαμὰ σοῦ δ'. — ἀπεὼν, fort.
 ἀέκων cum Orellio, Hermann οὐδαμὰ δ' οὐδ' ἀπεὼν σοε λήσομαι. —
 V. 1364. ὥστε με, videtur ὥστ' ἐμὲ scribendum, i. e. μὴ σε φιλεῖν ὥστε
 ἐμαντόν, Herwerden ὥστ' ἔτι. — V. 1367. Herwerden tentavit γυναικὶ
 δὲ πίστις ἑταίρω (ἑταίροις) οὐδέμ', vel οὐνεκ' αἰεὶ τὸν π. φ. — V. 1369.
 καλὸς, utroque loco χαλεπὸς scribendum esse suspicatus sum. — V. 1372.
 ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ corruptum, scribendum videtur ἀλλὰ διοῖ ἑταίρῃ
 ταύτῃ, antea conieci ἀλλ' ἔν τῇδ' ἄτῃ (vel ἀνάτῃ), Ahrens λύπη, Emperius
 ταύτῃ, Orelli παύλῃ, Nauck ἀλλ' ἔν τοι γ' ἄτῃ, Mey ἀλλὰ ταλαντεῖη.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεται ἀγγελίην.

1375 Ὀλβιος ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νύξ ἐπιούσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φρενῶν δειλοῖσιν ὀμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἀμαρτιῶν,
1380 ἀνήμην ἔρδων οἶά τ' ἐλεύθερος ὢν.

Ἄνθρωποι σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

(Κυπρογενοῦς) δῶρον Ἰστεφάνου 566
γίνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
1385 ἦν μὴ Κυπρογενῆς δῶν λύσειν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθήρεια δολοπλόκε, σοὶ τι περισσόν

V. 1373. οὐδαμά πω, fort. οὐδαμά, παῖ leg. — V. 1374. Poeta ὑπέρχεσθαι videtur ad eundem modum adhibuisse, quo ὑπιέναι pro ὑπεξίέναι dicitur, ut corruptelae suspicio procul sit habenda. Herwerden σπουδαίων desiderat et praeterea οἴχεται, quod olim commendaveram. Contra Heimsoeth ὑπὸ πᾶσαν καὶ μὴ σπουδαίην οἴχεται ἀγγ. — Post v. 1375 sive breviator sive librarius aliquot versus videtur praetermisisse, quibus poeta felicitatem amatoris a maritimi itineris periculis procul remoti planius descripserat. Incommodam esse paradosin recte animadvertit Heimsoeth, sed nihil profecit corrigendo ὀλβίος ἐστὶν ὁ παιδὸς ἐρῶν· οὐκ οἶδμα θάλασσης, οὐδέ κτλ. — V. 1377. φρενῶν Haupt, φριμον A; Bekker φίλων, mihi proprium nomen Φίλων vel potius Σίμων delitescere videbatur neque poenitet coniecturae, neque vero abutar v. 1349 ad eam commendandam, quamquam ista nomina promiscue usurpantur; familiaris Σιμωνίδην breviandi causa poterat Σίμωνα compellare, vid. Eustath. Od. 1653, 35; vicissim Σίμων sutor amplas opes adeptus Σιμωνίδης nuncpari gestit. Nauck κακότητα φίλων scripsit. — V. 1381. ἀνθρωποὶ σ', A ἀνθρώποις. — V. 1382. Α ελθεῖν κυπρογενοὺς δῶρον ἰστεφάνου, vidit Bekker duo disticha temere coaluisse et Κυπρογενοῦς iteravit, Hartung δῶρον ἰστεφάνου delevit, quem secutus Heimsoeth improbata Bekkeri ratione supplet (τῆσδε δὲ τοι ζυγὸν ἄρ) γίνεται, quod poeta hoc prorsus indignum, deinde ὄχειν pro ἔχειν et ἦν μὴ αὐτῆ δαίμων pro Κυπρογενῆς corrigit. — V. 1384. γίνεται A, Bekker γίνεταί. — V. 1385. ἦν Schneidewin, A an. — V. 1386. Κυπρογενὲς Bekker, κυπρόγενες A. Acui solent haec epitheta deorum, etiam ubi proprii nominis vice funguntur, sed consentaneum est, alios grammaticos his locis praeoptavisse tonosim, quam prae se ferunt propria nomina composita, quorum clausula ῆς est, quamquam vel in his variatum est. — Κυθήρεια Bekker, A κύθιρα. — δολοπλόκε A.

Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν·
 δάμνασαι ἀνθρώπων πικινὰς φρένας, οὐδέ τις ἐστίν
 οὕτως ἰφθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φρυεῖν.

Exordium eclogae perditae:

ὦ νέοι· οἱ νῦν ἄνδρες . . .

extat in codicibus post v. 1160, vid. ad v. 1095, qui quidem versus utrum Theognidis an alius sit poetae, non liquet. — Ad perditum aliquem locum refero Hesych. Πολυπαίδης· παρῳδῆται ἐκ τῶν Θεόγνιδος βόμβων ἐπαινῆσω. ubi scribendum videtur Βολβὸν ἐπαινῆσω, Πολυπαῖδη, quod sive comici sive parodi alicuius, velut Cratetis, est. — Sed quod Clem. Alex. Strom. VII 901 Theognidi tribuit versus oraculi, de quo vid. Phot. 618. Zenob. I 48 (ibique interpretes):

Ῥαεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τετάρτοι
 οὔτε δυωδέκατοι οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

error manifestus est.

Mirum omnino est praeter pauca disticha a Stobaeo et Athenaeo servata, quae supra (1221—30) in ordinem recepta sunt, nihil ex Theognidis elegiis afferri, quod non in hac ipsa sylloge reperitur: ac Stobaeus quoque nihil nisi hanc collectionem novit, codice tantum usus magis integro; nec Athenaeus ipsa Theognidis carmina usurpasse videtur. Equidem censeo admodum antiquam esse hanc syllogen, quae cum in omnium esset manibus, effecit, ut mature germana Theognidis carmina oblivione obruerentur. Isocrates quidem cum scripsit ad Nicoclem § 43: Σημεῖον δ' ἂν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδου ποιήσιν. καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἰροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις. Ἔτι δ' εἰ

V. 1388. δάμνασαι scripsi, media verbi forma satis conveniens, A δαμνας δ', unde Bekker δαμνᾶς δ', Hecker δαμνᾶν, ut suspensum sit a praegressis, Hartung δαμνᾶς deleta δὲ particula. Apud Hom. Il. εἰ 199 ὦ τε σὺ πάντας δαμνᾶ ἀθανάτους ἢ δὲ θνητοὺς ἀνθρώπους, de cuius versus scriptura ambigunt veteres (cf. Lobeck Elem. II 123. 308) mirum est lectionis δάμνασαι quam iure commendavit Voss, qui ad eundem modum in h. in Cer. 115 πιλνασαι pro πιλνᾶ scripsit, nullum vestigium comparere. Vossio adversatus est Hermann, debili admodum argumento usus, praesertim cum Homerus in quarta versus sede ὑποδάμνασαι adhibuerit, quae quidem forma nulli dubitationi fuit obnoxia.

τις ἐκλέξειε τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνοι μάλιστα' ἐσπούδασαν, ὁμοίως ἂν καὶ πρὸς ταύτας διατεθεῖεν. ἦδιον γὰρ ἂν κωμωδίας τῆς φανλοτάτης ἢ τῶν οὕτω τεχνικῶς πεποιημένων ἀκούσαιεν. nondum talis sylloge extabat. Sed nihil prohibet, quominus existimemus non ita multo post has eclogas ex poetis elegiacis factas esse. Erant autem⁵⁶⁷ illo ipso tempore qui non ut priore aetate moris fuerat unius alicuius poetae carmina praeter cetera pueris ediscenda commendarent, sed potius selecta ex principibus poetis capita proponerent: vid. Plato de Leg. VII 810 E: λέγω μὴν ὅτι ποιηταὶ τε ἡμῖν εἰσὶ τινες ἐπῶν ἑξαμέτρων πάμπολλοι, καὶ τριμέτρων καὶ πάντων δὴ τῶν λεγομένων μέτρων, οἳ μὲν ἐπὶ σπουδῆν, οἳ δ' ἐπὶ γέλωτα ὠρμηκότες. ἐν οἷς φασὶ δεῖν οἳ πολλὰκις μύριοι τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν, πολυηκόους τ' ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς, ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· οἳ δὲ ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες καὶ τινὰς ὅλας ῥήσεις εἰς ταῦτ' ἑξυναγαρόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους, εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ἡμῖν καὶ σοφὸς ἐκ πολυπειρίας καὶ πολυμαθίας γενέσθαι. Hinc repetenda origo harum eclogarum, quae non solum ad conformandos regendosque iuventutis mores plurimum conferebant, sed etiam in vita communi varium praebebant usum, velut in conviviiis, si quando a singulis deinceps canebantur scolia¹⁾ vel sententiae sive decreta poetarum (γνώμαι, κεφάλαια) recitabantur²⁾, commode poterant uti hac sylloge, quae amplam satis materiam apteque ut plurimum digestam³⁾ suppeditabat: namque id egit eclogarum auctor, ut potissimum sententias eiusdem argumenti componeret, quibus passim disparia vel contraria decreta subiunxit⁴⁾. Usus autem

1) Elegiaca carmina cum iam a principio convivantibus vel maxime grata et accepta fuerint, etiam postea in scolorum, qui vulgo cani solebant, numerum disticha recepta sunt, vid. scol. 27.

2) Clearchus ap. Athen. X 457 E ludicra convivantium certamina recensens: ἄλλὰ μᾶλλον τὰς τοιαύτας τῷ πρώτῳ ἔπος (ἦ) λαμβεῖον εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἑκάστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντιπεῖν ἑτέρον ποιητοῦ τινος, (ὃ) εἰς τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην. Adde huc griphos, quorum exemplum ex Theognide adscripsit Athen. X 457 A.

3) Cum haec sylloge postea varias subierit vicissitudines, consentaneum est multis locis ordinem, qui a principio fuit, turbatum esse.

4) Sensorum, non verborum respexerunt Graeci similitudinem; graviter errant nostri homines, velut Welcker Prol. Theogn. CVI seq. et Lehrs Quaest. Ep. p. 213; nuper exornavit vanum hoc commentum Nietzsche de Theognide disputans in Mus. Rh. XXII 161 seq. minatus hoc modo pristinum ordinem Theognideorum se restituisse, cui non debebat aures praebere Th. Fritzsche Philol. XXIX 526 ff. (*Das Stich-*

est ad has eclogas concinnandas praeter Theognidem etiam aliorum veterum poetarum elegiacis carminibus, sed plurima ex Theognide depromsit, non solum quod eius poemata varietate et copia sententiarum insignia erant, sed etiam quod Megarensis decreta praesertim de publicis rebus breviori isti maxime probabilia visa sunt: nam planissime apparet etiam eum, qui has eclogas composuit pariter atque Theognidem populari imperio admodum infestum fuisse, unde certo conicias eo saeculo, cui haec sylloge destinata est, partium studia in Graecia etiam tunc vehementer agitata esse, quae cum Macedonibus dominantibus magis magisque deferbuissent, denique plane obsopita sunt, postquam Graecia Romanorum imperio subiecta est⁵).

wort als Ordnungsprincip der Theogn. Fragm.) ubi frustra retractare et corrigere conatur hoc inventum.

5) Nihilominus ausus est Nietzsche contendere hanc syllogen conditam esse post Iulianum apostatam: rationes, quibus vanissimum commentum firmare conatus est, qui velit cognoscere, inspiciat M. Rhen. p. 180 seq. Usu iam venit, quod olim Iosephus Scaliger iecit, *non Libyam, sed Germaniam aliquid novi quotidie parere.*

HIPPARCHUS.

1.

Μνημα τόδ' Ἰππάρχου· στείχε δίκαια φρονῶν.

2.

Μνημα τόδ' Ἰππάρχου· μὴ φίλον ἑξαπάτα.

Hipparchus. Fr. 1. 2. Plato Hipparcho 228 C: ἐπειδὴ δὲ αὐτῶ (Ἰππάρχῳ) οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν καὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβουλεύσαν αὐ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεύσαι ἔστησεν αὐτοῖς Ἐρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἐκάστων, κάπειτα τῆς σοφίας αὐτοῦ ἦν τ' ἔμαθε καὶ ἦν αὐτὸς ἔξευρεν, ἐκλεξάμενος ἃ ἠγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἕλεγειον, αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν, ἵνα πρῶτον μὲν τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαναμάζοιεν οἱ πολῖται αὐτοῦ, τὸ τε Γνωθῆι σαντόν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ Ἰππάρχου δῆματα μᾶλλον σοφὰ ἠγοῖντο, ἔπειτα παριόντες ἄνω καὶ κάτω καὶ ἀναγινώσκοντες καὶ γεῦμα λαβόντες αὐτοῦ τῆς σοφίας φοιτῶεν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευθησόμενοι· ἔστων δὲ δύω τῶπιγράμματα· ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἐρμού ἐκάστων ἐπιγράφεται λέγων ὁ Ἐρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἔστηκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιᾷ· Μνημα τόδ' Ἰππάρχου· στείχε δίκαια φρονῶν φησίν· ἔστι δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἐρμαῖς πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα· ἔστι δὲ δὴ καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ, ἐν ᾗ λέγει· Μν. τ. Ἰππ. μὴ φίλον ἑξαπάτα. — Ex Hipparcheo aliquo epigrammate haud dubie servatus est versus in titulo Attico in Corp. Inscr. Vol. I 12 cuius nondum certa emendatio reperta: Boeckh scripsit:

Ἐν μέσῳ γε Θρήης τε καὶ ἄστεος, ἄνερ, ὄθ' Ἐρμῆς.

Franz ἐν μέσῳ εἰμὲ Ὁ. τε καὶ ἄ. ἄ. ὄθ' Ἐ. Froelich τῆδ' ἔστηκε Θρήης τε καὶ ἄστεος ἐν μέσῳ Ἐρμῆς, similiter Sauppe, nisi quod ἔστηκε. Sed pagus Thriasius procul remotus ab eo loco, quo titulus a Fourmontio repertus esse perhibetur, vid. Ross Koenigsreisen II 73, qui ad eundem hunc terminum pertinere arbitratur fragmentum tituli, quod eodem loco reperit:

(οὔ)νενα πιστὸς ἔφους.

Θρήης igitur cum non satisfaciat, Kirchhoff Κεφαλῆς commendavit. — Fortasse Hipparchei termini titulus servatus est ClGr. I 525: in arce Athenarum repertus:

(Ἡ πόλις) ἔστεισ(έν με β)ροτ(οῖς) μνημεῖον ἀληθές
 (πᾶσιν) σημαίνε(ιν μ)ἔτρο(ον) ὁδοιπορίας·
 (ἔστιν γάρ τ)ὸ μεταχρῶν θεῶν πρὸς δώδεκα βωμόν
 (πέντ' ἐπὶ) τεσσαράκοντ' ἐγ λιμένος στάδιοι.

sive ἔπτ' ἐπὶ. Litteratura lapidem post Euclidis annum inscriptum esse testatur, sed ἔστεισεν v. 1 (quemadmodum in Attico titulo Sigeensi est ἐπόσεισεν,) et μεταχρῶν v. 3 satis superque arguunt antiquum exemplum denuo instauratum esse, quod ad Pisistratarum saeculum referre licet.

Titulum a Fourmontio descriptum nuper investigavit Lolling (v. Mittheil. des Arch. Inst. z. Athen V 244 seq.), leguntur in latere lapidis hae litterae rudes illae quidem et antiquitate insignes:

ΘΙΕ ΑΙΕΙΣΠΕΤΑΙ

extat autem in alio latere eiusdem lapidis titulus item antiquus editus CIA. I 492:

Ἐνθάδ' ἀνὴρ ὄμοσε(ν κἀ)τα ὄρκια παιδὸς ἐρασθεῖς
 Νείκεα συμμείσ(γειν) πόλεμόν θ' ἅμα δακρυόεντα.

ita enim legendum, in lapide fuit ΕΡΑΣΘΕΣ, nunc littera paenultima detrita ex parte ΙΣ comparet, et ad eundem modum fuit ΣΤΗΝΜΕΙΣΓΕΝ scriptum. Reliqua numeris ut videtur non adstricta nequeo expedire. Est igitur monumentum sodalitiū, quod vir conciliaverat cum puero et iure iurando firmaverat hoc ipso loco, quemadmodum Plutarchus Thes. 30 Thesea et Pirithoum auctor est ποιήσασθαι τὴν φιλίαν ἔνορκον; adde Sophoclis Oed. Col. 1593, ubi pro τοῦ τε Θορκίου πέτρον olim conieci τοῦ τ' ἐφορκίου πέτρον, quemadmodum Ζεὺς dictus est ἐφόρκιος. Versiculus in latere adscriptus, quo sane praeceptum aliquod inclusum fuisse videtur (αἰεὶ σπεῦδε), vel propter litterarum disparem speciem a titulo isto segregandus, nisi forte hic versus a principio solus lapidi incisus ad sodalitiū memoriam servandam, postea titulus adiectus, in quo cum Lolling nomen sibi deprehendisse videtur Γναθίου ἰερός εἰμι, possis suspicari (ὦ Γναθί' αἰεὶ σπεῦδε. Illud certum, privatum fuisse hoc monumentum, neque Hipparcheum terminum. Kirchoffii et Kaibelii pericula praetermitto.

PIGRES.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

XVI.

EPICHARMUS.

Εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν·
εἰ δέ τε γῆ νεκρὸς ἐστ', οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός.

Pigres. Suid. v. Πίγρης . . . ὅς τῃ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἔλεγείον, οὕτω γράψας· μῆνιν κτλ. Cf. Eudoc. 358. — V. 1 post Ἀχιλῆος add. ABm οὐλομένην. — V. 2. σὺ γὰρ, Eud. γὰρ σὺ.

Epicharmus. Schol. II. X 414: κατὰ κόπρον, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ (ser. τὸν) συρφετὸν τῆς γῆς· ἔστι δὲ καὶ ἐπίγραμμα, ὃ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφέρεται· εἰμὶ κτλ. — V. 2. εἰ δέ τε Leid., ἡ δὲ BV, sed videtur scribendum εἰ δ' ἡ γῆ θεός, εἴμ' οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός, Hartung εἰ δ' ἡ γῆ κόπρος, εἴμ'. Hoc παίγνιον utrum ab ipso Epicharmo an ab alio quo sit compositum, ambigas: poterat enim huic poetae tribui, quoniam ille in comoediis ad eundem modum accumulatione uti solebat. Non recte Haupt, qui de hoc epigr. disputavit in Lect. Berol. prooem. 1861, in sepulcro inscriptum fuisse existimat, quod ab antiqui temporis consuetudine abhorret, quamquam saeculis novissimis eiusmodi lusus tralaticio more monumento addi poterat.

A E S C H Y L U S.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΤΕΘΗΚΟΤΑΣ.

Plut. Quaest. Symp. I 10, 3: Γλανκίας δὲ ὁ φήτωρ καὶ τὸ δεξιὸν κέρασ Αἰαντίδαισ τῆσ ἐν Μαραθῶνι παρατάξεωσ ἀποδοθῆναι, ταῖσ Αἰσχύλου εἰσ τὴν μεθορίαν ἐλεγείαισ πιστούμενοσ, ἠγωνισμένου τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶσ, ubi scribendum videtur εἰσ τὴν Μαραθωνίαν (μάχην), Xylander τοῖσ Αἰσχύλου μετὰ τὴν ἔξορίαν ἐλεγείοισ scribere voluit, Hecker II 52 τοῖσ Αἰσχύλου εἰσ τὸ μεθόριον (vel ἐν τῷ μεσορίῳ) ἐλεγείοισ, interpretatus in epigrammate quod inscriptum fuit termino, quo Aeantidarum tribus a tribu contermina seiungebatur, Welcker Syll. 144 nihil vitii subesse censet, Schneidewin tria haec verba εἰσ τὴν μεθορίαν plane de medio tollenda arbitratur. Goettling in comm. academ. (1859) μεθορίαν interpretatur peregrinationem, atque ita putat carmen elegiacum inscriptum fuisse, unde omnes hae reliquiae, etiam epigr. 4, sint petitae. Ad hanc elegiam spectat scriptor vit. Aesch. p. 119 ed. Westerm.: κατὰ δ' ἐνίουσ ἐν τῷ εἰσ τοὺσ Μαραθῶνι τεθνηκότασ ἐλεγείῳ ἠσσηθεῖσ Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆσ περὶ τὸ συμπαθεῖσ λεπτότητοσ μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡσ ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον. Welcker et Hecker epigramma, non elegiam fuisse hoc carmen existimant; ita etiam Goettling, neque vero ad monumentum Marathonium refert, sed ad tabulam pictam in porticu ποικίλλῃ, huic autem picturae fuisse subscriptum Simo- nidis epigr. 91, cui posthabitus sit Aeschylus, cuius epigramma fuerit: Ἄνδρεσ Ἀθηναῖοί τε Πλαταιῆσ τ' ἐν Μαραθῶνι Χρυσό- φόρων Μῆδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

2.

Τυρσηῶν γενεάν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

571

3.

Κυανέη καὶ τούσδε μενεγχείας ὤλεσεν ἄνδρας
μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ἕνομένους.
ζῶν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἳ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόριν.

4.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνήμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθῶνιον ἄλσος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Aeschylus. Fr. 2. Theophrast. Histor. Plant. IX 15: καὶ γὰρ Αἰσχύλος ἐν ταῖς ἐλεγείαις ὡς πολυφάρμακον λέγει τὴν Τυρσηνίαν, Τυρσηνὸν γεν. κτλ. Scripsi Τυρσηῶν, Schneidewin Τυρσηνὸν. Cf. Plin. Hist. Nat. XXVI 11: „ut Aeschylus e vetustissimis in poetica refertam Italiam herbarum potentia proderet.“

Fr. 3. Anthol. Pal. VII 255: corr. addidit Αἰσχύλον, alia manus lemma εἰς ἐταίρους προμάθεσσαλῶν*). Schneidewin videtur Aeschylo abrogare. — V. 1. μενεγχείας Pal. recte, legebatur μενέγγεας. — V. 3. ζῶν, corr. ζωοί. — Ὀσσαίαν Pal., legebatur Ὀσσείαν. Callim. in Dian. 52 πηρόσιν Ὀσσαίοισιν recte restituit Meineke pro Ὀσσειοισιν.

Fr. 4. Athen. XIV 627 C: ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος, τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικὴν, οὐδὲν ἤττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας· ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον κτλ. Integrum extat epigramma ap. auct. vit. Aesch. p. 120 ed. West. qui dicit Geloos inscripsisse, et v. 1. 2 ap. Plut. de exil. c. 13: ἀκήκοας δι' ἐπῶν καὶ τουτὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον· Αἰσχύλον κτλ. et ap. Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. III 2 (ubi est τόδε σῆμα κεύθει ἀπ. πυροφόρον om. Γέλας). Respicit Pausan. I 14, 5: ὁ δὲ τό τε ὄνομα πατρόθεν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχει τὸ Μαραθῶνι ἄλσος καὶ Μῆδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας. — V. 2. καταφθίμενον, r καταφθάμενον. — πυροφόροιο, LN πυροφόρον. — Γέλας, BCDGar πέλας, LN σέλας. μνήμα Γέλας, quamvis publica impensa a Gelois fuerit conditum, insolentius dictum, sed testimoniorum consensus dissuadet emendandi periculum, velut πέδω φθίμενον. — V. 3. εἴποι, DLNA εἴπη. — V. 4. καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος vita Aesch. (nisi

*) Finsleri comitas suppeditavit novam collationem Anthologiae, in titulis notat A scriptorem cod. Palatini, C eum qui lemmata addidit, Corr. eum qui Michaelis libro usus recognovit.

5.

Βριθὺς ὀπιτοπάλας, δάτος ἀντιπάλοις.

quod G βαθυχαιίης, Oa δῆμος, G ἐπιστάμενον) et sic ap. Athen. VI, sed ABP καὶ βαθυχάται κεν (P βαθυχάται om. κεν) Μῆδοι ἐπιστάμενοι. Ceterum non deerunt, qui ab ipso poeta hoc epigramma profectum esse negent.

Fr. 5. Plut. de fort. Alex. c. 1: καὶ κατὰ τὸν Αἰσχύλον βριθὺς κτλ. Initium affert etiam Sympos. Quaest. II 5, integrum versum sine poetae n. de fortit. Rom. c. 3 et Compar. Cic. et Demosth. c. 3, denique Eust. II. 513, 33 (ubi ἀντιμάχοισιν). Ad epigrammata revocavi propter doricam dialectum. — Quod Servius dicit Virg. Aen. X 737: „Tamen Paeana carmen esse victoriae Aeschylus docet, quod ideo Apollini dicatum est, quia malorum avertendorum potens est.“ ne quis referat ad Aeschyli *Paeanem* (de quo vid. ad Tynniachi fr. 1), monendum est, locum aliquem ex tragoedia, fort. Sept. 635 respici.

SOPHOCLES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ἀρχέλεως ἦν γὰρ σύμμετρον ᾧδε λέγειν.

2.

Harpocratio 36, 15: Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, Δημοσθένης προοιμίῳις δημηγορικοῖς· Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα, Θεόφραστος δ' ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν καὶ Ἀριστοτέλης Βίαντος (E pro his exhibet: Σόλωνος δὲ εἶναι φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα). De hoc proverbio cf. Diogen. II 94 ibique interpr. Apostol. IV 1. XVIII 32 et Leutsch T. II

Sophocles. Fr. 1. Hephaest. 8: τὸ τοῦ Ἀρχελαίου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾔετο ἐγγωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν (E pr. ἐλεγείον)· φησὶ γοῦν (E Turn. add. ὁ Σοφοκλῆς)· Ἀρχέλεως ἦν γὰρ (C γὰρ τὸ) κτλ. Miro errore Eust. II. 264, 20: Πηνέλεως Ἀττικῶς, οὗ τὸ κοινὸν ἀχρηστον ἠρωικῶ μέτρον, ἤγουν τὸ Πηνέλαος. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις. Ea autem verba, quibus Hephaestio utitur, si non Sophoclis sunt, certe ex alius poetae elegia adscita: ἐγγωρεῖν οὔτ' εἰς ἔπος οὔτ' ἐλεγείον. Vulgo et hoc fr. et similiter fr. 2 et 3 referunt ad *Sophoclem minorem*, quem elegias composuisse auctor est Suidas: Σοφοκλῆς Ἀρίστανος, νιανός δὲ τοῦ προτέρου Σοφοκλέους. . . ἔγραψε καὶ ἐλεγείας. Sed ignobilem hunc poetam a grammaticis diligentibus testem adhiberi praesertim non addito ὁ νεώτερος parum est verisimile, nec fide caret, Sophoclem tragicorum principem elegias scripsisse; ipse testatur Suidas: καὶ ἔγραψεν ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας, qui quod singulari numero usus ἐλεγείαν dixit, eo non est abutendum, ut complura carmina elegiaca tragicum clarissimum reliquisse negemus, siquidem idem Suidas Simonidem Amorginum dicit scripsisse ἐλεγείαν ἐν βιβλίῳ β', ita enim scripsisse censendus est, quamquam fortasse a vero aberrans: hic autem etiam librariorum negligentia ἐλεγείαν pro ἐλεγείας potuit substituere. Parum recte Leutsch Sophoclem maiorem unam tantam elegiam, minorem complures scripsisse existimat, itaque fr. 3, ubi ἐν ἐλεγείᾳ legitur, maiori, contra fr. 1 et 2 minori vindicare vult.

p. 101. Ceterum Leutsch olim Harpocrationis locum non integrum esse existimavit: *Δημοσθένης προοιμίους δημοηγοικοῖς, Σοφοκλῆς (Αντιγόνη) . . . μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις* scribens, ut grammaticus Sophoclis versus ex *Antigone* 175 seq. respexerit et 573 deinde alius poetae nomen exciderit, qui hoc apophthegma Soloni tribuerit: postea videtur ipse hanc coniecturam, quam Ascherson probavit, retractare, cf. *Philol.* XXI. 77. 225. 681.

3.

Erotian. 390: *Χάριτες, αἱ χαραί, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ.* cod. Vindob. ἐν ἑλέ, unde M. Schmidt coniecit ἐν Ἑλένη. Idem vero voluit Elegiis aliud fragmentum vindicare: schol. Pindari ed. Mommsen p. 9: διὸ καὶ σοφός τις ἔλεγε· ψυχῆς γὰρ ἀγαλλομένης θάλλει πρόσωπον· ubi coniecit Σοφοκλῆς (ἐν) ταῖς ἐλεγείαις· . . . πρόσωπον . . . ψυχῆς θάλλει ἀγαλλομένης. At haec Byzantini hominis sunt, qui expressit Proverb. Salomonis XV 13: *καρδίας εὐφραينوμένης πρόσωπον θάλλει, ἐν δὲ λύπαις οὔσης συνθροπάζει.* animadvertit hoc etiam Nauck, si recte memini.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίων
 γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
 Βορῶς ὠμίλησε· σὺ δ' οὐ σοφός, ὅς τὸν Ἔρωτα,
 ἄλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

Fr. 4. Athen. XIII 604 D: Καὶ Ἰερώνυμος δ' ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασί φησιν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐπρεπῆ παιδα ἔξω τείχους ἀπήγαγε, χρησόμενος αὐτῷ· ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόᾳ ὑπέστρωσε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλοντο· μετ' οὖν τὴν ὁμίλιαν ὁ παῖς ἀρπάσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ὄψετο, καταλιπὼν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἱμάτιον· οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυνθόμενος καὶ ἐπιταθάζων τὸ γεγονός, καὶ αὐτός ποτε ἔφη τούτῳ κερῆσθαι τῷ παιδί, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι· τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκολασίαν καταφρονηθῆναι. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἥλιου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τὸ πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινετιζόμενος· Ἥλιος κτλ. — V. 2 Φιλοῦντι ἑτέραν, Β φιλοῦντι ἑταῖραν. Haec verba mendosa esse iure censuit Meineke. — V. 3. Βορῶς, Β βορῶς. — V. 4. σπείρων, Hecker πειρῶν. — Hieronymus peripateticus, ex quo Athenaeus haec descripsit, non videtur satis locuples auctor esse, quare si quis et narratiunculam fictam et epigramma hoc subditicium censeat, haud adversabor.

5.

᾽Ωιδὴν Ἡροδότῳ τεύξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὦν
πέντ' ἐπὶ πενήκοντα

ΠΑΙΑΝ ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

574

6.

Philostr. Iun. Imag. 13, ubi Sophoclis describit imaginem apibus circumvolitantibus: Ἀσκληπιὸς δὲ οἶμαι οὗτος ἐγγὺς παιᾶνά που παρεγγυῶν γράφειν καὶ Κλυτομήτης (Ο κλυτομήτης) οὐκ ἀπαξιῶν παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι βλέμμα τε αὐτοῦ πρὸς σέ φαιδρότητι μεμιγμένον τὰς παρὰ μικρὸν ὕστερον ἐπιξενώσεις αἰνίττεται. ubi scribendum κλυτόμητις, ut est in Hymno Homérico XX 1: Ἡφαιστον κλυτόμητιν ἀείσω. adde Anthol. Plan. IV 43, 1 et epigramma Megaricum C. Inscr. I 1066. Aperte igitur Philostratus indicat hoc nomine Aesculapium a Sophocle in paeane ornatum esse. Comparandus titulus, qui extat Romae in aedibus Vaticanis (Corp. Inscr. III 5973 c):

Νουσολύτα, κλυτόμητι, φερέσ(βιε, δέσποτα Παιάν),
σὴ δύναμις κακόεργον ἀνακρο(ύει παρανοίαν)
ἀνθρώπων, τρομέει τε παλίν(τροπος οὐλεμένη κήρ)
Ἴδης τ' εὐρυθέμεθλος, ὅταν ζῶα(ρκὲς ἄνεσμα)
ἀντανύσης, βιοδῶτα, φερεσσιπό(νοισι βροτοῖσιν.)

Fr. 5. Plut. an seni sit resp. ger. c. 3: τουτί δὲ ὁμολογουμένως Σοφοκλέους ἐστὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον ᾽Ωιδὴν κτλ. Elegia fuisse videtur, ᾗδὴν poeta dicit (cf. Solon. fr. 1), sed breviuscula, hinc Plutarchus ἐπιγραμμάτιον appellat. Poeta cum ipse quot annos tunc fuerit natus, testificetur, fortasse etiam Herodoti amici aetatem indicaverat, ac possis verum in hunc modum reintegrare πέντ' ἐπὶ πενήκοντ' ὄντι δις εἴκοσ' ἐτῶν (etiam in Homericis carminibus εἴκοσι elisionem admittit), ut Herodotus natus fuerit Ol. 74, 4: neque obstat Pamphilae testimonium, quae historici natales Ol. 74, 1 adscripsit; cum Ol. 74 natum esse fide dignos auctores tradere repperisset, tralaticio more ad primum annum rettulit. Misit autem Sophocles elegidium ad Herodotum eo tempore, quo ab Atheniensibus praetor creatus Samio bello interfuit, cuius belli tempora cum poetae natalibus commode possunt conciliari. Videtur tragicus dixisse, se annos quinquaginta quinque natum nunc primum ad rem publicam accedere; poematum cum satis esset notum, Plutarchus tantum principium adscripsit; poterat autem commode hoc exemplo uti, ut ostenderet etiam aetate proveciores idoneos esse ad rem publicam gerendam, quamvis Sophocles tunc nondum senex fuerit.

νῦν οὖν πάντα δόμον, γενέτα(ς τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα)
σῶξε, μάκαρ Παιάν, ἀκεσώδυν(ε, δῶτορ ὑγείας.)

Kaibel Epigr. 1026 detrimenta passim aliter refecit quod cum sero animadverterem, non licuit singillatim hic percensere. V. 1 supplevit Welcker Syll. epigr. 135. V. 2 refinxit Franzii supplementum ἀνακρούει τ' ἐπίνοιαν. V. 3 scripsi παλίντροπος οὐλομένη κήρ, Welcker παλίντροφος αἴσ' ὀλοή σε, Franz πάλιν καὶ τάρατος εὐρύς. V. 4 scripsi ζωαρκῆς ἄκεσμα (sive ζωαρκέ' ἴασιν malis) ἀντανύσης, quod verbum ab ἀνύω, non τανύω descendit. Welcker ζωάγρια κῦρσας, Franz ζωάγρια νούσων. V. 5 supplevit Franz, Welcker φερεσσιπόνου νόσου ἄλκαρ. V. 6 γενέτας scripsi, ubi Franz γενέταν τε καὶ ἀγλαὰ τ., Welcker γενετήρα καὶ ὄλβια τ. V. 7 de mea coniectura redintegravi (nisi malis δ. ἐάων), ubi scribunt ἀκεσώδυννε, σῶξε, Πατρώνου. At quod in lapide legitur versu 8 ΠΑΤΡΩΙΝΟΥ non ad v. 7 est referendum, sed nomen est dedicantis (Πατρῶϊνος vel Πατροῖνος, vid. ib. n. 6649, latine *Patruinus*). Carmen novicii poetae esse manifestum, itaque non offendit φερεσσίπονος, ubi sibilans littera praeter rationem et usum antiquorum geminata est. Quod Aesculapius κλυτόμητις vocatur non est ex Sophoclis paeane repetendum, videtur enim hoc solenne dei indigitaementum fuisse. Neque Patruinus hos versus fecit aut faciendos curavit, sed adhibuit hymnum aliquem in Aesculapium, cuius generis carmina plura illis saeculis ferebantur, velut extat talis hymnus ap. Origen. adv. Haeret. p. 68. Alius hymnus legitur in titulo Attico (Corp. Inscr. I 510, adde nunc CIA. III 171):

Ἔργεο, Παιήων Ἀσκήπτιε, κοίρανε λαῶν,
Λητοῖδου σεμνῆς τε Κορωνίδος ἠπιόφρων παι·
ὑπνον ἀπὸ βλεφάρων σκεδάσας εὐχῶν ἐπάκουε 575
σῶν μερόπων, οἳ πολλὰ γεγηθότες ἰλάσκονται
σὸν σθένος, ἠπιόφρων Ἀσκήπτιε, πρῶτον, Ὑγείαν.
ἔργεο καὶ τὸν ὕμνον ἠΐε, κέκλυθι, χαίρει.

Clausulae v. 5 et 6 mendosae, culpa ut videtur lapidarii, nam v. 5 δῶτορ ὑγείας cum Hermanno scribendum (lenior, sed non satis apta Seidleri correctio πέμψον ὑγείαν), v. 6 κέκλυθι χαίρων requiritur, quod vidit Boeckh. Etiam hoc carmen novicium, id quod maxime arguit v. 4: σῶν μερόπων (quocum componas Lucian. Tragodopod. v. 193: Κλύε σῶν ἱερῶν μερόπων ἐνοπίας, μεγὰ σὸν κράτος, ὀλβιόφρον ποδάγρα) et v. 5 Ὑγείαν. Fortasse hi sex versus ex *Isodemi* hymno petiti sunt, de quo conf. Lucian. Encom.

Demosth. c. 27, ex quo loco nequaquam conficias in antiquorum poetarum numerum referendum esse Isodemum*).

Hunc Sophoclis Paeanem in *Aescularium* non solum Philostr. vit. Apollon. III 17: οἱ δὲ ἦδον ᾠδὴν, ὁποῖος ὁ παιᾶν ὁ τοῦ Σοφοκλέους, ὃν Ἀθήνησι τῷ Ἀσκληπιῷ ᾄδουσιν memorat (cf. etiam Suid. v. Σοφοκλῆς: καὶ ἔγραψεν ἔλεγειαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον καταλογάδην περὶ τοῦ χοροῦ), sed eundem respicit etiam Lucian. Encom. Demosth. c. 27: οὐδὲ γὰρ Ἀσκληπιῷ μείον τι γίνεται τῆς τιμῆς, εἰ μὴ τῶν προσιόντων αὐτῶν ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλυσόδημον τοῦ Τροίξηνιου καὶ Σοφοκλέους ᾄδεται. qui locus mire corruptus (vid. var. lect. ap. Iacobitzium) sic videtur corrigendus: εἰ μὴ προσιόντων τῶν εἰς αὐτὸν ποιησάντων παιᾶνα, τὰ Ἰσοδήμου τοῦ Τροίξηνιου καὶ Σοφοκλέους ᾄδεται, vel etiam ᾄσματα τὰ Ἰσοδ. Nam hoc dicit Lucianus: non minuitur Aesculapii honor si quando desunt poetae, qui novos paeanes in illum composuerint, et antiqua Isodemi et Sophoclis carmina repetuntur: quod firmant ea quae sequuntur, quae ita sunt scribenda: καὶ τῷ Διονύσῳ τὸ μὲν ποιῆσιν καινὴν ποιεῖν ἐκλείπεται, τὰ δὲ προτέροις συντεθέντα τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει τᾶ τὸν θεὸν δοκεῖν τετιμημέναι. atque Philostratus quoque testatur hunc paeanem etiam tum cani Athenis solitum esse. Fortasse autem Sophocles tum composuit, cum Athenae pestifero morbo laborarent, cf. Oed. Reg. v. 187: Παιᾶν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρος ὄμανλος. Et hinc orta fabula de Aesculapio poetam visente et hospitaliter excepto, vid. Plut. Num. c. 4. Et. M. 256, 5 et quae dixi in vita Sophoclis p. XX. — Cum Suidas plures Sophoclis paeanes commemoret, huc fortasse spectat, quod dicit Philostr. vit. Apoll. VIII 8: ἐννοήσας δὲ Σοφοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, ὃς λέγεται καὶ ἀνέμους θέλξει τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντας. ut is paeanem ad placandos ventos composuerit: cf. quae dixi in commentatione de vita Soph. p. XXI n. 88.

Ex Sophoclis aliquo carmine petiti sunt versus ap. Clem. Al. Str. V 726.

Οὐδὲ θεοῖς ἀνθαίρετα πάντα πέλονται
Νόσφι Διός· κείνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

*) Hunc Paeanem excipit in lapide hymnus Ariphronis εἰς Ἐπίγειον. denique additur carmen in Telesphorum: ubi anapaesti cyclii cum heroicis versibus consociantur. Hoc carmen satis illud quidem verbosum et mediocre alius poeta, sed aetate fortasse suppar ei, cuius paean in Aescularium praecedit, videtur composuisse: emendavit maximam partem Hermann Op. V 171 seq.

nam quod Clemens dicit: Σοφοκλῆς δὲ ὁ τραγωδοποιὸς λέγει, inde non sequitur haec ex tragoedia petita esse. Nauck subditicios censet hos versus, sed nihil inest, quod antiquo poeta sit indignum. — Ceterum de *Hymno* aliquo in *Τύχην* fortasse est 576 accipiendum, quod dicit Menander de encom. Rhet. Gr. IX 156: ὡσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφοκλῆς ὕμνησε διαπορῶν γένει. Ex hoc hymno conieci aliquando petitum esse anonymum fragmentum (vide infra *Fragm. adespot.*) ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 12, ubi lemma Σοφοκλέους ἐν Φαίδρας et praecedit et subsequitur, ut facile hoc loco Σοφοκλέους interciderere potuerit. Atque Parcae poterant commode invocari in hymno, qui Fortunae erat destinatus. Exstant apud eundem Stobaeum ib. I 6, 13 versus in Fortunae honorem lyricis numeris compositi, qui *Aeschylī* nomen prae se ferunt, a cuius ingenio plane abhorrent, itaque olim Aristoteli dedi, nunc inter fr. adespota recepi. — Plane aliena sunt versus heroici, quos Athen. XIII 592 A Sophocli tribuit: Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγωδοποιὸς ἤδη γέρον ὦν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἐταίρας ἱκετεύων οὖν τὴν Ἀφροδίτην φησί

Κλυθί μεν εὐχομένον, κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
τῆνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνήν,
ἢ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
ὦν ἰσχὺς μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

nam vetusta haec est cantilena, quae vulgo ad Homerum refertur (vit. Hom. p. 15), quam secundum illam fabularem narrationem Sophocles in suum usum vertisse dicitur*).

*7.

(Ἰλαδί μοι) κούρα περιώννυμε, μᾶτερ ἀλεξιπό(νου θεοῖο),
(Φοῖβο)ς ἀκείρεκόμα(ς σ' ἐ)ναρίθμι(ον ἠρωῖναις)
(θῆκ)ε· (σὺν) εὐεπ(ίαις δὲ . . .

Fr. 7. Lapis nuper Athenis prope Asclepieum repertus tituli fragmentum exhibet quod edidit Cumanudes (*Ἀθήναιον* V 340):

Σοφοκλέους
... κούρα περιώννυμε μᾶτερ ἀλεξιπό[νον ...
... ς ἀκείρεκόμα[ς ...]ναρίθμι ...
... ε ... εὐεπ ...

*) In vita Hom. v. 4 legitur: ὦν ὄρη μὲν, Eustath. autem Od. 1968, 41: τὸ αἰδοῖον . . . καὶ οὐρά· . . . δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς τῶν γερόντων οὐραὶ μὲν ἀπ. θ. δὲ μενοινᾷ. neque tamen huc retulerim quod Photius dicit 361, 16: οὐράν· αἰδοῖον· Σοφοκλῆς, sed puto hoc ex dramate satyrico petitum esse.

Carmen Sophocleum, cuius exordium recuperavimus, quemadmodum Ariphronis legimus εἰς ὑγίειαν, posteriore aetate in lapide inscriptum ornatat fanum Aesculapii, sed ambigo, utrum nobilis ille paean fuerit, id quod Cumanudes censet, an peculiare carmen in honorem matris Coronidis, siquidem Sophocles plures paeanes condidisse fertur. Super sunt tres versus, ut εἰσθεσις, qua usus est lapidarius, arguit, magnitudine dispares, v. 1 quemadmodum supplevi, duobus colis pedum quaternorum dactylico et logaoedico constat, v. 2 hexameter, v. 3 tetrameter dactylicus, ut videtur, fuit. Versus probabiliter mihi videor redintegravisse; Bücheler v. 1 ὦ Φλεγύα κόρυα scripsit, v. 2 Φοῖβος ἀκείρεκόμας ἂν ἐναρίθμιον. Aesculapius ἀλεξίπονος μερόπεσσι dicitur etiam in paeane eodem loco reperto; σὺν εὐπέαις, sive quis singularem numerum praecoptet, est bonis omnibus, vocabulo εὐπέια utitur Soph. Oed. R. 932. — Edidit iterum secundum novum apographum Dittenberger CIA III add. n. 171 g, unde repetiit Kaibel Mus. Rh. XXXIV 207. V. 2 novum exemplum post ἀκείρεκόμας exhibet III ἐναρίθμι, v. 3 εἰ | ενεπ. Dittenberger poetarum principi versus abiudicat, Σοφοκλέους nomen esse dedicantis, id quod parum est credibile, quandoquidem neque patris neque tribus nomen additum. Sane inter hos versus et novitias cantilenas, quarum reliquiae in Aesculapii fano Athenis repertae sunt, similitudo quaedam intercedit, quandoquidem novellos poetas Sophoclis carmina imitatos esse consentaneum est. Kaibel quoque Dittenbergero adversatur. Quod si integrum esset carmen servatum, omnis dubitatio procul foret: nunc propter tenues reliquias non licet veritatem ad liquidum explorare. — Spes, quam Cumanudes conceperat, fore ut aliae reliquiae Sophoclei carminis in lucem prodirent, irrita fuit, sed praeter fragmenta alius hymni in Aesculapium, quae promisit se alio tempore editurum esse (Aθήν. VI 145) eodem loco repertus est paean Macedonis sive Macedonii (Aθήν. VI 143) quem infra Carm. Popul. 47 proponam, et carmen a Diophanto Sphettio dedicatum (Aθήν. VI 141), quod hic subiicio:

Διοφάντου Σφητ(τίου)

- Τάδε σοὶ ζάκορος φίλιος λέγω,
 Ἀσκληπιέ Δητοῖδον παῖ·
 πῶς χρύσειον ἐς δόμον ἔξομαι
 τὸν σὸν, μάκαρ ὦ πεποθημένε,
 5 θεῖα κεφαλᾷ, πόδας οὐκ ἔχων,
 οἷς τὸ πρὶν ἐς ἱερὸν ἦλυθον,
 εἰ μὴ σὺ πρόφρων ἐθέλοις ἐμέ
 ἰασάμενος [π]άλιν εἰσάγειν,
 ὅπως σ' εἰδῶ τὸν ἐμὸν θεόν,
 10 τὸν φαιδρότερον χθονὸς εἰαρινᾶς.

*

- τάδε σοὶ Διοφάντος ἐπεύχομαι
 σῶσόν με μάκαρ σθεναρότατε,
 ἰασάμενος ποδάγραν κακὴν,
 πρὸς σοῦ πατρός, ὦ μεγάλ' εὐχομαι.
 15 οὐ γὰρ τις ἐπιχθονίων βροτῶν
 τοιῶνδε πόροι λύσει ἀλγέων.
 μόνος εἰ σὺ, μάκαρ θεῖε, σθένων.
 σὲ γὰρ θεοὶ οἱ παντεῖροχοι
 δῶρον μέγα τὸν φιλελήμονα
 20 θνητοῖς ἔπορον λύσει ἀλγέων.

*

[Σῆς] μάκαρ ὦ Παιῶν Ἀσκληπιέ, σῆς ὑπὸ τέχνης
 [ἰα]θεῖς Διοφάντος ἀνιάτων κακῶν ἔλκος,
 οὐκέτι καρμινόπους ἔσφρῶ μένος, οὐδ' ἐπ' ἀκάνθας
 24 ὡς ἀγρίας βαίνων, ἀλλ' ἀρτίπους, ὥσπερ ὑπέστης.

Ties partes carminis in lapide asteriscis diremtae sunt. Iterum edidit Dittenberger CIA. III add. n. 171 a, repetiit Kaibel Mus. Rhen. XXXIV 120. — V. 2. παῖ, Dittenberger παῖ requirit, sed syncope admissa nihil habet offensionis, neque anapaestus v. 10 extremo loco iambi ascitus tentandus, eadem varietate numerorum Philostratus usus in hymno in Thetidem, vide infra III p. 1321 ed. 3. Perperam Kaibel logaoedicos hos versiculos clodos anapaestos appellat et Wilamowitzio auctore inventionis laudem ad Lucianum refert. — V. 8. πάλιν Cumanudes, in lapide est BIAAIN. — V. 21. σῆς supplevi, ὦ Cumanudes. Dittenberger τρισμῆκαρ scripsit, Kaibel σὸν μάκαρ, referens ad ἔσφρῶ μένος v. 23. — V. 23. ἔσφρῶ μένος scripsi, Cumanudes ἔσορώμενος, sed desideramus in novissimo carmine verbum, cum in fine carminis nihil deesse videatur; animadvertit hoc Cumanudes, sed quod ἔσορώ μένος divisim scripsit, non satisfacit. Formam contractam ἔσφρῶ pro εἰσφρέω satis tuetur καὶ τούτους πάντα καταδῶ CIGr. I 539 i. e. καταδέω, alia id generis, de quibus dixit Cobet Var. Lect. II 529.

I O N.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

.. Θυρσοφόροις μέγα πρεσβέων Διόνυσος·
 αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων,
 αἱ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλίσαι τε ἀνάκτων,
 ἔξ οὗ βοτρυνέσσ' οἴνας ὑποχθόνιον
 5 πτόρθον ἀνασχομένη θαλερωῶ ἐπτύξατο πήχει
 αἰθέρος. ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πνικιοὶ
 παῖδες φωνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλω,
 πρὶν δὲ σιωπῶσιν· πανσάμενοι δὲ βοῆς

Ion. Fr. 1. Athenaeus X p. 447 D: Τῷ δ' ἡμετέρῳ χορῷ (sic Dindorf, libri χρόνῳ) οἶνος φίλος ἂν θυρσοφόροις (sic Casaubonus, libri θυρσοφόρος) μέγα πρεσβέων Διόνυσος, φησὶν Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, αὕτη γὰρ κτλ. Dixit de his Ionis elegiarum fragmentis Osann Beiträge zur Litteratur I 68 seqq. — V. 1. θυρσοφόροις recte Casaubonus, verum non recte cum φίλος iunxit, hunc proetae versum fuisse ratus: Θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρ. Διόν., sed potius θυρσοφόροις ad πρεσβέων referendum, cf. Soph. Inach. fr. 1: Ἴναχε . . . μέγα πρεσβέων Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς. Leutsch versum supplevit Ὡ ἀνα, θυρσοφόροις κτλ. Meineke etiam quae praecedunt Ioni tribuit . . . χορῷ δ' ἡμετέρῳ φίλος ἂν Οἶνος, θυρσοφόροις κτλ. — V. 2. αὕτη Dindorf, vulgo αὐτῇ, Leutsch ἐκ σοῦ coniecit. — λογίων, λόγων C, haud dubie corruptum, olim conieci λογίων, ut λογία idem significet quod σύλλογος, sed non satisfacit, fortasse scribendum: αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῆ λογία. Heckero ea quae sequuntur vitium contraxisse videntur, itaque scripsit: λογίων ἐν τε Πανελλήνων ἀγοραῖς θαλίαις τε ἀνάκτων, Hartung vero σοφιῶν, αἱ δὲ Παν. κτλ. Meineke, qui λογίων tuetur, ἂν (i. e. ἀνά) τε Πανελλήνων ἀγορὰς θαλίαις τε suspicatur. — V. 4. βοτρυνέσσ', B βοτρυνέουσ'. — V. 5. ἐπτύξατο Casaubonus, ἐπιτήξατο BVL, ἐπήξατο C, ἐπορέξατο Lobeck, ὑπορέξατο Hartung. — V. 6. αἰθέρος haud dubie corruptum, conieci αἰγέρον i. e. αἰγείρον, quam formam tuetur Et. M. 28, 40 allato hoc versu Κατ' αἰγέρον ἔφρυσαν εὐγενέστεραι. Osann post πήχει interpungens legit ἀνθεος ὀφθαλμῶν δ'. — V. 8. σιωπῶσιν B. σιωπῶσι PVL.

νέκταρ ἀμέλγονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισιν,
 10 ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές·
 τοῦ θαλία φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροὶ τε·
 τῶν δ' ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν. 578
 τῷ σὺ, πάτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
 ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρῦτανι,
 15 χαίρε· δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
 πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

2.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε·
 ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἴνοχοοι θέραπες
 κινράντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρυσός.

V. 9. μόνον, Iacobs ποτόν, Meineke πόνον, fort. μένος. — V. 10. ξυνὸν, P ξυνός. — V. 12. τῶν δ' Hartung, vulgo τῶν, Hermann coni. ἐνθ', quod non satis facit Meinekio, qui distichon omissum esse putat. — V. 13. τῷ scripsi, vulgo τοῦ. — V. 14. εὐθύμων, B εὐθύμων. — πρῦτανι, B πρῦτανε. — V. 15. distinguebatur αἰῶνα καλῶν, ἐπιήρανε, ἔργων quod correxit Osann, contra Schneidewin ἐπιήρανον coni., Hecker scripsit δίδου δ' ἄρ' Ἴωνα. — V. 16. πίνειν, P πίνει.

Fr. 2. Athen. X 463 B: καὶ Ἴων δ' ὁ Χίος φησὶν· χαιρέτω κτλ. — V. 2 et ex parte v. 3 etiam affert XI 496 C: Προχύτης· εἶδος ἐκπώματος . . . Ἴων δ' ὁ Χίος ἐν ἐλεγείοις· Ἡμῖν . . . κινράντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. — V. 2. κρητῆρ' posteriore loco VL, κρητῆρι APC, κρητῆρ libri priore l. — οἴνοχοοι, altero l. PVL οἴνοχοοι. — θέραπες, priore l. P ἔρατες, altero C θεράποντες. — V. 3. προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, priore loco προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέοις. Deinde Iacobs coni. κινράντων· προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ἕκαστος οἶνον ἔχων διερόν, cui coniecturae vel alter Athenaei locus adversatur, quamquam sane vel sic locus difficultate aliqua laborat: nam solebant aquam ex hydria, vinum ex amphora craterae infundere: hic vero epichysis utuntur ad vinum temperandum. Aperte depravata sunt, quae sequuntur. Bentley coniecit ὁ δ' ἕκαστος . . . χειροῖν ἰζέτω κτλ., Lobeck ὁ δὲ κρήσας . . . χειροῖν νιζέτω κτλ., Toup ὁ δὲ Χρύσης . . . χειροῖν, ego olim proposui ὁ δὲ Χρυσός . . . χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος (vel ἐκ δέπας) ac similiter Ossan. Χρυσός autem, quamvis non tantum servorum fuerit nomen (Aristoph. Vesp. 1251), sed etiam ingenuorum hominum (cf. λόγος πρεσβευτικός, qui Thessalo Hippocratis filio tribui solet, ubi de Chryso, Nebri Coi filio, qui in Crissae urbis expugnatione primus murum conscendit, valde memorabilia leguntur), tamen non est verisimile hic unum aliquem sive ex ministris sive ex convivis nominatim appellari. Stoll ὁ δὲ Χρυσός νίτρον ἔχων κτλ., Hartung κινράντων προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ὁ Χρυσός οἶνον τ' ἐγγεῖτω νιζέτω ἐν τ' ἔδαφος. Denique Haupt, qui in proemio lect. Berol. 1862—3 de his versibus copiose disputavit, multa molitus scripsit ὁ δὲ χρυσοῦ οἶνον ἔχων χειροῖν ἰζέτω εἰς ἔδαρον, de Lacedaemoniorum rege Ionis hospite interpretatus. Mihi scribendum videtur: ὁ δὲ χρυσός οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω ἢ κ' ἔδαφος. Aurea enim phiala sive poculo ad libandum utuntur, quemadmodum etiam in sacris aquam lustralem aureo vasculo

- οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
 5 σπένδοντες δ' ἀγνώως Ἡρακλέϊ τ' Ἀλκμήνῃ τε
 Προκλέϊ Περσεΐδαις τ' ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι
 πίνωμεν, παίζωμεν ἔτω διὰ νυκτὸς αἰοιδή,
 ὄρχεῖσθω τις· ἐκῶν δ' ἄρχε φιλοφροσύνῃς.
 ὄντινα δ' εὐειδῆς μίμνει θήλεια πάρευνος,
 10 κείνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται.

3.

Ἐνδεκάχορδε λύρα, δεκαβάμουνα τάξιν ἔχουσα,
 τὰς συμφωνούσας ἀρμονίας τριόδους
 πρὶν μὲν σ' ἐπιτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
 Ἕλληνες σπανίαν μουσαν ἀειράμενοι.

4.

Ὡς ὁ μὲν ἠγορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
 καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,

infundere solebant, vid. Andocid. in Alcib. 29. Hesych.: *Χρυσορανὶς ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν ἔχειν.* — V. 5. *σπένδοντες*, omnino *σπεύσαντες* requiritur: nonnullorum verborum praesens tempus vice aoristi usurpari solet, sed non meminī, me aliud verbi *σπένδειν* exemplum legere: atque si quemadmodum hic prioris enuntiati sententia repetitur, plane aoristus requiritur. — V. 5. *Ἡρακλέϊ* scripsi, v. *Ἡρακλεῖ*, B *Ἡρακλῆ*, nisi forte quis credat poetam cum libationem sollennem describat consulto versum ex meris spondeis panxisse. — V. 9. *μίμνει*, fort. *μίμνη*. — V. 10. *κυδρότερον*, B *ἀνδρότερον*, unde Dindorf coni. *ἀδρότερον*, poterat *ἀβρότερον*, sed lectio cod. B nullius est momenti. — *πίεται*, Meineke P. Com. III 516. coni. *πιέτω*.

Fr. 3. Euclides Introd. Harmon. p. 19. Meibom.: *Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ φθόγγου χρωῶνται τῷ ὀνόματι (τόνος) οἱ λέγοντες ἐπιτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων. ὁ μὲν γὰρ φησὶν . . . ὁ δὲ ἐν δεκαχόρδῳ λύρα. (λύρα vulgo om., add. Bryenn.) τὴν δεκαβάμουνα κτλ.* Eadem Pappi nomine leguntur in Cram. An. Par. I 56, 10. — V. 1. *ἐνδεκάχορδε λύρα* scripsi, ut sint Ionis verba: nam Timotheum respicit, cuius lyra undecim chordis instructa tribus constabat tetrachordis, ita ut essent decem intervalla, *δεκαβάμων τάξις*. Hermann ἐν *δεκαχόρδῳ δ' αὖ* scripsit, sed recte deinde articulum τὴν delevit. — *ἔχουσα* Meibom., *ἔχεις ἀεὶ* Pappus et Pena, *ἔχεις ἂν* cod. Cor., *ἔχειν ἀεὶ* Bryenn. — V. 2. *τριόδους, τριῶδους* Papp. Bryenn. — V. 3. *μὲν σ'* Pappus et Bryennius, codd. *πρὶν μὲν οὖν* vel *πρὸς μὲν ἄρ'*. — *διὰ τέσσαρα*, in proecdosi scripsi *δις τέσσαρα*. — V. 4. *σπανίαν*, Schneidewin *σπανίην*, tunc etiam v. 1 *λύρα*, v. 2 *ἀρμονίας* ad eundem modum corrigenda; et sane fr. 4, 1 *ἠγορέῃ*, 4, 3 *Πυθαγόρης* libri firmant. — *ἀειράμενοι* de vitio suspectum, fort. *ἀθυρόμενοι*.

Fr. 4. Diog. Laert. I 120: *Ἴων δ' ὁ Χίτος περὶ αὐτοῦ (Φερειῶδου) φησὶν· Ὡς ὁ μὲν κτλ.* — V. 1. ὡς Nieberding, v. ὡς. — V. 2. *ψυχῇ*, vitium aliquod hic delitescere videtur.

εἶπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

5.

Αὐτὰρ ὄγ' ἐμμαπέως τὸν ὀρίανον ἐν χειρὶ κεύθει.

6.

580

Τὴν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων.

7.

Athen. X 436 F: καὶ αὐτὸς δὲ (Ἴων) ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν
μὲν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας, Τελέου δὲ θυγατρὸς.

8.

Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδη, ἐν γνάλοισιν
Πιερίας τὸν αἰὲ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὦν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
ἴσον Ὀμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

V. 3. Πυθαγόρης, cod. Mon. Πυθαγόρας. — ἐτύμως, Hartung ἐτύ-
μους. Ceterum Goettling (in script. acad. 1851) putat Ionem respexisse
his versibus ipsius Pherecydis quod fertur epigramma apud Diog. L.,
quo carmine ille Pythagorae praeclaram virtutem vaticinatus esse dici-
tur: Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δὲ τι πλεῖον (Cobet πάσχω),
Πυθαγόρῃ τῶμῳ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἀπάντων ἔστιν (scr. ἔσται)
ἀν' Ἑλλάδα γῆν· οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.

Fr. 5. Athen. II 68 B: ὅτι εἴρηται ἀρρενικῶς . . . ὁ ὀρίανος . . .
Ἴων· αὐτὰρ ὄγ' κτλ. — χειρὶ, CD χειρὶ. Huc videtur referendum Et.
M. v. ὀρίανος 630, 48 ubi scribendum: καὶ θηλυκῶς μὲν εὔρηται παρὰ
Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, ἀρρενικῶς δὲ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν
Φαρμακομάντει (καὶ παρὰ Ἴωνι) ἐν ἐλεγείοις, οὐδετέρως δὲ παρὰ
Ἀμειψίᾳ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀταλάντῃ.

Fr. 6. Plut. vit. Thes. 20: ἔνιοι δὲ καὶ τεκεῖν ἐν Θησέως Ἀριάδ-
νην Οἰνοπίωνα καὶ Στάφυλον, ὧν καὶ Ἴων ὁ Χιὸς ἔστι περὶ τῆς ἐαν-
τοῦ πατρὶδος λέγων· τὴν ποτε κτλ.

Fr. 8. Anth. Pal. VII 43: A εἰς Εὐριπί ἴωνος (ita etiam ap. Iriarte
96 et 161); sed cum epigramma in Euripidem mortuum ab Ione Chio
non potuerit scribi, Bentley Βίωνος vel Δίωνος coniecit. Sed videtur
epigramma ad Ionem *Ephesium rhapsodum* referendum, quem maxime
consentaneum est, Euripidem Homero aequiparare ausum esse. — V. 1.
μελαμπετάλοις Lobeck, μελαμπέπλοις vulgo, Hartung μελαμπεδίους,
possis μελαμφύλλοις. sed Lobeckii emendatio potior est. Eodem mendo
laborat Anth. P. VII, 321 καὶ γὰρ αἰὲ πέπλον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
ubi corrector γρ. πρέμνον quae prava est coniectura; scribendum αἰε-
πέταλόν σοι ἀν. ἐλαίην. — γνάλοισιν P a m. pr. Plan., γνάλοισι P
corr. — V. 2. αἰεὶ, P αἰεὶ.

ΜΕΛΗ.

9.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

.....
 Λ Ο _ _ _ Λ Ο Ο _ _ _ Λ Ο Ο _ _
 Ο Λ _ _ _ Λ Ο _ _ _ Λ Ο Ο _ _ Ο Ο
 Ι Χ _ _ _ Λ Ο Ο _ _

....."Αδαμον 581

παῖδα, ταυρωπόν, νέον οὐ νέον, ἥδιστον πρόπολον
 βαρυγδούπων ἐρώτων, οἶνον ἀερόσινον,
 ἀνθρώπων πρύτανιν.

10.

_ _ Λ Ο Ο _ _ Ο Ο _ _ _
 Λ Ο Ο _ _ Ο Ο _ _ Ο Ο _ _ _ Λ Ο Ο _ _ Ο Ο Ο

Ἄωιον ἀεροφοίταν

ἀστέρα μείναμεν ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

11.

Schol. Apoll. Rh. I 1165: Καὶ Ἴων ἐν διθυράμβῳ ἐκ μὲν τοῦ πελάγους αὐτὸν (Αἰγαίωνα) φησὶ παρακληθέντα (ὑπὸ Θετίδος) ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία· Θαλάσσης δὲ παῖδα. Cf. Eudoc. 29 et 91.

12.

Argum. Soph. Antig.: Στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωίδα ἱστορούμενα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἴων ἐν τοῖς

Fr. 9. Athen. II 35 E: Ἴων δ' ὁ Χίος φησιν· Ἄδαμον κτλ. Haud dubie locus ex dithyrambis petitus, non tamen integer, ut videtur, servatus. — V. 1. ἄδαμον, fort. ἄδαμον. — V. 3. βαρυγδούπων, Hartung πανυγροπῶν, cum potuisset multo probabilius ἡδίστων (ἄδίστων) πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων conicere, neque vero haec correctio videtur necessaria. — ἀερόσινον Casaubonus, Β ἀερόσινον, vulgo ἀερόσινον, M. Schmidt ἀερόσινον.

Fr. 10. Schol. Arist. Pac. 835: Ἴων ὁ Χίος διθυράμβων καὶ τραγωδίας καὶ μελῶν ποιητής. ἐποίησεν δὲ ᾠδὴν, ἣς ἡ ἀρχὴ Ἄωιον κτλ. φαίνεται δὲ τετελευτηκῶς ἐκ τούτων. Παίζων οὖν ὁ Ἀριστοφάνης ᾠδὸν αὐτὸν φησιν ἀστέρα κληθῆναι. Eadem Suid. v. διθυραμβοδιδάσκαλοι. — V. 1. Ἄωιον scripsi, legebatur ᾠδὸν. — ἀεροφοίταν, ἡεροφοίταν Rav. Suid., ἀμεροφοίταν Bentley. — V. 2. μείναμεν Bentley, μῆνα μὲν Rav. Suid., μείναμεν Ven. Ald. — λευκοπτέρυγα, ap. Suid. BVE λεπτή πτέρυγι. Dithyrambi esse hoc initium ex Aristophane conicias.

διθυράμβοις καταπρησθῆναι φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους.

13.

Schol. Eurip. Andr. 631: ἄμεινον ᾠκονόμεται ταῦτα παρὰ Ἰβύκῳ· εἰς γὰρ Ἀφροδίτης ναὸν καταφεύγει ἢ Ἐλένη κάκειθεν διαλέγεται τῷ Μενελάῳ· ὁ δ' ὑπ' ἔρωτος ἀφήσει τὸ ξίφος (ad hunc modum restituendus locus, vid. Ibyci fr. 35): τὰ παρὰ π . . . δ . . . κ . . . καδ . . . ιχίνος ἐν διθυράμβῳ φησίν. Novissima haec non expedio (Dindorfii coniectura τὰ παρὰ Πινδάρῳ parum verisimilis), nisi quod (Ἴων) ὁ Χίος scribendum suspicor, qui poeta videtur in dithyrambo eandem famam narravisse.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

14.

Pausan. V 14, 9: Ἴωνι δὲ οἶδα τῷ Χίῳ καὶ ὕμνον πεποιημένον Καιροῦ· γενεαλογεῖ δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ νεώτατον παίδων Διὸς Καιρὸν εἶναι.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΣΚΥΘΙΑΔΗΝ.

15.

Paroemiogr. ap. Miller Misc. 364: Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι . . . ὅ τι γὰρ τούτοις ἐχρήσθη καὶ οὐ Μεγαρεῦσιν, καὶ Ἴων μέμνηται ἐν τῷ εἰς Σκυθιάδην ἐγκωμίῳ.

16. 582

1 0 0 _ 0 0 _
 0 0 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ _
 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _
 0 0 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 1 0

Οὐδέ γε σῶμα τυπείς
 διφνεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,

Fr. 16. Philo Ind. 885 C (ed. Francof. 1691): Τοῦ δὲ περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐναγωνίου μέμνηται καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων διὰ τούτων· Οὐδ' ὄγε κτλ. V. 1. οὐδέ γε scripsi, legebatur οὐδ' ὄγε, sed geminatum ὄγε v. 1 et 4 non ferendum. V. 1 et 2, quos antea coniunxi, ut hepta-

ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
θάνατον δ' ὄγε δουλοσύνας προβέβουλεν.

metrum dactylicum esset, nunc malui dirimere. Ceterum fortasse hic locus ex tragoedia aliqua petitus, quod etiam Philo significare videtur. Meineke ad tragoediam, quae *Phoenix* inscripta fuit, retulit, in fragmento, quod Schol. Aristoph. Ran. 706 servavit, heptametrum dactylicum ad huius loci similitudinem restituens:

Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος (ἢ τρόπον), ᾧ πολιῆται.

— Ex lyrico carmine potest petitum esse quod legitur ap. Plut. Qu. Symp. VI prooem.: Τιμόθεον τὸν Κόνωνος . . . ὡς ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δειπνῶν ἀναλαβὼν ὁ Πλάτων ἐδείπνισεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, μουσικῶς καὶ ἀφελῶς ταῖς ἀφλεγμάντοις, ὧς φησιν ὁ Ἴων, τραπέζαις. Minus constat quo pertineant alia, velut quod Phot. 92, 10 (Zonar. 1045) exhibet: Θίασος· τὸ ἀθροίζομενον πλῆθος ἐπὶ τέλει καὶ τιμῇ θεοῦ· οὕτως Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν. Ἴων δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος τάττει τὸ ὄνομα. — Ioni vindicare studuit Kirchhoff tria epigrammata pilis in Cimonis et Atheniensium honorem inscripta de quibus dictum est ad Simonidem p. 1190 ed. 3.

MELANTHIUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεχροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

2.

Plut. vit. Cim. c. 4: Κίμων ὁ Μιλτιάδου μητρὸς ἦν Ἡγη-
σιπύλης, γένος Θωράτιης, θυγατρὸς Ὀλόρου τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τοῖς
Ἀρχελάου καὶ Μελανθίου ποιήμασιν εἰς αὐτὸν Κίμωνα γεγραμμένοις
ιστόρηται.

3.

Plut. vit. Cim. c. 4: οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅλως φαίνεται τοῖς περὶ
τὰς γυναῖκας ἐρωτικοῖς ὁ Κίμων ἔνοχος γενέσθαι· καὶ γὰρ Ἀστε-
ρίας τῷ γένει Σαλαμινίας καὶ πάλιν Μνήστρας τινὸς ὁ ποιητὴς Με-
λάνθιος μνημονεῦει πρὸς τὸν Κίμωνα παίζων δι' ἐλεγείας σπου-
δαζομένων ὑπ' αὐτοῦ.

Melanthius. Fr. 1. Plut. vit. Cim. c. 4: Ὁ δὲ Πολύγνωτος οὐκ
ἦν τῶν βαναύσων οὐδ' ἀπ' ἐργολαβίας ἔγραφε τὴν στοάν, ἀλλὰ προῖκα,
φιλοτιμούμενος πρὸς τὴν πόλιν, ὡς οἱ τε συγγραφεῖς ἱστοροῦσι καὶ Με-
λάνθιος ὁ ποιητὴς λέγει τὸν τρόπον τοῦτον· Αὐτοῦ κτλ. Goettling
suspiciatus est hoc distichon inscriptum fuisse in porticu ποικίλῃ, atque
epigrammatis huius etiam alias reliquias superesse. sed vide Keil Mus.
Rhen. XVIII 53 seqq. — V. 2. κόσμησ' libri, κόσμησε καὶ Steph. —
ἀρεταῖς Reiske, libri ἀγοραῖσι(ν), nisi quod cod. Med. γραφαῖσιν. Neque
tamen Reiskii correctio satisfacit, requiro ἔργασιν ἡμιθέων vel tale quid.

ARCHELAUS.

1.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Ἀήλος δ' ἐστὶ καὶ πρὸς Ἴσοδικὴν τὴν Εὐρουπτολέμον μὲν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους, κατὰ νόμους δ' αὐτῶ συμβιώσασαν ὁ Κίμων ἐμπαθέστερον διατεθεὶς καὶ δυσφορήσας ἀπόθανούσης, εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι ταῖς γεγραμμέναις ἐπὶ παρηγορίᾳ τοῦ πένθους ἐλεγείαις πρὸς αὐτόν, ὧν Παναίτιος ὁ φιλόσοφος οὔεται ποιητὴν γεγονέναι τὸν φυσικὸν Ἀρχέλαον, οὐκ ἀπὸ τρόπου τοῖς χρόνοις εἰκάζων.*

2.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Κίμων ὁ Μιλτιάδου μητρὸς ἦν Ἠγησιπύλης γένος Θοράτης, θυγατρὸς Ὀλόρου τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τοῖς Ἀρχελάου καὶ Μελανθίου ποιήμασιν εἰς αὐτὸν Κίμωνα γεγραμμένοις ἱστόρηται.*

XXII.

HIPPO.

*Ἴππωνος τόδε σῆμα, τὸν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἐποίησεν Μοῖρα καταφθίμενον.*

Hippo. Epigramma legitur ap. Clem. Alex. Protrept. 48: *οὐ νέμεις τοίνυν οὐδὲ Ἴππωνι ἀπαθανατίζοντι τὸν θάνατον τὸν ἑαυτοῦ· ὁ Ἴππων γὰρ οὗτος ἐπιγραφῆναι ἐκέλευσε τῷ μνήματι τῷ ἑαυτοῦ τόδε ἐλεγείον· Ἴππωνος κτλ. Item Alex. Aphrod. in Aristot. Met. I 3 (T. IV 534 ed. Bekk.). Apparet hoc epigramma non ab ipso Hippo composuit, sed ab alio quo ad ridendum philosophum factum. — Ex epigrammate in eundem Hipponem fortasse petitus est versus:*

Ποιλυμαθησοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν.

ap. Athen. XIII 610 B: *Ἴππων ξφη ὁ ἄθεος, quem versum leviter immutatum Timon Sillis suis inseruit. Nam quod olim existimavi, Hipponem opus suum de rerum natura versibus conscripsisse, non iam verisimile arbitror.*

EMPEDOCLES.

1.

"Ακρον ἰητρον "Ακρων', 'Ακραγαντίνου πατρὸς ἄκρου,
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

2.

Πανσανίαν ἰατρον ἐπόνυμον, 'Αγχίτου υἱόν,
τόνδ' 'Ασκληπιάδην πατρὶς ἔθαψε Γέλα·

Empedocles. Ep. 1. Diog. Laert. VIII 65: Πάλιν δ' "Ακρωνος τοῦ ἱατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς κατασκευὴν πατρῶου μνήματος διὰ τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τὰ τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς καὶ τι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγείον; ἢ τοῦτο· "Ακρον κτλ. τινὲς δὲ τὸν δευτέρου στίχου οὕτω προφέρονται· ἀκροτάτης κρημνῆς τύμβος ἄκρος κατέχει. τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι. Adde Hesych. Miles. 24 (ubi ἱατρον), Walz Rhet. III 641 (ubi 'Ακραγαντίνου et v. 2 κρημνὸς ἀήρ) et Suid. v. "Ακρων. Sine auct. nom. affert Eust. Od. 1634, 12 ἄκρων' ἱατρον ἄκρον ἀκραγαντίνων. Respicit huc fort. Plin. Hist. Nat. XXIX 5. Quae narrantur de huius epigrammatis origine, utrum ficta sint an reapse acciderint, ambigi potest: sed quamvis hoc incertum sit, ipsum tamen παίγνιον haud dubie antiquum, quod aequalis aliquis in Aconem iecit. Simonidi videtur attributum, quoniam huius poetae celebres erant nugae. — V. 1. ἄκρου, Benndorf ex Diltheyi coniectura "Ακρον scripsit, at neque alias hoc nomen legitur, et Aconis pater Xenon vocabatur, vid. Suidas v. "Ακρων (Eudoc. p. 49).

Ep. 2. Diog. Laert. VIII 60: ἦν δὲ ὁ Πανσανίας . . . ἐρώμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ περὶ φύσεως προσπεφάνημεν (Ἐμπεδοκλῆς) . . . ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν (Πανσανίαν) ἐποίησεν· Πανσανίαν κτλ. Legitur hoc ep. etiam Anth. Pal. VII 508 (ubi Σιμωνίδου [hoc m. sec. reliqua m. pr.] εἰς Πανσανίαν τὸν ἱατρον inscribitur) cum insigni scripturae varietate. Sequor iam Anthologiam, cuius lectiones magis commendabiles videntur. — V. 1. Πανσανίαν ἱατρον Anth., Plan. ἰητρον, Diog. Πανσανίην ἰητρον. — 'Αγχίτου Diog., 'Αγχίτεω Anth. — V. 2. τόνδ' Anth., φᾶτ' Diog. Fort. τᾶδ' 'Ασκληπιάδαν. — ἔθαψε Γέλα, ἔθαψε πέλας Anth., ἔθαψε κόνις Plan., ἔθραψε Γέλα Diog., Iacobs πατρὶς . . . Γέλας coniecit. Si ἔθαψε germana lectio, quae mihi videtur, abiudicandum epigramma tam Empedocli quam Simonidi, nam utrique superstes fuit Pausanias; Karsten reiecit hanc scripturam, quo-

ὃς πλείστους κρηραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νόσοις 586
φῶτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνας θαλάμων.

niam hominem divitem publico sumtu elatum esse non sit credibile; at fuit hic insignis honor, quo medicum meritissimum a civibus suis ornatum fuisse satis est verisimile, cf. Westermann de publ. hon. p. 56 seq. Sin ἔθρεψε probamus, hoc epigramma subscriptum fuit statuae, quam mortuo demum Pausaniae cives dedicaverunt: itaque sive hanc sive illam lectionem sequimur, epigramma ab Empedocle alienum. Ac mihi quidem videtur ἔθρεψε correctio esse vel ipsius Diogenis vel biographi, quem exscripsit, qui cum animadverteret, Pausaniam mortuum non potuisse ab Empedocle carmine ornari, pro arbitrio importunum ἔθαψε removit, quemadmodum etiam φῶτα correctoris manum planissime prodit. Quod in Anthologia Simonidi adscribitur, fortasse Cei poetae nomen ex ep. 1 in Acronem, ubi haec diversitas memoriae prodita est, temere huc translatum. Ceterum antiquum videtur carmen esse, quod mystagorum credula natio et ad levissimas coniecturas propensa sive Empedocli sive Simonidi videtur tribuisse. — V. 3. πλείστους κρηραῖσι μαρ. ὑπὸ νόσοις Anth., πολλοὺς μογεροῖσι μ. καμάτοισιν Diog. — V. 4. Περσεφόνας Plan., Φερσεφόνης cod. Pal., Περσεφόνης Diog. — θαλάμων Anth., ἀδύτων Diog.

DIONYSIUS CHALCUS.

1.

ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην
 τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποιήσιν· ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
 σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
 καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
 5 συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὺν εὖ θέμενος.

2.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πεισόμενοι,
 καὶ κυλικῶν ἔριδας διαλύσατε καὶ κατάθεσθε
 τὴν ξύνεσιν παρ' ἐμοί, καὶ τάδε μανθάνετε.

Dionysius. De his elegiarum reliquiis disputavit Osann Beiträge zur Litteratur I 76 seqq. — Fr. 1. Athen. XV 669 D: Καὶ ὁ Δημόκριτος, Ἄλλ' ἵνα κἀγὼ, φησί, μνημονεύσω τῶν τοῦ Χαλκοῦ ποιητοῦ καὶ ῥήτορος Διονυσίου, . . . λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐλεγείων. σὺ δέ, ὦ Θεόδωρε, τοῦτο γάρ σου τὸ κῆριον ὄνομα, δέχου κτλ. Vidit Schweighaeuser etiam verba ὦ Θεόδωρε Dionysii esse. Est autem hoc non solum exordium elegiae (pentametro enim exorsus est Dionysius elegias, qui multa novavit, vid. Athen. XIII 602 C: προτάξας (Ἀπόλλων) τοῦ ἑξαμέτρον τὸ πεντάμετρον, καθάπερ ὕστερον καὶ Διονύσιος ὁ Ἀθηναῖος ἐποίησε ὁ ἐπικληθεὶς Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις), sed etiam prima haec fuisse videtur elegia, quod v. 3 πρώτῳ indicat. — V. 3. Conieci σοὶ πρώτῳ, Χαρίτων ἐγκεράσας κέραμον vel φιάλην, olim existimavi χάριτας χαρίτων ut τὰ καλὰ τῶν καλῶν, ἐχθροὶ ἐχθρῶν dictum, Schneidewin Χαρίτων de Gratiis accepit, Osann προτέρῳ Χαρίτων, Hartung προπόλῳ Χαρίτων coniecit, Lehrs χαρίτων ἐγκεράσας κύλικας. — V. 4. τόδε Spanheim, v. τότε. — δῶρον, B δῶρος. Welcker Opusc. II 222 δῶρον ἀοιδᾶς scribendum censet. — V. 5. συμπόσιον κοσμῶν, Lehrs συμπόσιον κόσμον, quam correctionem necessariam dicit, mihi secus videtur.

Fr. 2. Athen. XV 669 B: Καὶ αὐτὸς δ' ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν (Διονυσίου) μνημνεύσας τινῶν ἐρῶ, ἵνα μὴ ὁ Οὐλίπιανὸς βρενθῆται ὡς ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῖς Ὀμηρίδαϊς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια, ἀγγελίας κτλ. — V. 1. πεισόμενοι ed. Bas. L., πεισόμενοι BPV. — V. 2. διαλύσατε, P διαλύετε. — κατάθεσθε, B καταθέσθαι. — V. 3. Hartung καὶ ξύνεσιν fort. casu.

3.

Κότταβον ἐνθάδε σοὶ τρίτον ἰσάναί οἱ δυσέρωτες
 ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίῳ 588
 κώρικον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες
 ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκείνον ἰδεῖν,
 ὅμματι βηματίσαισθε τὸν ἀέρα τὸν κατὰ κλίνην,
 εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκταταί.

4.

Ἕμνους οἴνοχοεῖν ἐπιδέξια σοὶ τε καὶ ἡμῖν
 τόνδε τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπὸν τε φίλον
 εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον
 τοῦδ' ἐπὶ συμποσίῳ· δεξιότης τε λόγου
 5 Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

5.

Καὶ τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,

Fr. 3. Athen. XV 668 E: Μνημονεύει τῶν λατάγων καὶ τῶν κοτάβων καὶ ὁ Χαλκοῦς καλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβον κτλ. — V. 1. ἰσάναί ed. Bas. L., ἐσάναί BPV, εσταναι A. — σοὶ scripsi, legebatur σοι. Hartung ἰσάναί· οἱ interpunxit, Bernhardy coni. κότταβος ἐν. σοι τρίτος ἐ. ὃν δυσέρω, Emperius πρέπειον vel τρίποδ' ἐσάναί . . . προτιθέμεν. — V. 4. ἐς, fortasse εἰς scribendum. — ἰδεῖν, Dalecampius ἰεῖν, fortasse καὶ πρὶν ἀπ' οἶνον ἰεῖν legendum. — V. 5. βηματίσαισθε AB, βηματίσαισθε PVL. — ἀέρα B, reliqui αἰθέρα. — κατὰ κλίνην P, κατακλινῆ VL. — V. 6. ἐκταταί Bücheler, qui difficiles has nugas expedire studuit in Iahnii Annal. 1875, legebatur ἐκτέταται, ἐκτέτανται B. Hermann coni. ἐκταταί, Hartung εἰς ὅσον οἱ λάταγες.

Fr. 4. Athen. XV 668 F: Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ἤτει πειεῖν μεγάλη κύλικι ἐπιλέγων ἐν τῶν αὐτῶν ἐλεγείων καὶ τόδε· Ἕμνους κτλ. — V. 1. Ἕμνους οἴνοχοεῖν, Emperius ὕθλους οἴνοχοοῦντ'. — ἐπιδέξια, rectius ἐπὶ δεξιά et hic et alibi scripseris, nam ex ipso hoc adverbio ortum est adiectivum ἐπιδέξιος, neque vero ab hoc descendit adverbium ἐπιδέξια. Sed nolui contra libros quidquam novare. — σοὶ τε καὶ, σοὶ καὶ BP. — V. 2. τηλεδαπὸν τε L, libri τηλεπαδὸν τε vel τηλεπαδὸν τε. — V. 4. Conieci olim: τοῦδ' ἀπὸ (ita etiam Emperius) συμποσίῳ· δεξιότης δὲ λόγον . . . πέμπει. De Phaeace vid. Comment. de Com. Att. Ant. 338 sq. — συμποσίῳ AB, ξυμποσίῳ PVL. — V. 5. Φαίακος, Emperius Φαίακας, quod probat Welcker.

Fr. 5. Athen. X 443 C: Ὁ Ποντιανὸς ἔφη πάντων τούτων εἶναι τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον, δι' ὃν καὶ τὰς μέθας καὶ τὰς μανίας, ἐτι δὲ καὶ τὰς παροιμίας γίνεσθαι· οὗ τοὺς ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας οὐ κακῶς ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις κυλίκων ἐρέτας ἔφη· Καὶ τινες κτλ. — V. 1. καὶ τινες P,

συμποσίον ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται
 * * περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλεν.

6.

589

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
 ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;

7.

Κραυγὴν Καλλιόπης.

καὶ τίνες B, sed VL κἄν τινες, Dindf. coni. καὶ πόν. — V. 3 coniecit Hermann μάρνανται περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φ. ὡκ' ἀπόλωλε, Hartung εἴρονται περὶ κτλ. Dindorf plura excidisse existimat.

Fr. 6. Athen. XV 702 C: Κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον· Τί κτλ. Vide Pind. fr. 89. — V. 1. ἀρχομένοισιν L, ἀρχομένοις ABCPVL et East. II. 1164, 24. — V. 2. ποθεινότατον Eust. epit. Hoesch. CL, πιθανότατον MPV. Conieci olim ἢ τι ποθεινότερον, sed potius imperfecta est haec elegiae particula, id quod Pindari locus arguere videtur. Existimo autem haec apud Athenaeum non suo loco legi, quae commodius post Ariphronis hymnum collocanda esse censeo.

Fr. 7. Aristot. Rhetor. III 2: οἷον Διονύσιος πρῶσαγορεύει ὁ Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις κραυγὴν (AC κραυγὴν καὶ) Κ. τὴν ποίησιν, ὅτι ἄμφω φωναί. Ineptit de his schol. Aristot. Cram. An. Par. I 303 confundens hunc poetam cum Dionysio Syracusarum tyranno.

EURIPIDES.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Οἶδε Συρακοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτησαν
 ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἕξ ἴσον ἀμφοτέροις.

2.

ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τέμνων,
 ἄρ' εἶδες τοιούδ' ὄμμασι πρόσθε πάθος,
 μητέρα παρθενικὴν τε κόρην δισσοῦς τε συναιμούς
 ἐν ταύτῳ φέγγει μοιραδίῳ φθιμένους;

Euripides. Fr. 1. Plut. vit. Nic. 17: ὁ μὲν γὰρ Εὐριπίδης μετὰ τὴν ἦταν αὐτῶν καὶ τὸν ὄλεθρον γράφων ἐπικήδειον ἐποίησεν· οἶδε Συρ. κτλ. Haud dubie exordium est epitaphii in Ceramico, quod condidit Euripides, ad quem honoris causa hoc officium delatum. Antea existimabam hoc distichon longioris elegiaci carminis esse particulam, sed verba ipsa arguunt haec ex epigrammate ampliore esse petita, atque epigramma etiam Hecker esse censet, sed integrum ut videtur, comparans de usu vocis ἐπικήδειον alium Plutarchi locum, quem adscripsi Platon. ep. 6. — V. 1. Συρακοσίους, ia Συρακουσίους. — ἐκράτησαν, C ἐνίκησαν.

Fr. 2. Athen. II 61 B: Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ τὸν ποιητὴν ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰακάρῳ, καὶ γυναικὸς τινος μετὰ τῶν τέκνων κατὰ τοὺς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου φαγούσης. θανασίμους μύκητας καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τοῦτ' ἐπίγραμμα· ὦ τὸν κτλ. — Apparet sola coniectura ductum Eparchidem Euripidi hoc epigramma tribuisse, quoniam similitudinem quandam cum tragici oratione sibi deprehendere videbatur. — V. 1. ἀγήραντον VL, ἀγήρατον BCD. — V. 2. ὄμμασι scripsi iam in proecdosi, legebatur ὄμματι. — V. 4. μοιραδίῳ BCD, ut Soph. Oed. Col. 229, μοιριδίῳ VL.

3.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

Ο Ο Λ Ο Ο _ Λ Ο _ _
 Ο Ο Λ _ Λ Ο _ _ Λ Ο _ _ Λ Ο _ _ Λ Ο Ο Ο
 Λ Ο Ο _ Ο Ο _ _ Λ Ο Ο _ Ο Ο Ο
 _ Λ Ο Ο _ Ο Ο _ _ Λ Ο Ο _ _

5 _ Λ Ο Ο _ Ο Ο _ _

Σὲ δ' αἰέσομαι, ᾧ Κλεινίου παῖ
 καλὸν ἂ νίκα· (τὸ) κάλλιστον (δ') ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλά-
 νων (ἔλαχες),

ἄρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτατα,
 βῆναι τ' ἀπονητί, Διὸς στεφθέντα τ' ἔλαια

5 κάρονι βοᾶν παραδοῦναι.

4.

Plut. Demosth. c. 1: ὁ μὲν γράψας τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς Ὀλυμ-
 πίας ἵπποδρομίας εἰς Ἀλκιβιάδην ἐγκώμιον, εἴτ' Εὐριπίδης, ὡς ὁ
 πολὺς κρατεῖ λόγος, εἴθ' ἕτερός τις ἦν, Σόσσιε, φησὶ χρῆναι τῷ
 εὐδαίμονι πρῶτον ὑπάρξαι τὰν (sic ΕΡΡαΜο, vulgo τῆν) πόλιν
 εὐδόκιμον. (Steph. var. l. εὐδαίμονα memorat.) Cf. ib. c. 2.

Fr. 3. Plut. vit. Alc. c. 11: αἱ δ' ἵπποδρομῖαι περιβόητοι μὲν ἐγέ-
 νοντο καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀρμάτων· ἑπτὰ γὰρ ἄλλος οὐδεὶς καθήκειν
 Ὀλυμπίαισιν ἰδιότης οὐδὲ βασιλεύς, μόνος δὲ ἐκεῖνος· καὶ τὸ νικῆσαι
 δὲ καὶ δεύτερον γενέσθαι καὶ τέταρτον ὡς Θουκυδίδης φησὶν, ὁ δ'
 Εὐριπίδης τρίτον, ὑπερβάλλει λαμπρότητι καὶ δόξῃ πᾶσαν τὴν ἐν τού-
 τοις φιλοτιμίαν· λέγει δ' ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ ἄρματι ταῦτα· Σὲ δ' κτλ.
 Respicit huc Athen. I 3 E: Ἀλκιβιάδης δὲ Ὀλύμπια νικήσας ἄρματι
 πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος, εἰς ἃς νίκας καὶ Εὐριπίδης ἔγραψεν
 ἐπινύμιον κτλ. — V. 2. ἂ νίκα, ut Xylander ABCDEF, vulgo ἀνικα. —
 τὸ κάλλιστον scripsi, vulgo κάλλιστον. — δ' adiecit Reiske. — ἔλαχες
 addidi, antea λάχεν scripsi, similiter Hermann ἔλαχεν. — V. 3. τρίτατα
 scripsi, legebatur τρίτα. — V. 4. βῆναι τ' ABCDE, vulgo βῆναι δ',
 Hartung φάμαν τ'. — ἀπονητί, nescio an poetae ἀκονητί sit reddend-
 um, quod vulgo ἀκονιτί scribi solet, perperam, vid. Spengel Philol.
 XXXII 365, nec debebam in Pindaro Nem. III 36 ἐγκονητί tentare.
 — Διὸς Hermann, libri dis, Reiske alii τοῖς, at eos, qui secundum vel
 tertium locum obtinuerunt, item oleaginea corona ornatos fuisse non
 constat nec verisimile est. — στεφθέντα τ' scripsi, libri στεφθέντα,
 nam στεφθεῖς τ' propter structuræ insolentiam displicet. — V. 5.
 βοᾶν, cave βοᾶν scribas, similiter Herodotus dixit νικῶν παρεδίδου
 ἀνακηρουχθῆναι.

THUCYDIDES.

Μνήμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὅστ' ἴσχει
 γῆ Μακεδῶν, τῇ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
 πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθηναί· πλεῖστα δὲ μούσαις
 τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

Thucydides. Anthol. VII 45: A εἰς τὸν αὐτὸν (Εὐριπίδην), C Θουκυδίδου τοῦ ἱστορικοῦ (Plan. ἀδέσποτον). Auctor vit. Eurip. p. 135 ed. Westerm.: κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι ἐγένετο, ἐφ' οὗ ἐπεγράφατο Θουκυδίδου τοῦ ἱστοριογράφου ποιήσαντος ἢ Τιμοθέου τοῦ μελοποιοῦ· Μνήμα ἄκτλ. Eadem Thom. Mag. vit. Eur. p. 140. Thucydidi etiam Athen. V 187 D tribuit: τὴν Ἀθηναίων πόλιν, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη, Θουκυδίδης δ' ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα, unde profecit Eust. II. 284, 6. Coniicio autem non ab historico, sed ab Acherdusio Thucydide profectum esse, qui Olymp. 89 quaestor fuit Athenis (vid. Boeckh. Oecon. II 149), postea ad Archelaum se contulisse videtur, cf. Marcellin. vit. Thuc. p. 192: τέταρτος ἄλλος Θουκυδίδης ποιητής, τῶν δῆμων Ἀχεροδούσιος, οὗ μὲνηται Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτιδίδι, λέγων εἶναι υἱὸν Ἀρίστωνος κτλ. — V. 1. μνήμα, Anth. μνάμα. — V. 2. Μακεδῶν, libri vit. Eur. Μακεδόνων. — τῇ γὰρ ego et Meineke, ἢ γὰρ Thom. Mag. (sed M. ἢ περ δ. τέρμα γε β.) Plan., ἢ γὰρ Pal., ἢ γὰρ ed. princ. Anth. et vit. Eur. (sed A ἢ περ ἐδέξατο τὸ τ. τοῦ β., P ἢ πούπερ δ. τ. τοῦ β., H ὁ περ δ., V ἢ περ δ.) — V. 3. πατρὶς, in vit. Eur. A πατέρες, P πάτερη, H πάτρα, ap. Thom. M. πάτερη. — μούσαις cod. Pal., μούσας Plan. Thom. Mag. et vit. Eurip. (P μούσαις, Biographorum codd. etiam alia leviora variant).

ALCIBIADÉS.

Βάπτε μὲν ἐν θυμέλῃσι μ', ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου
βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτάτοις.

XXVIII.

AGATHON.

Ὁφελεν, ὡς ἀφανῆς, οὔτω φανερώτατος εἶναι
καιρός, ὅς ἀξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης.

Alcibiades. Schol. Aristid. III 444: ἐκωφόδον ὀνομασὶ τοὺς ἄνδρας μέχρις Εὐπόλιδος· περιεῖλε δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης ὁ στρατηγὸς καὶ ἤτητο, κωμωδηθεὶς γὰρ παρὰ Εὐπόλιδος ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ ἐν Σικελίᾳ συστρατενόμενον εἰπὼν· βάπτε με ἐν κτλ. Adde Cram. An. Par. I 540: Βάπτε με σὺ θυμέλαις, ἐγὼ δέ σε ἄλυτροῖς ὕδασι κατακλύσω. Scripsi βάπτε μὲν ἐν θυμέλῃσι μ', Meineke βάπτες μ' ἐν θυμέλῃσιν. Commenticiam esse famam de poeta in mare praecipitato iam Eratosthenes docuit, vid. Cic. ad Att. VI 1, 14, cf. Meineke Poet. Com. I p. 119. Epigramma haud dubie subditicium.

Agathon. Stob. Ecl. Phys. I 8, 16 Ἀγάθωνος. ita VAE, vulgo adhaeret Simonidis epigrammati. — V. 1. ὄφελεν, A ὄφελον. — V. 2. εὐλαβίης, VA εὐλαβεῖης.

E U E N U S.

ΕΛΕΓΓΕΙΑ.

1.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
 ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει·
 καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἰς ὁ παλαιός,
 „σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε.“
 5 τοὺς ξυνητούς δ' ἂν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
 οἷπερ καὶ ῥάστης εἰσὶ διδασκαλίας.

2.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ μηδ' ἐλάχιστον·
 ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
 χαίρει κιννάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
 τῆμος καὶ θαλάμοις ἔστιν ἐτοιμώτατος·
 5 εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
 βαπτίζει δ' ὕπνω γείτονι τοῦ θανάτου.

Euenus. 1. Athen. IX 367 E: Σιωπῶντος οὖν τοῦ Οὐλίπιανου, Ἄλλ' ἐγώ, φησὶν ὁ Λεωνίδης, εἰπεῖν ἐμὶ δίκαιος, πολλὰ ἤδη σιωπήσας· Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν, κατὰ τὸν Πάριον Εὐήνον, ἔθος κτλ. et v. 1—4 Stob. LXXXII 3 affert. — V. 1. μὲν Stob., om. Ath. qui δ' ipse addidit. — V. 2. ἐν ἔθει Stob., ἐθέλει Ath. — V. 3. τούτους Stob., τούτοις Ath. — εἰς ὁ παλαιός Ath., ὡς ὁ παλαιός Stob. (A ὡς ἀπαλαιός). — V. 4. ταῦτα Stob. et Ath. X p. 429 F, ubi hic v. affertur: pr. loco τοιαῦτα legitur. — δοκοῦντ' ἔστω cod. A Ath. pr. loco (B δοκοῦντες τω, P δ. τως), altero loco δοκοῦντ' ἔστ' AP, δοκοῦντες τ' B, δοκοῦντι C, Stob. δοκοῦντ' ἔστίν. — V. 6. εἰσὶ VL, εἰς ABP. Cf. Herod. post Lobeckii Phryn. p. 469.

2. Anth. Pal. XI 49 Εὐίνου. Plan. ἄδηλον. — V. 2. μανίης, fort. μανίας. — V. 3. Plan.: χαίρει κιννάμενος τρισὶ Νύμφαις τέταρτος αὐτός. Iacobs χαίρει δὲ τρισὶ κιννάμενος N. τ. — V. 5. ἀπέστραπται Plan., ἀπέστρα Pal. — V. 6. βαπτίζει, βαπτίζεται Plan. — τοῦ Plan., τῶ Pal

3.

Ἡγοῦμαι σοφίας εἶναι μέρος οὐκ ἐλάχιστον
ὀρθῶς γινώσκειν οἷος ἕκαστος ἀνὴρ.

595

4.

Πρὸς σοφία μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

5.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν
κρυπτόμενον, μανίας πούλῃ χειρότερον.

6.

Ἡ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

7.

. (Ἵβρις,)

ἥτις κερδαίνουσ' οὐδέν, ὅμως ἀδικεῖ.

3. Stob. App. T. IV p. 10: *ηνον*, corr. *Ζήνον*: *ἠγοῦμαι* κτλ. *Εὐ-ηνοῦ* Bach, Gaisford *Ζηνοδότου*. — V. 2. *γινώσκειν*, v. *γινώσκειν*.

4. Stob. LI 17: *Εὐήνον* (om. distichon B). — V. 1. *σοφία*, A Trinc. Vind. *σοφίαν*.

5. Stob. XX 2: *Εὐήνον*. et Maxim. Conf. II 594. — V. 2. *πούλῃ* χειρότερον B m. s., v. *πολὴ* χειρότερον. Maxim. *πολὴ* *χειρῶν*.

6. Plut. de amore prolog. c. 4: *ὥστε ἐπαινέσθαι καὶ μνημονεύεσθαι τοῦ Εὐήνον τοῦτο μόνον, ὡς ἐπέγραψεν Ἰδε, ὅση λύπη κτλ.* ubi Doehner τοῦτο τὸ μονόστιχον ἐπίγραμμα coniecit, fortasse (nam non vidi commentationes Doehneri) obsecutus Heckeri, qui Comm. de Anthol. II 23 hunc versum inscriptionis sepulchralis esse dicit, qui unus Plutarcho innotuerit, itaque hunc pentametrum maiori Eueno tribuendum censet, in Plutarcho nihil mutans. Eueni versum emendatum exhibet Artemid. Oneir. I 15 om. nom: ἢ (Ven. 267, ἢ V, η L) δέος ἢ λύπη παῖς (λύπηται L) πατρὶ (om. Lpr., περὶ L2) κτλ., vulgo ὡς υἱὸς ἢ λύπη. et Macar. Walz Arsen. 273 (nisi quod πατέρι). Adde Hermiam in Plat. Phaedrum 191: *θανμαστός δὲ ἐγένετο Εὐήνος καὶ ἀλλαχοῦ αὐτὸν ἐπαινεῖ, ὃς καὶ τὸν Ἰαμβον τοῦτον εἶπε· φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον.* Froehlich legendum putat *αἰδῶς ἢ λύπη* comparans Rutil. Lup. I 10: „Nam maiorem partem ex illis (filiis) doloris et contumeliae capimus.“

7. Aristoteles περὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν p. 1251 A et ap. Stob. I 18: . . . *Ἀδικίας δὲ ἐστὶν εἶδη τρία, ἀσέβεια, πλεονεξία, ὕβρις . . . ὕβρις δὲ, καθ' ἣν τὰς ἡδονὰς αὐτοῖς παρασκευάζουσιν εἰς ὄνειδος ἄγοντες (ἀγαγόντες Ar.) ἐτέρους· ὄθεν καὶ (om. Ar.) Εὐήνος περὶ αὐτῆς λέγει· Ἡτις κτλ.* (ubi Bar. *οὐδέν*).

8.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον προᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφν.

E P H.

596

9.

Φημί πολυχρονίην μελέτην ἔμμεναι, φίλε, καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

10.

Plut. Quaest. Platon. X 3: "Ἐγωγε φήσαιμ' ἂν ὥσπερ ἄλλας
συμβάλλεσθαι πρὸς ὄψον, ὕδωρ δὲ πρὸς μᾶζαν. Εὐήνος δὲ καὶ τὸ
πῦρ ἔφασκεν ἡδυσμάτων εἶναι ἄριστον.

Quae hic unius Eueni nomine fragmenta comprehendī, rectius
duobus attribui videntur, sed nihil novandum duxi: est enim quae-
stio de Eueno et cognominibus poetis difficillima, de qua varie
disputaverunt G. Wagner de Euenis poetis Vratisl. 1838; Fr.
Schreiber Gottingae 1839, I. Caesar in Antiq. Annal. 1838 n.
145, Benndorf de Anth. Gr. epigr. quae ad artes spectant p. 16 seq.
Cum enim nomen Eueni haud raro commemoretur, tamen testi-
moniorum de poetis huius nominis tanta est penuria, ut non sit
mirum si dissentiant inter se qui suum cuique vindicare stud-
erunt. Mihi quidem, quotiescunque accessi ad hanc quaestionem,
semper nova dubitandi materia obiecta est. Ordiendum est a
loco Harpocrat.: Εὐήνος· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους· δύο
ἀναγράφουσιν Εὐήνου εἰλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθ-

8. Arist. Metaph. IV 5: τὸ γὰρ βίαιον ἀναγκαῖον λέγεται, διὸ καὶ
λυπηρόν, ὥσπερ καὶ Εὐήνος φησι· Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον κτλ. Cf. ibi
Schol. T. IV p. 695—6 et Alex. Aphrodis. p. 319 ed. Bonitz. Eidem
Eueno tribuit Eth. Eud. II 7 et Plut. non posse suav. viv. sec. Epic.
c. 21, ubi ἀνιηρόν. Om. poetae nom. Aristot. Rhet. I 11. Sed vide
quae dixi de hoc versu ad Theognidea, ubi simillimus versus extat v.
472: Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρόν ἔφν.

9. Arist. Eth. Nic. VII 11: Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἔθος χαλεπόν,
ὅτι τῇ φύσει ἔοικεν, ὥσπερ καὶ Εὐήνος λέγει· Φημί κτλ. (Eth. Eud.
VI 10). — V. 1. ἔμμεναι, KbLbNb ἔμμεναι, Mb ἔμμεν. — ib. Schneide-
win φίλε παιδων, ταύτην δ'. Insolens sane interpunctio post pedem
quintum, nec minus offendit sextus pes duobus monosyllabis vocabulis
constans, neque tamen in poeta, cuius hexametri duo tantum supersunt,
quidquam novandum. De incisione in fine pedis quinti post alios dis-
seruit Friedlaender Nican. p. 128 seq., et latini quidem poetae si ea
utuntur, dedita opera hexametrum geminato monosyllabo claudunt.

ἀπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονολογιῶν, ἀμφοτέροισι λέγων Παρίους εἶναι, γνωρίζεσθαι δὲ φησι τὸν νεώτερον μόνον· μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων. Eratosthenes γνωρίζεσθαι iuniorē dicit, quoniam tunc unius huius supererant carmina, alterius memoria prope oblivione obruta, cum nullae superessent elegiae. Hyperides utrum memoraverit, incertum. Harpocratio Platonis testimonium utrum ad maiorem an ad minorem retulerit, nescimus: ambigua enim utitur oratione, consulto opinor, quoniam ipse fluctuabat. Illud certum est hunc Euenum Socratis fere aequalem fuisse. Iam quod Syncellus I 484 circa Ol. 80 adnotavit *Εὐηνος ἐλεγείας ποιητῆς ἐγνωρίζετο*, si componimus cum Harpocratio-⁵⁹⁷ nis loco, haud dubie spectat iuniorē Euenum: neque tamen credibile eum, quem Plato dicit, iam circa Ol. 80 nominis celebritatem aliquam consecutum esse: hic quoque, ut saepe in his excerptis, error subest: videtur minor Euenus circa illud tempus natus esse, ut circa Ol. 90 floruerit; quocum convenit, quod Suid. v. *Φίλιστος* hunc historicum Eueni elegiographi discipulum vocat. Sane constat Graecos et poetas et philosophos longaevis fuisse, sed Euenum qui quo tempore Socrates mortuus est, Ol. 95, 2 vivebat atque valebat, per sexaginta annos vel etiam ultra artem suam professum esse parum est verisimile: neque enim Plato quae in Phaedone p. 60 de Eueno narrat, quem Socrates se aemulari negat*), finxisse censendus est; atque Euenum non ita multo post Socratem mortem obiisse videntur Socratis verba apud Platonem p. 61 B indicare: *ταῦτα οὖν Εὐηνῷ φράζε, καὶ ἐροῶσθαι καὶ ἂν σωφρονῆ, ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα· ἄπειμι δέ, ὡς ἔοικε, τήμερον*. De hoc Pario sophista quae apud Platonem leguntur, suadent, ut florem Eueni ad illud ipsum tempus (Ol. 90) referamus, eumque ἐπιδειντέροις sophistarum accenseamus, conf. praeter Apol. p. 20 Phaedrum p. 261 A: *Τί μὴν; καὶ ἔλεγχόν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογία· τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὐηνον εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν; ὃς ὑποδήλωσιν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαινοῦς; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παρὰ φύγον φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν*.

Aristoteles quoque saepius Eueni mentionem fecit ac passim versus ex elegiis vel heroicis carminibus adhibuit: hunc vero ab illo sophista omnino segregandum censeo: neque enim verisimile est, philosophum usum esse admodum recentis poetae aucto-

*) Socrates de suis carminibus loquitur, quae in carcere panxit, de quibus Euenus Ceбетem sciscitatus erat, *ὅτι οὐκ ἐκείνῳ βουλόμενος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα*.

ritate, cuius saeculo eiusmodi sententiae, quas Aristoteles Eueni nomine adhibet, iam erant pervagatae: potius consentaneum est, huius poetae aetatem a primordiis artis haud ita procul abesse. Hunc igitur credo maiorem esse Euenum, cuius elegias non solum Aristoteles usurpavit, sed etiam is, qui epitomen ex antiquorum elegiographorum carminibus concinnavit, vide ad Theogn. v. 467 seqq. Sed haud ita multo post haec Eueni carmina, quorum exempla iam tunc perpauca videntur fuisse, penitus interierunt. Hunc eundem inc. auctor post Censorinum p. 86 dicit, ubi principes elegiacae poesis auctores recenset: *Callinus, Mimnermus, Euenus*, siquidem recte id nomen restitutum est, nam in libris legitur *eunectus*.

Menander utrum maiorem an minorem Euenum propter sapientiam laudaverit, non audeo decernere: vid. Auson. Cento Nupt.: „*Quid Euenum quem Menander sapientem vocavit*“ quo loco haud dubie error aliquis delitescit. Ex Ausonio colligas eundem Euenum etiam amatoria carmina, quae lascivia erant insignia, composuisse, quorsum pertinet Artemid. Oneir. I 4: *ἐτύμως κεκλημένος κάμηλος οἶονεὶ κάμηρος, ὡς φησὶν Εὐήνος ἐν τοῖς εἰς Εὐνομον Ἐρωτικοῖς**), hinc Eueni scripta cum Aristidis fabulis Milesiis componit Epictet. IV 9, 6. Euenum maiorem amatoria poemata scripsisse non est improbabile, cf. Theogn. v. 1345 seq., verum ista Erotica, quae Artemidorus, Epictetus, Ausonius dicunt, illis saeculis studiose ut videtur lectitabantur, cum maioris Eueni carmina iam dudum intercepta essent. Neque vero minor Euenus videtur horum eroticorum auctor esse, certe nihil memoriae est proditum, quod ostendat eum eiusmodi argumenta tractavisse. Igitur Eroticorum auctor a Pariis poetis plane erit segregandus: Ausonius Menandri laudem, quae pertinebat ad alterutrum Pariorum elegiographorum, temere transtulit ad alium Euenum Eroticorum auctorem, qui post Menandri aetatem vixit; sed quae necessitudo inter hunc et epigrammatographos, de quibus postea 598 dicetur, intercedat, incompetum.

Haec si recte disputata sunt, *minori* Eueno tribuenda sunt fr. 1—5: has enim reliquias neque antiqui admodum neque novicii poetae esse apparet: itaque non dubito ea sophistae, Socratis aequali, vindicare. Ad *maiorem* Euenum refero fr. 6—9: nam hos versus praeter fr. 6 Aristoteli acceptos referimus; fr. 6 praeter Plutarchum Artemidorus et Hermias adhibent: versum satis

*) Hercher πρὸς Εὐνομον commendat, Reiske permire Ἐρωτικοῖς.

notum fuisse apparet, atque illi repetunt tantum sententiam ab antiquioribus auctoribus traditam, non ipsius Eueni libris usi sunt. De fr. 10 fluctuo, sed cum Plutarchus nusquam minoris Eueni versus adscripserit, sane verisimile est, hoc quoque maioris Eueni esse. Praeterea insignes reliquiae elegiarum huius poetae servatae sunt in Theognideis v. 467 seqq. 667 seqq. 1345 seqq., de quibus suo loco dixi.

Posteriore aetate plures extitisse poetas eiusdem nominis docet Anthologia: ibi enim non solum Euenus simpliciter memoratur, sed praeterea *Ascalonita*, *Siceliota*, *Atheniensis*, *Grammaticus*, contra Pariorum nusquam fit mentio, neque videntur eorum epigrammata extitisse. Ex iis epigrammatis, quae simpliciter Eueni dicuntur, unum tamen certissime Eueni Parii est XI 49; verum hoc non epigramma fuit, sed pars elegiae, estque ut alia, quae illic leguntur, velut Anacreontea 47. 48, fortasse etiam Automedontis epigr. 50, a Constantino Cephalia ex poetico aliquo florilegio adiectum, quod non sola epigrammata continebat. Reliqua epigrammata, quorum auctor simpliciter Euenus dicitur, ita sunt comparata, ut ad Parium poetam prorsus non possint referri (IX 122. 717. 718. XII 172. Plan. 165. 166), ne illud quidem, quod in Stratonis Musa paedica legitur (XII 172). Et quatuor quidem ex his (IX 717. 718. Plan. 165. 166) aperte eiusdem sunt poetae, sed etiam duo, quae supersunt, quominus ad eundem referamus nihil prohibet. Hunc igitur Euenum, cuius sex extant epigrammata, satis illa quidem mediocria, consentaneum est eum esse, cuius carmina recepit Philippus, vid. Prooem. v. 13:

Εὐήνω δάφνην συνεπίπλεκε)· τοὺς δὲ περισσοῦς
εἴκασον ὡς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀριφύτοις.*

Fieri potest ut hic Euenus prorsus diversus sit a quatuor illis, qui cognomento aliquo ornantur, sed verisimile non est. *Siceliotae* nomen mihi omnino suspectum, conicioque *Ἀσκαλωνίτου* scribendum, quod Iacobs quoque suspicatus est. Ac mihi quidem *Ascalonita* visus est ille Euenus fuisse, cuius epigrammata recepit Philippus: nam unum epigramma, quod *Ascalonitae* tribuitur, IX 75 eo loco legitur, ubi pleraque ex Philippo sunt descripta, deinde illud epigramma poetae haud obscuri illa aetate fuit, quippe quod in Domitianum sit inflexum**). Neque vero hoc

*) Hecker *Εὐήνω δάφνην· συνεπίπλεκτοὺς δὲ* coniecit.

**) Nuper Pompeiis pictura reperta, cui hoc epigramma subscriptum, vide infra.

obiciendum est, hoc epigramma satis ingeniosum esse, illa partim frigido aliquo acumine laborare; nam inventionis laude hoc ipsum epigramma est frandandum, si quidem poeta apologum Aesopium enarrat (vid. fab. Aes. 404 ed. Halm. paraphr. Bodlei. 133 ed. Knoell.), quem Babrius clodis versibus astrinxit, vid. syll. II 5, ubi v. 6 et 7 in hunc modum restituendi videntur:

πάν γάρ με κείρων καταφάγης ἐπὶ δίξαν,
ἀλλ' οὖν γε λοιβὴν θυομένῳ σε πορσύνω.

(legitur κείρων σὺ φάγης et θυομένῳ σοι παρέξω.) Fortasse incertus auctor *Μυθικῶν*, qui Babrii vestigia legere solet, hunc apologum elegiaco numero enarravit, ut hunc potius quam Babrium Euenus Ascalonita secutus sit*): ad Eueni exemplum rursus compositum Leonidae poematum, quod quidem Tarentino adscribitur, sed ego confidenter Alexandrino Neroniani saeculi poetae attribuo. — *Atheniensis* quo tempore vixerit prorsus incertum, cum 599 vix liceat indagare, unde Constantinus Cephalas hoc epigramma petiverit. Ac fieri potest ut patriae nomen hic quoque ut aliis locis a librario sit additum, quare si quis hoc epigramma Philippi coronae velit vindicare, non admodum refragabor. Superest denique *grammaticus*: olim fidem habui lemmati, sed quae Eueni nomini subiecta sunt in cod. Pal., manifestum est librarii *ἀποσχεδίασμα* esse. Quamvis nondum hoc epigramma in integrum restitutum sit, summa tamen argumenti plana est ac perspicua. Invehitur hic Euenus in grammaticos invidos et iniquos poetarum aestimatores, itaque lepide istos cum tineis componit, quoniam hoc Musis infestum animal libros rodit et pessumdat**). Librarius igitur, quoniam intellexit de grammaticae artis studiis verba fieri, ipsum Euenum grammaticum appellavit; at apparet hunc poetam, qui grammaticos vehementissimo odio persequatur, ab ea professione prorsus alienum esse. Verum quis fuerit poematis auctor incertum. Legitur sane eo loco, qui ex Philippi corona est petitus, sed hoc quoque indicium non raro fallax, nam etiam

*) Eueni epigramma imperfectum: sed unum tantum distichon videtur interceptum esse: vitis enim verba integra servata, poeta argumentum in arctum redegit.

***) Lepidum errorem admisit Benndorf, qui criminatur me non perspexisse huius poematis sententiam, quippe qui ad grammaticos retulerim, atque ut meliora edoceret, dicit hic increpitari *φωλάδα σελιδηφάγον*. Apparet igitur illum ne legisse quidem hoc epigramma totum, qui non viderit *σλιφην* compellari. Sed alias quoque luculentā et levitatis et inscitiae sermonis graeci documenta edidit. Ceterum Thudichum Mus. Rh. XII 294 hoc epigramma omni ex parte integrum ac planum esse arbitratur.

his locis passim vel antiquiora carmina vel recentiora sunt inserta. Ipsum autem dicendi genus plane est singulare neque cum ceteris epigrammatis, quae Eueni nomen prae se ferunt, comparandum: Iacobsius calamistratum appellat: nescimus autem utrum auctori sit proprium ac peculiare, an aliunde asciverit, sive quod homines sibi infestos tenebricosaeque dictionis studiosos perstringere volebat, sive quod alienum carmen alienamque orationem imitatus est.

Iam ne quid desideretur, haec quoque Euenorum epigrammata subiungo.

I. Euenus Philippi.

1.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπάξασα,
τέτιγα πιανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
τὸν λάλον ἅ λαλόεσσα, τὸν εὐπτερον ἅ πτερόεσσα,
τὸν ξένον ἅ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά·
κοῦχί τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

2.

Ἦ τὸ δέρας χάλκειον ὄλον βοῖ τᾶδ' ἐπίκειται
ἐκτόθεν, ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

3.

600

Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τοῦτο Μύρων· οὐκ ἐπλασα ταύταν
τὰν δάμαλιν, ταύτας δ' εἰκόν' ἀνεπλασάμην.

4.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος· ἐκ δύο λυγρῶν
αἰροῦμαι χρηστῆς ἔλκος ἔχειν ὀδύνης.

5.

Παλλὰς καὶ Κρονίδαο συνεννέτις εἶπον ἰδοῦσαι
τὴν Κνιδίην· ἀδίκως τὸν Φρύγα μεμφόμεθα.

6.

Πρόσθε μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσιν αὐτὸς ὁ βοῦτας
δέρξατο τὰν κάλλευς προῶτ' ἀπενεγκαμέναν.
Πραξιτέλης Κνιδίοις δὲ πανωπῆεσαν ἔθηκεν,
μάρτυρα τῆς τέχνης ψῆφον ἔχων Πάριδος.

II. Euenus Ascalonita.

7.

Κῆν με φάγῃς ἐπὶ θύξαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένω.

8.

Ξεῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πτόλιν, Ἴλιον ἰρήν,
τὴν πάρος εὐπύργοις τεύχεσι κληζομένην,
αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν ἄλλ' ἐν Ὀμήρῳ
κεῖμαι, χαλκείων ἔρκος ἔχουσα πυλῶν.
οὐκέτι με σκάψει Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν,
πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι.

III. Euenus Atheniensis.

9.

Ἄ ποτε παρθενικαῖσιν ἱλασκομένα παλάμησιν
Κύπριδα σὺν πεύκαις καὶ γάμον εὐξαμένα,
κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας
ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόχευσα τύπους.
νυμφίος ἐκ νύμφης δὲ κικλήσκομαι, ἐκ δ' Ἀφροδίτης
Ἄρεα, καὶ βωμοὺς ἔστεφον Ἡρακλέους.
Θῆβαι Τειρεσίην ἔλεγόν ποτε, νῦν δ' ἐμὲ Χαλκίς
τὴν πάρος ἐν μίτραις ἠσπάσατ' ἐν χαλαμύδι.

IV. Euenus Grammaticus.

601

10.

Ἐχθίστη Μούσαις σελιδηφάγε, λωβήτειρα,
φωλάς, αἰεὶ σοφίης κλέμματα φερβομένη,
τίπτε κελαινόχρως ἱεραῖς ψήφοισι λοχάζῃ,
σίλφῃ, τὴν φθονερὴν εἰκόνα πλαττομένη;
φεῦγ' ἀπὸ Μουσάων, ἔθι τηλόσε, μηδ' ὅσον ὄψει
βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπεισαγάγῃ.

1. Anth. Pal. IX 122: corr. ἀδέσποτον, C εἰς χελιδόνα τέτιγα
καταπιούσαν: ~ τὸν μουσικὸν μέμψις. Iteratur infra post IX 339
corr. Εὐήνου εἰς χελιδόνα τέτιγα κατεσθίουσαν.

2. Anth. Pal. IX 717: Εὐίνου.

3. Anth. Pal. IX 718: τοῦ αὐτοῦ.

4. Anth. Pal. XII 172: Εὐήνου. Plan. ἄδηλον.

5. Anth. Plan. 165: *Εὐήνου.*

6. Anth. Plan. 166: *τοῦ αὐτοῦ.*

7. Anth. Pal. IX 75: corr. *Εὐήνου Ἀσκαλωνίτου εἰς* (deinde C) *ἄμπελον, ἣν τράγος κατέφαγεν.* Suid. v. *ἀσκός Κτησ.* Sueton. vit. Domit. c. 14. Schol. Arist. Plut. 1128. Denique picturae Pompeianae subscriptum legitur, vid. Bulletino 1876 p. 32. (cf. Kaibel Ep. Gr. 1106 Diltheyi comment. Turici 1876 memorans, quam non vidi.) Euenum imitatur Leonidas IX 99: *Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἐν ποθ' ἄλωῃ Οἴνης τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους· Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπνε· κείρε κάκιστε Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον. Ῥίξα γὰρ ἔμπεδος οὔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοὶ τράγε θυομένη.* quod *Λεωνίδου Ταραντίνου* in cod. Pal. inscribitur, sed perperam, nam iunioris esse testificantur epigrammata quae praecedunt et quae subsequuntur. Ovidius, qui in Fastis I 351 hanc chriam tractavit (cf. etiam Metamorph. XV 114 seq.), Babrii apologum ob oculos habuisse videtur, nam Eueni istius aetas incerta, qui fortasse Ovidio iam defuncto poeticam artem professus est.

8. Anth. Pal. IX 62: corr. *Εὐήνου Σικελιώτου, C εἰς ἴλιον τὴν πόλιν κτλ.* (cod. Par. *εὐάουνος εἰς τὸν Ἴλιον*). Euenus Siceliota non solum uno tantum hoc loco commemoratur, sed ipsa haec appellatio insolens est, nam si natione Siculus erat, *Σικελός* dicendus, sin aliunde migraverat in Siciliam, ab antiqua patria nomen traxisse consentaneum est, itaque coniectio *Ἀσκαλωνίτου*.

9. Anth. Pal. IX 602: *Εὐίνου Ἀθηναῖ.*

10. Anth. Pal. IX 251: corr. *Εὐήνου γραμματιξ εἰς τοὺς σκώληκας τοὺς τὰς βίβλους βιβρωσκούσας* (ita cod.) *ἤγουν σῆτας.*

CRITIAS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

(ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ.)

1. [1.]*)

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονός, ἐκπρεπὲς ἔργον,
ὄν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα·
εἶτα δ' ὄχος Σικελός, κάλλει δαπάνη τε κράτιστος.

* * * * *

Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυίων τρυφερωτάτη ἔδρα·
5 εὐναίου δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει
Μίλητός τε Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος·
Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χουσότυπος φιάλη,
καὶ πᾶς χαλκός, ὅτις κοσμεῖ δόμον ἐν τινι χρεῖα·
Φοίνικες δ' εὖρον γράμματ' ἀλεξίλογα·

Critias. 1. Athen. I 28 B: Κριτίας δὲ οὕτως (τὰ ἐξ ἐκάστης πόλεως ιδιώματα καταλέγει). Κότταβος κτλ. — V. 1—2 ib. XV 666 B: μάθε παρ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν ἢ τῶν κοιτάβων παιδιὰ Σικελικὴ ἐστὶν εὐρεσις, ταύτην πρῶτον εὐρόντων Σικελῶν, ὡς Κριτίας φησὶν ὁ Καλλιόχορον ἐν τοῖς ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβος κτλ. et v. 1 etiam Sch. Arist. Pac. 1244. — V. 1. Κότταβος, Meineke κόσσαβος, sed vide fr. 7, 10. — ἐστὶ χθονός, ἐκπρεπὲς, Ath. pr. loco χθονός ἐκπρεπὲς εἰς. — V. 2. ὄν σκοπὸν om. B pr. l. — ἐς λατάγων, pr. l. B ἐς λατάμων, post. l. BPV ἐν λαταγῶν. — V. 3. Σικελός, B Σικελικός. — κάλλει δαπάνη τε Casaub. VL καλλιδαπάνη τε. — κράτιστος C, κράτιστε D, κρατίστη VL. Post h. v. fort. plures omissi sunt. — V. 4. γυίων, B γνω. — V. 5. εὐναίου V, εὐναῖον L. — ἔξοχα om. BCD. — V. 6. Οἰνοπίωνος, B οἰνοποῖωνος. — V. 7. Τυρσηνὴ BCD, Τυρσηνὴν VL. — V. 8. ὅτις, B ὅστις. — V. 9. γράμματ' ἀλεξίλογα codd. et Eust. Od. p. 1771,

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

- 10 Θήβη δ' ἄρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη·
φορηγούς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἄλως ταμίαι·
τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὖρεν, 603
κλεινότατον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον,
ἢ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

2. [2.]

- Καὶ τόδ' ἔθος Σπάρτη μελέτημά τε κείμενόν ἐστιν
πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,
μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,
μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κύκλω θιάσου
5 ἄγγεα * * * * *
* * Λυδῆ χεῖρ εὖρ' Ἀσιατογενῆς,
καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
ἔξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλη·
εἴτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύνουσιν
10 εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον

46, qui v. 9 et 11 affert; adde Gramm. Bekk. An. I 382, 19: ἀλεξίλογα· οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος. Revocavi librorum lectionem, cuius in locum Schweighaeuser λεξίλογα, Dobree δεξίλογα, Meineke ἀεξίλογα substituit. Critias γρ. ἀλεξίλογα dixit litteras sermoni opitulantes, i. e. elementa, quae vocis humanae varios sonos tanquam ad amussim reddant. — V. 11. B ἀκάτας ἄλως om. Κᾶρες. — V. 12. τροχοῦ Casaub., libri τροχόν. — γαίης, BCD γαίας vix recte. — τ' ἔκγονον, B τέ γόνον. — V. 14. Μαραθῶνι, CD Μαραθῶνος.

2. Athen. X p. 432 D: Προπόσεις δὲ τὰς γινόμενας ἐν τοῖς συμποσίοις Λακεδαιμονίοις οὐκ ἦν ἔθος ποιεῖν οὐδὲ φιλοτησίας διὰ τούτων πρὸς ἀλλήλους ποιεῖσθαι· δηλοῖ δὲ ταῦτα Κριτίας ἐν τοῖς Ἐλεγείοις· Καὶ τόδ' κτλ. — V. 4 usque ad 8 (ἔξονομακλήδην) om. C. — κύκλω A, κύκλον BP, κυκλοῦν VL. — θιάσου, Casaub. θιάσον, Porson Θασίον. — V. 5. ἄγγεα . . . Λυδῆ χεῖρ εὖρ' Ἀσιατογενῆς scripsi, ut hexametrum tantum verbum supersit, pentametri initium interceptum: hexametrum integrum interciderit Dobre scripsit Ἄγγε', ἢ Λυδῆ χεῖρ εὖρ' Ἀσιατογενῆς, cum iam antea Porson vidisset legendum Λυδῆ χεῖρ Ἀσιατογενῆς, A λυδῆ χειρηννασίατο γενης, B λυδηχεινευρασιατογενῆς, P λυδῆ χειρηννασίατο γένης, καὶ, sed καὶ delet., VL λυδῆ χειρηννασίατο (L χειρηννασίατο) γένης καὶ, et deinde in PVL lacunae indicium, quo carent AB. Boeckh vero (Archaol. Zeit. IV 371) pentametrum desiderari censens scripsit χεῖρα κυκλοῦν Θασίον Ἄγγε', ἢ Λυδῆ χεῖρ Ἀσιατογενῆς (ἐτόρευσε), Lydia enim pocula sive ᾧ a Critia commemorata esse existimat. Possis etiam Λύδι, ἢ δὴ ταχύχειρ εὖρ' Ἀσιατογενῆς coniecere coll. Polluce II 148: εὖχειρ, ταχύχειρ, Κριτίας. — V. 8. προπιεῖν BC, A προπολεῖν, P προποτεῖν, V προπιτεῖν, L προπίνειν. — ἐθέλη Hartung, legebatur ἐθέλει. — V. 9. τε λύνουσι PVL, τελέουσιν ABC.

- τεύχουσιν· πρὸς δ' ὄμματ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίξει·
 λῆσις δ' ἐκτῆκει μνημοσύνην πραπίδων·
 νοῦς δὲ παρέσφαλται· δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
 ἦθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβῆς δαπάνη·
 15 οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον,
 ὥστε φρέν' εἰς ἰλαρὰν ἐλπίδα πάντας ἄγειν,
 εἰς τε φιλοφροσύνην γλῶσσαν μέτριόν τε γέλωτα·
 τοιαύτη δὲ πόσις σώματι τ' ὠφέλιμος
 γνώμη τε κτήσει τε· καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης, 604
 20 πρὸς θ' ὕπνον ἤροσται, τὸν καμάτων λιμένα,
 πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ἰγρίαν,
 καὶ τὴν Εὐσεβίης γείτονα Σωφροσύνην.

* * *

- αἱ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις παραχορῆμα
 τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον·
 25 ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὀμαλῶς διάκειται,
 ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φρονεῖν
 καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ' ἀπότακτος
 ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

V. 11. τεύχουσιν, Bach τρύχουσιν. — ὄμματ' Hermann et Meineke, v. ὄμμ'. — V. 12. λῆσις C2L, ABPVC1 λῆσις. — V. 16. ἐλπίδα πάντας ἄγειν scripsi, quod recepit Meineke, atque ἐλπίδα etiam Emperius coniecit, Hartung ἐλπίδα πάντας ἀνεῖν, legebatur ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν. — V. 17. γλῶσσαν B, γλώτταν v. — V. 18. τοιαύτη, B τοιαῦτα. — V. 19. δ' ABC, om. PVL. — V. 21. ἰγρίαν PVL, ἰγρίαν ABC. — V. 22. Εὐσεβίης, B εὐσεβείης. — V. 23. Plura deesse apparet, dicit enim Athenaeus: ἐξῆς τε πάλιν φησὶν. Αἱ γὰρ κτλ. Epit. om. v. 23—27 (δυνατούς). — V. 24. ἅπαντα, Schneidewin ἔπειτα. — V. 26. ἔσθειν, AP ἐσθίειν. — φρονεῖν Bach, v. φανέν. — V. 27. οὐκ, fort. κοῦκ vel οὐδ'. — ἀπότακτος, C ἀποτακτός, PVL ἀπότακτον. — V. 28. ἡμέρα C, ἡμέραι BF, ἡμέρα VL. — πότοις C, ποτοῖς PVL. — Quod. Io. Philop. ad Aristot. de an. C p. 8 dicit: φασὶ δὲ καὶ Κριτίαν γεγονέναι σοφιστήν, οὗ καὶ τὰ φερόμενα συγγράμματα εἶναι, ὡς Ἀλέξανδρος λέγει· τὸν γὰρ τῶν τριάνκοντα μηδὲ γεγραφέναι ἄλλο τι, πλην πολιτείας ἐμμέτρους· οὗτος οὖν τὴν ψυχὴν ἔλεγεν αἶμα εἶναι·

Αἶμα γὰρ (φησὶν) ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα.

cf. ib. A p. 4, videtur error subesse, nam hic Empedoclis est versus (v. 317), quamquam placitum ipsum Critiae non abiudicandum. Cf. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. II T. I p. 264: αἱμὰ φησιν εἶναι τὴν ψυχὴν, ὡς Ἐμπεδοκλῆς καὶ Κριτίας ὑπέλαβον. adde Hermiam adv. Gentil. c. 1.

ΕΙΣ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΝ.

3. [3.]

Καὶ νῦν Κλεινίου νῖδον Ἀθηναῖον στεφανώσω
 Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·
 οὐ γὰρ πως ἦν τοῦνομ' ἐφαρμόζειν ἔλεγγίῳ·
 νῦν δ' ἐν ἰαμβεῖῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

4. [3.]

Γνώμη δ' ἢ σε κατήγαγ', ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
 εἶπον καὶ γράψας τοῦργον ἔδρασα τόδε·
 σφραγὶς δ' ἡμετέρης γλώσσης ἐπὶ τοῖσδεσι κεῖται. 605

5. [4.]

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
 νίκας δ' Ἀρκεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

6. [5.]

Ἐκ μελέτης πλείους ἢ φύσεως ἀγαθοί.

3. Hephaest. p. 22: ὥσπερ Κριτίας ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ οὐκ ᾔετο ἐγχωρεῖν τὸ (om. A) τοῦ Ἀλκιβιάδου ὄνομα· φησὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ οὕτως (haec tria vocabula om. A)· Καὶ νῦν κτλ. Eadem excusatione utitur auctor epigr. Bullettino d. Instit. Arch. 1831 p. 74: Καὶ δὴ καλεῦμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς. Οὐ γὰρ ἐν ἑξαμέτροις ἤρμοσε τοῦνομ' ἐμόν. — V. 1. Ἀθηναῖον BP, Ἀθηναίου Turn. ES, utrumque A.

4. Plut. Alcib. c. 33: Τὸ μὲν οὖν ψήφισμα τῆς καθόδου πρότερον ἐκεκῦρωτο, Κριτίου τοῦ Καλλιάρχου γράψαντος, ὡς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐλεγείαις πεποίηκεν ὑπομνήσκων τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς χάριτος ἐν τούτοις· Γνώμη κτλ. — V. 1. γνώμη, Valckenaer γνώμην. — V. 2. ἔδρασα codd., v. ἔγραψα. — V. 3. γλώσσης Schaefer, v. γλώττης. — τοῖσδεσι, Fia τοῖς δέ σοι, E τοῖς δέ σοι sed corr. si. — κεῖται, fort. κείσθω.

5. Plut. Cimon. c. 10: Ἐτι τοίνυν Γοργίας μὲν ὁ Λεοντινὸς φησι τὸν Κίμωνα τὰ χρήματα κᾶσθαι μὲν, ὡς χρᾶτο, χρῆσθαι δέ, ὡς τιμᾶτο. Κριτίας δὲ τῶν τριάνοντα γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὔχεται· Πλοῦτον κτλ. — V. 1. Σκοπαδῶν Coraes, v. Σκοπάδων. — V. 2. Ἀρκεσίλα scripsi, cf. Paus. VI 2, 1, idemque Westermann coniecit, vulgo Ἀγεσιλάου, AFa Ἀγησίλα, Hartung νίκας Τισαμένον (Τισαμενοῦ), quod cum displiceat aliis nominibus, tum propter asyndeton hic ferri nequit.

6. Stob. Floril. XXIX 10: Κριτίου. — ἢ φύσεως, fort. ἢ ἕκ φύσεως scribendum.

Ε Π Η.

7. [7.]

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδάς
ἠδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπενμα,
αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἠδὺν, ἄλυπον·

5 οὐ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνω συμμιγνύμενον κυλίκεσσι
παῖς διαπομπεύη, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
παννυχίδας θ' ἱεράς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν, 606
πλάστιγξ θ' ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκραισι καθίζη
10 κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίον ψακάδεσσι.

7. Athen. XIII 600 E: ὁ ("Ερωτα) ὁ σοφὸς ὕμνων ἀεὶ ποτε Ἀνακρέων πᾶσιν ἔστι διὰ στόματος· λέγει οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ κράτιστος Κριτίας τάδε· Τὸν κτλ. — V. 1. ἠπερόπενμα, P ὑπερόπενμα. — V. 4. φιλοβάρβιτον, P φιλοβάρβιτον, B φιλοβάρετον. — ἠδὺν, fort. ἠῦν. — Deinde interstitium feci, quemadmodum etiam Meineke et Hartung: nam ipse Athenaeus aliquot versus praetermississe videtur, itaque non opus est Hermanni correctione v. 5, qui τοῦ voluit scribere, ubi libri omnes σου exhibent, vel quod postea Meineke commendavit v. 1 τὸν σὲ pro τὸν δὲ. — V. 7. διαπομπεύη ABC, διαπομπεύση PVL, Osann διαπομπυνή, Hartung διαπορθμεύση. — προπόσεις PVL, προπόσις A, πρόποσις B, προπόσιν C. — ἐπιδέξια νωμῶν AC epit. Hoesch., ἐπὶ δεξιᾶν ὤμων B, ἐπὶ δεξιῶν ὤμων PVL. — V. 8. θ' om. P. — V. 9. πλάστιγξ CL, πλάστιγξ APV. — θ' PVL, τε A, δ' C. — ἄκραισι ABC, ἄκροισι PVL. — καθίζη B, καθίζη AC, καθίζη libri Casaub., καθίζοι PVL. — V. 10. ψακάδεσσι AC, ψακάδεισι B, ψεικάδεσσι PVL. — Iniuria Hertzberg hoc fr. in suspicionem vocavit, cf. quae dixi Comment. Crit. III p. 7, ubi conieci particulam hanc fuisse maioris alicuius carminis, in quo vitas poetarum descripserit, ut huc referendum sit (fr. 33) Mall. Theodor. p. 537: „Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit.“ Porro (fr. 34) Philostr. vit. Soph. Praef. Οἶδα γὰρ δὴ καὶ Κριτίαν τὸν σοφιστὴν οὐκ ἐκ πατέρων, ἀλλὰ Ὀμήρου δὴ μόνου σὺν τῷ πατρὶ ἐπιμνησθέντα, ἐπειδὴ θαῦμα δηλώσειεν ἔμελλε πατέρα Ὀμήρου ποταμὸν εἶναι. (cf. Tzetz. Exeg. II. p. 8 et 131) et fort. etiam (fr. 36) Schol. Eurip. Hipp. 263: τὸ δὲ μηδὲν ἄγαν οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας. — Ex carminibus fort. petita sunt, quae exhibet Poll. II 122: παρὰ δὲ Κριτία καὶ λογεὺς ὁ ῥήτωρ, et II 148: εὐχειρ, ταχύχειρ, ὡς Κριτίας. — Critias vindicare voluit Schleiermacher versum, quem Plato de Rep. II 367 E adhibuit: Καὶ ἐγὼ ἀκούσας αἰεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάννυ γε ἦσθην καὶ εἶπον· οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκεῖνον τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής, εὐδομησάντας περὶ τὴν Μεγαροῦ μάχην εἰπών·

Παῖδες Ἀρίστονος, κλεινοῦ θεῖου γένος ἀνδρός.

ut haec prima fuerit Critiae elegia. Nihil iuvat Aristides II 98, qui dicit: *ταῦτα λέγει Πλάτων, ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων, καὶ δι' οὗ τὸ Ἀρίστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς.* nam nihil nisi hunc ipsum Platonis locum novit, eodemque loco utitur schol. Aristid. III 420: *ἐπίγραμμα γὰρ ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος λέγων (scr. λέγον) οὕτως ὁ παῖδες Ἀρίστωνος κλεινοῦ θεῖον γένος.* qui versum ex Platone petiit, ea quae deinceps addit, suo periculo nugatur; quod *ἐπίγραμμα Ἀρίστωνος* dicit, non tam ipsi Aristoni tribuit, sed epigramma in Aristonem compositum significat. Omnino haec Schleiermacheri coniectura incertissima, nam neque constat, quam pugnam Megarensis Plato dicat, neque Aristo eiusque filii qui sint*), sed hanc quaestionem expedire non est huius loci, cf. Susemihl *Philos. Plat.* II 76 seqq. et in *Philologo Suppl.* II 114 seq.

*) Equidem Aristonem Platonis philosophi patrem dici existimo, sed poematii quis sit auctor plane incertum.

I O P H O N.

Κρύπτω τῶδε τάφῳ Σοφοκλῆ πρωτεῖα λαβόντα,
τῆς τραγικῆς τέχνης σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Iophon. Epigramma legitur in vita Sophocli. 131 ed. Westerm.: φασὶ δ' ἐπιγεγράφθαι τῷ αὐτοῦ τάφῳ τάδε· κρύπτω κτλ. sed PI λαβῶν δὲ φησιν ἐπέγραψε τῷ τάφῳ αὐτοῦ (om. I) τάδε. Secundum Iahnium ed. Soph. Electrae p. 11 codices omnes λαβῶν exhibent; φησὶ antiquiores, φασὶ recentes, denique ἐπιγέγραπται F, ἐπιγράψαι GR, ἐπέγραψε CI, ceteri ut videtur ἐπιγεγράφθαι tuentur. Ego olim conieci scribendum esse Λόβων δὲ φησιν ἐπιγεγράφθαι, de Lobone Argivo cogitans, quem περὶ ποιητῶν scripsisse in Epimenidis vita testatur Diog. L. I 112, eodemque auctore utitur I 34 in Thaletis vita: τὰ δὲ γεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος εἰς ἔπη τείνειν διαικίσια· ἐπιγεγράφθαι δ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰκόνης τάδε· Τόνδε Θαλῆν Μίλητος Ἰὰς θρέψας ἀνέδειξεν Ἀστρολόγον πάντων πρεσβύτατον σοφίῃ, quae ex eodem libro de poetis petita esse apparet. Leguntur alia epigrammata passim in libro I, quae Diogenes dicit vel in statusis vel in monumentis philosophorum inscripta esse, quae probabiliter Schneidewin (Philol. I 21) suspicatur ex eodem Lobonis opere petita esse; nam omnes illi pariter musicae artis atque sapientiae laude inclaruerunt, itaque Lobon illos haud dubie in libro de poetis recensuerat: epigrammata autem ista, quae Diogenes libro I recenset (nam quod legitur II 15 in Anaxagoram philosophum ab hac societate segregandum censeo), non solum ab aetate virorum, in quorum honorem et memoriam composita sunt, aliena esse apparet, sed etiam singula tantam similitudinem prae se ferunt, ut omnia ab eodem auctore profecta esse videantur. Lobon autem si haec omnia in libro suo de poetis exhibuit, etiam ipse ista epigrammata condidisse censendus est, quemadmodum etiam epistolas sapientum, quas Diogenes I. I adscripsit, Argivus literator videtur condidisse: certe omnes ab eodem homine fraudulentamente fictae sunt. cf. quae de Lobonis fallaciis nuperrime Hiller in Mus. Rh. XXXIII 518 seq. probabiliter et docte commentatus est. — Igitur si recte olim Lobonis nomen in vita Sophocli restitui, et comprobaverunt hanc meam coniecturam O. Iahn et Benndorf, hoc quoque epigramma, quod sane illis non magnopere dispar est, in eundem numerum referendum, neque omnino inscriptum fuit in tragici monumento. Sed tamen dubitationem iniicit Valerii Maximi testimonium, qui epigramma ab Iophonte in patris memoriam sepulcro insculptum esse narrat VIII 7, 12: „Sophocles quoque gloriosum cum rerum natura certamen habuit, tam benigne illa mirifica opera sua

exhibendo, quam illa operibus eius tempora liberaliter subministrando. Prope enim centesimum annum attigit, sub ipsum transitum ad mortem Oedipode Coloneo scripto; qua sola fabula omnium eiusdem studii poetarum praeripere gloriam potuit: idque ignotum esse posteris filius Sophoclis Iophon (ita Pighius, libri *Sophon*) noluit, *sepulcro patris quae retuli insculpendo.* Haec Valerium vel alium quem commentum esse, non est credibile: sane ea quae ille refert, non insunt in hoc disticho, 608 sed videtur tantum primordium superesse, reliqua interciderunt. Igitur eiusmodi epigrammate si revera sepulcrum tragici ornatum erat, audax admodum facinus fuit, aliud plane comminisci. Quare postea probavi, quod Westermann coniecit *Ἰοφῶν δέ, φασίν, ἐπέγραψε*, sive Leutsch (Philol. I 131) *Ἰοφῶν δέ, ὡς φησιν . . ., ἐπέγραψε*. Sed de hac ambigua re apud alios sit iudicium. — V. 1. *Σοφοκλῆ* S ut videtur et fortasse alii ap. Iahn., vulgo *Σοφοκλῆν*. — V. 2. *λαβόντα, τῆς τραγικῆς τέχνης σχῆμα* scripsi, legebatur *λαβόντα τῆ τραγικῆ τέχνη, σχῆμα*, nisi quod PI *ἐν τῇ, I καὶ σχῆμα*. Sane genetivus quo sit referendus ambigi potest: *πρωτεῖα* simpliciter dici poterat, non item *σχῆμα*. Sed si epigrammatis hoc est exordium, fortasse continuabatur *σχῆμα τὸ σ. πατριδος ἀρχαίης*.

SOCRATES.

1.

Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστν νέμουσιν,
μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

2.

Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεινώ.

3.

Οἱ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι
ἐν πολέμῳ.

Socrates. 1. Diog. Laert. II 42: ἐποίησε δὲ (Σωκράτης) καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνν ἐπιτετευγμένως, οὐ ἢ ἀρχή· Αἴσωπος κτλ. Cf. Plato Phaed. 60 D. Plut. de aud. poet. c. 2. Augustin. de cons. Evangel. I 7.

2. Diversis nominibus appellatur hoc carmen, nec tamen de diversis carminibus cogitandum, ut Wyttenbach vult. Prooemium dicit Plato Phaed. p. 60 D: περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων, ὧν πεποίημας, ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους, καὶ τὸ εἰς τὸν Ἄπόλλω προοίμιον. et Themist. II p. 32: καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξάμετρῳ εἰς τὸν θεόν. praeanem praeter Diogenem (vide infra) minus recte appellat Dio Chrys. or. 43 T. II 580: καὶ παιᾶνα ἐποίησεν εἰς τὸν Ἄπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Cf. Epict. II 6, 26. IV 4, 23. Denique Suidas v. Σωκράτης (Eudoc. 390) ὕμνον εἰς Ἄπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν καὶ μῦθον Αἰσώπειον δι' ἐπῶν. — Diog. Laert. II 42: Ἄλλὰ καὶ παιᾶνα κατὰ τινὰς ἐποίησεν (Σωκράτης), οὐ ἢ ἀρχή· Δήλι' Ἄπ. κτλ. Διονυσόδωρος δὲ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸν παιᾶνα. — Ἄπολλον, Cod.

Mon. ἄπολλων. — κλεινώ, Cod. Cant. Ar. Mon. κλεινώ, Vind. κλεινά.

3. Athen. XIV p. 628 F: ὅθεν καὶ Σωκράτης ἐν τοῖς ποιήμασι τοὺς κάλλιστα χορεύοντας ἀρίστους φησὶν εἶναι τὰ πολέμια, λέγων οὕτως· Οἱ δὲ κτλ. Fort. ex prooemio in Apollinem.

Socrati etiam tribuendos censeo versus, quos ex Herodico Crateteo descripsit Athenaeus V 219 C:

- „Σώκρατες, οὐκ ἔλαθές με πόθῳ δηχθεῖς φρένα τὴν σὴν 610
 παιδὸς Δεινομάχης καὶ Κλεινίου· ἀλλ’ ὑπάκουσον,
 εἰ βούλει σοι ἔχειν εὖ παιδικὰ, μηδ’ ἀπιθήσης
 ἀγγέλῳ, ἀλλὰ πιθοῦ· καὶ σοι πολὺ βέλτιον ἔσται.“
- 5 Κάγῳ ὅπως ἤκουσα χαρᾶς ὑπο σάμα λιπαίνῳ
 ἰδρῶτι, βλεφάρων δὲ γόος πέσειν οὐκ ἀθελήτως.
 „Στέλλον, πλησάμενος θυμὸν Μούσης κατόχοιο,
 ἧ τόνδ’ αἰρήσεις ῥῶδων δεινοῖσι πόθοισιν.
 ἀμφοῖν γὰρ φιλήεις ἧδ’ ἀρχή· τῆδε καθέξεις
 10 αὐτόν, προσβάλλον ἀκοαῖς ὀπήτρια θυμοῦ.“

et deinde:

„Τίποτε δεδάκνσαι, φίλε Σώκρατες; ἧ σ’ ἀνακινεῖ
 στέροισι ἐνναίων σκηπτὸς πόθος ὄμμασι θραυσθεῖς
 παιδὸς ἀνικήτου; τὸν ἐγὼ τιθασὸν σοι ὑπέστην
 ποιῆσαι.“

Aspasiae hos versus tribuit Athenaeus: Ἀσπασία μέντοι, ἡ σοφὴ τοῦ Σωκράτους διδάσκαλος τῶν δημοτικῶν λόγων, ἐν τοῖς φερομένοις ὡς αὐτῆς ἔπεσιν, ἅπερ Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος παρέθετο, φησὶν οὕτως. Apparet Socratem et Aspasiae sermones serere de Alcibiadis amore conciliando: atqui Socrates refert, quid Aspasia sibi praeceperit, v. 5—6. Igitur non Aspasia, sed Socrates illud colloquium versibus heroicis exposuerat: videtur autem Athenaeus ambigua oratione, qua Herodicus usus erat, in errorem inductus esse, neque enim Athenaei verba corruptelam contraxisse puto. Ceterum illud carmen neque ab Aspasia neque a Socrate profectum, sed mala fraude aliquis subiecit: neque antiqua videtur fraus esse, id quod in primis usus singularis verbi *κάτοχος*, qui recens admodum est, arguere videtur: etiam γόος v. 6 satis insolenter lacrimae dicuntur: nisi forte vocabulum corruptum, Meineke γόος coniecit, idem cum Dobraeo οὐκ ἐθελήτως scripsit. — V. 8 nondum in integrum restitutus, nam ῥῶδων (Meineke mavult ῥῶδῆς) nullam videtur fidem habere, poeta videtur comparatione usus esse, ἧ τόνδ’ αἰρήσεις ὡσεὶ* δεινὴ πόθοισιν, nam reliqua nequeo probabiliter emendare, tentavi ὡσεὶ τε λῖνοισι πόθοιο, sed hoc displicet propter clausulae similitudinem (Μούσης κατόχοιο). — V. 10 probabiliter Meineke ἀκοαῖς θελητήρια θυμοῦ. Versu antepaenultimo σκηπτὸς πόθος singulare est, nec tamen coniecturis tentandum, sed pro θραυσθεῖς videtur poeta θραχθεῖς scripsisse. Meineke librorum scripturam tuetur, sed deinde παιδὸς ἀνικήτου proposuit. — Denique monendum est Socrati distichon tribuere Maxim. Conf. II 649, sed est *Palladae*, vid. Anthol. Pal. X 34.

ANTIMACHUS.

ΑΤΔΗ.

1.

Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.

2.

Γενεᾷ Καβάρου θῆκεν ἀρακλέας ὄργειῶνας.

3.

Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θροεπήρια τάσδε
ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας.

*4.

. Τότε δὴ χρυσέω ἐν δέπαι
Ἥελιον πόμπευεν ἀρακλυμένη Ἑρῴθεια.

*5.

612

Οἱ (σοι) τῶν μεγάλων ἔρκτορές εἰσι κακῶν.

Antimachus. Fr. 1. Steph. Byz. v. Δώτιον . . . καὶ Δωτιάς ὡς
Πλιάς τοῦ Ἰλιεύς . . . καὶ Ἀντίμαχος ἐν δειντέρω Λύδης· φεύγοντας κτλ.

Fr. 2. Phot. 344, 7: Ὀργεῶνες . . . ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ
γενεαὶ Καβάρου θῆκεν ἀρακλέας ὄργειῶνας, ita cod. sed supra ἀβα-
κλέας. Eadem Suidas s. v. Ὀργεῶνες· ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ
γενεᾷ Καβάρου θῆκεν ἀβακλέας (ἀβλακείας C) ὄργειῶνας. Respicit
Harpoer. p. 139, 3: οἱ μὲντοι ποιηταὶ ἔταττον τοῦνομα ἀπλῶς ἐπὶ τῶν
ιερέων, ὡς Ἀντίμαχος τὲ πον καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς. Valesius γένναν
Καβάρου θῆκεν scripsit (rectius dedisset γένναν θῆκε Καβάρου), Gais-
ford et Friedemann ἐν τῇ Λύδῃ γ'· Ἐνθα (Hermann ἐν δὲ) Καβάρου.
Videtur grammaticus non integrum locum adhibuisse, fort. γενεᾷν Κα-
βάρου, φησὶν, θῆκεν κτλ. — Ἀβακλέας fuerunt qui defenderent, tam-
quam Lydorum lingua sacerdotes dicti essent, vide praeter Jablonskium
G. Hupfeld Exerc. Herodot. III 9.

Fr. 3. Schol. Eurip. Phoen. 44: ὅτι δὲ Πολύβω ἔδωκε (Οἰδίπους)
τοὺς ἵππους, καὶ Ἀντίμαχος φησιν (Μ Αὐτόμαχος, C Ἀνσίμαχος) ἐν Λύδῃ·
εἶπε κτλ. — V. 1. τάσδε scripsi, vulgo τάδε, Barnesius ταῦτα, Dübner
τούσδε.

Fr. 4. Athen. XI 469 D: ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίον διεκομί-
ζετο ἐπὶ τὴν δύσιν, Στησίχορος μὲν οὕτως φησὶν . . . καὶ Ἀντίμαχος δ'
οὕτως λέγει· τότε δὴ κτλ. — V. 1. χρυσέω scripsi, vulgo εὐχρεῶ. —
V. 2. πόμπευεν Schweighaeuser, πομπεῖ A, πόμπει B, πέμπει P, πέμ-
πεσκεν VL, πέμπησιν Stoll.

Fr. 5. Etym. M. 375, 40: ἔρκτωρ, ὁ πρακτικός, Ἀντίμαχος· τῶν
κτλ. V οἱ τῶν, unde Valckenaer ὅσσοι scripsit, ego οἱ σοι τῶν.

*6.

..... Ἦύτε καύηξ
(ἔνδιος) δύπτης ἄλυμρὸν εἰς πέλαγος.

*7.

Schol. Apoll. Rh. I 211: Ζήτης καὶ Κάλαις· τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν· οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος, Δοῦρις δὲ ἐξ Ἱππεροβόρων· καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος.

8.

Schol. Apoll. Rh. I 1289: Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδη φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος.

9.

Schol. Apoll. Rh. III 409: Καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ Ἡφαιστοτεύκτους (cod. Par. χαλκόποδας) τοὺς ταύρους ἀπεφήνατο. Adde Schol. Pind. Pyth. IV 398: τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ Ἡφαιστοτεύκτους λέγει. Fortasse huc pertinet quod ex Antimacho profert Schol. Nic. Ther. 472: ἐκαλεῖτο δὲ Σάος ἢ ὄλη Θρακικὴ Σάμος· Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Αἰήμου, ὡς Ἀντίμαχος· Ἡφαιστοῦ (KPR Ἡφαιστοῖο) πυρὶ εἵκελον (om. KVR), ἦν ἡα τιτύσκει δαίμων (ita A, σάμου VR, σάμ K) ἀκροτάτης ὄρεος (GKV ἀκροτάτου, KPVR ὄρους) κορυφῆσι Μοσύχλου. Dixerat igitur fortasse poeta, tauros illos exhalasse spiritum similem igni, quem Vulcanus in Mosychlo edit:

(ἔπνεον) Ἡφαιστοῦ πυρὶ εἵκελον, ὄρα τιτύσκει 613
δαίμων ἀκροτάτης ἐν κορυφῆσι Μοσύχλου.

Fr. 6. Schol. Apoll. Rh. I 1008: Δύπτοντες κεφαλὰς . . . Δύπτειν δὲ ἐστὶ τὸ δύνειν ὡς παρὰ Καλλιμάχου· Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι. πρότερος δὲ Ἀντίμαχος· ἦν τε τις καύηξ δύνῃ ἐς ἄλυμρὸν πέλαγος, sic cod. L, ut vulgo, sed Par. Vind. 81 om. τις et deinde exhibent δύπτει εἰς (Vind. ἐς) ἄλυμρὸν ὕδωρ, unde Wolf hexametrum restituit δύπτων εἰς ἄλυμρὸν ὕδωρ, cum iam antea Rutgersius δύπτης ἐς ἄλυμρὸν οἶδμα coniecisset. Hermann transposuit δύπτει καύηξ, contra Meineke καύηξ δύπτης εἰς coniecit, ac sane Antimachus non verbo δύπτειν, sed nomine δύπτης videtur usus esse; scholiastae verba hunc in modum sunt redintegranda: δύπτειν δὲ ἐστὶ τὸ δύνειν, δύπται δὲ αἰθνιαί, ὡς παρὰ Καλλιμάχου. cf. Etym. M. 291, 19: Δύπτης· δύπται λέγονται αἱ αἰθνιαί, καὶ ὁ δύπτης. Καλλιμάχος· δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἐνδιοὶ καύηκες. itaque inde ἐνδιος petii ad Antimacheum locum restituendum ἦν τε καύηξ (ἐνδιος) δύπτης ἄλυμρὸν εἰς πέλαγος. Ex Lyde autem petitus videtur versus, quoniam Apollonii scholiasta hoc solum carmen in manibus habuit.

Hartung *Ἡφαίστου Σαμίῳ πυρὶ εἴκελον, ἦν ῥα κτλ.*, quod nullo modo ferri potest, nam Mosyechlus Lemni mons fuit.

* 10.

Schol. Apoll. Rh. IV 156: *Ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἐφεξῆς φησὶ τὴν Μήδειαν ἐπιρραίνουσαν ἀρκεύθω τὸ (hoc om. cod. L) φάρμακον κοιμίσαι τὸν δράκοντα ἐπάδουσαν καὶ οὕτω τὸ κῶας ἀνελέσθαι, καὶ χωρισθῆναι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὴν ναῦν κοιμωμένου τοῦ θηρίου, συμφώνως τῷ Ἀντιμάχῳ.*

11.

Schol. Apoll. Rh. IV 1153: *Τιμαίου λέγοντος ἐν Κερκίῳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐν Βυζαντίῳ φησὶν, Ἀντίμαχος ἐν Λύδη ἐν Κόλχοις πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι (τῇ Μηδείᾳ τὸν Ἰάσονα).*

12.

Schol. Apoll. Rh. IV 259: *Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις καὶ Ἀντίμαχος ἐν Λύδη διὰ τοῦ Ὀκκεανοῦ φασιν ἐλθεῖν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰς Λιβύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργῶ εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.*

13.

Schol. Apoll. Rh. II 296: *Στροφάδας φησὶ κεκληῖσθαι διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας αὐτόθεν ὑποστρέφειν, στραφέντας εἰς τοῦπίσω, λαβῶν παρὰ Ἀντιμάχου· (οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ Λύδη περὶ αὐτῶν μέμνηται) [haec omissa in cod. L]. Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκληῖσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ἠΰξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντιμάχου καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται. Cf. ib. ad v. 297: *Αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν Στροφάδες· μέμνηται αὐτῶν καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδη.**

* 14.

Schol. Apoll. Rh. II 178: *Ἀγηνορίδης· Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστὶ (Φινεύς), ὡς Ἑλλάνικος· ὡς δὲ Ἡσίοδος φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιιάδης καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης φασὶν.*

* 15.

Etym. Flor. ap. Miller *Mélanges* p. 265: *Σήσαμοι καὶ Ἐρυθῖνοι, χωρία Παφλαγονίας· οὓς Ἐρυθθίνους φησὶν Ἀντίμαχος διὰ τὴν ἐρυθρότητα καὶ τὴν τοιαύτην χροιάν. Petita haec sunt ex commentario magis integro Apoll. Rhod. II 941, ubi nunc legitur: Ἐρυθθῖνοι δὲ οὕτω λεγόμενοι λόφοι περὶ Παφλαγονίαν· οὕτω δὲ λέ-*

γονται διὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ χρώματος· εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι. Neque enim probabile Ἀντίμαχος pro Ἀπολλώνιος scriptum esse, et poetae nomen positum pro interpretum labore: nam Apollonius ipse ea de re nihil prodidit.

(Scholia in Apollonium etiam aliis locis ope Et. Flor. supplere licet, cf. p. 107. 246. 248. 261, al., quemadmodum cod. Flor. etiam confirmat emendationes Apolloniani carminis, velut I 883 ἐνδυκῆς a Rutgersio restitutum, I 372 κατὰ πρῶειραν plane testatur, quod ego divinando eram assecutus.)

16.

Schol. Hom. II. ξ 200: Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Αὐδῇ, ὅτι τοὺς Σολύμους ἀνεῖλε (Βελλεροφόντης) θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ τοῦτο μισηθῆναι αὐτόν φησιν ὑπὸ τῶν θεῶν. Adde Schol. Od. ε 283: ἐν Σολύμων] τῆς Κιλικίας εἰσὶν. ὅθεν καὶ οἱ Σόλυμοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Καλχηδονίας, ὡς Ἀντίμαχος λέγει. •

Ad Lyden praeterea retulit Stoll, quod Et. Gud. 353, 7 ex 614 Antimacho profert: Κυθώννυμον Οιδίπουν, sed his commodus in Thebaide locus fuit. — Elegiaca Antimachi carmina an praeter Lyden fuerint, non constat; sed fortasse liber Δέλοιο inscriptus, unde Athen. VII 300 D hunc versum affert:

Ἐλθὼν Εὐλείῳς πηγὰς ἔπι δινῆεντος.

elegiaco numero adstrictus fuit. Maior etiam dubitatio de Καταχίνῃ, quo nomine Antimachi carmen inscriptum fuisse olim conieci: sed illius certe loci Et. M. 4, 6: Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ· τοὶ δ' ἄρ' οἱ ἀβολήτορες ἄνδρες ἕασιν, ubi hoc nomen delitescere suspicatus sum, emendatio satis incerta: Hartung hic quoque ea proposuit, quae omnino non sunt ferenda. Schmidt coniecit Ἀχαίῃ τοὶ δ' ἄρα οἱ πιστοὶ ἀβ. ἄ. ἕασιν, ut Ἀχαίῃ paenultima syllaba correpta pronuntietur. Ad hoc carmen olim conieci referendum esse versum ap. Herodian. Philet. p. 439 ed. Piers.: Ἐννεάμυκλος ὄνος παρὰ Ἀντιμάχῳ, qui integer legitur ap. Tzetz. ad Lycophr. 771 et in Et. M. 594, 21:

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

sed apud utrumque Callimacho tribuitur, ut hoc nomen in antiquis commentariis Lycophronis lectum esse appareat: atque ita schol. vet. nuper a Kinkelio editus. Cf. etiam Schneider Callim. II p. 437. — Sunt etiam alia, quae cum probabilitatis aliqua specie ad Antimachi Elegias referas, velut quod Pausan. IX 35, 5 dicit: Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων οὔτε ὀνόματα εἰπὼν Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἥλιου φησὶν αὐτάς. — Item apud

Herodian. π. μον. λέξ. p. 36, 23: ἀλλὰ καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ· ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἔχων, coniecti:

. . ἀεὶ φάρεος γῆν χατέουσιν ἔχων.

Ex Elegiis (fort. ex Lyde, vid. fr. 16) petiti videntur versus duo de Pyde, Pisidiae fluvio, ap. Choerobosc. I 139, 17:

Καδδὲ Πύδην τε θέλοντα.

Πύδητος κούρη τηλεκλείτου ποταμοῖο.

sic enim ex cod. Marciano (vid. Gaisford Praef. Et. M. VII) hi versus sunt corrigendi: in priore versu Koechly coniecit *κελαθεινὰ Πύδην θέλοντα*. — Huc adde Hesychianum illud: *Εἰσκονιανοί· οἱ Ἐφέσιοι, ὡς Ἀντιμάχος*. ubi Duebner coniecit *ἔισκον Ἰαόνιοι*. — Fortasse etiam huc pertinet, quod habet Probus ad Virg. Ecl. X 18: „Adonis, ut Hesiodus ait, Phoenicis et Alpheisiboeae, Agenoris Thiantis, qui Histriam (Syriam?) Arabiamque tenuit imperio, ut Antimachus ait.“ (Cf. Lydae fr. 14). — Antimacho Düntzer vindicare voluit versum ap. Schol. II. π 234: *Δωδώνης δυσχειμέρον· οἱ περὶ Ζηρόδοτον πολυπίδακος διὰ τὸ Καλλιμάχου· Κρηνέων τ' Εὐρώπῃ* (O. Schneider coni. Ἐλλοπίη) *μισγομένων ἑκατόν*. sed potuerunt Zenodotei ad magistri lectionem probandam uti Callimachi versu, ut ostenderent, hunc quoque Zenodoti lectionem secutum esse, nec *Εὐρώπῃ* tentaverim, nam fortasse lacus ad Tomari montis radices (cf. Plin. Hist. Nat. IV 2) sic vocabatur. Vide quae de hoc Callimachi versu, qui videtur ex libro II *Αἰτίων* petitus esse, et de his fabulis disputavi in Iahnii Annal. LXXXI 316 seqq. Adde Schneider Callim. II p. 641. — Sauppe (Philol. XIX 147) Antimachi nomen restituere voluit apud Schol. Thucyd. I 11, acute corrigens *ὧν ἠγεῖτο Ἀκάμας κατ' Ἀντιμάχον*, ubi legitur *καὶ Ἀντιμάχος*: suspicatur autem Antimachum in Lyde de 615 Acamantis Chersonesiaca expeditione dixisse, itaque si haec respererit Thucydides, etiam certum esse, quo tempore Antimachus Lyden ediderit. At etiamsi largiar eo tempore, quo Thucydides prooemium scripsit, Antimachum iam edidisse Lyden atque illud carmen Thucydidi innotuisse (quamquam haec prorsus incerta), tamen historicum isto auctore ibi usum esse prorsus est incredibile: quod dicit *ἀλλὰ πρὸς γεωργίαν τῆς Χερσονήσου τραπόμενοι καὶ ληστείαν τῆς τροφῆς ἀπορία*, petitum est ex Homero, h. e. ex cyclico aliquo carmine, atque eodem referenda est scholiastae adnotatio, ubi fortasse scribendum *ὧν ἠγοῦντο Ἀκάμας καὶ Ἀμφίμαχος*. Ad Cypria carmina refert Welcker Cycl. II 104, et ap. schol. Thuc. *Ἀντίλοχος* legendum esse suspicatur. — Quod

Phot. Bibl. 171. 1 refert *Agatharchiden* in epitomen redegisse Antimachi Lyden, nihil nos iuvat in amplificandis carminis reliquiis, nescioque an paraphrasis potius quam epitome fuerit. Hecker vero ἐπιτομήν τῆς Ἀντιμάχου ὕλης legendum edixit, ut Antimachus historicus intelligendus sit, vel τῆς Καλλιμάχου ὕλης. — Antimachi nomen videtur oblitteratum apud Philodemum περὶ εὐσεβ. p. 13 ed. Gomperz:

ΟΙΣ ΝΑΥΤΙΝ
ΝΕΞ ΑΛΛΩΝ
ΦΙΛΕΙΝ ΜΑΚΑ
ΜΑΧΟΣ

ac ni fallor elegiaci poetae versus praecedit:

.. (ὄ)ν ἐξ ἄλλων (φασί) φιλεῖν μάκα(ρας).

fortasse ipsius Antimachi, quem Philodemus potuit suae orationi inserere ita ut φησί pro φασί substitueret.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

17.

Τίπτε μόθων ἄτλατος, ἐνναλίιο λέλογχας,
Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν
ἔντεα; σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνάν
τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
5 δούρατα δ' αἱματόεντα πάρες Τρωϊνίδι δια
ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ἰμέναιον ἴθι.

Epigramma. Anthol. Pal. IX 321: A Ἀντιμάχου corr. εἰς Ἀφροδίτην ὀπλοφοροῦσαν. Ruhnken, cui assensus est Stoll, *Callimacho* tribuit, quoniam Antimachi epigrammata nulla neque in Anthologia neque alibi extant, sed recte Meinekius observavit hoc poematum a Callimachi ingenio prorsus abhorrere, nec tamen Antimachum huiuscemodi epigramma confecisse verisimile: est haud dubie iunioris alicuius poetae, *Antipatro* probabiliter tribuit Benndorf. — V. 1. ἄτλατος O. Schneider, legebatur ἄτλητος. — ἐνναλίιο cod. Pal. (vulgo Ἐνναλίιο), atque ita Meineke, gladium interpretatus, sed est potius hasta, hinc v. 5 δούρατα αἱματόεντα (cf. etiam tabulam pictam in Mus. Borbon. VIII 6) vel omnino Martia arma, i. e. *scutum et hasta*. Armata Venus (*Ἀρεία*) passim in fanis graecorum visitata, velut Spartaee, Corinthi; hoc epigramma videtur referendum esse ad nobile aliquod artis opus, cuius auctor ignoratur, quemadmodum etiam Apollonius Arg. I 742 seq. aliam Venereis armatae speciem respexit. Adde Anthol. Plan. IV 171—177. — V. 2. ψεύστας, O. Schneider ψεύσας scripsit, non recte. — μάταν Plan., μάτην cod. Pal. Deinde distinctionem μάτην; ἔντεα σοὶ γὰρ correxit Iacobs. — V. 3. ἅ τε (ἅ τεκα τευνάν) . . . τέρψις cod. Pal., αἶτε . . . τέρψεις Plan. — V. 5. πάρες Meineke, μέθες Plan., κάθες cod. Pal., qui praeterea a pr. m. τρωϊνιδι διαί exhibet. — V. 6. ταῦτα, Meineke πότνη. cod. Pal. ταῦτα δ' sed δ erasum. — εὐχαίταν vulgo, cod. Pal. εὐχεται ἄν.

P L A T O .

De epigrammatis, quae vulgo Platoni tribuuntur*), difficilis quaestio est: C. Fr. Hermannus quidem *Histor. Philos. Plat.* I 100 praeunte Sochero omnia in suspicionem vocat, atque in eandem sententiam disputat *Steinhart Platos Leben* p. 76 seq. et 295. Praeter unum omnia in *Anthologia* servata sunt, ubi propter varias causas plurima turbata sunt, ac saepius in ipsa *Anthologia* fluctuat paradosis. Augetur difficultas, quod fuerunt alii eiusdem nominis viri. Philosophi epigrammata *Meleager* coronae suae inseruit, ut ipse in prooemio testatur v. 47: *Καὶ μὴν καὶ χρύσειον αἰεὶ θείοιο Πλάτωνος Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς παντόθε λαμπόμενον.* Ac passim etiam in lemmate *Plato* dicitur ὁ φιλόσοφος, velut ep. 7. 14. (15), vel μέγας velut 18, vel denique oblique significatur velut 1. (2. 3). Sed praeterea semel comparet *Platonis comici* nomen, vid. IX 359: *Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ,* verum hoc epigramma, cuius auctor satis incertus (nam *Planudes Crateli* tribuit) a comico poeta prorsus alienum, qui nulla omnino videtur epigrammata scripsisse: fortasse κωμικοῦ a librario ex coniectura est additum, ut saepe haec lemmata sunt amplificata. Sed fuit etiam *Plato iunior* (ὁ νεώτερος), cuius epigrammata fortasse *Philippus* in ordinem recepit: huic dilucide tribuitur IX 13 *Α Πλάτωνος νεωτέρου, C εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ὅτι ὁ τυφλὸς τὸν χωλὸν ἐπώμων ἐβάσταξεν,* IX 748 *εἰς Διόνυσον γεγλυμμένον ἐν ἀμεθύστῳ* (etiam *Iriarte* p. 93 *Πλάτωνος τοῦ νεωτέρου,* s. poet. n. *Schol. Eurip. Or.* 583), IX 751 *εἰς Ἀπόλλωνα ἐν δακτυλίῳ* (cf. *Iriarte* ib. *Cram. An. Par.* IV 370, ubi α ψηφίς). Fuit illi, quantum quidem ex tribus his poematiis licet colligere, summa ingenii mediocritas: quod iudicium ne cui iniquius videatur, adscribo haec epigrammata.

I.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νότιοιο λιπαυγῆς
ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

*) *Wernikii* commentatione de his epigrammatis *Thoruni* 1834 edita non licuit uti.

ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν ὄψεις,
 ὃς δὲ βάσεις· ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη.
 τυφλὸς γὰρ χωλοῖο καταμάδιον βάρος αἴρων
 ἀτραπὸν ὀθνελοῖς ὄμμασιν ἀκροβάτει.
 ἢ μία δ' ἀμποτέροις ἤρκει φύσις· ἐν γὰρ ἐκάστῳ
 τοῦλλιπὲς ἀλλήλοισ ἐῖς ὅλον ἠράνισαν.

Tractavit autem hic chriam a multis decantatam, a quibus plu- 617
 rima mutuatus est.

II.

Ἄ λίθος ἐστ' ἀμέθυστος, ἐγὼ δ' ὁ πότας Διόνυσος·
 ἢ νήφειν πείσει μ' ἢ μαθέτω μεθύειν.

III.

Ἄ σφραγὶς ὑάκινθος, Ἀπόλλων δ' ἐστὶν ἐν αὐτῇ
 καὶ Δάφνη· ποτέρου μᾶλλον ὁ Λητοῖδας;

Eiusdem Platonis iunioris fortasse est ep. ἀδέσποτον IX 759.

Εἷς λίθος, ἄρμ', ἐλατήρ, ἵπποι, ζυγόν, ἠνία, μάστιξ,

quod Plan. et cod. Iri. p. 92 *Platoni* tribuunt. Huic versui similis est qui sequitur adespotos (760) *Εἷς δίφρος, ἄρμ', ἐλατήρ, πῶλοι, ζυγός, ἠνία, νίκη*. Uter utrum descripserit ambiguum.

Et antiqua certe ea epigrammata sunt, quae Diogenes affert auctore Aristippo usus (qui scripsit *περὶ παλαιῶς τρυφῆς*, recentioris Academiae assecla, ut mihi videtur, neque enim Luzacio assentior, qui hunc librum Cyrenaico mala fraude subiectum esse censet)*). Neque enim Aristippus haec elegidia suo periculo panxit, sed tradita ab aliis propagavit: Dioscorides certe, aetate Aristippo vel suppar vel maior, respicit epigr. 8, vid. quae ibi notavi. Apuleius, Gellius ad philosophum referunt 1. 2. 3. 7. 8. 10. 14. 15. 17. 30. 31. Praeterea possis in eundem numerum referre 9, quod cum proximo ep. 10 arcta necessitudine coniunctum, et 18, cuius par est ratio (cf. ep. 17), nam eum, qui primus Platonicas nugas congregavit, non aspernatum esse lusus idem argumentum variantes ostendit ep. 3 adiunctum ep. 2. Atque haec quidem etiam Meleager videtur recepisse, si non omnia, at certe pleraque: incertum sane, Cephalas quid Meleagro, quid Diogeni Laertio acceptum referat: nam ep. 7 et 8 leguntur in Anthol. VII 99 et 100, quo loco Cephalas ut res ipsa docet et codicis lem-

*) Etiam Steinhardt *Platos Leben* p. 266 fraudulentum aliquem hominem Aristippi nomine abusum esse censet.

mata testantur, descripsit Diogenis Pammetrum cui fortasse etiam Platonis carmina inserta fuerunt: at ep. 7 et 8 in Meleagri quoque corona fuisse verisimile; ac Meleager fortasse alia quoque Platonis epigrammata recepit velut 11, 12, 13, quae leguntur loco, qui ex illo florilegio descriptus videtur. quamquam haec tria carmina a Platone plane aliena.

Dixi antiqua esse haec epigrammata, quae suae coronae inseruerit Meleager, sed nequaquam contendo ea esse priora Alexandrinorum saeculo, nedum Platonem omnia haec vel ludentem vel serio composuisse: nam illud tantum constat, facta esse ante annum fere C ante Chr. n. Velut 3, si fuit a Meleagro receptum, non potest *Philodemo* attribui, neque tamen ad Platonis saeculum referendum, nam antiquum poetam bis idem argumentum tractavisse, ut tamquam rhetor ostenderet, quemadmodum apte variari posset, non est verisimile. Item dubia sunt ep. 9 et 10, quae Eretriensium memoriae dedicata sunt: neque enim cenotaphiis haec inscripta fuerunt, sed ad demonstrativi generis similitudinem prope accedunt, atque idem argumentum variant. Libere tamen fatendum est, nos quae hoc saeculo graecae poesis indoles fuerit parum compertum habere, ac verisimile esse, eorum, quae Alexandrini postea studiose celebraverunt, primordia iam tum enituisse; itaque non mirum si quis mortui memoriam honorifico elogio decoravit, quod non fuit sepulcro insculptum, quemadmodum iam dudum ludibrii causa eiusmodi titulos condiderunt. Plato si Susa et Ecbatana visitavisset (dicitur enim ad Magos proficisci voluisse sed propter bellum Asiaticum hoc consilium abiecis-), potuit memor calamitatis, quae populares suos in extremas partes orbis terrarum avexit, quorum posterius etiam tunc videntur suis institutis usi esse (vid. Herod. VI 119), haec poemata condere. 618 Haud cunctanter segrego tria epigrammata 11. 12. 13, quae iam plane demonstrativi generis speciem prae se ferunt: ep. 11 et 13 in eodem plane argumento versantur, ac si praeterea nihil magnopere offendit, tenendum est brevissima esse: amplius autem poematum 12 iam a dicendi genere illius saeculi recedit, id quod inprimis *ἐνδύσαστο* arguit, de quo monuit Cobet Var. Lect. II 789. Ex duobus epigrammatis 17 et 18 fortasse alterumutrum a Platone compositum esse existimes, mihi neutrum videtur; nam acumen inest omnino indignum philosopho. Restant 30 et 31, utriusque epigrammatis incerta est paradosis in Anthologia, nec tamen huic rei multumtribuendum: sed ep. 30 quamvis Athenaei auctoritas tueatur, haud dubie commenticium est, alterum

autem vel dorica dialecto a reliquorum societate segregatur. Sex tantum supersunt poemata, 1. 2. 7. 8. 14. 15, quae in anatorio fere genere versantur, quae si quis ob id ipsum summo philosopho indigna censeat, equidem assensum sustineo. Sed singillatim si quis ea examinaverit, pleraque aliquid offensionis habere sentiet; velut 1 et 8 propter Agathonis et Phaedri nomina Socrati potius quam Platoni conveniunt, itaque si haec germana sunt, concedendum, discipulum ludentem magistri sui personam induisse. Ep. 7 in Dionis memoriam scriptum multo magis offendit: Gellius et Apuleius Platonem adolescentulum talia lusisse dicunt, at epigramma hoc post Dionis mortem Ol. 106, 3 Plato senex scripsisse fingitur, neque adolescens, sed aetate iam proventus familiari Dione usus est: praeterea carmen est crasso filo, longeque abhorret a nativa simplicitate, qua Platonis poesin insignem fuisse consentaneum est. Ep. 14 et 15 lepore facile superant reliqua; sane astronomiae Plato una cum discipulis potissimum operam dedit gravis iam annis, cum Eudoxus Athenas domicilium contulisset: sed quod scriptores, qui hos versiculos tradiderunt, de astronomiae studiis fabulantur, leviusculum est: potuit haec adolescentulus ludere, si sumas haec sola elegidia flammaram vim subterfugisse. Nam ep. 2 ceteris protervius nimis vulgare est et levidense.

Quod olim existimabam, fortasse alia in eorum locum quae Platoni abroganda sunt, substitui posse, non iam tueor. Sane non invenusta sunt 24 et 32, neque quod hic quandam cum bucolicis carminibus deprehendimus similitudinem offendit, sed 24 videtur Platoni tributum esse, quoniam describitur locus in Hymetto, quem *Πλάτωνος νάπην* vocabant, (vid. ad ep. 25, ubi id iterum usu venit), item 32 Platonis nomen prae se fert, quod quae hic de apum examine et Amore narrantur, fabularem historiam de infante Platone in memoriam revocabant. Praeconium Aristophanis comici 29, quamvis testium auctoritas non admodum gravis, cum philosophi ingenio sit dignissimum, non ausim eripere. Sed Pindari elogium ep. 6 antequam natus fuit Plato factum, vide quae ibi adnotavi.

Reliqua non dubitamus quin a Platone philosopho omnino aliena sint: huc referenda sunt omnia, quae in artis operibus et donariis describendis versantur, quae non solum propter id ipsum institutum, sed etiam plerumque propter orationis proprietatem non solum a Platone, sed omnino ab hoc saeculo prorsus abhorrent, velut 4. 5. 21. 22. 23. 26. 27. 28, adde praeterea 25. Ex

his fortasse *Platonis minoris* sunt 21. 26. 28, *Ammonii* 23, reliquorum auctores incerti. Denique novicia haud dubie poematia sunt 16, quod fortasse *Antipatri* est, 19, quod item *Platoni iuniori* possis tribuere, et 20. Platoni minori si recte tribui ep. 21, iam apparet vanam esse Benndorfii coniecturam, qui existimat esse Sardonium, philosophum Epicureum, qui Ciceronis fuit aequalis, 619 si quidem Polemonis regis tempore vel etiam postea scripsit: Polemonem autem alterum poesi operam dedisse credo: atque etiam si epigrammata ad priorem retuleris, aegre id cum Benndorfii ratione conciliari potest*).

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χεῖλεσιν ἔσχον·
ἦλθε γὰρ ἢ τλήμων ὡς διαβησομένη.

2.

Τῷ μῆλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἐκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος·
εἰ δ' ἄρ', ὃ μὴ γίγνεται, νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
σκέψαι τὴν ᾄρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

3.

Μῆλον ἐγὼ· βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίππη· κάγῳ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

Plato. 1. Anthol. Pal. V 78: A Πλάτωνος, C εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Adde Gell. N. A. XIX 11. Macrob. Sat. II 2. Diog. Laert. III 32, qui v. 1 εἶχον exhibet, et v. 2 cod. Cant. διαβλ., Cram. An. Par. IV 384, ubi ἦλθε γὰρ ἠδὺς ἔρωσ ὡς διαβησομένηαν, leg. ἢ δυσ-έρωσ atque haec germana lectio videtur. M. Schmidt ἦ μιν ἀμενσομένηη scribendum censuit, idemque permire hoc epigramma Anacreonti tribuit, ut idem sit Agathon, qui memoratur Anacr. fr. 100.

2. Ib. V 79: A τοῦ αὐτοῦ, C εἰς ἑταῖραν τινα δυσπιθῆ. et Diog. L. III 32 ubi v. 2 cod. Cant. εὔξαμένη, Vind. παρθενίας, v. 3 idem ὁ μοι γίνοιτο. — V. 3. νοεῖς, Pal. a m. s. μισεῖς, sed videtur νοεῖς ante fuisse (sec. Finslerum is restituit corrector in ras.), Hecker ἔχθεις, Geel ὄνοσαι, M. Schmidt ὀκνεῖς, Hartung ἀναβένεις, αὐτὸ.

3. Ib. V 80: A τοῦ αὐτοῦ. et Diog. L. III 32 ubi male iungitur cum priore ut in cod. Matrit. ap. Iriarte p. 104. Non est eiusdem poetae, qui prius poematium condidit, sed apparet hunc illius vestigia legisse: ap. Plan. *Philodemo* tribuitur.

*) De Platonis epigrammatis disputavit Schneidewin *Progymn. in Anthol. Graec.* Gott. 1855 passim, usus duobus codicibus Parisino et Florentino, qui partem horum epigrammatum exhibent. Parisino libro postea usus est etiam Duebner in editione Parisina Anthologiae.

4.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἢ πρὶν ἐραστῶν
 ἔσμὸν ἐπὶ προθύροις Λαΐς ἔχουσα νέων,
 τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίῃ μὲν ὀραῖσθαι
 οὐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

620

5.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν αἰοιδόν,
 τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
 χαλκῷ μορφώσας τις ὀδοιπόρος εὐχὸς ἔθηκεν,
 καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀνεσσάμενος.
 5 πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὐκαιρὸν αἰεΐσας
 κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι.
 φωνὴν δ' ἠγγήτειραν ὀδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
 [εὔρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθει ναμάτων.]

4. Ib. VI 1: A Πλάτωνος, C ἐπὶ κατόπτρῳ ἀνατεθέντι παρὰ Λαΐδος. legitur etiam in cod. Paris. Πλάτωνος. Vertit Auson. Ep. 55. Affert v. 3 et 4 Olympiod. in Alcib. I p. 31 ubi ἐθέλει et δύναται. — V. 1. πρὶν ἐραστῶν scripsi, quod etiam Schneidewin suspicatus est, cum antea νέα pro νέων legendum esse coniecissem. τῶν ἐραστῶν Pal., τῶν ἐρώτων vulgo, τὸν ἐρώτων Stephan., ποτ' ἐραστῶν coniecit Cobet, comparans IX 102, 3. — V. 2. ἔσμὸν ἐπὶ scripsi, legebatur ἔσμὸν ἐνὶ, sed cf. IX 621, 5: ἢ δὲ φέρονσα πόρους ἀπὸ σώματος ἔσμὸν ἐραστῶν ἔξει ἐπὶ προθύροις. — Carmen hoc noviciū, quod vel τῇ Παφίῃ v. 3 arguit, neque tamen minoris Platonis esse credo.

5. Ib. VI 43: A εἰς βάτραχον χαλκοῦν ἀνατεθέντα ταῖς Νύμφαις παρὰ ὀδοιπόρου, Πλάτωνος. In Planud. ἀδέσποτον. — V. 2. λιβάσιν Pal., om. Pl., σταγόσιν ed. Asc. — κούφαις, Hecker κωφαῖς fort. δροσεραῖς legendum. — V. 3. μορφώσας, Pal. τυπώσας τις, corr. γρ. μορφώσας τις, Plan. ex manifesta correctione στηλώσας. Geel τορνεύσας, Hecker χαλινοτυπησάμενος. Possis χαλινοῦν χωνώσας scribere, sed germanum haud dubie μορφώσας sive coniectura assecutus est corrector, sive in antiquiore reperit exemplo. — εὐχὸς ἔθηκεν Pal. a m. pr. ut vid. in rasura. — V. 4. ἀνεσσάμενος Pal., ἀνεσσάμενον Pl. — V. 7. ἀπολείπων. Pal. ἀπὸ λειπῶν. — V. 8. Hunc versum, qui deest in Plan., in Pal. est margini additus, librarii supplementum esse apparet. — γλυκερῶν, Pal. γρ(γλυκερ)ῆν. — ἐπόθει Brunck, Pal. ἐπόθη. — ναμάτων, Brunck λιβάδων, quod multum praestat reliquorum coniecturis, velut Iacobs ὧν ἐπόθει νασμῶν εὔρε πόσιν γλυκερῆν, Hecker εὔρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθησ' ἀμαρῶν. Hoc quoque epigramma, quamvis non invenustum, quoniam in artis opere describendo versatur, recentioris est aetatis, sed auctor prorsus incertus. Platonis nomen fortasse huic quoque carmini ex errore aliquo inscriptum, neque tamen quidquam tribuendum Planudi, qui nomen ignorat: Planudis ea in re exigua est auctoritas, quamvis secus visum sit Finslero gr. Anth. 128.

6.

"Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

7.

Δάκρυα μὲν Ἐκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξίν
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις·
σοὶ δέ, Δίῳν, ρέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐφείας ἐλπίδας ἐξέχεαν·
5 κείσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίῳν.

621

6. Anth. VII 35: A εἰς τὸν αὐτὸν Λεωνίδου (et sic Plan.), sed infra post VII 316, ubi repetitur in cod., corr. praemisit Πλάτωνος, C εἰς Πίνδαρον τὸν μελῶν ποιητήν. — V. 1. ἄρμενος, priore l. cod. Pal. pr. m. ἦτιος, sed. m. s. correxit ἄρμενος, ut l. altero legitur. Plan. ed. pr. ἦπιος, sed ἄρμενις satis tuetur Plut. de anim. procr. c. 33: ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· ἄρμενος ἦν . . . ἀστοῖς εὐαρμοσίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος. Epigramma, quod in Anth. pr. l. insertum Pindari elogiis altero l. inter Simonidea et Callimachea carmina legitur, nullo ingenii lumine insigne, neque Platonis, neque Leonidae, sed incerti auctoris, ut Plut. quoque testatur. Mores mortui laudantur, ars, quam professus erat, sine ullo praeconio indicatur, haec tenuitas antiquum esse elogium arguit, cf. titulum Thisbae repertum et vetustis litteris inscriptum Ἀστοῖ(ς κ)αὶ ξείνοισι φανεῖς φίλο(ς ἐνθάδε κείται) ὅς ποτ' ἀριστεύων ἐν προμάχοι(σι πέσεν), ubi Keil Inser. Boeot. p. 171 alia comparavit; atque ipse Pindarus Nem. VIII 38 suae mortis memor quodammodo significavit, hoc solenne praeconium sibi gratum acceptumque fore. Itaque verisimile distichon hoc inscriptum fuisse monumento poetae, quod Thebis vidit Pausan. IX 23, 2, in quo si Pindari simulacrum fuit sculptum, convenit iam ἀνὴρ ὅδε. Plutarchus cum ἐπικήδειον vocat non elegiam lugubrem, sed titulum sepulcri dicit. — Mordtmann Mitth. des Arch. Inst. z. Ath. V 83 edidit hoc epigr. (litt. formae saec. II a. Chr.):

Ἡρώνας Ἀλικάδα Ἡρακλεώτης
ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς
πλείστην τε εὐφροσύνην δόξα(ν ἀειράμενος).

7. Ib. VII 99: A εἰς Δίῳνα τὸν Συρακούσιον· corr. Πλάτωνος φιλοσόφου. οὗτος ὁ Δίῳν ἑταῖρος ἦν Πλάτωνος τοῦ μεγάλου. Diog. L. III 30, qui addit τοῦτο καὶ ἐπιγεγράφθαι φασὶν ἐν Συρακούσις ἐπὶ τῷ τάφῳ. Extat etiam in cod. Matr. Iriarte p. 104 et in Vindob. n. 311. — V. 1. μὲν, Iacobs μὴν, Hartung μὲν θ' Ἐκάβῃ καὶ Ἰλ., malim δάκρυ' ἄδην. — V. 2. δὴ ποτε Diog., δὴ τότε Pal. et Suid. v. γεινομέναις, sic enim ille et cod. Vind. pro γεινομέναις (sed A γεινομένοις, ib. codd. ἐπεκλώσαντο, unde aliquando ἐπεκλώσαντ' εἶποτε conieci. — V. 4. εὐφείας, Herwerden εὐφροίας. — V. 5—6 Apulei. de Magia c. 10 una cum interpr. latina, sed cod. Flor. tantum v. 6 exhibet. Ap. Diog. cod. Mon. εὐρυχόρῳ et ἀστός.

8.

Νῦν ὄτε μηδὲν Ἄλεξις ὅσον μόνον εἶφ', ὅτι καλός,
ὥπται καὶ πάντῃ πᾶσι περιβλέπεται.

θυμέ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; εἴτ' ἀνιήσει
ὑστερον· οὐχ οὔτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν;

9.

Οἶδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτρῳ.
χαῖρε κλυτὴ ποτε πατρὶς Ἐρετρια, χαίρειτ' Ἀθῆναι,
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη.

10.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

8. Ib. VII 100: A εἰς Ἄλεξιν καὶ Φαῖδρον. Πλάτωνος. C οὗτοι εἰσὶν οἱ βεβηλοῦντες τὸν πλάτωνος βίον. Diog. L. III 31 et Apul. de Mag. c. 10 cum interpr. lat., ubi variae corruptelae in libris et edd. leguntur. — V. 1. correxi interpunctionem, legebatur Ἄλεξις, ὅσον μ. εἶφ' ὅτι καλός ὥπται, καὶ π. — ὄτε μηδὲν, Brunck ὁ τὸ μηδὲν. — εἶφ', Pal. pr. εἶφ'. Lennep et Jacobs εἶφ' i. e. εἰπέ, non recte; hoc dicit poeta: nunc, ubi nihil dixi, nisi vulcer est Alexis, nisi forte Ἄλεξιν est refingendum. — V. 2. ὥπται, cod. Flor. Apul. ὠΠΑΙ, Stephanus ὠ παί. — πάντῃ, v. πάντῃ. — πᾶσι περιβλέπεται Anth. corr. (nam A πᾶς) et cod. Flor. Apul., πᾶς τις ἐπιστρέφεται Diog. et Apul. vulgo. — V. 3 manifeste imitator Dioscorides Anth. P. V 56 v. 7 ἀλλὰ τί μηνύω κυσὶν ὀστέα; μάρτυρές εἰσι κτλ. unde apparet hoc epigramma haud ignobile fuisse. — ἀνιήσει Stephan. et Brunck atque ita cod. Flor., v. ἀνιήσεις.

9. Ib. VII 256: corr. Πλάτωνος εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις κειμένους. deinde erasa sunt haec verba lemmatis (C) εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς καὶ ἀχ τοὺς ἐν ἐκβαταῶν τελευτ. . . ., in horum locum substituit

corr. ἄδηλον εἰς τοὺς ἀθηνῶσιν προμάχους.*) Om. poetae nom. Philostr. vit. Apoll. I 24, qui tradit Apollonium Tyanensem reperisse γεγραμμένον ἐπὶ ναυτιῶν τε καὶ ναυκλήρων σήματι eo ipso loco, ubi captivis Eretriensibus agri a Persis olim assignati, quae sophista utrum ex Damidis pseudepigrapho libro an ex epistola Apollonii ad Scopelianum data (cf. Suid. v. Σκοπελ.) petiverit, incertum. — V. 1. βαθύβρομον, Phil. βαθύροον. — V. 2. κείμεθ' ἐνὶ Phil. Plan., κείμεθα ἐν Pal., Jacobs κείμεθα μεσασάτρῳ.

10. Anth. VII 259: corr. Πλάτωνος, C εἰς τοὺς Εὐβοεῖς τοὺς ἐν Σούσοις τελευτ. Plan. ἄδηλον. Diog. L. III 33: φασὶ δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς σαγηνευθέντας αὐτοῦ εἶναι· Εὐβοίης κτλ. Cram. An. Ox. IV 154, 10 et Suidas v. Ἰππίας. — V. 1. Εὐβοίης, Cram. Suidas

*) Lemma erasum suum obtinet locum, perperam corrector substituit lemma proximi epigrammatis 257, quod in Anth. est ἄδηλον. (Cf. Simonid. ep. 101.)

11.

Ναυηγοῦ τάφος εἶμ' ὁ δ' ἐναντίον ἐστὶ γεωργοῦ· 622
ὡς ἄλλ' καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδος.

12.

Ναυηγὸν με δέδορκας· ὃν ἡ κτείνασα θάλασσα
γυμνῶσαι πνύατου φάρεος ἠδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμησιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσεν,
τόσσον ἄγος τόσσον κέρδεος ἀράμενος·
5 κεῖνο καὶ ἐνδύσαιο καὶ εἰς Ἀΐδαο φέροιο,
καί μιν ἴδοι Μίνως τοῦμὸν ἔχοντα θάκος.

13.

Πλωτῆρες σώξοισθε καὶ εἰν ἄλλ' καὶ κατὰ γαῖαν·
ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

14.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστήρ ἐμός· εἶθε γενοίμην
οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

Εὐβοέων. — ἐσμέν, Diog. ἤμεν. — V. 2. γαίης, Cram. αἴης vel αἰον.
— ὄσσον, Diog. τόσσον, Cram. τόσον.

11. Ib. VII 265: corr. Πλάτωνος· C εἰς ἕτερον ναυηγόν. — V. 1. εἶμ' ὁ δ' ἐναντίον Jacobs, legebatur εἶμ' ὁ δ' ἀντίον. — V. 2. ὕπεστ', Pal. corr. ὑπ' ἐστ'.

12. Ib. VII 268: C Εἰς ναυηγόν, ὃν εὐρών τις ἐξέδυσεν τῶν ἱματίων. corr. Πλάτωνος. cod. Par. Πλάτωνος. — V. 1. ἡ κτείνασα Plan. Par., οἰκτεῖρασα Pal. — θάλασσα, θάλαττα Plan. — V. 3. ἀταρβήτοις, cod. Par. ἀταρβήταις. Deinde μ' fort. delendum. — V. 4. τόσσον, cod. Par. τόσσον, Scaliger τοσίχον. — V. 5. κεῖνο καὶ Schneidewin, κεῖνό κεν Pal. cod. Par., κεῖνο μὲν codd. Plan. ap. Br. — εἰς, quod iam antea conieci, praebuit cod. Par., legebatur εἰν, Cobet coniecit καὶ εἰν Ἀΐδαο φοροίη. — V. 6. Μίνως, corr. v add. — θάκος, Pal. corr. in m. γρ. φάρος et sic Plan. et cod. Par.

13. Ib. VII 269: corr. τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος· C εἰς ἕτερον ναυηγόν, cod. Par. ἐπιτύμβιον εἰς ναυηγόν. — V. 2. σῆμα, cod. Par. σῶμα. — παρερχόμενοι, Pal. παρ' ἐρχόμενοι.

14. Ib. VII 669: Πλάτωνος φιλοσόφου, sed. cod. Pal. C εἰς Ἀστέρα τὸν μαθητὴν, corr. in ras. Πλάτωνος φιλοσόφου· τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος. Adde Apulei. de Mag. c. 10 (om. cod. Flor.) ubi iungitur cum ep. 15 (et sic cod. Iriart. p. 103, ubi sine poetae nom. legitur, et Plan.) item cod. Vind. n. 311 et Diog. L. III 29: Ἀρίστιππος δ' ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς φησὶν αὐτὸν Ἀστέρος μειρακίον τινὸς ἀστρολογεῖν συνασκουμένου ἐρασθήναι, ἀλλὰ καὶ Διάνος τοῦ προειρημένου. ἔνιοι καὶ Φαίδρου φασὶ· δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τάδε τὰ ἐπιγράμματα, ἃ καὶ πρὸς αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτούς· Ἀστέρας κτλ. Apostol. IV 12 a. — V. 1. εἰσαθρεῖς, cod. Vind. n. 311, in quo hoc ep. legitur, ἐσαθρεῖς,

Plan. et vett. edd. Apul. εἰσάθρει, Pal. corr. εἰσάθρεϊ. — V. 2. βλέπω. Fort. βλέποιν, itaque Nauck.

15.

623

Ἄστῆρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἐφῶς,
νῦν δὲ θανῶν λάμπεις Ἐσπερος ἐν φθιμένοις.

16.

Εἰνοδίην καρῦην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμους
κέκλασμαι, πικιναιῖς χερμάσι βαλλομένη·
5 δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἔκαρποφόρου.

17.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρῶν ἔλιπεν βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσόν
ὄν λίπεν οὐχ εὐρῶν ἦψεν ὄν εὔρε βρόχον.

18.

Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὔρεν, ὁ δ' ὄλεσεν· ὦν ὁ μὲν εὐρῶν
ῥῖψεν, ὁ δ' οὐχ εὐρῶν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

15. Ib. VII 670: corr. τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν. C Ἄστῆρα τὸν· corr. μαθητῆν. Cf. Apulei. Diog. Apostol. supra ep. 14 (ap. Diog. Cod. Mon. v. 1 ἐν ζ. ἐφῶς et sic etiam Pal. corr. et Cod. Vind. 311). Vertit Auson. ep. 144. Ad hoc exemplum compositum elogium ClGr. III 6249: ἦτις ἐνὶ ζωοῖσιν ὄνας ἀνέτελλεν Ἐφῶς, νῦν δύνει δ' ὑπὸ γῆν Ἐσπερος ἐν φθιμένοις.

16. Ib. IX 3: Ἀντιπάτρου, οἱ δὲ Πλάτωνος (haec A, reliqua addidit C) εἰς καρῦην πεφυτευμένην ἐν ὁδοῦ. Non dubito, quin *Antipatri maioris* i. e. Sidonii sit poemation, quod alii perperam ad Platonem rettulerunt. In eodem argumento versatur Aesopius apologus 188 Halm (Bodl. 60), fortasse hanc chriam etiam Babrius tractaverat, qui passim epigrammatographos aemulatur. — V. 3 et init. 4 affert Schol. Theocr. VII 138 s. poet. n. — εὐθαλέας, Hecker εὐθηλέας requirit, recte ut videtur, nam εὐθαλέας non satis habet auctoritatis (vid. Anth. Pal. IX 247 et ad Pindari Pyth. IX 74), quamvis ἀθαλλῆς sit usitatum. — V. 4. χερμάσι Plan. et c. Athous, v. χέρμασι. — V. 5. ἦ γὰρ Plan., ἐὶ γὰρ P. — V. 6. ἐς ἐμὴν P, ἐπ' ἐμὴν vulgo.

17. 18. Diog. Laert. III 33 ep. 17 *Platoni* tribuit (Iriarte p. 104 s. poet. n.), at in Anthol. IX 44 idem hoc epigramma legitur inscriptum *Στατυλλίου Φλάκκου* (ita etiam Planud.) et ib. 45 sequitur ep. 18: *Πλάτωνος τοῦ μεγάλου*, quod Plan. *Antipatro* tribuit. Secundum Holderum et Finslerum pr. m. (A) adscripsit in marg. sinist. *στατυλλίου τοῦ* (hoc deletum) *φλάκκου*, tum sec. m. (C) addidit *ὅτι ὁ τὸν χρυσὸν κτλ.*, sed in marg. sup. m. sec. (corr.) scripsit *πλάτωνος τοῦ μεγάλου*, tum eadem manus repetit v. 1 ep. 17. In marg. inf. m. sec. (corr.) *στατυλλίου φλάκκου*, tum m. pr. (C) *τοῦτο εἰς ἀνθρώπον διὰ πενίαν μέλλοντα κτλ.* Item variant alia apographa, nam cod. Par. (Schneidew.) prius tantum ep. (17) exhibet *Πλάτωνος* inscriptum, rursus alterum ep. 18 etiam in Stobaeo Schowii 280 legitur: *Πλάτωνος* (sed adhaeret ep. aliud, quod

19.

624

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα καὶ μορφήν καὶ φύσιν ἠδὲ τύχην.

20.

Ἐννέα τὰς Μούσας φασὶν τινες· ὡς ὀλιγώρως·
ἠΐδιε καὶ Σαπφῶ Λεσβόθεν ἢ δεκάτη.

21.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν Ἰάσπισ,
ὡς ἤδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας·
καὶ τάχα κἄν ἀπέφευγε τὰ βοῖδια· νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

in Anth. Pal. XI 170 *Nicarcho* tribuitur) ubi defg *Ἀντιπάτρου*. Schneidewin contendit prius Platoni, alterum Statyllo tribuendum esse, correctoris cod. Pal. fidem secutus: verum haec satis incerta, quoniam omnino ille locus Anthol. Pal. valde turbatus; nam in codice quatuor subsequuntur epigrammata adespota 46. 47. 48. 49, ex quibus primum idem ille corrector *ἀντιπάτρου μακεδόνας* inscripsit (Planud. *Καλλινίου*), cuius Antipatri nomen modo vidimus etiam eidem epigrammati, quod Statyllo vindicat Schneidewin, adhaerescere. Statyllo autem esse minime credo, quoniam videntur haec epigrammata iam in Meleagri corona continuo se excepisse, quemadmodum etiam Ausonius utrumque distichon latinis versibus expressit ep. 21 et 22. — Ep. 17. 1. *εὐρών* om. Pal., sed corrector *ἐνρ'*, idem in margine *εὐρών*. — Ep. 18, 2 *ῥῆψεν*, Pal. *ῥῆψεν*.

19. Anthol. IX 51: corr. *Πλάτωνος*. repetit cod. Pal. infra, ubi v. 2 recte ἠδὲ, hic ἠδε. Par. *Πλάτωνος εἰς τὸν βίον*, ibi v. 2. *τέχνην* legitur. Epigramma omni lepore destitutum quin Platoni iuniori tribuatur, non intercedam: ac firmatur haec suspicio, quod in cod. Pal. infra repetitur una cum epigrammate IX 748, quod *Πλάτωνος νεωτέρου* inscribitur.

20. Ib. IX 506: *Πλάτωνος εἰς τὰς Μούσας*. ita A. Plan. *εἰς Σαπφῶ*. Cod. Vind. 311 v. 2 *ἐνίδε*. Quicumque primus Sapphonem novem Musis adnumeravit, ingenii laude non est fraudandus, sed postea multi tralaticium hoc acumen usurpaverunt. Hoc quidem novicium esse poematum arguunt verba *τινές* et *καί*, quae satis otiosa sunt. Sed vel sic superat Platonis minoris mediocritatem, nisi forte is aliunde descripsit.

21. Ib. IX 747: *Πλάτωνος ἐπὶ ἑ βοῶν ἄλλως*. — V. 3. *ἀπέφευγε* Plan., *ἀπέφηνε* Pal. Huic epigrammati simillimum est quod praecedit 746 *Πολέμωνος βασιλέως εἰς δακτύλιον*.

Ἐπὶ βοῶν σφραγίδα βραχὺς λίθος εἶχεν Ἰάσπισ,
ὡς μίαν, ὡς πάσας ἔμπνοα δερκομένας·
καὶ τάχα κἄν ἀπέθρεξε τὰ βοῖδια· νῦν δὲ κέκλειται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

ubi v. 3. *ἀπέθρεξε* scripsi, in codice est *ἀπέρεψε*, v. 2 Herwerden ὡς

22.

Τὸν Βρομίον Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χεῖρ,
 μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ·
 εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὁμέσιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρῶν
 πορφυρέου μέθυτος λαρὸν ὕδωρ προχέω.
 5 εὐκκλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
 κινήσης ἀπαλῶ κόματι θελγόμενον.

625

23.

Εἰμὶ μὲν εὐκεράοιο φίλος θεράπων Διονύσου,
 λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα Ναϊάδων·
 θέλω δ' ἠρεμέοντα νέον περὶ κόματι παῖδα.

24.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἷ τ' ἀπὸ πέτρας
 κρονονὶ καὶ βληγῇ πουλυμιγῆς τοκάδων,
 αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίζεται εὐκελάδῳ Πάν,
 ὕγρον εἰς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·

ἅμα δὴ πάσας ἔμπνοα φερβομένας ad huius ep. similitudinem proposuit. Uter utrum imitatus sit, mihi non videtur dubium esse. Grammaticus ut potuit regiam infantiam mundare instituit. Est autem Platonis minoris, nam quod subsequens epigramma Πλάτωνος νεωτέρου (748), hoc autem simpliciter inscriptum est Πλάτωνος, multo magis firmat quam evertit hanc suspicionem.

22. Ib. IX 826: ἄλλο· εἰς Σάτυρον κρήνη ἐφεστῶτα καὶ Ἔρωτα καθ' ἐνόησοντα. ita etiam cod. Par. Platoni adespoton hoc epigramma tribuit Planudes: neque tamen iuniori Platoni tribuerim, cuius mediocritatem longe superat. — V. 1. τεχνήσατο, Plan. τεχνάσατο et deinde δαιδαλέα, Benndorf με τεχνήσατο. — V. 2. μούνη, Brunck κωφῶ, Benndorf μούνη, quod certe post θεσπεσίως erat collocandum, ex uno saxo utrumque, ut videtur, signum factum esse ratus, mihi poeta θεσπεσίως μόνον οὐ scripsisse videtur. — V. 3. Νύμφαισιν Plan., νύμφαισιν cod. P et Paris. — ὁμέσιος cod. P et Paris., ὁμέστιος Plan., Schneidewin Νύμφαις συνομέσιος. — V. 4 cod. Par. προχέω et v. 6 κόματι.

23. Ib. IX 827: Ἀμμονίου εἰς τοὺς αὐτοὺς. (ἀμμ^ω εἰς^τ αὐ^τ cod. P, i. e. τὸ αὐτὸ, ut cod. Par.) Platoni tribuit Planudes. Carmen satis exile alius atque praecedens est poetae, ac fortasse Ammonii nomen germanum est. Post v. 3 intercidit unus versus vel etiam complures, ut fieri solet in libro novissimo. Haud dubie hic quoque cavebatur, ne quis puerum obsopitum somno excitaret.

24. Ib. IX 823: Πλάτωνος εἰς τὸν Πάνα. similiter cod. Paris. — V. 2. βληγῇ P cod. Par., βληγῆ Plan — V. 3. ἐπεὶ Plan., ἐπὶ Pal. cod. Par. — μελίζεται cod. Par., μελίσδετα Pal. Plan. — V. 4. ὕγρον,

ὅ αἱ δὲ περίξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
 Ἰδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρουάδες.

25.

626

Ἐφίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν
 φρίσσουσαν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ξεφύροις,

Ruhnken γυρὸν, Heinrich κυρτὸν. — V. 5. ἐστήσαντο huic loco non convenit, exspectaveram ἀρτίζονται vel potius εὖ στήσαιντο. — V. 6. Ἀμαδρουάδας ex antiquioribus poetis qui usurpaverit, novi neminem. Legebatur olim in Myrus epigr. Anth. VI 189, sed ibi Unger verissime Νύμφαι Ἀνιγριάδες ποταμοῦ κόραι restituit. Pherenicus epicus poeta, qui adhibuit et explanavit hoc nomen (Athen. III 78), cuius saeculi fuerit, ignoro, nisi quod ex illo ipso loco colligo ante Tryphonis grammatici aetatem vixisse, nam ex Tryphone haec descripsit Athenaeus. Poematium venustissimum in memoriam revocat fabularem historiam, quam de infante Platone refert Olympiodorus in vita Plat. 382: καὶ γεννηθέντα τὸν Πλάτωνα λαβόντες οἱ γονεῖς βρέφος ὄντα τεθείκασιν ἐν τῷ Τμητιῷ, βουλόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς ἐκεῖ θεοῖς Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἀπόλλωνι Νομίῳ θῆσαι, καὶ κειμένον αὐτοῦ μέλιται προσελθούσαι πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος. eadem vita aifon. p. 390. Aelian. breviter perstringit Var. Hist. X 21 et XII 45, adde Cic. de div. I 36 et Val. Max. I 6, 3. Ac verisimile est Platonem Nymphaeum in monte Hymetto, quod etiam nunc integrum est servatum (vide Rossii Koenigsreisen II 74 seq.) loci amoenitate delentum frequenter visisse, quemadmodum in Phaedro Nympharum numen ac vim identidem collaudat. Ceterum miraculum, quod ipsi Platoni contigisse infanti ferebatur, infra in ep. 32 de Amore narratur.

25. Anth. Plan. 13: Πλάτωνος. Legitur etiam Cramer An. Par. IV 373 et in cod. Paris. (ap. Schneidew.) ubi inscriptum Πλάτωνος εἰς αὐτὸ (praecedit epigramma, quod est Plan. 12.), item in cod. Flor. et Iriarte 103 (ubi v. 4 deest). Pan deus fingitur praetereuntem invitans ut sub pinu ad fontem considat; eiusdem argumenti est epigramma praecedens Plan. 12 ἀθληὸν (sed cod. 1713 ap. Dübn. Πλάτω) ὡς ἀπὸ Πανὸς (vel ἀπὸ Πανὸς εἰς ὁδοιπόρους, vel εἰς ἄγαλμα Πανὸς ἐπὶ πηγῆς ἱστάμενον). Item Plan. 11 in simili argumento versatur, sed cum haec duo in Panem poemata demonstrativi sint generis, potest hoc Mercurii signo commode subscribi:

Ἰξεν ὑπὸ σιεραὴν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων,
 ἄς ἀπαιῶ Ζεφύρος πνεύματι φύλλα δονεῖ,
 ἐνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἶσατο Μαιάδος Ἐρμῶν
 ἄγρου καρποτόνου ἔυτορα καὶ κτεάνων.

Inscribitur apud Iacobsium Ἐρμοκρέοντος, sed edd. vett. Τιμοκρέοντος (quae Dübner refert, inter se dissident). Credo hoc epigramma cum duobus quae subsequuntur olim subiectum fuisse ep. Anth. P. IX 327 Νύμφαι ἐφνδριάδες, ταῖς Ἐρμοκρέων τάδε δῶρα εἶσατο κτλ. ubi lemma Ἐρμοκρέοντος ex ipso epigrammate repetitum esse apparet, nam fuit ἀδέσποτον: deinde Ἐρμοκρέοντος temere propagatum ad Plan. 11, quod propter argumenti similitudinem adiunctum, hoc quoque ἀδέσποτον, sed poterat librarius Nicagorae tribuere. Schneidewin vindicat Platonem, quoniam in cod. Par. lemma praemisit ἀπὸ ἀγάλματος Πανὸς (Dübner ex RS profert Ἐρμού, estque RS ut apparet ex nota VII 268 Parisinus Schneidewini) ἐστῶτος ἐν νάπη Πλάτωνος, sed irrita haec coniectura: vallis Platonis est haud dubie Nymphaeum in monte Hy-

καί σοι καχλάζουσιν ἔμοις παρὰ νάμασι σύριγξ
 θελγομένῳ στάξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

26.

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδατος ἔς Κνίδον ἦλθεν,
 βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην·
 πάντη δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
 φθέγγατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
 5 Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἂ μὴ θέμις, ἀλλ' ὁ σίδηρος
 ἕξεο', Ἄρης οἶαν ἤθελε τὴν Παφίην.

metto, de quo dixi ad Platonis ep. 24, lemma autem referendum ad proximum epigr. Plan. 12, atque inde proclivi errore Platonis nomen additum in uno libro (cod. 1773) et propagatum ad proximum Plan. 12 sive Platonis 25. Platonis igitur nomen hic auctoritate plane destitutum. — V. 2. *πυκνοῖς*, Brunck *πυκνοις*, fort. *μαλακοῖς*. — *κῶνον* Scaliger, v. *κῶμον*. — V. 3. *ἔμοις*, videtur *ἐμὰ* scribendum. — V. 4. *θελγομένῳ*, *θελγομένων* An. Par. et Brunck. — *στάξει* scripsi, quod etiam Emperius coni., vulgo *ἄξει*, An. Par. *ἄξει*, cod. Par. *ἴξει* vel *ἔξει*, Flor. *ἕξει*.

26. Ib. 160: *Πλάτωνος*. Legitur etiam in primis paginis cod. Pal. (*Πλάτωνος εἰς τὸ αὐτό*), in cod. Vind. 311 et ap. Iri. 105. — V. 2. *ἰδίην*, cod. Vind. *ἰδίαν*. — V. 3. *πάντη*, v. *πάντη*. — V. 5. *εἶδεν*, cod. Vind. *ἴδεν*. — *σίδηρος*, cod. P. *σίδαρος*. — V. 6. *ἕξεο'*, *Ἄρης οἶαν* Stephanus, v. *ἕξεσεν οἶαν Ἄρης*, Iacobs *οἶά γ' Ἄρης*, Passow et Meineke *οἶ' ἂν Ἄρης*. Ultimum distichon Iacobs in Delectu tacitus secluserit, additamentum alienum ratus, ut videtur, et assensus est Benndorf. At haec ipse poeta adiecit, ut Deae miranti et indignanti responderet; inest sane frigidum acumen, atque ob id ipsum alius poeta, cuius est epigramma 27, emendare studuit: sed id ipsum argumento est, germanum esse distichon. Agnoscit hoc distichon etiam latinus interpret Ausonius ep. 57:

Vera Venus Cnidiam cum vidit Cyprida, dixit:
 Vidisti nudam me, puto, Praxitele.
 Non vidi, nec fas: sed ferro opus omne polimus,
 Ferrum Gradivi Martis in arbitrio.
 Qualem igitur domino scierant placuisse Cytheren,
 Talem fecerunt ferrea caela deam.

Nec dissimile est epigramma adespoton Anth. Plan. 159:

Τίς λίθον ἐψύχωσε; τίς ἐν χθονὶ Κύπριν ἔσειδεν;
 Ἴμερον ἐν πέτρῃ τίς τόσον εἰργάσατο;
 Πραξιτέλους χειρῶν ὅδε πον πόνος, ἢ τάχ' Ὀλυμπος
 χηρεύει, Παφίης ἔς Κνίδον ἐρχομένης.

Ingeniosus aliquis iecit quod Plinius dicit XXXVI 19, Cnidiam Venerem a Praxitele *dea favente ipsa* factam esse, hinc plurimi poetae certatim id variaverunt, ut docent epigrammata Anth. Plan. 159 seq. Ceterum et ipsum argumentum et sermo satis arguunt tam hoc epigramma, quam sequens novicia esse: neque tamen eiusdem sunt poetae: poterat sane aliquis bis vel etiam saepius in hoc argumento versari, quemadmodum Lucianus et Euenus fecerunt, sed hic manifestum est, alterum

27.

627

Ἄ Κύπρις τὰν Κύπριον ἐνὶ Κυρίῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
 φεῦ φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
 οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος·
 ἄλλ' οὕτως ἔσσης, ὡς ποτε κρινομένη.

28.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν·
 ἦν νύξης, ἐγερεῖς ἄγουρος ὕπνον ἔχει.

alteri aemulatum esse. Fortasse prius epigramma Platonis iunioris est, cuius nomini deinde etiam alterum adhaesit.

27. Anthol. Plan. 161: τοῦ αὐτοῦ. (Πλάτωνος) Οὔτε σε Πραξιτέλης κτλ. et 162 Ἀθηλον· Ἄ Κύπρις κτλ. Ordinem inverti et in unum coniungi, quae arctissime cohaerent: est enim epigramma ad corrigendum ep. 26 compositum. Et firmat cod. Iri. p. 105, ubi primum sine titulo Ἄ Κύπρις . . . deinde τοῦ αὐτοῦ (Πλάτωνος) Οὔτε σε Πραξ. — V. 2. γυμνὴν, fort. γυμνὰν, similiterque v. 4 ἔσσης et κρινομένη. — V. 3 et 4 etiam in primis paginis cod. Pal. (τοῦ αὐτοῦ inscriptum), Cram. An. IV 367 (ubi v. 4 ἔσσης, ὡς πάλοι) et cod. Vind. 311 (ubi τεχνάσαι' οὔτε σιδηρός). Haec scripsi in editione Π: nihil igitur dicit Benndorf, cum scripsit, me fugisse hoc epigramma nihil nisi prioris esse imitationem; idem dicit me omnia miscere, quippe qui haec duo disticha in unum coniunxerim, itaque rursus dirimenda censeat. Potest sane prius distichon Ἄ Κύπρις κτλ. integrum poema videri; non plane dissimile est Eueni poematum Anth. Plan. 165, quamquam id ipsum adeo displicuit Benndorfio, ut cum proximo epigrammate (166) conglutinandum esse censuerit; at hic poeta si nihil aliud, quam duos hos versus proposuisset, impudentissime prioris opes sibi vindicasse censendus foret: debebat aliquid de suo addere: itaque ut emendaret alterius poema, subiecit v. 3 et 4. Hi autem versus ita sunt comparati, ut nullo pacto pro integro epigrammate haberi possint: nam ne id quidem planum, de Venere esse sermonem, poterant hi versus etiam de Iunone vel Minerva dici, periitque omnis lepor, nisi v. 1 et 2 praecesserint, ut plane appareat hunc poetam prius epigramma imitatum esse, ut corrigeret.

28. Anthol. Plan. 248: Πλάτωνος. Quemadmodum Diodorus artifex tantum Stratonici caelatoris opus aemulatus esse videtur, ita verisimile est, huius epigrammatis auctorem imitatum esse carmen antiquius, quo Stratonici Satyrus dormiens eximia laude ornabatur, vide Plin. XXXIII 156: „Post hos celebratus est Calamis, Antipater, quique Satyrum in phiala gravatum somno conlocavisse verius quam caelasse dictus est, Stratonicus, mox Cyzicenus Tauriscus“. ita enim multo verius exhibent veteres editiones, quam nuper adornatae: nomen gentilicium praecedat, ut XXXIV 50. Stratonicus autem Pergami Attalo vel Eumene I regnantibus vixit. Est igitur noviciam epigramma, neque dubito iuniori Platoni tribuere. Benndorf Antipatro vindicat; quandoquidem Plinius in numerum nobilium caelatorum refert Antipatrum, qui alibi non memoratur, iste criticus suspicatur in indice huius epigrammatis εἰς Σάτυρον Ἀντιπάτρον reperisse ac temere poetae nomen de artifice interpretatum esse; in hunc errorem potuit is demum incidere, qui indicem solum, non epigramma legit, quod aperte Diodorum

29.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

30.

628

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἐταῖρην,
ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἐπεστιν ἔρωσ·
ᾧ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι' ὄσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

operis auctorem perhibet: atque Plinius argute dictum de satyro Benndorfio videtur ex hoc ipso disticho delibavisse, itaque legit versiculos. Sobrii cavebunt, ne ab hoc critico potius, quam a Plinio errorum laqueis irretiantur. Hactenus tamen Benndorfio obsequitur Overbeck (Schriftquellen z. Gesch. der bild. K. p. 417), ut apud Plinium Diodori nomen in locum Antipatri restituendum censeat: atqui Diodorus toreuta pariter ignotus nobis est atque Antipater. Quae notavi ad hunc locum, quemadmodum alia, fugerunt Overbeckii diligentiam. — V. 2. Nauck tentavit ἦν γρυξέης, ἐγερεῖς· ἄγρουπον ὕπνον ἔχει, Benndorf ἐγερεῖς ὀργίλον· ὕπνον ἔχει. Sed frigidum hunc poetam corrigere non decet, nisi quod ἄργυρος scribendum videtur.

29. Thomas Mag. vit. Aristophan. p. 160 West. Olympiod. vit. Platonis p. 384: καὶ ἐπίγραμμα δὲ τοιοῦτον εἰς Ἀριστοφάνην αὐτὸς πεποίηκεν, ubi libri v. 2 ζηλοῦσαι, et vit. Plat. II ib. 391 ubi legitur: ὅπερ ἤθελον εὖρεῖν, Διζόμεναι ψυχὴν κτλ. Cf. Iriarte 98. Dignum praeconium non minus eo qui laudatur quam qui edixit.

30. Athen. XIII p. 589 C: ὁ δὲ καλὸς ἡμῶν Πλάτων οὐκ Ἀρχεάνασσαν τὴν Κολοφωνίαν ἐταῖραν ἠγάπα, ὡς καὶ ἄδειν εἰς αὐτὴν τάδε· Ἀρχεάνασσαν κτλ. Adde Diog. Laert. III 31. At in Anthol. VII 217 a m. sec. Asclepiadi tribuitur. Cf. Iriarte 104. Epigramma haudquamquam amorem ac propensum animum prodit, neque inde fama est orta, Platonem Archeanassae consuetudine usum esse, sed fictum a maligno homine, fortasse peripatetico philosopho, ad commenticiam illam famam stabiliendam; nam quod Athenaeus acerrimus Platonis adversarius huic philosopho tribuit, hanc suspicionem plane confirmat. — V. 1. Ἀρχεάνασσαν Anth., ceteri Ἀρχαίανασσαν. — τὴν, cod. Pal. τάν. — ἐταῖ-

ρη, Anth. P. ἐταῖραν, cod. Mon. Diog. Pal. pr. ἐταῖραν. — V. 2. ἧς, ἄς Anth. et Suid. codd. 4 v. ῥυτίς. — καὶ ἐπὶ ῥυτίδων, ap. Ath. AB καὶ ἀπορρυτίδων, P καὶ ἀπὸ ῥυτίδων, C κατὰ ῥυτίδων. — πικρὸς ἐπεστιν ἔρωσ Athen., quamquam δομὴν paulo aptius, Diog. ἔξετο δομὴν ἔρωσ, Anth. Suid. ὁ γλυκὺς ἔξετ' ἔρωσ. — V. 3. ᾧ, ap. Diog. cod. Cant. Vind. εὔ. — Anth. cod. P. post v. 2 epigr. 218, v. 3. 4 inserit, tum longe aliter h. v. exhibet: ἄς νέον ἤβης ἀνθὸς ἀπὸ δρέψαντες ἐρασταί, πρωτοβόλου δισσας (m. sec. δι' ὄσης) ἤλ. πυρκ., sed iuxta in marg. πρωτοπλόου δίοσης ἤλ. πυρκ., ac praeterea m. sec. in superiore marg. v. 3 et 4 repetit quemadmodum apud Diog. leguntur. Cf. Finsler de Anthol. p. 76. — V. 4. πρωτοπλόου Diog. et cod Pal. m. sec. in m. Anthol., ubi vulgo πρωτοβόλου, Ath. πρωτοπόρου. Dilthey πυρσοβόλου coniecit. — ἤλθετε, ap. Ath. PVL ἦκετε, om. B.

31.

Ἄ Κύπρις Μούσαισι κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρωτ' ὕμιν ἐφοπλίσομαι.
καὶ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν Ἄρει τὰ στρωμύλα ταῦτα
ἡμῖν δ' οὐ πέτεται τοῦτο τὸ παιδάριον.

E Π Η.

32.

Ἄλσος δ' ὡς ἰκόμεσθα βαθύσκιον, εὖρομεν ἔνδον
πορφυρέοις μῆλοισιν εἰκότα παῖδα Κυθήρης·
οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα· 629
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
5 αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνω
εὔδεν μειδιῶν· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κηροχύτης ἔσμος λαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαῖνον.

31. Diog. Laert. III 33 *Platoni* tribuit. At in Anth. IX 39 m. sec. *Μουσειῶν*, sed Plan. *Μουσειῶν οἱ δὲ Πλάτωνος*. Iriart. 104 *Μουνηκίον*, οἱ δὲ *Πλάτωνος*. Nomen Romanum quomodo emendandum sit, incertum, fort. *Μουνηκίον* vel *Μουσειδίον*. Dübner dicit in cod. Athoo hoc epigramma adhaerere ep. IX 108 (*ἄδηλον*), quod sane ad huius similitudinem prope accedit. Codex Athous passim in editione Parisina memoratur, sed diu frustra eam pervestigavi, quis esset liber quaerens, tandem reperi ad IX 3 adnotatum esse excerpta Anthologiae Planudeae, quae Miller ex monte Atho attulerit. — V. 1. *Μούσαισι*, Brunck *Μοῖσαισι* et similiter v. 3 *Μοῖσαι*. — V. 2. *Ἔρωτ'*, cod. Pal. *ἔρων*, Plan. *ἔρον*. — *ὑμιν*, cod. Pal. *υμιν*, Plan. *ὑμι.*, Cod. Vind. 311 *ὑμῖν ἐφ' ὀπλήσομαι*. — V. 3. *καὶ*, cod. Pal. *χ' ἄ*, Diog. *αί*. — *Κύπριν*, cod. Pal. *Κυπρί*. — V. 4. *ἡμῖν δ'*, Diog. om. δ', Brunck *ἄμῖν*. — *πέτεται* cod. Monac. (Diog.), vulgo *πέταται*. Videtur scribendum *ἄμμε δ' ἔπ'* (vel *ἄμμ' ἐπι δ'*) *οὐ ποτάγει*, nisi forte *πέτεται* tueri malis. Sitzler coniecit *ἡμῖν δ' οὐ μέλεται*.

32. Anthol. Plan. 210: *Πλάτωνος*. In cod. Pal. in primis paginis s. poet. n. additur: *εὐρέθη δὲ ὑπὸ ὕδατων*, Brunck *ὀδιτῶν* coniecit, quam coniecturam confirmarunt cod. Par. et Flor., in quibus legitur: *Πλάτωνος εἰς Ἔρωτα εὐρεθῆν* (*εὐρεθέντα* Schneidewin) *ὑπὸ ὀδιτῶν ἐν ἄλσει*. In cod. Flor. iterum legitur, ubi *Πλάτωνος νεωτέρου* inscribitur, cui lemmati Schneidewin fidem habet: at ab illius poetae ingenio haec elegantia plane abhorret, nisi forte illum aliunde haec descripsisse putes, id quod sane non est plane incredibile. Sed nolui huic codici, cuius auctoritas mihi parum explorata est, obtemperare. Ceterum apparet particulam amplioris carminis esse. — V. 3. *ἰοδόκον* Pl. cod. Flor. primo l., *ἰοβόλον* Pal. Par. Flor. l. altero. — V. 7. *κηροχύτης ἔσμος λαροῖς* scripsi, legebatur *κηροχύτοις ἐντὸς λαγαροῖς*, ut exhibent Pl. Flor. l. pr., sed Par. Flor. l. altero *κηροχύτοις δ' ἐντὸς λάροις* (iidem deinde *βαῖνον*), itaque *λαροῖς*, quod iam Salmasius assecutus erat, confirmant. Sed haud scio an praestet *λιπαροῖς*, quod olim conieci, quandoquidem hic poeta, numerorum mollitudinem sectatus, continuatos spondeos non videtur admisisse. *Κηροχύτης* alias non legi-

tur, sed est recte novatum, neque vero idem significat, quod κηρόχυντος, quemadmodum Eurip. Iph. Taur. 1115 κάλαμος κηροδέτας dixit, qui alias κηρόδετος dicitur, sed agendi habet notionem ut προχύτης. Ac video iam Iacobsium ex parte idem assecutum esse, qui olim proposuit ἔσμὸς κηρόχυντος, postea vero cum Orellio κηροχυντούσ' i. e. κηροχυντούσαι scripsit, quae elisio non est ferenda; epigramma enim, quod Pindari vita exhibet: Ἡ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι . . . Ἀργόθεν ἦμος ἴκοντο, κομίζουσ' ἔνδοθι κρωσσοῦ certa emendatione restituo κομίζοντε scribens. Meineke κηροχύτευν ἔντος, λαροῖς δ' ἐπὶ κτλ., quod ego prius proposui κηροχύτου στόματος λιπαροῖς partim recepit Hartung, sed λαροῖς τ' ἐπὶ scripsit. Schneidewin speciosius quam verius κηροχύτου μέλιτος λαροῖς ἑ. χ. β. (ἑργάτιδες) correxit, nam supplementum hoc novum versum inchoat, ita ut plura praeterea interciderit statuendum esset, cum versus dimidiatos non admiserint eclogarum conditores. Thudichum ἔντος κηρόχυντον λαροῖς, quod omnino improbandum. Cum his versibus componas Antipatri distichon (Plan. 305) οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖς ξουθὸς περὶ χεῖλεσιν ἔσμὸς ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλι.

SIMMIAS THEBANUS.

1.

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,

Simmias Thebanus. 1. Anih. Pal. VII 21: A εἰς τὸν αὐτὸν, corr. Σοφοκλέα, A Σιμμίων, corr. Θεβαίων. C εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα. Ap. Pl. est ἀδέσποτον. Simmiae Thebano hoc et proximum epigramma tribuitur in Anthologia Palatina, sed hunc philosophum poesi operam dedisse aliunde non constat, neque verisimile, si attigit poesin, eiusmodi scripsisse epigrammata, quae demonstrativi generis naturam plane ostentant; prorsus autem incredibile est, eum bis in eodem argumento esse versatum, quod ab illius saeculi ingenio plane abhorret: itaque si utrumque epigramma eiusdem est poetae, scriptorum non ante Alexandrinorum saeculum vixisse consentaneum est, neque est, quod hoc in dubitationem vocemus, nam haec duo carmina ut venustate aequiparant, ita omnino simillima sunt, neque tamen alter alterum aemulatus esse, sed ingeniosus poeta idem argumentum variasse videtur. Quapropter utrumque epigramma potius *Simmiae Rhodio* vindicavi, id quod etiam Meineke et Hartung suaserunt: nam quod in Anth. Pal. poeta Θεβαῖος vocatur, eiusmodi additamentis, quae plerumque a librariis profecta sunt, exigua fides est habenda, id quod nova codicis collatio quam Holder instituit planissime confirmat. Nec tamen omnis de auctore carminum dubitatio exempta, praesertim quum Simmiae Rhodii pauca admodum supersint epigrammata. Fortasse aliud nomen poetae, velut Ἀντιπάτρον ΣΙΔΩΝΙΟΤ delitescit, nam poetarum indices in Anthologia gravissimis erroribus fuere obnoxia. Extat in Anth. Pal. ibidem (VII 20) aliud epigramma in Sophoclem mortuum, quod *Simonidi* falso tribuitur, fortasse hoc quoque eiusdem Simmiae fuit, nisi Leonidae tribuere malis, vid. Simonid. fr. 180. Reliqua epigrammata, quae in Anthologia Simmiae nomine vel simpliciter vel γραμματικοῦ vocabulo addito leguntur, item Rhodii poetae videntur esse, quamquam fateor aliquantum abhorreere a reliquiis epicorum et lyricorum carminum, quae Simmias composuit: nam haec epigrammata simplicitate commendantur, et a doctrinae ostentatione aliena sunt: at Alexandrini poetae in disparibus carminum generibus versatile ingenium expromere solent. Unum tamen epigramma Rhodio poetae abrogandum censeo, quod legitur Anthol. Pal. VII 60 εἰς Πλάτωνα, m. sec. τὸν φιλόσοφον, σιμμίων. sed τὸν φιλοσο in rasura, fuit a m. pr. τοῦ αὐτοῦ (praecedunt Iuliani epigrammata), quod etiam Diog. Laert. III 43 sine poetae nomine affert, qui dicit Platonis sepulcro inscriptum fuisse:

πολλάκις ὄν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηναῖσι τεθηλῶς
 βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
 5 τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἄλλ' ὁ περισσὸς
 αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν σελίσιν.

2.

Ἦρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
 ἐρπύζοις γλοερὸς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἢ τε φιλορροῶς
 ἄμπελος, ὕγρα πέριξ κλήματα χευαμένη,

Σοφοροσύνη προφέρων θνητῶν ἦθει τε δικαίῳ
 ἐνθάδε κείται ἀνὴρ θεῖος Ἀριστοκλῆης·
 εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
 οὗτος ἔχει πλείστον (P πουλὺν), καὶ φθόνον οὐ φέρεται.

apud Diog. L. v. 2 ἐνθάδε δὴ κείται διὸς et v. 4 τοῦτον ἔχει πλ. καὶ φθόνος οὐχ ἔπεται legitur (nam Cobet ad exemplum Anthologiae mutavisse videtur). Simmiae nomen ex errore correctoris ortum existimo, qui cum in Michaelis libro CM vel CHM adscriptum esset, h. e. σημείωσαι (hac enim nota epigramma in Platonem commode insignitum), putavit poetae nomen additum esse et ἄδηλον, quod Cephalas praemiserat poematio, delevit. Errorem hunc facile condonabimus, siquidem etiam Simonidis nomen in Cod. Pal. scriptum Cίμ, vid. Iacobs T. III p. 5. Neque enim de Simmia philosopho cogitandum, quem consentaneum esse vita iam dudum defunctum, quum Plato mortem obiit. Ipsum carmen post Platonis mortem a discipulo aliquo in memoriam magistri conditum videtur. Osann Symbol. Litt. I 307 seq. Speusippo vindicat, cuius epigramma in Platonem extat, vid. infra XLIV. — V. 1. Σοφίλλον P, Σοφίλον Pl. — V. 2. affert Suid. v. Κέκροφ. — V. 3 et 4 affert s. poet. u. Suid. v. Ἀχαρνείτης, Βλαισός, Θυμέλη. — πολλάκις ὄν scripsi, quod etiam Hecker proposuit, legebatur πολλάκις ἐν. Olim duorum epigrammatum reliquias temere coaluisse existimabam, prioris novissimo disticho, subsequentis exordio intercepto, id quod firmare videbatur cod. P, in cuius m. in novae paginae exordio ad v. 5 a m. sec. additum εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα. — σκηναῖσι, Plan. edd. aliquot σκηνῃσι. — V. 4. βλαισός, Küster βλαστός. — Ἀχαρνείτης P et Suid. tertio l., Ἀχαρνείτης Pl. Suid. prioribus locis, illud Stephanus Byz. testatur, hoc simillimum exemplum Ἀταρνείτης commendat, ac nescio an sit revocandum, nam apud Stephanum quod Ἀχαρνείτης legitur, videtur librariorum error esse. — V. 5. ἄλλ' ὁ περισσὸς αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν σελίσιν vix integrum est, sed vitium non sustulit Hecker, qui ἄλλ' ὁ περισσὸς αἰὼν' ἀθ. δέρεται ἐν σελίσιν, postea ἀλλὰ περισσὸν αἰὼν' . . . δέρεται scripsit, quod recepit Hartung, nisi quod δέρεται servavit. Dübner τέρεται coniecit, ego ἐνδέδεται σελίσιν.

2. Anth. Pal. VII 22: Α Τοῦ αὐτοῦ, C εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα, τὸν Σοφίλλον, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν συγχρονίσαντα Εὐριπίδῃ. Sed ap. Iriarte Cat. Matr. 95 et in cod. Vind. 301 hoc epigr. subiungitur Simonidis ep. Anth. VII 20: Ἐσβέσθης γηραιῆ Σοφοκλέες, ἄνθος αἰοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχον βότρυν ἔρεπτόμενος. — V. 1. τύμβοιο Σοφοκλέος Pl. Vind., τύμβον σοφοκλέους P. — V. 3. πάντη, v. πάντη. — φιλορροῶς, non φιλόρροῶς P. — V. 4. κλήματα, P κλίματα. — χευαμένη P, lege-

ὅ εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρός
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

batur *γενομένη*. — V. 5 et 6 affert Suid. s. poet. n. s. v. Ἄμμιγα et Πινυτός. — εἵνεκεν, P εἵνεκεν. — εὐμαθίης P pr. Pl. Vind. Suid., εὐεπίης corr. cod. P, cf. Finsler gr. Anth. 74. — μελιχρός P corr., μελίχρους P pr. Pl. Vind. Suid. (sed Bernhardy μελιχρός). — V. 6. Μουσῶν, Jacobs Μουσέων, Hecker Μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων vel ἤσκησ' ἐκ Μουσῶν ἄμμιγα καὶ X. requirit, quem secuti Hartung et O. Iahn ἤσκησ' ἐκ Μουσῶν (Μουσέων) ἄμμιγα καὶ X. scripserunt: quod vix satis recte dictum: in eandem sententiam Crinagoras IX 513: ὅσα Μέανδρος ἔγραφεν ἢ Μουσέων σὺν μιῇ ἢ Χαρίτων, neque tamen ad eundem modum hunc locum correxerim.

Z E U X I S.

De hoc Zeuxidis epigrammate et de Parrhasii versibus, qui subsequuntur, dixit O. Iahn in actis soc. Saxon. 1856 p. 284 seq., cuius sententiam postea suo more exornavit Benndorf de Anthol. Gr. epigr. p. 26 seq. Negat Iahn haec ab ipsis artificibus tabulis suis subscribi potuisse, sed censet haec *Nicomachi* esse, qui in elegia clarissimos pictores loquentes et de arte sua gloriantes induxerit; Nicomachum autem hunc poetam non diversum esse a Nicomacho pictore, qui fere usque ad Ol. CV aetatem egerit. Speciosa est haec coniectura, sed mihi omnia huic suspicioni videntur adversari.

Illius elegiae tenuis extat memoria apud Hephaest. p. 27 (cf. Eustath. p. 984, 10) *Νικομάχου τοῦ τῆν περὶ ζωγράφων ἐλεγίαν πεποιηκότος*

Οὗτος δὴ σοι ὁ κλεινὸς ἄν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· γιννώσκεις τοῦνομα τοῦτο κλύων.

Hephaestio non dilucide dicit ex hac ipsa elegia petatum esse distichon, ut etiam peculiare epigramma esse possit, sed tamen illud satis probabile; nam haud dubie hi versus ad Apollodorum pictorem clarissimum referendi sunt: verum nequaquam certum est ipsum Apollodorum loquentem induci, potius verisimile est, Nicomachum haec de Apollodoro praedicare: itaque vel hoc nomine distichon a Zeuxidis et Parrhasii epigrammatis discrepat. Equidem olim existimabam Nicomachum poetam, cuius aetas etiam nunc incerta mihi videtur (sed Alexandrinorum saeculo vixisse maxime verisimile est), imagines clarorum pictorum exhibuisse, et singulas elegiacis explanavisse versibus, ut carmen Varronis Imaginibus fuerit simillimum. Verum haec incerta fateor.

Iahn perpetui carminis reliquias sibi deprehendisse visus est; at adversatur auctoritas Plinii, Aristidis, Athenaei, qui soli haec commemorant; nam Aelianum, qui descripsit Athenaeum, mitto.

Plinius (vid. ad Parrh. ep. 3) dilucide significat, ea, quae Parrhasius de se gloriatus sit, non in uno eodemque poematio inesse. Athenaeus Parrhasii tria carmina planissime distinguit, Aristides Parrhasii fr. 2 ἐπίγραμμα vocat et integrum carmen esse significat, idem postquam Zeuxidis poematium adscripsit, addit: καὶ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα οὐτ' ἐκεῖνος ἀπόκνησεν ὡς Θρασύ οὔτε τις αὐτῷ τῶν ἐταίρων ἀπαλεῖψαι συνεβούλευσεν, ἐπειδὴ γε ἐποί- 633 ησεν, ac deinde dicit eundem pictorem Helenae imagini versus Homericos Οὐ νέμεσις κτλ. subscripsisse. Hunc consensum fortasse aliquis elevare conetur, contendens omnes eodem auctore usos esse; ac sane potuerunt illi haec petere ex libro, qui pingendi artis historiam illustrabat; at vero Athenaeus non solum eiusmodi libro usus est, sed praeterea Clearchi opere περὶ βίων, qui Clearchus tantum de Parrhasii vita delicata, neque vero de pictoris superbia verba fecit: verum Clearchus quoque testatur, Parrhasium de vita sua professum esse in versibus, quos tabulis suis subscribere sit solitus: id non solum prior locus Athenaei arguit, quem adscripsi ep. 1, sed etiam alter XV 687 B: Παρράσιος δ' ὁ ζωγράφος καίπερ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ἑαυδίων τινῶν ποτηρίων ἐλκύσας, λόγῳ γοῦν ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς ἐπιγραφάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις· Ἀβροδίαίτος . . . ἔγραψε Παρράσιος. ὃ κομψός τις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπεραληθῆσας ὑπαίνοντι τὸ τῆς ἀρετῆς ἄβρον καὶ καλόν, ἅτε φορτικῶς μετακαλεσαμένῳ εἰς τρυφήν τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε τὸ ῥαβδοδίαίτος ἀνὴρ· ἀλλ' ὅμως διὰ τὸ τὴν ἀρετὴν φῆσαι τιμᾶν ἀνεκτέον· ταῦτα μὲν ὁ Κλέαρχος. Adde Aeliani V. H. IX 11: Παρράσιος ὁ ζωγράφος ὅτι μὲν πορφυρίδα ἐφόρει καὶ χρυσοῦν στέφανον περιέκειτο, μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι καὶ τὰ ἐπίγραμματα δὲ ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ.

Deinde Iahnii coniectura evertitur ipsis illis versibus: nam quod legitur Parrh. 1: τὰ δ' ἔγραψεν, sive semel, sive singulis deinceps tabulis subscripsit pictor, apparet unam aliquam tabulam spectare, nullo autem modo Nicomachus, si Parrhasium de sua arte gloriantem induxit, ita potuit scribere. Porro Parrhasius ep. 1 Euenoris filium germanum se appellat, sed idem alias ludibundus ut videtur Apollinis se radice ortum iactaverat, quemadmodum Plinius dicit: haec quae adversa fronte inter se pugnant, non poterant in perpetuo carmine dici, in diversis poematis non offendunt.

Omnino haec Zeuxidis et Parrhasii si quae alia genuina sunt: inest insignis sui fiducia, quam in magnis viris facile ferimus,

quemadmodum etiam Graeci poetae non minus magnifice de suis operibus praedicaverunt: at ineptum prorsus et importunum foret, si quis praeter veritatem summos pictores de arte sua impense gloriantes induxisset: quod si exagitare et irridere hanc superbiam voluisset, oportebat aperte ac plane id fieri. Nicomachus si eo modo, quo Iahnus vult, artis antistites descripsisset, certe illos non honore ornavisse, sed summa affecisse iniuria censendus foret.

Neque vero illi haec et talia publicis operibus subscripserunt, sed tabulis, quae in ipsorum officinis prostabant, vel commissionis causa publice propositae fuerunt: nam his certaminibus artificum aemulationem inprimis excitatam et auctam esse consentaneum est. Pictorum certamen et victoris honorificum carmen plane testificatur Plinius XXXV 58 (vid. not. ad Zeux ep.). Neque enim assentiendum est Iahnio, qui huic et aliis omnibus eiusdem modi testimoniis fidem abrogat: sunt sane etiam hic nonnulla ficta aut fabulis ut fieri solet exornata, at non potuissent talia fingi, nisi reapse Graeci artificum commissiones instituissent. — Testificatur hoc, quod olim contendi planissime titulus Victoriae nuper Olympiae repertae, ubi Paeonius Mendaeus ipse de se praedicat: καὶ τὰ κρωτήρια ποιῶν ἐπὶ τὸν ναὸν ἐνίκα. Cf. Ulrichs über d. Ol. Tempel p. 14 seq. Igitur in certamine Paeonius primum, Alcamenes secundum obtinuit locum: tulerunt autem iudices suffragia de exemplis signorum, quae postea fastigia templi Olympici ornaverunt. Vicit autem Paeonius ut opinor argumento, Alcamenes artis gratia.

Ἡράκλεια πατρίς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν

ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,

δείξας νικάτω.

δοκῶ δ' ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

634

Zeuxis. Aristid. II 521: ἄκουε δὴ καὶ ἕτερον ζωγράφου, ὡς μὲν σὺ φαίης ἄν, ἀλαζονομένου, ὡς δὲ οἱ ταῦτα δεῖνοι λέγουσιν, οὐ μείζον ἢ προσῆκον φρονήσαντος· λέγει δὲ τί; Ἡράκλεια . . . νικάτω· δοκῶ δέ, φησὶν, ἡμᾶς κτλ. Zeuxis his versibus aperte carpit Parrhasii ep. 2. De Zeuxidis superbia conf. Plin. H. N. XXXV 9, 62: „Fecit et . . . athletam, adeoque in illo sibi complacuit, ut versum subscriberet celebrem ex eo, *invisurum aliquem facilius, quam imitaturum.*“ (μοιήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται, alii Apollodoro tribuunt, vid. Plut. de glor. Ath. c. 2. Hesychius v. *σικαγραφίαν*, quamquam Zeuxis sive Apollodorus hunc versum non ipse fecisse, sed aliunde ascivisse videtur, fuit autem fortasse germana species *βουλήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται*, vid. var. lect. Diogeniani VI 74). Quod Plinius ib. dicit: „In eum *Apollodorus* supra scriptus versus fecit, *Artem ipsas* (id est Ne-

seae et Demophilo, nisi praestat *ipsi* h. e. Apollodoro) *ablatam Zeuxin ferre secum*“, fortasse item ex epigrammate petatum, in quo etiam illa imagine potuit uti, quam Plinius adhibet: „Ab hoc (Apollodoro) artis foris apertas Zeuxis Heracleotes intravit“, quemadmodum Plinius saepius epigrammatis eiusmodi usus est. Graecum epigramma Romae in Cereris aede idem Plinius memorat XXXV 12, 154: „Plastae laudatissimi fuere Damophilus et Gorgasus, iidem pictores, qui Cereris aedem Romae ad Circum maximum utroque genere artis suae excoluerant, versibus inscriptis Graece, quibus significarent, ab dextra Damophili esse, ad laeva Gorgasi“. Epigramma tale videtur fuisse:

Δαμόφιλος εἰσιόντι τὴν μὲν δεξιὰν
ἔγραψε, Γόργασος δὲ τὴν ἀριστεράν.

ab ipsis artificibus haud dubie profectum. *Timagorae* carmen dilucide memoratur ib. XXXV 9, 58: „Quin immo certamen etiam picturae florante eo (Panaeno) institutum est Corinthi ac Delphis, primusque omnium certavit cum *Timagora* Chalcidense, superatus ab eo Pythiis, quod ipsius *Timagorae* carmine vetusto adparet, chronicorum errore non dubio“. Item ad *Bupalii* et *Athenidis* epigramma referendum est, quod legitur XXXVI 5, 11: „complura enim in finitimis insulis simulacra postea fecere, sicut in Delo, quibus subiecerunt carmen, *non vitibus tantum censeari Chion, sed et operibus Archenni filiorum.*“ quamquam largior hos artifices etiam aliena opera uti potuisse. Item de Onata sculptore Aegineta haesito, qui duobus operibus, Hieronis monumento Olympiae et Thasiorum donario ibidem subscripsit hos versiculos:

Υἱὸς μὲν με Μίκωνος Ὀνάτας ἐξετέλεσεν
νάσῳ ἐν Αἰγίνα δώματα ναυεταίων.

.vid. Paus. VIII 42 et V 25, sed in Achaeorum monumento Olympiae legebantur hi versus:

Πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα καὶ τὸδ' Ὀνάτα
ἔργον, ὃν Αἰγίνα γέινετο παῖδα Μίκων.

Paus. V 25.

PARRHASIUS.

1.

Ἄβροδίαυτος ἀνήρ, ἀρετὴν δὲ σέβων τάδ' ἔγραψεν
 Παρράσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέσου.
 οὐδὲ πατρὸς λαθόμεν Ἐνύηορος, ὅς ῥά μ' ἔφυνσε
 γνήσιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

Parrhasius. Ep. 1. Athen. XII 543 C ex Clearcho: οὗτος (Παρράσιος) γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐπέγραψε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις Ἄβροδίαυτος ἀνήρ ἀρετὴν τε σέβων τόδ' ἔγραψε· καὶ τις ὑπεραλήθειας ἐπὶ τούτῳ παρέγραψε, Παρδοδίαυτος ἀνήρ. ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε Ἄβροδ. κτλ. O. Iahn cum his quatuor versibus continuo consociandum esse censet proximum epigramma 2, longius progressus Benndorf his subiungit etiam ep. 3, nisi quod aliquot versus intercidisse largitur. Has coniecturas a vero aberrare vel Plinius indicat, cuius locum ad ep. 3 adscripsi, qui cum dicat *aliis versibus* (in graeco libro, quo usus est Plinius, haud dubie scriptum fuit καὶ ἐν ἄλλοις), ostendit haec diversa esse epigrammata. — V. 1. om. PV. — δὲ scripsi, legebatur τε. Videntur Parrhasio exprobravisse, quod delicatam ageret vitam et quod spurius esset, itaque his regerit, se delicatam quidem vivere, sed virtutem colere, item Euenoris germanum filium esse. — τάδ' ἔγραψεν (vel ψε) AB, et sic infra XV p. 687 B, ubi Ἄβρ. . . Παρράσιος affert, τάδε γράψε L, sed antea τόδ' ἔγραψε omnes. O. Iahn ἔγραψα requirit, poteratque hoc a librariis facile mutari, quandoquidem apud Athenaeum ἐπέγραψε et ἐπέγραψε antecedit, itaque ipse quoque hoc suspicatus sum, sed silentio praetermittere satius duxi: solent enim Graeci haec variare, velut est apud Thucyd. I 128: Πανσανίας ὁ ἡγεμῶν Σπάρτης τούσδε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπει δορὶ ἐλὼν καὶ γνώμην ποιοῦμαι. cui plane geminum exemplum extat apud Xenoph. Hellen. V 1, 31: Ἀσταξέροξης βασιλεὺς νομίζει δίκαιον . . . τούτοις ἐγὼ πολεμήσω. Non satis caute de his iudicat Cobet Lect. Nov. 197 seq. 221, ubi vel Aristophanium versusum Acharn. 406: Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλείδης ἐγὼ, qui integerrimus est, tentavit. — V. 3. λαθόμεν, O. Iahn λιπόμην. — ὅς ῥά μ' ἔφυνσε Meineke, ὃς ἀνέφυνσε AB, ὃς γ' ἀνέφυνσε PVL, Iacobs ὃς νιν ἔφυνσεν. Consulto ν ephelc. non adieci. — V. 4. πρῶτα, B πρὸς τά.

2.

636

Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι, λέγω τάδε· φημί γὰρ ἤδη
τέχνης εὐρῆσθαι τέματα τῆσδε σαφῆ
χειρὸς ὑφ' ἡμετέρας· ἀνυπέροβλητος δὲ πέπηγεν
οὐρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βοροτοῖς.

3.

Οἶος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλὰκι φοιτῶν
Παρρασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὄδ' ἐστὶν ὄρᾱν.

Ep. 2. Athen. ib.: ἠύχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐν τούτοις· εἰ καὶ κτλ. ita Schweigh., ἐν τούτοις καὶ ABPV, ἐπὶ τούτοις καὶ Bas. L. — Aristid. II 520: Ἄλλ' ἐμὲ πρόην ἀνὴρ ἑταῖρος . . . ζωγράφον τι ἐπίγραμμα ἐξεδίδασκε τοιοῦτον· εἰ καὶ κτλ. sic Reiske, τοιουτονὶ καὶ Γ Iunt., τοιουτονὶ εἰ καὶ Θ. — V. 1. κλύουσι, ap. Arist. Γ Iunt. κλύος εἰ, Θ κλύοις ᾠ. — λέγω, ap. Ath. Basil. λέγων. — τάδε om. Ath. — V. 2. τέχνης, ap. Ar. codd. praeter Θ τῆς τέχνης. — V. 3. ἡμετέρας, ap. Ath. A ἡμετέρας. — V. 4. ἔγεντο, ap. Ath. B ἐγένετο, P ἐγίνετο, ap. Ar. praeter Θ ἐγένετο.

Ep. 3. Athen. XII 543 F: τερατενόμενος δὲ ἔλεγεν (ὁ Παρρασίος), ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλεῖα ἔγραψεν, ὡς ὄναρ αὐτῷ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς σχηματίζοι αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδείότητα. ὅθεν καὶ ἐπέγραψεν τῷ πίνακι· Οἶος κτλ. Apparet exordium epigrammatis ab Athenaeo praetermissum esse. — V. 1. ἐννύχιον, Cobet ἐννύχιος, quod non magis tentandum, quam μεσονύκτιον, μεσαμέριον, δειλινόν apud Theocritum. — πολλὰκι, B πολλάκις. — V. 2. τοῖος, B δ' οἶος. Respicit hoc et priora epigrammata Plinius H. N. XXXV 71: „Namque et cognomina usurpavit, Habrodiaetum se appellando, aliisque versibus principem artis, et eam ab se consummatam: super omnia Apollinis se radice ortum [hoc ex perditō aliquo epigrammate petitum videtur] et Herculem, qui est Lindi, talem a se pictum, qualem saepe in quiete vidisset“. — Etiam tabulae, in qua Mercurium pinxit, videtur epigramma subiecisse, vid. Themist. or. II p. 34: φασι τὸν Παρρασίον, ὅτι γράφειν τὸν Ἑρμῆν ἐγχειρήσας τὴν ἑαυτοῦ μορφήν τῷ πίνακι ἐγκατέθετο, καὶ ἔξαπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους τὸ ἐπίγραμμα τῆς εἰκόνης· οἴονται γὰρ ὅτι Παρρασίος ἑαυτὸν ἐτίμησε καὶ ἐκύθησε τῷ ἀναθήματι, πόρρω ὄντες τῆς τοῦ ζωγράφου σοφίας, ὅς ἵνα φύγη ἀπειροκαλίαν τε καὶ φιλευτίαν, ἀλλοτρίῳ ὀνόματι εἰς τὴν γραφὴν καταχερήσατο. — Parrhasio fortasse aliquis tribuat epigr. ap. Athen. XI 782 B:

Γράμμα Πηρασίοιο, τέχνα Μυός· ἐμὴ δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἔλον Αἰανίδα.

ubi Iacobs γράμματα Παρρασίοιο coni., quod firmare videtur Pausan. I 28, 2: τῷ δὲ Μυτὶ ταυτὰ τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρρασίον καταγράψαι τὸν Εὐθύμορος, sed recte Meineke tuetur Athenaei scripturam, ut antiquior aliquis artifex Perasius vel Pirasius intelligendus sit. Perasius et Mys Phidiae supparet aetate fuerunt, eorumque opera usus est summus artifex in Minervae Προμάχον clypeo ornando, caelavit

Mys, catagrapham fecit Perasius, quemadmodum Panaenus, quem Plinius XXXV 54 dicit Elide Minervae clypeum intus pinxisse: graecum vocabulum *γράφειν* non satis recte interpretatus, nisi forte Panaenus usus est ea artis specie, quam *Email* vocant. Pausanias, cum legisset Perasio socio laboris fere usum esse *Mῶν*, nominis similitudine deceptus Parrhasium substituit, quemadmodum alias quoque passim erravit, quibus erratis confidere solent, qui chronica graecorum artificum concinnant. Itaque illud epigramma omnino alienum a Parrhasio, neque is unquam doricam dialectum adhibuisse videtur; scribendum autem cum Meinekio *Γραμμᾶ* (vel potius *γραμμᾶι*) *Πηρασίῳ* . . . *ἐμὲ δὲ εἰκῶν*, sed quod idem nunc scripsit ex Heckeri coniectura *ἔλεν Αἰολίδας* vel *Αἰολίδας* i. e. Ulixes, non videntur hae correctiones necessariae esse.

P R A X I T E L E S .

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα,
 ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
 Φρόνη μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ βάλλω
 οὐκέτ' οἷστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

Praxiteles. Athen. XIII 591 A: Καὶ Πραξιτέλης δὲ ὁ ἀγαλματοποιὸς ἔρῶν αὐτῆς τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην ἀπ' αὐτῆς (Φρόνης) ἐπλάσατο, καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἐρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐπέγραψε. Πραξιτέλης κτλ. Legitur etiam Anth. Plan. 204, ubi male Σιμωνίδου inscribitur. Epigramma hoc haud dubie statuae subscriptum erat, sed erravit Athenaeus sive is, quem ille sequitur, ipsius Praxitelis hos versus esse ratus, quos ab alio postero tempore additos esse apparet. Imitati sunt hoc epigramma Leonidas, Tullius Geminus, Iulianus (vid. Anthol. Plan. ib.). — V. 1. διηκρίβωσεν, P διηκρίβων τὸν. — V. 3. ἐμεῖο, PVL ἐμοῖο. — βάλλω, Plan. τίκτω. — V. 4. οἷστεύων, Plan. τοξεύων.

DIONYSIUS MINOR.

1.

Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστῶν.

2.

Χαῖρε, καὶ ἠδόμενον βίον διασῶξε τυράννου.

Dionysius minor. Ep. 1. Plut. de Alex. virt. II 5: Διονύσιος δὲ [ὁ νεώτερος] Ἀπόλλωνος υἱὸν αὐτὸν ἀνόμασεν ἐπιγράψας Δωρίδος κτλ. Resp. Epist. Socr. auctor 35: ἀπόπεμψον δέ μοι μίαν . . . Μοίριδος καὶ Ἐχεράτους πνθόμενος τὰς περὶ Διονυσίου συνουσίας· πάνν γὰρ ἀξιηκίους αὐτὰς οἶμαι εἶναι ἀνδρὸς φόβον (Φοίβου) κοινώμασι βλαστόντος et ib. 36: ἀνδρὸς Κέρροπος κοινώμασι βλαστόντος. et meminī alibi me integrum epigramma legere.

Ep. 2. Plato Epist. III ad Dionysium: σὺ μὲν γὰρ δὴ καὶ τὸν θεόν, ὡς ἠγγειλαν οἱ τότε θεωροῦντες, προσεῖπες ἐν Δελφοῖς αὐτῷ τούτῳ θαυπέσας τῷ δῆματι (χαῖρε) καὶ γέγραφας, ὡς φασί· χαῖρε κτλ. — βίον, η βίον. Versus est fort. ex eodem epigrammate (sive elegia) ex quo fr. 1. — Dionysii Paeanem, in Aescularium commemorat Athen. VI 250 C: λήξαντος δὲ τῆς ὁργῆς τοῦ Διονυσίου πάλιν ὁ Δημοκλῆς ἔφη, χαρίσαιο δ' ἂν μοί τι, Διονύσιε, κελύσας τινὶ τῶν ἐπισταμένων διδάξαι με τὸν πεποιημένον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν παιᾶνα· ἀκούω γὰρ σε πεπραγματεῦσθαι περὶ τούτου. — Nugae sunt, quae leguntur in commento Aristot. Rhet. apud Cramer. Anecd. Par. I 303, qui interpres Dionysium τὸν χαλκοῦν et tyrannum Syracusarum temere confundit.

MAMERCUS.

Τάσδ' ὄστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρος
ἀσπίδας ἀσπιδίους εἴλομεν εὐτελέσιν.

Mamercus. Plut. Timol. 31: Καὶ γὰρ ὁ Μάμερκος ἐπὶ τῷ ποιή-
ματα γράφειν καὶ τραγωδίας μέγα φρονῶν ἐκόμπαζε νηήσας τοὺς μι-
σθοφόρους, καὶ τὰς ἀσπίδας ἀναθεῖς τοῖς θεοῖς ἐλεγείον ὕβριστικὸν
ἐπέγραψε· τάσδ' κτλ. Mamercum Italica stirpe oriundum fuisse nomen
arguit; etiam Syracusanus poeta, quem memorat Aristoteles Probl.
XXX 1: Μαρακός (unus liber μαλακός) δὲ ὁ Συρακούσιος καὶ ἀμείνων
ἦν ποιητής, ὅτ' ἐκσταίη. non Graecus, sed Siculus natione opinor fuit:
nomen fortasse non aliud quam cognomen μαλακός, quod Aristodemo
Cumanorum tyranno inditum, non graecum opinor vocabulum, sed
Oscum, ac legitur in Osco titulo *malaks*, sed significatus incompertus;
olim in Aristotele mihi Μάαρκος scribendum videbatur. — V. 1. τάσδ'
ὄστρειογραφεῖς C et Stephanus, τὰς τε ὄστριαγραφεῖς P, τὰς τε ὄστριο-
γραφεῖς Fa, τὰσδε τὰς ὄστρειογραφεῖς BM, τὰσδε τὰς ὄστριογραφεῖς
ADia. — χρυσελεφαντηλέκτρος C et Xylander, χρυσελεφαντεπηλέκτρος
Bia, χρυσελεφαντεπιλέκτρος ADBM, χρυσελεφαντεπιλέκτους Fa. — V. 2.
ἀσπίδας om. P. — ἀσπιδίους om. Fa.

ASTYDAMAS.

*Εἶθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμενῃ ἢ κείνοι ἄμ' ἡμῖν,
οἷ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν,
ὥς ἐπ' ἀληθείας ἐκρίθην ἀφεθεῖς παράμιλλος·
νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ', οἷς φθόνος οὐχ ἔπεται.*

Astydamas. Photius 502, 21: Σαντήν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτὲ Ἀστυδάμα τῷ Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγωδίας διδασκαλίᾳ Παροθνοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκότος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ. τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο· Εἶθ' ἐγὼ κτλ. Add. Suidas s. v. Σαντήν ἐπαινεῖς, Apostol. XV 36. De proverbio cf. etiam Zenob. V 100. Arsen. 427. Parthenopaeum una cum Lycaone docuit Astydamas Ol. 109, 4 victorque est renuntiatus, ut testificatur didascalica nuper Athenis reperta, quam edidit Koehler Mittheil. des Archaeol. Institut. III, neque vero propter hanc victoriam, ut paroemiographi tradunt, Athenienses videntur statuæ honorem decrevisse, sed ut insignem poetae industriam decorarent, qui per sexaginta fere annos tragicæ arti operam navavit; nam primam fabulam docuit Ol. 95, 2, itaque Diodori verba XIV, 43 ἔζησε ἔτη ἑξήκοντα manifesto vitio laborant, corrigas ἐνενηκοντα. Quem grandævum obiisse diem supremum etiam permagnus fabularum numerus (240) argumento est: neque enim audiendus Koehler, didascaliam istam ad Astydamantem minorem referens, ut paroemiographi temere Parthenopaeum maiori attribuerint. Honor Astydamanti impertitus videtur Lycurgum permovisse ut legem ferret de Aeschyli, Sophoclis, Euripidis statuis fingendis: principes enim artis tragicæ etiam tunc honoris huius immunes erant, vid. Diog. L. II 43: καὶ γὰρ Ὀμηρον, (ὄν) καθάφησιν Ἡρακλείδης πενήκοντα δραχμαῖς ὡς μαινόμενον ἐξημίωσαν, καὶ Τυρταῖον, (ὄν) παρακίπτειν ἔλεγον, καὶ Ἀστυδάμαντα πρότερον τῶν περὶ Αἰσχύλον ἐτίμησαν εἰκόνι χαλκῇ. Ita enim redintegrandus locus. Homerus, Tyrtaeus, Astydamas olim contumelia affecti, post statuæ honore decorati sunt ab Atheniensibus: Astydamas enim diu neglectus Ol. 101, 4 primum victoriam reportavit, id quod vel Diogenis vel librarii socordia praetermissum est. — V. 1. γενόμενῃ, Phot. et ap. Suid. V γενοίμην. — V. 2. γλώσσης τερπνῆς non caret offensione, expectaveram σεμνῆς vel τραγικῆς τέχνης. — V. 3. ἐπ' ἀληθείας Phot. et ap. Suid. A, ceteri ἐπ' ἀληθείης. — ἐκρίθην, Phot. ἐκρίθη. — V. 4. προέχουσ', οἷς, παρέχουσ' οἷς Suid., προσεχούσαις, οἷς Phot., προσέχουσ' οἷς Apost., sed ἢ προέχουσ'. Bentley scripsit προέχουσ' ᾧ, quem antea secutus sum.

PHILISCUS.

(Nūn) ᾧ Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
 δείξεις, εἴ τι φρονεῖς καὶ τι περισσὸν ἔχεις·
 τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεταρμοσθέντα καὶ ἄλλοις

Philiscus. Plutarch. vit. dec. oratt. vit. Lysiae 3: ἐποίησε δὲ καὶ ἐς αὐτὸν (Λυσίαν) ἐπίγραμμα Φιλίσκος, ὃ Ἰσοκράτους μὲν γνώριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου, δι' οὗ φανερόν, ὡς προέλαβε τοῖς ἔτεσιν, ὡς καὶ ἐν τῶν ὑπὸ Πλάτωνος εἰρημένων ἀποδείκνυται. ἔχει δὲ οὕτως ᾧ Καλλιόπης κτλ. — V. 1. Nūn ᾧ Jacobs, Καλλιόπης Wyttenbach, vulgo ᾧ Καλλιόπης (P καλλιόπη). — Φρόντι Wyttenbach, vulgo φροντίδι. — V. 3. τὸν . . . μεταρμοσθέντα libri, Salmasius τῷ . . . μεταρμοσθέντι, quae coniectura, quamvis plerique probaverint, ferri nequit. Omnino incredibile est Philiscum, qui Isocratem summum dicendi artificem secutus est, adeo inertem fuisse, ut in una eademque verborum comprehensione ter eadem repeteret: nam Lysias v. 3. 6. 8 mortem obiisse dicitur. Itaque post v. 4 plura intercepta esse arbitror: hoc ipso loco videtur Philiscus defuncti amici aetatem provectam significavisse, unde biographus Lysiam aetate maiore Isocrate fuisse confecit. Sed mihi iste vel potius auctor, quem sequitur, omnino falsa specie deceptus esse videtur, ad Lysiam oratorem hoc poematum referens. Etenim Philiscum, qui Lycurgi oratoris vitam scripsit Ol. 113, 4 defuncti (vid. Olympiod. ad Platonis Gorgiam 515 D), non est verisimile quinquaginta plus annis ante praeconio ornasse Lysiam oratorem recens vita defunctum: eo tempore praesertim si Suidas vere tradidit Philiscum antea tibicinem fuisse, nondum ad artis rhetoricae studium animum adpulerat. Denique apparet studiorum communione amicitiam inter poetam et defunctum esse contractam; et Philiscus quidem etiam in Lycurgi vita non dissimulavit, quanti Platonis fecerit institutionem: sed Lysias orator ab his studiis abhorrebat. Itaque existimo hoc poematum ad alium quem Lysiam Platonicum sive Pythagoricum esse referendum: viri grandis natu memoriam pietatis atque amicitiae ergo recoluit Philiscus. Proclivi errore rettulit biographus ad oratorem, Wyttenbach coniecit Λύσιδι, biographum traditam scripturam perperam interpretatum esse ratus, cuiusmodi errores saepius commisi sunt, sed quod Pythagoreum celebrem Epaminondae magistrum esse credidit, quominus probetur temporum rationes obstant, nisi censeas illum centesimum annum vitae aliquantum supergressum esse. Cum verborum structura μεταρμοσθέντα ἐς ἄλλο σχῆμα conferas Eratosthenis epigr. ap. Eutocium ad Archimed. p. 146 ed. Torelli: στερεὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο φῶσιν ἐν μεταμορφῶσαι, alias accusativus solus adhibetur, ut est apud Eurip. Alc.

ἐν κόσμοισι βίον σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,

* * * * *
* * * * *

5 δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσία ὕμνον,
δόντα καταφθιμένων καὶ σοφῶ ἀθάνατον,
ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξει φιλέταιρον ἅπασιν,
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

641

1190: *Nūn γὰρ μεθαρμόσμεσθα βελτίω βιον τοῦ πρόσθεν.* Aeschyl. Prom. 309: *Καὶ μεθάρμοσαι τρόπους νέους.* Componas cum his Eurip. Med. 1038 *ἡμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίον.* et Ion. 1066 *πάθεισι πάθεα δ' ἐξανύτοσ' εἰς ἄλλας βίωτον μορφὰς κάτεισιν.* Hecker coniecit *τῶ γὰρ ἐς ἄλλο τι σῶμα μεθαρμωσθέντι . . . βίον σχῆμα λαχόνθ'.* — V. 4. *κόσμοισι*, P *κόσμησι.* — *λαβόνθ'*, malim quod etiam Hecker coniecit *λαχόνθ'.* — V. 5. *Λυσία ὕμνον* Salmasius, legebatur *λυσιδαίμων.* — V. 6. *δόντα*, Iacobs (et ut videtur A) *δύντα*, Markland *δύντι*, Wyttenbach *ζῶντι.* — *καταφθιμένων* HP, *κατὰ φθιμένων* A, ut Markland coniecit, Hecker *δῶμα κατὰ φθιμένων καὶ ζόφον ἀθανάτω*, vulgo *καταφθίμενος.* — *σοφῶ*, Wyttenbach *στέφος*, Sintenis *ζόφω* vel *ζόφον.* Nulla harum coniecturarum vitium tollitur: *δύναι κατὰ γῆς* graece dicitur, *δύναι κατὰ φθιμένων* vix recte: neque Philiscus, qui mortui amici memoriam pio animo recolit, poterat dicere illum ad Orcum tenebricosum pervenisse, nam v. 3 et 4 satis docent Philiscum pervagatas opiniones de vita post mortem futura contempsisse: secutus haud dubie est Platoniorum vel Pythagoricorum placita. Locum difficilem nequeo expedire, fortasse poeta dixerat hunc poesis honorem etiam viro sapienti defuncto haud ingratum esse munus. — V. 7. *τό τ'* Wyttenbach, vulgo *τότ'.* — *δείξει* Brunck, vulgo *δείξει.* — Ceterum apparet non epigramma esse, quod Plutarchus dicit, sed amplioris carminis exordium. — Philiscus videtur etiam tragoedias scripsisse, nam hunc esse credo tragoediarum scriptorem, quem meditantem pinxit Protogenes (Plin. XXXV, 105), non Alexandrinum, quem docti homines intelligunt, qui cum Ptolemaeo II regnante floruerit, non potuit Protogenes eius imaginem facere. Quem senem Protogenes, eundem adolescentem videtur Parrhasius pinxisse, Plin. XXXV 70, ubi de comoediarum poeta cogitant, qui ab Isocratis discipulo dirimendus videtur, nam eundem et tragoediis et comoediis operam dedisse non est verisimile; sed fabula Themistocles, quam comico attribuit Suidas, videtur Isocratei tragoedia esse.

XLIII.

APHAREUS.

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν
Ζηρί, θεοῦς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

Aphareus. Plutarch. vit. dec. oratt. vit. Isocr.: ἔπειτα Πλαθάνην τὴν Ἰππίου τοῦ φήτορος γυναῖκα ἠγάγετο, τρεῖς παῖδας ἔχουσαν, ὧν τὸν Ἀφαρέα ὡς προεῖρηται ἐποίησατο (Ἰσοκράτης), ὃς καὶ εἰκόνα αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸς τῷ Ὀλυμπιεῖω ἐπὶ κίονος, καὶ ἐπέγραψεν Ἰσοκράτους κτλ. Cf. Phot. Bibl. 260.

XLIV.

642

SPEUSIPPUS.

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἰσόθεος τάξιν ἔχει μακάρων.

Speusippus. Anthol. Plan. 31. Σπενσίππου. — V. 1. κόλποις, cod. Par. κόλπῳ. — κατέχει, praestat quod alii testificantur, κρύπτει. — V. 2. ἰσόθεος scripsi, legebatur ἰσοθέων, cod. Par. ἰσόθειον, ut coniecit Iacobs. Huc referenda Hesychii glossa: ἰσόθεος· ψυχὴ ἀθάνατος (potius ἰσόθεος ψυχὴ· ἀθ.) quae meam emendationem satis firmat: atque iam constat ψυχὴ δ' ἀθάνατος quod Lennep recte restituit ap. Diog. L. sive Anth. Pal. germani vocabuli interpretamentum esse. Fortasse alii structura variata legebant ψυχὴν δ' ἰσόθειον (ἀθάνατον) τάξιν ἔχει μακάρων. Videtur non diversum ab eo epigrammate, quod duobus versibus auctum servavit et praeter duo alia Platonis monumento inscriptum fuisse dicit Diog. L. III 44:

Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων,
νοῦ Ἀρίστανος, τὸν τις καὶ τηλόθι ναίων
τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθός, θεῖον ἰδόντα βίον.

ubi V. 2 Iacobs ἀθάνατον, Lennep ἀθάνατος. Idem legitur etiam in Anthol. Pal. VII 61 tanquam adespoton (ubi P v. 1 a m. sec. κόλποις.

v. 2. *ἀθάνατον* in rasura), una cum reliquis duobus, quorum prius *Simmiae* tribuitur (VII 60), vide supra XXXV 1 et conferas praeterea Osann Symbol. Litterar. I p. 307. Idem hoc epigramma videtur extare in cod. Scorial. ap. Miller Catal. Bibl. Scor. p. 491, qui ex quatuor versibus primum tantum attulit. Speusippi esse hoc poematum sane est verisimile, sed duo versus, qui subsequuntur, manifesto ab alio adiecti, id quod etiam Osann censuit. Inprimis verba novissima *ἰδεῖν θεῖον βίον* recentioris aetatis indolem produnt, nisi forte scribendum sit *θεῖον ἰδὼν βίον*. Cum Speusippi epigrammate componas titulum Atticum nuper repertum (Ephem. Attica nova p. 298) *Σῶμα μὲν ἐνθάδε σόν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει, ψυχὴν δ' ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας*. quod fortasse aliquis adhibeat ad Lennepii coniecturam stabilendam, sed potius in hoc titulo *ἀθάνατον* refingendum, quamquam *ψυχὴ ἀθάνατος* in sepulchralibus titulis identidem legitur, cf. inprimis Corcyraeam inscriptionem CIGr. II 19076 b. Speusippum etiam alia carmina composuisse docet Philostr. V. Apoll. I 35: *Σπεύσιππον τὸν Ἀθηναῖον οὕτω τι ἐρασιχρήματων γενέσθαι φασίν, ὡς ἐπὶ τὸν Κασάνδρον γάμον εἰς Μακεδονίαν καμάσαι ποιήματα ψυχρὰ συνθέντα καὶ δημοσίᾳ ταῦθ' ὑπὲρ χρημάτων ᾄσαι*. — Denique moneo alius epigrammatis in Platonem reliquias servatas esse in lapide prope Lyceum reperto, de quo vid. Ephemeris Arch. n. 264, ubi extant duorum epigrammatum reliquiae: . . . *κετο μ' ἔρνος . . . (Κε)κροπίης . . . Ἀθηνέων . . . ἰ πειθόμενος . . . ἰς εὐρύοπα Ζεὺς . . . ν ὑμνοπολω*, deinde vero *μα Πλάτωνος . . . μένος . . . φορελευσολς . . . ἰος τεμένει*. quas reliquias neglexit Kaibel, qui nuper epigrammata monumentis incisa sedulo collegit.

DEMOSTHENES.

*Εἶπερ ἴσῃν γνώμῃ δόμῃν, Δημοσθένες, εἶχες,
οὐ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἄρης Μακεδών.*

Demosthenes. Pseudoplut. vit. X or. (Demosth.): αἰτήσας τε γραμματεῖον ἔγραψεν, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Μάγνης φησί, τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ ἔλεγειον ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕστερον εἶπερ κτλ. et Plut. vit. Dem. c. 30, qui quidem addit: οἱ γὰρ αὐτὸν τὸν Δημοσθένην τοῦτο ποιῆσαι λέγοντες ἐν Καλαυρία μέλλοντα τὸ φάρμακον προσφέρεισθαι κομιδῇ φλυαροῦσι. Adde Zosim. et Anon. vit. Dem. Phot. Bibl. 265 p. 494 B. Schol. Demosth. 57. et Suidas v. Δημοσθ., denique Aristid. II 517: δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐπίγραμμα οὐκ ἔξω τῆς Δημοσθένους γνώμης ἔχειν τὴν ἐπιγραφὴν, ὃ νῦν (1. καὶ νῦν) ἀναγιγνώσκωμεν ἐν Κεραμεικῷ. qui non Demosthenis esse epigramma dicit, sed fiduciam ac spiritum, quem versus prae se ferant, viro summo haud indignum. Sane ipsum Demosthenem hoc elogium sibi fecisse tralaticia, nec tamen verax fuit fama: subscriptum fuit epigramma staturae, qua Athenienses Ol. 125, 1 auctore Demochare Demosthenis memoriam ornaverunt: rogaverat enim ille εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ (στήσαι), ut arguit populiscitum, cuius epitome legitur ap. Plut. vit. X orat., de qua statua, quae fuit prope Martis templum, vid. Pausan. I 8, 3. Illo igitur tempore videtur etiam epigramma conditum, cuius auctor, si coniecturam periclitari licet, fortasse Demochares fuit. — V. 1. γνώμῃ δόμῃν Schol. Dem., Phot. (sed A δόμῃν γνώμῃ) Zos. An., δόμῃν γνώμῃ Plut. Suid. — εἶχες, ἔσχες Pseudoplut. Zos. An. Schol. Dem. — V. 2. Ἄρης, ap. Pl. BC ap. Zos. V. ap. An. V ἀνῆρ (An. GX utrumque). — Μακεδών, ap. Pl. M Μακεδόνων, sed corr. in m. Ceterum cf. etiam Phot. Bibl. c. 266: ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίγραμμα, ὃ τινες ἐγράφουσι τῇ τοῦ Δημοσθένους στήλῃ, εἰς ἐκεῖνον (Hyperiden) μεταφέρουσιν, τὸ ὄνομα μόνον ἀμειψάμενοι· γράφουσι γὰρ εἶπερ ἴσῃν γνώμῃ δόμῃν Ἐπερείδης εἶχεν, κτλ.

Goettling (Gesammelte Abb. I) Demostheni vindicare studuit epigramma in honorem Atheniensium qui in Chaeronsi proelio occuberunt ap. Demosth. de Coron. § 289:

*Οἶδε πάτρας ἔνεκα σφετέρως εἰς δῆριν ἔθεντο
ὄπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν·
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δαίματος οὐκ ἐσάωσαν
ψυχάς, ἀλλ' Ἀθῆναι κοινὸν ἔθεντο βραβῆ,
οὐνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν ἀνέχεναι θέντες
δουλοσύνης στυγερὰν ἀμφὶς ἔχουσιν ὕβριν.*

γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλείστα καμόντων
 σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἦδε κελύσιν·
 μηδὲν ἀμαρτεῖν ἔστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν,
 ἐν βιοτῇ μοῖραν δ' οὔτι φρυγεῖν ἔπορεν.

Huic Goettlingii coniecturae patrocinator Aristidis locus II 517, quem supra adscripsi, huic enim rhetori videtur carmen οὐκ ἔξω τῆς Δημοσθένους γνώμης ἔχειν τὴν ἐπιστροφὴν (ita enim corrigendum) h. e. *exitum*, novissimum distichon, in quo cardo totius poematii versatur. Fortasse Demosthenes consilio iuvit poetam, vel cum orator in oratione funebri eandem sententiam illustrasset, eius vestigia legit epigrammatis scriptor. Nam quo minus Demostheni tribuatur epigramma, ipsius oratoris verba quae sequuntur prohibent: οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγανίζομένους ἀνέθηκε δῶναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς τί 644 οὖν, ὃ κατάρατ', ἐμοὶ περὶ τούτων λοιδορῆ καὶ λέγεις ἂ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψουσιν εἰς κεφαλῆν; In hoc epigrammate, quod Karsten (vid. Philol. XIV 413) iniuria maxima ex parte subditicium censuit, sane multa obscura et de vitio suspecta sunt, quibus difficultatibus expediendis cum iam priores operam dedissent, tum nuper disputaverunt de hoc poematio certatim homines docti, Funckhaenel in Philol. VI 565 seq. Froehlich in Act. Soc. Monac. 1845 p. 78 seqq. Osann in Comment. Semin. Philol. Giss. VI 10 seq. Düntzer Epitheta der Götter p. 48. Bernays in Mus. Rhen. XIV 321. Ribbeck in Helvetiorum Mus. Philol. 1862, denique Voemel in adnotationibus ad Demosthenis orationem et in excursu peculiari ed. novissimae. Expedita omnia existimat Thudichum Mus. Rhen. XII 297. Sed neque aliis neque Kaibelio persuasit, qui (vid. comment. de monumentorum aliquot carminibus Bonnae 1871) Karstenii vestigia secutus non solum epigramma mala fraude fictum censet, sed etiam germanum monumenti illius titulum sibi visus est recuperavisse. In Anth. Pal. VII 245 post Gaetulici epigramma legitur: τοῦ αὐτοῦ·

Ὁ χρόνε, παντοίων θνητοῖς πανεπίσκοπε δαῖμον,
 ἄγγελος ἡμετέρων πάσι γενοῦ παθέων
 ὡς ἱερὰν σώζειν περιώμενοι Ἑλλάδα χάρην
 Βιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις.

ubi corrigendum *πανεπίσκοπ' ἀέθλων*, nam *δαῖμον* plane otiosum. Iure Gaetulo abiudicat Kaibel hoc epigramma, negatque demonstrativi generis esse poematum, adhibito fragmento tituli, quem Pittakis prope Olympieum indagavit et in Ephem. Arch. 545 edidit

ΕΠΤΑΝΤΟΙΩΝΘΗΤΕ
 ΟΣΗΜΕΤΕΡΩΝΤΑΣ

quem titulum inter Ol. CVII et CXX scriptum esse Kaibel testatur. Hos igitur quattuor versus in monumento eorum, qui Chaeroneae mortem pro patria fortiter pugnantes obierunt, inscriptos fuisse coniecit. Assensi sunt Kaibelio cum alii tum Kirchhoff (Herm. VI 487); adversantur Spengel (Berichte der Bayer. Ac. 1875 p. 287 seq.) et H. Weil (Revue de Philologie 1877 p. 25 seq.) iure meritoque. Nam Olympieum, ubi ille lapis repertus, longo intervallo diremtum a Ceramico, in quo more patrio hoc monumentum erectum, vid. Pausan. I 29, 13 et Themist. or. 22 p. 335 (ἐν τῷ τάφῳ τῷ δημοσίου).*) Kaibel huc animum omnino non advertit, neque vidit lugu-

*) Themistium verisimile est etiam Athenas adisse ibique memorem Demosthenicae orationis etiam monumentum illud in Ceramico visitavisse titulumque oculis usurpavisse.

brem istam lamentationem*) Demostheni adversariorum calumnias repellenti nulli plane usui fuisse, itaque cum conatur, suum inventum cum Demosthenis verbis conciliare, interpretis officio fungens id unum agit ut difficultates argutando et cavillando eludat; nam Demosthenes, postquam scriba epigramma recitavit, continuo in adversarium invenitur: ἀκούεις, *Αισχίνη, καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ τὸ Μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν οὐ τῷ συμβούλῳ τῆν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς.* Placuisse apparet versum, quem adhibet orator, repetitum esse ex epigrammate, quod modo in concione recitatum.***) Nihilominus Kaibel eo temeritatis progressus est, ut confidenter affirmaret, scribam recitavisse *Ὁ χρόνε, παντοίων κτ.*, insimulans virum honestissimum simul malae fraudis et stultitiae: nam Demosthenes si usus epigrammate isto alienum versum, qui non incisus erat in lapide, clanculum substituit, poenas huius calumniae statim daturus fuisset, namque fraus neminem poterat latere. Laboranti Kaibelio visus est Kirchhoff subvenire, docuit enim scholio inedito Gregorii Naz. usus versum *μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν (θεοῦ) καὶ πάντα κατορθοῦν* ex Simonidis elegia *εἰς τὴν Μαραθῶνι μάχην* repetitum esse, itaque existimavit Demosthenem pervagato hoc versu, cuius auctor non ignotus erat, ad suam causam agendam usum esse. At apertum est, oratorem non Simonidem vel alium veterem poetam testem adhibere, sed epigrammatis scriptorem. Itaque Kirchhoff, ut suam obtineret causam, clavo clavum tundens versum hunc ab aliena manu Demosthenis verbis insertum esse arbitratur (vid. Kaibel Epigr. n. 27), subditicium scilicet epigramma, quo carent Σ aliique libri, interpolationi ansam dedisse, quae ad omnes libros Demosthenicos pariter sit propagata. Sed hoc quoque vanum commentum: nam etiam si auctore Kirchhoffio Demosthenis verba in hunc modum circumcideris: *ἀκούεις Αἰσχίνη, οὐ τῷ συμβούλῳ τῆν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς,* perspicuum est, oratorem clausulam poematii, quod Demosthenis libri exhibent, non illud elogium, quod Kaibel substituit, respexisse.***) Igitur si cui epigramma in libris Demosthenicis propagatum subditicium videtur, eum oportet concedere, unum hunc versum esse liberum a frau-

*) Carmen permolle et querulum (ludentis est *παντοίων . . . πανεπίσκοπε*, item *πᾶσι . . . παθέων*) non publico sed privato monumento videtur subscriptum fuisse, fortasse statuis virorum fortium, qui Lamia bello apud Plataeas occiderunt: necessariorum pietas hoc monumentum erexit, quemadmodum Aphaeus Isocratis patris statuum ad Olympieum dedicavit.

**) Neque infirmatur gravissimum hoc argumentum, si quis cum Reiskio et Spengelio verba *καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ* tanquam otiosa expuixerit. Orator ipse proxima paragrapho 288 manifesto praemunit hanc adversarii refutationem: *ὃ γὰρ ἐκείνους σωθῆναι καὶ κατορθῶσαι μάχιστα διέφερον, οὗτος καὶ παθόντων ἂ μὴ ποτ' ὄφελον τῆς ὑπὲρ πάντων λύπης πλείστον μετείχεν.* quibus verbis epigrammatis clausulam respici apparet. Huc adde Themist. *τάχα δὴ τὸ ἐπίγραμμα ἀληθέστερον, ὃ Ἀθηναίων ἐπιγέγραπται ἐν τῷ τάφῳ τῷ δημοσίῳ καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς μόνους τὸ πάντα κατορθοῦν ἀπονέμει.* qui locus certe ostendat, quemadmodum olim docti homines interpretati sint Demosthenem.

***) Ex his angustiis si quis Kirchhoffium expedire conetur, necesse est statuatur, aut universum hunc locum orationis Demosthenicae (§ 289. 290) ab interpolatore esse insertum, aut epigramma istud, quod in Anth. Pal. legitur, clausula esse orbatam, quam Demosthenes et scriptor subditicii epigrammatis servaverint.

dis suspicione, quippe quem interpolator, ut par erat, ex Demosthene depromserit, id quod Karsten censet. Ego vero censeo illam suspensionem omnino vanam esse: namque Byzantini grammatici hebes ingenium non poterat eiusmodi epitaphium fingere: sin prioribus saeculis adscripseris, fraus continuo esset deprehensa, nam Athenis, ubi oratores attici studiosissime legebantur, etiam tunc superstes fuit monumentum, ut Pausanias et Themistius testantur. Kaibelio epigramma propterea adulterinum videtur, quod in optimis oratoris codicibus non legitur. Hoc argumentum quam infirmum sit, norunt qui gnari sunt artis criticae in oratoribus Atticis factitandae. Non subditicius est titulus, sed interpolatus, non fraudis, sed inscitiae deprehenduntur indicia. Inseruit epigramma grammaticus vel rhetor Athenis artem exercens, qui non ex libro aliquo petiit versiculos, sed ad monumentum accessit atque titulum descripsit, quem cum temporis iniuria multam evanidam essent pro virium suarum modulo redintegrare studuit. Itaque cum nequeamus germana ab adulteratis, antiqua a noviciis plane et evidenter secernere, satius est coniecturis posthac fere abstinere; quod si lapis quamvis male mulcatus etiam nunc superstes esset, carminis restituendi periculum non irritum foret.

V. 1. Weillii emendatio οἷδε πάτρας μὲν ἐκὰς σφετέρως omnes habet veritatis numeros, atque ita simul stabilitur tradita scriptura v. 3 μαρνάμενοι, quae mihi aliisque vitium contraxisse visa est. Consentaneum est poetam dixisse: pugnantes fortissime mortem obierunt; sed verba non expedio, neque Weillii inventum ἄρεως καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν satisfacit. — Idem v. 5, ubi Voemel θεῖσαν, Spengel θέντων suaserat, plura molitus ζυγῶ ἀχένα δόντες δουλοσύνης parum probabiliter scripsit, mihi ζυγὸν ἀχένη δύντες δουλοσύνης refigendum videtur, quemadmodum est apud Aeschylum ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδω λέπαθνον. — V. 8. σώματα ineptum est supplementum, nam corpora mortuorum Chaeroneae erant condita, ossa Philippus rex concessit Atheniensibus, vid. Polyb. V 10 κηδέυσας τοὺς τετελενηκότας, ἔτι δὲ συνθεῖς τῷ Αντιπάτρῳ τὰ τούτων ὄστᾶ. Itaque confidenter λείψανα restituo. — Superest clausula carminis v. 11, 12, ubi ambigitur, verba ἐν βιοτῇ utrum cum praegressis verbis an cum sequentibus sint copulanda.*) Weillio prior ratio placuit, sed praeterea novavit ἀλχητην pro ἐν βιοτῇ, quod non erat tentandum, nam idem est ac si dixeris ἀνθρωπον ὄντα.***) Versum integrum μηδὲν ἀμαρτεῖν ἔστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν auctor elogii ascivit ex elegia Simonidis, quem versus Lysias (ap. Rutil. Lup. II 8) interpretatur: „sed nos aequum est voluntatem dispicere: consilio valuit, fortuna lapsus est, homo fuit, fatetur; concedendum non omnia posse (hominem), hoc enim deorum est proprium.“ Fortasse Simonides ad eundem modum hominum infirmitatem cum divina potentia composuit. Epigrammatographus additamento (τῇ βιοτῇ) inflexit hoc decretum rebus humanis accomodans, itaque Demosthenes explanans hanc elogii clausulam dicit deos mortalibus prosperi successus auctores esse.***) Quod omnia succedere ho-

*) Hoc si praetuleris, collocatio voculae δὲ haudquaquam offensionem est, nam vel antiqui poetae passim tertium vel quartum locum particulae attribuunt, velut Hesiodus Op. 46 et 112, Pindarus Ol. VI 105 ἐμῶν ὕμνων δὲ, quemadmodum restitui, Aeschylus Pers. 718. 729. 748.

**) Cf. Aristid. T. II p. 331 Dind. πῶς ἀξιώσει συλλήβδην πάντα κατορθοῦν καὶ πάντων κρατεῖν ὄντα ἀνθρωπον; ubi rhetori hoc ipsum elogium obversatum esse apparet.

***) Adversari videtur Themistius or. 22, 335 ἐπεὶ δὲ τὸ μηδὲν ἀμαρτάνειν ἔξω τῆς φύσεως κεῖται τῆς ἀνθρωπίνης (quae sequuntur,

minibus dicuntur, quibus dii sint propitii, poterat sane confidentius quam verius dictum videri, sed non desunt, qui elegio huic suffragentur.*) — Cum Simonidis θεοῦ scripsisset (vid. quae ad fr. 82 adnotavi), epigrammatis auctor commode substituit θεῶν,**) quandoquidem Διὸς κρίσις praecessit. — Novissima verba μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορευ, quae vitii sunt immunia, nisi quod ἔπορον scribendum, iniuria sollicitavit Weil φυγῶν ἔπορευ corrigendo, quod interpretatur: „en ne fuyant point, il a contribué sa part.“ At μοῖραν idem esse quod μόρσιμον ἡμᾶς manifestum, apteque instituta sententia absolvitur his verbis: diem fatalem ne dii quidem avertere valent. Demosthenem autem consentaneum est in concione funebri ad eundem modum peroravisse: fortium virorum officio strenue functos esse; consiliis optimis prosperum defuisse eventum, quandoquidem diis sit aliter visum, cf. quae leguntur in or. de corona § 208.

adversus Stoicos disputata sunt) ἀλλὰ τάχα δὴ τὸ ἐπίγραμμα ἀληθέστερον . . . καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς μόνοις τὸ πάντα κατορθοῦν ἀπονέμει. qui quidem non curavit additum ἐν βιοτῇ.

*) Prorsus ad eundem modum Bion in Bucolicis ap. Orion. 5, 11 πάντα θεοῦ γ' ἐθέλοντος ἀνύσιμα (corrigo ἀμεύσιμα i. e. pervia) πάντα βροτοῖσιν ἐκ μακάρων γὰρ ἁῶστα καὶ οὐκ ἀτέλεστα (scr. ἐπίελπτα) γένοιτο (vel γένοντο) quam sententiam alii modestius effati sunt velut Aeschylus Sept. 625 θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς. Aristides, qui or. 31 (T. I 592) prudenter ea de re disputat, elogium haud dubie respexit quamvis non nominaverit. Adde incertum auctorem apud Suid. v. συγγνώμονα (ubi κολούει corrigendum, v. κολύει) τὸ μὲν μηδὲν ἀμαρτεῖν θεοῦ ἐστὶ καὶ πάντα κατορθοῦν· ἄνθρωπος δὲ οὐκ ἂν εἴποι ἐπ' οὐδενί, ὅτι μὴ πείσεται τόδε τι. μυρίαί γὰρ κῆρες ἡμῖν ἐφρεστᾶσιν οὐ μόνον θανάτου, ἀλλὰ καὶ κακῶν ἄλλων. cui quidem Simonideum carmen potius, quam illud elogium videtur obversatum esse.

**) θεῶν in epigrammate libri omnes, qui quidem elogium exhibent, infra 290 complures (velut K 5 Aug. 1 Vind. 1, qui omittunt elogium) θεοῦ, sed Σ 1 θεον, corr. θεῶν, item Liban. ep. 1554 θεοῦ, quae videtur correctio propter ἔπορευ facta esse, sed rectius ἔπορον alii librarii emendaverunt: duriusculum enim singularem numerum tueri alienis exemplis.

ARISTOTELES.

ΕΠΗ.

1.

Ἄγν' ἐ θεῶν πρέσβισθ' ἑκατηβόλε.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

2.

Καλλιτέκνου μητρὸς θύγατερ.

3.

ΠΡΟΣ ΕΥΔΗΜΟΝ.

Ἐλθὼν δ' ἐς κλεινὸν Κεκροπίης δάπεδον

Aristoteles. Fr. 1. Diog. Laert. V 27 (eadem Hesychii index editus a Menagio): *ἔπη, ὧν ἀρχή· ἄγν' ἐ κτλ.* — πρέσβισθ' Stephanus, edd. πρέσβυσθ', πρέσβενθ', πρέσβας θ', cod. M πρέσβις θ', Ar. πρέσβις, C πρεσβυθες, Rosii libri πρέσβις θ' (vel δ') ἑκατιβόλε (ἑκαταβόλε, ἑκαταβόλε, ἑκαταβόλε). — Quae Eustratius ad Eth. Nic. I 3 adscripsit: φασὶ τὸν Ἀριστοτέλην ἔπη τινὰ ἐκθέσθαι ἐπίτηδες κατὰ τινὰ ἀριθμὸν συμποσούμενα ἐν ἐτέρῳ καὶ ἐτέρῳ θέσει καὶ τάξει, ὧν ἐκάστη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τε ἤρχετο καὶ εἰς τὸ αὐτὸ κατέληγε· διὸ καὶ ἐγκύκλια ταῦτα ἀνόμασεν· οἷς ἡμεῖς μὲν οὐκ ἐνετύχομεν· εἰσὶ δ' οἱ περὶ τούτων ἱστορήσαν, iis nulla fides habenda: videntur enim haec detorta ex iis, quae Philoponus in Anal. Post I 12 (Schol. p. 217 A) commentatus est: *κύκλον δέ φησι τὰ ἔπη ἦτοι τὰ ἐπιγράμματα τὰ οὕτω καλούμενα, οὐχ ὡς τῇ κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου στίχου λέξει ἀκολουθούσης τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου, καὶ τούτῳ τοῦ τρίτου καὶ ἐφεξῆς, ἀλλ' ὡς δύνασθαι τὸν αὐτὸν στίχον καὶ ἀρχὴν καὶ τέλος ποιῆσθαι, οἷόν ἐστι καὶ τοῦτο· χαλκή παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι, de quo epigrammate dixi hist. litt. Gr. I 779.*

Fr. 2. Diog. Laert. V 27 (eadem Hesychius): *ἐλεγεία, ὧν ἀρχή· Καλλιτέκνου κτλ.* — *καλλιτέκνου* ed Frob. cod. M et Rosii libri, vulgo *καλλιτέκνου*.

Fr. 3. Olympiodorus in Plat. Gorg. ed. ab Alb. Iahnio ex cod.

εὐσεβέως σεμνῆς φιλίης ἰδρῦσατο βωμόν
 ἀνδρός, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις·
 ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἑναργῶς
 5 οἰκίῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,
 ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνὴρ·
 οὐ νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ.

Basileensi in Klotzii Archiv XIV 395 (cf. Menag. ad Diog. Laert. V 27 et Letronn. Journal des Savans 1832 p. 745): οὐ μόνον δὲ ἐγκώμιον ποιήσας (Aristoteles) αὐτοῦ (Πλάτωνος) ἐπαινεῖ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐλεγείοις τοῖς πρὸς Εὐδήμον αὐτὸν ἐπαινῶν Πλάτωνα ἐγκωμιάζει, γραφῶν οὕτως· ἐλθὼν δ' ἐς κτλ. Hinc detorta sunt, quae extant ap. Amm. vit. Arist. 399: ὅτι πολλὴν εὐνοίαν ἔσχε πρὸς τὸν Πλάτωνα ὁ Ἀριστοτέλης δῆλον ἐκ τοῦ καὶ βωμόν ἀνιεῖσθαι τῷ Πλάτῳ, ἐν ᾧ ἐπεγράφη οὕτω· Βωμόν Ἀριστοτέλης ἐνιδρῦσατο τόνδε Πλάτωνος, ἀνδρός ὃν οὐτ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις. cod. Flor. apud Rose Arist. Pseud. 368: ἀνδρός ὃν οὐ θέμις ἐν τοῖσι χαλεποῖσιν ἀκούειν. Adde Philopon. in Schol. Aristot. IV 11: ὡς δηλοῖ εἰς τὸν τάφον Πλάτωνος Ἀριστοτέλους ἐπιγραμμά· Σηκὸν Ἀριστοτέλης ἰδρῦσατο . . . θέμις. Similia ibid. 20 ubi βωμόν. Vita Arist. adespotos p. 6 ed. Robbe: εἰ γὰρ τις ἄλλος φαίνεται ὁ Ἀριστοτέλης καταπεπληγμένος (sec. Rosium cod. Marc. ἀποπλ . . . ὅς)· ἐπιγράφει γὰρ εἰς αὐτόν· βωμόν Ἀρ. ἰδρ. τ. Πλάτῳ, καὶ ἄλλαχού περὶ αὐτοῦ φησίν· ἀνδρός . . . θέμις. — Buhle omnes hos versus Aristoteli abiudicat, cui assensus est praeter Steinhartum vit. Plat. p. 326 Robbe, qui solum v. 3 summi philosophi ingenio non indignum esse censet; sobrio iudicio usus Zeller Hist. Phil. II 2, 9 tuetur hoc carmen, quod nec Rose in suspicionem vocavit. — V. 1. ἐς, cod. Bas. εἰ. — V. 2. ἰδρῦσατο, coniciio ἰδρῦσαο, ut Aristoteles ipsum Eudemum alloquatur, siquidem elegia πρὸς Εὐδήμον scripta perhibetur, quamquam non adversabor, si quis traditam scripturam tuetur: nam Aristoteles defuncto amico (mortuus est Eudemus Ol. 106, 3 in Sicilia) videtur carmen composuisse, idque inseruit, ut opinor, dialogo, quem Εὐδήμον inscripsit. Commode autem non solum familiarem suum, sed etiam senem magistrum egregio ornavit praeconio. Ne quis erret, addo φιλίης βωμόν translate dictum, nam nihil aliud in his versibus inest, quam artissima amicitia Eudemum cum Platone coniunctum fuisse. — V. 3. οὐδ', Ammon. Philop. οὐτ'. — αἰνεῖν, cod. Bas. αἰμεῖν. — V. 4. ἑναργῶς, Menage ἐνεργῶς. Hecker totum versum sic conformavit: μούνος καὶ πρῶτος θνητῶν ὃδ' ἔδειξεν ἑναργῶς. — V. 5. μεθόδοισι, cod. Bas. μεθόδοις. — V. 7 non temere Zellero vitium contraxisse videtur, scribendum arbitror τῶν νῦν δ' ἔστι, ut Aristoteles dixerit, ex aequalibus nullum consummatam hanc virtutem et felicitatem consecutum esse vel consequi posse, eximio hoc praeconio magistrum ornans. Sed fortasse etiam novissima verba vitii non sunt immunia, certe ποτέ admodum iners additamentum, itaque tentavi τῶν νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτὸ πόθῳ, nobis ne votis quidem expetere licet idem, i. e. hanc consummatam felicitatem et virtutem; cf. Soph. Oed. Col. 1679 ὡς μάλιστα' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις, ubi Canter ἐν πόθῳ scripsit. Bernaysio μουνάξ δ' ἔστι λαβεῖν corrigere placuit, (vid. Mus. Rh. XXXIII 231 seq.); idem negat haec Platonem spectare, et ad Socratem refert, quae quamvis argute disputaverit, mihi certe non persuasit. Gomperz (Wiener Stud. II p. 1) assensus Bernaysio aliquanto probabilius οὐ δίχα δ' ἔστι λαβεῖν proposuit, sed nego ac pernego Aristotelem haec de Socrate verba fecisse.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Τόνδε ποτ' οὐχ ὀσίως παραβὰς μακάρων θέμιν ἀγνήν
 ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς,
 οὐ φανερωῶς λόγῃ φονίους ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
 ἀλλ' ἀνδρὸς πίστει χρησάμενος δολίου.

5.

(ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΟΥ ΠΕΠΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ
 ΗΡΩΑΣ ΕΠΙΤΑΦΙΑ.)*

Aristotelis nomine ferebatur opus, cui nomen Πέπλος, quod fabularem Graecorum memoriam complectebatur, itaque commendat iis, qui deorum amores cognoscere velint, Socrates Hist. Eccles. III 23: ἀρκέσει δὲ τοῖς ταῦτα γνῶναι ἐθέλουσιν ὁ Ἀριστοτέλους πέπλος καὶ ὁ Διονυσίου στέφανος καὶ Ῥηγίνου ὁ πολυμνήμων καὶ τῶν ποιητῶν τὸ πλῆθος. conf. Nicephorus Callistus Hist. Eccles. X 36. Et memoratur hoc opus in indice librorum Aristoteliorum, quem Menagius edidit, bis: περὶ μουσικῆς α', Πέπλον, ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν ζ. et deinde: συμμικτων ζητημάτων οβ', ὡς φησιν

Fr. 4. Diog. Laert. V 5: ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης ὑπεξῆλθεν εἰς Χαλκίδα, Εὐφρομέδοντος αὐτὸν τοῦ ἱεροφάντου δίκην ἀσεβείας γραψαμένον ἢ Δημοφίλου, ὡς φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, ἐπειδὴ περὶ τὸν ὕμνον ἐποίησεν εἰς τὸν προειρημένον Ἑρμείαν, ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνδριάντος τοιοῦτον· τόνδε κτλ. — Quod vita Aristotel. p. 2 ed. Robbe exhibet: καὶ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ δικαιώματα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ἐξ ὧν Φίλιππος τὰς φιλονεικίας τῶν Ἑλλήνων διέλυσεν, ὡς μεγαλορρημονῶν ποτε καὶ εἰπεῖν. ὥρισα τὴν Πέλοπος. (Rose 542 γῆν Πέλοπος fort. ex codice Marciano.) ex epigrammate petitum videtur, sed ambiguum, utrum ad Aristotelem an ad Philippum sit referendum; ego hoc probabilius puto. Epigramma videtur subscriptum fuisse statuae Philippi, cui postquam Peloponnesi statum ordinavit Ol. CX 3 in plerisque civitatibus Peloponnesi insignes honores habiti sunt, vid. Schaefer Demösth. III 44. Aristoteles, interrogatus ut videtur a Philippo quo pacto Graecarum civitatum discordiae optime conciliari possent, misit hunc librum ad regem, qui his consiliis usus commune concilium Corinthum convocavit, quod lites inveteratas arbitrio suo componeret (vid. Polyb. IX 33. Schaefer Dem. III 42). Sed antiquo rerum statu revocato Spartanorumque potentia imminuta haud quaquam discidia cessaverunt. Aristoteles ut se a criminibus et opprobriis defenderet, videtur librum foras dedisse, fort. Ol. CXII 3 Spartanorum rebellionem oppressa et Alexandro Molosso (cuius mentio fit in reliquiis libri Aristotelii) occiso. Nam quae Heitz (de libr. Aristot. p. 253) de hoc libro disputavit, non sunt probanda. Rose non recte librum subditicium censet.

*) Numeri cancellis additi sunt editionis Canterianae.

Εὐκαιρος ὁ ἀκουστής αὐτοῦ, Πέπλον, περιέχει δὲ ἱστορίαν σύμμικτον. Scholiasta Hom. Il. A 688 (cf. Etym. M. p. 426, 31) 647 utitur hoc libro simpliciter dicens: ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ*). In hoc opere epigrammata breviuscula in heroum honorem composita inerant, quae Porphyrius quantum quidem ad belli Troiani tempora illustranda pertinebant, in suum receperat opus, vid. Eustath. Il. 285, 24: Ἱστορεῖ Πορφύριος καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη πέπλος, γενεαλογίας ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἐκάστων ἀριθμὸν καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτούς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἀπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖον ἔχοντα. Ex Porphyrio hausit quaecunque affert Eustathius; fortasse etiam Tzetzes: quamquam non incredibile iam antea epigrammata ea, quae ad Homericos heroes pertinebant, ex Peplo excerpta et seorsim propagata fuisse, ita ut scriptoris nomen fere prorsus oblitteraretur, cf. Ausonius p. 189. „Ad rem pertinere existimavi, ut . . . epitaphia subnecterem, scilicet titulos sepulcrales heroum, qui bello Troico interfuerunt: quae antiqua cum apud philologum quendam reperissem, latino sermone converti“, quo quidem in negotio ita versatus est Ausonius, ut liberius graeca epigrammata amplificaret. Has ipsas Porphyrii eclogas ut videtur exhibet sylloge, quam ex Cod. Florent. edidit *H. Stephanus* in Anthol. p. 497 seq. (Genevae 1566) hoc titulo: Ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων τέθνηται καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ;**), nisi quod non integra in cod. est servata. Hinc repetiit *Guil. Canterus* bis (Basil. 1566 et Antverp. 1571), qui Eustathii usus testimonio primus haec ad Aristotelis Peplum retulit, atque Ἀριστοτέλους εἰς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἡρώας ἐπιτάφια inscripsit; quem postea Stephanus quoque, cum haec iterum libello de *Homeri et Hesiodi Certamine* adiungeret, secutus est. Auxit aliquot epigrammatis ex Cod. Tzetzae Harleiano erutis *Th. Burgess*, qui 1797 edidit has Aristotelei pepli reliquias (conf. Diar. Class. Britt. Vol. XIV n. 27 p. 172 seqq.). Alia nonnulla ex Tzetzae duobus codicibus Matritensibus edidit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matr. p. 86 seq. et 256 seq.

*) Ἐπειὸς οἱ Ἥλειοι ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως οὕτως: Ποσειδῶνος καὶ Ἐρυνπύλης τῆς Ἐνδυμῖωνος παῖς Ἥλειος ὁ κτίσας Ἥλιδα, Ἥλειον δὲ Ἀλεξίς καὶ Ἐπειός, ἀφ' οὗ Ἐπειοί, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ. Fortasse haec quoque ad perditum aliquod epitaphium referenda sunt.

**) Codex est Laur. 56, 1 (bomb. saec. 13), quem inspexit Rose, sed denuo conferre praetermisit. Aristotelis nomen non est additum, sed cum subsequantur nonnulla excerpta de vita Aristotelis, leve indicium superest.

Nuper *Schneidewin* edidit in *Philologo* T. I p. 1 seq. accurate de his carminibus commentatus.

Sed quod *Schneidewin* contendit *Πέπλον* hunc non diversum fuisse ab opere *Ἀτάκτων*, quod XII libris constare *Diogenes Laert.* et auctor catalogi operum *Aristotel.* ap. *Menag.* perhibent, omnino fallitur*); nam *Aristotelis ἄτακτα* haud dubie erant commentarii, quos rudes et imperfectos reliquerat, qui varias observationes 648 continebant, et post mortem denique philosophi cum aliis similibus publici sunt iuris facta, quibus nomen hoc inditum est, ut ab alio opere: *Ἐξηγημένα κατὰ γένος*, quod XIV libris constabat, discernerentur. *Πέπλος* contra, quod vel nomen indicat, argumentum et certis finibus circumscriptum et ordine dispositum exhibebat: nec in suum usum haec composuerat, quicumque haec scripsit et fabulari historiae epigrammata addidit. Post *Schneidewin* epigrammata haec denuo edidit *Rose* in *Aristotele Pseudepigrapho* p. 563 seq. ac postea secundis curis recensuit in edit. *Aristot. Op. Berolinensi* Vol. V p. 1574 seq. *M. Schmidt*, de *Peplo Aristotelio* commentatus in *Philol.* XXIII p. 47 seq., pristinum ordinem epigrammatum instaurare conatur ascito *Hygino*, quem *Peplo* usum esse existimat, subtiliter et acute disputans, sed haec examinare nec vacat nec lubet: nam parum emolumenti ex hac quaestione solvenda redundaturum esse mihi persuasi. *Hullemani* commentationem (*Bedenkingen tegen de echtheid van den zoogenaamden Πέπλος van Aristoteles.* Amstelod. 1858), quam commemorat *Rose*, non magis vidi, quam *Rathgeberi* librum, qui inscribitur *Androklos* (*Lips.* 1862), in quo disputavisse dicitur de his heroum epitaphiis.

Sed quaeritur, quo iure *Πέπλος* ad philosophum auctorem referatur. Quod *Tzetzes* ad *Lycophr.* v. 488 dicit: ὁ Ἀγμαῖος υἱὸς ὦν Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ἐφύτευσεν ἄμπελον κατὰ Ἀριστοτέλην τὸν τοὺς πέπλους συντάξαντα, intempestive sane ac temere, ut aliis plus sapere videretur, philosophorum principi abiudicat *Σαμίον πολιτείαν*, in quo libro fabularis ista memoria enarrata fuit; suo enim periculo *Byzantinus* magistellus hunc librum *peplographo* attribuit, sed quod *peplographum* a philosopho diversum esse censuit, non ipse *Tzetzes* commentus est. Deinde rursus *Tzetzes* ad *Hesiod.* p. 15 ed. *Gaisf.*

*) *Schneidewino* tamen assensus est *C. Müller* *Fragm. Hist.* II 189. Qui nuperrime de *Aristotelis* perditorum librorum reliquiis commentati sunt, *Rose* et *Heitz*, quid de *ἀτάκτων* opere statuunt, nescio: nam *Rose* legentium usui minime consuluit.

(et *ibid.* p. 7: nam haec, quae vulgo Procli nomen prae se ferunt, Τζετzae sunt, vide quae dixi ad Pind. p. 479, idque etiam Rose animadvertit) Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δὲ οἶμαι ὁ τοῦς Πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ κτλ. Repperit in Procli commentario ad Hesiodi Op. 635 ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν, et ut critici munere fungi videretur, homo ventosus audacter Ὀρχομενίων πολιτείαν, cuius fides non magis dubitationi obnoxia, quam Σαμίων πολιτεία, philosopho abiudicavit*), quae iudicii levitas cum graviter sit castiganda, tamen quod inter philosophum et peplographum nihil necessitudinis intercedere testatur, non temere, sed alium auctorem secutus edixit. Atque id ipsum confirmatur testimonio Scholiastae Aristidis T. III p. 323: ταύτην τὴν τάξιν εἰς πέπλους συνθεῖς ὁ Ἀριστοτέλης ἐξέθετο τῶν ἀρχαίων καὶ παλαιῶν ἀγόνων. quod mirum est genus dicendi: correxi olim ὁ τοῦς πέπλους συνθεῖς Ἀριστοτέλης. atque plane ita scriptum in cod. Marc., quem Rose postea inspexit (Arist. Pseudep. 566). Quod si quis existimet, nobis, qui praeter haec exilia epigrammata nullas fere Pepli reliquias usurpamus, vix licere hanc quaestionem solve, sane largior potuisse philosophum miscella argumenta ex fabulari historia ad modum πέπλου selecta pertractare, sed epitaphiorum lusus sophistae ingenio quam philosophi magis convenit: ipsa autem epigrammata ex Pepto repetita, quae etiam nunc extant, Aristotele plane indigna sunt**). Quod si idoneorum testium auctori-⁶⁴⁹tate constaret, philosophum Peplum scripsisse, censendum foret, alium quem postea haec epitaphia a se condita alieno operi intertexuisse; nunc cum constet iam veteres criticos Aristotelis Peplum in pseudepigraphorum numerum rettulisse, istam suspicionem abiiciemus et universum opus Aristoteli philosopho abiudicabimus, id quod etiam C. Müller (Fr. Hist. II 188 seq.) et Heitz (die verlorenen Schriften des Aristot. p. 296 seq.) censent. Operis

*) Fortasse Tzetzes cum epigramma illud, quod Pindaro tribui solet (vid. supra vol. I p. 479), Χαῖρε δὲ ἠβήσας κτλ. in libro de Orchomeniorum republica adscriptum fuisse legisset idemque poematum in epigrammatum sylloge ex Pepto petita legi animadvertisset, inde coniecturam fecit eum, qui Peplum conscripserit, etiam de Orchomeniorum republica commentatum esse, itaque hunc quoque librum philosopho abiudicavit. Atque etiam C. Müller (Fragm. Hist. II 144) idem statuit.

***) Non recte ep. 64 usus O. Iahn in descriptione vascul. Monac. p. CXXIV existimat vasculi pictorem hos versiculos ex Pepto repetivisse ac iam tunc Aristotelium quod dicitur opus usu tritum fuisse suspicatur.

huius auctor utrum philosophi nomen mala fraude mutuatus an revera Aristoteles vocitatus sit, in medio relinquam*).

Postquam Damastes Sigeensis sive Polus Agrigentinus**) et genus et obitum enarravit heroum, qui Troiano bello interfuerunt, Alexandrini poetae epitaphia illorum heroum condere instituerunt, Posidippus, Asclepiades, et fortasse alii, quorum vestigia postea legit, qui tenui stilo instauravit Homericorum heroum memoriam, cuius operis reliquiae Aristotelis nomen prae se ferunt. Et *Posidippi* quidem insigne fragmentum, quod huc referendum, legitur apud Steph. Byz. v. Ζέλεια·

Οὐδὲ Λυκαονίη δέξατό σε Ζέλη,
ἀλλὰ παρὰ προχοῆ Σιμοεντίδι τοῦτό σοι Ἔκτωρ
σῆμα καὶ ἀγγέμαχοι θέντο Λυκαονίδαι.

ita enim corrigendum pro vulg. ἀλλὰ προχοῆσι Σιμόεντος· δια τοῦτό σοι κτλ.***) Idem Posidippus epigramma in *Berisum* composuerat, deceptus falsa interpretatione Il. A 101, conf. Apollon. Dysc. Synt. I p. 66; postea a Zenodoto ut videtur reprehensus delevit: vid. Schol. ad illum l.: μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βήρισον, ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῶ εὐρεῖν. εὐλογον δέ φησιν ἐλεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι. Σωρός videtur nomen fuisse collectionis, quae variorum in heroes epigrammata comprehendebat, in qua etiam Posidippeum illud forte fortuna servatum fuit. Item *Asclepiades* Posidippi aequalis in heroes epitaphia composuerat, quorsum referri potest, quod exhibet Et. M. 157, 32:

Σπληδόνα τ' ἡγαθέην.

Si *Asclepiades*, quod non est improbable, diversis numerorum generibus usus est, possis huc referre illum versum, quem Tzetz. Lycophr. v. 315 et Schol. Eurip. Hec. ad v. 1255 servavit:

Ὁ καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα.

*) Diog. Laert. V 35 recenset philosopho cognominem, quem de Iliade dicit scripsisse: Aristoteles Aeschini Socratici familiaris, cui Μῦθος cognomen fuit (Diog. L. II 63. V 35), certe ab hoc peplographo diversus.

**) Ambigitur de libri scriptore. Suidas Πῶλος: . . . ἔγραψε γενεαλογίαν τῶν ἐπ' Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, καὶ πῶς ἕκαστος ἀπῆλλαξε· τινὲς δ' αὐτὸ Δαμάστιον ἐπιγράφουσι. Eundem librum Damasti tribuit: Δαμάστις . . . γέγραφε . . . περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία β. cuius testimonium firmat Dionys. Halic. Antiqu. I 72. cf. etiam Boeckh Epigr. chronol. Stud. 141.

***) Hecker II 77 v. 1 Λυκαονίδη, v. 3 Δολιονίδαι legi vult.

Et hinc iam intellegitur, qui sit factum, ut Asclepiadis aliquod epigramma inter Aristotelia reciperetur, vid. Ep. 7. Et hoc quidem a ceteris, quae Aristoteli tribuuntur, tantum dissidet, ut etiamsi non aliunde de auctore huius epigrammatis constaret, Aristoteli abiudicandum esset.

Ad hoc exemplum postea Pepli auctor condidit epigrammata in heroes, qui Iliaco bello inclaruerunt, tam Graecos quam Troianos*), idem vero etiam aliorum heroum memoriam passim versibus illustrasse videtur, inde Iliacis epitaphiis nonnulla aliena addita sunt, velut 41 — 44. 48, heroibus dicata, quorum memoria non pertinet ad bellum Troianum, quae quidem Porphyrius in fine utriusque catalogi subiecit.***) Quod Rose contendit, auctorem pepli haec poemata variorum postarum opera ficta undique collegisse et operi suo inseruisse, non est probandum: sane peplographus passim non solum antiquiora carmina imitatus est, velut 13. 19. 61, sed fortasse etiam integra recepit in ordinem, velut 7 et 15, quamquam de his ambigi potest***); sed in reliquis elogiis eam fere ubique aequabilitatem deprehendimus, ut peplographus suo periculo finxisse censendus sit, summam enim ingenii mediocritatem et sermonis tenuitatem ostentant. Neque quod aliquoties duo epitaphia in eundem heroem composita hic leguntur, velut 1. 2 in Agamemnonem, 4. 5 in Achillem, 9. 10 in Nestorem, 12. 13 in Ulixem, 18 A. B. 37 in Tlepolemum, inde tuto conficias diversorum poemata esse †)

*) Sylloge Florentina non est integra servata; magna pars catalogi Troiani intercidit, hinc pleraque disticha, quae Eustathius et Tzetzes servaverunt, Troianis sunt destinata.

**) Haec quoque epigrammata ex peplo repetita esse arguit orationis filum: nam ad ceterorum similitudinem plerumque proxime accedunt.

***)) Diodorus sepulcralem titulum 15 in Creta insula apud Cnosios extare tradidit, sed eius rei fides admodum incerta, fortasse ipsa peplographi verba descripsit, certe hoc epitaphium plane congruit cum reliquorum specie. Contra 7 Asclepiadis poematum adeo abhorret, ut non peplographus, sed Porphyrius sive librarius aliquis, qui Aiakis elogium desiderabat, videatur addidisse: nam Aiakis epitaphium in peplo fuisse certissimum est.

†) Cum fama variaret de morte et sepulcris heroum, consentaneum est fabularis historiae conditorem, cum hanc memoriae diversitatem traderet, etiam pluribus elogiis passim heroes decoravisse: neque assentiendum est M. Schmidtio, qui singulis singula epitaphia destinata esse censet, ac propterea, quando duo in eiusdem herois honorem poemata extant, alterutrum in fraudis suspicionem vocat, itaque ep. 1. 5. 9. 13 expungenda existimat. Neque audiendus Schmidt, cum Arabum indicem antestatus (cf. Rose p. 564) tantam copiam epigrammatum fuisse existimat, ut sex libris comprehensa fuerint; nam non epigrammatum, sed pepli fuerunt sex libri, si isti indici fides habenda.

Peplographus, si coniecturae aleam subire licet, vixisse videtur saeculo II vel I a. Chr. n., potuit igitur Diodorus eius libro uti, id quod supra probabile esse dixi. In indice librorum Aristoteliorum ap. Diog. L. non compareret libri titulus, sed in altero indice, quem Menagius edidit, bis memoratur. Huius indicis, qui ex Onomatologo Hesychii est servatus, duae sunt partes diversae: priorem librorum Aristoteliorum indicem una cum vita philosophi Hesychius ex Hermippo descripsit, qui quidem indicem ex Callimachio *πινάκων* opere repetit: huius indicis aliud exemplum auctius et magis integrum legitur apud Diogenem Laertium. Huic indici, qui bibliothecae Alexandrinae copias saeculo III a. Chr. paratas recensuit, Hesychius subiecit supplementa, quae selegit ex alio indice recentiore, quippe qui post Andronicum Rhodium sit confectus, ac praeterea Hesychius ut solet suo periculo nonnulla inseruit. Iam *πέπλος* in utroque indice apud Hesychium recensetur, sed in priorem haud dubie ex interpolatione illatus est, neque enim compareret in exemplo altero apud Diogenem: nam Callimachi saeculo hic liber aut nondum erat scriptus aut certe non Aristotelis philosophi nomen prae se ferebat. Sed in indicem recentiorem commode poterat inferri, ac fortasse ab ipso Hesychio insertus est, qui certe *περιέχει δὲ ἱστορίαν σύμμικτον* adscripsit.

1. [10.] Ἐπὶ Ἀγαμέμνονος, κειμένον ἐν Μονήταις.

Λεύσεις Ἀτρείδω Ἀγαμέμνονος, ᾧ ξένη, τύμβον, 650
ὅς θάν' ὑπ' Αἰγίσθου κούλομένης ἀλόχου.

2. [11.] Ἔτερον.

Μνήμα τόδ' Ἀτρείδω Ἀγαμέμνονος, ὃν ἕα κατέκτα
διὰ Κλυταιμνήστρη Τυνδαρὶς οὐχ ὀσίως.

3. [12.] Ἐπὶ Μενελάου.

Ὀλβίος ᾧ Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρωσ
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλου.

Codicis Florentini collationem comiter suppeditavit Andreas Spengel anno 1869.

Ep. 1. Hermann subditivum esse censet.

Ep. 2. Quod addiderunt edd. ante Ἔτερον, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ om. Flor. — V. 2. ἕα, Flor. ἕά.

Ep. 3. V. 1. σύ τ', Schneidewin σύ γ', Hermann σὸ δ'. sed graviore haec vitio laborant, fortasse versificator scripserat Ὀλβίος ᾧ Μενέλαος, ὃς ἀθ. κ. ἀγ. . . γαμβρὲ Διὸς, διάγεις. non minus aptum Ὀλβίῳ Μενελάε σ', ὃς, sed illud Ausonii interpretatio *felix o Menelae* tuetur.

4. [28.] Ἐπι Ἀχιλλέως κειμένον ἐν Τροίῃ, τιμωμένον δὲ καὶ ἐν Λεύκῃ
τῇ νήσῳ.

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνήρ· Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαιπται
τύμβῳ, ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.

5. [29.] Ἔτερον.

Παῖδα θεᾶς Θέτιδος, Πηληϊάδην Ἀχιλλῆα,
ἧδ' ἱερὰ νῆσος ποντίας ἀμφὶς ἔχει.

6. [30.] Ἐπι Πατρόκλου, κειμένου μετὰ Ἀχιλλέως.

Πατρόκλου τάφος οὗτος, ὁμοῦ δ' Ἀχιλλῆϊ τέθαιπται,
ὄν κτάνεν ὠκὺς Ἄρης Ἐκτορος ἐν παλάμαις.

7. [6.] Ἐπι Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.

Ἄδ' ἐγὼ ἅ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ Ἀχαιοῖς
ἅ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκρται.

651

Ep. 4. Lemma cod. Flor. et apud Steph.: Ἐπι Ἀχ. κειμένον ἐν Τροίῃ, τιμωμένον δὲ καὶ ἐν Λ. τ. ν. ad utrumque epitaphium pertinet, ac praecedere oportet titulum Troiani monumenti Θεσσαλὸς κτλ., subsequi alterum παιῖδα κτλ., hunc ordinem, quem etiam Tzetzæ cod. Harl. tuetur, restitui, in Flor. inverso ordine Παῖδα κτλ. Θεσσαλὸς κτλ. epigrammata leguntur. Canter turbatum esse ordinem non animadvertens in lemmate verba τιμ. δὲ καὶ ἐν Λ. τ. ν. abiecit perperam, nam spectant haec ep. παιῖδα κτλ. — V. 1 post ἀνήρ stigma posui, contra Schneidewino οὗτος suspectum, qui ὠκὺς coniecit.

Ep. 5 inscr. Ἔτερον Flor., legebatur ἐπι τοῦ αὐτοῦ. — V. 2 cod. Harl. emendatam scripturam suppeditavit, Flor. ἧδ' ἱερὰ προποντις (pr. ης) ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ. Schneidewin ἱερὴ scripsit.

Ep. 6. Legitur ap. Tzetz. Homer p. 73 ed. Schirach. (Iriarte 110). — V. 2 ἐν παλάμαις, cod. Harl. ἐκ παλάμαις, unde Rose ἐκ παλάμης, fort. Ἐκτορείαις παλάμαις.

Ep. 7. ἐπι, Flor. ἐπ'. — Hoc epigramma, quod etiam Tzetzæ Posthomo. 489 lac. affert, a reliquis prorsus differt, atque etiam Eustath. II. p. 285, 19 animadvertit, solum hoc duobus distichis constare; extat praeterea in Anthol. Pal. VII 143 εἰς Αἴαντα τὸν Τελαμώνος Ἀσκληπιάδου (ita A), cui quod subiungitur Antipatri Sidonii epigramma, ad huius exemplum compositum esse apparet: Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπι Ροιτησίῳ ἀκταῖς Θυμοβαρῆς Ἀρετὰ μύθομαι ἐξομένα, Ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρείων ὅτι Πελασγῶν Οὐκ ἄρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος. Τεύχεα δ' ἂν λέξειεν Ἀχιλλέος· Ἄρσενος ἀκμᾶς, Οὐ σκολιῶν μύθων ἄμμες ἐφιέμεθα. Dissimile in ipsa similitudine est Mnasalcae epigramma ap. Athen. IV p. 163 A: Ἄδ' ἐγὼ ἅ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους, Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν Α κακόφρων Τέρψις κρείσσον ἐμοῦ κέκρται, nam apud Mnasalcam, nulla Aiacis iniuria affecti fit mentio, sed virtus cum voluptate componitur: mihi quidem Mnasalca Praxitelis

8. [7.] Ἐπὶ Τεῦκρον, κειμένον ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.

Ἴδων ὠκυμόρων ταμίην Τελαμώνιον ἦδε
Τεῦκρον ἀποφθίμενον γῆ Σαλαμῖς κατέχει.

9. [13.] Ἐπὶ Νέστορος, κειμένον ἐν Πύλῳ.

Τὸν βαθύνουν, ψυχὴν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω, Νέστορα τὸν Πύλιον.

10. [14.] Ἴτερον.

Νέστορα τὸν Πυλίων ἠγγήτορα ἦδε θανόντα
γῆ κατέχει βουλῆ φέριστατον ἡμιθέων.

11. [15.] Ἐπὶ Ἀντιλόχου, κειμένον ἐν Τροίῃ.

652

Μνημ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο,
ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ ἠυσάμενος πατέρα.

12. [20.] Ἐπὶ Ὀδυσσεως, κειμένον ἐν Τυρρηνίᾳ.

Ἄνερα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῆδε θανόντα,
κλεινότατον Θνητῶν, τύμβος ἐπεσκίασεν.

duo signa videtur respexisse, quae Plinius XXXIV 70 dicit *diversos affectus exprimere flentis matronae et meretricis gaudentis*, et qui docti videri volebant, hoc signo Phrynae imaginem expressam esse existimabant, sed rectam interpretandi viam haud dubie Sicyonius poeta monstrat. Iam Mnasalcas cum fere aetate suppar Asclepiadi fuisse videatur, ambigas, utrum Asclepiades Mnasalcam, an Sicyonius poeta Samium sit aemulatus; nam alterum alterius vestigia quam diligentissime legisse apparet. Equidem non dubito inventi laudem Asclepiadi vindicare, quem Mnasalcas secutus est, qui aliorum vestigia solabat legere. Et Eustathius quoque, qui iam utrumque epigramma composuit, ex hoc Aristotelis (Asclepiadis) epigrammate Mnasalcae poematum expressum esse censet, Rose contra contendit Aristotelem sive hunc epigrammatographum Sicyonii poetae carmen in suum usum convertisse, atque ob id ipsum Asclepiadis nomen omni fide carere dicit: secus ille quidem iudicans; nam poematum cur Asclepiadi abiudicemus nulla omnino est causa: poterat hoc Peplographus ut alia aliorum suo operi inserere, sed veri est similis ab aliena manu esse additum. — V. 2. κειραμένα, Pal. κειρομένα, atque ita Flor. — V. 3. βεβολημένα, Tzetz. βεβαρημένα (βεβαρμένον), cod. Harl. βεβαρημένον. — εἶπερ scripsi, vulgo ὡς παρ' et sic Flor. cum Tzetze, εἰ παρ' Pal., ὅτ' ἄρ' Harl. (in m. ὡς παρ'), οὔνεκ' Planud. Eusth., Hecker εἰ παρὰ πάντων . . . μείζον ἐμοῦ δύναται. — V. 4. Ἀπάτα, Flor. a m. pr. ἀπάντα. — κρέσσον, Eust. κρέσσων. — ἐμεῦ Pal. et cod. Planud. ap. Brunck, vulgo ἐμοῦ. — κέριται, Pal. et cod. Plan. Brunckii δύναται.

Ep. 9. Resp. Eust. II. 296, 22: ἐπίγραμμα, ὅπερ λέγει αὐτὸν βαθύνουν καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θεῖαν ἔχοντα καὶ ἀγαθόν, ut is videatur v. 1 vitiosam lectionem ψυχὴν τ' ἐν σώματι θεῖαν ἔχοντα reperisse.

Ep. 10. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, quod vulgo praemittitur, om. Flor. — V. 1. τὸν, Canter τῶν. — V. 2. ἡμιθέων, Eust. 296, 22 ἡμερίων.

Ep. 12. Hermann subditicium putat. — V. 1. ἀνερα τὸν, Slothower Λαερτιάδην coniecit. — ἐπὶ, malim ἐν.

13. [21.] Ἔτερον.

Οὗτος Ὀδυσσεύης κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ
Ἑλληνες πολέμῳ Τρωϊκῷ εὐτύχεσαν.

14. [8.] Ἐπὶ Διομήδους, κειμένον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ.

Αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις Διομήδη
ἦδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμῆ.

15. [23.] Ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Μηριόνου, κειμένων ἐν Κνωσσῷ.

Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὄραξ τάφον· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
πλησίον ἴδρῦμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

16. [3.] Ἐπὶ Αἶαντος τοῦ Οἰλέως, κειμένον ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.

Ἐνθάδε τὸν Δοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχευ,
Αἶαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον.

17. [26.] Ἐπὶ Νιρέως, κειμένον ἐν Τροίᾳ.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

18 A. [24.] Ἐπὶ Τληπόλεμον, κειμένον ἐν Ῥόδῳ.

653

Ὡδ' Ἡρακλείδην βηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

Ep. 13 inscr. ἔτερον Flor., vulgo praemissum ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Epitaphium est ad exemplum Simonidis ep. 101 compositum. — V. 2. εὐτύχεσαν suspectum, Hermann εὐτυχέες, ego olim εὐ τέλεσαν vel ἐκτέλεσαν conieci, nunc malim ὃν διὰ πάτραν . . . εὐκλείεσαν vel ἡγλάεσαν, quo praeconio uti solent elegiographi.

Ep. 14. In lemmate ὁμωνύμῳ Canter, ceteri ὁμωνυμῆ. — V. 1. Tzetz. p. 56 ed. Schirach, codd. Iriar. Harl. et Vindob. n. 311 τὸν πάντεσσι κρᾶτιστον ἐπιχθονίοις (vel ἐπὶ χθονίοις). — Διομήδην, Canter Διομήδη. — V. 2. ἱερὰ, Schneidewin ἱερά. — ὁμωνυμῆ, codd. Iriarte et Vind. ὁμωνυμένη.

Ep. 15. Legitur etiam Anthol. Pal. VII 322: corr. Ἀδέσποτον, C εἰς Ἰδομενέα καὶ Μεριόνην. et apud Diodor. Sic. V 79: καὶ τὸν τάφον αὐτῶν ἐν τῇ Κνωσσῷ δεικνύουσι ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάυδε Κνωσίου κτλ. — V. 1. Κνωσσίου servavi, conf. similia ap. Lobeck Pathol. p. 418, Κνωσίου Pal., ap. Diod. Κνωσίου AB, Γνωσίου N Poggius, Κνωσίου ceteri. — ὄραξ, Pal. ὄραι, Diod. ὄρα. — τοι Pal. Diod., τοῦ Fl. et vulgo. — V. 2. ὁ Μόλου, Pal. et Cant. ὁμόλου.

Ep. 16. Affert Tzetz. Antehom. 300 lac. (p. 25 Schirach). — V. 1. τὸν, Canter τῶν. — κατέσχευ, malim κατίσχει. — V. 2. Οἰλιάδην, Schneidewin Ἰλιάδην.

Ep. 17. Affert Tzetz. p. 21 ed. Schir. cf. Iriarte 111. — V. 1. ἔχε γαῖα, Burgess et Hecker ἔχει αἶα. Scribendum videtur ἐνθάδε γῆ κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχει ἀνδρῶν.

Ep. 18 A. Affert Tzetz. p. 54 ed. Schirach. cf. Iriarte 110 et 261. — V. 1. ὦδ' scripsi, legebatur ἦδ', Schneidewin τῆδ'.

18B. (Ἐπὶ Τληπολέμον, κειμένον ἐν Τροίῃ.)

(Τόνδ' Ἡρακλείδην εὐήνορα τηλόθι πάτρης
Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὄδ' ἀνθεμόεις.)

19. [2.] Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἦδε
ὅστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

20. [34.] Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος ἐν Τροίῃ.

Οἶδ' Ἀσκληπιάδαι Ποδαλειρίου ἦδὲ Μαχάων,
πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

21. [1.] Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένον ἐν Βοιωτίᾳ.

Τόνδ' ἐπὶ Κηφισῶ ποταμῷ θέσαν ὠκὺν ῥέοντι
παῖδες Βοιωτῶν σάφρονα Πηνέλεων.

22. [35.] Ἐπὶ Εὐρύπυλον, κειμένον ἐν Ὀρμενίῳ.

Πάτρην ἐν Ὀρμενίῳ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱόν
Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

23. [22.] Ἐπὶ Θόαντος.

Τῶν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἦδὲ θυγατρὸς
Γόργης τῆς Οἰνέως ἦδε κόνις κατέχει.

24. [32.] Ἐπὶ Φιλοκτήτου.

Τόξων Ἡρακλέους ταμίην, Ποιάντιον υἱόν,
ἦδὲ Φιλοκτήτην γῆ Μινυᾶς κατέχει.

Ep. 18B non extat in cod. Flor., sed apud Tzetz. 34. Iriart. 110 legitur, itaque cancellis saepsi, sed hic inserui, cum antea Troum catalogo post ep. 56 esset additum. — V. 1. τόνδ', Schneidewin τῆδ' coniecit, qua vocula non utitur hic versificator.

Ep. 19. V. 1. φθιμένου, fort. φθιμένων — V. 2. Μινυῶν, Flor. Μινυᾶς. Imitatur Hesiodi epitaphium, quod Chersiae Orchomenio tribuit Pausan. IX 38, 3, in Anthol. Pal. VII 54 per errorem Mnasalcae nomine extat: Ἀσκη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος Ὅστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει κτλ.

Ep. 20. κενοταφίον in lemm. Flor., v. κενοτάφου. ep. 28 est ἐπὶ κενοταφίῳ. — ἐν Τροίῃ praemisit Flor. — V. 2. πρόσθεν, Flor. πρόσθε.

Ep. 21. V. 1. Κηφισῶ, Jacobs Κηφισῶ.

Ep. 22. In lemm. et v. 1 Ὀρμενίῳ scripsit Slothower, v. Ὀρχομενῶ.

Ep. 23. Affert Tzetz. 45 Schir. cf. Iriart. 111. Aristoteli abiudicat Hermann. — V. 1. Ἀνδραίμονος Tzetzis, Ἀνδραίμενος Canter, εὐαίμονος Flor. — V. 2. Οἰνέως, Tzetz. Θίνους. — κόνις κατέχει, Schneidewin τῆδε Θόαν κατέχω conī.

25. [19.] Ἐπι Μέγητος, ἀπολομένου ἐν θαλάσῃ, ἔχοντος δὲ τάφον ἐν Δουλίχῳ.

Μνήμα Μέγητι θεῶ μεγαθύμου Φυλέος υἱῷ
Δουλίχιοι τεύξαν· σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

26. [31.] Ἐπι Πρωτεσιλάου ἀδελφῷ Ποδάρκει, κειμένου ἐν Σικυῶνι.

Γῆ μὲν Ἀχαιῆς ἔθρεψε Ποδάρκην, Ἄκτορος υἱόν· 654
ὅστέα δ' αὖ Σικυῶν γῆ κατέχει φθιμένου.

27. [36.] Ἐπι Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίητος ἠδὲ Λεοντεύς
ἐν γαίῃ Λυδῶν τέρμ' ἀφίκοντο βίον.

28. [38.] Ἐπι Προθόου κενотаφῳ.

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόου υἱοῦ,
κεῖται· ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

29. [33.] Ἐπι Εὐμήλου.

Υἱὸς ὄδ' Ἀδμήτῳ, Φερητιάδης Εὐμήλος,
νέφθ' ὑπ' ἔμοι κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.

Ep. 25. Affert Tzetz. 50 ed. Schirach. — ἀπολομένου, Fl. ἀπολυμένου. — V. 1. Φυλέος, Canter Φυλέως.

Ep. 26 inser. hoc uno loco ἐπι dandi casum ascivit, habetque varietas structurae rationem propter additum fratris nomen, sed hoc ipsum additamentum plane singulare est. Videntur duo lemmata contaminata, scriptum olim fuit: Ἐπι Πρωτεσιλάου (tum sequebatur huius herois epitaphium) Ἐπι Ποδάρκου κειμένου ἐν Σικυῶνι. Atque ita refinxit Canter, om. Protesilai mentione. Protesilai encomium a librario hic praetermissum servavit Tzetzes, vid. infra ep. 49. — V. 1. Ἄκτορος υἱόν, sec. Homerum Iphiclus Protesilai et Podarcis fuit pater, peplographus igitur alium sequitur auctorem. Slothower ὄξον Ἄρηος substituit. Repetitum γῆ pariter atque αὖ valde displicet.

Ep. 27 inser. Flor. πολυπύτου. sed infra οἱ. — V. 2. Λυδῶν scripsi, legebatur satis inepte Μήδων, Colophonem enim commigravisse feruntur hi heroes. — ἀφίκοντο, Schneidewin ἐφίκοντο, malim τέρμαθ' ἔκοντο.

Ep. 28. Huc respicere videtur Eust. Il. 17, 63, ubi de origine vocis ἦρας disserit: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄερος, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τινι τῶν παρὰ Πορφύριον ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τό· Σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται, πνεῦμα δ' ἄηρ ὄδ' ἔχει. eadem Eudoc. 219, nisi quod recte σῶμα. Unde possis coniecere κεῖται ἀνοίκτιστον, πνεῦμα δ' ἄηρ ὄδ' ἔχει. Sed ὅδε prorsus praeposterum Eustathius ut numerum redintegraret opinor adiecit, neque hoc respexit epitaphium, sed aliud, quod periit; cf. infra ep. 32 et 61. Schneidewin ἀείμνηστον δ' οὔνομα, et praeterea πνεῦμα δ' ἄηρ, κενεὸς δ' οὔνομα τύμβος ἔχει coniecit, Burgess κεῖται ἀνοίκτιστον· τοῦνομα κτλ. Sitzler ἀνοίκητος, malim ἀνοικτίστου.

Ep. 29. V. 2. Hermann, si Aristotelis haec sint, νέφθεν ἔμοῦ requirit.

30. [16.] Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὄδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίου υἱός,
κεῖθ' ὑπ' ἐμοί, Παφίων πελοπόρων βασιλεύς.

31. [17.] Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Ἀρχὸς τ' Ἀμφιμάχος, Κτεάτου παῖς, ἠδὲ Διώρης
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

32. [37.] Ἐπὶ Γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὄραξ' ψυχὴ δὲ θανόντος
ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

33. [4.] Ἐπὶ Ἐλεφήνορος, κειμένον ἐν Τροίᾳ.

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα, ἀρχὸν Ἀβάντων,
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

34. [5.] Ἐπὶ Μενεσθέως, κειμένον ἐν Ἀθήναις.

655

Ταξιλόχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς,
ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

35. [9.] Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρύαλου, κειμένων ἐν Ἄργει.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανηῖος ὦδε τέθραπται
τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.

36. [18.] Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολύξεινου, κειμένων ἐν Ἡλίδι.

Οἶδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἡλίδι δίῃ
δημητέντες κρευροῦ δῶμ' Αἴδαο ἔβαν.

Ep. 30. Hermann Aristoteli abiudicat. — V. 1. Friedemann coni. Ἀγκαίου παῖς, Ἀγαπήνωρ. — V. 2. Παφίων Vindingius, v. Ταφίων.

Ep. 31. V. 1. ἀρχὸς τ' Fl., ἀρχων Tzetz. 44 Schir. et Iriarte 111, Schneidewin ἄρχοντ'.

Ep. 32. V. 1. τὸ om. Fl. — ὄραξ', Fl. ὄρα.

Ep. 33. Affert Tzetz. 43. Inscr. Τροίᾳ, Fl. Τροίῃ.

Ep. 34. V. 1. Μενεσθεύς, Flor. μενεσθεύς.

Ep. 35. Affert Tzetz. 56. — V. 1. Καπανηῖος ὦδε, Flor. ὦδε, sicut ep. 37, 2. Hermann Καπανῆος τῶδε. — Aptius foret κέκρυπται, sed nihil novandum. — V. 2. Schneidewin coni. καὶ τύμβῳ τούτου vel τύμβῳ δ' αὖ τούτου.

Ep. 36. V. 2. Αἴδαο ἔβαν, Schneidewin coni. ἔβαν Αἴδεω, possis δῶμ' Αἴδεω κατέβαν, Hermann δῶμ' ἔβαν εἰς Αἴδος.

37. [39.] Ἐπὶ Ταλθύβιον, κειμένον ἐν Μυκῆναις.
Ταλθύβιον θεράποντα, θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν,
ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

38. [40.] Ἐπὶ Αὐτομέδοντος ἐν Τροίᾳ.
Αὐτομέδοντ', Ἀχιλλῆϊ ἐὺν καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ἧδε κατεσκίασε Τρωᾶς ἄρουρα τάφω.

39. [27.] Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.
Φειδίππου Τροίην περσάντ' ἠδ' Ἀντίφου ἦρω
γαῖα πατρὶς Κῶων ἧδ' Ἐφύρα κατέχει.

40. [25.] Ἐπὶ Δηϊπύλου.
Δηϊπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο
μνημα τόδ' εὐκλεινόν· γείνατο Τληπόλεμος.

41. [45.] Ἐπὶ Ζήθου ἐν Θήβαις.
Ἑπταπύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὧδε κεῖται ὑπ' ὄχθω
Ζῆθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

42. [47.] Ἐπὶ Πυλάδου, ἐν Φωκίδι. 656
Υἱὸς ὧδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίον.

43. [44.] Ἐπὶ Αἰήτου, κειμένον ἐν Κολχίδι.
Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρούσοισιν ἄνακτα
ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

Ep. 37. Hermann Tzetze dignum esse censet. Sane iners additamentum v. 2 ἅπας, sed huic versificatori condonandum.

Ep. 38. V. 1. Ἀχιλλῆϊ, Schneidewin Ἀχιλλῆος.

Ep. 39. V. 2. Κῶων, Fl. κώων, id quod Schneidewin divinavit, cf. Buttman Mythol. II 258 seq., nam legebatur κώμη, quae Stephani coniectura; ego, ut hiatum ingratum removerem, conieci κόλποις, Ahrens Ἀντίφου εἶργει γαῖα πατρὶς Κῶη, γῆ δ' Ἐφύρη κατέχει, Kaibel κοινῇ τῆ δ'.

Ep. 40. Omnia hic incerta, etiam Δηϊπύλου nomen; Schneidewin coniecit: Δηϊπύλου Κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίου τε Μνημα τόδε κλεινόν δείματο Τληπόλεμος.

Ep. 41. V. 1. ὑπ' ὄχθω Hermann, vulgo ὑπόχθων, Stephanus ὑποχθῶν, Fl. ὑπὸ χθῶν.

Ep. 42. V. 2. παντὸς, conieci πάντως, cf. Sophoclis fr. 583 πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἦδη βίος (corr. πότμος) διεκπερανθῆ καὶ τελευτήσῃ βίον. Schneidewin πᾶσαν vel πλαγκτός.

44. [48.] Ἐπὶ Ἀταλάντης, ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα πέλας στείων ἀτρεκές ἐστὶ τόδε.

Ἐπὶ τῶν Τρώων.

45. [43.] Ἐπὶ Λαιομέδοντος.

Ἐνθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαιομέδοντα,
ἵππων ὀκνηπύδων εἴνεκ' ἀποφθίμενον.

46. [41.] Ἐπὶ Ἴκτορος, κειμένον ἐν Θήβαις.

Ἴκτορι τόνδε μέγαν Βοιωτοὶ ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

47. [42.] Ἐπὶ Πυραίμου, ἐν Τροίᾳ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίλου ὧδε Πυραίχμης
ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

48. [46.] Ἐπὶ Ὀρφείως, κειμένον ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύρην Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφεία ἐν χώρῳ τῶδ' ἔθεσαν Κίκοινας.

49. (Ἐπὶ Πρωτεσίλαου, ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθέντος).

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλα φθιμένῳ.

Ep. 44 inser. Ἀρκαδίᾳ, Flor. Ἀρκαδί. — V. 2. ἐστὶ, Schneidewin ἴσθι. Mihi scribendum videbatur πέλας τείων πατρίδος vel πέλας Τεγεῶν ἀτρ. Sitzler παρὰ Σχοινοῦντ' ἀτρ. ἐστὶ coll. Pausan. VIII 35, 10 speciose.

Ep. 45. V. 1. Περγαμίδην, Stephanus Περγαμίδαν.

Ep. 46. Flor. ἴκτορος et ἴκτορι. — V. 2. ἐπιγιγνομένοις, cod. Harlei. ἐπιγιγνομένων, Iriart. 110 et cod. Vindob. 311 σῆμα ἐπειγομένοις.

Ep. 47. Τροία Flor., legebatur Τροίη.

Ep. 48. V. 1. χρυσολύρην, Flor. χρυσολύραν. — V. 2. Ὀρφεία, Ahrens et Hermann Ὀρφῆ', mihi traiectionis verborum probabilior videtur Ὀρφεία χρυσολύρην et Θρήϊκ' ἐν χώρῳ, quamquam in epigr. Anth. VII 617 est Θρήϊκα χρυσολύρην τῆδ' Ὀρφεία κτλ. Antea conieceram Δίῳ ἐν εὐρυχώρῳ τόνδε, nomine Ὀρφεία plane sublato. — V. 2. τῶδ' ἔθεσαν scripsi, legebatur τῶδε θέσαν. — Hic cod. Florent. expl.

Ep. 49 et quae sequuntur usque ad Ep. 63 in sylloge Florentina desiderantur, addita sunt ex Tzetzze, ex Eustathio et ex variis codd.

Ep. 49. Affert Tzetz. p. 17. Iriar. 108. — V. 1. μνήμην, Ir. μνήμης. Μνήμη et μνήμα passim promiscue usurpantur, sed fortasse μνημεῖα h. l. restituendum. — ἐξετέλεσσαν, libri ἐξετέλεσαν. — V. 2. Πρωτεσίλα, libri Πρωτεσίλαφ.

50. (Ἐπὶ Πανδάρου.)

657

Τηλεβόλον φτυῖρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱόν,
ἐκ Ζελέας, κατέχει Πάνδαρον ἦδε κόνις.

51. (Ἐπὶ Δόλωνος.)

Πατρις μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήθεος υἱόν·
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.

52. (Ἐπὶ Ῥήσου.)

Ἦπνω καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρωῆς δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῶ.

53. (Ἐπὶ Σαρπηδόνοσ.)

Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλῆ Σαρπηδόνα διόν
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

54. (Ἐπὶ Γλαύκιοσ.)

Εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος
ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

55. (Ἐπὶ Μέμνονος.)

Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ Ἡοῦς ἐνθάδε κέϊμαι
ἐν Συρίῃ, Βήλου παρ ποταμοῦ προχοαῖς.

Ep. 50. Affert Tzetz p. 51. Iriar. 111 et 261. — V. 1. τηλεβόλον Ir. altero loco, vulgo τηλεβόλου, Hermann τόξον τηλεβόλου φτυῖρα, Λυκάονος υἱόν. — V. 2. Ζελέας, Ζελέας Ir., Ζελεᾶς Tzetz. Iacobsii, Ζελε . . Schirach Ζελέης Schneidewin.

Ep. 51. Affert Tzetz. 65. — V. 2. πᾶσιν, Iacobs πᾶσι δ', Hermann αἴσιμα δ' ἀγγέλλω. — παριοῦσι, Schirach περιοῦσι. — μαθεῖν, Iacobs coni. τάφον. Schneidewino totus versus suspectus. Cf. ad ep. 52.

Ep. 52. Affert Tzetz. 65 et Iriar. 112. — V. 2. δὴ θάψαν duo codd. AC (qui praeterea ἐν αἰγι.), δὲ θάψαν Tzetz. Schirach, θάψαντο Iriar., Τρωαδέες θάψαν coni. Schneidewin. Non poenitet coniecturae olim propositae pentametros ep. 51 et 52 traiciendos et in hunc modum refingendos esse:

Πατρις μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήθεος υἱόν,
Τρωῆς δ' ἐκτέρισαν Τευκρίδος αἰγιαλῶ.
Ἦπνω καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι θανεῖν.

Ep. 53. Affert Tzetz. 72. Iriar. 111. — V. 1. βασιλῆ Schneidewin, legebatur βασιλεῖς, Ir. οἱ βασιλεῖς. — V. 2. ἀενάου, Ahrens ἀενάοι. Si quid mutandum, ἀενάοιο θέσαν correxerim.

Ep. 54. Affert Tzetz. 73. Iriar. 112 (ap. Ir. est θυώδης et λάϊος, idem om. τὸν Λύκιον).

Ep. 55. Affert Tzetz. Posthom. 345 ed. Iac., v. 1. Ir. 262, v. 2 ib. 111. — V. 2. παρ ποταμοῦ προχοαῖς cod. Harl. nisi quod παρᾶ,

56. (Ἐπὶ Πείρωος καὶ Ἀκάμαντος.)

658

Πελτοφόρου Θρήνης Ἀκάμας καὶ Πείρωος ἦρας
ἔδραν ναίοντες τήνδ' ἔλαχον φθίμενοι.

57. (Ἐπὶ Πυλαιμένων, κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Ἑρμεία, στερεᾶς πέτρης τέκος, ἔννεπε πᾶσιν
Παφλαγόνος μοῖραν τοῦδε Πυλαιμενέος.

58. (Ἐπὶ Αἰνείου.)

Αἰνείαν Κύπριδος τε καὶ Ἀγγίσου φίλον υἱόν
ἐνθάδε μοῖρα θεῶν ἤγαγεν εἰς Ἄϊδην.

59. (Ἐφ' Ἐκτορος, κειμένου ἐν Ὀφρυνίῳ λόφῳ τῆς Τροίας.)

Ἐκτορι τόνδε τάφου Πρίαμος μέγαν ἐξετέλεσεν
ὄχθον ὑπὲρ γαίης μνήμ' ἐπιγυνομένοις.

60. (Ἐπὶ Πενθεσιλείας.)

Στήσω σε σπεύδοντα δορυσσοῦ Πενθεσιλείας
αἰπὸν ἔσαθρῆσαι τύμβον Ἀμαζονίδος.

sed παρ in margine, Tzetz. Iacobsii περὶ ποταμοῦ προχοαῖσιν (Ir. προχοαῖς). Verba secundum legem elegiacae poesis rectius collocaveris παρ προχοαῖς ποταμοῦ.

Ep. 56. Affert Tzetz. 45. Iriart. 112. In lemmate Πείρωος cum Schirachio scripsi, nisi malis Πείρωος, Iacobs Πείρωος, Ir. εἰς Πείρωον, Schneidewin Πείρωον. — V. 1. Πείρωος, Ir. Πείρωος. — V. 2. ἔδραν, Schneidewin* ἔδρην vel ἔδρανα. Conieci Πελτοφόροι Θρήνης . . . ἔδρανα ναίοντες.

Ep. 57. Affert Tzetzes 52. Iriart. 111, cf. 261. — V. 1. Ἑρμεία scripsi, vulgo Ἑρμῆ παι (Ir. 261 καὶ), Schneidewin conii. Ἑρμείω παι, ut Echo, Mercurii et Petrae filia, invocetur, quod ferri nequit, sed herma fuit monumenti loco positus. — στερεᾶς, Schneidewin στερεῆς. — πέτρης Ir., v. πέτρας. — V. 2. Παφλαγόνος, cod. Harl. Παφλαγόνων.

Ep. 58. Iriart. 111 et cod. Vindob. n. 311. — V. 1. τε, quod om. libri, addidit Schneidewin. Κυπρίδος Αἰνείαν τε καὶ Ἀγγ. conii. Burgess.

Ep. 59. Iriart. 109, cf. 261 (utroque l. Ὀφρυνῶ vel Ὀφρύνων legitur, quod correxit Iriarte) et cod. Vind. n. 311. Epigramma in Troadis vico repertum, quod est in Corp. Inscr. Gr. II 3626: Τίποτε τέχνα τὸν ἄριστον ἀμόντορα πατρίδος αἰῆς, Οἶον Ζεὺς ὤρσεν, οἶον Ὀμηρος ἔφν (ἔφη), Hectoris statucae fuit additum. — V. 1. τάφου correxi, legebatur τάφον. — μέγαν Schneidewin, legebatur μέγας. — V. 2. μνήμ' ἐπιγυνομένοις, cod. Harl. μνήμ' ἐπιγυνομένων, Vind. μνήμα ἐπειγομένοις, Ir. μνήμη ἐπειγομένοις.

Ep. 60. Affert Tzetz. Posthom. 207. Iac. Ir. 111, 292. — V. 1. στήσω, Ir., στάσω Tzetz. — σπεύδοντα, Ir. σπεύδουσαν, sed Lasc. corr.

61. (Ἐπὶ Κύννον.)

659

Θυμὸν δὴ Κύννον καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθῆρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὄδε.

62. (Ἐπὶ Ἀσίον.)

Ἴππων ὠκνυπόδων ἐλατῆρ θρασυκάρδιος . .

.

63. (Ἐπὶ Ἴπποθόου καὶ Πύλαιου.)

Νώτῳ μὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον,
κόλπῳ δ' (Ἴπποθόου τ' ἠδὲ Πύλαιου) ἔχω.

— δορυσσόου vel δορυσσοῦ emendavi pravam quae traditur scripturam: δορύσσοε, Πενθεσιλείας cod. Harl. (Schneidew. Πενθεσιλείης), Tzetz. et Ir. δορυσσόε Πενθεσιλεία. — V. 2. ἐσαθρήσαι Ir., ἐσαθρεῖς Tzetz., καὶ ἐσαθρήσω Harl., sed in m. ἀθρήσοντα. — Ἀμαζονίδος Harl. in m., ceteri Ἀμαζονίδων.

Ep. 61. Tzetz. Antehom. 257. Ir. 111. — V. 1. ὑπερφιάλους, Ir. ὑπερφιάλας. Simillimum epigramma legitur in attico titulo Diar. Archaeol. 1856. 139*: *Ἐνδυμαχον ψυχὴν καὶ ὑπερφιάλος διανοίας Αἰθῆρ ὕψος ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὄδε.*

Ep. 62. Eusth. II. 356, 30: *Οὐ μάτην δὲ οὐδὲ τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐμνήσθη, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς πεποικῶς ὁ Ἀσίος ἐν τοῖς ἐξῆς ὡς καλοῖς ἀφρονεῦσεται καὶ πεσεῖται Ἴππων ὠκ. ἔλ. θρ. κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα.* Redintegrant epigramma:

*Ἴππων ὠκνυπόδων ἐλατῆρ θρασυκάρδιος ἦρας
Ἀσίος Ἰρτακίδης τήνδ' ἔλαχε φθίμενος.*

Ep. 63. Eustath. Od. 1698, 25: *ὡς δηλοῖ καὶ τι τῶν παρὰ τῶ Πορφύριῳ ἐπιγραμμάτων, λέγον ὡς ἀπὸ τινος τάφου, ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω.* Antea huc rettuli epigramma, quod legitur in cippo, qui visitur in vasculo picto in Graecia magna reperto (Millingen Ant. uned. monum. t. 36. Mus. Borb. IX 28) *Νώτῳ (μὲν) μολόχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, Κόλπῳ δ' Οἰδιπόδων Λαῖον νίδον ἔχω,* ratus Eustathium hoc ipsum Oedipi epitaphium in Porphyrii sylloge repperisse. Sed verissime E. Curtius CIGr. IV 8429 animadvertit in Peplo scriptum fuisse v. 2 *Ἴπποθόου (addas τ') ἠδὲ Πύλαιον* collato Ausonii ep. XXI, quod inscribitur *Hippothoo et Pylaeo in horto sepultis:*

*Hippothoum Pyleumque tenet gremio infima tellus,
caulibus et malvis terga superna virent.*

et quae seq.; namque Ausonius usus est sylloge epitaphiorum vel Porphyriana vel ad eundem modum adornata. Transtulit igitur Pepli scriptor antiquum epigramma nominibus mutatis ad belli Troiani participes heroes: epitaphium illud fueritne a principio Oedipodi destinatum necne in medio relinquo: nam potuit vasculi pictor Oedipodis nomen in locum alius herois substituere. Quod Curtius suspicatur, fortasse Eustathium duo diversa epitaphia, quorum similia fuerint exordia, temere confudisse, vana est suspicio: nam Eustathius nomen omnino reticuit, de asphodeli tantum satiatione in sepulcris verba faciens.

Alia huiusmodi epigrammata a Tzetze conficta sunt, etiam illud ut videtur, quod extat ap. Iriarte 262:

Τρωΐλον ἐνθάδε Τρωϊάδῃ γῆ Λάρδανος ἴσχω.

(ubi scr. *Τρωΐαδῆ γῆ Λαρδανίς*), de quibus cf. Schneidewin in Philol. I 5 seqq. In Anthologia passim disticha ἀδέσποτα leguntur, quae ex Peplo petita esse possis suspicari, quandoquidem titulorum sepulcralium speciem prae se ferunt, nec sermonis filum discrepat. Sed hanc coniecturam, quam antea commendaveram, iam abieci: nam qui Anth. Palatinam concinnavit, Peplo non est usus: quamvis enim hic epitaphiis commode posset suas copias amplificare, tamen ibi duo tantum extant 7, quod recte *Asclepiadi* adscribitur, et 15 ἀδέσποτον, quod vel Peplographo antiquius est vel a Constantino Cephala ex Diodoro descriptum. Et duo quidem alia, quae iam Iacobs ad Peplum rettulit, adespotum utrumque, Anth. Pal. VII 143:

*Ἄνδρε δύω φιλότιτι καὶ ἐν τεύχεσσιν ἀρίστῳ
χαίρετον, Αἰακίδῃ, καὶ σύ, Μενoitιάδῃ.*

et VII 144:

*Ἦδυειπῆς Νέστωρ Πύλιος Νηληϊῶς ἦρωσ
ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρον.*

a Peplo omnino aliena: nam prius videtur ex tetrasticho in arctum redactum: ista autem specie non usus est Peplographus, nam 7 alienum: alterum autem, cum duo extent Nestoris epitaphia in Peplo 9 et 16, nec novitate sit commendabile, aliunde repetitum esse apparet. Neque tria epigrammata, quae olim huc revocavi, Peplo vindicanda sunt, quamquam ex opusculo consimilis instituti deprompta esse videntur, Anth. Pal. VII 615 (affert etiam Diog. Laert. Prooem. 3 et cod. Vindob. n. 311):

660

*Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὐδας
Μουσαῖον φθίμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ.*)*

et ib. VII 616 (adde cod. Vindob. n. 311 et Diog. Laert. Prooem. 4):

*᾿Ωδε ΑἼνον Θηβαῖον ἐδέξατο γαῖα θανόντα
Μούσης Οὐρανίης υἱὸν εὖστεφάνου.*

*) Cod. a pr. m. *μουσαίων φθιμένον*, Iacobs scripsit *Μουσαίου φθιμένον*, ego malim *Μουσαίου φθιμένον σῶμα*, cf. epigr. Corcyraeum in CIGr. 1907 bb: *κεῖται μὲν γαίῃ φθίμενον δέμας εἰ σῶμα δ' ἔμῳ γαῖα φέρει φθίμενον*.

denique ib. VII 617 (adde Diog. Laert. Prooem. 5 et cod. Vin-
dob. n. 311, idem n. 153 cum lemmate ἐν Αἴῳ τῆς Μακεδονίας):

Θρήϊκα χρυσολύρην τῆδ' Ὀρφεία Μοῦσαι ἔθασαν,
ὄν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς πολόεντι βέλει.

Epitaphium 1 et 2 etiam Schneidewin ad Peplographum revo-
cavit, Benndorf Loboni Argivo maluit adscribere; tertium videtur
ex ampliore et antiquiore carmine contractum, quod adscripsit
Alcidamas in Ulixē p. 672 ed. Bekk.: γράμματα μὲν δὴ πρῶτος
Ὀρφεὺς ἐξήνεγκε, παρὰ Μουσῶν μαθὼν, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῷ μνή-
ματι αὐτοῦ δηλοῖ ἐπιγράμματα.

Μουσάων πρόπολον τῆδ' Ὀρφεία Θρηῆκες ἔθησαν,
ὄν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς πολόεντι βέλει,
Οἰάγρου φίλον υἱόν, ὃς Ἡρακλῆ ἔξειδίδαξεν,
εὐρῶν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.

— Schneidewin praeterea huc refert quae leguntur ap. Schol.
Hom. II. σ 570:

Κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα Αἴνον, Μουσῶν θεράποντα,
Τὸν πολυθρήνητον Αἴνον αἶ Αἴνον ἦδε πατρώα
Φοιβείοις βέλεσιν γῆ κατέχει φθίμενον.

ubi apparet duo diversa epigrammata temere coaluisse. — Quodsi
in Pello non tantum epitaphia, sed alia etiam epigrammata in-
serta fuerunt, possis huc referre distichon illud, quod ipsi Orpheo
adscripsit auctor orationis Corinthiacae (Dio Chrysost. XXXVII) 15:

Ἀργοῦς τὸ σκάφος εἰμί, θεῶ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων
Ἴσθμια καὶ Νεμέοις στεψάμενον πλυσίν.**)

Certe ea, quae rhetor ille de certaminibus ex fabulari historia
profert, ex tali aliquo opere, qualis Peplus fuit, videtur petiisse.
Verum haec quoque coniectura admodum incerta.

Apud Ausonium praeterea leguntur alia epigrammata, quo-
rum graeca exempla non extant, haec:

*) Haud cunctanter corrigo στεψάμενος, nam navale certamen
in Isthmo, non item Nemeae institui poterat. Iason igitur Nemeae in
alio quo certamine vicisse censendus est. Illud inprimis animadversione
dignum, quod, si fides est huic epigrammati, antiquitus victores in
Nemeaeis ludis quemadmodum in Isthmiis pinu coronaabantur, cuius
moris aliud testimonium extare non memini.

IX. Pyrrho.

Orbe tegor medio, maior virtute paterna,
 quod puer et regis Pyrrhus opima tuli,
 impius ante aras quem fraude peremit Orestes, 661
 — quid mirum — caesa iam genetrice furens.

XIII. Deiphobo.

Proditus ad poenam sceleratae fraude Lacaenae
 et deformato corpore Deiphobus
 non habeo tumulum, nisi quem mihi voce vocantis
 et pius Aeneas et Maro composuit.

XV. Astyanacti.

Flos Asiae tantaque unus de gente superstes
 parvulus, Argivis sed iam de patre timendus,
 hic iaceo Astyanax, Scaeis deiectus ab altis.
 pro dolor, Iliaci Neptunia moenia muri
 viderunt aliquid crudelius Hectore tracto.

XVII. Nasti et Amphimacho.

Nastes Amphimachusque, Nomionis inclita proles,
 ductores quondam, pulvis et umbra sumus.

XVIII. Troilo.

Hectore prostrato nec dis nec viribus aequis
 congressus saevo Troilus Aeacidæ
 raptatus bigis fratris coniungor honori,
 cuius ob exemplum nec mihi poena gravis.

XIX. Polydoro.

Cede procul myrtumque istum fuge nescius hospes:
 telorum seges est sanguine adulta meo.
 confixus iaculis et ab ipsa caede sepultus
 condor in hoc tumulo bis Polydorus ego.
 scit pius Aeneas et tu, rex impie, quod me
 Thracia poena premit, Troïa cura tegit.

XX. Euphemo.

Euphemum, Ciconum ductorem, Troïa tellus
 condidit hastati Martis ad effigiem.

nec satis est titulum saxo incidisse sepulcri,
 insuper et frontem mole onerant statuae.
 ocius ista ruunt, quae sic cumulata locantur:
 maior ubi est cultus, magna ruina subest.

XXII. Eunomo et Chromio.

662

Eunomus hic Chromiusque iacent, quis Mysia regnum,
 quis pater Alcinus Oceanusque atavus.
 nobilitas quid tanta iuvat? quo clarius istis
 est genus, hoc mortis conditio gravior.

XXIII. Priamo.

Hic Priami non est tumulus, nec condor in ista
 sede: caput Danai diripuere meum.
 ast ego, cum lacerum sine nomine funus haberem,
 confugi ad cineres Hectoreos genitor.
 illic et natos Troiamque Asiamque sepultam
 inveni et nostrum quidquid ubique iacet.

XXIV. Item Priamo.

Qui titulum Priami quaerit, legat Hectoris ante;
 ille meus, nato quem prius ipse dedi.
 Hectoris et patris simul est commune sepulcrum,
 amborum quoniam iuncta ruina fuit.

XXV. Hecubae.

Quae regina fui, quae claro nata Dymante,
 quae Priami coniunx, Hectora quae genui,
 hic Hecuba iniectis perii superobruta saxis,
 sed rabie linguae me tamen ultra prius.
 fidite ne regnis et prole et stirpe parentum,
 quicumque hoc nostrum *σῆμα κινὸς* legitis.

XXVI. Polyxenae.

Troas Achilleo coniuncta Polyxena busto
 malueram nullo caespite functa tegi.
 non bene discordes tumulos miscetis Achivi:
 hoc violare magis quam sepelire fuit.

6.

Ο Ο Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 - Λ Ο - - Λ Ο - -
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 Λ Ο - - Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 5 Λ Ο - - Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
 10 Λ Ο - - Λ Ο - -
 Ω Ο - - Λ Ο Ο Ο - -
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - - Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - Λ Ο
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - - Λ Ο - - Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - Λ Ο - -
 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - - Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - Λ Ο - -
 15 Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - Ο Λ Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο - -

Ἄρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,

664

Fr. 6. Athen. XV 695 A: Ἄλλὰ μὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ πολυμαθεστάτου γραφῆν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα οὐ παιᾶν ἐστίν, ὡς ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφῆν ἀπενευγνάμενος Δημόφιλος εἰς αἰδῶ τε (tria haec verba corrupta, fort. ἐξέδωκε, Boeckh τις διέδωκε, Emperius αἰτιάται) παρασκευασθεῖς ὑπ' Ἐυρνομέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος καὶ ἄδοντος ἐν τοῖς συσσιτίοις ὁσημέραι εἰς τὸν Ἑρμείαν παιᾶνα· ὅτι δὲ παιᾶνος οὐδεμίαν ἔμφρασιν παρέχει τὸ ἄσμα, ἀλλὰ τῶν σκολίων ἐν τι καὶ αὐτὸ εἶδος ἐστίν, ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως φανερὸν ὑμῖν ποιήσω Ἄρετά κτλ. . . βεβαίως. Ibidem v. 13 iteratur. Idem legitur ap. Diog. Laert. V 7 in vita Aristotelis (quam nuper Bywater Oxonii seorsim edidit, unde scripturae varietatem petii), unde receptum in Stobaei Flor. I 12, sed non extat ibi in codd. Quod Athenaeus et Diogenes vel in manifestis mendis velut v. 8 et 9 consentiunt, indicio est, utrumque hoc carmen ex eodem auctore descripsisse. V. Rosio (Aristot. Pseudepigr. 599) carmen hoc frigidum ac ieiunum et mediocre ingenii specimen videtur, quod recentior aliquis poeta ante Hermippi aetatem Aristoteli subiecerit: huius suspicionis temeritatem refellere non est opus. Scripsit Aristoteles haec defuncti amici desiderio recenti motus vel Ol. 108, 4 quo anno Aeolide relicta Mitylenam confugit, vel non ita multo post Ol. 109 Athenis ubi dicendi artem professus cum Isocrate contendit. Nam Boeckhius non recte Hermiae mortem ad Ol. 109, 4 rettulit: subditiuae orationis quae Demosthenis nomine fertur fides omnino posthabenda est Strabonis auctoritati, qui dicit XIII 610 Aristotelem propter Persarum dominationem instauratam Mitylenam se contulisse, quod iter Apollodoros Olympiadis 108 anno 4 adscripsit. Eodem igitur anno etiam Hermias imperio orbatus et supplicio affectus est. — V. 1. βροτείῳ, L Diog. βροτοῖο. — V. 2. βίῳ, Diog. libri partim βίω (βιω), Athen. AB βιώσας τε. Sylburg et Bentley ἀρετά πολύμοχθε, γένει βροτείῳ θήραμα κάλλιστον βίῳ i. e. βίον scribi vo-

σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
 5 καὶ πόνους τλῆναι μαλερὸν ἀκάμαντας·
 τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις
 ἄρπυν ἐς ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
 καὶ γανέων μαλακανηγῆτοιο θ' ὕπνου·
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆς Λήδας τε κοῦροι
 10 πολλ' ἀνέτλαν σὰν ἐπ' ἔργοις
 ἀναγορευόντες δύναμιν.
 σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Αἴδαο δόμους ἦλθον·
 σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς Ἀταρνέος ἔντροφος ἀελίου
 χήρωσεν ἀγῶας·

luerunt. — V. 3. περί pariter ac περί libri Ath. et Diog. — V. 4. ζαλωτὸς Buhle, legebatur ζηλωτὸς. — ἐν om. APVL. — V. 5. ἀκάμαντας VL Diog., ἀκαμάτους ABCP, καὶ ἀκάμαντας Stob. — V. 6. τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις ἄρπυν ἐς ἀθάνατον correxi paradysin τοῖον (τοιούτων L ap. D) ἐπὶ φρ. β. καρπὸν εἰς (ita Diog., καρπὸν τ' Ath.) ἀθάνατον. Aeolicum vocabulum ἄρπυς (Hes. ἄρπυν· ἔρωτα. Αλοεῖς, quo utitur Parthenius ἀμφοτέρους ἐπιβάς ἄρπυς ἐλησίατο) Aristoteles in Aeolide commoratus cognovit et ascivit. Nam καρπὸν manifesto vitio laborat quod non sustulit Bywater ἀθ. χρ. τε κρείσσω scribens, nec supplendo corruptelae subveniendum, velut Brunck τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις καρπὸν φέρεις τ' ἀθ. scripsit, Boeckh (Act. Acad. Berol. 1853 p. 146) βάλλεις θράσος καρπὸν ἐν ἀθ. — V. 7. Ath. epit. om. τ' ἀθάνατον . . . ὕπνω. — κρείσσω AB, κρέσσω PVL, κρείσσω Diog. libri, quod probavit Hartung κάρπωμ' ἀθ. scribens. — V. 8. γανέων scripsi, legebatur γονέων, quod omnino ineptum, Haupt (Herm. IV 338) πόσων. Κρείσσω hoc loco non praestantiam, sed potentiam notat, neque ea, quae homines vulgo votis expetunt, sed virtutis impedimenta enumerantur. — μαλακανηγῆτοιο (vel μαλακανηγητοῖο) Ath. et Diog. libri quamvis vitii non immunes testificantur, conieci μελανανηγῆτοιο, Brunck μαλακανηγητοῖο, Coraes μαλακωνηγῆτοιο, quod probavit Haupt, perperam Schneidewin μαλακοῦ θ' ἠδίου' (τε λῶον'), item Hartung μαλακοῦ γλύκιον. — ὕπνου, ὕπνου B Athenaei et B Diogenis. Meineke οἴνου suavit. — V. 9. σεῦ Ath., σοῦ Diog. — ἔνεχ' οὐκ Διὸς Brunck, ἔνεκεν Διὸς PVL, ἔνεχ' ὁ Διὸς C, ἔνεκ' ἐν Διὸς Diog. (nisi quod leviora variant libri). — Ἡρακλῆς Diog., Ἡρακλῆς Athen. — V. 10. πόλλ' C, πολλὰ PVL. — ἀνέτλαν, σὰν ἐπ' ἔργοις ἀναγορευόντες scripsi, i. e. σὰν ἐπαναγορευόντες ἔργοις δύναμιν, legebatur ἀνέτλασαν ἔργοις ἀναγορευόντες (Diog.) vel σὰν ἀγορευόντες (Athen.) unde Sylburg σὰν ἀγορευόντες commendavit, poteramque salva numeri lege sed minus commode ἀνέτλαν σὰν ἀν' ἔργοις ἀγορευόντες scribere. — V. 12. δὲ Ath., τε Diog. — Ἀχιλεὺς scripsi, v. Ἀχιλλεύς. — ἦλθον, Boeckh ἦλυθον. — V. 13. ἔνεκεν Diog. et Ath. A (ἔνεκε PVL, ἔνεκα BC), sed infra 695 D ubi h. v. iterat σᾶς γὰρ φιλίου. — Ἀταρνέος sive Ἀταρνεῦς (ap. Diog. AV Ἀταρνεῶς) malis, legebatur καὶ Ἀταρνεῶς, sed particulam καί, quae versus numero adversatur, omisit Diog. et Athen. infra, quam si quis tueri velit, scribendum καὶ Ἀταρνεῶς (ἐσθλὸς). — ἔντροφος, AQV ap. Diog. ἔντροφον. — ἀελίου Diog., ἠελίου Athen. — ἀγῶας AQV ap. Diog., B2L ἀγῶας cum Athenaeo (nisi quod B1 χηρως ἔναγῶας), χήρωσεν

τοιγάρ κοιδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν ἀυξήσουσι Μοῦσαι
 15 Μναμοσύνας θύγατρεις, Διὸς ξενίου σέβας ἀσκούσαι φιλίας 665
 τε γέρας βεβαίου.

medii verbi *χηρώσατο* vice fungitur, Mattaire proposuit *χέρουσαν ἀυγᾶς*. — V. 14. *τοιγάρ* CP (Ath.) B (Diog.), *τοὶ γάρ* VL (Ath.), *ποὶ γάρ* AL2 (L1 τὸ γάρ) QV (Diog.). — *κοιδιμος*, P *κοιδιμον*. — *ἔργοις*, Hartung *ἔρχεται*. — *ἀθάνατον*, Diog. *ἀθάνατοι*. — *ἀυξήσουσι*, Brunck *αὔξουσι*. — *Μοῦσαι*, Ilgen delendum censet. — V. 15 om. C. — *Μναμοσύνας*, Ath. *μνημοσύνης*. — *θύγατρεις* Diog., *θυγατέρες* APVL. — *ἀσκούσαι* scripsi, legebatur *αὔξουσαι* (L1 Diog. *ἄρξουσαι*), olim *ἄζόμεναι* conieci vel *Διὸς ξενίου τε σέβας Ἀζόμενον*, Ilgen *αὔξουσαι* delendum censet. — *γέρας* Diog. L., *γῆρας* PV, *γάρας* AB. — *βεβαίου*, Ath. *βεβαίας*.

Quod in prioribus editionibus huic carmini subiunxi fragmentum *hymni in Fortunam*, nunc cum Aristotelis nomen apud Stob. Ecl. Phys. I 6, 13 nimis incerta auctoritate nitatur, inter fragmenta adespota retuli.

Secundum Himerium Or. VI 6 Aristoteles Hermiam etiam nuptiali carmine decoravit: *καὶ ἐλεγείῳ τὸν θάλαμον* (Rose *θόλον*, quod *τάφον* esse vult, perperam) *μόνον τῶν γνωρίμων ἐκόσμησε*. quod carmen, si quidem olim ferebatur, manifesto subditicium. Nec magis fide dignum, quod deinde sophista addit: *ἐπεὶ δὲ πορευόμενος κατὰ τὸν Ἀταρνεία ἐγένετο, ἰδὼν πόλιν Ἑλληνικῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας διψῶσαν ἅπασαν, οὐ παρήλθε σιγῇ, βραχεὶ δὲ βιβλίῳ τήν τε πόλιν καὶ τὸν Ἑρμείαν ἠσπάζετο*. quae miro errore Rose ad Paeanem (fr. 6) revocanda censet. Praeterea malevoli obtrectatores, ut Aristoteli invidiam facerent, etiam aliorum nominibus abusi pseudepigrapha poemata composuerunt, vid. Euseb. Praep. Ev. XV 791 D: *Εὐβουλίδης δὲ προδηλῶς ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ βιβλίῳ ψεύδεται, πρῶτον μὲν ποιήματα ψυχρὰ προφερόμενος, ὡς γεγραφόταν ἄλλων περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς πρὸς Ἑρμείαν οἰκειότητος αὐτῷ γεγονυίας*. Ex eiusmodi poemate versum

Εὐνοῦχος ὦν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας

quem Et. M. 376, 21 Aristoteli, Suidas v. *Ἑρμίας Hipponacti* attribuit, *) petiitum esse in ed. 2 suspicatus sum, nam ab Hipponacte quidem plane alienus, neque dignus Aristotele.**) Idque in ed. 3 tenui, sed simul professus sum, versum fortasse *Helladio* grammatico adscribendum et in hunc modum redintegrandum: *τῆς δ' Ἀταρνείας εὐνοῦχος ὦν* collato *Helladio* ap. Photium Bibl. 279 p. 530, de *Helladii* christomathia versibus trimetris scripta cf. Meineke Philol. XIV 21. Et *Helladio* R. Foerster, nuper in *Herme* (XIV 469) de hac quaestione commentatus, versiculum istum vindicavit. Foerster τοῦ requirit, recte sane, sed potuit *Helladius* aberrare.

*) Uterque grammaticus Harpocratonem v. *Ἑρμίας* descripsit, quae quidem adnotatio ad Demosthenis or. Phil. IV 32 videtur referenda esse: recte autem observavit Harpocratio *Atarnitae* nomen *διὰ τοῦ ἰ* scribi, id quod titulus *Erythraeus* a Boeckhio editus et Theocriti Chii versus confirmant, quamquam vulgo *Ἑρμίας* scribi solet. Harpocratonis adnotationem et Suidas et Et. M. conditor amplificaverunt versiculo isto adiecto, hic quidem Choerobosci Orthographiam antestatus, sed ille (vid. Cram. An. Ox. II 210, 15) neque versum adhibet, et *Ἑρμίας* potius, quam *Ἑρμίας* commendat.

**) Etiam ten Brinck Philol. VI 217 hunc iambum Aristoteli abjudicat. Vanas coniecturas proposuerunt Hartung Theocrito Chio, Aeschryoni Wilamowitz tribuens hunc trimetrum.

CLEON (SICULUS).

Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο
 βαυριόθεν βριαροὶ Γοργοφόνου νέποδες.

Cleon. Et. M. 389, 24: Εὐβύριον· τὸ εὔοικον . . . εἴρηται ὅτι
 κατὰ τὴν βαυρίαν, ἢ κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὡς φησι
 Κλέων ὁ ἐλεγειοποιός· τοῦτο κτλ. — V. 1. ῥέξαντες, cod. Flor. λέξαν-
 τες. — V. 2. Γοργοφόνου Meineke (i. e. *Persei nepotes sive Persae*),
 legebatur γοργοφόνοι.

CRATES.

ΠΑΙΓΝΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

*Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένῳ
χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἦτε μοι αἰεὶ
χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.*

* * *

- 5 ὠφέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου ὄλβον
μύρμηκός τ' ἄφενος χρήματα μαιόμενος,
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν
εὐφορον εὐκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
10 τῶν δὲ τυχῶν Ἑρμῆν καὶ Μούσας ἰλάσομ' ἀγνάς
οὐ δαπάναις τρυφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὀσίαις.

Crates. *Παίγνια* inscripsi has reliquias, quo nomine satis com-
mode veteres omnia Cratetis poematia comprehendisse videntur, cf. fr.
1 et 7. — Fr. 1. Iulian. Or. VI 199 C: *ἵνα δὲ μή τις ὑπολάβῃ με
ταῦτα ἄλλως λέγειν, ἐκ τῶν παιγνίων Κράτητος ὀλίγα σοὶ παρα-
γράψω· Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς κτλ.* Eadem leguntur ibid. VII
213 B. — V. 1. Cf. Solon. Eleg. 13 v. 1 seqq. — V. 3. ἐμῇ, priore
loco αἰεὶ. — *συνεχῶς*, altero loco *συνεχῆ*. — ἦτε μοι αἰεὶ χωρὶς δουλο-
σύνης, altero loco: καὶ δότε χωρὶς δουλοσύνης, ἢ δὴ, unde Hartung
καὶ δότε χωρὶς δουλοσύνης αἰεὶ λιτὸν ἔχειν βίον. — V. 6. ὄλβον,
priore l. οἶτον. — V. 8. ἀγινεῖν, altero l. αἰσινῆ.

2.

ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΥΤΕΛΕΙΑΝ.

Χαῖρε, θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀγάπημα,
 Εὐτέλειη, κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης,
 σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν, ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

668

3.

Τῶν δὲ κράτει ψυχῆς ἦθει ἀγαλλομένη,
 οὐθ' ὑπὸ χρυσείων δουλουμένη, οὐθ' ὑπ' ἐρώτων
 τηξιπόθων.

Ε Π Η.

4.

Καὶ μὴν καὶ Στίλπων' ἔσιδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα
 ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
 ἐνθα τ' ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι·
 τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

Fr. 2. Iulian. Or. VI 199 A: καὶ ὁ Κράτης μέντοι πεποίηκε ὕμνον εἰς τὴν Εὐτέλειαν· Χαῖρε . . . Σωφροσύνης. Una cum v. 3 legitur in Anth. Pal. X 104 (cf. Iriarte p. 104): Κράτητος φιλοσόφου εἰς Εὐτέλειαν: eadem cod. Paris. — V. 1. Anth. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα. — V. 2. Respicit huc Clemens Al. Paedag. III p. 234 καὶ τὴν εὐτέλειαν ἐξυμνῶν, τῆς σωφροσύνης τὴν ἔγγονον. Εὐτέλειη Anth., εὐτέλεια Iul. — ἔγγονε, ἔκγονε Plan. et Apostol. VIII 13 a, qui ex hoc loco κλεινῆς ἔ. Σ. affert. Quae vulgo de discrimine et significationis et originis harum vocum praecipiant, falsa sunt: forma tantum inter se differunt, cum ἔγγονος per assimilationem ex ἔκγονος sit ortum, cf. Meyer ad Lycurg. p. LX et Nauck ib. CLXI. — V. 3. τιμῶσιν Plan., τιμῶσιν Pal. Par.

Fr. 3. Clem. Alex. Strom. II 492: καὶ Ἀντισθένης δὲ μανῆναι μᾶλλον ἢ ἡσθῆναι αἰρεῖται, ὃ τε Θηβαῖος Κράτης, τῶν δὲ, φησί, κράτει κτλ. — V. 1. Hartung scripsit τῶν δὲ κρατεῖ ψυχῆ, γῆθει ἀγαλλομένη. — V. 2. χρυσείων scripsi, vulgo χρυσίων, Klotz χρυσῶν. χρυσεῖα sunt auri metalla, auri montes. nisi forte Κρυσείων i. e. στατήρων est scribendum, cf. Pollux III 87. IX 84. — V. 3. τηξιπόθων vocabulum ut mihi videtur perperam fictum, quo Cratetem usum esse non credo: conieci τηξινόων, quemadmodum θελξίνοοι ἔρωτες dicuntur. Dindorf his subiecit οὐτ' εἴ τι συνέμπορον ἔστι φίλῳβρι, quemadmodum fr. 8 correxit, sed non vidit elegiacum numerum ita everti, cf. ad fr. 8. 9:

Fr. 4. Diog. L. II 118: καὶ τὸν (Κράτητα) αἰδεσθέντα παρωδῆσαι εἰς αὐτὸν (Στίλπωνα) οὕτω· Καὶ μὴν κτλ. Hesych. Mil. p. 52 ubi v. 1 καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον (hoc etiam cod. Mon.). — V. 2. Τυφωέος, Hes. Τυφωέως, cod. Mon. Τυφωνέως. Wachsmuth de Timone p. 38 requirit ἐν μεγάροις et τυφωέος. — V. 4. παρὰ γράμμα, ed. Men. παρὰ γράμμα, sed cf. Aristot. Rhet. III 11: τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ, οὐχ ὃ λέγει λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα. nam eiusmodi lusu in Cra-

5.

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ ταῦρον Ἐρετροῦ.

6.

669

Καὶ μὴν Μίκυλον εἰσεῖδον
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναικὰ τε συγχαίνουσαν,
τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῆτι.

7.

Πῆρη τις πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ
καλὴ καὶ πείρα, περίρροτος, οὐδὲν ἔχουσα,
εἰς ἣν οὔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ μωρὸς παράσιτος,
οὔτε λίχνος πόρνος ἐπαγαλλόμενος πυγῆσιν·
5 ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦκα καὶ ἄρτους·
ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων,
οὐχ ὄπλα κέκτηνται περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης.

tetem usus erat Stilpo: Ὡ Κράτης, δοκεῖς μοι χρεῖαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ id est καὶ νοῦ. — διώκοντες, cod. Ar. et Hes. διώκοντος, ap. Hes. praeterea κατέτριβεν.

Fr. 5. Diog. L. II 126: Φαίνεται δὴ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἱκανῶς γενέσθαι, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησὶ· Φλιάσιον κτλ. Cf. Hesych. Miles. p. 36. — ταῦρον, Flor. Christian. con. γαῦρον. — Ἐρετροῦ scripsi, v. Ἐρέτρον. — Meineke Crateti tribuit versum, quem affert Athen. XV 666 A:

Ἦρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρεῖων σὲ Χαρωνεύς.

— Item ego aliquando Crateti tribui versum adespoton (Etym. M. 722, 18):

Ἦρσ' εὖ γινώσκεις ἡμὲν σοφὸν ἢ δὲ σοφιστήν.

nam σοφὸν legendum cum Meinekio, non θεόν: sed malo nunc ad Timonis Sillos referre.

Fr. 6. Plut de vit. aere al. 7: Οὐχ ὄρῳ, ὡς πολλὰ μὲν γῆ παρῆχει, πολλὰ δὲ θάλαττα; Καὶ μὴν Μ. εἰς. φησὶν ὁ Κράτης, τῶν ἐρίων κτλ. — V. 1. Μίκυλον, Dübner Μίκυλον. De accentu cf. Lobeck Prol. Path. 122. Μίκαλος musicus ut videtur memoratur ap. Aristot. Anal. Pr. I, 33. Deinde Xylander versum supplet κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα.

Fr. 7. Diog. L. VI 85: Τούτον (Κράτητος) παίγνια φέρεται τάδε· πῆρη κτλ. Initium affert etiam Demetr. de eloc. 259 et Apulei. de Mag. c. 22: quam (peram Crates) postea comperta utilitate etiam carmine laudavit, flexis ad hoc Homericis versibus, quibus ille Cretam insulam nobilitat. Principium dicam, ne me haec ad defensionem putes confinxisse: Πῆρη . . . πείρα. — V. 1. πόλις, Dem. γαί'. Moser πολὴ"στι coniecit. — τύφῳ, cod. Vind. πόντῳ. Apud Apul. cod. Flor. ΤΤΦΩΤΩΝΤΩ (i. e. πόντῳ), idem in initio Κρήτη τις exhibet. — V. 2. περίρροτος Stephanus, περίρροτος v. — V. 4. πόρμος scripsi, legebatur πόρνης, sed malim οὔτε λίχνος τις πόρμος ἀγαλλόμενος. Meineke

8. 9.

Οὐδ' ἔτι (σοί γε) συνέμποροί εἰσι, φίλυβρι,

Ἴδονῆ ἀνδραποδάδει ἀδούλωτοι καὶ ἀκαμπτοι 670
ἀθάνατον βασιλείαν ἐλευθερίαν ἀγαπῶσιν.

10.

..... Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων
ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς.

coniecit πόρνη ἐπαγαλλομένη πνυῆσιν, sed πόρνος firmat Clem. Paed. II 10: οὐ γὰρ εἰς Κράτητος πήραν μόνην (Meineke μόνον), ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ οὐ μαρὸς παρράσιτος, οὐδὲ λίνος πόρνος πνυῆ ἀγαλλόμενος, οὐ δολερά πόρνη, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡδονῆς (ἦτιον sive δούλον addit Meineke) θηρίον. — V. 6. interpungunt πρὸς ἀλλήλους: περὶ τούτων οὐχ ὅπλα κέκτηνται, περὶ κ. — οὐχ ὅπλα, malim οὐδ' ὅπλα.

Fr. 8. 9. Clem. Alex. Strom. II 492 postquam attulit fr. 3, statim pergit: οὐδ' ἔτι συνέμποροί εἰσι φίλυβρι (Klotz φιλύβρι, Sylburg φιλύβρει), καὶ τὸ ὅλον ἐπιλέγει ἡδονῆ ἀνδραποδάδει κτλ. Apparet duo fragmenta ex eodem carmine petita afferri, et prius redintegravi σοί γε inserendo; post φίλυβρι olim addidi Ἴδονῆ, ac sane voluptas compellatur, sed Ἴδονῆς nomen potuit supra commemoratum esse, velut Ἴδονῆ, οὐδ' ἔτι σοίγε συνέμποροι εἰσί, φίλυβρι, nam plura intercepta esse apparet. Nisi forte coaluit hoc fragmentum cum fr. 3 v. 2. 3, ut sit scribendum:

Οὐδ' ὑπὸ χρυσείων δουλούμενοι, οὐδ' ὑπ' ἐρώτων
τηξέπόθων, οὐδ' εἴ τι συνέμπορόν ἐστι φίλυβρι,
ἡδονῆ ἀνδραποδάδει κτλ.

nam fr. 8 potuit commode hos duos versus continuo excipere. Tunc igitur elegiacum fragmentum decurtatum sit necesse est, nam unum illum Cratetis pentameterum τῶν δὲ κράτει ψυχῆς ἦθει ἀγαλλομένη Clementem adhibuisse non est verisimile. Hartung scripsit οὐδ' ἔτι τοίγε συνέμποροί εἰσι φιλύβρεις. — V. 3 et 4 affert etiam Theodoret. XII 172, 50: τούτων (Διογένους) Κράτης ὁ Θεβαῖος τὸν βίον ἐξήλωσε καὶ πολλαῖς μὲν εὐφημίαις τὴν ἀρετὴν ἐστεφάνωσε· αὐτοῦ γὰρ δὴ ὅδε ὁ λόγος· Ἴδονῆ ἀνδρ. κτλ. — V. 3. ἀκαμπτοι Theod., ap. Cl. vulgo ἀκναμπτοι. — V. 4. ἐλευθερίαν scripsi, legebatur ἐλευθερίαν τ'. Hanc correctionem iam in ed. 2 propositam ignoravit Cobet.

Fr. 10. Athen. IV 158 B: καὶ Κράτης δ' ὁ Θεβαῖος ἔλεγε· μὴ πρὸ κτλ. Eadem Plut. de sanit. tuend. c. 7: ὁ μὲν οὖν Κράτης διὰ τρυφῆν καὶ πολυτέλειαν ολίμενος οὐχ ἦμιστα τὰς στάσεις καὶ τυραννίδας ἐμφυεσθαί ταις πόλεσιν, μετὰ παιδίας παρήγει· μὴ πρὸ κτλ. — V. 2. ἐς, v. εἰς, Plut. αἰε ἐς. Possunt haec etiam ex elegiis petita esse. Quod vero Demetrius de eloc. 170 φακῆς ἐγκώμιον adhibuit, ubi de usu ridiculi dicit: καὶ ἐν ἐπιπλήξει δὲ πρὸς τοὺς τρυφερωτέρους, ὡς ὁ Τηλανούθς Θύλακος καὶ ἡ Κράτητος ποιητικὴ· καὶ φακῆς ἐγκώμιον ἂν ἀναγνώ (vel ἀναγνώφ) τις ἐν τοῖς ἀσώτοις τοιοῦτος δὲ ὡς τὸ πλέον καὶ ὁ κυνικός τρόπος. si notum aliquem libellum, quod verisimile est, intellexit, certe non ad Cratetem referendum est. Possis con-

11.

Κόγχον καὶ κύαμον σύναγε.

12.

*Ταῦτ' ἔχω, ὅσσο' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῷφος ἔμαρσεν.*

iicere tale carmen Hegemonem Thasium scripsisse, cui parodo cognomen Φακῆ fuit, sed fortasse Zenonis Stoici carmen aliquod intelligitur, ex quo Athen. IV 158 B servavit hunc versum: *Εἰς δὲ φακῆν ἔμβαλλε
δυωδέκατον κοριάννου.* Eodemque spectat Timonis anapaestus ibid.:

Καὶ Ζήνωνός γε φακῆν ἔπειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηεν.

ita enim corrigo (aliter constituit haec Meineke animadv. ad Athen. p. 74). Ex versibus, quos Athen. ibid. ex Chrysiippi libro *περὶ τοῦ
καλοῦ* affert, fortasse unus vel alter sive Cratetis sive Zenonis est:

Μηδὲ ποτ' ἔλαιον ἔσθι', ἀκαλήφην ἔχων.

Χειμῶνος ὦρα βολβοφακῆν βαβαὶ βαβαί.

Βολβοφακῆ δ' οἶον ἀμβροσίη ψύχους κρυόεντος.

(de quibus versibus etiam Meineke dixit eodem loco).

Fr. 11. Teles ap. Stob. V 67: *Ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηεν;
κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε, φησὶν ὁ Κράτης, καὶ τὰ τούτοις πρόσφορα.*
A *συνήγαγε*, scripsi *σύναγε*.

Fr. 12. Diog. L. VI 86: *ἔστιν αὐτοῦ καὶ τόδε· Τοῦτ' ἔχω κτλ.*
(ubi cod. Ambr. τὰ δὲ π. κ. ὁ. τ. ἔ. om.) Anth. Pal. VII 336: a m.
sec. *Κράτητος Θηβαίου*, a m. pr. *παρόμοιον σωφροσύνης ἀνάμεστον.* ubi
cod. Pal. v. 2 *τάφος*. Cf. Iriarte p. 100 (ubi *εἰς Κράτητα* inscribitur)
et p. 450 (ubi *Σωκράτης*). Cramer An. Ox. IV 219. Plut. de se ipso
laud. 17: *Πάνν δὲ χαριέντως καὶ ὁ Κράτης πρὸς τὸ Ταῦτ' ἔχω, ὅσο'
ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἔρωτος Τέρπν' ἔπαθον, ἀντέγραψε τὸ
Ταῦτ' . . . ἐδάην.* Compositi sunt versus ad impugnandum Choerilum
Samium, sive quis alius (nam de auctore lis est, Strabo quidem Choerilo
teste utitur, sed istos versus adespotos esse significat XIV 672)
Sardanapalli sepulcro inscriptum titulum satis ille quidem pro arbitrio
versibus exposuit, consensuque suo Assyriorum regis sententiam probavit:

„Ἐὺ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφης, σὸν θυμὸν ἄεξε,

τεροπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.

καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς εἰμι, Νίνον μεγάλης βασιλεύσας.

*κεῖν' ἔχω, ὅσο' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλυνται.“*

*Ἦδε σοφῆ βίottiο παραίνεσις, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
λήσομαι· ἐκτέσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.*

(extremo versu Hecker Anth. II 35 *λησάμεθ'* requirit, sed in addendis ipse dubitat) quos versus ex Chrysippo affert Ath. VII 336 A. (Inprimis nobiles v. 4 et 5, qui saepius non sine lectionis varietate afferuntur, cf. Miller Catal. Bibl. Scorial. 174, Nicet. Choniat. p. 417 ed. Bonn., adde Joh. Malal. p. 19, ubi etiam v. 3 exstat, sed post v. 5.) Choerilo hos versus vindicat Naek Choeril. p. 196, quamquam de postremis duobus non recte iudicans. Ipse Chrysippus ap. Ath. VII 337 A eosdem versus parodia lusit simili, ita ut Choerili vestigia diligentissime legeret:

13.

671

Ἔλκε ποδὸς τεταγῶν διὰ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

14.

672

Στείχεις δὴ φίλε κυρτών
βαίνεις τ' εἰς αἶδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας.

Εὖ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερομένοσ' μύθοισι· φαγόντι τοι οὔτις ὄνησις·
καὶ γὰρ ἐγὼ κακὸς εἰμι φαγῶν ὡς πλείστα καὶ ἡσθεῖς·
ταυτ' ἔχω ὅσσο' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ τούτων
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ἡδέα πάντα λέλειπται.

apparetque Chrysippum simul Cratetis carmine usum esse, quamquam negat hoc Hartung, qui Chrysippi versus a Cratetis versibus non diversos esse censet. Etiam Bücheler Mus. Rhen. XXX 53 seq. hanc parodiam Crateti abiudicat, cuius auctor Chrysippus sit habendus; suspicatur enim interpretem tituli Sardanapallei in suum usum convertisse hemistichium Theocriteum XVI 42 τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, adespoton igitur illud poemation, quod philosophi deriserint, Theocrito esse recentius; at iam Aristoteles usurpavit, cf. Bernays de Aristot. Dial. p. 84 et 160, et Phoenix Colophonius iambographus aemulatus est. Crates autem haud dubie integrum carmen, quod Sardanapalli monumento inscriptum esse ferebatur, inverterat, ac fortasse Cratetis est versus, qui extat ap. Chrysippum π. ἀντιφατικῶν c. 3: εἰ ἀληθῶς τις τῶν ποιητῶν οὕτως ἀπεφαίνετο (nam Cratetem a Chrysippo poetam nuncupari non incredibile est):

Οὗ μοι Σαρδανάπαλλος ἀρέσκει τὴν διάνοιαν.

Crates fortasse etiam illa, quae Choerilus ipse addidit, imitatus est, potuitque dicere:

Ἦδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις ἀνθρώποισιν·
κεκλήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπειρόνα πλοῦτον.

unde possis varietates, quae apud Strabonem XIV 672 et Schol. Arist. Av. 1021 reperiuntur, explicare.

Fr. 13. Diog. L. VI 90: ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου μαστιγωθείς, οἱ δὲ ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ Εὐθύκράτους, καὶ ἐλυόμενος τοῦ ποδὸς ἐπέλεγεν ἀφροντιστῶν· Ἔλκε κτλ. — Cod. Vind. ἔλκε et ἀπὸ β.

Fr. 14. Diog. L. VI 92: Συναισθανόμενος, ὅτι ἀποθνήσκει, ἐπῆδε πρὸς ἑαυτὸν λέγων· Στείχεις κτλ. ἦν γὰρ κυφὸς ὑπὸ χρόνου. — κυρτών Hübner, v. κύρτων, Schneider κυρτών. — V. 2. τ' vett edd. omitunt. — κυφὸς Casaubonus, legebatur κυφὸς ὄρην, Hartung coniecit κυφῶν. Sed vix recte haec in hexametros redigunt, coniecio:

Στείχεις δὴ φίλε κυρτών,
βαίνεις τ' εἰς αἶδαο
κυφᾶύχην διὰ γῆρας.

Idem metrum postea agnovit Meineke (Phil. XII 368), qui scripsit Στείχε δὴ φίλε κυρτών· | Βαίνεις εἰς Αἶδαο | Κυφὸς ὄρην διὰ γῆρας. at tertius versus a legitimo numero recedit.

IAMBOS.

15.

Τίθει μαγείῳ μνᾶς δέκ', ἰατρῷ δραχμῆν,
κόλακι τάλαντα πέντε, συμβούλῳ καπνόν,
πόρῳ τάλαντον, φιλοσόφῳ τριώβολον.

16.

Οὐκ οἶσθα, πῆρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει
θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηθενὸς μέλειν.

17.

Ἔρωτα παύει λιμός, εἰ δὲ μὴ χρόνος·
ἂν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
θεράπευμά σοι τὸ λοιθόν ἠρτήσθω βρόχος.

673

18.

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων μὲν σοφός,
ἅπαντα δ' ἐγραζόμενος ἀσθενέστερα.

Fr. 15. Diog. L. VI 86: ἔστι καὶ ἐφημερὶς ἡ θυλλομένη οὕτως ἔχουσα· Τίθει κτλ. — V. 2. πέντε codd., v. δέκα. — V. 3. πόρῳ, cod. Steph. πόρῳ.

Fr. 16. Teles Stob. XCVII 31: Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, οὐκ οἶσθα, φησί, κτλ. v. 2 etiam Diog. L. VI 86: καὶ ὅτι ἐκ φιλοσοφίας αὐτῷ περιγένοιτο Θέρμων κτλ.

Fr. 17. Anthol. Pal. IX 497: Κράτητος εἰς ἔρωτα (ita A), item cod. Vind. 311. Paroem. II p. 754. Diog. L. VI 86: φέρεται δ' αὐτοῦ κάκεινα Ἔρωτα κτλ. ubi v. 2 et 3 in unum contracti: ἂν δὲ τούτοις μὴ δόνη χρῆσθαι, βρόχος. Suidas v. Κράτης affert V. 1 et deinde εἰ δὲ μὴ βρόχος. Cf. Iulian. Or. VI 198 D, ubi Diogeni et Crateti tribuitur: ἔρωτα λύει λιμός, ἂν δὲ τούτῳ χρῆσθαι μὴ δύνασαι, βρόχος. Respicit Clem. Al. Str. II p. 493: οὗτος ἐν ἄλλοις εὐθυρημόνως γράφει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὀρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν, εἰ δὲ μὴ βρόχον. et Theodoret. XII p. 172 ubi recte κατάπανμα scriptum. — V. 2. ἂν δὲ μηδὲ, cod. Vind. εἰ δὲ μὴ. Pal. μὴ, sed. corr. μηδὲ. — V. 3. θεράπευμά σοι τὸ λοιθόν scripsi, legebatur θεραπεία (Pal. θεραπεία) σοι τὸ λοιπόν, neque debebam θεραπεία scribere, siquidem corruptio ista insolens: nunc facili negotio vitium inveteratum sustuli. Cobet ἴαμα praeoptat, nihil offensus vocabulo τὸ λοιπόν. — ἠρτήσθω, Pal. ἠρτεῖσθω.

Fr. 18. Stob. CXVI 31: Κράτητος· Ὁ γὰρ κτλ. — V. 1. μὲν Voss, Gesn. marg., με Vind., v. οὐ. Meineke Crateti poetae antiquae comediae tribuit, sed huius fabulis non usus est Stobaeus, et conveniunt hi versus inprimis Cynico.

19.

Ὁνειδισάς μοι γῆρας, ὡς κακὸν μέγα,
οὐ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἢ ζημία,
οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

20.

Κράτης Κράτητα χρημάτων ἀποστειρεῖ.

21.

Diog. L. VIII 93: πρὸς Ἀλέξανδρον (Perizon. Κάσσανδρον) πυθόμενον, εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη· καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος ἄλλος αὐτὴν κατασκάψει· ἔχειν δὲ πατρίδα καὶ (om. Cod. Vind.) πενίαν ἀν-674 ἀλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ. Iambici numeri aperta vestigia, sed versus restitui nequeunt. Hartung scripsit: . . . καὶ τί δεῖ μοι; ἦντιν' ἂν | Ἄλλος κατασκάψειεν Ἀλέξανδρος πάλιν; | Ἐχω δὲ πάτραν τὴν ἀνάλωτον τύχῃ | Πενίαν, πολίτης ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ | Ὁν Διογένους.

22.

Οὐχ εἷς πάτρας μοι πύργος, οὐ μία στέγη,

Fr. 19. Stob. CXV 9: Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους (Vind. ἐξ ἄνφα). Apost. XVIII 59 e s. p. n. Scribendum videtur Κράτητος ἢ Ἀντιφάνους, ut Meineke suspicatus est, qui cum ante Crateti comico tribuisset, post Antiphani vindicavit, fortasse recte. — V. 1. γῆρας, Voss. τὸ γῆρας. — V. 2. οὐ Gesner coni., v. φ. — θάνατος, Ἄ θάνατος δ' — Post v. 4 sequitur τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ, quem Grotius separavit, quippe qui sit Sophoclis.

Fr. 20. Simplic. Comm. in Epict. Ench. p. 65: καὶ πενία δέ, εἶποι ἂν ὁ Ἐπίκτητος, οὐδὲν δεινόν· ἐπεὶ καὶ Κράτητι ἂν ἔδοξε τῷ Θεβαίῳ δεινόν, ὃς τῶν ἑαυτοῦ τῇ πόλει παραχωρήσας καὶ εἰπὼν Κράτης κτλ. τότε ἔδοξεν ἐλευθεροῦσθαι, καὶ στέφανον ὡς ἐπὶ ἐλευθερίᾳ περιεβάλλετο, ὅτι τὴν πενίαν ἀντὶ τῆς εὐπορίας ἠλλάξατο. Aliter Suidas v. Κράτης . . . οὗτος καταλιπὼν τὴν οὐσίαν μηλόβοτον, ἀρθεὶς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ εἶπεν·

Ἐλευθεροῦ Κράτητα Θεβαίων Κράτης.

quem versum Gregor. quoque Naz. de virtut. T. II p. 213 ed. Colon. exhibet, atque etiam Isidor. Pelus. ep. II 146: Κρ. Κρ. Θεβαίων ἐλευθεροῦ. Respicit huc Origen. in Matthaeum XV 15 et adv. Cels. II p. 84 ed. Spenc. Adde Apulei. Flor. II 14. Cf. etiam Leutsch Paroem. II 486.

Fr. 22. Diog. L. VI 98: γέγραφε (ad Cratetem enim, non ad Hipparchiam haec referenda) καὶ τραγωδίας ὑψηλότατον ἐχούσας φιλοσοφίας χαρακτηρισῆρα, οἷόν ἐστι κἀκείνα· Οὐχ κτλ. Hartung haec ex Erythraeide (cf. fr. 15) petita esse existimat. — V. 1. μία, cod. Ar. μία μοι.

πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἔτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

Suspisor *Cratetis* esse etiam alia nonnulla, quae apud *Stobaeum Charetis* nomine leguntur, primum XVII 3, cf. *Apostol.* V 26c et *Gregor. Naz. de virt.* T. II 213 ed. Col., qui v. 1 et 2 descripsit:

Γαστροὺς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡγίαν κρατεῖν·
μόνη γὰρ ὢν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,
ἀεὶ δὲ τοῦ δέοντος ἐνδειῖται πλέον.
ὅστις δὲ γαστροὺς μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,
οὗτος τὰ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακά.

porro XXXIII 4 (*Maxim. Conf.* II 597. *Apostol.* V 53a):

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν·
ὃ καὶ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν φέρει,
ἢ γλώσσα σιγὴν καιρίαν κεκτημένη.

denique XXXVIII 3:

Μὴ φθόνει τοῖς εὐτυχοῦσιν, μὴ δοκῆς εἶναι κακός.

Illud vero epigramma in *Anth. Pal.* IX 359, cui respondet *Metrodori* epigramma in *Anth. Pal.* IX 360 (cf. *Cram. An. Par.* IV 366) *Planudes* quidem tribuit *Crateti*, sed cod. *Pal.* Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ. legitur etiam apud *Stob. Flor.* XCVIII 57, ubi item olim *Crateti* tribuebatur, sed *A Trinc.* Ποσειδίππου. — Fortasse aliquis existimet *Cratetis* esse versus, qui leguntur apud *Stob. Flor.* XCVI 13 Κράτωνος (*Maxim. Conf.* II 571 *Κράτωνος*).

Οὐκ ἔστι πένιας οὐδὲν ἀθλιώτερον
ἐν τῷ βίῳ σύμπτωμα· καὶ γὰρ ἂν φύσει
σπουδαῖος ᾗς, πένης δέ, καταγέλως ἔση.

sed videtur legendum *Κρίτωνος*, qui novae comoediae fuit poeta.

Non omnia haec *Crates* litteris mandavisse videtur, sed in-675 sunt dicteria subito fusa, nec tamen satis certo ubique haec duo genera discernere licet. Reperiuntur alia apophthegmata *Cratetis* (collecta ab *Orellio Op. Sent.* I 132 seqq.), ex quibus quod est ap. *Stob.* XIV 16: Κράτης τοὺς κόλακας φησι συγκατανευσιφάγους fort. ad *elegias* pertinet. *Cratetis* dicterium extat praeterea ap. *Diog.* VI 93: καὶ θυγατέρα ἐξέδωκε κείνοις (μαθηταῖς

αὐτοῦ) ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ δούς τριάκονθ' ἡμέρας, si αὐτὸς germana est lectio; sin ὁ αὐτὸς praeferas, Menandri erit, qui dixerit: καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε δὴ κείνος ἐπὶ πείρᾳ δούς τριάκονθ' ἡμέρας. — Quod Plutarch. de Pyth. orac. 14 adhibet: ἐκεῖ βλέψον ἄνω, καὶ τὴν χρυσὴν ἐν τοῖς στρατηγοῖς καὶ βασιλεῦσι θέασαι Μνησαρέτην, ἣν Κράτης εἶπε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνακείσθαι τροπαῖον, inter dicteria referendum, ut ipse Plutarchus significat: περὶ Φρύνης τοῦτο ἦν εἰρημένον τῷ Κράτητι. — Denique Marcus Anton. VI 13: Δεινὸς γὰρ ὁ τῦφος παραλογιστής, καὶ ὅτε δοκεῖς μάλιστα περὶ τὰ σπουδαῖα καταγίνεσθαι, τότε μάλιστα καταγοητεύει: ὅρα γοῦν ὁ Κράτης τί περὶ αὐτοῦ τοῦ Ξενοκράτους λέγει· sed quid dixerit, prorsus latet.

THEOCRITUS CHIUS.

Ἐρμίου εὐνούχου τε καὶ Εὐβούλου τόδε δούλου
 μνημα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης·
 ὅς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρός φύσιν εἴλετο ναίειν
 ἀντ' Ἀκαδημίας Βορβόρου ἐν προχοαῖς.

Theocritus. Euseb. Praep. Ev. XV 793: Θεόκριτος γοῦν ὁ Χίος ἐποίησεν ἐπίγραμμα τοιοῦτον Ἐρμ. κτλ. eadem Apostol. VI 38 a, v. 1 et 2 etiam Diog. L. V 11, ubi legitur: Ἐρμείον εὐνούχου ἢ δ' Εὐβούλου ἅμα δούλου σῆμα κ. κ. τεῦξεν Ἀρ. — V. 1. Ἐρμίου Meineke, v. Ἐρμείον, sed CDFG Ἐρμοῦ. atque Ἐρμίας, non Ἐρμείας vocatur Atarnites in titulo, quem Boeckh edidit in Act. Ac. Berol. 1853. — τε καὶ, CDFG δὲ καὶ, Diog. ἢ δ', quod praefert Boeckh, idem deinde ex Diog. ἅμα, non τόδε, sed hoc potuit Theocritus scribere, quamvis finxerit epitaphium. — V. 2. τεῦξεν Diog., θῆκεν Eus. Ap. — V. 3 inde ab εἴλετο et v. 4 affert Plut. de exil. c. 10 addens ἔστι γὰρ ποταμὸς περὶ Πέλλην, ὃν Μακεδόνες Βόρβορον καλοῦσι. — V. 4. ἀντ', I et E supra ἀντίον. — Ἀκαδημίας, DFG Ἀκαδημίας ut Plut. — Aristotelem monumentum Hermiac condidisse arguit etiam oratio, quae, quamvis Aristotelis nomen ementita sit, tamen hac de re fide haud indigna videtur, vid. Athen. XV 697 A: ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησὶν: οὐ γὰρ ἂν ποτε Ἐρμεία θύειν ὡς ἀθανάτω προαιρούμενος ὡς θνητῶ μνημα κατεσκεύαζον, καὶ ἀθανατίζειν τὴν φύσιν βουλόμενος ἐπιταφίους ἀν τιμαῖς ἐκόσμησα.

L.

MENANDER.

1.

Χαίρε, Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

2.

Re fruerē ut natus mortalis: dilige sed rem,
Tanquam immortalis: sors est in utroque verenda.

Hippias sophistae epigramma vel epigrammata (ἐλεγεία) Mes-677 saniorum donario, quod Olympiae dedicaverunt, subscripta, memorat Pausan. V 25, 4, sed nihil ultra addidit. — Poteram alios praeterea in numerum *Elegiographorum* referre, sed iudicium plerumque anceps. Sic fortasse fuit *Elegiographus Theodorus*, quem Cephisodorus memorat ap. Athen. III 122 B: Κεφισόδωρος γοῦν ὁ Ἰσοκράτους τοῦ ρήτορος μαθητῆς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην λέγει, ὅτι εὗροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἐν ἧ' δύο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ

Menander. Fr. 1. Anth. Pal. VII 72: Α· εἰς ἐπίκουρον καὶ θεμιστοκλέα μενάνδρου, corr. in rasura κομικοῦ. — V. 1. ὑμῶν, malim ἡμῶν. — V. 2. ῥύσαθ', ὁ δ' Plan., ῥύσατ' ὅδ' Pal.

Fr. 2. Extat apud Ausonium Epigr. CXLV: ex *Menandro*, re fruerē etc. Simillimum Luciani epigr. in Anth. Pal. X 26: ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε, ὡς δὲ βιωσόμενος φεῖδεο τῶν κτεάνων· ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας φεῖδοι καὶ δαπάνη μέτρον ἐφηρμόσατο. — Sed quod ibid. ap. Auson. legitur CXLI: *De ingratis ex Menandro*, trimetris quinque constans, non recepi, cum ex comoedia aliqua petitum videatur, quamquam fortasse etiam hoc epigramma ex comoediae versiculis expressum.

. . . Θεοδώρω δὲ τὸ κελεύειν μὲν πλέον ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον.
ut dixerit:

Βούλεο δὲ πλεῖον μὲν ἔχειν, αἶνει δὲ τὸ ἴσον.*)

Theodori hoc praeceptum Isocr. ad Demonic. 38 ascivit: παρασκεύαζεσαν τὸν πλεονεκτεῖν μὲν δύνασθαι, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχων, ἵνα δοκῆς ὀρέγεσθαι τῆς δικαιοσύνης μὴ δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ δι' ἐπιείκειαν. Nam Isocrates ut 51 τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἄλλων σοφιστῶν lectionem commendat, ita ipse in paraeneticis eorum copiis usus est. Aristoteles videtur ut alia, ita etiam istud Isocrateum praeceptum tanquam inhonestum (in *δητορικῶ* ἢ *Γρούλλω* opinor) castigavisse: Cephisodorus, ut magistrum pro viribus defenderet, idem iam antea Theodorum suasisse docuit. Hinc satis superque intelligitur, quam temere et veteres et nostri critici Isocrati ab iudicaverint praecepta ad Demonicum, quae Isocratis discipulus et Aristoteles agnoverunt. Theodorus iste utrum sophista non ignobilis fuerit, de quo vid. Plato Phaedr. 351 A, an alius, in tanta praesertim nominis frequentia, in medio relinquo. — Alius *Theodorus* epigrammata scripsisse dicitur a Diog. Laert. II 104, diversus haud dubie a Colophonio poeta, de quo vid. Ath. XIV 618 E: ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἐώραις τις ἐπ' Ἡριγόνῃ, ἦν καὶ ἀλλήτιν λέγουσιν ὠδήν· Ἀριστοτέλης γοῦν ἐν τῇ Κολοφωνίῳ πολιτεία φησὶν· Ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ. λέγεται δὲ γενέσθαι τρυφῶν τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστι· ἔτι γὰρ καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἄδουσιν αὐτοῦ μέλη περὶ τὰς ἐώρας.

Epigrammata scoptica fortasse composuit *Euclides*, iambographus ut videtur, quem inter *antiquos* refert Aristot. Poet. c. 22: ὥστε οὐκ ὀρθῶς ψέγουσιν οἱ ἐπιτιμῶντες τῶ τοιοῦτῳ τρόπῳ τῆς διαλέκτου καὶ διακωμωδοῦντες τὸν ποιητὴν, οἷον *Εὐκλείδης* ὁ ἀρχαῖος, ὡς ῥάδιον ποιεῖν, εἴ τις δώσει ἐκτείνειν ἐφ' ὅποσον βούλεται, *λαμποποιήσας* ἐν αὐτῇ τῇ λέξει·

ἠτίχασιν εἶδον *Μαραθῶνάδε* βαδίζοντα.

(Bc ἦτ . . . χάριν, Ac ἦτει χάριν, Na εἴ τι χάριν, deinde ἴδον AcBc) καί·

*) Antea Ἄλλ' ἔθελε scripsi, sed oportebat ἀλλὰ θέλε scribi, nam fere praeoptant breviorē formam θέλε, etiam qui alias trisyllabo verbo ἐθέλειν utuntur. Apud Homerum II. A 277 non recte Aristarchus ἀλλὰ σὺ Πηλεΐδῃ θέλε scripsit numeri lege adversante, nam incisio legitima ita obscuratur. II. E 441 ἴσ' ἔθελε malim scribere ἴσα θέλε. cf. etiam Bekker Hom. Bl. I 152 seq.

οὐκ ἂν γεράμενος τὸν ἐκείνου ἐλλέβορον.

(ἂν γ' ἐράμενος NaBc, τῶν Bc, ἐλέβορον Na).*) Antiquus ille Euclides et a scurra, quem Athen. VI 242 commemorat, diversus et ab eo Euclide, quem Pollux III 82: Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐκλείδης ὁμόδουλον λέγουσιν et VI 161: καὶ ἡμίκακον δὲ Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς adhibet, qui quidem haud dubie *Socraticum* intellexit.

• Porro extant epigrammata, quae sane antiquorum nomina prae se ferunt, sed saepe valde dubium, quae fides inscriptioni sit habenda. Quare non recepi *Agidis* epigr. in Anth. P. VI 152:

Καὶ στάλικας καὶ πτηνὰ λαγωβόλα σοὶ τάδε Μείδων,
Φοῖβε, σὺν ἱξενταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις,
ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν· ἦν δέ τι μείζον 678
δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

nam auctorem huius epigrammatis esse *Agin* Argivum, Alexandri magni aequalem, quem Curtius *pessimum carminum post Choerilum conditorem* vocat, nimis incertum. Nec *Democriti* epigr. Anth. Plan. 180 recipiendum fuit, cum sit a philosopho prorsus alienum, et haud dubie referendum ad epigrammatographum, quem Diog. L. IX 49 memorat. Ἑγέμονος quod inscribitur epigramma Anth. VII 436, Ἑγήμονος parodi esse demonstrari nequit. *Xenocratis* quod extat epigramma Anth. Plan. 186, cuius sit prorsus incertum.

Αισχίνου ῥήτορος epigramma extat Anth. VI 330 (etiam cod. Par. *Αισχίνου ῥήτορος εἰς Ἀσκληπίου χαριστήριον*):

Θνητῶν μὲν τέχναις ἀπορούμενος, εἰς δὲ τὸ θεῖον
ἐλπίδα πᾶσαν ἔχων, προλιπὼν εὐπαιδας Ἀθήνας,
ἰαθὴν ἐλθὼν, Ἀσκληπίε, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,
ἔλκος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μῆσιν.

*) V. 1. Ἡδύχαριν potius quam Ἡδυχάρην scribendum, ut hic quoque numeri lex neglecta sit. — V. 2 possis suspicari:

Οὐκ ἂν γ' ἐράμενος τῶν ἐκεῖ ἐλλεβόρων.

sed fortasse ille lusit:

Οὐκ ἂν ἀειράμενος τῶν ἐκείνου ἐλεβόρων.

Aliorum tentamina qui cognoscere velit, adeat *Susemihlum*.

ab oratore omnino alienum, quamquam is carmina amatoria composuit (vid. or. in Timarch. 136), sed fortasse profectum est ab Aeschine rhetore Milesio, Pompeii aequali (vid. Strabo XIV 636), vel Mitylenaeo (vid. Diog. L. II 64). — *Aeschini* oratori vindicare studuit Goettling epigr. Anth. IX 288. *GEMINOY* (ita cod. cod. Pal. a m. sec., quem *ΓΑΙΜΙΝΟΥ* exhibere non recte dicit Goettling, unde *Αίσχινον* coniecit):

Οὔτος ὁ Κεκροπιδῆσι βαρὺς λίθος Ἄρει κείμαι,
 ξεῖνε, Φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης,
 ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγγιάλου Σαλαμίνοσ
 ἔργα, Μακηδονίης ἔγχεσι κεκλιμένα.
 ὄμνυε νῦν νέκυσ, Δημόσθενες· αὐτὰρ ἔγωγε
 καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρὺς.

Sed novicium esse epigramma manifestum.

Doricus, cuius versus servavit Athen. X 412 F, cuius saeculi fuerit, incompertum, sed epigramma haud dubie demonstrativum itaque segregandum:

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βροῖθος,
 τετραετῇ δαμάλην ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
 ὄμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον ὡς νέον ἄρνα
 ἤνεγκεν δι' ὄλης κοῦφα πανηγύρεωσ·
 καὶ θάμβος μὲν, ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
 πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, Θυηπολλῶν·
 ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
 κόψασ, πάντα κατ' ὧν μῶνος ἐδαίσατό νιν.

Philiadi Megarensi adscribitur epigramma cuius particulam servavit Steph. B. v. *Θέσπεια* (Eustath. 266, 13):

Ἄνδρες θ' οἳ ποί' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἐλικῶνος, 679
 λήματι τῶν ἀνχέϊ Θεσπιάσ εὐρύχορος.

(cf. Thudichum Mus. Rh. XII 301.) Antiquum sane carmen, de quo dicam in prolegomenis ad Simonidis epigrammata, sed quo iure *Philiadi* tribuatur, incertum. — *Sostratus*, quem memorat Eustath. Od. 1665, 48: Σώστρατος δὲ ἐν Τειρεσίᾳ, ποίημα δὲ ἐστὶν ἐλεγειακόν, φησὶ τὸν Τειρεσίαν θήλειαν τὴν ἀρχὴν γεννηθῆναι καὶ ἐτραφῆναι ὑπὸ Χαρκιλοῦσ, novicius poeta videtur. — *Agamestor* Pharsalius, cuius Ἐπιθαλάμιον τῶν Θετίδος γάμων Tzetz. Exeg. II. 106 et ad Lycophr. 178 adhibet, hos versus proferens:

Παιδινῷ δ' οὖνομα θῆκε Πυρρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
 Πηλεὺς κίκλησκεν χεῖλεος εἵνεκά μιν
 κείμενον εἰνὶ κόνει, σποδιῇ ἐνὶ πῦρ ἀπάμερσε
 χεῖλεος αἰθόμενον (sed. ad. l. αἰθόμενον) ἀπροφάτως
 ἑτέρου.

ubi Hecker scripsit σποδιῇ τ' ἐνὶ et αἰθόμενον, contra Hermann
 νηλεὺς εἵνεκά μιν κείμενον ἔσχατιῇ σποδιῇ ἐνὶ . . . ἀπροφάτως
 ἑτέρου χεῖλεος αἰθόμενον) haud dubie recens admodum poeta
 fuit. — *Apollodorum* arithmeticum, cuius epigramma in Pytha-
 goram adscripsit Athen. X 418, Alexandri magni saeculo inferio-
 rem esse certum est.

Illud denique monendum est, epigrammatum non semper eum
 esse auctorem, qui dici videtur; quemadmodum quod est apud
 Aelianum H. Anim. XI 40: τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ
 Κύπριος ἔσχεν, καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ καὶ ἐπέγραψε.

Σῆς ἔνεκεν Αἰητοῦς τοξικέτα κοῦρ' ἐπινοίας
 τῆνδ' ἔλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

neque enim inde sequitur Nicocreontem epigrammatis auctorem
 esse. At fieri potest, ut epigrammata in monumentis inscripta
 ab ipsis, qui illa monumenta dedicaverant vel in quorum hono-
 rem posita erant, sint confecta, velut ipsius *Thrasymachi* fortasse
 est epigramma, quod Athen. X 454 F:

Τοῦνομα θῆτα, ρῶ, ἄλφα, σάν, ὕ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οὖ, σάν.
 πατρὶς Χαλκηδῶν· ἧ δὲ τέχνη σοφίη.

tumulo illius inscriptum fuisse testatur. — Item ipse *Charmis*,
 Hippiæ amator, poterit auctor epigrammatis haberi, quod Athen. 680
 XIII 609 D affert:

Ποικιλομήχαν' Ἔρωσ, σοὶ τόνδ' ἰδρύσατο βωμόν
 Χάρμος ἐπὶ σικεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

sed si Hecker ibi recte restituit σοὶ τόνδ' ἰδρύσατο πρῶτος col-
 lato Pausan. I 30, 1, epigramma postero tempore fuit in ara in-
 scriptum.*) — Fortasse etiam *Pisistratus* minor, Hippiæ filius,
 non alienus a poesi fuit, ut huic tribuere possis epigramma ap.
 Thucyd. VI 54:

*) Equidem existimo apud Athenaeum germanam epigrammatis
 speciem servatam esse: postero tempore, cum ara renovaretur, repeti-
 tum est carmen, sed πρῶτος in locum vocis βωμόν substitutum.

Μνημα τὸδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος, Ἰππίου υἱός,
θῆμεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.*)

Sed consulto haec ut omnia omnino epigrammata adespota praetermissi.

*) Epigramma hoc Apollinis arae ἐν Πυθίῳ inscriptum nuper fere integrum e tenebris in lucem prolatum, vid. Ἀθήναιον VI 149. Thucydides cum Pisistrati titulum in ara duodecim deorum inscriptum non iam exstare dixisset, auctor est hoc epigramma quamvis litteris prope evanidis (ἀμυδροῖς γράμμασι) Pisistrati memoriam testari: at litterae tituli nuper reperti incolumes sunt et labis immunes, nisi quod media pars (ΤΡΑΤΟΣΗΠΠΙΟ) periit, eaque est elementorum elegantia, quae a Pisistrati huius saeculi omnino abhorreere videatur. Igitur non ipsum illud monumentum, quod Thucydides oculis usurpavit, recuperavimus, sed Athenienses verisimile est non ita multo postquam Thucydides obiit aram titulumque denuo instauravisse, ita ut quantum licitum vetustam scripturam servarent, velut litterae + et ⊕ antiquam speciem retinent.

IAMBOGRAPHI.

ARCHILOCHUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1. [52.]*)

Εἰμι δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνναλίῳ ἀνακτος,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

2. [56.]

684

Ἐν δορὶ μὲν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἴσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

3. [50.]

Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσειται οὐδὲ θαμνῆται
σφενδόνας, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγη

Archilochus. Fr. 1. Athen. XIV 627 C: Ἀρχίλοχος γοῦν ἀγαθὸς ὢν ποιητῆς πρῶτον ἐκανθήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγῶνων, δεύτερον δ' ἐμνησθῆ τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· Εἰμι δ' ἐγὼ θεράπων κτλ. unde Eust. 1320, 2. Suac orationi haec accommodavit Plut. vit. Phoc. c. 7, quem sequitur Themist. Or. XV p. 185: ἀμφοτέρων, θερ. — V. 1. μὲν om. Them. — ἀνακτος Ath., θεοῖο Plut. (C ἐνναλίῳις θεοῖς) Them. — V. 2. Μουσέων, Them. Athen. epit. Eust. Μουσάων. — ἐρατὸν, Plut. ἐρατῶν (C ἐρετῶν, FaV ἐρατῶν). — ἐπιστάμενος, ap. Ath. B ἐπιστάμενον. Imitatur Romanus homo Anth. P. IX 389: εἰμι μὲν εὐθώρητος Ἐνναλίον πολεμιστῆς, εἰμι δὲ καὶ θεράπων Ἐλικωνίου Ἀπόλλωνος, αὐτοῖς (hoc vitium contraxisse videtur) ἐν πρώτοισι λελεγμένος ἀσπιδιώταις. Parodia lusit Theod. Prodr. in Excerpt. Bibl. Paris. VI 528: ἀμφοτέρων θεράπων μὲν πραγματικοῖο θεοῖο καὶ Μουσάων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

Fr. 2. Athen. I 30 F: Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει (Eust. Od. 1633, 48)· ὃς καὶ πού φησιν· Ἐν κτλ. Adde Synes. Epist. CXXIX: ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ, ἐν δορὶ . . . κεκλιμένος, οὐκ οἶδα εἰ μᾶλλον Ἀρχιλόχῳ εἰπεῖν ταῦτα προσήκοντα ἦν, unde Suidas v. ὑπνομαχῶ et ex parte v. Ἴσμαρικός οἶνος. — V. 1. μᾶζα Syn., μάζα Ath. — μεμαγμένη, B μεμιγμένη. — δ' om. Syn. — V. 2. Ἴσμαρικός, B Ἴσμαρινός.

Fr. 3. Plut. vit. Thes. c. 5: Οἱ δὲ Ἄβαντες ἐκείραντο πρῶτοι τὸν

*) Numeri adiecti sunt editionis Liebelianae.

ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσειται ἔργον·
ταύτης γὰρ κείνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
ἢ δεσπότηι Εὐβοίης δουρικλυτοί.

4. [49.]

Ἄλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηός
φοίτα καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῆδε δυνησόμεθα.

5. [144.]

Διῆξ σωλῆνος ἐς ἄγγος.

6. [51.]

Ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἦν παρὰ θάμνω
ἔντος ἀμάμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπίς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαυτίς κτήσομαι οὐ κακίω.

685

τρόπον τοῦτον, οὐχ ὑπ' Ἀράβων διδαχθέντες, ὡς ἔνιοι νομίζουσιν, οὐδὲ Μυσοῦς ζηλώσαντες, ἀλλ' ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχιμαχοὶ καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηότες, ὡς μαρτυρεῖται καὶ Ἀρχιλόχος ἐν τούτοις· Οὐ τοι κτλ. — V. 1. ἐπὶ, Schneidewin ἔτι. — τανύσσειται, ἰα τανύσεται. — θαμειαί, vulgo θαμειαί, quemadmodum Aristarcho et Ascalonitae placuit, sed iure Pamphilus tenorem θαμειαί praeoptavit, vid. sch. II. A 52. — V. 3. ἔσσειται, ἰα ἔσεται. — V. 4. κείνοι, Ὁ ἐκείνοι. — δαίμονες Babx, vulgo δαήμονες. — V. 5. Εὐβοίης Schneidewin, vulgo Εὐβοίας.

Fr. 4. Athen. XI 483 D: Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ κώθωνος) καὶ Ἀρχιλόχος ἐν ἐλεγείοις ὡς ποτηρίον οὕτως· Ἄλλ' ἄγε κτλ. — V. 1. Ἄλλ' ἄγε VL, ἀλλά τε ABP. — V. 4. ἐν VL, μὲν ABP. — φυλακῇ τῆδε PVL, φυλακῆς τῆδε B.

Fr. 5. Et. M. 324, 14: ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὐρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· διῆξ (cod. Flor. διῆκ) σωλήνος. Redintegavit Schneidewin ope Schol. Hom. II. I 7: μετὰ γοῦν τῆς διὰ οὐσα ἡ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ· διῆξ σωλῆνος εἰς ἄγγος. Scripsi ἐς ἄγγος.

Fr. 6. Plut. Lacon. inst. 34: Ἀρχιλόχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαιμονίᾳ γενόμενον αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα, ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὄπλα, ἢ ἀποθανεῖν· Ἀσπίδι . . . ἐθέλων· ἀσπίς ἐκείνη . . . κακίω. Et v. 1. 2 affert Strabo X p. 457 ubi ἀσπίδι . . . ἀνείλετο (vel ἀνείλατο, ἀφείλατο, ἀγείλετο) τὴν παρὰ θάμνω (tres codd. θάμνον) et XII 549, ubi ἀσπίδα . . . ἀνείλετο (sic Epit., om. codd.) τὴν περὶ θάμνον. Auctor vit. Arati p. 521 Westerm. et Aristoph. Pac. v. 1298 ubi dicit schol.: Ἀρχιλόχον ἐστὶ τὸ δίστιχον. . . . Οὗτος ὁ Ἀρχιλόχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαίων μάχῃ (ἔστι δὲ ἔθνος Θράκης), καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε, δόψας ἑαυτοῦ τὰ ὄπλα· αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει. — V. 1. M. Schmidt coniecit ἀσπίδα μὲν Σαίων τις ἀγυλάτω. — V. 2. ἔντος Brunck, vulgo ἐντός. — V. 3. αὐτός

7. [58.]

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενοι.

8.

Αἰσιμίδη, δειλοῦ μὲν ἐπίρρησιν μελεδαίνων,
οὐδεις ἂν μάλα πόλλ' ἱμερόεντα πάθοι.

ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΑ.

9. [48.]

Κήδεα μὲν στονόμενία, Περίκλεες, οὐδέ τις ἀστῶν
μεμφόμενος θαλίης τέρψεται οὐδὲ πόλις·
τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνης ἔχομεν

686

δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος, quod omisit Plut., suppeditavit Sextus Emp. Hypot. III p. 182 (172 Bekk.): Ἀρχιλόχος δέ, ὥσπερ σεμννόμενος ἡμῖν ἐπὶ τῷ τῆν ἀσπίδα ῥίψας φυγεῖν, ἐν τοῖς ποιήμασι περὶ ἑαυτοῦ φησὶν· Ἀσπίδι . . . ἐθέλων· αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. Sed videtur iam antiquitus alia lectio fuisse, quod significat Aristophanes: Ἀσπίδι . . . ἐθέλων. TP. Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαντοῦ πατέρ' ἄδεις; ΠΑΙ. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. TP. κατήσχυνάς γε τοιῶν. neque hoc memoriae erroris tribuendum esse docet Olympiod. in Platon. Gorg. (Lahn Archiv XIV 284): φροντίσωμεν οὖν τοῦ σωθῆναι τὴν ψυχὴν, εἰδοτες ὡς τὰ χρήματα καὶ τὸ σῶμα οὐδὲν συμβάλλονται. ποιήσωμεν οὖν ὃ εἶπεν ἐκεῖνος· Αὐτὸν μὲν μεσάωσα τί μοι μέλει ἀσπίς ἐκείνη ἔρρέτω. et Schol. Aristot. T. IV 8 B (Cramer An. Par. IV 412, 31): οὕτω τρωθεῖς τις ἐν πολέμῳ ὑπὲρ φίλον ἔφη· αὐτὸν μ' ἐξεσάωσα· τί μοι μέλει ἀσπίς ἐκείνη; ἔρρέτω· αὐτὸν μὲν τὴν ἰδίαν ψυχὴν εἰπών, ἀσπίδα δὲ τὸ ἴδιον σῶμα καλέσας. Legerunt igitur alii ψυχὴν δ' (vel αὐτὸν δ') ἐξεσάωσα. τί μοι μέλει ἀσπίς ἐκείνη; sive sic distinguere malis: τί μοι μέλει; ἀσπίς ἐκείνη ἔρρέτω. — Respiciunt Philostr. vit. Apoll. II 7. Aelian. V. H. X 13. Eustath. ad Dionys. v. 533. — V. 4. ἐξᾶντις Schaefer, vulgo ἐξαῦθις.

Fr. 7. Schol. Soph. El. 95: Ξείνια γὰρ Ἄρεως τραύματα καὶ (om. L) φόνοι· Καὶ Ἀρχιλόχος· Ξείνια κτλ. Eadem Suidas v. ξείνια et ἐξέτισεν. — Ξείνια δυσμενέσιν Suidas posteriore loco (BE δυσμενέεσσιν), vulgo ξείνια δυσμενέεσσιν. — χαριζόμενοι, Suid. χαριζόμενος. Minus placet haec sic constituere . . . ξείνια δυσμενέεσσιν λυγρὰ χαριζόμενοι . . .

Fr. 8. Orio 55, 22: Ἐπίρρησις ὁ νόγος καὶ ἡ κακηγορία, ἔνθεν λοιπὸν καὶ ἐπίρρητος. Ἀρχιλόχος ἐν ἐλεγείοις· Αἰσιμίδη (cod. Αἰσιμίδη) δηλοῦμεν ἐπίρρησι μελ. κτλ. In Et. M. 363, 44 ἐπίρρησις cod. Flor. addit Ἀρχιλόχος ἐλεγείοις. — V. 1. δειλοῦ μὲν scripsi ut etiam Schneidewin, δηλήμον' Kuhnken, δήμον μὲν Elmsley.

Fr. 9. Stob. Flor. CXXIV 30 (A om. locum): Ἀρχιλόχου. — V. 1. οὐδὲ Meineke et Hartung, vulgo οὔτε. — ἀστῶν, Grotius ἀντῶν. — V. 2. μεμφόμενος, fort. νωσάμενος, Meineke ἀχνύμενος. — οὐδὲ

5 πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
 ᾧ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν
 φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τάδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
 ἐτρόπεθ', αἱματόεν δ' ἔλκος ἀναστένομεν,
 ἐξαῦτις δ' ἐτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
 10 τλήτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

10. [85.]

Κρύπτωμεν δ' ἀνηρά Ποσειδάωνος ἀνακτος
 δῶρα.

11. [55.]

Πολλὰ δ' εὐπλοκάμον πολιῆς ἀλὸς ἐν πελάγεσσι
 θεσάμενοι γλυκερὸν νόστον

687

πόλις, Scaliger οὔτε πότις. — V. 4. ἐκλυσεν, οἰδαλέους B, vulgo ἐκλα-
 σεν ὀδαλέους, Vind. Voss. Ars. Gesn. margo ἐκλανσεν οἰδαλέους. — δ'
 ἄμφ' ὀδύνης ἔχομεν Gaisford, B δ' ἴσχομεν ἄμφ' ὀδύνη, Arsen. Voss.
 Vind. δ' ἄμφ' ὀδύνη ἴσχομεν, Trinc. δ' ἄ. ὀδυνήσισχομεν. — V. 6. ἐπὶ
 κρατερὴν, Ars. ἄμφι κρατέην. — V. 7. δ', Trinc. Vind. τ'. — τάδε
 cum Liebelio scripsi, legebatur τόδε. — V. 9. ἐτέρους B, vulgo ἐτάρους,
 Vind. Ars. ἐταίρους. Respicit Philostr. Vit. Apoll. VII 26: ἀλλ' . . .
 ἐνθυμηθέντας τὸν Ἀρχιλόχον τοῦ Παρίου λόγον, ὃς τὴν ἐπὶ τοῖς λυπη-
 ροῖς κατερείαν τλημοσύνην καλῶν, θεῶν αὐτὴν φησιν εὖρημα οὔσαν κτλ.
 — Inerat in hoc carmine haud dubie ipsius naufragii, quo sororis
 maritus periit, descriptio, vid. Longin. de Sublim. c. 10, qui postquam
 descriptionem tempestatis et naufragii apud Homerum comparavit cum
 Arati imitatione multumque Homericum illud τυτθὸν γὰρ ὑπὲν θανά-
 τοιο φέρονται Arateo ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον Ἄιδ' ἐρύκει praestare docuit,
 pergit: οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχιλόχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπὶ τῇ προσ-
 αγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης· ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν, φησὶν· ἀλλὰ τὰς ἐξοχὰς,
 ὡς εἶποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν φλοιῶδες
 ἢ ἄσμενον ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσον.

Fr. 10. Schol. Aesch. Prom. v. 616: δωρεὰ ἐπὶ συμφορᾶς καὶ Ἀρχί-
 λοχος· Κρύπτωμεν (R κρυπτῶμεν) ἀνηρὰ Ποσειδῶνα (R Ποσειδῶνος)
 ἄ. δ., Mon. A κρυπτῶμεν ἀναρὰ Ποσειδῶνος, Mon. B κρύπτομαι ἀνηρὰ
 Ποσειδῶν ἀνακτα, Bav. κρυπτῶμεν ἀνίδρα, Vit. κρύπτομεν ἀνιαρὰ Πο-
 σειδῶνος. Emendaverunt Liebel et Schneidewin, contra Hermann conii.
 κρυπτομένοις ἀνηρὰ Ποσειδάωνος ἄ. δ.

Fr. 11. Schol. Ap. Rh. I 824: Θεσάμενοι, ἐξ αἰτήσεως ἀναλα-
 βόντες, αἰτήσαντες· θέσθαι (θέσσασθαι) γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῖσαι.
 Καὶ Ἀρχιλόχος (P et cod. Vind. n. 81 Αντίλοχος) Πολλὰ δ' κτλ. —
 V. 1. εὐπλοκάμον, Thiersch εὐπλοῖμοις, ego olim conieci πολλά δ'
 εὐπλοκάμον (vel potius πολλά παρ' εὐπλόκον) Εὐπλοίης. De Euploea
 vid. Welcker Monum. Ant. III 248, ubi memoriae errore meam emen-
 dationem Schneidewino tribuit. Sed praestat fort. Παλλάδ' εὐπλό-
 καμον, quod etiam Hecker coniecit, qui praeterea θεσάμενος requi-
 rit, haec de Ulixee interpretatus, sed in add. Anth. II hoc retractavit.
 — V. 2. γλυκερὸν, Vind. γλυκερῶν.

12. [54.]

Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλα
Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφοπονήθη.

13. [53.]

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

* 14.

Γλαῦκ', ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος, ἔσκε μάχεται.

15. [81.]

Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς μελέτη τε βροτεῖη.

* 16.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

Fr. 12. Plut. de aud. poet. c. 6: ὅταν δὲ (Ἀρχίλοχος) τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίζοντα ταφῆς λέγει (Θρηνηῶν) μετριώτερον ἢ τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν. Εἰ κείνου κτλ., τὸ πῦρ οὕτως, οὐ τὸν θεὸν προσηγόρευσε. — V. 1. μέλα, Dübner μέλη.

Fr. 13. Plut. de aud. poet. c. 12: Πάλιν ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἶνω δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μαχεσθαι διανοούμενος· αἰτίαν μὲντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν. Οὔτε κτλ. Eadem Tzetz. ap. Matrangan An. 216, qui om. v. 1 γὰρ, deinde exhibet οὔτε τι κάκιον et v. 2 θάλειαν.

Fr. 14. Aristot. Eth. Eudem. VII 2: Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέχρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαῦκ', ἐπίκουρος κτλ. Proverbium dicit philosophus, sed ex Archilochi elegiis petitum esse verum fidem facit Glauci nomen, vid. fr. 56 et 59. Ipse autem Archilochus in se expertus, quae mercennarii militis esset fortuna, vid. fr. 24. — τόσσον scripsi, legebatur τὸν σόν.

Fr. 15. Maxim. Planud. Walz. Rhett. V 441: καὶ ὁ ἐν Μιλήτῳ θεὸς (vid. Pseudophocyl. 162). . . καὶ πάλιν· Πάντα κτλ. (θνητοῖς unus cod., reliqui βροτοῖς, unde Emperius βροτέος commendavit, ed. Ald. δὲ βροτοῖς, et deinde δὲ βροτεῖη) ut hunc quoque verum aliquis coniciat olim in Pseudophocylideis lectum esse. Archilochus tribuit Io. Sicel. ib. VI 96: Πάντα γὰρ πόνος τεύχει θνητοῖς κατ' Ἀρχίλοχον μελέτη τ' ἀρίστη. Fort. scrib.: μελέτη δέ τ' ἄριστον. Apparet Archilochi nomen parum locuplete testimonio niti.

Fr. 16. Stob. Ecl. Phys. T. I p. 194 sine poetae nomine, sed Archilochus recte vindicavit Liebel. — μοῖρα, A μοῖρα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

17.

Ἐψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφώντα τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

18. [72.]

Ἄλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέδημε καλύπτρην
Ἦρη, κουριδίων ἐντ' ἐκύρησε γάμων.

19. [57.]

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

I A M B O I.

TRIMETRA.

20. [86.]

Κλαίω τὰ Θεσίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά.

Epigrammatum Archilochi (17. 18. 19) admodum dubia auctoritas.

Fr. 17. Anthol. Pal. VII 441: corr. Ἀρχιλόχου, C Εἰς Μεγάτιμον καὶ Ἀριστοφώντα τοὺς Νάξιους. — V. 1. Μεγάτιμον, P μεγατίμιον. — V. 2. ὦ, P αἶ. — γαῖ' Jacobs, γὰ P.

Fr. 18. Anthol. Pal. VI 133: ἀνάθημα τῆ ἧρα παρ' ἀλκιβίης Ἀρχιλόχου.

Fr. 19. Athen. XIII 594 C: ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες, ὡς φησι Μενέτωρ ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν (sic ABCP, sed VLP in m. Παμφίλαν) ἐκάλουν τὴν Πλαγγόνα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχιλόχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις· Συκῆ (Schneidewin συκῆ) κτλ. Eust. Od. 1713, 47: Πασιφίλα, ἑταῖρα παλαιὰ εὐειδής, αὐτὸ δὲ ἴσως ἐν τοῦ Πασιφάη παρ-εἰληνσταί. Conieci aliquando Ἀντίλοχος legendum esse, qui poeta fuit Lysandri aequalis, vid. Plut. Lys. c. 18. Meineke ambigit, utrum hoc epigramma abinducandum sit Pario poetae, an Athenaeus perperam Archilochi Pasiphilen interpretatus sit Plangonem Milesiam vel Samiam meretricem, quae mediae comoediae temporibus famosa fuit.

Fr. 20. Strabo XIV 647: Καλλίνος μὲν οὖν ὡς εὐτυχοῦντων ἔτι τῶν Μαγνήτων μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ, Ἀρχιλόχος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφορὰν, Κλαίειν Θάσσαν (Γ' Θάσσαν, quod eadem m. correxit, Θᾶσσαν moz, θεῖον x) οὐ (ita omnes libri, non οὐ) κτλ. Heraclid. Pont. Pol. XXII: Μάγνητες δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων πολλὰ ἐκακώθησαν, ὅθεν καὶ Ἀρχιλόχος φησὶν· Κλαίω θαλασσῶν οὐ τὰ M. κ. (ita ACP margo p, sed reliqui nihil nisi φησὶ τὰ Μαγ. κακά). Respiciunt huc Clem. Strom. I 397. Athen. XII 525 C. Scripsi τὰ Θεσίων, quod Tyrwhitt coniecit, et κλαίω praetuli infinitivo, qui est apud Strabonem, contra Val. Franke: Κλαίοντα Θάσσαν, οὐ τὰ M. κ., quod cum metro adversetur, Schneidewin praefert Κλαίω τὰ Θεσίων, οὐ τὰ M. κ., Schmidt κλαίω θαλάσσαν, οὐ. — Ortum hinc proverbium τὰ Μαγνήτων κακά, de quo vide Suid. s. h. v. Arsen. 442.

21. [9. 3.]

689

Ἦδε δ' ὥστ' ὄνον φάχης
 ἔστηκεν ὕλης ἀγροῖης ἐπιστεφής·
 οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος
 οὐδ' ἐρατός, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

22.

Καί μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει.

23.

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

24. [15.]

690

Καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.

Fr. 21. Coniunxi duo fragmenta in unum. V. 1 et 2 leguntur apud Plut. de exil. c. 12: καθάπερ Ἀρχίλοχος τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον, εἰπὼν· Ἦδε κτλ. ἀγροῖης scripsi, v. ἀγροῖας. — V. 3 et 4 affert Athēn. XII 523 D: καὶ Ἀρχίλοχος δ' ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμασε τὴν χῶρον τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν· περὶ γούν τῆς Θάσου λέγων ὡς ἦσσανός φησιν· Οὐ γάρ κτλ. ὠνομάσθη δ' ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τίμαιος φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι Μελανίπῃ ἀπὸ γυναικὸς τινος Σίριδος, ὡς δ' Ἀρχίλοχος φησὶν, ἀπὸ ποταμοῦ. — V. 3. ἐφίμερος, ἐπίμερος Schneidewin. — V. 4 alios legisse ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς apparet ex Hesychii glossa: Ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς· Ἀκίρις ποταμός. cf. Plin. III 97: „Similiter est inter Sirin et Acirin Heraclia, aliquando Siris vocata.“ Strabo VI 264: Ἡράκλεια πόλις μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοὶ Ἀκίρις καὶ Σίρις. et Tab. Heracl. ap. Boeckh C. Inscr. Gr. III 5774. 5. Apud Statium Silv. II 6, 64 Madvig *Lucanus Acis vel Acris restituere voluit, sed mendum manifestum non sustulit.*

Fr. 22. Tzetzes ap. Matrangam Anecd. 216: Καὶ τότε καὶ βραχύχρονος εἶναι τῷ βίῳ μέλλων Ποιεῖ ὅπερ καὶ ὕστερον Ἀρχίλοχος ἐκεῖνος· Σφῆς ἀδελφῆς γὰρ σύζυγον πνιγέντα τῇ θαλάσῃ Περιπαθῶς ὠδύρευτο, γράφειν μὴ θέλων ὅλας, λέγων πρὸς τοὺς βιάζοντας συγγράμμασιν ἐγκύπτειν· Καί μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει. Ὡς δὲ δακρυῖαν κέμηκε μάτην εἰρήναι τάδε· Οὔτε τι κλαίων ἴσησμαι, οὔτε τι κάμιον Θῆσῃ, τερπωλὰς καὶ θάλειαν ἐφέπων· Καὶ ταῦτ εἰπὼν ἐξώρησε πρὸς τὴν πλείετιαν τρίβον. Iniuria Schneidewin a Tzetze versus fictum esse censet.

Fr. 23. Schol. Arist. Ran. 704: κυμάτων ἐν ἀγκάλαις· Διδυμὸς φησι παρὰ τῷ Ἀσχύλῳ, ἔστι δὲ ὄντως παρὰ Ἀρχίλοχῳ· Ψυχὰς κτλ. Sine idonea ratione Renner tetrametrum restituendum censet τῶν φίλων ψυχὰς . . . ἐν ἀγκάλῃς.

Fr. 24. Schol. Plat. p. 322: Καὶ τὸ παρ' Ὀμηρῳ ἐν καρὸς αἴσῃ (II. i 378) ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. Μέννεται δ' αὐτῆς Ἀρχίλοχος λέγων· Καὶ δὴ κτλ. adde Schol. II. i 378 ubi exponit, quomodo Archilochus Homeri illum locum intellexerit: τῶ δὲ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ· ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὓς αἰεὶ λαιδορεῖ ὁ ποιητὴς, οἷον ἐν μοῖρᾳ Καρὸς, οἷονεὶ δούλον . . . Ἀρχίλοχος δὲ τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρον καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου μοῖρᾳ.

25. [2.]

Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρόσου μέλει,
οὐδ' εἶλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίωμα
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

26. [89.]

.. 'Ο δ' Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου.

27. [4.]

691

Ἀναξ Ἀπολλων, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους
σῆμαινε καὶ σφραγ ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις.

Fr. 25. Aristot. Rhet. III 17: εἰς δὲ τὸ ἦθος, ἐπεὶ ἕνια περὶ αὐτοῦ λέγειν ἢ ἐπίφθορον ἢ μακρολογίαν ἢ ἀντιλογίαν ἔχει, καὶ περὶ ἄλλον ἢ λοιδορίαν ἢ ἀγροικίαν, ἕτερον χρῆ λέγοντα ποιεῖν, ὅπερ Ἰσοκράτης ποιεῖ ἐν τῷ Φιλίππῳ καὶ ἐν τῇ ἀντιδόσει· καὶ ὡς Ἀρχιλόχος ψέγει, ποιεῖ γάρ . . . (λέγοντα) τὸν Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Οὐ μοι τὰ Γύγω (Q στυγία). Sed quatuor versus servavit Plut. de tranquill. an. c. 10 sine poetae nomine: Οὐ μοι . . . μέλει. Καὶ· Οὐδ' εἶλε κτλ. Θάσιος γάρ ἐκεῖνος ἦν: nec tamen inde colligendum, v. 1 a reliquis esse separandum, quod vel redarguit imitatio in Anacreonteis carm. 7, sed apud Plut. καὶ delendum. Neque enim abutar Iubae verbis apud Rufin. p. 386 „de Archilocho Pario, qui Gygae fabulam optime complexus est“ ad coniecturam stabiliendam, poetam pluribus Gygae res persecutum esse. — V. 1. Affert corruptum Rufinus 387, respicit Herod. I 12: τοῦ (Γύγου) καὶ Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενος ἐν ἰάμβῳ τριμέτρῳ ἐπεμνήσθη. quamquam Schaefer haec a grammatico aliquo adiecta esse censet. — V. 2. πώ, Schneidewin κώ. — V. 3. μεγάλης κτλ. affert Schol. Aesch. Prom. 224: τὸ δὲ τῆς τυραννίδος ὄνομα τοῖς μὲν παλαιωτάτοις ἄγνωστον ἦν, οὗτος δὲ ὁ ποιητῆς οἶδεν αὐτό, πρὸ αὐτοῦ δὲ καὶ Ἀρχιλόχος, λέγων· μεγάλης κτλ. Similiter auctor Argum. Soph. Oed. Tyr., qui dicit tum demum tyranni nomen receptum. Huc pertinet Et. Gud. 537, 26: Τύραννος ἦτοι ἀπὸ Τυρρηθῶν, ὁμοί γάρ οὗτοι (ita Philochorus censuit, vid. Schol. Lucian. Catapl. 1) ἢ ἀπὸ Γύγου, ὅς ἐστιν ἀπὸ Τύρρας, πόλεως Ἀνδιακῆς, τυραννήσαντος ἐν αὐτῇ πρώτων· οὕτως εὗρον ἐν ἀπομνηματι Ἀρχίλου (Ἀρχιλόχου). Similia in Et. M. 771, 54, ultimis quidem omissis, sed addunt Sorb. (ubi Ἀρχίνος) et Brux. (Ἀρχιλόχου).

Fr. 26. Schol. Eur. Med. 708: Καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχιλόχος· ὁ δ' (ita codd., vulgo ἢ δ') Ἀσίη (ita Fl. 6. 15, Ἀσίη Β, Ἀσίη τε Ι) κτλ. Adde Schol. Od. ο 534, ubi ὁ Ἀσίης καρτερὸς μηλ. (sed Η ὁ δ', Vind. καρτερός). Cram. An. Par. III 496, 13: ὁ δ' Ἀσίης κρατ. μηλ. et Eust. 1790, 7: Ἀσίας κρατ. μ. ὅ ἐστιν ἄρχων. Scripsi igitur ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μ., nisi forte producta syllaba scribendum οὐδ' Ἀσίης ὁ κρατ. μ., Dindorf ὁ δ' Ἀσίης (vel Ἀσίδος) γῆς vel ὁ δ' Ἀσίης ἦν, Meineke οὐδ' Ἀσίδος γῆς κ. μ.

Fr. 27. Macrobian. Sat. I 17: Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα: exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit; ut Euripides . . . item Archilochus: Ἀναξ

28. [17.]

Οἴην Ανκάμβεω παῖδα τὴν ὑπερτέρην.

29. [7. 13.]

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
 ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἣ δέ οἱ κόμη
 ᾧμοις κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

30. [12.]

Ἔσμυρισμένας κόμας
 καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρον ἠράσασατο.

κτλ. — V. 1. τοὺς μὲν αἰτίους, N τους μεν σιτοις, edd. vett. τοὺς μαι-
 τίους, unde μεταίτιους olim conieci. — V. 2. σημαίνει N et ed. Ald.,
 CHMAIN BP2GR, σημαίνη D, πήμαινε edd. vett. — σφέας P2, quod
 Schneidewin coniecit, vulgo σφας vel σφᾶς. — ὄλλυ', ὄλλυς' P1, om. S.
 Verborum, quae in νόω cadunt, formae quas excipit littera ε̄, velut
 ὄλλυε, ὄλλόμεν, ὄλλύετε minus usitatae, apud Euripidem Med. 746
 ὄμνυε pro ὄμνυ auctoritate caret, apud Stobaeum VI 30 quod in Phoe-
 nicidae versibus scripsit Gaisford ἐδείκνυ' ut hiatus ἐδείκνυ ἄμα re-
 moveret, improbandum; corrigas ἔλεγεν ἐδείκνυ θ' ἄμα λέγων τὰ τραύ-
 ματα. Archilochus nescio an ὄλλυθ' scripserit, elisione admissa, quem-
 admodum fr. 75 κλυθ' ἄναξ. Sed apud Homerum ὄμνυε et ὄμνύετω,
 apud Epicharmum ὄμνυε et δείκνυε (imperat.) leguntur; item Babrius
 50, 6 ὄμνυ' ἣ δ' et ib. v. 10 ἐδείκνυ' οὐ scripsit. — ὡσπερ ὀλλύεις,
 Hartung ὡς ἀπολλύων.

Fr. 28. Schol. Hom. II. 1 786: Ἡ διπλῆ, ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέ-
 ραν τὴν νεωτέραν ἐδέξατο. Οἴην κτλ. ἀντὶ τοῦ τὴν νεωτέραν. Αν-
 κάμβεω Elmsley, vulgo Ανκάμβεος.

Fr. 29. Coniunxi duo fragm. in unum, quae de Neobule aperte
 dicta sunt: prius affert Ammonius p. 123: Ῥόδον καὶ ῥοδωνιά καὶ ῥοδῆ
 διαφέρει. ῥόδον μὲν γὰρ τὸ ἄνθος, ῥοδωνιά δὲ ὁ τόπος, ῥοδῆ δὲ τὸ
 φυτόν. Ἀρχίλοχος ἔχουσα . . . ἄνθος. Adde Philem. p. 63 et Moschopul.
 ubi ἀφείπετο pro ἐτέρπετο legitur, et Favorin. v. ῥόδον, Bachmanni
 An. II 379 ubi ἐφείπετο. — V. 1 affert etiam Schol. Theocr. IV 45 (ubi
 codd. praeter K μυρσίνης) et Etym. M. 441, 49. — V. 2 initium ῥοδῆς
 τε κ. ᾧ. Athen. II 52 F' et Eust. Od. 1963, 49 (ubi τε om.). Ceterum
 Schneidewin ῥοδῆς. — Posterius fr. affert Synes. Laud. Calv. p. 75 B:
 καὶ ὁ κάλλιτος ποιητῶν Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας αὐτὴν (τὴν κόμην),
 ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν (fortasse ὡς ἂν) ἐν εἰαίρας σώματι, λέγει δὲ οὕτως.
 Ἡ δέ κτλ. — V. 3. κατεσκίαζε Bentley, vulgo κατασκίαζει. Ex eodem
 hoc carmine fortasse petatum, quod Lucian. Amor. c. 3 significat: Ἰλα-
 ραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἰ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο, τὴν φωνὴν δ'
 ἴσην τῇ Ανκάμβον θυγατρὶ λεπτόν ἀφηθύνων.

Fr. 30. Athen. XV 688 C: καὶ ἀλλαχοῦ δ' (Ἀρχίλοχος) ἔφη. Ἔσμ.
 κτλ. — V. 1. ἐσμυρισμένας, B μυριχμένας, Wakefield ἐσμυρισμένη, fort.
 ἐσμυριγμένα, conf. Hesych.: ἐσμυριγμένα, μεμυρισμένα. — V. 2.
 ἠράσασατο, Renner ἠρήσασατο, cui non obtemperandum; nam Lucian. de
 dea Syria c. 17 si ἠρήσασατο, nec ἠράσασατο scripsit, parum locuples auctor
 eius formae.

31. [11.]

692

Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο.

32. [5.]

Ὅσπερ παρ' αὐλῶ βροῦτον ἢ Θρηῖξ ἀνήρ
ἢ Φροῦξ ἔβρουζε, κύβδα δ' ἦν πονευμένη.

33. [26].

Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενῆς βάβαξ.

34. [19.]

Πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν ἐν παλιυσκίῳ.

35.

Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

36. [25.]

693

Ἄλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην λαίνεται.

Fr. 31. Athen. XV 688 C: Τῶ τοῦ μύρον ὀνόματι πρώτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγαν· Οὐκ ἂν κτλ. Cf. Eust. II. 1300, 41. Adde Plut. vit. Pericl. c. 28: ταῦτα τῆς Ἑλληνικῆς λεγούσης ὁ Περικλῆς μειδιάσας ἀτρέμα λέγεται τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πρὸς αὐτὴν εἰπεῖν· οὐκ ἂν μ. (Ἐὰ οὐκ ἂν μύροισι) γρ. ἐοῦσ' ἠλείφεο (V ἠλείφετο). — γραῦς, Schneidewin γρηῦς. Versus haud dubie mendo laborat; suspicor σὺ κἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο poetam scripsisse.

Fr. 32. Athen. X 447 B: Τὸν δὲ κριθίνου οἶνον καὶ βροῦτον τινὲς καλοῦσαν . . . Ἀρχίλοχος· Ὅσπερ κτλ. — V. 1. παρ' αὐλῶ Dindorf et Hermann, vulgo ἀνλῶ. — Θρηῖξ Toup, vulgo Θραῖξ. — V. 2. ἔβρουζε, conieci βρουάζει, ut Athenaeus non integrum attulerit locum, vel ἢ Θρηῖξ ἂν ἢ Φροῦξ ἔβρουάζει. Cf. Hesych. ἐβρουάζει· εὐωχεῖτο et βρουάζει, θάλλει, τρωφᾶ. — κύβδα δ' ἦν AB, κύβδ' ἦν PVL. — πονευμένη, Toup πωλευμένη.

Fr. 33. Oris 37, 4: Βάβαξ ὁ λάλος. Ἀρχίλοχος· Κατ' κτλ. Et. M. 183, 50, ubi versus Aristophani tribuitur, pro δυσμενῆς exhibet μισητός (idque etiam tuetur Et. Vind. Cod. CXXXI, qui poetae nomine omissio affert) et βάβαξ om. (add. cod. Fl.)

Fr. 34. Harpocratio 143, 7: Παλίνσκιον . . . Ἀρχίλοχος τριμέτροις· Πρὸς κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῶ. Respicit Phot. 374, 10 et Suid. v. παλίνσκιον. — ἐκλίνθησαν Toup, vulgo ἐκνήθησαν. — παλιυσκίῳ, N παλιούσιῳ.

Fr. 35. Photius 193, 22: Κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγασθαι· Ἀρχίλοχος· Κύψαντες . . . ἀπέφλοσαν. Lobeck et Schneidewin ἀπέφλοσαν, ego ἀπέβλοσαν. correctio incerta, vid. Anth. Pal. VII 351, ubi Lycambides loquuntur: ἀλλὰ καθ' ἡμετέρας γενεῆς ἕργηλόν ὄνειδος φήμην τε στυγερὴν ἐφλοσεν Ἀρχίλοχος. sed ibid. 352: πολλὰ δ' ὁ πιρὸς αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρας ἔβλοσε παρθενίης Ἀρχίλοχος. Alio sensu, quam qui hic requiritur, Apoll. Rhod. III 582 ὄφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσι dixit.

Fr. 36. Clem. Alex. Str. VI 739: Ἀρχιλόχου τε ὁμοίως εἰρηκότος Ἄλλ' κτλ. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Od. ξ 228)· Ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιν

37. [22.]

Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκντὶ κεκαρμένος.

38. [20.]

Προὔθηκε παισὶ δείπνον αἰηνὲς φέρων.

39. [8.]

Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
κορωνός, ἔργων ἴδρις οὐδαμῶς . . .

40. [16.]

Τοῖον γὰρ αὐλήν ἔρκος ἀμφιδέδρομεν.

41.

Ἄμισθι γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν.

42. [18.]

694

Ἐσθλήν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ
εἴκασιν.

ἀνὴρ ἐπυτέρπεται ἔργοις, Εὐριπίδης ἐν τῷ Οἰνεῖ φησὶν· Ἄλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἠδεταὶ τρόποις. Sext. Empir. adv. Math. XI 699 (555 ed. Bekk.) adscripto Homeri versu: καὶ κατ' Ἀρχιλόχον ἄλλος (C ἄλλος) ἄλλω ἐπ' (ἐπὶ CR) ἔργω καρδίην (καρδίην CR) λαίνεταί. Cram. An. Par. III 488, 17: τοῦτο Ἀρχιλόχος μετὰ φράσεως (l. μετέφρασε· Ως) ἄλλος ἄλλω καρδίην γέννηται. Unde possis initio versus etiam ἐπ' ἄλλος vel ὡς ἄλλος coniecere.

Fr. 37. Et. M. 311, 40: Ἐγκντὶ ἐπίρρημα σημαῖνον τὸ ἐν χωρῷ. Ἀρχιλόχος· Χαίτην κτλ. τοντέστι πρὸς αὐτῷ τῷ δέσματι. (Miller Misc. 97 ὄξυτόνος δὲ ἐγκντὶ ἐπίρρημα γέγονεν παρὰ Ἀρχιλόχῳ· χαίτην κτλ.) — ἐγκντὶ, conieci ἐγκντὶς, cf. Ioann. Alex. 38, 20: ἐγκντὶς, ὃ χωρὶς τοῦ σ Καλλιμάχος εἶπεν· σὺ δ' ἐγκντὶ τέκνον ἐνέρωσω. Hecker χαίτην ἄμωμον conī.

Fr. 38. Et. M. 32, 26: Αἰηνὲς· τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον· Ἀρχιλόχος· Προὔθηκε κτλ. Schneidewin Epodis adscripsit, referens ad illud carmen, ex quo sunt servata fr. 86. 87. 88.

Fr. 39. Et. M. 530, 27: Κορωνός· ὁ γαῦρος καὶ ὑφανθενῶν . . . Ἀρχιλόχος· Βοῦς ἐστὶν . . . ἴδρις. ubi M βοῦς δὲ, V om. ἔργων ἴδρις. Eadem Et. Gud. 339, 31: Ἀρχέλαος· βοῦς δὲ ἡμῖν κτλ. Cram. An. Par. IV 76, 13: Ἀρχέλαος, ubi ἔργον. Οὐδαμῶς solus cod. Flor. Miller Misc. 194 addit, fort. leg. οὐδ' ἐν οὐδαμῶς.

Fr. 40. Schol. Hom. II. ι 90: Τὸ περιθεῖν τοῦτο δηλοῖ (περιέχειν πανταχόθεν)· οἶον καὶ Ἀρχιλόχος δηλοῖ, ποιήσας· Τοῖον κτλ.

Fr. 41. Apollon. Dyc. de Adv. Bekk. An. II 571, 12: Τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη· Ἄμισθι κτλ. Herodian. ap. Hermann. de Emend. Gr. 449 et Cram. An. Ox. III 300, 24 affert sine p. nom. et omisso διάξομεν, pro quo Elmsley διδάξομεν. Ad Nessum Centaurum probabiliter refert Schneidewin, vid. fr. 146.

Fr. 42. Schol. Theocr. II 48: ἵσως φυτὸν αὐτὸ (ἵππομανές) ἔφη ὁ

43. [21.]

Ἴστη κατ' ἦκην κύματός τε κἀνέμου.

44. [24.]

Μετέροχομαί σε, σύμβολον ποιεύμενος.

45. [27.]

Τρῳαῖναν ἐσθλὴν καὶ κυβερνήτην σοφόν.

46. [73.]

Φηλῆτα νύκτωρ περὶ πόλιν πωλευμένῳ.

Θεόκριτος οἰονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πόλοις· ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν· Ἐσθλὴν κτλ. ἀντὶ τοῦ φύματος. — εἴκασιν, Τουρ ἴασιν vel ἴησιν, Hemsterhuys ἄκησιν. Fortasse plane delendum, ut Archilochus scripserit ἐσθλὴν γὰρ ἀλκὴν οἶδα τοιοῦτου φυτοῦ.

Fr. 43. Et. M. 424, 18: ἦκη· ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου· Ἀρχίλοχος ἴστη κτλ. et 47, 22: Ἀκὴ· ἡ ὀξύτης· παρὰ τὸ ἦκω γίνεται ἦκῆ, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα· Ἀρχίλοχος· ἴστη κ. ἦ. κ. κτανέου (sed Sorb. ἰστήμην κύματός τε καὶ ἀνέμου), καὶ κατὰ συστολήν ἀκῆ. Et. Vind. cod. 158: Ἀρχίλοχος ἰσθήκει κατήκην κτλ. Sine poetae n. Zonar. 983. Respicit Favorin. 190, sed confundens cum Homericο ἴστη δὲ μέγα κύμα. Hecker κατ' ἦγην et κῆνέμου. In Et. M. 477, 56 alia imperativi ἴστη exempla proponuntur ἴστη μὲν ὄμμα et μέγεθος δ' ὄν ἴστη, quod quidem manifesto vitio laborat; ambigo autem, utrum adhibendum sit ad prius fr. redintegrandum, velut *Μενέλεως, ἴστη μὲν ὄμμα*, an Archilochi versum attineat; iambographo certe non indignus versus:

Ἀσφαλῆως ἴστη κατ' ἦκην κύματος τε κἀνέμου.

Fr. 44. Schol. Pind. Ol. XII 10: Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας τουτέστιν κληδόνας καὶ παρμῶνους ἢ φωνὰς ἢ φήμας ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι, ὡς Ἀρχίλοχος· μετ. σε σύμβ. ποιουμένη (Gott. Vrat. D ποιούμενος) χρήσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητρα. Schol. II. φ 199: ἰωνικῶς μετὰ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνέμους ἦλθεν, ὡς Ἀρχίλοχος· μετέροχομαί ἐς σύμβολον ποιεύμενος.

Fr. 45. Hermias in Arist. T. IV p. 10 A ed. Bekker: ἐπειδὴ γὰρ ἐκείνοι σοφὸν ἀνόμαζον τὸν ἦντινα οὖν ἐπιόντα τέχνην, ὧν εἰς ἦν καὶ ὁ Ἀρχίλοχος λέγων· Τρῳαῖναν ἐσθλὸν (recte ed. Ven. 1545 ἐσθλὴν) καὶ κυβερνήτην σοφόν (ed. Ven. κυβερνητῆς σοφός).

Fr. 46. Eust. Od. 1889, 1: Φιλήτου δὲ τοῦ εἰρημένου χροῖσις μὲν παρὰ τε Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐν τῷ Φιλήτῳ ν. π. π. πωλευμένῳ, ἦγον κλέπτῃ νυκτιλόχῳ. Scripsi πωλευμένῳ Liebelium secutus, et φηλῆτα, vel potius φηλῆτα, littera muta detracta ut est ap. Antimachum in Bekk. An. III 1187: πατρὶ τε κνανοχαίτα (κνανοχαῖτα) Ποσειδάωνι πεποιθώς. Sed nescio an datus ex librarii errore sit ortus, quem ἐν τῷ praegressum fefellit. Memorabile Senecae testimonium Ep. 51, 13 *latronum more, quos Aegyptii φιλήτας vocant*. Videtur vox, quae postmodo obsoluit, Psammetichi tempore a Graecis mercennariis vel nautis in Aegyptum translata et ut fit corrupta esse, unde iam veteres grammatici disceptant de scriptura, Trypho φιλήτης probavit, Herodianus ut videtur φηλητής.

47.

695

Ἄλλ' ἀπερρώγασι μοι
μύκωο τένοντες.

48. [28.]

Παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου.

49.

Pausan. VII 10, 6: Περσεῖ τῷ Φιλίππου πρὸς Ῥωμαίους ἄγοντι εἰρήνην κατὰ συνθήκας, ἃς ὁ πατήρ οἱ Φίλιππος ἐποίησατο, ἐπῆλθεν ὑπερβῆναι τοὺς ὅρκους, καὶ ἐπὶ τε Σαπαίων τὸν βασιλέα Ἀβρούπολιν στρατεύμα ἀγαγόν, ἐποίησεν ἀναστάτους, Ῥωμαίων συμμάχους ὄντας. Σαπαίων δὲ τούτων καὶ Ἀρχιλόχος ἐν ἰαμβεῖῳ μνήμην ἔσχε. Contra Strabo *Saracorum* recens esse nomen eorum, qui antiquitus *Saii* dicti sint, perhibet X 457: τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαι φασιν ἀπὸ Σαίων, τῶν οἰκούντων Θρακῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἠπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ, εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς Σίντιας καλεῖ ὁ ποιητής, εἴθ' ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαίων Ἀρχιλόχος Ἀσπίδα κτλ. (fr. 6); cf. etiam Strabo XII 549 et VII T. II p. 87 ed. Cramer. Sed Eust. ad Dionys. Perieg. 767: εἴτα παρὰ Ἀρχιλόχῳ (Ἀίσχύλῳ C) Σάιοι καὶ πάλιν Σάπαι (haec tria verba om. d) utrumque nomen Archilochō vindicare videtur. — Ab hoc loco alienum videtur, quod significat Oenomaus Archilochum deridens ap. Euseb. Pr. Ev. V p. 229: οὐ γὰρ δὴ οὐκ εἰσι καὶ νῦν ἔτοιμοι κωμωδεῖσθαι καὶ Σαβαῖοι (CFG Σαζαῖοι, Schneidewin Σαπαῖοι corrigi), καὶ Ἀνκάμβαι. nam, quamquam haud dubie ex Archilochō petitum est, potius videtur nomen impudici hominis esse, cf. ib. p. 228: λοιδορῆσαι μὲν πικρῶς τὰς οὐκ ἐθελούσας ἡμῖν γαμείσθαι, ἄψασθαι δὲ καὶ κιναίδων; ἐπειδὴ τῶν ἄλλων πονηρῶν πολὺ πονηρότεροί εἰσιν.

Fr. 47. Choerobosc. I 139 (Bekk. An. III 1393): Μόκης . . . σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ἰσοσυλλάβως ἐκλινεν Ἀρχιλόχος εἰπών· Ἄλλ' ἀπ. μύκωο τένοντες. ubi cod. Marc. Ἀντίλοχος, cf. Cram. An. Ox. III 231, 5: Ἀντίλοχος· ἄλλ' ἀπερρώσι μύκωο. — V. 2. μοι adiecit Cobet.

Fr. 48. Eust. II. 518, 22: κλίνεται δὲ καὶ ὡς σπονδειακόν, Ἄρης, Ἄρον, ὅθεν κατ' Ἰάδα διάλεκτον ἐπεκτείνας Ἀρχιλόχος ἔφη ἐν τοῖς τριμέτροις· Παῖδα Ἄ. μ.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

50. [83.]

696

Ὡ λιπερνῆτες πολῖται, τὰμὰ δὴ ξυνίετε
ρήματ'.

51. [10.]

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κείνα καὶ θαλάσσιον βίον.

52. [87.]

Ὡς Πανελλήνων ὄνζυς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

53. [45.]

Μηδ' ὁ Ταυτάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω.

54. [35.]

Γλαῦκ', ὄρα, βαθὺς γὰρ ἦδη κύμασιν ταράσσεται

Fr. 50. Aristoph. Pac. 603: Ὡ σοφώτατοι γεωργοί, τὰμὰ δὴ ξυνίετε ρήματα. ubi Schol.: Πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποίημεν Ὡ λιπερνῆτες πολῖται, τὰμὰ δὴ ξυνίετε. ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου Λιπερνῆτες κτλ. — ὦ ex Aristoph. additum, nisi ἄ malis. — ξυνίετε, in edit. 1 συνίετε scripsi. Huc spectat Et. M. 566, 53 (eadem Et. Gud. 371, 28): ἡ λιπερνῆτας φησὶν Ἀριστόξενος (ἀριστοτέλης ξένος PD) τοὺς ἀλιεῖς καὶ θαλασσίους ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς ἀλὸς διαπιπράσκειν καὶ ζῆν., ubi Archilochi nomen restituit Meineke. Quod cod. V exhibet: λιπερνῆτης καὶ λιπερνῆτις θηλυκόν σημαίνει τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχόν, οἷον οὐ γὰρ μοι πενήη πατρώιος οὐδ' ἀπὸ πάππων εἰμι λιπερνῆτης olim Archilochi vindicavi coll. Anth. Pal. IX 649, sed Etym. Flor. (Miller Misc. 207) alterum versum redintegrat verbis βάλε βάλε τὸ τρίτον εἶη, quod hemistichium Callimachi esse satis aliunde constat: itaque Schneidewini et O. Schneideri coniectura, qui Callimacho hoc fragmentum attribuerunt, iam rata est facta, quamvis sententia versiculorum valde sit obscura.

Fr. 51. Athen. III 76 B: Τῶν δ' ἐν Πάρω τῇ νήσῳ (σύνων) . . . Ἀρχιλόχος μνημονεύει, λέγων οὕτως Ἔα κτλ. — ἔα monosyllabum, ut apud Homer. II. E 253: τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη et saepius apud Atticos poetas, nisi forte hic versus est tetrameter iamb. — κείνα, Schneidewin κεινά.

Fr. 52. Strabo VIII 370: Ἡρόδοτος μέντοι καὶ Ἀρχιλόχου ἦδη εἰδέναι (φησὶν Ἀπολλόδωρος) καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς συμπαντας καὶ Πανελλήνας τὸν μὲν περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα, ὡς Πανελλήνες ἐμνήστεον αὐτάς, τὸν δὲ ὡς Πανελλ. κτλ.

Fr. 53. Schol. Pind. Ol. I 97: Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκυμᾶν λίθον φασὶν ἐπαίρωεῖσθαι τῷ Ταυτάλω . . . ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχιλόχος Μηδ' κτλ. et Plutarch. praec. ger. reip. c. 6. Resp. Pausan. X 31, 12. — ὑπὲρ Plut., ὑπὸ Schol. Pind. (Boeckh ὑπὲρ ex Vrat. 1, at Vrat. 4, ut Schneider enotavit, τάνταλος . . ὑπὸ ν. κρεμάσθη.)

Fr. 54. Heraclides Pont. Alleg. Hom. c. 5: καθάπερ Ἀρχιλόχος

πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὄρθον ἴσταιται νέφος, 697
σῆμα χειμῶνος· κηάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος.

55. [29.]

Καὶ νέους θάρσυνε· νίης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

56. [32.]

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίην κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εἴ βεβηκότας
ὑπίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά,
5 καὶ βίου χρήμη πλανᾶται καὶ νόου παρήγορος.

57. [148.]

Τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον.

μὲν ἐν τοῖς Θρακικοῖς ἀπειλημένος δεινοῖς τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλατ-
τίφ κλύδωνι, λέγων ὡδέ πως· Γλαῦκε κτλ. Plut. de superstit. c. 8
usque ad χειμῶνος v. 3 affert, om. auct. nom. v. 1 Schol. Hermog.
T. V 526, v. 1 et 2 Theophr. de Sign. Tempest. 3, 8: Ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς
ὄρους νέφος ὄρθον σῆ, χειμῶνα σημαίνει, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος·
Γλαῦχ' ὄρα . . . νέφος, ὃ ἐστὶ σημεῖον χειμῶνος. — V. 1. Γλαῦκ'
scripsi, v. Γλαῦχ', Γλαῦκε codd. Heracl. probante Schneidewino, ap.
Plut. γλανκεοράβδοις. — V. 2. Γυρέων Xylander et Lobeck, quamquam
fortasse rectius γυρέων scripseris, ut sit appellativum, Heraclides γυρεὸν
(AB γύρεον), Plut. ἄκρα γυρεῶν (γυρέων Pol. Jannot, γυρεῶν D, γυρεῶν
CEG Harl. coll. n. Mosc. 3), Theophr. ἄκρας sed om. Γυρέων. — ὄρθον,
Heracl. ὄρπον (A ὄρπον, B ἔρπον) ut conicias alios ὄρπον id est nigrum
legisse. Ceterum Lud. Dindorf huc respicere putat Cic. ad Att. V 12:
„Itaque erat in animo nihil festinare, nec me Delo movere, nisi omnia
ἀκρωτηρίων οὖρα vidissem.“ sic T, nisi quod omnia, M ἀκρωτηρίων
iura, hinc Schneidewin: nisi ἀμφὶ ἄκρα Γυρεῶν omnia pura vidissem.
Poterat lenius nisi omnia ἄκρα Γυρεῶν pura vidissem.

Fr. 55. Clem. Alex. Strom. VI 739: (Ἀρχίλοχος) ἐν κἀκείνῳ
μεταφράζων Νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐκ πείρατα κείται, διὰ
τοῦδε τοῦ ἰάμβου δῆλός ἐστι· Καὶ κτλ. — θάρσυνε Elmsley, vulgo
καὶ νέους θαρσύναι, idque tribuebatur Clementi.

Fr. 56. Stob. Flor. CV 24: Ἀρχιλόχον (A om. locum). — V. 1.
τίθει τὰ πάντα Grotius, τιθεῖν ἅπαντα Iacobs, vulgo τίθει πάντα,
Vind. τ' εἰθεῖα π., B τ' εἰ θεῖα πάντα. Cf. Aesch. Pers. 224: ταῦτα
δ' ὡς ἐφίεσαι πάντα θήσομεν θεοῖσι. Fort. imperativi forma productior
latet τίθητι, certe apud Hesych. τίθησι· τιθεῖ scribendum τίθησι vel
τίθητι· τίθει. Schneidewin coniecit τοι θεῖα πάντα, Ahrens τοῖσι
θεοῖσι τίθετε πάντα. — V. 4. κλίνουσ' Valckenaer, vulgo κινουσ'. Post
hunc verum quaedam excidisse videntur, ut etiam Meineke suspicatur.
— V. 5. χρήμη Abresch, vulgo χρήμη, Vind. χρήμη. Schoemann coni.
καὶ βίου χρήμη πλάναι τε καὶ νόος παρήγορος, quod probans C. Fr. Her-
mann praeterea καὶ νόου παρηγία scripsit, Hartung βίου χρήζων edidit.

Fr. 57. Schol. Hom. Il. ω 81: οἱ νεώτεροι κέρας τὴν συμπλοκὴν
τῶν τριῶν ὁμοίαν κέρατι· τὸν κερ. ἄ Γ. Ἀρχίλοχος. cf. Plut. de sollert.
an. c. 24: καὶ τὸ κέρας τρίχα λέγεσθαι . . . καὶ τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κερο-

58. [33.]

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλεγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξηρημένον,
ἀλλὰ μοι σμικρὸς τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
φοικὸς, ἀσφαλῆως βεβηκῶς ποσσὶ, καρδίης πλέος.

59. [39.]

Ἐπὶ γὰρ νεκρῶν πεδόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φωνῆς ἐσμέν.

πλάστην φιλόκομον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν. Adde Hesych. v. Κερσπλάστης et Poll. II 31.

Fr. 58. Dio Chrys. T. II 456 affert v. 1. 2 et ex parte v. 3. 4: Ὁ δ' Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγῶν λέγων οὕτω φησίν. Οὐ . . . ἀλλὰ μοι, φησίν, εἴη θαιβὸς ἀσ. β. καὶ ἐπινοήμασιν δασύς. — V. 3 et 4 exhibit Galen. in Hippocr. de Artic. III. T. XVIII 1, 537: τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον φοικοειδέα καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ . . . καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ· ἀλλὰ κτλ. et rursus ib. 604 leguntur v. 1. 3. 4: ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν κατὰ φύσιν ἐχόντων τῶν θαιβῶν ἢ φοικῶν ὀνομαζομένων, ἀσφαλέστερον δὲ καὶ δυσανατραπετότερον ἴσασθαι τῶν ἀκριβῶς ἐχόντων τὰ σκέλη ὀρθά· δηλοῦται δὲ τοῦτο καὶ ἂν Ἀρχίλοχος εἶπεν, οὐ φιλέω . . . ἀλλ' ὅς μοι, φησίν, μακρὸς εἴη κτλ. Schol. Hippocrat. ed. Daremberg Notices des MS. Médicaux p. 211 (vel Erotian. ed. Klein 13): Ροικόμενοι Βακχεῖος φησίν ἐξώγλουτοι· φοικοὶ γὰρ οἱ καμπύλοι, ὡς Ἀρχίλοχος φησίν· ἀλλὰ μοι σμικρὸς εἴη κ. π. κν. εἶδεν φοικὸς ἀσφαλῆως βεβηκῶς ποσίν. Ἡρακλειδῆς δὲ ὁ Ταραντίνος φοικόν φησιν εἶναι τὸ ἔσω νεῦον καὶ σκαμβόν. — V. 1. διαπεπλεγμένον Hemsterhuys, Dio διαπεπληγμένον (sed codd. διαπεπλεγμένον), Galen. διαπεπηγμένον. — V. 2. ὑπεξηρημένον, Ὑ ὑπεξηρημένον, Δ ὑπεξηρημένον, D ὑπεξεξηρημένον. — V. 3. ἀλλὰ μοι μικρὸς (σμικρὸς ex Schol. Hippocr. restitui) τις εἴη Jacobs. Galen. priore l. ἀλλὰ μικρὸς τις εἴη, altero ἀλλ' ὅς μοι μακρὸς εἴη. Sch. Theoc. IV 49: φοικόν· τὸ καμπύλον· Ἀρχίλοχος· ἀλλὰ μοι φοικὸς τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. — V. 4. φοικὸς Galen. Sch. Theoc., θαιβὸς Dio, atque ita Pollux II 193: θαιβούς δὲ καλοῦσιν οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη, βλαισοὺς δὲ οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Respicit haec Herodes Attic. ap. Philostr. vit. Soph. p. 552 (238 ed. Kayser): καὶ κνήμην μικρὸν εἰς τὰ ἔξω κρητομένην καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβημέναι. — ἀσφαλῆως Gal., ἀσφαλῶς Dio. — βεβηκῶς, Galen. priore l. βεβηκῆς. — ποσσὶ, καρδίης πλέος scripsi, Galen. ποσὶ καρδίης (poster. l. καρδίας) πλέως. Longe aliam lectionem praebet Dio, ubi vulgo καὶ ἐπινοήμασιν δασύς, unde olim κἀπινόμασιν δασύς scripsi, sed. codd. καὶ ἐπὶ κνήμαισι (κνήμασιν), quod non recte probat Emperius, qui interpolationibus auctos esse censet v. 3 et 4, pro quibus unum hunc a poeta profectum esse putat:

ἀλλὰ μοι φοικὸς τις εἴη κἀπὶ κνήμαισιν δασύς.

At Dio memoriter haec adscripsit. Geel con. ποσσὶ, καὶ τριχὸς πλέως, Kayser καὶ τριχώματος πλέως, Schneidewin καὶ τριχονλίη δασύς, ipse aliquando κἀπὶ γναθμοῖσιν δασύς conieci.

Fr. 59. Plut. vit. Galb. c. 27: Ὡσπερ δὲ φησιν Ἀρχίλοχος· Ἐπὶ κτλ., οὕτω τότε πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συννεφεσάμενοι, χεῖρας δὲ καὶ ξίφη καθαιμάσσοντες ἐπεδείκνυντο.

Ἐρξίη, πῆ δῆντ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός;

61. [42.]

Ελπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταναεῖ,
ὄξυς ἐλλάμπων.

62. [74.]

Ἐρξίων, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

63. [34.]

Οὗ τις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν κἀναρίθμιος θανών

Fr. 60. Keil Anal. Gramm. p. 5, 1: Τροχαῖος δ' ἐκλήθη, ὅτι τροχαλὸν ἔχει τὸν ὀυθμόν· καὶ γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθέριων αὐτῶ κέχρηται, ὡς τὸ ἔξίη πῆ δὲ ἤντε ἄ. ἀθροΐζεται στ. ubi ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθηκῶν scribendum esse significavi: eadem Gaisford Hephaest. p. 169 ed. sec. ex cod. S edidit: ὁ δὲ τροχαῖος, ὅτι χαλὸν ἔχει τὸν ὀυθμόν· καὶ γε οὖν Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθέσεων αὐτῶ κέχρηται, ὡς ἐν τῶ ἔρξη πῆ δῆτ' κτλ. et Mangelsdorf ex cod. Chisiano (Anecd. Chis. p. 6). Descripsit haec scholiasta ex Longino, Longinus ex Heliodoro (cf. de Longino Rhett. Gr. VII 982 ed. Walz.), eadem latine vertit Mar. Victor. II 5, 8: „Tetrametrum autem catalecticum, quod Archilochium et Epicharmium vocatur, praeter cetera inlustre, est aptum festinis narrationibus“: ὑποθέσεις (hoc est ὑποθήκαι) non satis recte quodvis argumentum interpretatus. Ipsum hunc versum exhibet etiam Hephaestio p. 34, qui postquam Archilochi fr. 97 attulit, pergit: τετραμέτρον δὲ καταληκτικόν, οἷον Ἐρξίη (hoc om. MC) πῆ τῆτ' (δ' ἤντ' MCPS) ἄ. ἀθρ. στρατός (ὁ στρατός Fl. et pars codd.) cod. Nan. ἔρξας ἰῆ· πῆ δ' ἦν κατ' ἄνολβος. Schol. Heph. p. 175 bis affert, ubi δῆτ', sed S δῆντ'. Ceterum Schneidewin κῆ pro πῆ requirit. Ἐρξίη vocativus recte se habet, alloquitur poeta eundem amicum, qui fr. 62 Ἐρξίων appellatur paullulum mutata nominis forma, quemadmodum in Erinnae epigr. 6 eadem mulier Βανκῶ et Βανκίς dicitur, cf. etiam Etym. cod. Vossiani locus, quem Gaisford adscripsit: Ἐρξίας· ὄνομα· ἐρξίη πῆ δ' αὐτ' ἄν. ἀθρ. στ. παρὰ τὸ ῥέξω ῥεξίας καὶ ὑπερθέσει ἐρξίας, ὁ πρακτικός. Adde Et. Flor. Miller Misc. 127, ubi Callimacho versum adscribitur.

Fr. 61. Plut. Sympos. Quaest. III 10, 2: Τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερόν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φασικῶς· Ἐλπομαι κτλ. Respicit Hesychius Σείριος· ὁ ἥλιος καὶ ὁ τοῦ κννὸς ἀστήρ. σειρίον κννὸς δίκην Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῶον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον. Imitatur Lycophr. 397: ἀκτίς Σειρίον καταναεῖ.

Fr. 62. Clem. Alex. Str. VI 739: καθάπερ ἀμέλει κἀκεῖνο τὸ ἔπος (II. σ 309) Ξυνὸς Ἐννάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα, μεταποιῶν αὐτὸς (ὁ Ἀρχίλοχος) ὡδὲ πως ἐξήγγενεν· Ἐρξω· ἐτήτυμον κτλ. Scripsi Ἐρξίων, quod nomen non diversum ab Ἐρξίης, Meineke Ἐρξίων coniecit, Hartung ἄρχ' ἰών.

Fr. 63. Stob. Flor. CXXVI 4: Ἀρχιλόχον (sic Trinco). — V. 1. κἀναρίθμιος scripsi, quamquam non satis facit, sed περίφνητος novicium, vulgo καὶ περίφνημος et sic etiam Vind., Salmasius καίπερ εὐφνη-

γίννεται· χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν
[ζωοί· κάκιστα δὲ τῷ θανόντι γίννεται.]

700

64. [40.]

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν.

65. [75.]

Ἐν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς με δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

66. [31.]

Θυμέ, θυμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κνκώμενε,
ἐνάδεν, δυσμενῶν δ' ἀλέξεν προσβαλῶν ἐναντίον
στέρονον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεῖς
ἀσφαλῆως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
5 μήτε νικηθεῖς ἐν οἴκῳ καταπεσῶν ὀδύρεο·

μος, Porson καίπερ ἴφθιμος. — V. 2. ζοοῦ Porson, vulgo ζωοῦ. — V. 3 cancellis sepsi, nam videntur apud Stobaeum duo fragmenta, fortasse utrumque Archilochi, in unum coaluisse. — Porson coni. οἱ ζωοί· κάκιστα δ' αὐτῷ τῷ θανόντι (Schneidewin κατθανόντι) γίννεται, poteratque versus etiam aliter suppleri, velut κακῶν κάκιστα τῷ θ. γ. vel κάκιστα δ' ὦ παῖ τ. θ. γ.

Fr. 64. Stob. Flor. CXXV 5: Ἀρχιλόχον (ita A, om. lemma Trinc., qui contra CXXV 3: Ἀρχιλόχον exhibet pro Μοσχίωνος ἐκ Φεραίων et 10 pro Τιμοκλέους Συνεργιστά). Adde Clem. Alex. Str. VI 738 et Schol. Odyss. χ 412. — κερτομέειν, Stob. κερτομεῖν.

Fr. 65. Theophil. ad Autolyc. II 37 p. 377: ὁμοίως καὶ Ἀρχιλόχος· ἐν δ' ἐπίσταμαι κτλ. — V. 2. τὸν κακῶς με scripsi (itaque Hecker), τὸν κακῶς τι edd. Hamb. Ox. Hagae Com., sed aliae et cod. Ven. (Bodl.?) τὸν κακῶς omisso τι, Schneidewin τὸν κακῶσι, aliis placebit τὸν κακῶν τι. Ahrens, qui breviores dativi plur. formas omnino ab usu horum poetarum alienas censet, satis violenter in epodos redegit: Ἄλλ' ἐν γ' ἐπίσταμαι μέγα | Ἐγὼ· κακῶς τι δρῶντας ἀνταμείβομαι | Κακοῖσι.

Fr. 66. Stob. Flor. XX 28: Ἀρχιλόχον. — V. 1 affert Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17 sine poetae n. — V. 2. ἐνάδεθ, A ἀνά δὲ εὔ, Vind. ἐνάδεν vel ἀναδεν, Grotius ἀνεχε, Liebel ἀνα δέ, ego ἀναδέκεν vel ἀναδένεν, μένων δ' ἀλέξεν, O. Schneider δυσμῶν δ' ἀλέξεν, Emperius ἀντέχευ, μένων. Equidem nunc non dubito, quid Archilochus scripserit: ἀνά δ' ἔχευ, secutus ut solet Homeri exemplum, velut II. η 110: ἀνά δὲ σχέο κηδόμενός περ, nam haec germana est scriptura, non ἀνά δ' ἴσχεο, quae Aristarcho placuit. Sed deinde utrum μένων sit scribendum, an aliud quid lateat, ambiguum. Stoll scripsit ἀνσχε', ἐμμενῆως δ'. — V. 3. ἐν δοκοῖσιν A Vind. abew, vulgo ἐν δοκοῖς. Valckenaer coniecit ἐνδόκοισιν collato Hesych.: ἐνδοκος, ἐνέδρα. Possis ἐν δοκῆσι conicere, cf. Hesych.: ἐν δοκῆ· ἐν ἐπιβουλή et δόκαι· ἐνέδραι, παρατηρήσεις. Hartung satis audacter: ἀνεχε, δυσμενῶν δ' ἀλέξεν, προσβαλῶν ἐναντίον στέρονον, εὔ τοξέματ', ἐχθρῶν κτλ. — V. 4. ἀσφαλῆως, bdf ἀσφαλῶς. — ἀμφάδην, A Vind. abew ἐμφάδην. — V. 5. μήτε Meineke, vulgo μηδέ. — οἴκῳ, b οἴμῳ, Ilgen coni. οἴκῳ.

ἀλλὰ χαροῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίνωσκε δ' οἷος ἕνθεός ἀνθρώπους ἔχει.

701

• 67. [100.]

. . . . Σὺ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγγεο.

68. [14.]

. . . Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψέων πιεῖν,
ὡς ἐρέω.

69. [90.]

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλω δὲ πάντα κεῖται, Λεώφιλος δ' ἀκουέτω.

V. 6 et 7 affert Apostol. XVIII 8 a. — ἀσχάλα bw, ἀσχαλλε ceteri libri. — V. 6. γίνωσκε Stob., γίνωσκε Apost. — ἕνθεός Vind. ut vulgo, ἕνθεός AB a m. sec. cw.

Fr. 67. Aristot. Polit. VII 6, 3: πρὸς γὰρ τοὺς συνήθεις καὶ φίλους ὁ θυμὸς αἰρεται μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς ἀγνώτας, ὀλιγορεῖσθαι νομίσας· διὸ καὶ Ἀρχιλόχος προσηκόντως τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν διαλέγεται πρὸς τὸν θυμὸν· οὐ γὰρ δὴ περὶ φ. ἀπάγγεο. — σὺ Schneider et Meineke, οὐ libri. Hartung ἀτὰρ μὴ περὶ φ. — παρὰ Victorius et margo ed. Bas., libri ut videtur omnes περὶ. — ἀπάγγεο, ἀπάγγετο (ἀπάγγετο) P4, ἀπάγγεαι P1, ἀπέγγεο S1V1, ἀπήγγεο P5. Locus nondum persanatus, nam quamvis correctionem σὺ metrum flagitare videatur, tamen imperfectum ἀπάγγεο in eiusmodi sententia incommo- dum. (ἀπήγγεο, quod Schneider et Coraes requirunt, non est necessarium, augmentum omissum non est offensionī.) Equidem suspicor legendum esse:

(Θυμ', ὄρεῖς τάδ';) οὐ γὰρ ἀλκή πρὸς φίλων· ἀπάγγεο.

quemadmodum est apud Plautum Capt. III 4, 103: *Quin quiescis? i dierectum, cor meum, ac suspende te.* Quod si verum assecutus sum, hic versus non est referendus ad carmen, ex quo fr. 66 petitum, quod carmen aliter moratum fuisse apparet.

Fr. 68. Athen. X 433E: Τῆς δὲ δίψης οὐδὲν ἔστι πολυποθητότερον . . . καὶ ὁ Ἀρχιλόχος· Μάχης κτλ.

Fr. 69. Herodian. περὶ σχημ. 57, 2: Ἔστι τὸ τοιοῦτον σχῆμα (πολύπτωτον) καὶ παρὰ τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Νῦν δὲ κτλ. — V. 1. Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν A, νῦν μὲν Λεώφιλος B, v. A. μὲν CD. — Λεώφιλος δ', Λεωφίλον δ' A, Nauck Λεωφίλου δ' ἔστιν κράτη. possis Λεωφίλω δ' ἐπι κράτος conicere, sed cod. A nulla hic auctoritas, librarius ut polyptoti figuram restitueret et hic et v. 2 scripturam traditam ex arbitrio correxit. — V. 2. Λεωφίλω δὲ πάντα κεῖται non iam sollicitandum videtur: poeta dicit: *omnia de Leophili arbitrio suspensa sunt*, solo usus dativo; alias ἐν (ἐπὶ vel ἐκ) solet addi. Antea conieci Λεωφίλω δὲ πάντ' ἀνεῖται (vel ἀνώπται) et deinde Λεωφίλω δ' ἀκούεται i. e. *omnes Leophilo dicto audientes sunt.* Hecker Λεωφίλου δὲ πάντα κείνα. — Λεώφιλος δ' ἀκουέτω scripsi, Λεώφιλε δὲ ἀκουε AB, Λεώφιλος δ' ἄκουε CD. Porson Λεωφίλου δ' ἀκούεται, Nauck Λεώφιλος δὲ μακροῦ requirit. Equidem credo integrum versum inter v. 1 et

70. [37. 46.]

Τοῖς ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θυητοῖς, ὀκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγῃ, 702
καὶ φρονεῦσι τοῖ', ὀκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

71. [43.]

Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης διγείν.

2 interceptum esse, ἐπικρατεῖ, Λεωφίλω δὲ . . . (Λεωφίλω δὲ) . . . (Λεωφίλω δὲ) πάντα κτλ. quemadmodum comicus poeta fr. inc. 303 (haud dubie Cratinus) hunc locum imitatus item tribus versibus utitur: Μητίλοχος μὲν γὰρ στρατηγεί, Μητίλοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, Μητίλοχος δ' ἄρτους ἐποπῆ (fort. ἐποπῆ), Μητίλοχος δὲ τάλφιτα, Μητίλοχος δὲ πάντα ποιεῖ, Μητίλοχος δ' οἰμώζεται. Archilochus videtur in exordio carminis Leophili ante actam vitam descripsisse, hic praesentem fortunam illustrat, additurus, qui denique vitae exitus sit futurus, id quod ἀκουέτω praemunit. Usus autem est Archilochus v. 1 et 3 recto casu, v. medio dandi casum adhibuit, ut bis tantum variatum sit, hinc grammaticus addit παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν, contra alii ex hoc ipso loco coniciunt, quatuor diversis casibus usum esse Archilochum, itaque Schneidewin Nün . . . ἀρχει, Λεωφίλου δ' ἔπεα (Ahrens ἔπος κρατεῖ, Λεωφίλω δὲ π. κ., Λεωφίλ' ἀλλὰ κλαύσαι (Ahrens ἐς δ' ἀκούε μεν) et iam Fritzsche Λεωφίλος δὲ κλαύσεται coniecerat.

Fr. 70. V. 1 et 2. Theo Progymn. I 153 ed. Walz: Ὅμηρον μεταφράζον, ὅτε φησί· Τοῖς γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε (Od. σ 135), ὁ Ἀρχίλοχος τοῖς ἀνθρώποισι θυμός (sic Par. Med. Rom., vulgo γὰρ θυμός) . . . γίγνεται θ. ὀκοίον Ζ. ἐφ' ἡμέρην ἄγει. Eadem Schol. in Hermog. VII 934 (ubi v. 1 ἀνθρώποις νόος, v. 2 ὀκοίον et ὀκοίην), Diog. Laert. IX 71: τοῖς (Frob. et Men. τοῖς) ἀνθρώποις νοῦς (Cobet ἀνθρώποισι θυμός) . . . γίγνεται θ. ὀκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγει, Suid. v. Πυρρώνειοι τοῖς ἀνθρώποις νοῦς γίν. θ. ὀκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει (V ἄγοι), Stob. Ecl. Phys. I 38 ubi θυμός . . . γίγνεται . . . ὀκοίον (EV ὀκοίην) . . . ἄγῃ, Plut. de nobil. c. 22, ubi γὰρ θυμός . . . ὀκοίον . . . ἄγει, auctor vitae Hom. (Gale Opusc. 366) ubi θυμός γλαυκίε . . . παῖ γίνεται . . . ὀκοίον Ζ. ἐφ' ἡμέρην ἄ., Sext. Empir. adv. Math. VII 218 ed. Bekk.: καὶ Ἀρχίλοχος δὲ φησὶ τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν, ὀκοίην (Vrat. Ciz. ὀποῖα) Ζ. ἐφ' ἡμέρην ἄγει. — V. 1. Schneidewin coniecit τοῖς ἀνθρώποις νόος γὰρ. — V. 2. ἐπ' Diog., ἐφ' ceteri. — ἄγῃ Stob., ἄγει ceteri. — V. 3. adiunxit Iacobs ex Platonis Eryxii 397 E: ἔχει δ' ἔφη καὶ τάλλα πράγματα οὕτω πάντα ὀποῖοι γὰρ ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι· καλῶς δ' ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιήσθαι· καὶ φρονεῦσι τοῖ' (τοιαῦτα Θ) ὀκοίοις ἐγκυρέωσιν (Stephanus εἰνεργ.) ἔργμασιν (sic Stephan., libri ἐρύμασιν), unde Stob. Flor. XCII 21 et Apostol. XII 97 d ubi τοὶ ἄσικοι οἷς, sed recte ἔργμασιν. Adversatur Archilocho Heraclitus fr. 5 ed. Bywater: οὐ φρονέουσι τοιαῦτα οἱ πολλοὶ ὀκοίοις ἐγκυρέουσι, οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσι, ξαντοῖς δὲ δοκέουσι. ita locum ante multos annos correxi, quem minus recte tractaverunt critici.

Fr. 71. Plut. de EI ap. Delph. c. 5: εἰ γὰρ ὄφελον, φησὶν ἕκαστος τῶν εὐχομένων, καὶ Ἀρχίλοχος· εἰ γὰρ κτλ. — ὡς, Meineke ἄν, Wyttenbach ὡς fort. recte. — χεῖρα, Elmsley χεῖρῖ. Coniunxit Elmsley

72. [96.]

Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἄσκον κάπλι γαστρὶ γαστέρα
προσβαλεῖν μηρούς τε μηροῖς.

73. [41.]

Ἥμβλακον, καὶ πού τιν' ἄλλον ἦδ' ἄτη κιχήσατο.

74. [31.]

703

Χρημάτων ἀέλπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,
οὐδὲ θανατάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατήρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρούσας φάος
ἡλίου λάμποντος· λυγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
5 ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίνεται
ἀνδράσι· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαναταζέτω,
μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν

hunc versum cum fr. seq., et sane videntur haec cohaerere, sed non continuo se excipiunt:

Fr. 72. Schol. Eurip. Med. 679: ἄσκον τοίνυν λέγει τὸν περὶ τῆν γαστέρα τόπον· Ἀρχιλόχος· καὶ πεσεῖν δρ. ἐπ' ἄ. κάπλι γ. γ. προσβάλλειν μ. τε μηροῖς. προσβαλεῖν Matthiae et Elmsley, nisi quod Britannus προσβαλεῖν et θιγέειν et πεσεῖν ac praeterea κῆπι scripsit.

Fr. 73. Clem. Alex. Str. VI 739: ἀνθὶς τε ὁ Ἀρχιλόχος τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο μεταφέρειν (Il. i 116) Ἀσάμην οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ἀντί νῦ πολλῶν ὡδὲ πως γράφει· Ἥμβλακον κτλ. Correptam syllabam vocis ἄτη tuetur ἄτέω, id quod Callimachi versus fr. 537 Μουσέων κείνος ἀνῆρ ἀτέει testatur, nam Homericum ἀτέοντα (Il. v 332) ancipitis mensurae. Ex ἀΨάτη primore vocali detracta ortum Ψάτη vel ἄτη, prima syllaba correpta: sed vulgaris forma ἄτη, quoniam ex trisyllabae^s vocis contractione originem duxit, producte effertur. ἄλη Hermann, ἀνάτη (deleto ἦδ') Schneidewin, idem κον requirit. Emperius ἡ μάτη, Meineke ἡ ἀάτη, eandem formam etiam Aeschilo restituens Ag. 730 μηλοφόνοις ἀάταισιν et Suppl. 106 ἄταν δ' ἀάτα μεταγνοῦς, quem quidem versum ego quoque ad eundem modum correxi. — κιχήσατο, fort. rectius κιχήσατο.

Fr. 74. Stob. Flor. CX 10: Ἀρχιλόχον (A om. locum). — V. 1 affert Aristot. Rhet. III 17: καὶ ὡς Ἀρχιλόχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ λάμβω· Χρημάτων δ' ἀέλπτον κτλ. (sed δ' om. Ac, qui deinde ἀ ἐλίπον exhibet). — V. 3. μεσημβρίας Schneidewin, v. μεσημβρίας. — V. 4. λυγρὸν libri, vitium subesse metrum arguit, ὕγρὸν Valckenaer, ὠγρὸν Bentley, possis ἀεργὸν, sed aptius, quod olim conieci ἡλίου λάμπον· στενυγρὸν, Meineke ἀκρὸν, vel ἡλίον λάμπον, θαλυκρὸν. Haupt ut λυγρὸν tuetur, ἡλίω λάμποντι scripsit. — δ' om. Vind. a. m. pr. Respicit huc Plut. de facie in orbe lunae c. 19. — V. 5. καὶ πιστὰ πάντα Liebel, libri οὐκ ἄπιστα πάντα, unde κἀπιστα πιστὰ correxi olim, itaque Thiersch et Müller; Valckenaer τοῦ δ' ἄπιστα πάντα, Doederlein Opusc. II 194 κἀπιστα πάντα. — V. 6. ὑμῶν, Meineke ἡμῶν scripsit. — V. 7. ὅταν scripsi, ἐὰν Valckenaer, ἴν' ἂν Thiersch et Hermann, vulgo ἴνα. —

ἐνάλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερον ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἠδὺ ἦν ὄρος.

75. [36.]

Κλυθ' ἀναξ Ἥφαιστε καὶ μοι σύμμαχος γουνουμένω
ἴλαος γενοῦ, χαρίζετο δ' οἰάπερ χαρίζεται.

76. [44.]

Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα.

77. [38.]

704

Ὡς Διωνύσοι' ἀνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἶνω συγκραυνωθεῖς φρένας.

V. 8. σφιν, Vind. σφι. — ἠχέεντα Meineke et sic ut vid. Vind., ἠχέεντα vulgo. — V. 9. vitium latet, facillima medela τοῖσι δ' ἠδὺ ἦ ὄρος vel τοῖσιν ἠδὺ ἦν ὄρος, sed utrumque repudiandum, quamquam ἠδὺ εἶναι non offensionem est, cf. Xenoph. Mem. I 4, 17 ὅπως ἂν αὐτῇ ἠδὺ ἦ οὕτω τίθεσθαι, ubi Cobet confidenter δοκῆ substituit. Conieci ὑλήειν ὄρος et formam ὑλήειν testificatur Choeroboscus II 717, 23. Fortasse legendum τοῖς δ' ἄδη δύειν (sive δύπτειν malis) ὄρος. Iacobs τοῖσιν ἠδίων δ', Schneidewin τοῖσιν ἀνδάνη δ', Emperius τοῖσι δ' οὔρος ἠδίων, Hartung τοῖσι δ' ἠδονῆν ὄρος (δῶ). Haupt scripsit τοῖσι δ' ἦ δύνή πόρος oblitte-rans verbum aptissimum ὄρος, ineptum δὲ inferens. — Obversatus est hic locus Herodoto V 92: Ἡ δὴ ὅτε οὐρανὸς ἔσται ἐνεσθε τῆς γῆς καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οἱ ἄνθρωποι νόμον ἐν θαλάσῃ ἔξουσι καὶ οἱ ἰχθύες τὸν πρότερον ἄνθρωποι.

Fr. 75. Plut. de aud. poet. c. 6: οἶον εὐθύς ὁ Ἀρχίλοχος ὅταν μὲν εὐχόμενος λέγῃ· Κλυθ' ἀναξ (libri κλυθι) κτλ., αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλούμενος δῆλος ἐστίν. — V. 2. ἴλαος, Seidler coni. ἴλεως. — γενοῦ, γενοῦ Schneidewin.

Fr. 76. Athen. IV 180 E: Τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον· διόπερ ὁ μὲν Ἡσίοδος φησὶν . . . καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Αὐτὸς κτλ. — Λέσβιον, Hecker Λύδιον satis intempestive, et praeterea αὐτίς praeoptat. Meineke, cum antea αὐλὸς ἐξάρχων coniecisset, postea mutata sententia καὶ τῆς scribere et hunc versum fr. 77 subiungere maluit.

Fr. 77. Athen. XIV 628 A: Φιλόχορος δὲ φησὶν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες οὐκ αἰεὶ διθύραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἶνω καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες. Ἀρχίλοχος γοῦν φησὶν· Ὡς Διωνύσοιο κτλ. — V. 1. Διωνύσοι' scripsi, Διωνύσου Hermann, vulgo Διωνύσοιο, PVL Διονύσοιο. Hermann non recte elisionem ab hac clausula οἶο omnino arceat, quam neque alii poetae neque Homerus plane fugiunt, velut Il. XI 35 ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐλείκοσι κασσιτέροιο λευκοί, ἐν δὲ μέσοισι vitiose scribi solet, corrigas λευκοί, idque etiam schol. agnoscit. — Respicit, ut Meinekio videtur, Callim. fr. 223: τοῦ τε μεθύπληγος φοῖομιον Ἀντιλόχον, ubi Ἀρχίλοχον cum Ruhnkenio fuerit corrigendum.

78. [1.]

. . . Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκερον μέθυ,
 οὔτε τιμον εἰσενεγκῶν
 οὐδὲ μὴν κληθεῖς (ὕφ' ἡμῶν) ἤλθες, οἷα δὴ φίλος·
 ἀλλὰ σ' (ἦ) γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
 εἰς ἀναιδείην.

Fr. 78. Athen. I 7 F: Ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην· δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξία διαβάλλεσθαι· τὸν γοῦν γλίσχρον Ἰσχομάχον Κρατίνος Μυκόνιον καλεῖ· πὸς ἂν Ἰσχομάχον γεγονώς Μυκονίου φιλόδομος ἂν εἴησ. (Iam ea, quae subsequuntur, non Cratini, sed alius comici esse videntur.) Ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθούς ἄνδρας ἐστιασόμενος ἦγον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκερον μεθύων οὔτε (ita BCD, οὔτ' ἔτι V, οὔτε τι L) τιμον (B, τιμον LV) εἰσήνεγκας (εἰσήνεγκους V) οὐδὲ μὴν κληθεῖς ἤλθες οἷα δὴ φίλος, ἀλλὰ σε γαστήρ νόον (BCD, νῶν V) τε καὶ φρένας παρήγαγεν εἰς ἀναιδείαν Ἀρχίλοχος φησίν. Itaque haec novissima omnia Ionici iambographi sunt: hunc respicit Eustath. II. 1148, 38: μή τινα τιμον εἰσενεγκῶν, εἰπεῖν κατ' Ἀρχίλοχον, ἀλλὰ δηλονότι ἀσύμβολον δειπνον. καὶ ἐστὶν ὁ τιμος κατὰ τὸ ὠνὴ ὄνος καὶ χολὴ χόλος. Idem tamen parum sibi constat, siquidem p. 563, 27: τιμὴ τιμος παρὰ τῆ κωμωδία τὸ τίμημα (adde ib. 1222, 28 et Philemo, qui dicitur, p. 105) certe non abutendum est hoc testimonio, ut priores versus Archilochi abiudices. — V. 1. μέθυ Casaubonus, libri μεθύων. — V. 2. εἰσενεγκῶν scripsi, legebatur εἰσήνεγκας. — V. 3. οὐδὲ, Casaubonus οὔτε. — ὕφ' ἡμῶν adieci. — V. 4. ἦ addidit Porson. — V. 5. ἀναιδείην vel ἀναιδείαν libri ut videtur, Dindorf ἀναιδίην. Cum antea haec ad epodos retulisset, ut trimetri cum dimetris iambicis essent consociati, nunc Porsonum secutus in tetrametros redegit: ille autem partim aliter constituit, scripsit enim v. 2 et 3: ἐσθίων δ' ὦν δῦτε τιμον οὔ τιν' εἰσενήνοχας, οὔτε μὴν κληθεῖς ἐς ἡμᾶς ἤλθες κτλ. — Iam quae Athenaeus ab initio dicit: περὶ Περικλέους ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην, de his ambigi potest: poterat enim ipse Athenaeus proverbio illo adhibito sententiam versuum Archilochiorum, quos subiecit, illustrare: sed veri similis videtur, haec quoque ex Archilochi isto iambo petita esse, ut Archilochi causa grammaticus proverbium illud explanaverit: neque tamen ipsa iambographi verba descripsit, sed orationem conformavit ad exemplum comici poetae, quod servavit Suidas v. Μυκῶνιος γέτων, ubi est: καὶ παροιμία·

Μυκονίων δίκην
 ἐπεισπέπαιεν εἰς τὰ συμπόσια.

Archilochus fortasse scripserat:

ἀλλὰ σ' ἦ γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
 εἰς ἀναιδίην ἀκλήτῃ δεῦρο Μυκονίων δίκην
 κωμάσαι.

Conferas versum, qui in proverbii fertur (Zenob. II 46. Diog. I 60):

Ἀκλήτῃ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

79. 80. 81. 82. [47. 110.]

705

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον
 ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεται δ' ἀκούων.

*

Φιλέειν στυγνὸν περ ἔοντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

*

Ἄστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί.

*

Δήμητροί τε χεῖρας ἀνέξων.

83.

706

Ἐῶθεν ἕκαστος ἔπινεν· ἐν δὲ βακχίῃσιν.

Meineke tetrametros fecit, scribens . . . ὧν οὔτε τιμον (οὐδέν') εἰσ-
 ἐνέγκαιο, οὔτε μὴν κληθεῖς (ἔσῃλθες, οἷα δὴ φίλος (φίλιος). Hartung
 haec Epodis adscripsit ita conformata: Πολλὸν δ. π. κ. χ. μ. | οὐ τιμον
 εἰσηνέγκαιο· | οὐ μὴν σὺ κληθεῖς ἦ. οἷα δ. φ., | ἀλλ' ἐν Μινυονίῳν δίκη·
 | γαστήρ νόον γάρ κ. φ. π. | ἡ μάργος εἰς ἀναιδίην. quae cur impro-
 banda sint, haud obscurum.

Fr. 79. 80. 81. 82. Hephaestio 47: πρῶτος δ' Ἀρχιλόχος ἐχρήσατο
 τῷ μεγέθει τούτῳ ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰδυφαλ-
 λικοῦ. Τὸ γὰρ Ἐρασμονίδη Χαρίλαε· (ed. Flor. Χαρίλας) . . . Δήμητροί
 τε χεῖρας ἀνέξων . . . ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων (A πολυφίλταθ').
 καὶ πάλιν· φιλέειν στυγνὸν περ ἔοντα. Et auctius idem 83: Πρῶτος
 δὲ καὶ τούτοις Ἀρχιλόχος κέχρηται . . . Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι
 γελοῖον . . . Ἄστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί. et 86:
 ὥσπερ Ἀρχιλόχος ἐν τῷ Ἐρασμονίδη (Fl. BH Ἐραμονίδη) Χαρίλαε. et 87:
 ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ Ἄστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν. et ibid.: Ἐπινοήσεις
 δ' ἂν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτόν,
 καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι, Ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταί-
 ρων, τέρψεται δ' ἀκούων. Φιλέειν στυγνὸν περ ἔοντα μηδὲ διαλέγεσθαι.
 Verba Ἐρασμονίδη Χαρίλαε etiam afferuntur in Argum. metr. ad Pind.
 Pyth. IX et XII, cf. etiam ad Isthm. III et V. Et hoc quidem apparet
 versus Ἐρασμονίδη κτλ. et ἐρέω κτλ. coniungendos esse, sed etiam reli-
 qui ex eodem carmine deprompti esse videntur. — Fr. 81. ἦσαν reli-
 psit Meineke, vulgo ἦσαν. Respicit Athen. X 415 D: Ἀρχιλόχος δ' ἐν
 τετραμέτροις Χαρίλαν (PVL χειρίλαν) εἰς τὰ ὅμοια διαβέβλημεν, ὡς
 οἱ κωμωδοποιοὶ τὸν Κλεώνημον καὶ Πείσανδρον. Cf. Eust. Od. 1630, 4.
 Aelian. Var. Hist. I 27 (ubi Χαρίλαν), atque etiam ap. Aristid. II 380
 pro Χειδὸν Charilam nomen restituendum videtur.

Fr. 83. Gramm. Hamburgensis, cuius fragmentum edidit Welcker
 Opusc. IV 50 (Mus. Rhen. X 256), Schneidewin in Philol. X 350: τὰ
 παρὰ τῆ γραφῆ διαφοροῦμενα· εἰσὶ ταῦτα ἀργειφόντης· καὶ τύρος ἐν
 τηρήσας μέγαν ἀργύφαν· ἀργιφόντα· εἴηελος ἀστεροπῆ καὶ τὸ ἵηελος.
 ἀπόλεια· ἔμαυτὸν εἰς ἀπόλειαν οἰγήσομαι πλάτων· θάλεια· καὶ ἐν θάλλῃ
 γεγάννηται. ἀλαξονεῖα· καὶ τὴν ἀλαξονίαν πλείστα παρέχει τῶν ἀνθρώ-
 πων ἀριστότενος· βακχεῖα καὶ ἔξωθεν ἕκαστος· ἔπινεν ἐν δὲ
 βακχίῃ ἀρχιλόχος· ὀρθογραφία ταῦτα. quae fortasse ex Eugenio

Ε Π Ω Ι Δ Ο Ι.

84. [68.]

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῆσι θεῶν ὀδύνησιν ἔκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

85. [77.]

Ἄλλὰ μ' ὁ λυσιμελής, ὦ ταῖρε, δάμναται πόθος.

86. [59.]

Αἴνός τις ἀνθρώπων ὄδε,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καλετὸς ξυνωνίην
ἔμιξαν.

707

desumta sunt, quem Suidas testatur scripsisse περὶ τῶν εἰς ἰᾶ ληρόντων ὀνομάτων, οἷος ἔνδεια ἢ ἔνδια, καὶ τότε διαφορεῖται. Scripsi ἔωθεν pro ἔξωθεν, et βακκίησι pro βακκίη, quamquam versus etiam aliter redintegrari poterat, velut ἦν δὲ βακκίη τις. Est autem ut videtur ex eodem carmine in Charilaum petitus, cuius reliquias Hephaestio servavit. Schneidewin trimetrum restituit ἔσω δὲ βᾶς ἔπινεν κτλ.

Fr. 84. Stob. Flor. LXIV 12: Ἀρχιλόχου (sic A, τοῦ αὐτοῦ Vind.). — V. 2. ἔκητι A Trinc., vulgo ἔκητη.

Fr. 85. Hephaest. 90: Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πεντημιμεροῦς καὶ λαμβικοῦ διμέτρον ἀκαταλήκτου. Ἄλλὰ κτλ. — λυσιμελής, codd. λυσιτελής. — ταῖρε, Fl ἑταῖρε. — πόθος, Turn. πάθος.

Fr. 86. Ammon. 6 ed. Valck.: Αἴνος καὶ παροιμία· ὁ μὲν γὰρ αἴνος ἐστὶ λόγος κατὰ ἀναπόλην μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν, οἷον ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ Αἴνός τις . . . ἔθεντο καὶ τὰ ἐξῆς. Eadem leguntur ap. Diogenian. Paroem. Praef. p. 178. Apostol. Praef. Walz. Rhett. II 11. Et. Gud. 19, 22. Et. Angel. editum a Ritsch. v. αἴνος. Choerob. in Ps. 144. Cram. An. Par. III 371, 13 (ubi om. v. 1). Sch. Hom. Od. ξ 508. Eust. II. 855, 3. Od. 1768, 61. — V. 1. ὄδε, ὡς, Ammon. Eust. altero loco ὄδ' ὡς. — ὄδε om. Eust. priore l. Et. Gud. Et. Ang. Sch. Od. — V. 2 affert Apollon. in Bekk. An. II 490. — ἄρ', ἄρ' vel ἄρα Amm. Cram. An. Diog. Eust. Sch. Od. — Post ἀλώπηξ add. τε Amm. — καλετὸς, ap. Diog. καὶ αἰετὸς vel καὶ ἀετὸς, Et. Gud. Et. Ang. ἢ ἀετὸς, ἢ δ' ἀετὸς Eust. altero loco, priore καὶ ἀετὸς. — ξυνωνίην, ξυνωνίαν Et. Gud. Ang. Choerob. Apollon., utrumque Schol. Od. — V. 3. ἔμιξαν Diog. Rhett. Walz. Schol. Od., ἔθεντο Amm. ceteri, Eust. altero loco ἔμιξαν ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο. — Respiciunt praeterea ad hoc carmen Schol. II. τ 407. Philostr. Imag. p. 766 (381 ed. Kayser). cf. etiam Theo Progymn. T. I 10. Schol. Arist. Av. 651. Priscian. II 430 ed. Keil. — Archilochum non tantum in duobus carminibus, in quibus fabulas de

* 87.

‘Ορᾶς ἴν’ ἔστ’ ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος
 τρηχὺς τε καὶ καλίγκτος,
 ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφοῖζων μάχην.

88. [6.]

Ἦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
 σὺ δ’ ἔργ’ ἐπ’ ἀνθρώπων ὄρᾶς
 λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
 ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

708

aquila et vulpe deque vulpe et simia illustravit, his involucris ad augendam acerbitatem usum esse, quod Schneidewin Huschkio auctore (in Miscellan. Philol. quae Matthiae edidit T. I p. 1 seqq.) statuit, docet Iulian. VII 227 A: ἀλλ’ ὁ μὲν μῦθός ἐστι παλαιός, ἐφήρμοσας δὲ αὐτὸν σὺν πράγμασιν ἐτέροις· ὅπερ οἶμαι ποιεῖν εἰσθάσαι οἱ τῇ τροπικῇ χρώμενοι τῶν νοημάτων κατασκευῇ. πολὺς δὲ ἐν τούτοις ὁ Πάριος ἐστὶ ποιητής. Atque alibi quoque vestigia fabularum supersunt, velut fr. 39 Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν κτλ. fabulae speciem refert, sive Aesop. 23 (95 ed. Halm.) sive aliam contuleris, item fr. 131: χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ’ ἦπατι, ubi vide quae dixi.

Fr. 87. Atticus ap. Euseb. Praep. Ev. XV 795 A: ‘Ορᾶς . . . ἐν τῷ κάθηται σ. ἕλ. μάχην· ἐπὶ τούτου τὸν ὑψηλὸν πάγον τὸ δοῖον καὶ πανούργον ἐκεῖνο θηρίον ἀνελεθεῖν ἀδύνατον· ἵνα δὲ εἰς ταῦτόν ἔλθῃ τοῖς αἰετοῦ γεννημασιν ἀλώπηξ, ἣ τύχη τιμὴ δεῖ χρησαμένους ἐκείνους πονηρὰ καταπεσεῖν εἰς γῆν τῶν οἰκείων αὐτοῖς φθαρέντων, ἣ φύσασαν αὐτήν, ἃ μὴ πέφυκε φύειν, λαιψηρὰ κυκλωῖσαι περὶ (hoc Euripidis potius esse videtur), καὶ οὕτως ἀρθεῖσαν ἐν γῆς ἀναπτέσθαι πρὸς τὸν ὑψηλὸν πάγον. ἕως δ’ ἐκότερον ἐπὶ τῆς οἰκείας μένει τάξεως, οὐκ ἐν κοινωνίᾳ τοῖς γῆς πρὸς τὰ οὐρανοῦ θρέμματα. Archilocho vindicavit Meineke. — V. 1. ἔστ’, cod. Scor. ἐστὶν, Schneidewin ἐστὶ κείνος. — V. 2. τρηχὺς FGI, v. τραχὺς. — καλίγκτος, CFI et Scorial. πάλιν κότες. — V. 3. τῷ CD, v. ῶ. — κάθημαι Meineke, legebatur κάθηται, quippe Atticus suae orationi accommodavit. — σὴν ἐλαφοῖζων μάχην CDFG, ἐνιλαφοῖζων μάχην EI, συνελαφοῖζων Scorial., ὁ ἐνελαφοῖζων ἐαυτὸν ὄρνις vulgo. Huc refero Hesych.: ἐλαφοῖζων: παρασκευαζόμενος ὄρνιθως. — μάχην, Schneidewin coni. μάνην. Ad hanc aquilae orationem respondere videtur vulpes versibus fr. 88.

Fr. 88. Stob. Ecl. Phys. I p. 122: Ἀισχύλον (sed A in m. Ἀντιλόχον) Ἦ Ζεῦ κτλ. Archilocho vindicat Clem. Alex. Str. V 725: τοιαῦτα καὶ ὁ Πάριος Ἀρχιλόχος λέγει· ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, σὺ δ’ ἔργα ἐπ’ οὐρανοῦ ὄρᾶς λεωργὰ καὶ ἃ θεῖμις. inde Euseb. Praep. Ev. XIII 687, ubi ἐπ’ ἀνθρώπους ὄρᾶς (sic codd., vulgo θεῖς, unde Schneidewin ὄρεῖς) λεωργὰ τε καὶ ἀθέμιστα. — V. 2. ἐπ’ ἀνθρώπων ὄρᾶς scripsi cum Schneidewino, Stob. ἐπ’ οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὄρᾶς. — V. 3. καὶ θεμιστά Liebel, ap. Stob. A καθέμιστας, οἱ δὲ θ., H καὶ θεμίτας οἱ, Canter καθέμιστας, Brunck καθέμιστα scripsit.

89. [60.]

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ᾧ Κηρυκίδη·
 ἀχρυνμένη σκυτάλη·
 πίσθηκος ἤει θηρίων ἀποκριθεῖς
 μοῦνος ἄν' ἔσχατιήν·
 5 τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο
 πικρὸν ἔχουσα νόον.

Fr. 89. Ammon. 6: καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ (Ἀρχιλόχος) ἔρέω . . . σκυτάλη. εἴτ' ἐπιφέρει Πίσθηκος ἤει κτλ. Videtur autem nihil inter V. 2 et 3 omissum esse. Eadem Cram. An. Par. III 371, 13. Apostol. Praef., et v. 2—6 Eust. 1769, 1. — V. 1. Κηρυκίδη ambiguum utrum sit nomen proprium, an gentis (vid. Phot. Κηρυκίδαί· γένος Ἀθήνησιν, adde, quamvis diversa origo nominis Κηρυκίδαί, quae Milesia fuit gens, vid. Hesych.), an denique appellativum. Ceterum Cram. An. Apost. κηρυκίη, ut fortasse aliud quid lateat; possis huc referre Lucian. Pseudol. c. 2: Πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διακρίσει προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἰππώσαντα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἄν ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν· οὕτως σὺ γε παιδάς ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυγία τὸν Ὀροδοικίδην (Ἀ ὀροδικήν, Ε ὀροδοικίδην, Φα ὀροικίδην, aliquando conieci Ὀδοιοδικίδην) καὶ τὸν Ἀνιάμβην καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. nam nomen illud, quod aperte corruptum, non ex Simonide, sed potius ex Archilocho petitum videtur. Hartung scr. ᾧ κηρυκίδαί ἀχρυνόμενοι σκυτάλη. — V. 2. ἀχρυνμένη σκυτάλη, Cram. An. Ap. ἀχρυνμένη σκυτάλη, nec tamen propterea ἀχρυνμένην σκυτάλην legendum. Utitur hoc versu Demetr. de eloc. c. 5 (Rhet. IX 5). Schol. Pind. Ol. VI 154, cf. Plut. Septem Sap. conv. c. 8. Arsen. 89. De σκυτάλη apud Archilochum scripserat Apollonius Rhodius (Athen. X 451 D) et Aristophanes Byzantius (ib. III 85, E), e quorum libris vel ex scholiis in Archilochum petita videntur, quae affert Pindari schol. — V. 3. θηρίων ἀποκριθεῖς, Cram. θηρίων ὑποκριθεῖς. — V. 5 et 6 affert Et. Gud. 19, 23 corruptos. — ἄρ', ἄρ' Amm. Eust., utrumque Apost. — κερδαλέη, Amm. Cram. κερδαλή. Respicit Plato Rep. II 365 C, cf. etiam Dio Chrys. Or. LXXIV T. II 745. Aelian. Hist. An. VI 64. Basilus de leg. gent. II p. 183. — Initium huius narrationis videtur inprimis convenire cum fabula Aesopia de simia et vulpe, quam Babrius paucis illustravit, ubi simia mendax maiorum suorum monumenta iactat: itaque recte Huschkius haec composuisse largior, at idem Archilochus vel in eodem carmine vel in alio (quod quidem eosdem numeros ostentabat) enarravit fabulam de simia regiam dignitatem nacta, sed vulpeculae fraudibus irrita, vid. Fab. Aes. 29 (44 ed. Halm.) et novar. fab. Babrii syllogem 23 ed. Lewis. Hanc enim fabulam manifesto spectent fr. 90 et 91. Sed Archilochum de simia etiam alias fabulas suis carminibus inse-ruisse conicio ex Aristide II 398 (Phot. Bibl. 437 B): περιέρχονται δὲ ἄλλως βροτῶν εἶδωλα καμώντων, Παιόδου κηφήνες, Ἀρχιλόχον πίσθηκοι, δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν τῆς τραγικῆς βοῆς. quae spectant sive ad fabulam de simia leonina pelle induta (cf. Lucian. Philops. c. 5) sive potius ad simias pyrrhichen saltantes (Fab. Aesop. 360 ed. Halm. Babrii nov. syll. 78); nam quamvis Aegypti rex ibi commemoretur (Lucian. Piscat. 36) vel Cleopatra (id. Apolog. c. 5), ipsa certe fabula antiqua est. Denique fort. ex Archilocho petitum proverbium,

Ῥόπτρω ἐρειδόμενον.

91. [60.]

Τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων;

92. [23.]

Ἐμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπροῖζεται.

93. [62.]

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
δολοφρονέουσα χειρὶ, τήτερον δὲ πῦρ.

quo utitur Lucian. adv. indoct. 19: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, κὰν χρύσεια ἔχη σύμβολα, ubi σάμβολα scribendum.

Fr. 90. Et M. 715, 44: Σκανδαλήθραν, τὸ πέταυρον τῶν παγίδων . . . Ἀρχιλόχος (ita V, vulgo Ἀρίσταρχος, M ἀρχελ., D ἀριστ.) δὲ ῥόπτρον ἔφη, οἷον ῥόπτρω ἐρειδόμενον· ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ὃ ἐρείδεται. Schol. Aristoph. Ach. 678: σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει (ἐρείδεται). ὅπερ Ἀρχιλόχος λέγει ῥόπτρον. Adde Suid. v. σκανδάληθρα. Archilochus dixisse videtur:

. Μυσφόνον
Ῥόπτρω ἐρειδόμενον.

vid. Hesych. Μυσφόνον· παγίς. nam licuit poetae hoc vocabulo etiam de maiore decipula uti.

Fr. 91. Schol. Arist. Ach. 120: Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πάγων ἔχων·] Καὶ τοῦτο παρόδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπιφώων (sic Huschke, codd. ἐπῶν). Τοιήνδε κτλ. — πυγὴν, quod Aristophanis parodia tuetur, non sollicitaverim, praesertim cum nesciamus, quo pacto poeta simiae casum exornaverit. Hermann τύχην legendum suasit, in Aesopeae fabulae paraphrasi est σὺ δὲ τοιαύτην τὴν ψυχὴν ἔχων, quod vocabulum cave credas Archilocho reddendum esse; alius paraphr. τοιαύτην σὺ μορῖαν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις. Babrius syll. nov. 23, 13: εἶτ' ὦ πίθηκε τοῖος ὢν δυναστεύσεις.

Fr. 92. Et. M. 689, 1: Προϊκτής· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἕξεσθαι, δωρεὰν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχιλόχος· ἐμεῦ κτλ. ubi c. Flor. om. δ'. Eadem Zonar. 1573 (ubi καταπροῖζεται) et 1578. Favorin. 383 (om. δ'). Suidas v. καταπροῖζεται, ubi εὖ pro ἐμεῦ, Etymol. Vind. cod. XXXII ubi σ' οὐ καταπροῖζεται. Ceterum Schneidewin δὲ κείνος. Ad *Epodos* retuli, quoniam Et. Gud. 305, 3 et Cram. An. Par. IV 55, 12, ubi versus ipse excidit, sed interpretatio extat (σὺ δωρεὰν ἐμοῦ καταγνώσεται τις, ἀλλὰ ἀποδώσει μισθὸν ὃν ἔπραξε), addunt: οὕτως εὐρον ἐν ὑπομνήματι ἐπιφώων Ἀρχιλόχου. Eadem Miller Misc. 179. Respicit etiam Orion 82, 23.

Fr. 93. Plutarch. vit. Demetr. c. 35: σὺ μὲν, ἀλλὰ ἡ τύχη καθάπερ ἡ παρ' Ἀρχιλόχου γυνὴ Τῇ μὲν ὕδωρ . . . τῇ δ' ἐτέρον πῦρ (ubi x δολοφρονων χειρὶ). Eadem de primo frig. c. 14 (ubi θῆτερον δὲ πῦρ et Dübner δολοφρονεῦσα) et adv. Stoic. c. 23 (ubi om. ἐφόρει et ἐτέρον). — V. 2. τήτερον Schneidewin, v. θῆτερον.

94. [63.]

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
 τίς σὰς παρήειρε φρένας;
 ἦς τὸ πρὶν ἠρήρησθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
 ἄστοῖσι φαίνεται γέλως.

95.

Τίς ἄρα δαίμων καὶ τέον χολούμενος;

Fr. 94. Integrum, sed sine poetae nomine affert Sch. Hermog. in Walzii Rhett. VII 820: ἐστὶ δὲ αἰεὶ τὸ ἐπωδὸν βραχύτερον τοῦ πρὸ αὐτοῦ στίχου συλλαβὰς τέσσαρας, οἷον στίχος μὲν ὁ πρῶτος ἦγον στροφῆ ἦτοι κῶλον· οἷον Πάτερ Λυκάμβα (cod. Mon. Λυκάββα) . . . τόδε. εἶτα τὸ ἐπωδὸν· τίς (Mon. τί) τὰς σὰς παρήειρε φρ. εἶτα ἀντίστροφος ἦτοι κῶλον· ἦς τὸ . . . πολὺς. εἶτα πάλιν ἐπωδὸν· ἄστοῖσι φ. γ. Afferunt v. 1 et 2 Hephaest. 129: εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν καὶ οἱ ἀρσενικῶς οὔτοι καλούμενοι ἐπωδοί . . . οἷον Πάτερ Λυκ. κτλ. et Schol. Heph. 167 et p. 31 ed. sec. Gaisf. et qui aperte Archilocho tribuit Mar. Victor. 235: „Similes Archilochiis illis Πάτερ . . . φρένας.“ V. 1. affert praeterea Schol. Heph. 171. Mar. Plot. 268 et 272. Rufin. 385, adde Mangelsdorf Anecd. Chiusiana p 26, v. 2. Demetrius de eloc. 5 (Walz. Rhet. IX 5). Sch. Aristoph. Ran. 384 et Io. Sicel. ap. Walz. Rhet. VI 128, ubi est τίς σὰς παρήειρε (supra φε) φρένας, ἄς πρὶν γ' ἔσχες, denique Argum. Metr. Pind. Pyth. V. VI et VII. — V. 1. ποῖον Schneidewin et Brink κοῖον, qui praeterea probat coniecturam a me olim propositam sed dudum repudiatam ἔδρας Δωτάδῃ pro ἔφρασας τόδε. — τόδε, Schol. Heph. 168 λόγον. — V. 2 legitur etiam ap. Plotium p. 270, ubi apud Putschium dimeter ut videbatur alias non obvis

τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν

extat, itaque a me in Archilochi reliquias receptus est, at codicum A et B scripturae quae nunc demum sunt cognitae TICCAKPAPOΦPOENE et TICCAKPPAPHIPEΦPOENE arguunt Scaligerum recte verba τίς σὰς παρ. φρένας agnovisse. Scaligeri inventum protulit Kiehl Mnemos. III 228. — παρήειρε, ap. Heph. Περὶ φρε, CA παρέπειρε. — V. 3. ἦς Schneidewin, codd. ἦς, unde Walz ἄς, sed cf. Hom. Od. κ 553 οὔτε τι λίην ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς. Eandem structuram testatur nomen Φρασηρίδης, quod a Φρασηρης (sive Φρασίρης) i. e. φρενήρης descendit. — ἠρήρησθα scripsi, legebatur ἠρήρεισθαι, librarii formam noviciam ut solent substituerunt. Bekker ἠρηρέασθαι vel ἠρήρεσθα requirit. — Ex eodem carmine fort. petiit Hesych.: Δωτάδης· Δώτον υἱὸς ὁ Λυκάμβης.

Fr. 95. Et. M. 752, 15 not. (cod. V in m.) et Flor. Mill. Misc. 280. τοῦτο τὸ τέω (τέο) τετόλμηται καὶ τεοῦ· οἷον τίς ἄρα κτλ. Eadem Favor. 481. Archilochi esse versum docet Cram. An. Ox. I 409, 5: τὸ τέο τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος τε χολούμενος εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ τίνος. Scripsi τέον pro τεοῦ a recto casu τέος (aeolice τίος) pro τίς, quemadmodum τέφ, τέων, τέοισι, ὅτεφ alia retrahunt accentum.

96. [82.]

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν
ἄλας τε καὶ τράπεζαν. . . .

97. [79.]

711

Ἡ δέ οἱ σάθη

ὦσεί τ' ὄνου Πριηνέος
κήλωνος ἐπλήμυρην ὄτρυγηφάγου.

Fr. 96. Origen. adv. Cels. II 74: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν, ὅτι πολλοὶ κοινωνήσαντες ἄλων καὶ τραπέζης ἐπεβούλευσαν τοῖς συνεστίοις; καὶ πλήρης ἐστὶν ἡ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἱστορία τοιούτων παραδειγμάτων. καὶ ὄνειδίζαν γε ὁ Πάριος ἱαμβοποιὸς τὸν Ἀνιάμβην κατὰ ἄλας καὶ τράπεζαν συνθήκας ἀφειθήσαντα φησὶ πρὸς αὐτόν· Ὅρκον κτλ. Cf. Dio Chrys. II 746: Τὸν Ἀρχίλοχον οὐδὲν ᾤνησαν οἱ ἄλας καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων, ὡς φησιν αὐτός.

Fr. 97. Et. M. 167, 25: τρύγη δέ ἐστὶν ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὥσπερ ὄνου κήλωνος ὄτρυγηφάγου, ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὄ, ὡς ἐπὶ τοῦ κρυόεις οὐκρυόεις· ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, τρύγαν οὐκ ἔχουσαν ἢ μὴ τρυγωμένην, οἱ δὲ ἄδενδρον. ubi rectius cod. Par. 2630: ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ ὄνου κηλ. ὄτρ. sed plenius Et. Sorb. Ἀρχίλοχος. οἱ δὲ οἱ σάθη ὅ σθη' ὄνου κώλωνος ὄτρυγηφάγου. Cod. Par. 2636: οἱ δὲ οἰσαθήκην ὁ σημαίνει τόνου κώλωνος ὄτρυφάγου. Cram. An. Par. IV 61, 26: Ἀρχίλοχος, οἱ δὲ οἰσαθήκην ὁ σημαίνει τόνου κώλωνος ὄτρυφάγου. adde Et. M. 271, 28 not. (cod. V): τρυγή δὲ καὶ ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὡς Ἀρχίλοχος· ἴση τοῦ ὄνου κήλωνος ὄτρυγηφάγου ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου. cod. Flor. Miller Misc. 88 Ἀντίλοχος ὄση τ' ὄ. κ. ὄτρ., sed idem 223 ὄσση τ' ὄνου. Sed auctius Eust. Od. 1597, 28: κήλων μὲν πεποιήται ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων Ἀρχίλοχος· ὥστ' ὄνου πριηνέος κήλωνος ἐπλήμυρον, unde Elmsley trimetrorum reliquias restituit: . . . ὥστ' ὄνου Πριηνέος (pro πριηνέος) Κήλωνος ἐπλήμυρον ὄτρυγηφάγου. Non recte Schneidewin Eustathii fragmentum diversum statuit ab eo, quod Et. M. servavit, quod quidem sic constituit: ἡ δὲ οἱ σάθη Ὅση τ' ὄνου κήλωνος ὄτρυγηφάγου. in quibus ἡ δὲ οἱ σάθη recte emendavit: at sunt haec in unum coniungenda et ex Epodis petita, itaque ἡ δὲ οἱ σάθη ὦσεί τ' ὄνου Πριηνέος κ. ἐπλήμυρην ὄτρ. scripsi, nam αἱ δὲ οἱ σάθη . . . ἐπλήμυρην, quod in librorum corruptelulis latere videtur, propter plur. numeri insolentiam reiiciendum. Lobeck αἰδοῖα δ' ἢ Πριηνέος κήλωνος κτλ. coniecit. — V. 3. Schneidewin putat alios grammaticos κώλωνος sive κώλωνος legisse, fuit fortasse κύλωνος i. e. ἀκύλωνος. vid. Et. M. 55, 1: ἀκύλον . . . οἱ δὲ τὸ αἰδοῖον ὑπὸ Ἀνδῶν. eadem Hesych. Bisyllabam formam firmat Et. M. 544, 50: Κύλλοι οὐ δίζονται· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ κύλον. καὶ Ἀττικῶς· καὶ τῶν ἀκύλων καὶ τῶν βαλάνων· ubi Κύλοι οὐ δίζονται scribendum. — ὄτρυγηφάγου tuetur etiam Phot. 355, 24. Schol. Il. v 291, sed aliam lectionem suppeditat Hesych.: ἀτρυγηφάγου, πολυφάγου· τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός. Idem tamen etiam ὄτρυγηφάγου agnoscit. Adde denique Eust. Il. 1003, 16: ὡς δηλοῖ τό· ἀδηφάγου κήλωνος ὁ τρυγηφάγου. Permire Et. Gud. 92, 11: Ἀκωλώωνος, ὄτρυγηφάγου περιτεύοντος τοῦ ο, ὡς καὶ οὐκρυόεις κτλ. Sed collato Et. M. apparet

98. [65.]

Φαινόμενον κακὸν οἰκάδ' ἄγεσθαι.

99. [84.]

712

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ' ἔδαισάμην.

100. [76.]

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χροᾶ· κάρφεται γὰρ ἤδη.

haec ad sequentem glossam Ἀτρούγετος referenda esse et formam littera *A* auctam ἀκώλωνος ex manifesto errore ortam. — Prosthesis multiplex et varius usus in Graeca lingua, sed rationem non satis perspexerunt grammatici nostri. A principio littera *A* addita velut ἄσταχυς, ἄσπε, ἄσφι, ἄποινα, ἄμύνω, ἀτρύνων. Verum haec principalis figura varias vicissitudines subiit: hic quoque vocalis subsequens suam vim expromere solet, prosthesis ut consentaneum est adsimulatur stirpi: itaque ἄσταχυς, ἀσπαίρω alia primigeniam speciem retinent, atque passim etiam diversa vocali subsequente servata est *A* velut ἀιναγμα, sed assimulationem ostentant ξέδνον (compositum ἀνάεδνος antiquitatis tenax), λκίς, ὀλόπτω, ὁμόργνυι, ὀδύρομαι, ὀκρούεις, ὀτρύνω alia. Verum obscuratur principalis littera etiam nulla stirpis ratione habita, velut *O* antiquam vocalem *A* deicere solet (est enim haec vicissitudo omnino satis frequens), velut ὄσταφίς, Ὀαξος, ὀκέλλω, Ὀιλέυς, Ὀβριάρεως testificantur: nam ὀκρούεις alia utrum ad hanc consuetudinem an ad assimulationis legem examinanda sint, non liquet. Ad eundem modum etiam *E* in locum litterae *A* succedit, velut ἐρφιδίος, ubi *A* propter vicinum *P* obscuratum, sed videtur magna ex parte horum exemplorum origo non tam ex linguae usu repetenda, quam ex poetarum arbitrio, qui multa novaverunt, saepius fallaciae analogiae specie decepti, velut ἐτση. Verum non licet haec singillatim persequi, habet enim haec quaestio multas cautiones, velut Cretenses ἄερσα dixerunt, quod vocabulum olim ΑΑΡΣΑ fuit, altera *A* propter finitimam *P* in *E* mutantes, Iones longius ab origine desciverunt, quibus ἐέρση in usu fuit. Attici ἀρρηφόρους et ἐρρηφόρους dicunt, de cuius vocabuli etymo C. Fr. Hermann secus iudicavit. Ceterum haud pauca, quae nostri grammatici huc referunt, segreganda, velut ἐφία, quod reduplicationem ΣΕΨΙΑ ostentat, ἀύταχοι, quod est ἀνίαχοι, alia. Curtius prothesin sibi reperisse visus est in vocabulis ἄεθλος et ἄεθλον, pravam coniecturam de origine etiam nunc tuitus, at ab ἀείρεσθαι descendit ἄεθλον, inde deductum ἄεθλος, ac prosthesis, qua auctum est verbum principale ἀείρειν etiam iis, quae inde descendunt, adhaerescit.

Fr. 98. Hephaest. 38: καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὃ πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν ἐπαοδοῖς· Φαινόμενον κτλ. cf. Schol. Heph. 176.

Fr. 99. Hephaest. 34: Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν (τροχαϊκὸν) οἷον ἐστι τὸ Ἀρχιλόχον, ὃ τινες ἀπέφαλον λαμβικὸν καλοῦσι· Ζεῦ κτλ. ἔδαισάμην ACDMP Nan., cett. et edd. ἔδασάμην. Affert etiam Schol. Heph. 186 (ubi S ἔδηςάμην, A ἔδασάμην), Tricha 12. Schol. Metr. Pind. Ol. XII (ubi ἔδασάμην, D ἔδαισάμην), Nem. VIII et XI (ubi item ἔδασάμην).

Fr. 100. Hephaest. 35: Τὸ καλούμενον ἰθυφαλλικόν, ὃ πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον, οὕτως·

101. [95.]

Πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγγέλυσας ἐδέξω.

102. [97.]

Ἵψ' ἡδονῆς σαλευμένη κορώνη.

103. [61.]

Τοῖος γὰρ φιλότιτος ἔρωσ ὑπὸ καρδίην ἔλυσθεις
πολλὴν κατ' ἀγλὴν ὀμμάτων ἔχευεν,
κλέψας ἐκ στηθέων ἀταλὰς φρένας.

104. [64.]

713

Πρὸς δηῦτ' ἄεθλα δῆμος ἡθροΐζετο,
ἐν δὲ Βατουσιάδης.

Οὐκέθ' κτλ. ubi FBH θάλλης, E θάλεις, Nan. θάλλοις, omnes ὅμως, quod correxit Brunck. — κάρφεται, Mitscherlich conii. κάρφει. Repetititur versus ib. 40 (ubi ὅμως) et 88 (ubi ὅμως). Priorem partem affert Schol. Heph. 176, posteriorem 174. Adde Attil. Fort. 356, qui adscripto integro versu deinde repetit colon dactylicum: apud hunc cum οὐκ-ε-τομος vel δοκετομος (sed deinde uterque cod. οὐκ ἔθ') legatur, possis οὐκέτ' ὁμῶς revocare. — Elmsleius cum hoc versu coniunxit fr. 116.

Fr. 101. Athen. VII 299 A: Ὀμήρου εἰπόντος (ll. φ 353)· Τεῖ-
ροντ' ἐγγέλυσες τε καὶ ἰχθύνες ἀκολούθως ἐποίησε καὶ Ἀρχιλόχος·
Πολλὰς κτλ. Fr. 101 et 102 haud dubie eiusdem carminis sunt,
cuius reliquiae praecedunt.

Fr. 102. Schol. Arati 1009: Διακινουῖσι γὰρ τὰς πτέρυγας οὗτοι
(κόρακες) Ἵψ' ἡδονῆς τὴν κοίτην καταλαβόντες, ἢ τὴν ἐκ τοῦ ἀέρος
ἱμάδα διατινάσσοντες· καὶ παρ' Ἀρχιλόχου Ἵψ' ἡδονῆς σαλευμένη κ.
Scripsi σαλευμένη, quod etiam Meineke coniecit.

Fr. 103. Stob. Floril. LXIV 11: Ἀρχιλόχου· Τοῖος κτλ. — V. 1.
ἔλυσθεις, Hermann conii. ἐλυθεις. — V. 3. ἐκ AB Vind. Gesn. m., vulgo
ἐν. — ἀταλὰς Meineke, legebatur ἀπαλὰς. Est ut videtur ex eodem
carmine, cuius reliquiae praecedunt.

Fr. 104. Hephaest. 129: εἰσι δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν καὶ οἱ ἀρρενι-
κῶς οὗτοι καλούμενοι ἐπῳδοί . . . οἶον· Πάτηρ Λυκάμβα . . . καὶ ἔτι·
εὔ τοι πρὸς ἄεθλα κτλ. Et. v. 2 idem 39 dilucide tribuit Archilochi:
τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν οὐσῶν τῶν
συλλαβῶν Ἀρχιλόχου κέχρηται ἐν ἐπῳδῶ, οἶον ἐν δὲ Βατουσιάδης,
quae descripsit Schol. Arist. Nub. 275. V. 2 affert Hephaest. praeterea
25. Schol. Heph. 176. Priscian. II 411 ed. Keil. Mar. Plot. 261 et 267.
— V. 1. πρὸς δηῦτε scripsi, Bentley εὔτε πρὸς, quemadmodum Archi-
lochium narrandi exordium cepisse non est probabile, vulgo εὔ τοι
πρὸς, ACEPS εὔτι πρὸς. — V. 2. Βατουσιάδης. Cf. Hesych. Σελλητῖδεω
(Musurus male Σελληνιάδεω). Σελλέως υἱὸς ὁ μάντις, Βατουσιάδης τὸ
ὄνομα. quod haud dubie ex hoc ipso carmine petitur. Ceterum Archi-
lochus fort. Batusiadem ficto nomine appellavit Σελλητῖδην, nam σελ-

* 105.

Mar. Plotius 277: „Hoc potest dividi in dimetrum acatalectum *Archilochium*, de quo supra docui: *ΦΑΒΟΥΛΟΙΟΣ* (vel *Ι*) *ΘΟΛΑΙΟΣ*“ sic codex (B) apud Gaisfordium, cod. A Keilii *ΦΑΒΟΥΛΟΘΟΛΑΙΟΣ*. Putsche *Αιτωλὸς ἀνὴρ ἰψόθεν* ex coniectura Pindaricum versum restituens. Librorum scriptura fallax, nisi quod versu extremo *φίλοις* vel *φίλους* fuisse certum. Coniicias:

Ἰαμβύλος θωῆ φίλοις.

de voce *ιαμβύλος* vid. Aread. p. 64, 20 Schm. Hesych. *ιαμβηλός*: *λοιδορητικός*. Antea *Φαγηλὸς* ὡς *Θεινίους* conieci. vid. Hesych.: *φαγηλός*: *ἀμνός* (haec enim iusta vocabuli forma est, non *φάγγλος*, ut nonnullis placuit), et *φαγλαός* (puto *φαγαλός*): *χίμαρος*. Emperius *ἄβουλος ἦσθεο σφαλείς* scripsit, Hartung *πρόβουλος ἐσθ' ὁ Λεώφιλος*, Brink *ἄβουλος εἶ σὺ τῷ φίλῳ*, Kiehl *ἄβουλος ἐς φίλους θεός*. Grammaticus dimetrum *Archilochium* vocat, itaque consentaneum est, exemplum quod profert ex Archilocho depromptum esse. Alii sane metrici *Anacreontium* appellant, quoniam ille quoque haud infrequenter hoc versiculo usus est, neque vero hac observatione abutendum, ut *Anacreonti* vindices hunc versum et *ΒΑΘΥΛΛΟΣ* in codicum vestigiis delitescere credas, de Bathyllo vid. ad *Anacr.* fr. 20. Sed fortasse exemplum a grammatico confictum *Φαβούλλιος φίλος φίλοις*, ut Romanus homo Fabullius adhibitus sit.

106. [102.]

Πτώσσουσιν ὥστε πέριδικα.

107. [101.]

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

λέης vel *σέλλος* (*σελλός*) videtur appellativum esse, quo homines *garruli* et *vani* notabantur; unde *σελλίζεσθαι* dixit Phrynichus Comicus fr. 13, quod sic redintegrandum videtur ore Apostol. XV 41: *Ἄγαμαι, Διονῦ, σοῦ στόματος, ὡς σεσέλλισαι Κατ' Αἰσχίνην κεκομμέν' ἤδη πολλάκις*. — Ad hoc Archilochi carmen referendus Aristid. II 380: *οὐ τοίνυν οὐδ' Ἀρχίλοχος . . . τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἐνδοξοτάτους ἔλεγε κακῶς, ἀλλὰ Λυκάμβην καὶ Χειδὸν* (Meineke coniecit *Φεῖδον*, ego *Χαρίλαον*) *καὶ τὸν δεῖνα τὸν μάντιν, καὶ τὸν Περικλέα τὸν καθ' αὐτόν, οὐ τὸν πάνν, καὶ τοιοῦτους ἀνθρώπους ἔλεγε κακῶς*.

Fr. 106. Athen. IX 388 F: *Τοῦ δὲ ὀνόματος αὐτῶν (περιδικῶν) ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν, ὡς Ἀρχίλοχος· Πτώσσουσιν κτλ.*

Fr. 107. Athen. XIV 653 D: *Γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· Πάρελθε κτλ.*

* 108.

714

Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην.

109 [104.]

᾽Ως δ' ἄν σε θωῶνὴ λάβοι.

110. [105.]

Μή τευ μελαμπύγου τύχης.

111. [103.]

Ἐμπλην ἔμοῦ τε καὶ φίλου.

112.

Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

Fr. 108. Suidas: ναὶ ναὶ μὰ μ. χλ. ὄρκος ἐπὶ χλευασμῶ, idem iam supra μὰ μήκωνος χλόην· ναὶ ναὶ μ. μ. χλ. (ubi ναὶ ναὶ ABVE, vulgo καὶ ναὶ). Verum dimetrum esse apparet, quo genere metri cum Archilochus potissimum et Anacreon usi sint, illi attribuire malui. Eiusmodi iure iurando Iones usos esse testatur Athen. IX 370 B, ubi postquam dixit μήποτε δὲ ὁ Νικανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην ἱερὰν οὖσαν, Hipponactis versus adscripsit ὁ δ' ἐξολισθῶν ἰκέτευε τὴν κράμβην τὴν ἐπτάφυλλον, tum addit ex Ananio, Epicharmo, Teleclide, Eupolide ναὶ μὰ τὴν κράμβην vel τὰς κραιβάς: ἐδόκει δὲ Ἴωνικός εἶναι ὁ ὄρκος.

Fr. 109. Et. M. 26, 23: θωῶν . . . ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως, ἐπειδὴ εὐρηται θωῶνῆ, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ ᾽Ως δ' κτλ. Cf. Favorin. 82. Atque ita in titulo antiquo Locrensi ΘΟΙΕΣΤΟ legitur, item trisyllabum, ut videtur: exercuit mirum in modum nostros magistros ille locus, nam incerti haerent, utrum Ionicum θωῶν an inauditum θωᾶ vel non minus insolens adiectivum θωᾶια in aere illo legatur; ignorant in crasi easdem leges quas in contractione observari, itaque ex Dorico sermone θωᾶια ἔστω coalescunt in θωῶνῆστω, quemadmodum ἐνθα Ῥόδος, ἐνταῦθα πάδη dicitur. — Pro λάβοι fort. λάβη legendum.

Fr. 110. Schol. Hom. II. ω 315: εἴωθε καὶ ὁ Ἀρχιλόχος μελάμπυγον τοῦτον (τὸν ἀετὸν) καλεῖν· ἢ τευ κτλ. Hesych.: Μῆτ' εὐμελαμπύγον τύχοις (id est μῆ τευ μελ.)· μῆ τινος ἀνδρείου καὶ λαχρούς τύχοις. Suidas et Zenob. V 10: μῆ σύγε μελαμπύγον τύχοις (ubi vid. interpr.), ut fort. τύχοις restituendum sit. Cf. etiam paroemiogr. Milleri Misc. 367.

Fr. 111. Apollon. Soph. 67: Ἐμπλην· ἐμπελάδην, σύνεγγυς, ἢ ὡς ἔνιοι, χωρίς. καὶ Ἀρχιλόχος ἐπὶ τοῦ χωρίς· ἔμπλην ἔμοι (ita cod., Villois. ἔμοῦ) τε καὶ φίλου. Eadem Schol. Nicand. Ther. 322: παρὰ Ἀρχιλόχῳ (ἔμπλην ἀντι τοῦ χωρίς, οἶον) ἔμπλην ἔμοῦ τε καὶ ἐφόλου (καὶ φόλου P) καὶ τὰ ἐξῆς, Bussemaker κῆφ' ὄλου, Schneidewin coni. καὶ Φόλου. Fort. ἔμπλην ἔμεῦ τε κωφόλου (κωφόλεω).

Fr. 112. Phot. 218, 3: Λεωκόρητος· ὁ ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως· Ἀρχιλόχος· Λείως κτλ. ubi cod. λειωι. Respicit Apoll. de pron. 334, quem locum Bekker non recte mutavit.

113. [117.]

᾽Ως φίλ' ἐναγεῖ Ταργήλια.

114. [80.]

715

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἦπιος Ποσειδῶν.

115.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἶος ἦν ἐπ' ἦβης.

116. [94.]

᾽Ογμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

Fr. 113. Hesych.: Θαργήλια, Ἀπόλλωνος ἑορτὴ καὶ ὄλος ὁ μὴν ἱερὸς τοῦ θεοῦ· ἐν δὲ τοῖς Θαργηλλοῖς τὰς ἀπαρχὰς τῶν φαινομένων (Vossius φρομένων) ποιοῦνται καὶ περικομίζουσι· ταῦτα δὲ Θαργήλια φασίν· καὶ μὴν Θαργηλιῶν· καὶ τὴν βυετηρίαν (Musurus ἱκετηρίαν, Schow εὐετηρίαν) ἐκάλουν Θαργηλόν, καὶ Ἀρχιλόχος φησίν· ὡς φαίε νῦν ἄγει τὰ Θαργήλια. quae quamvis dubitanter correxi. Athenis Thargeliis φαρμακοὶ diis immolabantur (Harpoer. 180), qui mos apud Iones ubique videtur fuisse. Schmidt ὠραῖα θῦε, νῦν ἄγει Ταργήλια, Hartung ὠραῖα νῦν ἄγειε τὰδε Θαργήλια. Ego aliquando trimetrum restitui Φησίνοσ, ὡς φη, νῦν ἄγει Ταργήλια, ut ὡς φη sit ὡς φησι, qua apocope etiam Anacreon usus est, et Ταργήλια translate dictum pro εὐετηρία. Φησίνοσ nomen apud Iones et Atticos obvium, apud Arrianum perperam Φισινὸσ scriptum.

Fr. 114. Plutarch. de sollert. anim. c. 36: Κοίρανοσ . . . Πάριοσ γὰρ ὢν τὸ γένοσ ἐν Βυζαντίῳ δελφῖνων βόλοσ ἐνοσχεθέντων σαγήνῃ καὶ κινδυννεόντων κατακοπήναι πριάμενοσ μεθῆκε πάντασ. Ὀλίγω δὲ ὕστερον ἐπλεῖ πεντηκόντορον ἔχων, ὡσ φασί, ληστῶν ἀνδρασ ἄγουσαν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Νάξου καὶ Πάρον πορθμῷ τῆσ νεὸσ ἀνατραπέισησ καὶ τῶν ἄλλων διαφθαρέντων, ἐκεῖνον λέγουσι δελφῖνοσ ὑποδραμόντοσ αὐτῷ καὶ ἀνακουφίζοντοσ ἐξενεχθῆναι τῆσ Σινύνθου (Σινῖνον Reiske) κατὰ σπῆλαιον, ὃ δελύννται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ λέγεται ποιῆσαι τὸν Ἀρχιλόχον· Πεντήκοντ' κτλ. Similem famam de Coerano Milesio memoriae prodidit Phylarchus ap. Athen. XIII 606 D. — Necessitudinem, quae intercedit inter hoc Archilochium et incerti poetae versum (fort. ex certamine Homeri et Hesiodi) ap. Aristot. Sophist. Elench. c. 4: πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἐκατὸν λίπε δίοσ Ἀχιλλεύσ, Meineke animadvertit; neque vero Archilochus epicum illum imitatus est, sed Archilochi versus isti fuit exemplo. — ἦπιοσ, cod. Harl. ἦπιοσ. — Ποσειδῶν, Schneidewin Ποσειδέων.

Fr. 115. Hephaest. 88: Ἐν μὲν δὴ τούτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων, ἄλλο δὲ . . . οἶόν ἐστιν οὗτοσ· Καὶ βήσσασ κτλ. — Δυσπαιπάλοσ, Archilochum antiquo more δυσπαιπάλοσ scripsisse olim existimavi, sed potius syllaba anceps indicio est, apud Archilochum haec duo cola separata fuisse, quae metrici secuti recentiorum poetarum consuetudinem copulaverunt. — οἶοσ, οἶον CPS. — ἐπ' ἦβησ, ἐπ' ἦβησ FIE, ἐπήβησ ACPS, vulgo ἐφ' ἦβησ.

Fr. 116. Hephaest. 30: Τρίμετρα δὲ (καταληκτικὰ ἱαμβικὰ) οἶον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου· ᾽Ογμοσ κτλ. et Schol. 163. Respicit Atil. Fort

117. [67.]

Steph. Byz.: Πάρος· νῆσος, ἣν καὶ πόλιν Ἀρχίλοχος [αὐτὴν] καλεῖ ἐν τοῖς ἐπφοδοῖς.

118.

Zenob. V 68: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἐν μέγα· μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν ἐπφοδῇ· γράφει δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν στίχον· φησὶ δὲ καὶ Ἴων ὁ τραγικός . . . λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουρογοτάτων. vid. ibi interpr. et Paroem. T. II 128. Utitur hoc versu etiam Plut. de sollert. anim. c. 16, qui fortasse ipsius Archilochi est, idem legebatur, ut opinor, etiam in Homeri Margite.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ.

119.

Στρ. α'. Τήνελλα καλλίνικε.
χαῖρ' ἄναξ, Ἡρακλεες,

357: „Archilochium ὀλμον κανον.“ Non recte Elmsley coniunxit cum fr. 100. — ὄγμος, Hartung οἶμος. — κακῶν scripsi, legebatur κανοῦ. — καθαιρεῖ, fort. καταγρεῖ, Liebel γήραος κάθ' ἦκει.

Fr. 119. Sch. Arist. Av. 1764: Τήνελλα· τὸ τήνελλα μίμησις ἐστι φωνῆς κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς (Miller Misc. 366 τήνελλα apud Archilochum secundum Aristidem Aristidem μίμημα τοῦ ἀσλητικοῦ ἐνδοσίμου) ἀπὸ τοῦ ἐφρυνλον, οὗ εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν ἀδλον Αὐγέον· Τήνελλα καλλίνικε, χαῖρε ἄναξ Ἡράκλειε, αὐτὸς δὲ καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ (Rav. αἰχμητής) δὲ (om. Rav.). Δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος νικῆσας ἐν Πάρῳ τὸν Δῆμητρος ὕμνον (pertinet haud dubie ad fr. 120) ἐαυτῷ τοῦτον ἐπιπεφωνημένα. Archilochi verba eodem modo scripta affert schol. Arist. Acharn. 1230; sed pro δὲ exhibet δύο, et plane sic Tzetz. Chil. I 690, Suid. v. τήνελλα (ubi δύο). Respicit huc schol. Pind. Nem. III 1, cui carmen καλλίνικος dicitur, quod fortasse ex ipso Pindaro ductum, qui Ol. IX v. 1 dicit: τὸ μὲν Ἀρχιλόχον μέλος φωνᾶεν Ὀλυμπία καλλίνικος ὁ τριπλόος κελιαδῶς ἄρρεσε, ubi in scholiis multa ex diversis commentariis servata sunt, quae cum haudquaquam inter se congruant, conciliare difficillimum est. Neque qui in Herme V 192 seq. de his scholiis disputavit L. de Sybel, nodos probabiliter expedivit, bene ille quidem meritus, quod schol. cod. Vrat. 1 integra proposuit, quae Lehrs de schol. Pind. 5 seq., quoniam iis uti nescivit, temere sprexit.

Iam potissima ex Pindari scholiis adscribo. Carminis reliquiae auctiores quam aliis locis extant § 3 in cod. Vrat. 1: τὸ δὲ ὄλον οὕτω· Τήνελλα καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλειε αὐτ. τε καὶ Ἰ. αἰχμητὰ δύο· τήνελλα καλλίνικε χ. ἄ. Ἡράκλειε. Τριπλόον δὲ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ τρίτον (potius τριῖς) ἐλέγετο τοῦτο τὸ κομμάτιον τοῖς νικῶσιν κτλ. Affert versus etiam schol. § 4 usque ad αἰχμητὰ δύο (sic enim exhibet, sed Va2 αἰχμητὰ δύο), § 5 nihil dicit, nisi μὴ παρόντος δὲ ἀσλητοῦ εἰς

(τῆνελλα καλλίνικε,)
αὐτός τε καὶ Ἴόλαος αἰχμητὰ δύο.

τῶν ἑταίρων ἀνακρουόμενος ἔλεγε· Τῆνελλα καλλίνικε. Sed accuratius § 2: ὁ Ἀρχιλόχος . . . ἐλθὼν εἰς Ὀλυμπίαν, θελήσας ὕμνον ἀναβαλέσθαι εἰς Ἡρακλῆα ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀπορήσας κιδαρῶδου διὰ τινος λέξεως μιμήσασθαι τὸν θυμὸν καὶ τὸν ἦχον τῆς κιδάρας ἐπεχείρησε· συντάξας οὖν τὸ κομμάτιον τῆνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἐξῆς ἀνεβάλλετο, καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἦχον τῆς κιδάρας ὑποκρινόμενος ἔλεγεν ἐν μέσῳ τῷ χορῷ τὴνελλα, ὃ δὲ χορὸς τὰ ἐπίλοιπα. οἶον· Καλλίνικε χαιρεῖ ἀναξ Ἡράκλειε, καὶ εἴ τι ἕτερον, οἶον· Αὐτός τε καὶ Ἴ. αἰχμητὰ δύο, Τῆνελλα. Ἐκ τούτου τὸ λοιπὸν οἱ ἀποροῦντες κιδαρῶδων τούτῳ τῷ κόμματι ἐχρῶντο, τὸ Τῆνελλα τρίτον (leg. τρίς) αὐτὸ ἐπιφανοῦντες. Denique § 6: τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπῆδeto, ἦν τρίστροφον, κοινῶς δυνάμενον ἀρμόζειν ἐπὶ παντὸς νικηφόρου διὰ τὸ καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς ψιλὸν ἔχειν τὸν λόγον, μήτε δὲ ὄνομα μήτε ἰδίωμα ἀγωνίσματος. ἐφρυνμῖα δὲ κατεχρῶντο τούτῳ· Τῆνελλα καλλίνικε . . . τὸ δὲ τριπλός, ὅτι τρίς ἐπεκελάδουν τὸ Καλλίνικε· οὐ καθόλου δὲ τρίς, ἀλλ' ὅτι τριπλὴν ἔχει τὴν στροφὴν καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται. Ἐρατοσθένης δὲ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλῆα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρίς ἐφρυνμιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. Περὶ δὲ τοῦ τῆνελλα Ἐρατοσθένης φησὶν, ὅτι, ὅτε ὁ ἀσλητῆς ἢ ὁ κιδαριστῆς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἕξω τοῦ μέλους, ὃ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ Καλλίνικε, καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ Τῆνελλα καλλίνικε. Ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· ὦ Καλλίνικε χαιρὶ ἀναξ Ἡράκλειε. Hymnum in Herculis honorem conditum fuisse Eratosthenes auctor est, neque mirum, quandoquidem in Paro insula Herculis καλλινίκου sacra fuisse arguit titulus CIGr. II 2358, quamquam hoc cognomentum pervagatum fuisse constat; quod Sch. Pind. 2 dicit poetam Olympiae Herculis laudes celebravisse, futile est commentum, nec magis audiendus Sch. Arist. tradens Archilochum in memoriam victoriae, quam musico certamine reportaverit, carmen hoc panxisse, quod epinicium fuisse iure negavit Eratosthenes, quamquam postea soliti sunt in recentis victoriae memoriam Olympiae potissimum cantitare, ut Pindarus et Aristophanes testificantur; nec mirum, nam ephymnium cuilibet victori conveniens, Herculis autem laudes Olympionicas vel maxime decent, praesertim cum Archilochus Herculis victoriam de Augeae Eleorum rege reportatam celebravisset, ut schol. Arist. (μετὰ τὸν Ἀγέον ἄθλον) docet, unde veteres grammaticos integro etiam tunc carmine usos esse apparet. Nunc exordium tantum superest. nam falluntur qui quemadmodum Leutsch nihil deesse existimant. Carmen fuit τρίστροφον, unde Aristarchus censuit Pindaro τριπλόον καλλινίκον dictum esse, de quo epitheto alii alia commenta sunt, vid. Schol. v. 3: τριπλός δὲ ἦτοι ὁ τρίς ἐπαδόμενος ἢ τρίστροφος ἂν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. adde Schol. 1 § 6: τὸ Ἀρχιλόχου μέλος ἦν τρίστροφον. Sed quae sch. v. 3 de strophæ et antistrophæ lyrici poematis adduntur, aliena sunt ab Aristarcho; strophæ Archilochii hymni aequabiles erant et minutæ, ex colo trochaico et iambico trimetro contextæ, hinc sch. v. 3 ἢ ἐπειδὴ τρία λαμβεῖα εἰσιν, quandoquidem tribus strophis singuli trimetri inserti, cave enim credas singulas strophas ternis colis vel versibus iambicis absolutos esse. Tres strophas carminis etiam Eratosthenes agnoscit, sed aliter Pindari locum interpretatur § 6 τριπλόον δὲ οὐ διὰ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρίς ἐφρυνμιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. Quod si singulis strophis ephymnium fuit addi-

ὅ τήνελλα καλλίνικε.

Στρ. β'.

(Τήνελλα καλλίνικε).

χαῖρ' ἀναξ, Ἡράκλεες.

tum, de verborum magis quam de rerum momentis dissensio foret inter Eratosthenem et Aristarchum, quae dissensio rationem habet, si ephymnium ter singulis fuit strophis insertum, ut novies τήνελλα καλλίνικε repeteretur. Hoc planissime testatur schol. cod. Vrat. 1 a Sybelio editum: *καμάζονται φίλοις] πλείονων οὐσῶν στροφῶν (cod. male ἀντιστροφῶν) καθ' ἐκάστην στροφὴν ἔφη ὅτι τρεῖς (cod. τρεῖς) ἐπεκελεύδουν καλλίνικε λέγοντες· οὐ καθόλου δὲ τρεῖς (cod. τρεῖς), ἀλλὰ καὶ τριπλὴν ἔχειν τὴν τροπὴν (correctio στροφῆν non necessaria). καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεσθαι τοῦτον τὸν τρόπον.*) quae in schol. Vatic. § 6 male in arctum redacta sunt: τὸ δὲ τριπλός, ὅτι τρεῖς ἐπεκελεύδουν τὸ καλλίνικε· οὐ καθόλου δὲ τρεῖς, ἀλλ' ὅτι τριπλὴν ἔχει τὴν στροφὴν καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται. ubi quod καθ' ἐκάστην στροφὴν, in quo rei cardo vertitur, praetermissum est, non iam poterat intelligi verbis οὐ καθόλου δὲ τρεῖς significari ephymnium non ter, sed saepius repetitum esse. Ex Didymi commentario haec petita videntur, qui Eratosthenem quam Aristarchum sequi maluit. Atque iam licet hymni reliquias probabiliter restituere, v. 3 et 6 ephymnium τήνελλα καλλίνικε addidi; quae post v. 7 desunt, in hunc fere modum redintegranda videntur:*

τήνελλα καλλίνικε,
ἔπερσας Λόγην τε πάντα τε στρατόν.
10 τήνελλα καλλίνικε.

Στρ. γ'.

Τήνελλα καλλίνικε.
χαῖρ' ἀναξ, Ἡράκλεες,
τήνελλα καλλίνικε,
ἡμῖν δὲ νίκην καὶ κράτος φέρειν δίδου.
15 τήνελλα καλλίνικε.

Fuit igitur Archilochi hymnus antiqua simplicitate insignis, nam capita tantum rerum quam brevissime poeta perstrinxit. — Elmsleius Archilochi fragmentum ita constituit:

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ, Ἡράκλεες,
αὐτὸς τε κίβλαος, αἰχμητὰ δύω,
τήνελλα καλλίνικε.

ephymnio in finem reiecto, haud dubie propterea, quod solet fere ephymnium hunc locum obtinere, et quod sch. Pind. § 6 extr. dicit: ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ Ἡράκλεες, sed ὡ ceteri omnes ignorant, nisi quod Dindorf schol. Aristoph. in hunc modum interpolavit; schol. Pind., qui primum versum fuisse perhibet ὦ χαῖρε κτλ. suo periculo, non Eratosthene auctore asserit: nam ceteri consentiunt, poetam ab ephymnio orsum esse, cf. inprimis sch. Pind. § 2 προτάξας (ita corrigendum, Vrat. ἀνατάξας, vulgo συντάξας) οὖν τοῦτο τὸ νομμάτιον τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἑξῆς ἀνεβάλλετο. — Ego antea cantilenam in tres strophas binorum versuum redegi:

*) Quae sequuntur Βέλτιον δέ, ὅτι τρεῖς ἐπήδον τὸ ἐφύμνιον οἱ καμασταί· λέγω δὲ τὸ τήνελλα καλλίνικε. librarius adiecit.

Ι Ο Β Α Κ Χ Ο Ι.

717

120. [70.]

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

121. [71.]

Stephan. Byz. Βέχειρ . . . χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος. Cf. Cram. An. Ox. II 41, 26 ubi χρυσοέθειρ, et Choerobosc. in Psalm. 4 ubi ἔθειρ scriptum.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ

718

122. [99.]

Πῶς ἀπεπρίσθη σκύτα;

Τήνελλα· καλλίνικε.
 (ὦ καλλίνικε) χαῖρ' ἀναξ Ἡράκλεες·
 (τήνελλα· καλλίνικε)
 αὐτός τε καὶ Ἴόλαος, ἀίχμητὰ δύο·
 τήνελλα· καλλίνικε.
 (ὦ καλλίνικε) χαῖρ' ἀναξ Ἡράκλεες.

ac similiter constituit etiam Leutsch Philol. XI 731, nisi quod trime-
 trum novissimum abiecit. Contra Rossbach Metr. III 272 omnia in
 unam stropham rededit:

Τήνελλα καλλίνικε
 χαῖρ' ἀναξ Ἡράκλεες
 αὐτός τε καὶ Ἴόλαος, ἀίχμητὰ δύο.

Westphal in ed. 2 hanc speciem commendavit:

Τήνελλα καλλίνικ(ος ὦ) χαῖρ' ἀναξ Ἡράκλεες κτλ.

Denique Sybel ephymnium prorsus abiudicat Archilochio hymno, quem trimetris continuatis conditum esse censet, ut videtur, ratus Eratosthe-
 nem primum verba, quibus Olympiac victores salutabantur, τήνελλα
 καλλίνικε, pro imperio cum illo hymno conglutinavisse, idque commen-
 tum tam Pindari quam Aristophanis interpretes in errorem induxisse.
 Sed has opiniones singillatim redarguere non est opus.

Fr. 20. Hephaest. 94: Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώ-
 τὴν ἀντιπάθειαν ἐξ λαμβικοῦ διμέτρον ἀκαταλήττον καὶ τροχαϊκοῦ
 ἐφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐρυπιδείου. ὅλον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερο-
 μένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις· Δήμητρος κτλ.

Fr. 122. Erotian. 117 ed. Klein: Σκύτα· τὸ μεταξὺ τῶν τερόντων
 καὶ (hoc delet Klein) τοῦ τραχήλου . . . καὶ Ἀρχίλοχος (excidit μαρτυρεῖ
 vel μέμνηται) λέγων· πῶς ἀπέπερθε (B ἀπέπερθε) τὰν σκύταν.
 . . . τινὲς δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέσμα· παρ' ὃ καὶ ἡ σκύτος

123. [106.]

"Αιδων ὑπ' ἀύλητῆρος.

124. [107.]

Πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν.

125. [109.]

. . Κακὴν σφιν Ζεὺς ἔδωκεν ἀόονην.

126. [111.]

. . Πυρὸς δ' ἦν αὐτῷ φεψάλυξ.

εἴρηται, ubi scrib. καὶ ἡ κεφαλὴ συντός εἶρ. (cf. Et. M. 720, 38. Et. Gud. 505, 53). Corruptum συντάει exhibet etiam Psellus (Proleg. Zonar. CXVIII): Συντάει καλεῖ τὴν κεφαλὴν πολλάκις Ἰπποκράτης. Apud Archilochum scripsi Πῶς ἀπεπρίσθη σκῦτα (nisi σκῦτα malis), cf. Hesych. Σκῦτα τὸν τράχηλον Σικελοί. (cod. συντατόν τρ. Σικ.), quamquam idem etiam Συντῆ· κεφαλὴ. ut possis etiam hic πᾶς ἀπεπρίσθη σκῦτη temptare. — ἀπεπρίσθη scripsi, quamquam ἀπέπρισε lenius, sed ista forma insolens. Aliena est glossa Hesychii: ἀπέπρησεν ἀπεδάκρυσεν, ἀπεφύσησεν, ἀπεμάραθεν (cod. ἀπέμαρεν). Schneidewin conī. κῶς ἀπέθρισεν σκῦτην.

Fr. 123. Schol. Hom. Il. σ 492: ἡ ὑπὸ ἀντι τῆς μετά, μετά δάδων. Ἀρχιλόχος ἄδων κτλ. et Sch. Aristoph. Av. 1426: Ἀρχιλόχος ἄδων κτλ. Schneidewin ὑπ' ἀύλητῆρος αἰείδων. cf. ad Theogn. v. 533.

Fr. 124. Athen. III 122 B: Κηφισόδωρος γοῦν ὁ Ἰσοκράτους τοῦ εἰτόρος μαθητῆς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην λέγει, ὅτι εὔροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἐν ἡ δύο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ τό Πάντ' κτλ. ubi AP ἀποσκολύπτειν. Haec neque ex acatalecto trimetro petita sunt, neque ex catalecto, nisi legitimam caesuram neglectam esse largiaris, itaque πάντα δ' ἄνδρ' ἀπ. conieci, sed scribendum

Πᾶς ἀνὴρ ἀπεσκόλυπτεν.

cf. Hesych. ἀπεσκόλυπτεν ἀπέσκεπε τὸ δέρμα. Cephisodorus poetae verba suae orationi accommodavit.

Fr. 125. Et. Flor. Miller Misc. 53: ἀόονη· ξηρότης, Ἀρχιλόχος, οἶον· κακὴν κτλ. Nauck ἀοονὴν acuendum censet et φῆμιν interpretatur, sed aut κραυγὴν aut ξηρότητα significat, nec offendit accentus diversitas adscita ad diversae originis vocabula separanda.

Fr. 126. Schol. Aristoph. Acharn. v. 279: ψεφαλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ σπινθῆρες . . . καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ κεῖται· πυρὸς δὲ ἦν κτλ. Resp. Suid. v. φεψάλω. — αὐτῷ, fort. οὐδὲ, Schneidewin πυρὸς δ' ἐν αὐτῷ, Hartung πυρὸς δ' ἐν οὐδὲ φ. Nunc malim πυρὸς δ' ἦν ἐν ἀθῶτοις φεψάλυξ, ut versus ad epodum referatur, in quo carmine poeta Parius fabulam de vulpe et aquila enarravit (vid. fr. 86—88). Aquila enim cum semiustas carnes ex ara deripuisset, nidus, quo intulerat, incendio consumptus est.

127. [112.]

719

Θυρέων ἀπεστύπαζον.

128. [98.]

.. Ἄμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλεύμενος.

129. [88.]

.. Θάσον δὲ τὴν τρισσιζύρην πόλιν.

130. [91.]

.. Προτείνω χεῖρα καὶ προῖσσομαι.

Fr. 127. Et. M. 731. 46: Στύπος Ἀνιόφρων . . . καλεῖται τὸ πρέμνον τῆς ἀμπέλου, ἀφ' οὗ Ἀρχίλοχος· θυρέων (D ὄρεων, M ῥέων) ἀπεστύπαζον. Idem legitur 633, 29 ubi οὐρέων ἀπεστύπαζον extat, sed θυρέων MD, ἀπεστύπαζον Sorbon. Non recte Schneidewin οὐρέων praefert. Cf. Et. M. 120, 3 (Favor. 115) ἀπεστύπαζον ἀπεδίακον. ubi cod. Flor. Miller Misc. 37 addit s. p. n. θύρασιν ἀπ. Resp. schol. Apoll. Rh. I 1117 στέλεχος, ἐξ οὗ καὶ ἀπεστύπαζον. Vitiose Hesych. ἀπεσούπαζον· ξύλοις ἀπεδίακον. reperit ἀπεσθύπαζον, et vitium vitio expulit.

Fr. 128. Schol. Nicand. Ther. 158: ἄμυδρὸν· νῦν τὸ χαλεπὸν λέγεται, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἄμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλεύμενος. sed A ἐξαλευάμενος, contra ἄμυδρῶν χοιράδων ἐξαλεύμενον GL. Restitui ἄμυδρὴν. Poeta videtur dixisse:

Ἀνσμενεῖς φυλάσσομαι·

ὡς κυβερνήτης ἄμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλεύμενος.

quae obversata sunt Theognidi v. 515 τὸν ἐχθρὸν ἀλεῦμαι ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλλίας, adde ib. v. 970.

Fr. 129. Eustath. ad Od. 1542, 49: καὶ Θάσον . . . παρ' Ἀρχιλόφω. ἦτοι τὴν λίαν οὐζυράν. nisi forte δὲ est Eustathii. Eadem idem II. 725, 39. — Scripsi τρισσιζύρην, legebatur τρισσιζύρηη. Nauck τρις οὐζυρήη sine idonea ratione requirit. Archilochi nomen oblitteratum in Et. M. 297, 17 τρισόζωας (ita vulgo et M, τρισόζυος P, τρωσζύ⁰ D) παρὰ Αἰσχύλω, et Et. Gud. 585, 14 καὶ τρισόζυος παρὰ Αἰσχύλω, nam scribendum τρισσιζύρος παρὰ Ἀρχιλόφω, Lobeck τρισσιζύρος, Dindorf τρισσιζύρος corrigunt, uterque Aeschylis nomen servant. — Est autem hoc fr. haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 19 petitum: fortasse versus sic redintegrandus:

Θάσον δὲ κλαῖω τὴν τρισσιζύρην πόλιν.

Fr. 130. Et. M. 689, 1: Προϊκτής, προσάιτης· ἢ πρὸ ἀντι τῆς παρὰ· παρὰ τὸ προῖνεῖσθαι· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἴξεσθαι, διαρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος· ἐμεῦ δ' ἐκ. κτλ. (fr. 92). Ζήτηι εἰς τὴν κατὰ· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἴσσω, ὡς Ἀρχίλοχος (Ἀρίσταρχος VM, αρχ D) Προτείνω χεῖρα καὶ (hoc add. MV Par., vulgo om.) προῖσσομαι (cod. Par. προῖσομαι). Eadem Zonar. 1573, Suid. v. καταπροῖζεται, Et.

. . Χολήν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι.

Vind. cod. XXXII v. προΐτης, Favorin. 383 (ubi Ἀρίσταρχος), cf. etiam Mingarelli cod. Nan. 496. Contra Et. Taurin. CLXV 54: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ Ἰσσω, ἤγουν προτείνω τὴν χεῖρα, unde Peyron totum Archilochi fragmentum delendum censet, Schneidewin Archilochi tantum tribuit προσισομαι, iniuria uterque.

Fr. 131. Athen. III 107 F: Δασυντέον δὲ λέγοντας τὸ ἥπαρ, καὶ γὰρ ἡ συναλοιφή ἐστὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ διὰ δασέος· φησὶ γὰρ· Χολήν κτλ. — γὰρ om. B. Haec haud dubie ad apologi alicuius narrationem pertinent. Olim existimavi de camelo dicta esse, cf. fab. Aesop. 180 ed. Halm: Ἀισθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῶον ὡς χολήν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθιέντες παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασι. Nec tamen hanc fabulam enarravisse videtur Archilochus, sed potius 183, ubi elephas et camelus de regno contendunt, vulpes autem utrumque reiicit, τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολήν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, quae prorsus congruunt cum Archilochi versu, ut haec vulpis fuerint verba. Archilochus autem, qui simiam novit, poterat etiam in apologo elephantum et camelum adhibere, ut hic apologus in numerum Libycarum fabularum fabularum fuerit referendus. Sed possunt eadem haec Archilochi verba etiam commode ad cervum referri; cf. Schol. Π. α 224: λέγεται χολήν οὐκ ἔχειν ἐν τῷ ἥπατι περικειμένην ἢ ἔλαφος (ita B) et V λέγεται καρδίαν οὐκ ἔχειν τὸ ἔλαφιον, μᾶλλον δὲ χολήν οὐκ ἔχει. quocum compono, quod Antig. Caryst. 70 memoriae prodidit: τῶν δὲ ἐλάφων τοὺς ἀχαιῖνας καλομένους δοκεῖν ἐν τῷ κέραφ τὴν χολήν ἔχειν.*) Fortasse enim Archilochus apologum de leone aegrotante (Babr. 95) enarravit: potuit enim vulpes haec dicere, cum cervo persuadet, ut iterum leonem visat: Babrius sane cervum vehementer iratum fingit v. 60 χολὴ δ' ἐπέξει καρδίην, sed vel sic decuit callidam vulpem ista oratione uti, poteratque poeta antiquam famam, quae cervum felle carere perhibebat, etiam in apologo de leone aegrotante usurpare, quamquam huius fabulae summa aliorum spectat. Antiquitus enim, ut puto, fama erat, cervum corde carere: nam et timidum et stultum animal est: καρδία autem pariter animi fortitudinem atque prudentiam significat, id quod vel

*) Eadem tradit Aristot. Hist. Anim. VII 15 (nisi quod ibi αἱ ἀχαιῖναι καλούμεναι legitur). Item Plinius H. N. XI 191 postquam animantes felle carentes recensuit, pergīt: sunt qui equo non quidem in iecore esse sed in alvo putenti, et cervo in cauda aut in intestinis. Adde Aristot. de part. anim. IV 2: τὰ μὲν γὰρ ὅλως οὐκ ἔχει χολήν, οἶον . . . καὶ ἔλαφος καὶ πρόξ· οὐκ ἔχει δὲ οὐδὲ ἡ κάμηλος ἀποσκευαμένην, ἀλλὰ χολώδη φλέβια μᾶλλον. Quod deinde de antiquis auctoribus testatur διὸ καὶ χαριέστατα λέγουσιν τῶν ἀρχαίων οἱ φάσκοντες ὅτι αἰτίον ἐστὶ τοῦ πλείω ζῆν χρόνον τὸ μὴ ἔχειν χολήν, βλέψαντες ἐπὶ τὰ μώνυχα καὶ τὰς ἐλάφους· ταῦτα γὰρ ἀχολὰ τε καὶ ζῆ πολὺν χρόνον. ἔτι δὲ καὶ τὰ μὴ ἐωρακμένα ὑπ' ἐκείνων ὅτι οὐκ ἔχει χολήν, οἶον δελφίς καὶ κάμηλος, καὶ ταῦτα τυχάνει μακρόβια ὄντα. haudquaquam negat illos vidisse delphinum et camelum, sed introspexisse viscera, ut felle carere non perspexisset. Licuit igitur Archilochi, qui apologum aliunde traditum enarrabat, camelum ἀχολον adhibere, id quod doctos homines, qui animantium naturam scrutabantur, diu fugit.

132. [93.]

. . . Πόδες δὴ κείθι τιμιάτατοι.

133.

721

. . . Νόμους δὲ Κρητικὸς διδάσκειται.

134. [124.]

Ἄνδρας ἀμφιτρίβας.

135. [114.]

Ἄ δέκα ταύρους.

Homeric carmina docent (hinc apparet, non satis recte de hac re iudicare O. Kellerum de Graec. fab. p. 340). Cervi timiditatem notat Homericus Achilles, cum dicit Agamemnonem κραδίην ἐλάφοιο habere, i. e. *nullum plane ei cor esse, quemadmodum cervo*: nam haud dubie poetae observata est illa fama. At Aesopi apologus cervi stoliditatem illustrat, nam cervus, qui bis leonis antrum adiit, stolidum non timidum se expromit: atque ea in re diversae, quotquot novi, huius apologi narrationes plane consentiunt. Antiquissima autem fama cum cervum corde plane carere perhiberet, quoniam id rerum naturae adversatur, quicumque primus hunc apologum condidit, ingeniose finxit, vulpem stolidi cervi cor clam devorasse: atque in hac quoque re diversae narratiunculae conspirant, velut germanicae ap. Grimm Reinhart p. XLVIII seq. et 381 seq., indica ap. Keller p. 340 (nisi quod ibi asinus in locum cervi substitutus est.) — Quod si Archilochus hunc apologum narravit, possis huc referre fr. 107:

πάρελθε· γενναῖος γὰρ εἶς.

quocum componas Babr. 95, 81: Ἄλλ' ἔλθε καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία.

Fr. 132. Plutarch. de garrul. c. 2: Πρόσκειται γὰρ (ὁ λάλος) ἀπανταχοῦ, τῶν ἱματίων ἀντιλαμβανόμενος, τοῦ γενεῖου, τὴν πλευρὰν θυροκοπῶν τῇ χειρὶ. Πόδες δὴ κ. τ. κατὰ Ἀρχίλοχον.

Fr. 133. Heraclid. de Polit. c. 3: ὅτι δὲ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἡ Κρητικὴ ἐμφαίνει καὶ Ὀμήρου, λέγων ἅς πόλεις αὐτῶν εὐναιετάσας. καὶ Ἀρχίλοχος δὲ ἐν οἷς ἐπισκόπων τινὰ φησιν· νόμος δὲ Κρητικὸς διδ. quod Cragius correxit.

Fr. 134. Herodian. περὶ διχο. ap. Cram. An. Ox. III 286, 11: θέλουσι δὲ τὸ πεδότηριψ ἐκτείνειν, πλανώμενοι ἐν τοῦ παρ' Ἀρχιλόχῳ Ἄνδρας ἀμφιτρίβας. sic Lehrs, sed D ἄνδρας ὡς ἀμφ., B Par. ἄνδρες ὡς ἄ., A ἄνδρες ἐς ἀμ. Lectio incerta, nam alii videntur ἀμφιτρίβας proparoxytonos scripsisse (et cod. Hermanni ἄνδρες εἰς ἀμφιτρίβας), cf. Lobeck Paralip. 293. Huc resp. Hesych. Ἀμφιτρίβας (sic cod., Musurus ἀμφιτρίβαν)· περιττῶς τετριμμένους (sic legendum, vulgo τετριμμένον).

Fr. 135. Suidas v. ἄ· σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ἄ δ. τ. Locus corruptus. Eadem Schol. Platon. 393, ubi ἄ ἔαδ' εἰς τε ταύρους et ἀεαδεῖ τε ταύρους. Cram. An. Par. IV 84, 10:

136.

Φῦμα μηρίων μεταξύ.

137.

Φθειροσί μοχθίζοντα.

138.

. . . Ἴνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν.

139.

722

. . . Πολλὸς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα.

140. [162.]

Παρδοκὸν δι' ἐπιόιον.

α ἕαδε εἰς τε Ταύρους. Cf. Bast ad Greg. Cor. 245 et 894. Videtur ab initio fuisse ἃ ἕα, ut est ap. Aeschyl. Prometh. 114 et fort. 563; deinde suspicari possis δέδιχθε i. e. δεδοίκατε. Hartung non curans grammaticorum testimonia αειδέας τε ταύρους scripsit, Schmidt ἃ δείδιτε (vel ἔδδεισάτε) παύρους. Expilavit Suidas scholiastam Platonis, ille Diogeniani lexicon, ubi tralaticia exempla composita fuerunt, quibus etiam Apollonius et Herodianus usi sunt, hinc Johannes Alex. 31 ἃ δειλὲ πάντων ἃ γῆρας. quae hunc in modum corrigenda sunt ἃ δειλὲ (ξείνων ἃ) πάντως ἴνα γῆρας, illud ex Homero, hoc ex Callimacho petitum: Callimachium non recte conatus est Schneider reintegrare addens ἐν ἀνθρώποις ἀπόληται, nam videtur poeta reticentia usus esse, oratione fere in hunc modum conformata, quemadmodum est in hymno in Apoll. v. 113 ὁ δὲ Μῶμος, ἴν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

Fr. 136. Cram. An. Ox. I 164, 24: ἀφ' οὗ τὸ φῦμα μ. μ. Ἀρχιλόχος.

Fr. 137. Cram. An. Ox. I 441, 21: ἡ φθειροσί δοτικὴ συνέστη παρὰ Ἀρχιλόχῳ φθειροσί μ.

Fr. 138. Et. M. 575, 20: Μέζεα τὰ αἰδοῖα, ὅτι μέσα εἰσι τῆς οὐράς, μέσσεια ὄντα. Σινελοὶ δὲ καὶ Ταραντῖνοι μέσα ἀντὶ ἀποκαλοῦσιν (huc videtur referendum Μεσοτρίβας, quemadmodum Blaesi fabula inscripta fuit): Ἡσίοδος καὶ ὑπὸ μέζε' ἔθεντο ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ Δ εἰς Ζ μέδεα. Post Hesiodi versum duo codd. Par. ap. Bekk. An. III 1438 addunt ὡς καὶ Ἀρχιλόχος Ἴνας κτλ., eadem Et. Gud. 390, 48 ubi ἴνας et μέλεων, Schneidewin μεξέων coniecit.

Fr. 139. Schol. Aristoph. Lysistr. 1257: πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένας ἀφρὸς ἦνσει] πρὸς τὸ (vulgo τοὺς) παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ πολὺς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ (hoc omitt. cod. Rav.) στόμα. Πολλὸς δ' Porson, in ed. 1 πολὺς γὰρ scripsi.

Fr. 140. Schol. Aristoph. Pac. 1148: Παρδοκὸν δὲ δίνυρον οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχιλόχος καὶ παρὰ Σιμανίδη. sic vulgo, sed Ven. addit καὶ Ἀρχιλόχον Παρδοκὸν δι' ἐπιόιον. Fortasse παρδοκῶν δὲ πισέων scribendum, cf. Hesych. παρδοκῶν δίνυρων. Welcker παρδοκὸν διὰ πέδιον, Hecker παρδοκὸν δ' ἐπέσιον, Emperius παρδοκῶν δ' ἐπ' ἡθέων, Meineke παρδοκῶν διὰ πέδον, Herwerden παρδοκὸν διὰ ποιήν, Schmidt παρδοκὸν δρέπει σίον.

141. [149.]

Aelian. Hist. An. XII 9: *Κινεῖ δέ οἱ τὰ οὐραῖα πτερά (τῷ κήκλῳ), ὥσπερ οὖν ὁ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ κηρύλος.* Eadem Apost. IX 82.

142. [116.]

Aelian. Var. Hist. IV 14: *Πολλάκις τὰ κατ' ὄβολον μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα, κατὰ Ἀρχιλόχον, εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν· ὥσπερ γὰρ ἐχίνον λαβεῖν μὲν ῥάδιον, συνέχειν δὲ χαλεπὸν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα.* (Qui ibidem adhibetur Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας, corr. Ἀνάξαρχος.) Eodem respicit Nicetas Chon. p. 360 ed. Bonn.: *καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ἀντικρὺς ἐπεραίνετο, ὃ φησιν, εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις μεταρρῦσκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακροῦ, unde apparet καταρρέουσιν apud Aelianum scribendum esse; Archilochus autem, cuius versus vix restituas, dixerit ἐρρῦσκετο, vid. Hesych.: Ἐρῦσκετο, ἔρρεεν, ἐχεῖτο. Ad tetrametros haec revocavit Meineke:*

πολλάκις γὰρ ἐς τὸ πόρνης ἔντερον ρυῖσκειται
τὰ χρόνῳ πόνῳ τε μακροῦ συλλεγέντα χρήματα.

et Hartung:

πολλάκις χρόνῳ πόνῳ τε συλλεγέντα χρήματα
ἐρρῦσκειτ' ὡκα πόρνης εἰς γυναικὸς ἔντερον.

143. [118.]

Lucian. Pseudolog. 1: *τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν λάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον καὶ παρρησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίξειν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα λυπήσειν ἔμελλεν τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χολῇ τῶν λάμβων αὐτοῦ. Ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινος τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς, τέττιγα ἔφη τὸν ἄνδρα εἰληφέναι πτεροῦ, εἰκάξαν ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχιλόχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης, ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. Καὶ σὺ δέ, ἔφη, ᾧ κακὸδαίμων ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύεις ἐπὶ σεαντόν, αἰτίας ζητοῦντα καὶ ὑποθέσεις τοῖς λάμβοις; cf. Apostol. XVI 32. Arsen. 444. Archilochus versu dimetro dixisse videtur:*

Τέττιγα δ' εἰληφας πτεροῦ.

144. [125.]

Aristid. II 137: Καὶ ὁ μὲν γε κατ' ἰσχὺν προφέρων, εἰ καὶ ἐνὸς εἴη κρείττων, ὑπὸ δυοῖν γ' ἂν αὐτὸν κατειργασθῆαι (Reiske conji. κατειργάσθαι) φησι καὶ Ἀρχίλοχος καὶ ἡ παροιμία. ubi Schol. Ἡ μὲν παροιμία φησὶν· οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο· τὸ δὲ Ἀρχιλόχου φητὸν οἶον μὲν ἐστίν, οὐκ ἴσμεν, ἴσως δὲ ἂν εἴη τοιοῦτον.

145. [126.]

Athen. IV 167 D: Τοιοῦτος ἐγένετο καὶ Αἰθίοψ ὁ Κορίνθιος, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος, οὗ μνημονεύει Ἀρχίλοχος· ὑπὸ φιληθονίας γὰρ καὶ ἀκρασίας καὶ οὔτος, μετ' Ἀρχίου πλέων εἰς Σικελίαν, ὅτι ἔμελλε κίττειν Συρακούσας, τῷ ἑαυτοῦ συσσίτῳ μελιττοῦτης ἀπέδοτο τὸν κλῆρον, ὃν ἐν Συρακούσαις λαχὼν ἔμελλεν ἔξειν.

146. [127.]

Harpocrat. 171, 4: Στρώμη . . . μνημονεύει τῶν Θασίων πρὸς Μαρωνείτας περὶ τῆς Στρώμης ἀμφισβητήσεως Φιλόχορος ἐν ἑ' Ἀρχιλόχου ἐπαγόμενος μάρτυρα.

147. [128. 129.]

Dio Chrysost. Or. 60 T. II 666: ἔχεις μοι λῦσαι ταύτην τὴν ἀπορίαν, πότερον δικαίως ἐγκαλοῦσιν οἱ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ, οἱ δὲ τῷ Σοφοκλεῖ, περὶ τῶν κατὰ τὸν Νέσσον καὶ τὴν Δηϊάνειραν ἢ οὐ· φασὶ γὰρ οἱ μὲν τὸν Ἀρχιλόχον ληρεῖν ποιοῦντα τὴν Δηϊάνειραν ἐν τῷ βιάζεσθαι ὑπὸ τοῦ Κενταύρου πρὸς τὸν Ἡρακλῆα φραφωδοῦσαν, ἀναμνηστικουσαν τῆς τοῦ Ἀχελῷου μνηστείας καὶ τῶν τότε γενομένων· ὥστε πολλὴν σχολὴν εἶναι τῷ Νέσσῳ, ὃ τι ἐβούλετο πράξειν. Ad hoc carmen respicit et schol. Apoll. Rhod. I 1212: Ἡρακλῆς γήμας Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως θυγατέρα καὶ διάγων ἐν Καλυδῶνι παρὰ τῷ Οἰνεῖ ἐν συμποσίῳ Κῦαθον ἦτοι (Hermann conji. Κῦαθον τὸν Πύλητος, vid. Athen. IX 411 A) τὸν Οἰνέως οἰνοχόον, Ἀρχιτέλους δὲ παῖδα, πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν, ὅτι αὐτῷ τὰ ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν· φεύγων οὖν 724 τὸν φόνον καὶ σὺν τῇ γαμετῇ στελλόμενος ἀνεῖλεν ἐν Εὐήμῳ ποταμῷ Νέσσον Κένταυρον, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. et schol. II. φ ν. 237: Ἀρχίλοχος μὲν οὐκ ἐτόλμησεν Ἀχελῷον ὡς ποταμὸν Ἡρακλεῖ συμβαλεῖν, ἀλλ' ὡς ταῦρον.

148. [130.]

Plut. vit. Marii c. 21: Μασσαλίτας μέντοι λέγουσι τοῖς ὀστέοις

περιθριγκῶσαι τοὺς ἀμπελῶνας, τὴν δὲ γῆν, τῶν νεκρῶν καταναλωθέντων ἐν αὐτῇ καὶ διὰ χειμῶνος ὄμβρων ἐπιπεσόντων, οὕτως ἐκλιπανθῆναι καὶ γενέσθαι διὰ βάθους περίπλευ τῆς σηπεδόνης ἐνδύσης, ὥστε καρπῶν ὑπερβάλλον εἰς ὄρας πλήθος ἐξενεγκεῖν καὶ μαρτυρῆσαι τῷ Ἀρχιλόχῳ λέγοντι, πιαίνεσθαι πρὸς τοῦ τοιούτου τὰς ἀρούρας.

149.

Aelian. Var. Hist. X 13: *Αἰτιῶται Κριτίας Ἀρχιλόχον, ὅτι κάκιστα ἑαυτοῦ εἶπεν· εἰ γὰρ μὴ, φησὶν, ἐκεῖνος τοιαύτην δόξαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξήνεγκεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε ὅτι Ἐπιποῦς υἱὸς ἦν τῆς δούλης, οὔθ' ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν καὶ ἀπορίαν ἦλθεν εἰς Θάσον, οὔθ' ὅτι ἐλθὼν τοῖς ἐπαῦθα ἐχθρὸς ἐγένετο· πρὸς δὲ τούτοις, ἦ δ' ὅς, οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν, ἠδαιμεν ἂν, εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες· οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὑβριστής· καὶ τὸ ἔτι τούτων αἰσχιστον, ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν· οὐκ ἄρα ἀγαθὸς ἦν ὁ Ἀρχιλόχος μάρτυς ἑαυτῷ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν καὶ τοιαύτην ἑαυτῷ φήμην. Ταῦτα οὐκ ἐγὼ τὸν Ἀρχιλόχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ Κριτίας.*

150. [131.]

Malalas Chronogr. IV p. 68: *Ὅστις Ἀνγκεὺς πολεμήσας τῷ Δαναῷ βασιλεῖ τοῦτον ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καθὼς ὁ Ἀρχιλόχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Archilochus poeta, qui inepto chronographo rerum scriptor est, hanc fabularem memoriam potuit respicere, nisi forte aliud nomen velut Ἀρχέμαχος delitescit.*

151.

Athen. I 30 F: *Ἀρχιλόχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει. cf. Eust. Od. 1633, 48.*

152. [115.]

Hesych.: *Κάρπαθος τὸν μάρτυρα. παροιμία· Καρπάθιος δὲ λαγῶν (Schmidt inserit λέγεται), κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο· διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγωὸς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπηγάγοντο αὐτοὶ καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τὸν τε σῆτον αὐτῶν καὶ τὰς ἀμπέλους ὑπ' αὐτῶν βλάπτεσθαι. ὁ γοῦν Ἀρχιλόχος παρὰ ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη· Καρπάθιος τὸν μάρτυρα. ubi vel Κάρπαθος legendum, ut est in lemmate vel Κραπάθιος. Zenob. IV 48: Καρπάθιος τὸν λαγῶν . . . ὁ γοῦν Ἀρχιλόχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη· (Κάρπαθος τὸν μάρτυρα, haec enim verba addo); cf. ibi interpr.*

153.

Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. VI 7: παράγει δ' εἰς μαρτυρίαν . . . ποιῆσιν Μαργρίτην ὀνομαζομένην Ὀμήρου· μνημονεύει δ' αὐτῆς οὐ μόνον αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιημάτων, ἀλλὰ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Κρατῖνος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν μαρτυροῦσιν Ὀμήρου εἶναι τὸ ποίημα. Ruhnken pro Ἀρχίλοχος coniecit Ἀριστοφάνης coll. Arist. Av. 810, poterat probabilius ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχοις Κρατῖνος, sed nihil omnino tentandum.

154. [133.]

Eustath. 314, 43: Ἀλκαῖος δὲ φασὶ καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε.

155. [134.]

Hesych.: Ἀγόμενος· δοῦλος· παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Nauck. coni. ἄτμενος sine causa idonea.

156. [123.]

Hesych.: Ἀηδόνος· νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ. coniungunt ἀηδόνος νεοσσός, contra Valckenaer Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός scripsit: reliqua videntur ad aliam glossam quae praecedit pertinere: Ἀηδόνα· ᾠδήν, εὐφροσύνην· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ubi Schmidt sine idonea causa Ἀριστοφάνει legendum suspicatur.

157. [135.]

Hesych.: Ἄζυγα· ἄζευκτον· Ἀρχίλοχος. cod. ἄζυγία, quod correxit Salmasius.

158. [136.]

Hesych.: Ἀκομψον· ἀπάνουρον, ἀπλοῦν, Ἀρχίλοχος· οὐκ εὖ διακείμενον. non recte Schmidt Archilocho eripere conatur, (Κρατῖνος) Ἀρχιλόχοις scribens.

159. [137.]

Pollux VI 187: λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸ ἀμείβεσθαι· ἀμφίβολος δὲ ἢ ἀμοιβή· ἔστι μὲν γὰρ παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ παρ' 726 Εὐριπίδῃ ἐν Ὁρέστη.

160. [138.]

Schol. Nicandri Ther. 213: Ἀρχίλιπες δ' ἦτοι ἔκλευκοι ὡς Ἀρχίλοχος· ἀρχιλιπῆς δὲ φάσις. Ita cod. G. p., ἀρχιλιπῆς δ' ἐφ' α̃ K, vulgo Ἀρχίλοχος δ' ἀρχιλιπῆς φησιν. Bussemaker Φάσις (Φᾶσις), Lobeck coni. Ἀρχίλοχος δὲ ἀρχιλιπῆς δημὸς φησίν. Ego conieci ἀρχιλιπῆς δὲ φύσις, Hartung φύσιν mavult.

161. [139.]

Hesych.: Γυμνόν· ἀνυπόδητον (Cod. ἀνύδητον) ἢ ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος.

162. [141.]

Pollux II 27: βόστρυχος, ἀφ' οὗ καὶ διαβεβοστρυχωμένον παρὰ Ἀρχιλόφω.

163. [142.] —

Hesych.: Δίς τόση· τῇ ἡλικίᾳ· Ἀρχίλοχος. ita Elmsley, vulgo διςτόση.

164. [144.]

Et. M. 324, 14: ἐκ Ῥώμης· ἢ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὐρεθῆ μετὰ παρέλκοντος· οἶον ὡς παρὰ Ἀρχιλόφω (vid. Fr. 5)· Διῆξ σωλῆνος, καὶ πάλιν· Διῆξ τὸ μύρτον ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον. σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην.

165. [143.]

Pollux II 34: ἐκτενισμένοι μὲν εἴρηκεν Ἀρχίλοχος.

166. [146.]

Hesych.: Ἐτρέψεν· ἐπέτρέψεν, ἠπάτησεν, παρέτρέψεν· Ἀρχίλοχος.

167. [147.]

Hesych.: Ἡμισυ τρίτον· δύο ἡμισυ· Ἀρχίλοχος. H. Keil (Quaest. Gramm. p. 12) putat Archilochi nomen ex errore ortum: Hesychium usum grammatico, qui τρίτον ἡμισυ et τρίτον ἡμι-727 πόδιον explicaverit, adhibito Archilochi versu: ἐν δὲ Βατουσιάδης, male Archilochi testimonium retulisse ad ἡμισυ τρίτον. Quae non recte disputata esse docui Philol. XVI 587 seq.

168.

Cyrril. Cram. An. Par. IV 183, 21: *Θριαθρίκη Ἀρχίλοχος καὶ ὅτι ἀπὸ Θριῶν τῶν Διὸς θυγατέρων διωνομάσθησαν, ὡς Φερεικῆς ἱστορεῖ· ἐπεὶ τρεῖς εἰσὶν, οἶον τρισαὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν. et ib. Θριαθρικὴ Μαντεῖαι καὶ ψῆφοι· οἶον τρισαὶ τὸν ἀριθμὸν. Non expedit. Conieci aliquando *Θριαὶ θρησκαί*, et hoc modo restituendum censui versum anonymi poetae ap. Cram. An. Ox. IV 337, 26:*

Θριαὶ θρησκαὶ γρηῦν ἐπιπνεῖουσι κορώνην.

vid. Fr. adesp. 3.

169. [108.]

Pollux X 135: *Καὶ ἵπος τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος κέεται δ' ἐν ἵπῳ. Eadem VII 41.*

170.

Cram. An. Ox. I 249, 27: *Παρά τὸ ἐκείθι, κείθι καὶ κεί παρά Ἀρχιλόχῳ.*

171. [120.]

Eustath. II. p. 851, 33: *Καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλωσσαν Ἀρχίλοχος ἀπαλὸν κέρασ τὸ αἰδοῖον εἰπῶν, ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι.*

172.

Pollux IV 71: *Ὁ δὲ τοῖς ἀνλοῖς χρώμενος ἀυλητῆς καὶ κερανλῆς κατὰ τὸν Ἀρχιλόχον.*

173. [150.]

Pollux I 232: *Χρηται δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ τῷ τῶν κοκκυμήλων ὀνόματι. adde Athen. II 49 E, quem locum correxi ad Hippon. fr. 81.*

174. [151.]

Etym. M. p. 529, 12: *Κοπάεν ξίφος παρά Ἀρχιλόχῳ· ἀπὸ τοῦ κοπάγειν· ζήτηι. ubi V Κοπόεν· κόπος κοπόεις κοπόεν, ὡς στόνος στονόεις στονούεν, M Κοπὰ ξίφος π^ε ἀρχαι. Scrib. ἀπὸ τοῦ κόπτειν ζήτηι εἰς τὸ κόπη (p. 551, 36). Brevis syllaba *ko* firmatur latinis vocabulis *capulus* et *capio*, terminatio *aeis* iis, quae Herod. π. μ. λ. p. 10 affert. Meineke coni. *παρὰ Ἀλκμᾶνι* vel *παρὰ Ἀλκαίῳ*, posterius verum videtur.*

175. [152.]

Steph. Byz. v. Κρήτη· ἡ μεγαλύτερη νῆσος, ἣν Κρεΐτην ἔφη Ἄρχιλοχος κατὰ πλεονασμόν. cf. Eustath. ad Dionys. 498, ubi Ἄρχιλας τις.

176. [181.]

Schol. Hom. II. ζ 507: Οἱ νεώτεροι ἐπιθυμεῖν τὸ κροαίνειν, ὡς Ἄρχιλοχος. et deinde: Τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμιῶν, ὡς Ἄρχιλοχος ἐξέλαβεν. Cf. Cram. An. Par. III 284, 7.

177. [153.]

Pollux X 160: Ἄλλὰ μὲν καὶ κύρτη σιδηρᾶ ἀγγεῖόν τι, οἶον οἰκίσκος ὀρνίθειος, παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἄρχιλόχῳ.

178. [154.]

Schol. Aristoph. Plut. v. 476: Κύφων . . . Ἄρχιλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος. Cf. Schol. Lucian. Pseudol. c. 17. Suid. v. Κύφωνες.

179. [117.]

Etym. M. p. 152, 52: Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ λέχος λεγαίνειν, τὸ λέχους ἐπιθυμεῖν, καὶ κατὰ τροπήν λεγαίνειν· ἔνθεν Ἄρχιλοχος· λέγειν δὲ (hoc add. DV) γυναικες ἀντὶ τοῦ ἀκόλαστοι. Hartung λεγαναὶ scripsit.

180. [160.]

Pollux VI 80: Μέσπιλα, ἃ καὶ ὅα καλεῖται· καὶ τοῦνομά ἐστι παρὰ Πλάτωνι τοῦτο, ὡς παρ' Ἄρχιλόχῳ ἐκεῖνο.

181. [157.]

Hesych.: Μουνόκερα· τὸ μηκέτι ἔχον τὴν ἀλκήν· ὡς Ἄρχιλοχος. fort. μουνόκερον, contra Lobeck τὰ μ. ἔχοντα, Schmidt μουνοκέρατον suspicatur.

182. [155.]

Suidas: Μυδαλέας, διαβρόχους, μυδαλέα δάκρυσι, καὶ μύδαλεον, δίνυρον, παρὰ Ἄρχιλόχῳ διάβροχον, λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρον καὶ κάθυρον ὄμμα (ita Meineke emendavit, vulgo αἷμα), τὸ ἐννότερον, ὑπαρόν. Eadem Phot. 278, 13, sed Archilochi nomine omisso.

Videtur igitur Archilochus ὄμμα μυδάλεον dixisse, non recte 792 autem Meineke coni. *Αἰσχύλω* legendum esse compar. Aesch. Pers. 536.

183. [156.]

Tzetz. ad Lycophr. 771: *Οἱ δὲ μύκλους φασὶ τοὺς καταφερεῖς πρὸς γυναικας· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἐνὸς Μύκλου ἀύλητοῦ καταφεροῦς εἰς γυναικας, καὶ κωμωδηθέντος ἐπὶ μαχλότητι ὑπ' Ἀρχιλόχου.* Petita haec sunt ex antiquis in Lycophronem scholiis, vid. Et. M. 594, 21, ubi cum nulla fiat Archilochi mentio, suspicabar Tzetzem errasse; sed cum Tzetze schol. nuper editus tuetur Archilochi auctoritatem.

184. [140. 145. 158. 163.]

Suidas: *Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ· καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος* (Küster *δήμιος*, sed *δήμος* tuetur Sueton. ap. Miller Misc. 415) *καὶ παχεῖα.* Cf. Eustath. 1329, 34: *Ἀρχίλοχος δὲ παχεῖαν καὶ δῆμον ἤγουν κοινήν τῷ δήμῳ, καὶ ἐργάτιν, ἔτι δὲ μυσάχνην παρ' ἀναλογίαν τοῦ ἀλὸς ἄχνη καὶ εἴ τι τοιοῦτον.* Adde ib. 1088, 39: *ἡ δὲ φηθεῖσα ἔννοια καὶ ἐργάτιν τὴν τοιαύτην ἐθέλει καλεῖσθαι γυναικα, καὶ παχεῖαν δὲ διὰ τὸ πολύτροπον . . . καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ.* et praeterea Hesych.: *ἐργάτις, τὴν Νεοβουλείαν λέγει ὡς παχεῖαν.* Cum Aristophanis Schol. Av. 1619 versum proferat: *περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή,* auctoris nomine non addito, fortasse hic Archilochi est, qui dixerit: *Ἐργάτις | Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή, Δῆμος, μυσάχνη.* quae Hartung refingere maluit: *Δημοεργάτις περὶ . . . Πόρνη μυσάχνη.*

185. [159.]

Hesychius: *Μύσχη· εὖρος* (Sopingius *εὐρώς*, potius *νεφρός*) *ὡς Ἀρχίλοχος* (ita Alberti, v. *Ἀμφίλοχος*). Ibid. sequitur *Μύσχον τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον.* Fort. pertinet ad fr. 47, ubi alii *μύσχεω* pro *μύκω* legisse videntur.

186. [109.]

Schol. Hom. Il. Z 201: *καὶ ἔργα οὐκ ἐξυμέντα τὰ ἐξ οὐρίας τοῦ δένδρου, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· οὐκ ἐξυμέντα ποτᾶτο.*

187. [161.]

Pollux X 27: *ἢ ὡς Ἀρχίλοχος πακτώσαι, τὸ κλεῖσαι.*

188. [164.]

Eust. II. 711, 32: *Λέγει δ' αὐτὸς* (haud dubie Aristophanes Byz.) *καὶ τὰς πρόκας παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ ἐλάφου τεθειῖσθαι, παρ' ᾧ καὶ τις διὰ δειλίαν προσωνομάσθη πρόξ.*

189. [165.]

730

Tzetz. Lycophr. 91: *Πύγαργον, δειλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἄρπαγα· εἰσὶ γὰρ μελάμπυργοι, πύγαργοι εἶδη ἀετῶν κατ' Ἀρχιλόχον* (Vit. 3 Ἀρχέλαον), nisi forte tantum fr. 110 respexit.

190. [121.]

Hesych.: *Πυρροχίξειν· τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον πυρροίχην ἔλεγον. οἱ μὲν ἀπὸ Πυρροίχου τοῦ Κρητός, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρρον εἶναι, οἱ δὲ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως· ἐφησθέντα γὰρ τῷ Εὐρύπυλου φόνῳ ὄρχήσασθαι φησὶν Ἀρχιλόχος· ὅθεν καὶ ὁ Πυρροίχιος ποῦς ὠνομάσθη.*

191.

Choeroboscus p. 83 (et 315): *εὐρίσκομεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σταφυλῆς διὰ τοῦ ω λεγόμενον ῥώξ, ῥωγὸς παρὰ Ἀρχιλόχῳ.*

192. [168.]

Hesychius: *Σάλπιγξ· σιγνηνοσάλπιγξ* (Meineke *εἰρηνοσάλπιγξ*) *ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. τινὲς δὲ ὄρνιν ποιόν· καὶ ὄργανον πολεμικόν, καὶ θαλασσίαν σάλπιγγα· παρ' Ἀρχιλόχῳ δὲ τὸν στρόμβον.*

193. [169.]

Hesychius: *Σκελήπερον· νήπιον· Ἀρχιλόχος.* Sopingius *σκέληθρον coni.*, L. Dindorf *σκελιφρόν*, Schneidewin *σκελεφρόν*. Servo apud Plautum in Milite, qui vulgo *Sceledrus* dicitur, videtur *Scelepri* nomen fuisse.

194. [170.]

Eust. Od. 1828, 11: *καὶ λιμοκίμβιξ δὲ ὁ αὐτὸς κυμνοκίμβιξ διὰ σμικρότητα· καὶ ῥυποκόνδυλος καὶ σνκοτραγίδης παρὰ Ἰππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ βρώματος.* nam Eustathius ultimum tantum vocabulum ex iambographis petiisse videtur, reliqua comicorum poetarum sunt.

195. [171.]

Erotian. 360 (124 Klein): *Τράμιν, τὸν ὄρρον, ὄνπερ καὶ ἐπτόταυρον (ἐπποταύριον Valckenaer) καλοῦμεν . . . μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος (B ἀρχίλαχος, C ἄρχιολος).*

196. [172.]

Pollux II 23: *Καὶ οὐλότριχες παρ' Ἡροδότῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας τρίχουλον εἴρηκεν.*

197. [174.]

731

Eust. Od. 1746, 8: *Ὅμοίως τῷ θῶ, θύος, καὶ φλῶ, φλύος παρὰ Ἀρχιλόγῳ ἐπὶ φλυαρίας.*

198. [175.]

Athen. III 86 B: *Καὶ Ἀρχίλοχος δὲ τῆς χηράμβης (ABP χηράμβας, VL χηράβας) μέμνηται.*

199.

Hesych.: *Ψανστά· ψαιστά (ita Musurus, cod. iterum ψανστά). Ἀρχίας. corr. Ἀρχίλοχος.*

Ab Archilochus alienus versus, quem adscripsit Marius Plot. 268: „De hoc metro id est puro iambico trimetro *Archilochio* exempla Graeca haec sunt:

Πάτερ Λύκαμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε.

ETION KI AEI KY EMH CIA· ITEN PPOAI“

ita codex B, *ETIONOKAEIKEMYCIAITEΠPPOAT* A a Keilio collatus, vulgo ex interpolatione: *ἔπος· τίς σὰς παρήειρεν φρένας.* Olim hic quoque Archilochi versum delitescere arbitratus tentavi: *Ἐπὴν τι δεύη, μὴ π' ἀχηνίη τρέπειν.* comparata Hesychii glossa: *Μὴ πασχηνίη τρέπειν· μὴ αἰτιῶ τὴν πενίαν, ὅτε δέηται,* ubi corrigendum: *μὴ π' ἀχηνίη τρέπειν· μὴ αἰτιῶ τὴν πενίαν, ὅταν δέη τι.* Sed Plotium Aeschyli versum:

Ἴὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

ex Myrmidonibus sive potius Mysis adhibuisse (fr. 139) signi-

ficavi in proeodosi, idem iam olim Scaliger, postea Nauck animadvertit. — *Archilocho* non iam abiudicaverim versum, qui legitur alio loco eiusdem grammatici p. 271, ubi de *Alcmanis* trimetro brachycatalecto coluro agit, cuius hoc exemplum

ΑΚΡΕΜΕΝΟΥΚΕΤΙΝΟΙΔΙΧΗΟC

cod. A exhibet (B *ACKIC* et *ΔΙΧΝΟΧ*, Putschius Aeschyli versum Sept. 287 substituit), deinde Plotius pergit: „huic si addiderimus alterum pedem disyllabum iambum, erit trimetrum iambicum purum acatalectum *Archilochium*, de quo paulo ante tractavi:

"Ἀσκηρὲς μὲν οὐκ ἔσσει μοὶ λύχνος βαθύς."

ubi cod. A *ACKPECMENOIKECETTYNOYΔΙΧΝΟΧΒΑΘΕ*, item B *ACKPICMEMOIKECECTINOYΔΙΧΝΟCΒΕΕ*. Archilochi potius quem Alcmanis versu usum esse metricum consentaneum est. In librorum corruptelis haec fere mihi videor deprehendere:

Λοκρὶς μὲν οὐκέτ' ἐστίν, οὐδ' ἔχνος βλέπω.

Locrensiū civitas penitus eversa dicitur, sed cuius urbis excidium poetae obversatum sit, nequeo assequi. Scaligerum miror primo loco *Ἀσπίς μὲν οὐκέτ' ἐστίν οὐδ' ἔχνος*, secundo *ἀκίς μὲν . . . οὐδ' ἔχνος βέλους* scripsisse, neque obtemperavit Keil, qui bis *ἀσπίς*, extremo versu *ἔχνος βαθύ* edidit. Ego olim exstimavi legendum esse: *Ἀσπίς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ μοι, λήγδον δ' ἔχω*. quod Hartung recepit, nisi quod versu extremo *ψυχὴν δ' ἔχω* scripsit; contra Emperius *Ἀσπίς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ οἱ διατ' χερὸς* coniecit. — Sed anceps est iudicium de trimetri catalectici exemplo quod ibidem proponitur:

ἌΝΤΩΤΙ ΜΟΥΣΑ ΠΡΟΣΙΜΕΣΟΝ.

cod. A *ΑΝΤΩΤΙΜΟΥCΑΠΡΟΙΜΗCΟΝ*,

B *ΑΝΤΩΤΙΜΟCΑΠΠΟCΛΗCΟΝ.*

et deinde grammaticus haec subiungit: „Hic enim si fuerit addita 732 in fine syllaba, fiet *Archilochium*, de quo paulo ante tractavi,

ΑΝΤΟΝΙ ΝΟΤΙ ΜΟΥΣΑ ΠΡΟΣΑΔΜΙΣΑΤΟΣ.

atque plane conspirat A, neque magnopere discrepat B

^ω
ΑΝΤΟΝΙΝΟΤΛΙΟΧCΑΠΡΟCΑΛΕCΤΑΤΟC.

Facile apparet priore loco aliquot litteras interceptas esse, quae altero loco servatae sunt. Itaque iam licet utrumque exemplum redintegrare:

Ἄντ' ὦν τι νῶϊ Μοῦσα προσλάλησον,
Ἄντ' ὦν τι νῶϊ Μοῦσα προσλαλήσάτω.

sane libri v. 2 *προσλαλήστατος* videntur exhibere, sed neque usitatum hoc vocabulum, neque adiectivi forma structuræ conveniens: nam non credibile graecum metricum, cum amplificandus vel decurtandus esset versus, eadem licentia usum esse, qua Plotium stupidum hominem. Archilochi utrum prior an posterior sit versus, non liquet, nam etiam catalecticis trimetris usus est hic poeta. Sed quoniam vocabula *λαλεῖν*, *προσλαλεῖν*, *λάλος* ab antiquorum usu abhorrent, si a Pratina discesseris, incertus haereo de auctore versus. Quod si metricus suo periculo composuit haec exempla, certe ionici poetae sermonem consulto adscivit. Antea confidenter metrico tribui, quandoquidem Antonium Musam medicum Augusti aetate nobilem hic memoratum esse existimabam, id quod etiam Brunckio visum est. Sed haec et alia criticorum pericula qui cognoscere cupiat, Keilium adhibeat. — Fictis exemplis passim usum esse metricum antiquiorem argumento est versus eodem loco adscriptus, quo versu Didymus grammaticus idemque musicae artis peritissimus*), qui Neronis saeculo vixit, memoratur:

Αἰδνμός ποθ' ἡμῖν περιτυχῶν ὁ μουσικός.

quem versum Plotius latino sermone ita conformavit:

Didymus carens lumine poeta musicae.

qui quidem non ὁ μουσικός, sed οὐ μουσικός sibi visus est legisse.

Diomedis loco III p. 500 ed. Gaisf. (p. 515 ed. Keil): Dime-
trum quoque quod est ex superiore parte hexametri Archilochus
(cod. Archilochium) una syllaba auxit et fecit tale:

Vult tibi Timocles.“

fortasse aliquis suspicetur Archilochi versiculum delitescere: nam latinum hoc exemplum non satis commo-
dum; conveniens foret:

Ἔλετο Τιμοκλῆς.

verum Diomedes latinis ubique, neque vero graecis exemplis utitur.

*) Didymus, secundum Suidam Heraclidæ filius, Pontici opinor iunioris, qui tenebricosum poema *Λέσχας* elaboravit, quiq; filio Didymi nomen indidit in honorem clari grammatici, is igitur Didymus grammaticam professus et sec. Suidam *μουσικὸς λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος*, fortasse Neroni a studiis fuit, scripsitque *περὶ τῶν ὁμοιοτήτων*, cuius operis lib. I adhibet Porphyrius in comment. in Ptolemaei Harmonica.

In Theognideorum carminum syllogem haud dubie etiam Archilochiarum elegiarum reliquiae receptae sunt, velut v. 531 seqq., de quo loco conf. supra fr. 123. — Ad Archilochi epodos commode potest revocari:

"Ακουε δὴ κακοῦ λόγου.

vid. Proverb. Append. I 14: ἐπὶ τῶν τοῦς μύθους διηγουμένων. quod ipsum videtur ad similitudinem veteris proverbii compositum, quo Plato utitur in Gorgia p. 523 A: *"Ακουε δὴ, φασί, μάλα καλοῦ λόγου.* — Archilochi fortasse versus est ap. Zenob. II 90:

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἀλίσκεται πάγη.

sive ut est apud Apostol. V 37 A *γέρον πύθηκος κτλ.* — In Hesychii thesauro multae insunt haud dubie glossae Archilochiae, quibus iambographi nomen non est additum, velut: *πάγη δέ τις παγίς δέ τις.* quae verba fabulae enarrationi conveniunt. — Item haud cunctanter huc refero Hesychii glossam: *Ἐπ' Αἰννύρων ὁδῶν. Αἰννύρα χωρίον τῆς Θράκης ἀπὸ Αἰννύρου ὀνομασθέν,* ubi corrigo: *Ἐπ' Αἰνύρων ὁδόν.* fuit enim locus in Thaso insula, ubi auri ⁷³³ metalla, vid. Herod. VI 46; minus igitur recte Hesychius *τῆς Θράκης* scripsit, neque tamen hoc decet corrigere, quamquam aliter visum est Meinekio in Philologo XIII 539.

Aliis in locis Archilochi nomen oblitteratum videtur, velut apud Hesychium: *Εὐόργους ὄχος γὰρ εὐδέτοισιν εὐόργους ἔπος νῦν ἐπὶ ψόγου, τοῖς μὴ ὀργιζομένοις ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὐ φέρουσιν ἔσθ' ὅτι δὲ ἐπὶ ἐγκωμίον* ubi conieci: (*Ἀρχίλ*)*οχος*.

(*Τλητὸν*) *γὰρ οὐδὲ τοῖσιν εὐόργους ἔπος.*

οὐδὲ τοῖσιν etiam Heinsius divinavit. — Apud Strabonem VIII p. 340: *Αἰσχύλος*.

Κύρον Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλήρον.

Meineke *Ἀρχίλοχος* scribendum esse suspicatus est.

Archilochi nomen saepe ex errore ortum, sicut schol. Hom. Od. κ 193 malè *Ἀρχίλοχος* pro *Ἀρίσταρχος* legitur, idem error deprehenditur Schol. Hesiod. Theog. 991 et Schol. Aristoph. Nub. 109. (Suid. v. *Φασιανός*). — Ap. Schol. Nic. Ther. 617 vulgo *Ἀρχίλοχος*, sed G *Ἀντίλοχος*, Ruhnkenius emendavit *Ἀμφίλοχος*. — Ap. Polluc. VI 100: *καὶ γευστηρίου μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται, μάνου δὲ Νίκων ἐν Κιθαρωδῶ . . . ὄλκαίου δὲ Ἀντίλοχος ἔστι δὲ ὄλκαϊον, ᾧ τὰ ἐκπώματα ἐναπονίπτουσιν,* Ruhnkenius *Ἀρχίλοχος*, rectius Meineke *Ἀντίδοτος* coniecit. — Apud Polluc. X 141:

καὶ ὀπήτιον εἶρηται ἐν Νικοχάρους Κρησίν· τοῖς τρουπάνοις ἀντίπαλον, ὅπερ ἀρχίλιον (vel ἀγγίλιον). sic libri, corrigunt Ἀρχιλόγειον parum probabiliter. Meineke scripsit:

τοῖς τρουπάνοισιν ἀντίπαλον ὀπήτιον.

— Et. M. 72, 39: τὸ γὰρ ἐναλλάσσειν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀλφαινειν ἐλέγετο, sic recte PVh, sed D πτ' αρχ, non recte Valckenaer παρὰ τῷ Ἀρχιλόγῳ coniecerat. — Neque vere Gaisford coniecit ap. Zenobium Prov. I 52 pro Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις scribendum esse Ἀρχίλοχος.*)

*) Cramer An. Ox. I 307, 22: τὸ ο λῆγον εἰς ῥω ἐπιφερομένον συμφώνου, μὴ τοῦ μυ, ψιλοῦται, οἷον ὀργή· ὀρχηστῆς Ἀντίλοχος. Parii poetae nomen sibi deprehendisse visus est, ubi apparet Ὀρσίλοχος scribendum esse.

SIMONIDES AMORGINUS.

Simonidis Amorgini Iamborum liber secundus ap. Athen. II 57 D (fr. 11) et ap. gramm. Bekk. (fr. 33) memoratur, neque plures libri videntur fuisse: nam liber XI, quem dicit Eusebius (fr. 6), ex errore librariorum profectus est: quod Suidas exhibet: Σιμωνίδης . . . ιαμβογράφος· ἔγραψεν ἐλεγείαν (Eudoc. ἐλεγεία) ἐν βιβλίῳ β', ἰάμβους, corrigendum censeo: ἔγραψεν ἐλεγεία, ἰάμβους ἐν βιβλίῳ β'. Eosdem libros haud dubie rursus Simonidi epico poetae tribuit: τὴν εἰς Ἀύλιδα σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν, τριμέτρων βιβλία β', περὶ Ἰφιγενείας α'. Fortasse Simonides etiam choliambis versibus iam ante Hipponactem usus est, quamquam vestigia huius numeri incerta, vid. fr. 8 et 18. Elegiarum nihil servatum, sed haud scio an carmen, quod legitur ap. Stob. Flor. XCVIII 29: Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεὶ κτλ., quodque Simonidi Ceo vulgo tribuunt (fr. 85), potius Amorgino poetae sit vindicandum: nam si quid aliud antiqua simplicitate est insigne, quae a lyrici consummata arte abhorret. Denique etiam carmen, quod ἀρχαιολογία τῶν Σαμίων fuit inscriptum, quod Suidas male ad Simmiam transtulit, videtur elegiacum fuisse.

Memorable est, quod in Et. M. 713, 17 auctore Choerobosco traditur, iambographi nomen per η non per ι scribendum esse: Σιμωνίδης ἐπὶ μὲν τοῦ ἰαμβοποιῦ διὰ τοῦ η γράφεται, καὶ ἕως παρὰ τὸ σῆμα ἐστίν· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λυρικοῦ διὰ τοῦ ι , καὶ ἕως παρὰ τὸ σιμός ἐστι. Χοιροβοσκός. (cf. Bibl. Coislin. 597 ubi contra praecipitur iambographi nomen per ι , melici per η scribendum esse.) In Choerobosci quidem Orthographia, quam Cramerus in An. Ox. Vol. II edidit, nihil de hoc discrimine praecipitur; sed deprehenditur haec scriptura in Vol. Herculan. collect. alt. IV 201: ἀλλ' ἐξ ὅτου τὸν Ἀρχίλοχον ἐθαύμαζε (ἢ Ἑλλάς) καὶ τὸν Ἰππώνακτα καὶ τὸν Σημωνίδην καὶ τῶν παρ' Ὀμήρω καὶ Εὐρείπιδει καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἔνια πονηροῖς προσώποις περικελιμένα καὶ περὶ πονηρῶν πραγμάτων γεγραμμένα, καὶ κατεγέλα χρηστοῖς

περικείμενα καὶ περὶ χρηστῶν ἀκούουσα πραγμάτων. Haec fragmenta sunt operis ut videtur περὶ ποιημάτων, Philodemi opinor, quamquam in illa bibliotheca etiam Demetrii Byzantii reliquiae περὶ ποιημάτων repertae sunt. Et in his quidem chartis etiam Archilochi fit mentio 116: ἀπόδειξιν τοίνυν ἐπαγγελάμενος, ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ παρ' οὐδέν ἄλλο προτεύουσίν τε καὶ μόνοι διαμένουσιν ἢ παρὰ τοὺς ἤχους . . . διότι μόνοι ταῦτ' οἰοῦσιν Ὅμηρος τε καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Εὐριπίδης, πρὸς δὲ τούτοις Σοφοκλῆς καὶ 735 Φιλόξενος, ὁμοίως δὲ καὶ Τιμόθεος τὰ ποιήματ' αὐτῶν μίσγων· νῦν δὲ περὶ τῶν ἤχων κτλ. item 117: Διοίσει δὲ οὐδὲν φησιν, οὐδὲ ἂν Ἀρχίλοχον ἢ Εὐριπίδην ἢ ἄλλον τινὰ Ὅμηρον συμβάλλωμεν. Homericorum versuum passim reliquiae deprehenduntur, velut 112 Π. β 144 κινήθη δ' ἀγορῆ (ὡς κ)ύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίοιο, 124 κίονα μακρὴν et ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς μακράς. et μέγα βράχε φήγιμος ἄξων, 162 σκιῇ ἔκελον, ἣ δ' (non τῆσδ') ἐλέγχθη γυῖα et μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον, 156 permire οἶον οὕτως ΕΣΠΕΤΕΜΟΥΑΙΟΥΜΠΙΑΔΩΜΑΤΑΝΥΜΟΙΕΧΟΥΤΑΙΟΙΤΡ·

H

СПPC · Т · ΝΑΗΝΕΥCIN ΠΥΡΕΜ · · CΑΧΑΙΩΝ ΑΙΑΝΤΟCΔΙΟ-
 ΡΥΜΕ(ιλι)Ν(ον) vid. Π. π 112 seq. Item memorabilis locus 180 καὶ ὅταν λέγῃ — ΚΑΤΑΧΘΟΝΟC — ΤΡΙΓΥΑΚΑΙΤ — ΘΩΡΜΗΘΝ — Α — ΘΥΜΟCΑΝΩ — ΔΕΜΟΙΕΝΧΕΙΡ — ΗΙΙΚΕΛΟΝ-
 ΚΑΙΟ — ΕΠΛΕΤΟ. ubi nescio an temere confusus sit locus Π. ψ 100 cum Od. κ 205 seq., sed fortasse ille Odysseae locus olim in antiquis libris aliter fuit conformatus. Etiam 120 ἣ δ' αἴψ' (ἔξελ)θοῦσα θύρας Α .. Ε φα(ειν)άς fortasse aliud latet quam ὤϊξε, quod Od. κ 230 legitur. Nescio cuius poetae versus extat 111: οἶον·

H. καταφθιμένοισι πολυλλίστη βασιλεία.

item 110 delitescunt poetarum reliquiae, et alias passim. Iam Sophoclis versum adhibet 120:

Βαρὺς βαρὺς ξύνοικος, ὦ ξένοι, βαρὺς.

quo versu rhetores et grammatici saepius utuntur, sed omisso poetae nomine (vide Nauck Frag. Trag. adesp. 22, ubi ὦ φίλοι legitur); item Sophoclis versum deprehendi 137:

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα,

vid. Athen. III 99 D. Porro sive Sophoclem sive Aeschylum respexit 192: τὴν κά(κ)οσμον οὐράνην ἔρρι(ψ)εν τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀδυσσεῶς ἀμίδας συντετριφθαι. Euripidis versu utitur 108: οἱ δὲ καὶ καταπλεύσαντες εἰς τὸν λιμένα καὶ παραφάσχοντες

ἐλπίδας, ὡς αὐτοὺς οὐδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ εἰγάθοι Διός, τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περιγμάτων ἐλεῖν τὸν εὐδαίμονα. item 195 Sophoclis et Euripidis nomina apparent. Philosophi memorantur Nausiphanes Democritus et Idomeneus 206. Denique adscribo 113: καθάπερ ἐμφανίζειν τὰς τῶν βροφῶν ὑπὸ τῆς φόδῃς τῆς ἀγραμμάτου κατακοιμισμούς. et 199: ὀλίγον λόγον οὗτος Ὅρφεοτελεστοῦ τυμπάνῳ καὶ παιδαγωγῷ καλαμίδι προσθεῖς, ὅτι δεῖ τὰ ψευδορήμονα ἐγλέγειν.

1. [1.]*)

736

Ὡ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
 πάντων ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὄπη θέλει·
 νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
 ἅ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
 ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
 ἔλπις δὲ πάντας κάπιπειθείη τρέφει
 ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
 μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.

Simonides Amorginus. Fr. 1. Integrum hoc carmen servavit Stobaeus XCVIII 16: Σιμωνίδου. — V. 2. ὅσ' Gesn, codd. ὄσ. — ὄπη, vulgo ὄπη, Ahrens ὄκη. — V. 3. νόος, Grotius νοῦς. — ἐπ', Brunck ἐπ'. — ἐφήμεροι, Vind. Trinc. Gesn. ἐφημέριοι, Meineke ἐπ' ἡμέρην, ego aliquando tentavi ἐπ' ἡμέρην Αἰεὶ βροτοὶ φρονεῦμεν. — V. 4. ἅ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν scripsi, ἅδη βοτὰ ζῶμεν A, ἅδη βοτὰ B, δὴ βροτοὶ ζῶμεν Vind., δὴ βροτοὶ ζῶμεν αἰεὶ δὴ βοτὰ ζῶμεν Gesn., δὴ βροτοὶ ζῶμεν ὅπως μένουσ' ἐλθεῖν Trinc., mediis omissis. Grotius αἰεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, Ahrens ἅ δὴ βοτὰ ζῶουσιν, Schneidewin ἀλλ' ἅ δὴ βροτοὶ Ἐφημέριοι ζῶμεν, postea ἀλλ' ἅ δὴ βοτὰ. Meineke αἰεὶ βότ' οἷα ζῶμεν, qui ἅ δὴ pro ἅτε δὴ vel οἷα δὴ neque hic neque apud Soph. Ai. 1041 ferendum esse censet. Interim tunc meam correctionem, quamquam non ignoro, quantis difficultatibus emendatio Simonidearum reliquiarum, quas servavit Stobaeus, impedita sit. Componas cum his Heracliti fr. 111 quamvis non omni ex parte simile: τίς γὰρ αὐτῶν νόος ἢ φρὴν δαήμων; αἰδοῖσιν ἔπονται καὶ διδασκάλῳ χρέωνται ὁμίλῳ, οὐκ εἰδότες, ὅτι οἱ πολλοὶ κακοί, ὀλίγοι δ' ἀγαθοί· αἰρεῦνται γὰρ ἔν ἀντὶ πάντων οἱ ἀριστοὶ κλέος ἀέναον· θνητῶν δὲ οἱ πολλοὶ κεικόρηται ὄκωσπερ κτήνηα. — V. 5. ὅπως, A a pr. m. ὅμως. Scripseram ὄκως. — ἐκτελευτήσει AB Vind., ἐκτελευτήση. — V. 6. κάπιπειθείη ABN Vind., κάπιθειή vulgo. Fort. legendum καὶ πεποιθείη, cf. Hesych. πεποιθίαν, ἐλπίδα, προσδουλίαν. κάπιπειθίη Welcker, κάπ' ἀπειθίη Haase, κάπι πενθειή Ahrens. Sed cf. Hesych. ἐπιπειθείη· ἀναπεισο- νῆσα, ubi Schneidewin ἀναπεισομονή. Σιμωνίδης α'. corrigit, hoc quidem satis incertum, quod Simonidis nomen delitescere putat, sed probabilius certe, quam quod Schmidt tentavit ἐν πείση· ἐν πεισομονῇ. — V. 8. Olim conieci μένουσιν ἔλδωρ, sed vitium alibi delitescit. Infini-

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

- νέωτα δ' οὐδείς ὅστις οὐ δοκείει βροτῶν
 10 πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἴξεσθαι πλέον.
 φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
 πρὶν τέρμ' ἴκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
 φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
 πέμπει μελαίνης Ἀίδης ὑπὸ χθονός·
 15 οἱ δ' ἐν θαλάσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι
 καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἀλός
 θνήσκουσιν, εὐτ' ἂν εὖ δυνήσωνται ζόειν·
 οἱ δ' ἀγχόνην ἄψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
 καυτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
 20 οὔτῳ κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρῖαι
 βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι
 καὶ πῆματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,

737

tivus ἐλθεῖν α μένουσιν suspensus recte se habet, verum sententia non recte procedit, nam homines non tam exspectant dierum et annorum vices, quam sperant futurum tempus vota sua rata facturum. Mihi scribendum videtur εὖ μὲν ἡμέρην μένουσιν ἐλθεῖν, εὖ δ' ἐτέων περιτροπᾶς. quod fere ita dictum est, quemadmodum εὖ ἦκειν dicitur, adde huc proprium nomen *Εὐέλθων*. — V. 9. νέωτα, cf. Hesych. νέωτα· εἰς τὸ ἐπιόν ἢ νέον ἔτος. neque opus est Meinekii coniectura (Poet. Com. IV 717) ἐς νέωτα, quamquam ita est in proverbio: Ἄει γεωργός εἰς νέωτα πλούσιος. Hoc autem loco, si recte v. 10 πλέον emendavi, adverbium νέωτα substantivi vice fungitur, quemadmodum τὸ χθές, τὸ νῦν, τὸ αἰ, alia, neque εἰς νέωτα dicere licuit. Cobet ὥρασι satis audacter et neglecta graeci sermonis proprietate scripsit. — V. 10 πλέον scripsi, legebatur φίλος, h. e. sperant annum proximum bonis omnibus refertum fore. Meineke φλέων coniecit, cum antea πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἴξ. φίλος scripsisset. Ego antea conieci οὐ δοκείει βρόνον πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἴξεσθαι φάος, quod recepit Hartung; Sybel non recte ἴξεσθαι θεούς. — V. 13. θνητῶν, Α βροτῶν θνητῶν, Ahrens δύστηνοι βροτῶν φθείρουσι νοῦσοι ubi offendit verborum traiectio, id poeta opinor dicturus erat τοὺς δὲ δυστήνῳ μόρῳ φθείρουσι νοῦσοι. Sed νόσοι non est sollicitandum, cf. Hom. Hymn. 16, 1 ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιόν, quod tuetur schol. Pind. Pyth. III 8. At θνητῶν non solum otiosum est, sed etiam numero officit, fort. θνητῶν scribendum, cf. Mimn. 2, 15 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον, nam τῶνδε ut praeterea corrigatur, non necesse. — Ἄρει Brunck, Ἄρει vulgo, ἀέρι Trinc. — V. 15. ἐν, Α ἐνι. — V. 16. Schpeidewin πορφυρῆς. — V. 17. εὖ scripsi, quae lenissima loci depravati medela videtur, legebatur μή. — ζόειν Porson, ζάειν Grotius, ζόειν vulgo. Correctionem ζόειν tumentur ζοή et ζωός (ζόος). cf. Theodoridas Anth. Pal. XIII 21 εἰ δέ κ' ἔξοεν (vulgo κε ζόεν, P κε ζόη). In ed. 2 scripseram: οἱ δ' ἦν μὴ θυν. ζόειν, ἐπ' ἀγχόνην κτλ., postea εὐτ' ἂν ἡδὺ νόσωνται ζόειν (Meineke cum C. F. Hermanno μῆσωνται mavult), Ahrens εὐτ' ἂν μηχανήσωνται ζόην, Hartung εὐτ' ἂν μηδ' ὀνήσωνται ζωῆς. — V. 18. Β ἦσαντο. — V. 19. Α ἢ αὐτάγρετοι. — V. 21. Α δύο. — V. 22. δ' ἐμοὶ Brunck, vulgo δέ μοι.

οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

2. [2.]

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μιῆς.

3. [3.]

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν ἐστι τεθνάναι χρόνος,
ζῶμεν δ' ἀριθμῷ παῦρα (καί) κακῶς ἔτα.

4. [4.]

738

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οἶδ' ἀκήριος.

5. [6.]

Ἄθλος ἵππῳ πῶλος ὧς ἅμα τρέχει.

V. 23. Meineke οὐδ' ἐν ἄλγεσι Κακοῖς ἔδοντες, (idem postea ἐπ' tuetur, sed ἔδοντες tenet), Seidler κακῶς ἔχοντες, Ahrens et postea Nauck ἐκόντες coniecerunt, ego aliquando οὐδ' ἂν ἄλγεσιν Κακοῖσι δόντες, sed conf. Theogn. 555: χρῆ τομᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα, ubi optimi libri ἐπ' (ἐν) ἄλγεσιν ἦτορ (ἦπαρ) ἔχοντα exhibent. — V. 24. αἰκίζοίμεθα Vind. Trinc., αἰκίζόμεθα v., αἰκίζόμεθα Grotius. Renner offensus iterato vocabulo κακῶν et forma αἰκίζειν satis audacter ita versum refinxit: θυμὸν θέλοντες ᾧδ' αἰκίζοίμεθα.

Fr. 2. Stob. Flor. CXXIV 5: Σιμωνίδου. — V. 2. φρονοῖμεν, Schneidewin φρονοῖμεν. — ἡμέρης Welcker, v. ἡμέρας. — μιῆς scripsi, v. μιᾶς.

Fr. 3. Stob. Flor. CXXI 1: Σιμωνίδου. (sic A Vind., om. Trinc.) Vulgo ad Simonidem melicum refertur, sed recte Welcker iambographo tribuit: illud tamen memorabile, in ipsa similitudine dissimile apophthegma esse Simonidis Cei ap. Stob. XCVIII 59: Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον βίωη, χρόνον εἶπεν ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά. — V. 1. ἔστι, Grotius coni. εἰς τὸ, Meineke ἐς τὸ. — V. 2. ἀριθμῷ, Ahrens ἀμιθρῷ, coll. Et. M. 83, 42: sed ibi melicus poeta intelligendus videtur. — καί addidit Welcker, Ahrens δῆ, contra Valckenaer coni. παῦρα μοχθηρῶς, Meineke παῦρα παγκάκως, Schmidt π. κάκλειῶς vel κάκλειῶς.

Fr. 4. Stob. Flor. CV 7: Σιμωνίδου. Apostol. XIII 86, B.

Fr. 5. Plutarch. de prof. in virt. c. 14: Οἶός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην ἄθλος . . . τρέχειν τῷ ἀγαθῷ μονονουχί συμφῶναι γλιχόμενος. et an seni sit resp. ger. c. 12. Ἄθ. ἱ. π. ὧς ἅ. τρέχει κατὰ Σιμωνίδην. de esu carn. II 2. Adde de virt. mor. c. 7., de tuend. san. c. 22 et Apost. XI 98 f. Stob. CXV 18. unde satis nobile esse versum apparet. Ceterum fort. hoc *Lyrici* potius est fragmentum sive ex melico carmine sive ex epigrammate aliquo petatum, cum Plutarchus alias non utatur iambographi carminibus.

6. [7.]

Γυναικὸς οὐδὲν χοῦμ' ἀνήρ ληΐζεται
ἔσθλης ἄμεινον οὐδὲ ὀρίγιον κακῆς.

7. [8.]

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρω πεφρυμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κνλίνδεται χαμαί·
5 αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίησιν ἡμένη πιαίνεται.

739

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτροῦς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.

Fr. 6. Clem. Alex. Strom. VI 744: 'Ἡσιόδου δ' εἰπόντος (Opp. 700)· Οὐ μὲν γὰρ τι γυναικὸς ἀνήρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὐτῆ κακῆς οὐ ὀρίγιον ἄλλο, Σιμωνίδησε ἴπεν· Γυναικὸς κτλ. Eadem Euseb. Praep. Ev. X 466 D (ubi Σιμωνίδησε ἐν ἐνδεκάτῳ, Welcker coniecit ἐν πρῶτῳ, Schmidt ἐν ἰάμβοις). Apostol. V 77 c. Adde Boissonade An. I 22, ubi Θεόγυιδος· γυναικὸς ἀνήρ οὐδὲν χ. ληΐζεται κάλλιον ἔσθλης. — V. 1. ap. Clem. cod. γυναικὸς δ'. — V. 2. Euseb. et Apost. ordine inverso ἄμεινον ἔσθλης.

Fr. 7. Integrum hunc iambum una cum alius poematis fragmento, ut videtur, servavit Stob. Flor. LXXIII 61: Σιμωνίδου (sic A Trinc.) χωρὶς κτλ. Ad numerorum aequabilitatem huius carminis particulas redigere tentavit A. Kiessling (Mus. Rhen. XIX 136 seq.) numerorum virgula divina, qua nunc imperita multitudo intempestive uti solet, modeste adhibita. Eodem artificio usus Ribbeck (Mus. Rh. XX 74 seqq.) longe aliter universum carmen disposuit: verum non licet per adnotationis criticae angustias haec quamvis in artum redacta repetere aut accuratius examinare: ita enim versibus traiciendis vel proscribendis aut interstitiis, quibus hianti orationi subvenire studet, grassatus est, ut nullus fere versus pristinum locum obtineat. Equidem credo virum sollertissimum non suo apte ingenio haec commentum esse, sed ex nescio cuius bibliothecae copiis promissis, quibus etiam Iuvenalis satiras instauravit. Iam si qui discere gestiant, quomodo vir doctissimus Simonidis hunc iambum deformaverit, adeant Musei thesaurus. L. de Sybel de interpretando hoc Simonidis iambo bene meritis (vid. Hermen VII 327 seq.) etiam Ribbeckii inventa singillatim sub examen vocavit. Refellere eum conatur Ribbeck in Mus. Rhen. XXIX 248 seq. — V. 1. γυναικὸς, in ed. 2 conieci γυναικῶν, Schneidewin γυναικας, probante Ahrensio, qui praeterea νόω requirit. Meineke χωρὶς γυναικας θ. ἐπ. νόον, ut sit deus mulieres mente destitutas creavit, sed hoc a proposito abhorret. — V. 4. κνλίνδεται B, vulgo κνλινδείται. — V. 5. αὐτὴ Brunck, ut videtur, αὐτῇ Stob. ed. Gaisford. — ἀπλύτοις τ' Valckenaer et Gaisford, vulgo ἀπλύτος τ', A Vind. ἄπλυτος, Trinc. ἄπλουτος, Renner κάπλύτοις, Meineke ἀπλύτοις copula omissa. — εἵμασιν, εἵμασιν Voss., εἰμάσιν Arsen. B, ἰμάσιν vulgo. — V. 6. ἡμένη, A εἰμένει, Arsen. Vind.

10 τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὄργην δ' ἄλλοτ' ἄλλοιην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λίταργον, αὐτομήτορα,
ἢ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
15 λέληκεν, ἣν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὄρα.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνῆρ,
οὔδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὔτ' ἄν μειλίχως μυθεύμενος,
οὔδ' εἰ παρὰ ξεινοισιν ἡμένη τύχοι·
20 ἀλλ' ἐμπέδως ἀπρηκτον αὐονῆν ἔχει.

Τὴν δὲ πλάσαντες γῆτινὴν Ὀλύμπιοι
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,
οὔτ' ἐσθλόν οὔδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή,
ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·

740

εἰμένη. — V. 10. αὐτῶν, Brunckii cod. (B?) αὐτὸ, sed in marg. αὐτῶν, Fr. Haase coni. ἀσῆως, Ahrens εὖ γῶν. — εἶπε A, γ' εἶπε B (et Brunckii

cod.), εἶ Vind., εἰ Voss., εὖ Arsen., εἶναι N. Trinc., ἐστὶ vulgo. — κακόν, Voss. Vind. κακῶν. Locus corruptus, sed emendatio incerta: Hartung τὸ μ. γ. αὐτῶν ἔρξε, π. κ., τὸτ' ἐσθλόν, Schneidewin τὸν μὲν γὰρ αὐτὸν εἶπε, Heimsoeth τὸ μὲν γὰρ αὐτ' ἔνισπε, de Sybel αὐτῆ γ' ἔρξε. Fortasse legendum τῷ μὲν γὰρ αὐτ' ὦν εἶπε πολλάκις κακόν, τῷ δ' ἐσθλόν. Olim mihi ante v. 10 nonnulla intercepta esse videbantur, quod etiam Kiessling suspicatur, ac sane nimia brevitate haec callidae mulieris descriptio laborat, et ipsa illa calliditas, qua mulieris, quae a vulpe genus deducit, mores insignes esse consentaneum est, plane praetermittitur: deinde autem scribendum propositi τὸν μὲν γὰρ αὐτὸν εἶπε πολλάκις κακόν, τὸτ' ἐσθλόν. At arctissima necessitate v. 8. 9 et v. 10. 11 coniuncta sunt, ut hic quidem detrimenti suspicio vana sit. — V. 12. λίταργον scripsi, λιτοργόν libri omnes, λιτοργόν Gesner (cf. Hesych. λιτοργόν, κακοῦργον), λιτοργόν Grotius. Quod conieci λίταργον, etiam Wakefield commendaverat, cf. Et. M. 567, 38: Λίταργος κύων, σημαίνει τὸν ταχύν, παρὰ τὸ λίαν ἀργὸν εἶναι ἦγον ταχύν. quamquam grammaticus etymon vocabuli non recte expedit. Adde ib. 127, 8 ἀπολιταργεῖν τὸ ἀπελθεῖν ταχέως, παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργόν, ὃ ἐστὶ ταχύ, περιττεύοντος τοῦ τ. Verbis λιταργίσειν et ἀπολιταργίσειν utitur Aristophanes. — αὐτομήτορα, Wakefield ἀστοκλήτορα, Doederlein αὐτομήστορα, Fr. Haase αὐτορήτορα, Nauck αὐονήτορα, Ahrens ἀστομήτορα, quod interpretatur ἀστομον ἦτορ ἔχουσαν, Meineke αὐτοδήτορα, Hartung αὐτομάριτορα. — V. 14. πάντη, vulgo πάντη. — V. 16. δ' ἄν μιν, Vind. δ' ἄμμιν, Voss. δέ μιν. — V. 18. οὔτ' ἄν scripsi, vulgo οὐδ' ἄν. — V. 19. ἡμένη, A Voss. Vind. Arsen. εἰμένη. — τύχοι Arsen., ceteri τύχη, quod defendi potest. — V. 20. ἐμπέδως scripsi, nisi ἐμπεδέως malis, legebatur ἐμπεδῶς, A ἔμπεδος. — αὐονῆν, A αὐον ἦν, αὐδόνην Hartung. — V. 22. πηρόν A Voss. Vind. Ars., vulgo πονηρόν. — V. 24. ἔργον, Vind. Voss. ἔργων quod praeoptat de Sybel. —

25 κούδ' ἦν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
 ῥιγῶσα δίφρον ἄσσον ἔλκεται πυρός.

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἢ δὴ ἐν φρεσὶν νοεῖ.

τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην·
 ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδῶν·

30 „Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωῖτων γυνή
 ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.“

τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
 οὔτ' ἄσσον ἔλθειν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
 ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·

35 ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κάποθυμῆ
 ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.

ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
 ἔστηκ' ἀπῆμων, χάσμα ναύτησιν μέγα,
 θέρεος ἐν ὄρη, πολλάκις δὲ μαίνεται

40 βαρυντύποισι κύμασιν φορευμένη·

ταύτη μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή
 ὀργῆν· φηὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

V. 25. κούδ' ἦν Schneidewin, legebatur *χῶταν*, Vind. *χ' ὅταν*, A *κούτ' ἄν*, Ahrens coniecit *κῶταν*, quod probavit Leutsch, qui ante v. 25 verbum intercidisse putat, Hermann coniecit *κεῦτ' ἄν* . . . ἔλκεσθαι. — V. 27. ἢ δὴ ἐν φρεσὶν νοεῖ correxi, eamque coniecturam Guil. Dindorfio probavi, itaque Schneidewin scripsit, A Vind. Voss. Arsen. Trinc. ἢ δὴ ἐν φρεσὶν νόει (B νοεῖ), v. ἢ δὴ ἐν φρεσὶν νόει, Ahrens coni. ἢ δὴ ἐν φρεσὶν νόοι, Meineke ἢ δὴ ἐν φ. v. Pro νοεῖ Renner νοεῖι requirit et ad eundem modum alia corrigenda censet, sed possis hoc loco librorum scripturam νόει tueri, nam verbum νόω pro νοεῶ testificatur Et. M. 601, 27, unde *vénotai* descendit, et Democritum φῆμι θεα νοῦνται, ubi corrigas *φαίνονθα* adverbium malis restituere. — V. 28. τὴν, Schneidewin ἦν. — V. 29. μιν Valckenaer et Brunck (ut Schneidewin dicit etiam cod. Vind. a m. pr.), libri μὲν. — V. 30. λωῖτων, λώιον Vind. Voss. Trinc. — V. 32. ἀνεκτὸς, B ἀνεκτόν. — οὔτ' ἐν Schneidewin, vulgo οὐδ' ἐν. — V. 34. ἄπλητον, fort. ἄπλητος, Froehlich ἄπλητον. — V. 35. κάποθυμῆ A Voss. Ars. Trinc., vulgo *κάποθυμία*. — V. 37. ἀτρεμῆς, Valckenaer coni. ἀτρέμας. cf. Hesiodi Op. 670 *τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπῆμων εὐκήλος*, ubi non recte Buttmanno auctore *εὐκήλος* iungunt cum proximis *τότε νῆα θοῆν κτλ.* — V. 40. φορευμένη, B φορονμένη, Ahrens *φορευμένη*, Hartung *πεφουμένη*. — V. 42. φηὴν A Vind. Trinc., vulgo *φνην*. Scribendum existimo *φηὴν δ' ἔχοντος ἀλλοίην ἔχει*, h. e. *ita nata, ut marito nunquam morigeretur, ἔχοντος* cf. v. 68 et 98. Nam quod apud Stob. est, significat maris et mulieris mores similes, naturam diversam esse, quod si dicere voluisset poeta, certe diversitatem planius explicare debebat. Itaque v. 42 aut plane de medio tollendus, aut emendandus, sed homines docti quae tentaverunt, velut *φηὴν δ' ὡς πόντος αἰόλην ἔχει*, vel *φηὴν*

Τὴν δ' ἐκ πελιδνῆς καὶ παλιντριβεός ὄνου,
 ἢ σὺν τ' ἀνάγκῃ σὺν τ' ἐπιπῆσιν μόγισ
 45 ἔστρεξεν ὦν ἅπαντα καὶ πονήσατο
 ἀρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῶ
 προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
 ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσειον
 ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὄντινῶν ἐδέξατο.
 50 Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
 κείνη γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον
 πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσιμον·
 εὐνῆς δ' ἀληνῆς ἐστὶν ἀφροδισίης,
 τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῦ·
 55 κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
 ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλὰκις κατεσθίει.

γὰρ ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει, reicienda, quoniam orationem otiosis addita-
 mentis onerant. Totum versum subditivum existimat Schneidewin,
 Hartung (quem Kiessling sequitur) et v. 41 et v. 42 proscrispit (φνὴν
 γὰρ ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει corrigens), contra O. Schneider φνὴν δ' ὡς
 (ita etiam Grotius) πόντος ἀλόλην ἔχει, Hermann φνὴν δὲ πάντοθ'
 ἀλλοίην ἔχει, et huic versui subiiciendos censet v. 37—40, Nauck φύσιν
 δὲ πάντοθ' vel πάντιος, Doederlein γυνή· ὄργην φνὴν θ' ὡς πόντος
 ἀλλοίην ἔχει. — V. 43. ἐκ πελιδνῆς emendavi Stobaei lectionem ἐκ τε
 σποδιῆς, copula aliena, quare nec ἐκ τε φαιῆς, quod quis coniciat,
 admittendum. Brunck ἐκ τέφρης τε (rectius ἐκ τε τεφρῆς), Meineke
 ἐκ τε πολίης vel πελλῆς, ego in ed. 2 scripsi ἐκ σποδείης, idque etiam
 Meineke proposuit, quamquam aliud exemplum huius adiectivi non
 novi, Hartung σποδώδους. — παλιντριβεός, Β παλιντριβοῦς, fort. παλιν-
 τριβεῦς. — V. 45. ἔστρεξεν AB, ἔρεξεν Vind. Voss. Ars. N. Trinc., ἔρεξεν
 vulgo. — ὦν Brunck, ὄν Gesner, ὦν vulgo. — καὶ πονήσατο, Renner
 καλοπνήσατο. — V. 46. ἀρεστά haud dubie corruptum, conieci ἄτρεστα,
 quemadmodum asinus ipse ἀτρεῦς vel ὄτρεῦς dictus est. Ribbeck
 ἀριστα, Hartung totum locum sic conformavit ἔρεξε νωθρὰ πάντα κ.
 π. ἄρεκτα. Etiam quae sequuntur, fortasse non satis integra: sed in-
 stituta sententia quid requirat, planum: poeta dixerat, istam mulierem
 invitam laboribus fungi, avidissime autem vesci, quolibet cibo conten-
 tam, quemadmodum sine delectu amoribus indulgeat. — V. 48. ὁμῶς,
 Brunck ὁμῶς. — V. 49. ὄντινῶν, legebatur ὄντινῶν. — V. 50. γαλῆς,
 Welcker γαλέης. — V. 51. οὔ τι, Ars. οὔτε. — ἐπίμερον A Voss. Vind.
 Ars., ἐπίμερον vulgo. — V. 53. ἀληνῆς scripsi, ἀληνῆς Vind., ἀλήνης
 Gesn. in m., ἀληνῆς vulgo, ἀληνῆς Valckenaer et Brunck, quod ferri
 nequit, nam *insatiabilis* sive *cupide appetens* mulier haec debebat dici.
 Hartung εὐνῆς ἀσηρῆ δ'. Huc refero Hesychii glossam: ἀληνῆς· μαι-
 νόμενος, apud Suidam et Zonar. 117 est ἀλαινῆς· ὁ μαινόμενος. Adde
 praeterea Hesychium: ἀλινοί· ἐπαφρόδιτοι. — V. 54. παρόντα, Brunck
 συνότα, Schneidewin πειρώντα. — διδοῦ, Vind. διδεῖ, A δίδει. —
 V. 56. Affert hunc versum Athen. V 179 D: ἀλλ' ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη
 περὶ τῆς ἀπόσμου γυναικός· ἄθυστα δ' ἱερὰ π. κ. — ἄθυστα Stob.
 (vulgo et Vind.), ἄθυστα Ath. — ἱερὰ Stob. vulgo et Vind., ἱερὰ A et

Τὴν δ' ἵππος ἀβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
 ἢ δοῦλί' ἔργα καὶ δύνη περιτρέπει·
 κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
 60 ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
 οὔτε πρὸς ἱπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
 ἕζοιτ'· ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
 λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἅπο ῥύπον
 δῖς, ἄλλοτε τρεῖς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
 65 αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
 βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
 ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
 ἦν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτουῆχος ἦ,
 70 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδόν
 Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
 αἰσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή
 εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλωσ'.

Ath. Aliquando conieci hunc versum collocandum esse post v. 47, contra v. 48. 49 traiciendos post v. 54, non tamen Athenaei locus hoc commendat. — V. 57—70 affert Aelian. Hist. An. XVI 24, eodem resp. XI 36. — V. 57. ἀβρὴ χαιτέεσσ' Meineke, ἀβρὴ χαιτήεις A, ἀβρηχαιτείης Vind., ἀβρηχαιτείης Voss., ἀβρηχαιτήεις Arsen., ἀβρὴ χαιτήεσσ' B, Aeliani codd. ἀβρὰ χαιτέεσσ' vel ἀβρὴ χαιτήεσσ'. — V. 58. ἢ δοῦλί',

ap. Ael. M ἢ δοῦλεῖ, m ἢ δοῦλεῖ, b ἢ δ' οὔλι', a ἢ δόλι'. — δύνη Stob., ἀτην Ael. (r αὐτήν, c αὐτή). — περιτρέπει, A περιτρέπει, Brunck coni. ἀποστρυγεῖ, Bothe παρατρέχει, Schneidewin περιτρέμει, Iacobs περιπτύει, Ahrens ἢ . . . περιτρέχει, Hartung παρατρέπει, Ribbeck περιφρονεῖ. — V. 59. κοῦτ' ἂν, ap. Ael. Vat. κοῦκ ἂν, b κοῦ κἂν. — οὔτε, ap. Ael. a εἶτε. — κόσκινον, ap. Ael. mabren κοσκίνον. — V. 60. ἄρειεν, ap. Ael. sol. Vat. ἄρειεν, ceteri ὄναρ εἶδεν, ὄναρ εἶεν, ὄναρ, quod ortum ex falsa scriptura κοσκίνον correcta. — V. 61. ἱπνόν B (et Ael.), ἵππον Voss. Vind. Ars. Trinc. (et ap. Ael. Mmaber), ἵπνον vulgo. — ἀλευμένη, Ars. ἀλευσμένη, ap. Ael. plerique codd. ἄσβολον ἀδευμένη. — V. 63. δὲ πάσης, Meineke δ' ἐκάστης. Mihi γε pro δὲ scribendum videtur. — ἡμέρης, Voss. ἡμέρας. — ῥύπον, AB ῥύπων, et similiter Ael. ἀπὸ ῥύπων. — V. 64. ἄλλοτε, Ael. vulgo πολλάνις, sed codd. ἄλλοτε. — V. 65. αἰεὶ scripsi, v. αἰε. — φορεῖ, Welcker φορέει, probante Schneidewino, qui talia ubique corrigenda existimat. — V. 67. θέημα, Vat. θέαμα. — V. 68. γίγνεται Voss., vulgo γίνεται. — V. 70. ὅστις, Hercher ὅς τοῖς τοιούτοις. — τοιούτοις, ap. Ael. (Mmaber) τοιοῦτον, hinc Iacobs coni. τοιοῦτον θεσμὸν vel ἑνθυμὸν, Renner τὸν αὐτὸν θυμὸν. Ego tentavi ὅστις τοιαύτη θωτῆ ἀγλαΐζεται crasi admissa, cf. τῶν-νάκη et σὺν τῆδε τήστραπῆ Heracl. fr. 136. — V. 74. ἀνθρώποις, Ars. ἀστοῖσι. Doederlein post h. v. inserendum censet v. 79 probante Har-

75 ἐπ' ἀρχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, ἀυτόκωλος· αἰ τάλας ἀνήρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.

δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλωσ μέλει.

80 οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἐρξείεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὄρα,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλευέται,
ὅπως τιν' ὡς μέριστον ἐρξείεν κακόν.

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβών·

743

κείνη γὰρ οἴη μῶμος οὐ προσιζάνει,

85 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κάπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κούνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θεῖη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·

90 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίουσ λόγους.

Τοίας γυναικᾶσ ἀνδράσιν χαρίζεται

Ζεὺσ τὰσ ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας·

τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῆ Διός

95 ἔστιν τε πῆμα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.

tungo. — V. 75. ἐπ' ἀρχένα, Hartung ἐπανυχμία, quod adiectivum esse vult. — βραχεῖα, Ars. βραχεῖα. — V. 76. ἀυτόκωλος, in ed. 1 scripsi ἀυτόκωλος, idem coni. Haupt. — αἰ τάλας scripsi, Vind. ἀντάλας, vulgo ἀντάλας, AB ἀτάλας, unde α τάλας corrigunt, ego nunc αἰ restituere satius duxi, cf. Theognost. 155, 30: τὰ εἰσ αἰ λήγοντα ἐπιροήματα τρία ἔστιν, αἰ τὸ δασυνόμενον, ὡς ὅταν λέγωμεν αἰ τάλας, καὶ αἰ τὸ εὐντικόν . . . καὶ τὸ ναὶ συγκαταθέσεως. — V. 82. ὅπως, A ὅπως, Ars. ὄπως. — τιν' ὡς Meineke, vulgo τί χ' ὡς, A σίχων, Schneidewin τιν' ὄν. — V. 85. κάπαέξεται, κἀπαύξεται Trinc. — V. 86. σὺν φιλεῦντι, συμφιλεῦντι B Vind. Voss. — V. 89. δ' om. Vind. Voss. — Post h. v. Kiessling versusum intercidisse putat. — V. 91. ὅκου, B ὅπον, A οἴκου. — λέγουσιν, Ars. λέγουσα. — V. 93. τὰσ, Ars. τὰσ τ', Meineke πάντ'. — V. 94. φῦλα, Voss. Vind. φύλλα. — V. 95. πῆμα Ribbeckii coniecturam recepi, legebatur πάντα. Cf. Hesiodi Theog. 591: ἐκ τῆσ γὰρ γένος ἔστι γυναικῶν θηλυτεράων, [τῆσ γὰρ ὀλώϊόν ἔστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν,] πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσαι, ita enim pro ναιετάουσιν corrigendum (Hermann πῆμα μέγ' αἰ . . . ναιετάουσιν), eadem structura usus Homerus ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερόγασσιν vel ἤλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαιο χρύσειον σιῆπτρον ἔχων. Praeterea ταῦτα in Simonideo versu fortasse ex interpolatione ortum, quae saepius grassata est in Stobaei Florilegio, possis enim suspicari

πολυφραδεστάτας

πασῶν· τὰ δ' ἄλλα φῦλα μηχανῆ Διός.

Antea conieci ἔστιν τ' ἐπ' αἴτη καὶ παρ' ἀνδράσιν μενεῖ. Ribbeck

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 γυναικάς· ἦν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
 ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
 οὐ γάρ κοτ' εὐφρων ἡμέρην διέρχεται
 100 ἄπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ γίγνεται·
 οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπόσεται,
 ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
 ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
 κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
 105 εὐροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορούσεται.
 ὄκον γυνή γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
 ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοῖατο.
 ἦτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
 αὐτῇ μέγιστα τυχάνει λωβωμένη·

741

τὰ δ' ἄλλα φῶλα πάντα μ. Δ. ἔστιν τε πῆμα κ. π. ἀ. μενεῖ. Hartung
 v. 94 et 95 cancellis sepsit. Bernhardy Hist. litt. Gr. II 1, 430 (341
 ed. 1), cui assensus est Hartung, omnem hunc locum inde a v. 94 non
 solum alienum ab hoc carmine censet, sed etiam Simonidi abiudicat:
 verum quae singillatim reprehendit („Im einzelnen sind auffallend das
 für Simonides zu pomphafte Bild 102 λιμὸν ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσ-
 μενέα θεόν cf. Aesch. Ag. 1641, die veränderte Structur in δεχοῖατο
 107, der Sprung im Euphemismus, wenn die Stelle heil ist, 110, und
 das nüchterne καὶ τὸν 111“) ea omnis culpae immunia sunt, neque
 quidquam in his video, quod Simonidis ingenio sit indignum: sed
 tamen fatendum est totum hunc locum cum prioribus non satis con-
 spirare. Equidem credo duos diversos locos sed utrumque ex Simonidis
 iambis decerptum coaluisse, lemmate, quod olim post v. 95 legebatur
 τοῦ αὐτοῦ intercepto: nam integrum carmen est opinor, quod in mul-
 lierum ingenii describendis versatur, v. 1—95. Huic Stobaeus subiecit
 alium locum ex iambo petitum, in quo poeta aliud quod argumentum
 tractans longius exspatiatus, ut fieri solet, denuo muliebri generi con-
 vicciabatur, ac satis commode hanc parecbasin eodem versu, quo erat
 exorsus (96), terminavit (115 seq.). Eadem haec etiam nunc tueor,
 quamvis non probaverim Sybelio, qui omnia eiusdem carminis esse
 censet, neque quidquam deesse huic iambo: at fallitur μὲν v. 117 idem
 esse quod μὴν ratus. — V. 96. 97 om. B. — V. 96 post h. v. Meineke
 inserendum censet v. 116. — V. 97. ἦν τι, Meineke ἦν τε. — δοκῶσι,
 Ahrens δοκέωσιν. — V. 98. τοι Winterton et Brunck, legebatur τῶ,
 Schneidewin τῷ, Ahrens τῇ μάλιστα. Hartung ὠφελεῖν ἔχοντα, τῶ. —
 V. 99. διέρχεται, Meineke διείσεται. — V. 100. γίγνεται scripsi, lege-
 batur πέλεται, neque arbitrator aliud quod lectius vocabulum delitescere.
 Cave στέλλεται coniciias, quod numeri legi adversatur. Salmasius coni.
 πίννεται, Ahrens τέλλεται, Meineke ὀστισάν . . . πείθεται vel θέλγεται
 vel τέρεται, ego olim conieci σὺν γυναικὶ ἐπέλλεται, i. e. συνεφέλλεται
 γυναικῶ. — V. 101. οἰκίης, B ἐκ δόμων. — V. 102. θεόν Grotius, θεῶν
 libri. — V. 104. ἀνθρώπου χάριν, malim ἀνθρώπων. — V. 106. ὄκον,
 A οἶκον. — V. 107. μολόντα, A Vind. μολῶντα, μολόντ' ἂν Meineke.
 — δεχοῖατο, Schneidewin δεκολάτο. — V. 108. τοι, Arsen. τι, Hermann
 coni. τῷ, Schneidewin τῇ μάλιστα. — δοκεῖ, fort. δοκῇ. — V. 109. μέ-

- 110 κεκηνότος γὰρ ἀνδρὸς — οἱ δὲ γείτονες
 χαίρουσ' ὀρῶντες καὶ τόν, ὡς ἀμαρτάνει.
 τὴν ἦν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
 γυναικα, τὴν δὲ τοῦτέρου μωμήσεται.
 ἴσῃν δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γινώσκομεν.
- 115 Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδης,
 ἐξ οὔτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
 γυναικὸς εἴνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

8. 9. [9.]

* * * Ὡσπερ ἔγγελος καταγλοιοῦ.

* * *

Ἐρωδιὸς γὰρ ἔγγελον Μαιανδρίην
 τρίορχον εὐρῶν ἐσθίουτ' ἀφείλετο.

10. [15.]

745

Τί ταῦτα μακρῶν διὰ λόγων ἀνέδρομον;

γιστα, A μεγίστη. — V. 110. γὰρ, Hermann coni. μάλ', contra Schaefer alii quaedam excidisse putant: sed poeta rem turpem ut significaret magis quam explanaret, reticentia usus est. — V. 111. καὶ τόν, quod quam maxime sanum est, importunis coniecturis tentaverunt, velut Ribbeck γείτον' hariolatur, Hartung σκαιόν: idem post h. v. nonnulla excidisse suspicatur, nam ea quae subsequantur, esse a ceteris seiungenda. — V. 112. μεμνημένος, fortasse νενωμένος, Ribbeck μνεώμενος. — V. 113. τοῦτέρου Voss. et Vind. a m. sec. (m. prima γυναικα), Ἄ τοῦ ἐτέρου, Ars. τοῦ τέου, Trinc. τουτέου. — V. 115 Meineke delendum censet ac v. 116 inserit post v. 96. — V. 116. ἄρρηκτον, Trinc. ἄρρηκτον. — πέδης Koeler, libri πέδη, Meineke ἄρρηκτον πέδης. — V. 117. οὔτε, Gaisford coni. οὐ γε. — V. 118. ἀμφιδηριωμένους, nescio an rectius divisim scribatur γυναικὸς εἴνεκ' ἀμφι δηριωμένους, siquidem solent in caesura elisione fere abstinere, itaque etiam v. 89 malim' θεΐη δ' ἀμφι δέδρομεν χάρις. Frequentat autem Simonides caesuram semiseptenariam. Ἐνεκα et ἀμφι similiter copulavit Soph. Philoct. 550 ἀμφι σοῦνεκα βουλευματ' ἐστίν, ubi ἀμφι σοῦ νέα elegans quidem, sed non necessaria correctio.

Fr. 8. 9. Athen. VII 299 C: Σιμωνίδης δ' ἐν λάμβοις Ὡσπερ ἔγγελος κατὰ γλοιοῦ καὶ τὴν αἰτιατικὴν Ἐρωδιὸς κτλ. — Fr. 8. καταγλοιοῦ (καταγλοιεῦ) scripsi, vulgo κατὰ γλοιοῦ, quod Simonides videtur paenultima correpta extulisse, nisi forte iam usus est choliambis: cf. fr. 18. — Fr. 9. V. 1. ἐρωδιὸς, legebatur ἐρωδιός. — ἔγγελον Μαιανδρίην, cf. Clem. Alex. Paedag. II 164.

Fr. 10. Schol. Eurip. Phoen. 207: κατενάσθην τινὲς ἀντὶ τοῦ καταρασθήσομαι καὶ Σιμωνίδης ἐν τοῖς λάμβοις: Τί κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω. scripsi μακρῶν διὰ (quemadmodum etiam Nauck coni. τί δῆτα μακρῶν διὰ λόγων), ut ne iusta caesura careret versus neve μακρὸς praeter morem corripetur: legebatur τῶν μακρῶν atque ita 1,

11. [16.]

Οἶον τε χηνὸς ὄεον Μαιανδρίου.

12. [17.]

Σπλάγχν' ἀμπέχοντες αὐτίκ' ἱκτίνου δίκην.

13. [18.]

Οἰοῖ, τόδ' ἡμῖν ἐρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζωῶν κάκιστον ἔκτεται βίον.

14. [19.]

Οὐκ ἄν τις οὔτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
ἀνήρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενυγρῆ συμπεσῶν ἐν ἀτραπῶ.

15.

746

Θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι κωρίδες.

sed cet. διὰ μακρῶν. Ceterum vel sic lectio versus incerta, si quidem Simonides alias nusquam solutione longae syllabae usus est.

Fr. 11. Athen. II 57 D: Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ ἰάμβων Οἶον τε κτλ. Cf. Eust. Od. 1686, 51. — ὄεον, Cobet ὄιον requirit.

Fr. 12. Choer. Epim. I 278: ἀλλ' ἔστιν ἱκτίνος ἡ εὐθεία. . . . τούτου ἡ γενικὴ ἱκτίνου, ὡς παρὰ Σιμωνίδην Σπλάγχν' κτλ. Et. Flor. Miller Misc. 167 ἡ γενικὴ ἱκτίνου ὡς παρὰ Σιμωνίδην. Videtur ἀμφέποντες scribendum esse. Fortasse cum fr. 30 in hunc modum coniungendum:

Μηρίων δεδανυμένων

σπλάγχν' ἀμφέποντες αὐτίκ' ἱκτίνου δίκην.

ut iambographus Homericum illud: Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο imitatus sit.

Fr. 13. Etym. M. 413, 28 et Zonar. 967: ζωδίον· γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὐρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ Σιμωνίδην, οἶον (hoc om. M et ut videtur D)· Τόδ' ἡμῖν (Zonar. φησὶ γάρ· τὸ δ' ἡμ.) ἔ. π. ζωῶν κάκιστον. Schol. Hom. II. σ 407: μετὰ δὲ τοῦ ἰ, ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησὶ· τὸ ζῶον κάκιστον κέκτεται βίον, περὶ τοῦ κανθάρου. — V. 1. οἰοῖ scripsi, librarii οἶον substituerunt, inutile additamentum: potius integrum versum adscriptum fuisse consentaneum est. Οἰοῖ testatur Apoll. de adv. 535, idem οἰοιοῖ 588. Fortasse poeta apologum aliquem Aesopium de cantharo enarravit. — παρέπτατο, Hecker προσέπτατο. — V. 2. ζωῶν et ἔκτεται Bekker scripsit, idem praeterea coni. ὀ pro τὸ.

Fr. 14. Galen. XVII 1, 897 ed. Kühn: μὴ γινώσκων ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρὸν· ἀλλὰ τούτου γε μαρτύριόν ἐστιν αὐταρχες τὸ παρὰ Σιμωνίδην γεγραμμένον ἐν τοῖςδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις κτλ. ταῦτόν σημαίνει τῷ στενῇ. Idem XVIII 1, 411 repetit: εὐδηλον δὲ τοῦτο καὶ ὅν Σιμωνίδης εἶπεν, ὡδὲ πως ἐχόντων· οὐπω . . . ἀτραπῶ· φιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν. ubi v. 1 οὐπω (unde Ahrens οὐῶ τις οὔτω), v. 2 λέγονται δις ἐν, v. 3 στενυγρῶ legitur.

Fr. 15. Athen. III 106 D: Κουρίδας δὲ τὰς καρίδας εἶρηκε Σώφρων

16. [20.]

Κήλειφόμενην μύροισι καὶ θυώμασιν
καὶ βακκάρι· καὶ γὰρ τις ἔμπορος παρῆν.

17. [20.]

Καὶ τῆς ὀπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην.

18. [22.]

Καὶ σαῦλα βαίνων, ἵππος ὡς κορωνίης.

19. [23.]

Ἦ τυφλὸς ἢ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

20. [24.]

747

Θύουσι Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ·
οὔτοι γὰρ ἀνδρῶν αἶμ' ἔχουσι ποιμένων.

... Επίχαρμος δ' ἐν Γᾶ καὶ Θαλάσῃ· Κουρίδες τε φοινίκαι. ἐν δὲ Λόγῳ καὶ Λογίῳ διὰ τοῦ ω εἴρηκεν . . . Σιμωνίδης δέ· Θύνοισι κτλ. — τευθίς, fort. θευτίς. — κωβιοῖσι L, κωβίοισι PV.

Fr. 16. Clem. Alex. Paedag. II 207: Σιμωνίδης δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὐκ αἰδεῖται λέγων· Κήλειφόμενην κτλ. Athen. XV p. 699 C: Καὶ Σιμωνίδης· κήλειφόμενην (B ἐκλειφόμενην) . . . βακκάρει. — V. 1. θυώμασι Athen., θυμιάμασι Clem. — V. 2. βακκάρει C ap. Athen., ubi vulgo βακκάρει, ap. Clem. vulgo βάκκαρι, codd. βάκκαριν vel κάκκαριν.

Fr. 17. Et. M. 634, 1: ὀρσοθύρη· θυρίς, δι' ἧς εἰς ὑπερῶν ὑπάρχει ἀνάβασις· παρὰ τὸ ὄρω, ὄρσω, καὶ τὸ θύρα . . . εἴρηται παρὰ τὸ ὀρούειν ἐπ' αὐτήν· λέγει δὲ καὶ Σιμωνίδης κακοσχόλως· καὶ τῆς κτλ. Sylburg coniecit ὀρσοθυρίδος, Hemsterhuys κατ' τῆς ὀ. ὄρ. ἠλασ(σ)άμην, Lobeck ὀρσόδης διηλσάμην, et ego quoque in ed. 1 διηλσάμην conieci, fort. ὀρθύρης διηλσάμην, ut ὀρθύρη per syncopen pro ὀρσοθύρη sit dictum, Meineke ὀρσούρης διηλσάμην. Ceterum cf. Sotades ap. Athen. XIV 621 B: ὁ δ' ἀποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὀπισθε λαύρης.

Fr. 18. Et. M. 270, 45: Διασαυλούμενος παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερόν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις· Καὶ κτλ. Adde Zonar. 539 (ubi καὶ κορ.) — κορωνίης scripsi, et sic etiam G. Dindorf, κορωνίδης Welcker, κορωνιῶν Hartung, vulgo κορωνίτης, quod defendit Meineke, sed choliambis usum esse Simonidem aliunde non constat.

Fr. 19. Pollux II 65: Σκνιπὸν δὲ τὸν ἀμυδρῶς βλέποντα Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιός· Ἦ κτλ. ubi A ἢ σκνιπὸς ὁ μέγα βλ. et Ambros. ἢ ἔκνιπος ὁ μ. βλ. Hartung coniecit ἢ κνέφας βλέπων, ego ἢ ὀλιγγα βλέπων, cf. Et. M. p. 821, 42: ὀλίγγη· ἀκαριαῖον, ἐλάχιστον· τᾶτσουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ νοστάξαι· καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἶον ἐντίδας ὀλίγγας (ser. ὀλιγγας, vid. Poll. II 67), τὴν δὲ ὀλίγγην δηλοῦν καὶ πνοὴν καὶ σιάν καὶ ἀκαρῆς πνεῦμα· τὸ δὲ ὀλίγγιον ὀλίγον σημαίνει. Eadem Bekk. An. I 318, 10. Add. Hesych. v. ὀλιγγίον.

Fr. 20. Schol. Odys. ξ 435: Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτούς (τοὺς ποιμένας) φησι νύμφαις καὶ M. τ. κτλ. Eadem Eustath. p. 1766, 1 (ubi v. 2 ποιμαίνων). — V. 1. θύουσι Barnes restituit, idem τῷ τε, vulgo καί, Ahrens Νύμφης ἠδὲ M. τ. — V. 2. αἶμ' ἔχουσι, libri ut videtur αἶμα ἔχουσι, in M αἶμα post ποιμένων legitur. Eust. interpre-

21. [25.]

Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπέσοντες εἴμασιν.

22. 23. [26.]

(Ἦ) πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῆ, Τηλέμβροτε.

* * * *

Ἐνταῦθα μέντοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐης
Τρομίλιος θαναμαστός, ὃν κατήγαγον.

24. [27.]

748

Ἦν ὡς ἀφεῦσα χάς ἐμίστυλα κρέα
ἰρωστί· καὶ γὰρ οὐ κακῶς ἐπίσταμαι.

25. [28.]

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστήρα τρυγός.

tatur οὔτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος καὶ ὄλον ζωοῦσιν αὐτούς. Mihi τέρεμ' ἔχουσι i. e. τέλος ἔχ. scribendum videtur, cf. Simon. Cei ep. 112, 4. Olim τμηλοῦσι scripsi, Meineke μνημ' ἔχουσι, Hartung πνεῦμ' ἔχ., Ahrens ῥῦμ' ἔχουσι, et praeterea v. 1 Νύμφης ἠδὲ Μαιάδος τ., Schmidt ὅπον παρ' ἀνδρῶν ἴσμα, comp. Hesych. ἴσμα ἴδρυνα, κτίσμα.

Fr. 21. Strabo XIII 619: καὶ τὸ Σιμωνίδου· σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες ἴμασιν ἀντι τοῦ διαβρόχοις, ubi εἴμασι scripsit Tyrwhit. Contra Schol. Arist. Pac. 1148: καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ· συμπαραδαιῆσιν ἴμασιν σεσαγμένοις, ubi apparet σεσαγμένοι scribendum: videtur autem haec antiqua dittographia esse, nisi forte duo diversa exempla eiusdem vocabuli ex eodem carmine adscripta sunt. Welcker in unum coniunxit: Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες εἴμασιν Σεσαγμένοι, Hartung σὺν πορδακοῖσιν ἐκπείσαντες εἴμασιν Σεσαγμένους.

Fr. 22. 23. Athen. XIV 658 B: Καὶ ὁ Τρομιλικὸς δὲ τυρὸς ἔνδοξός ἐστι· περὶ οὗ φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἰγίος ἠδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προσαγορευόμενος Τρομιλικός· οὗ καὶ Σιμωνίδης μνημονεύει ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῆ Τηλέμβροτε, γράφων· Ἐνταῦθα κτλ. — Fr. 22 Ἦ adieci. — Τηλέμβροτε, A τηλέμβρωτε, B προεκπονῆτη τηλέμβρωτε. Co-reas conī. πολλόν με δεῖ προεκπονεῖν (Nauck δεῖ γὰρ ἐκπ.) κτλ. Hartung πόλλ' ἄμα με δεῖ προεκπονεῖν. — Fr. 23. V. 1. Ἀχαΐης, B Ἀχαΐης, PVL Ἀχαΐας. — V. 2. Τρομίλιος PVL, τρομίλιος AB, Τρομιλικός Meineke.

Fr. 24. Athen. XIV 659 D: Οὐδὲν οὐν ἦν παράδοξον, εἰ καὶ θνητῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαιότεροι μάγειροι· προϊστάντο γούνη καὶ γάμων καὶ θνησίων . . . καὶ παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ φησὶν ἕτερος· Χῶς κτλ. — V. 1. χάς ἀφεῦσα χάς Bourdelot, χ' ὡσαφεῦς (χωσαφεὺς B, χωσαφεὺς P) σαχῶς VL. Et versum et sententiam redintegravi scribens ὅν ὡς ἀφεῦσα κτλ. sive χῶς (ἦν) ἀφεῦσα malis. — V. 2. ἰρωστί· καὶ Hecker (nisi ἰρωστί malis), legebatur εἰδῶς· τί και, quod cum ineptum esset, Casaubonus καλῶς pro κακῶς coniecit.

Fr. 25. Athen. X 424 C: Καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστήρες καὶ ἀρυστήχοι. Σιμωνίδης: Ἔδωκεν κτλ.

26. [29.]

Ἄπο τράπεζαν εἶλε καὶ ποτήρια.

27. [30.]

Αὕτη δὲ φοξὴ χεῖλος Ἀργεῖη κύλιξ.

28. [31.]

Ὅπλᾶς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

29.

749

Πῶλυπον διζήμενος.

30.

Μηρίων δεδανυμένων.

Fr. 26. Athen. XI 460 B: Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομάσαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις οὕτως Ἄπο κτλ. ἀπὸ τράπεζαν AB, ἀποτράπεζαν VL. — καὶ scripsi, vulgo *νν*.

Fr. 27. Schol. Hom. II. β 219: Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπαξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης· Αὕτη δὲ φησί, φοξίχειλος Ἀ. κ. Eadem Etym. M. 798, 20. Zonar. 1817 (ubi φοξόχειλος ut videtur), Apoll. Soph. 164, 21 ubi codd. αὕτη δὲ φοξὴ χειρός. Et. Gud. 560, 22 (φοξόχειλος), Cram. An. Par. III 279, 8: φοξίχειρος, Matranga An. 467 (αὕτη et φοξίχειλος). Pro φοξίχειλος scripsi φοξὴ χεῖλος, idque et librorum lectiones firmare videntur et Athen. XI 480 D: αἱ δὲ Ἀργεῖαι δοκοῦσι καὶ τὸν τύπον ἔχειν διάφορον πρὸς τὰς Ἀττικὰς· φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος· αὕτη (sic B, vulgo αὕτη) δὲ φοξίχειλος (desunt Ἀργεῖη κύλιξ, librarii errore ommissa, ut Meineke animadvertit). Eust. 207, 12. Formam iure suspectam φοξίχειλος cum dudum sustulerim, tamen grammatici nostri etiam nunc ea utuntur, tanquam labis sit immunis, velut G. Curtius, qui simul de veriloquio vocis φοξός, cuius origo latet, ea protulit, quae omnino sunt improbanda. Refert enim, quemadmodum Buttmann, ἀνῆρ οὐχ ὁ τυχών, ad verbum φάγειν (unde φῶξαι) vel φόςειν, (unde φῶσαι), at vocabulum diphthongum αὐ ut saepe obscuravit; germanam formam φαύζειν testatur Hesychius: est igitur ad φάος revocandum, quod latissime egit radices. — Ἀργεῖη κύλιξ est vel officinae Argolicae monumentum vel vasculum factum ad eam formam ac figuram, quam potissimum Argolici opifices expresserunt. Argivorum nomen, ex quo Phido rerum potitus erat, late patebat, ut commode possis de Corinthiorum potissimum officinis cogitare; cf. Herodot. IV, 152: Σάμιοι ἐποίησαντο χαλύβιον, κρητῆρος Ἀργολικοῦ τρόπον. Argolicis disparēs fuisse Lesbios κρατήρας idem Herod. IV 61 significat.

Fr. 28. Schol. Arist. Ach. 740: Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὀπλᾶς εἶρημεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρον· Ὅπλᾶς κτλ. Eadem Suid. v. ὀπλή.

Fr. 29. Athen. VII 318 F: Δωριεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ᾧ καλοῦσι πῶλυπον, ὡς Ἐπίχαρμος· καὶ Σιμωνίδης δ' ἔφη πῶλυπον διζ. Cf. Eustath. 1541, 31.

Fr. 30. Et. M. 250, 18: Δανά· τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδην· Μηρίων δεδ. Eadem Cram. An. Ox. I 106, 1 sine poetae nom.

31 A.

Τὰ δ' ἄλλα πεπλέαται ξύλα.

31 B.

Σίσυν παχεϊαν.

32.

Schol. Hom. II. ν 203: ἦϊα βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ δὲ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῶ. Δεῦτε φίλοι ἦϊα φερώμεθα (hoc est Od. β 410). Σιμωνίδης (D Σιμωνίδης φησίν, B φησίν ὁ Σιμωνίδης) — Ipsa verba exciderunt.

33.

Hesych.: Κάρκαρα, οὐλα ὁ διήτω (corrīgunt οὐλα ὀδόντων), καὶ τὰ ποικίλα τῇ ὄψει, καὶ πίνυρα (cod. ἐπιτυρά) παρὰ Σιμωνίδη. ἔνιοι τὰς μάνδρας· Πίνυθων ταὶ τῇ οὐρανίᾳ ἦρι (cod. ῥινθόνται). Locus certo corrigi vix potest.

34.

Suetonius Miller Misc. 417: Κέρκωπες οἱ πανοῦργοι καὶ ἀπατηλοὶ· καὶ κερκωπία ἢ ἀπάτη κατὰ τὸν Σιμωνίδην.

35.

Antiatt. Bekk. An. I 105, 3: Κορδύλη· τὸ ἔπαρμα· Σιμωνίδης δευτέρῳ.

36.

Photius 183, 1: Κύβηβον· Κρατῖνος Θοράτταις τὸν θεοφόρον· Ἰωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης.

37. [12.]

Harpocrat. 130: Μυσῶν λείαν . . . ἀπὸ τῶν καταδραμόντων

Fr. 31 A. Et. M. 367, 37: ἔπληντ' ἀλλήλησι· ἐκ τοῦ πλῶ τὸ πλησιάζω, ὁ παρακείμενος πέπληκα λέγεται καὶ πέπλακα· ὁ παθητικὸς πέπλημαι, πέπληται, καὶ παρὰ Σιμωνίδη πεπλήαται. Cod. Flor. Miller Misc. 124 poetae verba adiicit: τὰ δ' ἄλλα πεπλήαται ξύλα, scripsi πεπλέαται, quod etiam Renner commendavit.

Fr. 31 B. Schol. Lycophr. nuper ed. 633: σίσυρα παχὺ περιβόλαιον ἢ δερμάτινον ἱμάτιον, ἦντινα Σιμωνίδης ὑποκομιστικῶς εἶπε σίσυρ παχεῖον, scripsi παχεϊαν. Principalem formam σίσυς etiam Hesych. et Schol. Aristoph. Av. 122 testantur, cf. Schmidt Didymi fr. 62 seq. In Sophoclis fr. ap. Hesych. ἱερόλας ἱσίσυς fort. σίσυς restituendum quemadmodum Ἑλλην στολή dicitur: sacerdotes rusticorum vestibibus uti non est offensionī.

ἀστυγειτόνων τε καὶ ληστῶν τὴν Μυσίαν κατὰ τῆς Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράτις ἐν Μηδείᾳ καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις.

38.

750

Gramm. Bekk. An. III 1402: Νήστης· οὕτως εἴρηκεν Σιμωνίδης παρὰ τὸ ἔδω, καὶ ὡς παρὰ τὸ ψεύδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψευστής, οὕτω παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ τὸ μέλλον ἔσω, ἔσθης καὶ μετὰ στερητικοῦ νε νεέσθης (Lentz add. νήστης), οὗ παρώνυμον νήστης (scrib. cum Lentzio νῆστις)· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Cf. Append. Orion. 187, 29 et Et. Gud. 408, 40. Utitur hac forma etiam Matro ap. Athen. IV 134 νήστης, ἄλλοτριων ἐν εἰδῶς δειπνοσυνάων.

39.

Et. M. 764, 25: Τρασιά· παρὰ τὸ τέρω τὸ ξηραίνω τρασιά, καὶ ταρσιά, ὡς παρὰ Σιμωνίδη, καὶ καθ' ὑπέρθειν τρασιά. Cf. Hesych.: ταρσιήν· τὴν τρασιάν. Hac ipsa forma iambographus videtur usus esse. Et. Gud. 256 (Cod. Sab. ap. Gaisf. ad Et. M.) ex elegiaco poeta adscripsit τρασιῆς ψευδόμενον φύλακα.

40.

Et. M. 813, 53: Ψηνὸς ὁ φαλακρὸς παρὰ Σιμωνίδη. Adde Orion. 168, 9.

Simonidis nomen existimo Hesychio reddendum esse: Ἐκτορες· πάσσαλοι ἐν ἑνὶ ἡμῶ· Σαπφὴ δὲ τὸν Δία, Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον. Permirum enim Leonidam Tarentinum testem adhiberi, videtur corrigendum Σιμωνίδης i. e. iambographus, non melicus poeta. — Simonidi vel comico alicui poetae Cobet adscripsit trimetros ap. Clem. Alex. Paedag. p. 261 quemadmodum re finxit:

Χλανίσι δὲ δὴ φαναῖσι περιπεπεμμένοι
καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὄξοντες μύρου.

quos versus propter solutionum frequentiam non esse antiqui iambographi planum est.

HIPPONAX.

BIBLION A.

1. [1. 18.]*)

Ἔβωσε Μαίης παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
Ἐρμῆ κυνάγχα, Μηρονιστὶ Κανδαῦλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό μοι σκαπαρδεῦσαι.

Hipponax. De Hipponactis reliquiis disputavit Bernardus ten Brink in Philol. VI 35 sqq. 215 seq., idem postea retractavit plura eodem volumine et Vol. VII et XIII.

Fr. 1. Coniunxit haec Schneidewin in unum. V. 1 legitur ap. Tzetz. Lycoph. 219: Μαίης καὶ Διὸς Ἐρμῆς, ὡς Ὀρφεὺς φησὶν . . . καὶ ὁ Ἴππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βονπάλου πρώτῳ λάμβω· Ἐβόησε κτλ. ἔβωσε Schneidewin scripsit (cf. Hesych. et Suidas ἔβωσεν· ἐκάλεσεν, ἐκραξεν), Bernhardy ἐβόησα, Dindorf ἔβωσα coni. — Μαίης Schneidewin, vulgo Μαίας. — V. 2. Tzetz. Exeg. II. 153: τὸν δὲ Ἄργον κύνα φασὶ κατὰ παντὸς σώματος ὀφθαλμοὺς ἔχοντα . . . ὅτι δὲ κύων ὁ Ἄργος καὶ Ἴππῶναξ φησὶ· Ἐρμῆ κυνάγχα, μή . . . ἂν δοῦλα. Emendatius una cum v. 3 affert haec Tzetz. ap. Cram. An. Ox. III 351, 7 (Pressel post Tzetz. Epist. 98): Τὸ δὲ Κανδαύλης Ἀνδικῶς τὸν συλλοπνύτιην λέγει, ὥσπερ Ἴππῶναξ δείκνυσι γράφων λάμβω πρώτῳ Ἐρμῆ κτλ. — V. 2 respicit Hesychius Κυνάγχη· τέχνη, μηχανή. . . οἱ δὲ τὸ Κυνάγχα ἀντὶ τοῦ κλέπτα. idem Κανδαύλας· Ἐρμῆς ἢ Ἡρακλῆς. ubi Meineke non recte verba ἢ Ἡρακλῆς tanquam ex ditto-graphia orta delenda censet. — Κανδαῦλα commendat prior locus, ubi ἀνδοῦλα, posteriore Κανδαύλα. — V 3. ἑταῖρε Schneidewin, legebatur ἑταιρε, quod rationem habet, sed grammatici, velut Herodianus, unum ἑταῖρος probaverunt, quemadmodum Atticos enuntiavisse veri est simile. — δεῦρό μοι scripsi, codd. δεῦρό τι μοι, Duebner δηῦτέ μοι, sed idem etiam dubitanter δεῦρό μοι. Supra σκαπαρδεῦσαι scriptum interpretamentum συμμαχῆσαι. Quod habet Hesychius σκαπερδεῦσαι· λοιδορῆσαι (Brink coni. αἰωρῆσαι), si recte interpretatur, alium locum spectat. Idem habet: Σκαρπαδεῦσαι· κρῖναι et Καπαρδεῦσαι.

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

2. [5.]

752

Κίκων δ' ὁ πανδάλητος, ἄμμορος καύηξ,
τοιόνδε δάφνης κλάδον ἔχων . . .

3. [44.]

Κοραξικὸν μὲν ἡμφιεσμένη λῶπος.

μαντεύσασθαι. Brink in Hipponactis versibus novavit audacter δεῦρο
μοι σκαπερδεῦντι Σὺ συμμαχήσαι.

Fr. 2. Tzetzes Exeg. Iliad. 76, 8: ἦν (δάφνην) οἱ ἱερεῖς τοῦ ἡλίου
ἦτοι μάντις καὶ μάγοι, οἷος ἦν καὶ ὁ Χρῦσης, στεφανούμενοι ἐπορεύ-
οντο· καθὼς δηλοῖ καὶ Ἰππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου λάμβω·
Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἄ. κ. τοιόνδε τι δάφνας κατέχων. ubi
glossae Κίκων· ὄνομα μάντεως et καύης, λάρος. Affert eundem ver-
sum ad Lycoph. 424: καύηξ δὲ ὁ λάρος κατὰ Αἰνιῶνας (codd. Αἰγιαίας
vel Αἰλιάνας, itaque Αἰνιέας conieci, vid. Diar. Antiq. 1845 p. 180),
ὡς φησι καὶ Ἰππῶναξ· Κίκων (cod. Gud. Κήμων) δ' ὁ πανδάλητος ἄμ-
μονος καύηξ, sed codd. καύης. et sic aperte idem ad v. 741: οὔτως μὲν
Καύηξ φησίν, ὁ δὲ Ἰππῶναξ καύης λέγει οὔτως· Κίκων δ' ὁ πανδάλη-
τος (Ciz. Vit. 1 πανδαύλητος, Vit. 2. 3 πανδάλητος) ἄμμορος καύης.
Καύης δὲ ὁ λάρος κατ' Αἰνιῶνάς ἐστιν. — V. 1. καύηξ scripsi, nam
καύης, quamvis testificetur Tzetzes, idonea auctoritate destitutum, ubi-
que καύηξ, καύαξ, κήξ legitur. Quae Tzetzes in Exeg. II. versui 1
addit τοιόνδε τι δάφνας κατέχων, grammatici esse putant, at tunc
versus prorsus non testificatur id, cuius causa adhibitus est: itaque
existimavi vitium potissimum contraxisse πανδάλητος: corrigunt παν-
δάλητος, sed mihi potius lauri notio delitescere videbatur, itaque παν-
δαύνητος conieci (propius accedit πανδαύνητος vel πανδαύνητος,
sed formae illae non satis firmæ), i. e. πανδάφνητος, vid. Ahrens.
Dial. Dor. 532, id quod Meineke comprobavit. Verum neque solet
Tzetzes interpretis munere fungi neque interpretamenti speciem omnino
referunt illa verba, itaque ipsi Hipponacti tribuo, corrigens τοιόνδε
δάφνης κλάδον ἔχων sive κλῶν ἔχων malis: oratio est imperfecta,
ac τοιόνδε non ad κλάδον ἔχων referendum, sed ad verbum, quod sub-
sequēbatur, velut ἐθέσπιζεν, nisi forte scribendum τοιόνδ' ἔφη δάφ-
νησι κρᾶτ' ἔχων (θάλλον) ut τὸ κρᾶτα iambographus dixerit, quem-
admodum Sophocles; quod si cui displiceat, poterit σιεπτὸν addere.
Nec πανδάλητος poeta scripsit, sed ut opinor παμφαλητός, verbo
παμφαλᾶν utitur poeta infra fr. 130, παμφαλῶμενος passive dixit Ly-
cophro 1433, est igitur παμφαλητός i. q. περιβλεπτός. Nomen Κίκων
respicit Choerobosc. Epim. I 73: Χωρὶς τοῦ Κίκων Κίκωνος. τοῦτο γὰρ
κύριον μὲν ἂν φυλάττει τὸ ᾧ, οἷον Κίκων (l. Κίκωνος), ἐθνικὸν δὲ
λεγόμενον τρέπει τὸ ᾧ εἰς ὃ ἐν τῇ γενιῇ. Adde Cram. An. Ox. I 30,
16. Ceterum huc referunt Hesychii glossam: Κίκων· ὁ Κίκων Ἀμ-
θάουος ἦν, οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων Schneidewin et Meineke, recte
ut videtur, sed non credo in his ipsius Hipponactis versum delitescere,
velut Brink scripsit Κίκων δ' . . . καύης, προσῆλθεν οὐδὲν αἴσιον
προθεσπίζων, et multo deterius Hartung Ἀμθάουος καῖς, αἴσιον προ-
θεσπίζων Κίκων ὁ πανδ. ἄ. κ.

Fr. 3. Tzetzes Chil. X 378: Περὶ ἐρίων Κοραξῶν ἐν πρώτῳ δὲ
λαμβῶ Ἰππῶναξ οὕτως εἴρηκε μέτρον χωλῶν λάμβω· Κορ. κτλ. Haud
procul ab hoc loco abfuisse videtur fr. 65.

4. [44.]

Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδησι βάλλεσθαι
(φάρμακον.)

5. [44.]

753

Βάλλοντες ἐν λειμῶνι καὶ ῥαπίζοντες
κράδησι καὶ σκίλλησιν, ὥσπερ φάρμακον.

Fr. 4—9 affert Tzetz. Chil. V 726: Ὁ φαρμακός, τὸ κάθαγμα, τοιοῦτον ἦν τὸ πάλαι· ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν θεομηρία, εἴτ' οὖν λιμός, εἴτε λοιμός, εἴτε καὶ βλάβος ἄλλο, τῶν πάντων ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν εἰς καθαρόν καὶ φάρμακον πόλεως τῆς νοσοῦσης· εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες τὴν θυσίαν τρόνον τε δόντες τῇ χειρὶ καὶ μάξαν καὶ ἰσχάδας, ἐπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος σκίλλαις σνκαῖς ἀγρίαις τε καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων, τέλος πυρὶ κατέκαιον ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις. . . . ὁ δὲ Ἰππώναξ ἄριστα σύμπταν τὸ ἔθος λέγει· Πόλιν κτλ. (fr. 4) καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πού φησιν πρῶτον λάμβω γραφῶν· Βάλλοντες κτλ. (fr. 5) καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτά φησι κατ' ἔπος· Δεῖ . . . ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς (continuo se excipiunt ordine fr. 6. 7. 8) καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ λάμβω· Λιμῶ κτλ. (fr. 9). Haec sex fragmenta utrum omnia ex eodem carmine an ex diversis petita sint, non satis certo dignoscas: ex primo iamborum libro certe praeter fr. 5 videtur fr. 9 esse, nolui tamen dirimere. Ceterum codicum Parisinorum lectiones et scholia post Dübnerum et Cramerum edidit Theod. Pressel post Tzetzæ Epistolæ p. 116. — Fr. 4 κράδησι, AB supra σνκαῖς. Hunc versum et ipsum ex primo libro petitum esse fidem facit scholion adscriptum versui seq.: φησὶν ἐν τῷ αὐτῷ λάμβω. — V. 2. φάρμακον adieci, quod casu excidisse apparet, cf. fr. 5 et Hesych. κράδησίτης, φαρμακός ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος. Olim suspicatus sum fr. 4 subiungendum esse versui fr. 6.

Fr. 5. V. 1. λειμῶνι Schneidewin, legebatur χειμῶνι. — V. 3. φαρμακόν, cf. Phot. 640, 8: Φαρμακός· τὸ κάθαγμα, βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον. οὔτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἰππώναξ. Secundum Eust. Od. 1935, 12 Attici φαρμακός, Iones φάρμακος pronuntiabant, cui praecepto nunc obsecutus sum, quamquam libri in versibus Hipponacteis fere novissimam syllabam acuunt, nisi quod Photius discrimen observavit: estque accentus haec varietas a quantitatis diversitate non separanda. Didymus, ut paenultima producta apud Iones nulli dubitationi obnoxia esset, praecepit φαρμάκος scribendum, neque tamen quisquam videtur obtemperavisse: hinc Harpocr. p. 180 ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὔρομεν οὕτω πον τὴν χρῆσιν, adde Et. M. 188, 3. Herodianus quid praeceperit ostendit Arcad. 51: φαρμακός ὁ ἐπὶ καθαρωῦ τῆς πόλεως τελευτῶν, φάρμακος δὲ ὁ γόης. Is igitur edixit acuendam esse ultimam tam apud Atticos scriptores quam apud Ionicos, retrahendum accentum, ubi nomen proprium sit: vid. Harpocr. 180. Et M. 787, 52; at non debebat Herodianus Istro fidem habere, nam nullum fuit nomen proprium. Nihilominus Herodiani auctoritatem fere sequuntur grammatici et librarii, cf. etiam Schol. Il. Ω 566 et Et. M. 802, 5.

6. [44.]

Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φάρμακον ἐκποιήσασθαι.

7. [44.]

Κάφῃ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν
καὶ τυρόν, οἶον ἐσθίουσι φάρμακοι.

8. [44.]

Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες
κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμάκοις.

9. [44.]

754

Λιμῶ γένηται ξηρός, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
φάρμακος ἀχθεῖς ἐπτάκις δαπισθεῖη.

10. [107.]

Antiatt. Bekk. An. I 82, 13: Ἀνδριάντα τὸν λίθινον

Fr. 6. Meineke cum fr. 7 et 8 in unum coniunxit. — ἐκποιήσασθαι, Meineke coni. ἐκπονήσασθαι, Hecker ὡς φ. ἐκποτήσασθαι, fort. ὡς φάρμακον ἐκφορήσασθαι legendum. Proprio vocabulo ἐκπέμπεσθαι utitur Hes. κραδίης νόμος.

Fr. 7. V. 1. κάφῃ, vulgo καφῃ, cod. a (ap. Kiessl.) κᾶφη, AB in m. ἀφή καὶ ἄρμα καὶ τὰ λοιπὰ οἱ Ἴωνες ψιλοῦσι, hinc Schneidewin recte interpretatur καὶ χειρῖ, cf. Hesych.: ἀφή· αἰσθησις χειρῶν, sed Favorin. add. ἢ χεῖρ. — παρέξειν, Meineke coni. παρασχεῖν.

Fr. 8. V. 1. αὐτοὺς Meineke coni. αὐτὸν, ut ad Bupalum referatur. — προσδέχονται, Schneidewin προσδέκονται. — V. 2. Fortasse corrigendum ἔχοντες, ὡς λέπωσι φαρμάκους, olim conieci ἔχοντες, αἷς ἐλῶσι φαρμακούς, Meineke ἔχοντες αἷς (ἤς) χρίουσι φαρμακούς, quod probat Brink, nisi quod ὡς tuetur, Hartung solum ἔχοντες comprobavit. — φαρμάκοις, quod etiam AB tuentur, fort. mutandum in φάρμακοι, ut, si recte memini, alius quoque coniecit. Ahrens ὥστε κοῦ τι φαρμακούς, quod quid sit non intellego.

Fr. 9. V. 1. γένηται, Meineke coni. γένοιτο, equidem nihil muto, cf. titulum antiquum Teiorum CIGr. II 3044 ὅστις . . . αἰσυνμῶ . . . ἀποκτείνῃ . . . κικαλλεοῖ . . . ὑποδέχοιτο κτλ. — ξηρός cod. a ap. Kiessl., vulgo ξηρόν. — θυμῷ, Schol. A θυμός τὸ ἄρρεν αἰδοῖον, quae admodum dubia est explicatio. M. Schmidt mutato accentu θυμῷ, usus Arcadio p. 60 θυμός (θῦμος) δέ τὸ κύριον ἢ ἡ βοτάνη, ubi τὸ κύριον corrigit, vix recte. Ego etiam nunc teneo ἐν θυμῷ idem fere esse atque ἐν τοῖς ὄξυθυμίαις, quae non sunt dicta ab ira deorum, quae piaculo placanda erat, sed ab acri fumo lignorum infelicitium, quae comburebantur; Graecis quoque θυμός olim erat fumus. — V. 2. φαρμακός Kiessling et Blomfield, libri ὁ φαρμακός, ego accentum correxī, vid. ad fr. 5. Ceterum huic fr. 9 Meineke probabiliter subiunxit fr. 11.

ἔφη Ἴππῶναξ Βούπαλον ἀγαματοποιόν. Delenda stigmatum post ἀνδριάντα, nam lapideam statuam ipsum Bupalum dixerat poeta, id est hominem stolidum; cf. Plato Hipp. Mai. 282 D: οὐδέν σοι μάλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ εἴ μοι παρακάθησο λίθος καὶ οὗτος μυλίας, μήτε ὧτα μήτ' ἐγκέφαλον ἔχων. Heraclitus, qui fertur, epist. 4: ἄνθρωπος λουδοβριαν ποιεῖται, λίθινος εἰ λέγοιτο, θεὸς δὲ ἀληθεύεται, ὡς (leg. ὅς) τοῦτο τὸ εὐάνυμον ἐκ κρημνῶν γεννᾶται. quem locum neque Westermann neque Bernays expediverunt. Mithrae enim sacra respiciuntur, qui vulgo θεὸς ἐκ πέτρας dici solebat (Firmic. p. 28 et 29) vel πετρογενῆς (Lydus de mens. III 26). Hoc enim dicit scriptor epistolae: quilibet deus vere lapideus dici potest, laus etiam est, ex lapide prognatum esse deum. Mithriacis enim sacris homo Christianus, qui hoc epistolium ficto Heracliti nomine edidit, fuit, ut fieri solebat, infestissimus.

11. [4.]

Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλω κατηγοῶντο.

Fr. 11. Tzetzes Lycophr. 436: Ὅτι δὲ ἀγῆς, ὁ μυσσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἅγιος, ὁ μυσσαρός, Ἴππῶναξ φησὶν Ὡς κτλ. Adde Chil. XIII 322 et Plotium de Metr. 272, sed ibi cod. Gaisf. ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ ΒΟΤΝΑΛΟΚΑΘΗΝΕ exhibet, hoc est fr. 13, ita ut Putschius ibi de coniectura fr. 11 restituisse censendus sit. — ἀγεῖ traditum revocavi, offensionis fuit producta vocalis *ā*, cum compositum ἐναγῆς et nomen ἄγος corripiantur. Sed ad eundem modum produxit Simonides 114, 3 οἶδμα θαλάσσης ἀγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα, quemadmodum correxi, et Empedocles 191 ἀθροεῖ μὲν γὰρ ἀνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον, unus enim Naekius ad Choeril. 180 perspexit Empedocles versus ab Hipponacteo non esse segregandum, siquidem ἀγῆς vel ἀγῆς Graeci quemadmodum Latini sacer in utramque partem adhibere soliti sint, id quod nomen ἄγος plane arguit: errant enim qui commenti sunt pro notionis diversitate ἄγος et ἄγος scribendum esse: veteres Attici aspirant, Iones psilosin adamant, itaque etiam in Hipponacte ex uno libro ἀγεῖ videtur restituendum. Primigenium ἀγῆς paullisper cessit compositis εὐαγῆς et ἐναγῆς (illud in bonam, hoc in malam partem dici solet, quorum *ā* corripitur, sed Parmenides 134 καὶ καθαρῶς εὐαγῆος ἠελίοιο λαμπάδος ἔργα produxit, cuius vocis interpretationem Empedocles versus planissime firmat; item Aristoph. Nub. 276 ἀέναοι νεφέλαι ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, quod eodem est modo dictum, quo εὐαγεῖς χιόνος βολαὶ vel ἀέρος τὸ εὐαγεῖ-τατον. Alia quoque vocabula brevem stirpis vocalem producunt, velut ἠκῆ Archilochus dixit, item ἀγῆ (ἄγνημι), quamquam fortasse aliquis hoc coaluisse ex ἀφαγῆ, ut ἄτη ex ἀτάτη existimet, sed Ionicum ἡγὼν i. e. fragile huic opinioni adversatur, denique quae ab ἄγος descendunt ἡγός (Hesych. ἡγὼν τὸν εὐδαίμονα Ἴωνες λέγουσιν, i. e. ἀγὼν sive principem, divitem), unde εὐηγεσίη, περιηγῆς et περιαγῆς, sed εὐαγῆς videtur vulgo breve fuisse, nisi quod Leonidas Anth. VI 204 produxit. Iam in Hipponactis versu, cum productio non admittenda videretur, legendum suasit ἀγεῖ Fix, ἐναγεῖ Meineke, vulgo ἀγεῖ (Tzetz. priore

12.

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνοίκησας;

* 13. [6. 33.]

Ἄκουσατ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἄλλ' ἤκω.

* * * * *

Ω Κλαζομένοι, Βούπαλος κατήσχυεν.

loco Vit. 2, 3 ἀγοί, altero loco A ἀγει), Schmidt ἀγεις, quod sit ex ἀγεις contractum. — κατηρῶντο, priore l. Vit. 3 κατηρῶνται.

Fr. 12. Choerobosc. Epim. I 280 (Bekk. An. III 1422): Ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἰππῶναξ εἰπὼν· Τί . . . συνοίκησας. cod. Marc. τί om. et exhibet Βουπάλῳ συνοικήσας, unde συνοίκησας restitui. Brink distinguit Τίς; τῷ κτλ.

Fr. 13. Rufin. de Metr. Com. 386 ex Iuba poetae nomine non addito tanquam exempla choliambi affert: Ω Κλαζομένοι Β. κατέκτεινεν, Ἄκουσατ' κτλ., iidem versus in cod. Plotii 272 sed ordine inverso leguntur, idem 270 versum ἀκούσατ' . . . ἤκω adscripsit. Antea Rufinum secutus versus ordinavi et in unum coniunxi, quandoquidem Plotius praefatur: ut est exemplum hoc. Ac fidem facere videbatur, quod etiam latini versus, quos Iuba subiunxit, continuo se excipere verisimile est:

O quae tenerulae comparis tenes crinem,
sudes in ista devia latens fossa.

ita enim pro *Veia latent* scripsi. Nunc Plotii ordinem sequor: uterque versus ex eodem iambo in Bupalum repetitus, neque vero alter alterum continuo exceptit. V. 1. exordium carminis, quo poeta Glazomenios appellans de iniuria sibi a Bupalo facta conqueritur; huic versui fortasse subiungendum fr. 44:

Ἀνόλβιος πλάνητι προσπταίων κάλῳ,

quemadmodum restitui, quem versum possis redintegrare adhibito fr. 10:

(πρὸς) ἀνδρίαντα λίθινον.

cf. proverbium ap. Zenob. III 29 δις πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν (scr. αἰσχρὰ) προσκρούειν λίθον. Haec et alia praefatus Hipponax inde a v. 2 enarravit, qua iniuria a Bupalo affectus fuerit. — V. 1. ἀκούσατ' Rufini et Plotii libri ad unum omnes, ἀκούσατ' ceteri auctores (vid. infra). — V. 2. Βούπαλος κατήσχυεν, hoc enim vocabulum institutae sententiae convenientissimum suppeditant librorum corruptelae Rufini Β κατεκτεννεν, PR κατέκτεινεν ut vulgo, Plotii A κατεινε, Β ΚΑΘΗΝΕ. Artifex enim Hipponactis vultum deformaverat, ut poeta maledicentissimus deridiculo esset hominibus. Bupalus et Athenis Chio insula oriundi, qui artis operibus civitates Asiae primoris decoraverunt,*) vi-

*) Nimis securi nostri homines fidem habent Pausaniae IV 30, 6 narranti Bupalum primum Graecorum artificem Fortunae simulacrum Smyrnaeis fecisse; nam Smyrnaeorum civitas tunc penitus eversa (Hippon. 15, 1 haudquaquam isti opinioni opitulatur), necdum divinis honoribus fruebatur Fortuna. Sed multis hominum saeculis transactis

Τούτοισι δήπων τὸς Ἐρυθραίων παῖδας
φῆ μητροκώτης Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ

dentur aliquamdiu Clazomenis domicilium collocasse atque in ea civitate populo Hipponactis simulacrum proposuisse. Olim cum unius libri B scriptura ΚΑΘΗΙΝΕ innotuisset, correxi Βούπαλός (τε) κ' ἄθηνις. vid. Suidas v. Ἰππῶναξ· . . . γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν ἀγαματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο. eadem Eudocia p. 248. Plin. H. N. XXXVI 11: „Ac deinde nepos Archermus Chius, cuius filii Bupalus et Athenis vel clarissimi in ea scientia fuere, Hipponactis poetae aetate.“ Schol. Arist. Av. 574: Ἀρχερνον (ita etiam gramm. Cram. An. Ox. III 366) γὰρ φασι, τὸν Βουπάλον καὶ Ἀθήνιδος πατέρα. Adde Ovid. Ib. 523: *Utque parum stabili qui carmine laesit Athenin Invisus pereas deficiente cibo.* — Brink, et ipse in versibus ordinandis Plotium secutus, Philol. VI 74 Βούπαλος κατέδνησεν scripsit ac praeterea perperam subiunxit fr. 55, idem etiam Βούπαλον κατέπεινα commendavit. — Hephaestio 31 item poetae nomine omisso: Τὸ δὲ χολὸν οὐ δέχεται τὸς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον οὔτε τριβραχὺν οὔτε ἀνάπαιστον, ἀλλὰ μάλιστα μὲν Ἰαμβον, ὅτε καὶ εὐσπεπές ἐστίν, ὡς τὸ Ἀκούσαθ' κτλ. (ubi ἀκούσαθ' A). Adde schol. ib. 169. Quamvis autem nullo loco Hipponactis nomen sit additum, tamen consentaneum est, artis metricae magistros versus Hipponactei exempla ex hoc ipso poeta, neque vero aliunde petivisse. Sane v. 1 (ἀκούσαθ' Ἰππῶνατος) a Scholiasta Aristoph. Nub. 232 et Suida v. οὐ γὰρ tribuitur Callimacho, quod ita conciliavit Meineke, ut statueret Callimachum integrum Hipponactis versum in sua carmina transtulisse; satis probabiliter autem suspiciatur Callimachum induxisse Hipponactem ab inferis reducem, et subiunxit alium versum Callimachi (ap. Poll. IX 83), quibuscum rursus copulanda videntur, quae ex Callimacho affert Schol. Heph. p. 30 ed. 2 (cf. Iuliani Or. 30 p. 403 D), ut Callimachus sic orsus sit:

Ἀκούσαθ' Ἰππῶνατος· οὐ γὰρ ἄλλ' ἦνω
ἐκ τῶν, ὅκον βοῦν κολλύβον πιπρήσκουσιν,
φέρων Ἰαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα
τὴν Βουπάλειον.

Cf. de his nunc Schneider Callim. II p. 256 et 231.

Fr. 14. Schol. Tzetz. ad Posthom. v. 687 editum a Brinkio ex codd. mus. Britann. in Philol. VI p. 40: Θηπον· ἐθανμαζον· το θεμα θηπω και Ιππωναξ· τουτοιτσι θηπων τους Ερυθραιων παιδας οὐς φησι (cod. Par. φ.) μητροκοιτας ζουπαλος (A et cod. Par. Βούπαλος) συν αρητη και φελιζων (cod. Par. κνίζων και φελίζων) τὸν δυσωννον αρτον. — V. 1. δήπων, hanc verbi speciem Et. M. saepius testificatur, quamvis etiam θηπέων scribi possit vel θηπῶν, cf. Hesych.: θηπῶν, ἐξαπατῶν, κολακεῶν, θανμάζων, ubi Alberti δήπων praefert, sed ib. θηπητής· ἀπατεῶν. — V. 2. φῆ μητροκώτης scripsi pro ὡς φησι μητροκοιτας, cum particulae φῆ adscripta esset glossa ὡς, inde ortus error.

Smyrnaei, quorum civitatem Alexandri successores restituerant, ut ea aetate mos fuit, etiam Fortunae templum consecraverunt et cum studiose antiqua artis monumenta undique congregarent, deae nescio cuius signum a Bupalus olim factum et tunc Smyrnam translatum, in eo templo dedicaverunt et Fortunam appellaverunt, quo iure viderint alii.

κνίζων καὶ φελίζων τὸν δυσώνυμον ἄρτον.

756

15.

Τέαρσ δέυειε τήν ἐπὶ Σμύρνης·
ἴδι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀττάλεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγωω καὶ μεγίστρου στήλην
καὶ μνήματ' ὄτος μντάλιδι πάλυδος,

Μητροκότης interpretor *sacerdos magnae matris*, nisi malis *μητροκότας* (ut hoc nomine Erythraei utpote dediti magnae matris religioni no- tentur); de similibus *κατάρχης, κοίης, κός* vid. Keil Onomatol. 108, quibus adde *κοιακτήρ* sive *κοακτήρ*, qui in titulis Laconicis (Annales Inst. Arch. XXXIII) in indice *Ταιναρίων* recensetur. — V. 3 expedire nequeo. Videtur *κνίζων* interpretandi gratia adscriptum, fortasse fuit καὶ *δρυψελίζων*. Si poeta verba fecit de Attidei, pro ἄρτον possis *καρπὸν* conicere. Longe aliter Brink: *Τούτοισι θηπέω τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας, Οὗς μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτη Φησί, φιλάζων τὸν δυσώνυμον κοῖτον. sed retractavit ipse in Philol. VI 730. Postea Schneidewin in Philol. VII 554 τούτοισι θήπων τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας φή* (quod interpretatur *φησί*, qua forma Anacreon usus) *μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτη, Κνίζων, καφάζων τὸν δυσωνύμων Ἄτιην. quod comprobavit Brink ib. VII 711, nisi quod v. 3 legi mavult: κνίζων Κυβηλὴν καὶ δυσωνύμων Ἄτιην. Hartung denique Τούτοισι θηπέων τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας, οὗς μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτη καίνει, μελί- ζων τὸν δυσώνυμον Μάργον.*

Fr. 15. Tzetz. Cram. An. Ox. III 316, 17: Στίχοι Ἰππώνακτος

τροισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας . . . πᾶσαν (Α πγ) τε ἀρεδύει (Α τέαρσ δέυειε) τήν ἐπὶ Σμύρνης κτλ. Pro πᾶσαν scribendum *πάλιν*, ut Tzetzae sit, similiterque Meineke correxit, Schneidewin scripserat *πᾶσαν δ' ἐταῖρ' ὄδευε κτλ.* Restitutio versus prorsus incerta, fortasse obsoletum aliquod vocabulum delitescit, cf. Hesych: *Τεωρεῖς· δραπέται, κακοῦργοι, λησταί, et Τέωρος· συνοφάντης καὶ τὰ ὅμοια.* — V. 2. διὰ, Α δια. — *Ἀττάλεω*, Schneidewin non recte *Ἀλλά- τεω*, vid. Nicol. Damasc. fr. 63. — V. 3. *Γύγωω*, Α *γῆγωω*. Respicit Schol. Nicand. Ther. 633: *Γύγου δὲ σῆμα τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος, ὃς φησιν Ἰππώναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λυδίας λάμβων*, ubi Meineke *Λυδίας* delet, quippe quod sit adscriptum ad ἐκεῖ explicandum. — *μεγίστρου*, Hartung *Μεγιστίου*, Schneidewin *Μεγίστρου*, mulieris nomen esse ratus, quod nomen nusquam legitur, nec huc referri potest Athenaei locus XIII 573 A, quem ille comparavit. Equidem suspicor legendum esse καὶ *Σεσώστριος στήλην*, cuius regis monumenta in Syria et Ionia memorat Herod. II 106 (τῇ τε ἐκ τῆς Ἐφεσῆς ἐς Φώκκιαν ἔρχονται καὶ τῇ ἐκ Σαρδίων ἐς Σμύρνην) et propter viam, quae Sardibus Smyrnam ducit, etiam nunc visitur antiquissimum saxo inci- sum monumentum, cf. Archaeol. Zeit. 1843 p. 33 seq. Aristides quo- que or. 16 Vol. I 397 *Σεσώστριδος στήλας* commemorat, oculatus ut videtur testis, non Herodoti auctoritatem secutus. — V. 4. καὶ μνήματ' ὄτος, Β καὶ μνήμά τ' ὄτος. Schneidewin coni. καὶ μνήμά τ' (debe- bat μνήματ') *Ἄττος Μυρσίλειω* (debebat *Μυρσίλου*) *τε πάλυδος*. For- tasse corrigendum καὶ μνήματ' *Ἄττος Ἀττάλυδα πάλυδος*, ut iubeatur quisquis est urbem regis Lydorum monumentum adire, cf.

5 πρὸς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέφας.

16. [10.]

757

Ἐρμῆ, φίλ' Ἐρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλληναῖε,

Steph. Byz.: Ἀττάλυδα· πόλις Ἀυδίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἄττυος (R Ἄττυος) καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ Ἀυδοῦ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Antea conieci καὶ μνημα Τωτὸς μυττάλυτα πάλυδος, vid. Hesych.: μυττάλυτα· μεγάλα (cod. μέγαλον), quamquam etiam mulieris nomen poterat commemorari, velut καὶ μνημα Τουδοῦς, vid. Nicol. Damasc. fr. 49: ἐκ τούτων γαρμῆν ἐμελλεν Σαδνάττης τὴν Ἀρνώσσον θυγατέρα ὄνομα Τουδῶ τοῦ (cod. τρυδανοῦ) Μυσῶν βασιλέως. et Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. p. 150. Hartung metro pessumdato καὶ μνημα Τρωὸς ἐν μυρταλίδι πάλυδος. De genitivo πάλυδος cf. Choerobosc. Epim. I 232 ubi Aeschylus hac forma usus esse dicitur, sed Brink suspicatur ibi Hipponactis nomen restituendum esse. — V. 5. δύνοντα, A δύνονται. — De lacu Gygaeo, circa quem plurima regum Lydorum monumenta condita fuerunt, cf. Ed. Müller Philol. VII 238 seq.

Fr. 16. 17. 18. 19. Tzetz. Lycophr. 855: οὗτος ἀσκέρας τὰ ὑποδήματα οὐ καλῶς λέγει . . . ἀσκέραι δὲ κυρίας τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πιλία, ἧτοι ὀρθάκια λέγονται καὶ χλαῖναν τὸ σρικτούριον καὶ κωπασσίκιον τὸ ἐπιλώριον . . . ἀλλ' ἄκουε, πῶς φησὶν Ἰππώναξ· Ἐμοὶ γὰρ κτλ. (fr. 19). ἔγνωσ ὅτι διὰ τὸ εἰπεῖν δασείας τὰς ἀσκέρας τὰ ὀρθάκια φησιν, εἰ δὲ χρεῖα σοι καὶ ἐτέρας μαρτυρίας ἄκουσον· ὦ φίλ' Ἐρμῆ, Μαιαδος, Κυλλήνιε (fr. 16 v. 1) καὶ μετὰ τινὰ φησιν· Δὸς χλαῖναν . . . τοίχον (fr. 18). ἔγνωσ πάντως νῦν, ὅτι ἀσκέρικα τὰ ὀρθάκια λέγονται· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἐν στίχῳ περὶ ὑποδημάτων εἰπὼν καὶ περὶ ἀσκερῶν λέγει. Apparet haec fragmenta ex uno eodemque carmine petita esse. Fr. 16 videtur initium esse carminis vel certe precum, et sic intelligitur, cur Tzetzes hunc versum attulerit. Ad idem hoc carmen pertinet etiam fr. 17, quod exhibet Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 6: ὁ δὲ ἐκ τῆς Στοῆς βοῶν μέγα καὶ κειραγῶς· ἐγὼ μόνος εἰμι βασιλεύς, ἐγὼ μόνος εἰμι πλούσιος, ὀρθᾶται πολλάκις ἐπ' ἄλλοτρίαις θύραις λέγων· Δὸς . . . βαμβακύζω. et versum priorem rursus affert sine poetae nomine adv. Stoic. c. 20: οὕτως (scr. οὗτος i. e. Anacreon) οὐκ εἶχε χρεῖαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαῖνης ἐκείνος· Δὸς χλ. κ. τ. λ. ubi γὰρ om., et rursus de cupid. divit. c. 2. Ceterum Plutarchum, nisi ter eodem versu uteretur, facile crederes memoriae errore extremum fr. 16 cum initio fr. 18 coniunxisse, ita ut fr. 17 plane tollendum, contra fr. 16 scribendum esset: κάρτα γὰρ κωκῶς οἰγῶ καὶ βαμβαβύζω. — Fr. 16 cuius primum tantum versum servavit Tzetz., integrum legitur ap. Priscian. de metr. com. 251 ed. Lindem. (428 Keil): „Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambos et choliambos confuse protulisse: Ἐρμῆ, φίλ' Ἐρμῆ, Μαιαδεῦ, κτλ. ubi v. 1 A ΕΡΜΕΦΙΛΗΡΜΕ ΜΑΙΑΔΕΥ, V ΕΡΜΕΦΙΧΕΡΜΕΝΑΙΑΔΕΥ, sed P εραις φιλερνη ναιαδεν, ut suspicetur aliquis ἐρεῖς scribendum esse, contra Tzetz. ὦ φίλ' Ἐρμῆ Μαιάδος. — Κυλληναῖε Meineke, Κυλλήνιε Welcker, legebatur Κυλλήνιε, atque ita Heliodorus, sed librorum errore manifesto. Meinekium secutus sum, quandoquidem Aratus 596 λύση Κυλληναίη dixit. Pro ductam paenultimam latini poetae satis testificantur, velut Catull. 68, 109 *Pheneum prope Cylleneum*, adde Horat. Epod. 13, 9 et Ovid. Met. XI 304, qui loci videntur *Κυλλήνιος* commendare, sed latinorum libro-

ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς θιγῶ.

17. [10.]

Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι, κάρτα γὰρ θιγῶ
καὶ βαμβακύζω.

18. [9.]

Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβάλισκα κάσπερίσκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἐξήκοντα τούτερον τοίχου.

758

19. [9.]

Ἔμοι γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον θίγεις,
οὔτ' ἀσκέρησι τοὺς πόδας δασεῖησιν
ἐκρυψας, ὡς μὴ μοι χίμετρα δῆγννται.

rum ea in re non est locuples auctoritas. — V. 2. *τοι*, Ald. *τοῦ*, Brink *σοι*. — *θιγῶ*, Schneidewin hic et infra *θιγέω*. — Fr. 17. V. 2. *βαμβακύζω*, Lud. Dindorf *βαμβαλίζω*, Schneidewin *βαμβαλύζω*. — Fr. 18. V. 1. *κυπασσίσκον* respicere videtur Harpocrat. 117, 8: *Κύπασσις . . . μέμνηται δ' αὐτοῦ Ἰππωνάξ τε καὶ Ἐκαταῖος*. Restituendum verbum Lycophroni v. 333: *Κρύψει κύπασσις χειμάδων ἐπομβροῖα*, vulgo *κυνάσις τις*. — V. 2. *ἀσκερίσκα* plane singularis forma, est enim neutrum genus ascitum, nulla principalis vocabuli ratione habita: nisi forte non solum ἡ ἀσκέρα, sed etiam τὸ ἄσπερον olim in usu fuit. Quod Alcmānem apud Athen. III 114 F existimabam similiter dixisse τὸ *θριδανίσκον*, non ita est, nam ille ἡ *θριδανίσκη* solenni more scripsit. Sed in indice vestis in templo Iunonis Samiae, quem edidit C. Curtius, legitur *σπληρίσκον λινῶν* et ad eundem modum saepius, quod a neutro *σπλήνιον* descendit; ibidem *σφελίσκον* legitur a *σφέλας* deductum. — *χρυσοῦ*, cod. Bar. *χρυσὸ μοι*, Meineke con. *χρυσούς*. — V. 3. *τούτερον* in Vit. 2 glossa *λωνικῶς*, et *μέρους* supra *τοίχου*. Locus suspectus, neque quidquam iuvat lectio cod. Seld. *τοῦ νεότερον τοίχου*, Hartung *κυντέρω πτωχοῦ* scripsit. — Fr. 19. V. 1. *κω χλαῖναν* scripsi, quod Schneidewin quoque suspicatus est, edd. vett. *χάλαιναν*, Potter et Müller *τὰν χλαῖναν*, Vit. 2. 3 Barocc. *χλαῖναν*. — V. 2. *θίγεις*, Barocc. Vit. 2. 3 *θίγους*. — V. 3. *δασεῖησιν*, Barocc. *φησί*. — V. 4. *χίμετρα*, Barocc. *χίμαιτρα*. — *δῆγννται* Mülleri ed., *θίγννται* Vit. 3 Barocc., *γίγνεται* Seld., *γίνηται* vel *γίγνηται* edd. vett., Meineke olim optativum *δῆγνντο* praeferebat, postea (Vindic. Strabon. 195) coniunctivum tuitus est. Cum Hipponacteο *χίμετρα δῆγννται* componas Nicand. Ther. 681 *θίζαν κοτυληδόνας, ἧτ' ἀνὰ κρυμὸν Ῥηγννμένων ὀλοφυνὰ διήφυνσε ποσσὶ χίμετρα*, ubi Bentley non recte *δῆγννμένους* scripsit, Nicander ut solet structuram his locis variare (cf. Schneider ad Alexiph. 378) *δῆγννμένων* pro *δῆγννόμενα* dixit. *Χίμετρον* prima syllaba correpta ubique usur-

20.

Ἔμοι δὲ Πλοῦτος, ἔστι γὰρ λίην τυφλός,
 ἐς τῷκί' ἐλθὼν οὐδ' αὖ' εἶπεν Ἰππῶναξ,
 δίδωμί σοι μνᾶς ἀργύρου τριήκοντα,
 καὶ πόλλ' ἔτ' ἄλλα· τὰς φρένας γὰρ δειλῆαιος.

21 A. [14.]

Ἐρέω γὰρ οὕτω· Κυλλήνιε Μαϊάδος Ἐρμηῆ.

21 B. [15.]

Τοὺς ἀνδρας τούτους ὀδύνη πιαλεῖ ῥιγηλή.

patur, cf. Aristoph. Vesp. 1176 et parodi versum ap. Aristot. Rhet. III 11 ἔστειχε δ' ἔχων ὑπὸ ποσὶ χίμεθλα. Vitiosa igitur scriptura χειμετλον, recte Choerob. 277 χίμετλα διὰ τοῦ ι κατὰ παράδοσιν.

Fr. 20. Tzetz. schol. Aristoph. Plut. 9 (ed. Herwerden post Soph. Oed. Reg.): τυφλὸν δὲ τὸν Πλοῦτόν φησιν ἔξ Ἰππῶνακτος τοῦτο σφετερισάμενος· φησὶ γὰρ οὕτως Ἰππῶναξ: ἔμοι δὲ κτλ. — V. 1. λίην τυφλός, fort. τυφλός λίην legendum. — V. 3. σοι scripsi, legebatur τοι. — ἀργύρου, legebatur ἀργυρίου. — V. 4. τὰς φρένας γὰρ δειλῆαιος Sauppe, cod. δειλ. γὰρ τ. φρ. Sed displicet ambigua orationis conformatio, videtur locus gravius vitium contraxisse.

Fr. 21 A. 21 B. Ex eodem carmine, quo priora, petita esse arbitrator. Priscian. de metr. com. 247 Lindem. (426 Keil): „Heliodorus metricus ait: Ἰππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὀρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις. . . Hipponax in primo: ἐρέω κτλ. iste enim versus cum sit choliambus, in quarto loco et quinto habuit dactylos, cum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni. In eodem: τοὺς ἀνδρας κτλ.“ priore versu A ΕΡΕΩΓΑΡΟΥΤΟΚΥΛΑΝΝΙΕ ΜΑΙΑΔΟ (HPMHΘ add. corr.) V ΕΡΕΩΓΑΡΟΥΤΑΛΑΝΝΙΕΜΜΑΙΑΔΟCEPMN, R ἐρεωγαρονταννεραιν Iste. Versus plane integer servatus, in quo ludendi causa poeta iambico colo parœmiacum subiecit. Maior dubitatio de altero versu: prima quidem verba vitii immunia, sed deinde V ΟΔΤΝΗΠΙΑΜΠΕΙΤΙΑΕ, R ΟΔΤΝΗΠΙΑΔΑΙΠΕΙΠΑΕ, A ΟΔΤΝΗΠΙΑΔΑΙΠΕΙΤΙΕ, cod. Par. 7504 ΟΔΙΝΗΠΙΑΔΑΙΠΕΙΤΑΕ, Putsche ὀδύνη πάλαι ῥεῖπε. Neque hic versus choliambus est, sed hexameter dactylicus, quem Hipponax ludibrii causa iambicis versibus interseruit. Scripsi ὀδύνη πιαλεῖ ῥιγηλή: quod ῥιγηλὴν ὀδύνην dixit ἀνδρας ἐπιβάλλειν, non potuit offensioni esse: hic quoque poeta consulto, quae inter se pugnare videntur, copulavit. Apud Priscianum scribendum: „iste iambus habet in secundo loco spondeum, et in tertio et quarto dactylum.“ Frustra igitur haec ad iambicos numeros revocare studuerunt, Hermann τοὺς ἀνέρας τούτους δύο πάλαι λέειπε vel τοὺς ἀνδρας ὀδύνη τούσδε γάλα ῥιγηλά, Meineke τὸν ἀνδρα τούτον ὀδύνη πάλαι ποιεῖ, Hartung τὸν ἀνδρα τούτον οὐ δύνη πάλαι δεῖψαι, Brink τοῦδ' ἀνδρὸς οὕτως ἐστὶ γνῖα ῥιγηλά. Idem Hipponacti vindicat quae leguntur apud Suidam: ῥιγηλή, ἢ ταχέως ῥιγῶσα· οὐ γὰρ ἔγωγ' ὤδε ῥιγηλή, corrigens:

Οὐ γὰρ ὠδ' ἔγωγε ῥιγηλή.

22 A.

759

Μακάριος ὅστις θηρέει.

22 B.

Καίτοι γ' εὔωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω.

23. [63.]

Μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν.

24. [102.]

Pollux IV 169: Κύπρον δὲ τὸ οὔτω καλούμενον μέτρον εὔροις ἂν παρὰ Ἀλκαίῳ . . . καὶ ἱμίκνυρον παρ' Ἰππώνακι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἰάμβων. Eadem repetit X 113.

25. [103.]

Pollux X 99: Τὸν δὲ καλούμενον χυτροπόδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὔρειν . . . ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἰππώνακτος Ἰάμβων εἴρηται χυτροπόδιον. (Renner κυθροπόδιον.)

BIBLION B.

26. [54.]

Ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίην ἔχει.

Fr. 22 A B. Schol. Heph. p. 156 ed. 2 Gaisf.: Ὁμοίως καὶ τὴν ἐν εὔροισκομεν ποιοῦσαν κοινήν· οἷον ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβῳ Ἰππώνακτος, ἔνθα φησί· Μακάριος ὅστις θηρέει, τὴν ρεῦ ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν δευτέρῳ ποδὶ τὴν εὔ· καίτοι γ' εὔ. κτλ. Videtur hic quoque versus ex eodem carmine petitus. Hipponactem etiam alias diphthongos corripere solitum esse idem schol. testatur: παρὰ δ' Ἰππώνακι ἐπὶ τῆς αἰ καὶ οἱ διφθόγγου πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις. Male Brink θηρέει substituit.

Fr. 23. Erotian. 119 Kl.: Σαπρά· σεσηπότα, ὡς καὶ Ἰππῶναξ ἐν α' Ἰάμβων (Bz Ἰάμβῳ) φησί· Μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν. Stephanus et Hemsterhusius μυδῶντα coniecerunt, qua mutatione non opus, quamquam Dio Chr. V 27: τὸν δὲ νεκρὸν εὔρεθῆναι σαπρόν ἤδη καὶ μυδῶντα.

Fr. 26. Pollux X 18: Τοῦνομα δὲ ἡ ἀπαρτία ἔστι μὲν Ἰωνικόν, ἀνομασμένον οὔτω παρ' αὐτοῖς τῶν κούφων σκευῶν, ἃ ἔστι παραρτήσασθαι· εὔρησις δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἰππώνακτος Ἰάμβων· ἀκήρατον κτλ. — ἀπαρτίην scripsi, vulgo ἀπαρτίαν. — ἔχει, ut εἶχε vel ἴσχει scribatur non est opus.

27. [109.]

760

Gramm. Bekk. An. I 85, 23: Βίκος Ἰππώναξ δευτέρω, Ἡρόδοτος πρώτῳ. rectius βίκος scripseris, nam Arcestratus ap. Athen. III 116 F: τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκουσι ταριχεύσεσθαι ἔμελλεν.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ.

ΧΩΔΙΑΜΒΟΙ

28. [11.]

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἰς ἀργός.

29. [12.]

Αὐ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδιστα,
ὅταν γαμῆ τις κάκφερον τεθνηκυῖαν.

30 A. [2.]

ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμν.

30 B. [3.]

Τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσόν, ἀργύρου πάλμν;

Fr. 28. Stob. Flor. XXIX 42: Ἰππώνακτος. Trinc. *Ἰππόνα*, A om. locum. Apostol. XVIII 41 d *Δημόνακτος*. Et sane alienus videtur versus ab Hipponacte. Meineke coniecit *Herondae* esse. Hermann μηδ' ἔεις scripsit.

Fr. 29. Stob. Flor. LXVIII 8: Ἰππώνακτος. Eadem Apostol. VI 38 c. — V. 1. εἰσὶν A Trinc., vulgo ἔστιν. — V. 2. γαμῆ, Schneidewin γαμέη. Utitur hoc facete dicto Aegidius Maserius in commentario Argonaut. Valerii Flacci (Parisiis 1517), vide locum ab Hauptio descriptum in Herme IV 159, sed quae ibidem Simonidi tribuuntur, aliena sunt et ab iambographo et a melico poeta: Simonidi haec in mulieres convicia tributa sunt, quoniam Amorgini poetae carmen in mulieres haud ignobile fuit.

Fr. 30. Tzetz. ad Lycoph. 690: ἡ δὲ λέξις τοῦ πάλμν τῶν Ἰώνων ἐστὶν καὶ χρῆται τούτῃ Ἰππώναξ λέγων. ὦ Ζεῦ κτλ. Τί μ' οὐκ κτλ. Vulgo existimant hos versus cohaerere, sed sunt duo diversa fragmenta. — Fr. 30 A. Meineke coniecit ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ, φ. Ὁ. π. — Fr. 30 B. πάλμν, duo libri πάλμνν. ἀργύρου cum πάλμν coniunxi itaque post χρυσόν interpunxi, Mercurius enim invocari videtur. Meineke coni. Τί μ' οὐκ ἔδωκας Κροῖσον ἀντ' Ἴρου πάλμν, Schneidewin χρυσόν, ἀργύρου πάλμνν, Lobeck χρυσόν ἢ ἀργυρον, Hartung ἔδωκας Κροῖσον, ἀργύρου πάλμνν, Fritzsche τί οὐκ ἔδ. χρ. ἀργύρου κρέσσω. Meinekii coniectura speciosa, neque vero probabilis, neque enim quod sciam, antiqui Iri nomine in hunc modum utuntur, sed latini poetae velut Ovidius, graeci epigrammatographi recentiores, sophistae, velut Lucia-

31. [16.]

Ἄπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κἀπόλλων.

32. [17.]

761

Παρ' ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
πρὸς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίῳν Ἐρμῆν.

33.

Ἐψισε κἀπέλουσεν ἀσκαρίζοντα.

nus et praeter ceteros Libanius, vid. Foerster Herm. XII 215 (Libanius salvo versus numero ὃς ὀξέως τοὺς Καλλίας Ἴρους ποιεῖς videtur scripsisse).

Fr. 31. Tzetz. in Cram. An. Ox. III 310, 17: Στίχοι Ἰππώναντος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας. Ἄπό σ' κτλ. Adde eund. Exeg. II. 83, 25. — σὲ δὲ κἀπόλλων scripsi, vulgo σὲ δὲ κ' ὀπόλλων, cf. quae de psilosi in crasi apud Dorienses monuit Apoll. Dysc. Synt. 335. Meineke coni. σὲ δ' ὀπόλλων vel τε κἀπόλλων, posterius etiam Friedemann commendavit, ut anapaestus evitetur, ac sane Hephæstio p. 30. 31 ab imparibus locis clodi trimetri trisyllabos pedes omnino arcet, sed non necesse omnia ad huius legis severitatem examinare, ac parata est venia a caesura secundaria quae praecedit, ut in tetrametro Aristophanio Eccles. 1156.

Fr. 32. Tzetz. in Iliad. 83, 28: Καὶ ἀλλαχοῦ (Ἰππῶναξ): Παρ' ᾧ κτλ. — V. 2. κυνήσειν, Welcker coni. κυνήσεις, Meineke κύνησον. — Φλυησίῳν, quod dixi fortasse scribendum esse Φλυησίῳνα, ut is sit, qui alias Φλυησίῳs dictus, cf. Hesych. Φλυησίῳs ὁ Ἐρμῆς καὶ μὴν τις, iam retracto: Φλυή videtur vici nomen in Ionia fuisse, cuius incolae Φλυηῖοι dicti, quemadmodum Mercurius, in cuius tutela erant, Φλυηῖοι.

Fr. 33. Et. M. 154, 27: Ἀσκαρίζειν σημαίνει τὸ κινεῖσθαι. Σκαίρω, σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω. Sed V addit: Ἰππῶναξ ἔψησε κτλ. Scripsi ἔψησε, quod firmat Phot. 49, 10; Ἐψιοῦσα τροφὰς διδοῦσα χόνδρον καὶ τὰ ἔψητά (haec tria verba tollenda, pertinent ad finem prioris glossae ἔψητοί, cf. Suidas): Ἀσχύλος τροφοῖς βιοτιῆν ἀξιμον ἔψιοῦσα. (corrigas ἔψιοῦσα, ut Lobeck quoque animadvertit, cf. etiam Hesych. v. ἔψιοῦσα, Nauck pessime ἔψουσα scripsit) Ἰππῶναξ. ubi Hipponactis hic ipse versus excidit, quem etiam respiciunt Hesychius et Suidas: ἔψισεν, ἐψάμισεν (ita enim recte E Suidae). Est autem ἔψισεν nihil aliud quam nutrit, sive lacte, ut est apud Euphor. fr. 51 λευκῶ σ' ἔψισα γάλακτι, sive melle, uti apud Antipatrum Anth. Pal. IX 302 πολλάνι δ' ἔξ ὑμέων ἔψισμένον, sive buccellis, ut fere grammatici interpretantur. Dixit fortasse haec poeta de se suaque matre Protide (Suid. Ἰππῶναξ, πατρὸς Πύθιτω καὶ μητρὸς Πρωτίδος: nam poetam parentes suos in carminibus commemorasse docet Leonidas Tarent. in Anthol. VII 408:

Ἄρτι γὰρ Ἰππώναντος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.

ubi Hecker satis infeliciter τοκέων ἑα βαύξας scripsit. Hipponax ignobili loco haud dubie natus fuit, erantque fortasse parentes ne morum

34. [19.]

Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

35. [20.]

762

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ εὐβδῆν
θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χοῆ σκάπτειν
5 πέτρας ὄρειας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κριθινὸν κόλλικα, δούλιον χόρτον.

36. [26.]

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγῶς καταβρούκων,

quidem honestate insignes, idque libere professus erat poeta. — Non recte Brink Phil. VI 48 praeceunte Welckero Aeschylei versus Hippo-
nacti tribuit, corrigens Τροφὴν βιωτὴν αὐξιμόν τ' ἐμψιεῦσα: ab his
erroribus sibi cavet Schmidt Phil. XVIII 227, qui Photii locum sic con-
formavit: Ἐμψιούσα· τροφὰς διδοῦσα χόνδρον· Βρωτὸν ἀξίμην ἐμψί-
ουσα Ἰππῶναξ. καὶ ψιφὰ τὰ ἐψητὰ Ἀσχύλος Τροφοῖς. sed nulla causa
est, cur verba integerrima tentemus et Aeschyleo abiudicemus, cuius
fabulae Διονύσου τροφοῖς inprimis conveniunt; nec tamen poeta ipsam
dei nutricem dicere videtur, sed comparavit cum ave, quae pullos fru-
stulis nutricatur.

Fr. 34. Athen. III 78 B: Καὶ ταύτας Ἀμαδρονάδας νύμφας καλεῖ-
σθαι καὶ ἀπ' αὐτῶν πολλὰ τῶν δένδρων προσαγορεύεσθαι. ὅθεν καὶ
τὸν Ἰππῶνακτα φάναι· Συκῆν κτλ. Cf. Eust. Od. 1964, 14. Συκῆν,
Schneidewin συκῆην.

Fr. 35. Athen. VII 304 B: Ἰππῶναξ δέ, ὡς Ἀσσανίας ἐν τοῖς περὶ
λαμποποιῶν παρατίθεται, φησὶν· Ὁ μὲν γὰρ κτλ. — V. 1. εὐβδῆν
scripsi, vulgo εὐδῆν. Ap. Phot. 491, 28: Ποίβδην, θαυσιλῶς item εὐβ-
δῆν corrige. — V. 2. θυννίδα Meineke, legebatur θύνναν, sed θυννίδα
vel θυννάδα Athenaeum ipsum legisse qui illo loco περὶ θυννίδος ex-
ponat, manifestum est. — μυττωτὸν, malim μυσσωτὸν. — V. 4. κλῆρον
Dalecampius, libri σκληρὸν. — V. 5. πέτρας scripsi, libri πέτρας τ',
quod si tueri velis, statuendum antea versum excidisse: nominativus
τρώγων recte se habet, quemadmodum est in illo: ἐξὸν καθεύδειν τὴν
ἐρωμένην ἔχων. Meineke tamen coni. ὥστε χοῆ (i. e. χοῆζει) σκάπτειν
πέτρης ὄρειας σ. μ. τρώγων, Hermann ὥστε χοῆ πέτρας σκάπ-
τοντ' ὄρειας σ. μ. τρώγειν, Schneidewin πέτρας τ' ὄρειας, σῦκα
μέτρια τε τρώγειν, Brink ὥστε χοῆ σκάπτειν Πετραῖ' ἔρινα, σ. μ.
τρώγων, Hartung ὁ δ' ἐχάρη σκάπτειν κτλ. Renner, qui οὐρείας requi-
sit, scripsit πέτρας γεραῖός.

Fr. 36. Athen. XIV p. 645 C: Τοῦ δὲ ἀττανίτου Ἰππῶναξ ἐν τού-
τοις μνημονεύει· Οὐκ κτλ. — V. 1. οὐκ ἀτταγᾶς τε, codd. οὐ κάττας
τε. sed supra IX 388 B: Ἀτταγᾶς . . . μνημονεύει αὐτῶν Ἰππῶναξ
οὕτως· οὐδ' ἀτταγᾶς τε καὶ σιλαγῶς (ita codd.) διατρώγων. — λαγῶς,
Meineke λαγούς recte opinor, mirum tamen utroque loco λαγῶς legi.

οὐ τηρανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ' ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

37. [21.]

Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἰκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἐπιτάφυλλον, ἣν θύεσκε Πανδώρη
Ταργηλίοισιν ἔγγυτον πρὸ φαρμάκου.

763

38. [23.]

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν.

39. [24.]

... . Ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἐπινον, ἄλλοτ' αὐτός, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν.

— V. 2. τηρανίτας Casaub., τηρανίας VL. Sine idonea ratione Brink coni. οὐδ' ἠγανίτας. — V. 3. οὐδ', Meineke οὐκ ἀττανίτας. — Hoc fragmentum haud dubie ex eodem carmine, e quo superius petitum: describit poetae frugalitatis et parci fratris mores: neque tamen hi tres versus continuo subiungendi sunt prioribus, ut visum est Brinkio.

Fr. 37. Athen. IX p. 370 A: Μὴ ποτε δὲ ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην, ἱερὰν οὖσαν, ἐπεὶ καὶ παρ' Ἰππῶνακτι ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐστὶ τι λεγόμενον τοιοῦτον· Ὁ δ' ἐξ. κτλ. — V. 2. ἦν scripsi, ἢ AC, ἢ P, ἢ LV, et deinde Πανδώρη, legebatur Πανδώρη, eandem emendationem proposuit M. Schmidt; ἔγγυτον ita explicandum, ut placentia brassicae tantum formam retulerit, aut brassica farina similibusque condita sacrificii loco oblata fuerit Pandorae. — V. 3. Ταργηλίοισιν Schneidewin, γαργηλίοισιν VL, γαργηλίοισιν P, θαργηλίοισιν A, θαργηλίοισιν B. — ἔγγυτον AB, ἔγγυλον PVL. — φαρμάκου, φαρμακοῦ Schneidewin, at vid. ad fr. 5. Longe aliter Brink ἦν θύεσκε Πανδώρη Ταργηλίοισιν ἐν κύθροις ὁ φαρμακός. Videtur autem de puero sermo esse, de quo vid. fr. seq., ita ut haec ex eodem carmine sint petita. Brink huic fragmento praemisit fr. 38.

Fr. 38. 39. Athen. XI 395 C: Τοῦτο δὲ (τὴν πέλλαν) Ἰππῶναξ λέγει πελλίδα· Ἐκ πελλ. κτλ. δῆλον, οἶμαι, ποιῶν ὅτι ποτήριον μὲν οὐκ ἦν, δι' ἀπορίαν δὲ κύλικος ἐχρῶντο τῇ πελλίδι. Καὶ πάλιν Ἐκ δὲ κτλ. — V. 1. αὐτῇ ABP, αὐτοῖς CVL et Eustath. Od. 1531, 57. — γὰρ ἦν, Brink παρῆν. — Fr. 39. V. 2. Meineke interpungit ἐπινον ἄλλοτ' αὐτός, ut poeta de se ipso haec dixerit. Sed Arete cum Bupalō potius rem habebat, quam cum Hipponacte, vid. fr. 14. Itaque verisimile est haec fragmenta e libro I petita esse. Brink coni. ἐπινεν, idem v. 3 scripsit προὔπιν· ἔβηξαν δ' ἀλίβαντα πίνοντες, non recte Callimachi versum (vid. Anthol. Lyr. Fr. 176 ed. 2) Hipponacti tribuens.

40. [22.]

Σπονδῆ τε καὶ σπλάγχνοισιν ἀγρίης χοίρου.

41. [27.]

Βακκάρη δὲ τὰς θίνας
ἤλειπον· ἔστι δ' οἶά περ κρόκος . .

42.

764

Ἐπ' ἀρμάτων τε καὶ Θρηκίων πόλων
λευκῶν ἰών κοτ' ἔγγυς Ἰλίου πύργων
ἀπηναρῖσθη Ῥῆσος, Αἰνειῶν πάλμυς.

43.

Κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχὴν,
ἣν μὴ ἀποπέμψης ὡς τάχιστα μοι κριθέων

Fr. 40. Athen. IX 375 C: Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἰππῶναξ· Ἐν σπονδῆ κτλ. ἐν delevit Dindorf, sed fuit fortasse ἐν α' i. e. ἐν πρώτῳ. Deinde ἀγρίης scripsi, vulgo ἀγρίας, Meineke ἀγορείης.

Fr. 41. Athen. XV 690 A: Ὀνομάζεται τι μύρον βάκκαρις· οὐ μνημονεύει καὶ Ἰππῶναξ διὰ τούτων· Βακκάρη κτλ. — V. 1. βακκάρη, legebatur βακκάρη, sed in C βακκάρη supra scriptum, cf. Simon. Amorg. fr. 16. — V. 2. οἶά περ scripsi, vulgo οἷη περ. Hecker perperam verba ἔστι κτλ. ab interprete addita censet.

Fr. 42. Tzetz. ad. Posthom. p. 65 Schirach: Ὁ δὲ Ῥῆσος Αἰνειῶν Θράκης ἦν βασιλεὺς, υἱὸς Στρώμονος ἢ Ἠιονέος καὶ Τερψιχόρης . . . τοὺς ἵππους δὲ Ῥῆσον Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης ἐλήϊσαν λευκοὺς ὄντας, ὡς Ὀμηρὸς φησι . . . καὶ Ἰππῶναξ: ἐπ' ἀρμάτων κτλ. cf. Brink Philol. VI 38. — V. 1 affert idem sine poetae nom. in Exeg. II. 78: καὶ ἀντὶ τῶν δασείων ψιλὰ ἐξεφάνον, ὡς ἔχει ἡ ἀρχαία Ἴωνική, ἐπιβρόκων ἀντὶ τοῦ ἐπιβρόκων, καὶ τὸ ἐπ' ἀρμάτων τε καὶ Θρηκίων πόλων, καὶ μεταρμόσας (fortasse etiam ἐπιβρόκων et μεταρμόσας ex Hipponacte petita sunt). — V. 1. καὶ Θρηκίων, Meineke ἀπὶ Θρηκίων. — V. 2. ἰών A apud Brink in margine, legebatur οείους, unde Meineke σθεῖς, Schneidewin ὄναρ κατ'. — κοτ' ἔγγυς Brink, legebatur κατ' ἔγγυς, A κατεγγυς, Meineke κάτεγγυς, Hartung ἰών. κατ' ἔγγυς. — V. 3. ἀπηναρῖσθη CA, ἀπηναρῖσθη Schirach. — Αἰνειῶν, Schneidewin Αἰνειῶν, Brink Αἰνίων. — πάλμυς Schneidewin, παλάμυς Schirach, βασιλεὺς Brinkii libri. Ceterum antea existimavi versuum sententiam imperfectam ac fragmentum conformandum esse hoc modo: ἐπ' ἀρμάτων καὶ Θρηκίων πόλων λευκῶν Ἠιονέος κατ' ἔγγυς κτλ.

Fr. 43. Tzetz. Cram. An. Ox. III 308: Λέγονται αἰ τρισυλλάβους (πόδας) εἰς σ', πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημί, καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἰππῶναξ· οὐ μοι κτλ. (fr. 74) καὶ πᾶσι

α

(B πᾶ, A πγ, Barocc. πάσας) Κακοῖσι δώσω κτλ. itaque καὶ πάλιν Κακοῖσι scribendum, ut etiam Meineke coni. — V. 2. ἣν μὴ Cramer,

μέδιμνον, ὡς ἂν ἀλφίτων ποιήσωμαι
κυκεῶνα, πίνων φάρμακον πονηρίας.

* 44. [113.]

Ἄνολβιος πλάνητι προσπταίων κώλω.

45. [28.]

765

Καὶ Μύσων, ὄν ὠπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

46. [30.]

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἦν λάβωσι, περνᾶσιν,
Φρύγας μὲν ἐς Μίλητον ἀλφιτεύουσας.

A ἦν μὴ, B ἦ μὴ, Barocc. ἦν μοι. — V. 3. ἀλφίτων scripsi, legebatur ἀλφιτον. — V. 4. πίνων, Meineke πῖνον, i. e. κρέθνον οἶνον, vid. Athen. X 447 A, quod ab hoc loco alienum videtur. Schmidt ἀπαίων i. e. ἀφαίων. Possis locum explicare ὡς ἂν ποιησάμενος κυκεῶνα πίνω, sed potius cum Ahrensiο πίνειν scribendum, cf. Hom. hymn. in Cerer. 209, nam κυκεῶ πῖω τε, quod fortasse quis praeoptet, nimium recedit a tradita scriptura. Olim conieci κυκεῶν, ἀπῆμον φάρμακον π. vel ἀλφιτον ποιήσωμαι κυκεῶ παλύνων i. e. ἀλφιτον παλύνων ποιήσωμαι κυκεῶ, sed haec verborum traiectio ab Hipponactis usu abhorret. — πονηρίας Ahrens et Miller, legebatur πονηρίοις, Hartung τοιῶν φάρμακον πονηριῶν.

Fr. 44. Plotius 273: „Duplex clodum Hipponactium trimetrum acatalectum fit hoc modo, cum tertii pedis quatuor syllabae sunt longae, ut est exemplum hoc: ἀναβιώσα ἀδμητι κτλ.“ A apud Keilium ANABIOCIΠΔΔNHΤIPPOCITAIΩNKΩΩΩ, B ANABIOCITΔΔHNTIPPOCIIΔIONKΩΩΩ, unde ἀνολβιος πλάνητι restitui, hoc nulli calumniae obnoxium, AN(O)ABIIOC incertum, nam alia quoque tentari possunt. Suspicio autem hunc versum copulandum esse cum Fr. 13, 1, vid. supra. — Antea conieceram ἀναξίως ἀδμητι προσπταίων κώλω, ut de impedito et vacillante versuum clodorum incessu poeta verba fecerit, vel etiam: ἀνάνιος ὡς ἀδμητι π. κ. ut Ananias, qui Hipponactis haud dubie fuit aequalis, prior choliambos adhibuerit. Illud memorabile, quod tradit Gramm. ined. ap. Hermann. Doctr. Metr. 142, Ananiam fuisse, qui in quinta sede spondeum admiserit. Meineke suavit Ἀναξίβιος ἀμητι, Brink ἀνὰ μὲν ἔβωσ' ἀ. π. κώλω, Hartung ἀνέβωσα . . . ἀδμ. π. κώλω.

Fr. 45. Diogen. Laert. I 107: Μέμνηται δὲ αὐτοῦ (Μύσωνος) καὶ Ἰππῶναξ εἰπόν· Καὶ Μύσων κτλ. — V. 1. ὠπόλλων, codd. Ar. et Mon. ὠπολλων, vulgo ἀπόλλων. — V. 2. ἀνεῖπεν, Brink ἀνεῖλεν. — Brink (Philol. VI 223) Hipponacti hos versus abiudicat et Callimacho tribuit, rationibus usus prorsus infirmis.

Fr. 46. Herodian. de Barbarismo et Soloec. ap. Valcken. Ammon. 193 (Villois. An. II 177): Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· . . . Ἰππῶναξ· Καὶ κτλ. — V. 1 affert Eust. II. 368, 1 (ubi ἴν' ἐθέλουσι scriptum, unde M. Schmidt ἦν ἔλωσι coni.) et auctor de

47. [31.]

Οἶκει δ' ὄπισθε τῆς πόλης ἐν Σμύρῳνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

* 48. [34.] 766

Εἰς ἄκρον ἔλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα φύχων.

49. [7.]

Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψης
ὄφιν τριήρευσ ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην.

Soloece. post. Ammon, p. 203. — περνασι his duobus locis legitur et ap. Herod. B, περνασι A, παρνασοί C, περνωσι C et Vill., περνεάσι Brink. — V. 2. Φρύγας μὲν, unus Vill. τοὺς Φρύγας. — ἐς, vulgo εἰς. — ἀλφειτεύοντας B et unus Vill., ἀλφητεύσαντας A, ἀλφηστεύοντας C, ἀλφειστεύοντας alius Vill., ἀλφηστεύοντας Welcker.

Fr. 47. Strabo XIV 633: καὶ τόπος δέ τις τῆς Ἐφέσου Σμύρῳνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἰππῶναξ· Ὡικεῖ κτλ. Ἐκαλεῖτο γὰρ Λέπρη μὲν ἀκτὴ ὁ Πριῶν, ὁ ὑπερκειμένος τῆς νῦν πόλεως, ἔχων μέρος τοῦ τείχους αὐτῆς· τὰ γοῦν ὄπισθεν τοῦ Πριῶνος κτήματα ἔτι νυνὶ λέγεται ἐν τῇ Ὀπισθολεπρία. Τραχεία δ' ἐκαλεῖτο ἢ ὑπὲρ τὸν Κορησσὸν παρῳρείος. . . ἢ Σμύρῳνα ἦν κατὰ τὸ νῦν γυμνάσιον, ὄπισθεν μὲν τῆς νῦν πόλεως, μεταξὺ δὲ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς. — V. 1. οἶκει Schneidewin, legebatur ὄκει, Brink οἶκε, Meineke οἶκει. — πόλης, codd. πόλιος, quod probat Meineke, ἐνὶ corrigens. — V. 2. Τρηχείης, F Τρηχείας. — Λέπρης, C λεπρῆς hic et apud ipsum Strabonem. — ἀκτῆς, Hecker ἄκρης, quod probavit Meineke, largitus Strabonem ἀκτῆς legisse.

Fr. 48. Hephaest. 31 et Schol. 169. Cum subiungatur fr. 47, item Hipponactis videtur esse. — εἰς, Meineke ἐς. — ἔλκων, ἦκων FIBNH, Brink εἰλκων. — ἀλλᾶντα, C ἀλλάντα, Brink ἀλλᾶντα i. e. ὁ ἄλλ. φύχων.

Fr. 49. Tzetzes Lycophr. 424: Εἰ δὲ μείουρον τοῦτο νομίξεις ἄκρον καὶ τῶν κατὰ Μιμνῆ (Vit. 2. 3. Gud. μνημῆ) τοῦ ζωγράφου χαλιῶν λάμβων Ἰππωνανκτείων στίχων· Μιμνῆ κτλ. Eadem Tzetz. Schol. in Homericæ ed. Morell. p. 8 (Brink Philol. VI 36): παραδείγμα δὲ σοι δασείας ἐκτείνοντος ἐξ Ἰππῶνακτος ἐν παραθήσῳ ἐν τῶν κατὰ Μιμνῆ τοῦ (sic etiam D, μιμνῶν τοῦ C, Μίμνητος Brink) ζωγράφου χαλιῶν λαμβων, τὰ ἐξ ἔθους (ἐξ ἐτέρων) παραδείγματα εἰκότως· Μιμνῆ κακομήχανε κτλ. — Brink identidem de difficili hoc loco disputavit, Philol. VI 36 et 727 VII 743 XIII 606. — V. 1. Μιμνῆ, altero loco ap. Brink μιμνητων, quod ex dittographia Μίμνων ortum. — κακομήχανε, Ciz. Vit. 1. 2 καταμήχανε, cod. Huet. καταμόχαιε, ap. Brink καταμόχανε. Meineke con. κάκ' ἀμήχανε, Brink κάκ' ὦ μοχθηρέ, vel κακῶν μοχλητά, Hartung Μίμνημον, ὦ μοχθηρέ, Schneidewin κάτωμ', ὦ Χίε, M. Schmidt κάτωμ, μνοχρέ, ego κατόμνω (i. e. Ἐκατόμνω) χαίρε, vel κανη-τοποιέ cf. fr. 116, sed neutrum satis facit, fort. καταωνακαῖε restituendum i. e. καταωνακόςρε. — γράψης, Vit. 3 γράφης, ap. Brink γράψεις. — V. 2. τριήρευσ, ap. Brink τριήρους. — πολυζύγῳ, Vit. 2. 3 πολυστίχῳ om. verbo τοίχῳ. — V. 3. ἐμβόλου, ap. Brink ἐμβόλων. —

αὕτη γάρ ἐστι συμφορὴ τε καὶ κληδῶν
 5 Νικύρτα καὶ Σάβαννι τῷ κυβερνήτῃ,
 ἦν αὐτὸν ὄπις τῶντικνήμιον δῆκη.

50. [35.]

767

Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τροπὴν παραχρίσας.

51. [8.]

Ὁ δ' αὐτίκ' ἔλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυροισιν,
 ὄκου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
 ἄνθρωπον εὔρε τὴν στέγην ὀφέλλοντα
 — οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα — πυθμένι στοιβῆς.

φεύγοντα, Vit. 1 Ciz. φεύγοντος, Brink coni. νεύοντα. — V. 4. ἐστι altero loco et priore loco Vit. 1 Ciz., αὕτη Vit. 3. Malim ἔσται, Brink εἴη συμφορὴ γε καὶ κληδῶν. — τε καὶ κληδῶν, altero l. γε καὶ κλύδων, Schneidewin συμφορὴ καὶ κληδῶν, Hecker συμφορῆς κακῆς κληδῶν. — V. 5. Νικύρτα καὶ Σάβαννι, Vit. 1 Ciz. νικύρτη καὶ σάβαννι, Vit. 2 νικαῦτα καὶ σίγωνι, Vit. 3 νικαυτι καὶ σίνωνι, altero loco νικυρτα καὶ σάμαννι (σανβαννί). Conieceram νικύρτα (i. e. νικύρτα) καὶ σίνδρωνι (vid. Hesych.: Νικύρτας· δουλένδουλος, et similiter Seleucus apud Athen. VI 267 C interpretatur σίνδρων), quamquam etiam γιγῶνι i. e. παταίῳ in mentem venit, vid. Hesych. v. Γιγῶν. Atque σίνδρωνι legendum esse etiam Maur. Schmidt et Brink (qui denique νικύρτα τῷ σίνδρωνι praeoptavit) coniecerunt, Meineke Νικύρτα κασσάβαννι. At fortasse haec non ad gubernatorem, sed ad pictorem sunt referenda, ut vocativi sint νικυρτα καὶ σάβαννι, sive quid aliud latet, et sic Hecker νικυρτα καὶ σιγῶν σύ. — V. 6. ἦν αὐτὸν, Vit. 1 Ciz. ἦν αὐτός. — ὄπις scripsi, quod probavit Hartung, legebatur ὄπις. — τῶντικνήμιον, Vit. 1 Ciz. τῶν τικνήμιον, Vit. 2. 3 τ' ἀνακείμενον, altero loco τῶν τι κνήμιον. — δῆκη scripsi (Brink requirit δήκοι), δάκη Hermann, legebatur δάκη. Formam δῆκω Et. M. compluribus locis auctore potissimum Herodiano agnoscit, nec videtur ficticia esse, siquidem δηξίδυμος dici solet. Legitur hic versus etiam ap. Tzetz. ad Lycophr. 234 (ubi Vit. 3 δῆκη), Tzetz. Epist. p. 3 ed. Pressel not. (ubi δάκοι) et in Cram. An. Ox. III 358, 28 (ubi δάκοι).

Fr. 50. Harpocrat. 123: Μάλθῃ ὁ μεμαλαγμένος κηρός. . . Ἰππῶναξ. Ἔπειτα κτλ. AB τροπῆν, A χρίσας. — Valckenaer coni. περιχρίσας.

Fr. 51. V. 1—3. Tzetz. Lycoph. 579: Χάλις καὶ ἔρπις ὁ οἶνος . . . ἀλλαχῶ δὲ πάλιν (Ἰππῶναξ) Ὁ δ' αὐτίκ' κτλ. . . ὀφέλλοντα. Eosdem versus addito quarto iterat ad v. 1165. V. 2 affert etiam schol. Lycophr. 579 nuper editus: ἔρπιν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν οἶνον καλοῦσιν, ὡς καὶ Ἰππῶναξ: ὄπον τὸν οἶνον ὁ σκοίτος καπηλεύει, perperam. — V. 1. τριοῖσι, eadem forma comparet in titulis Delphicis, nam Doriensium stirpes complures eiusmodi formas frequentant. — μάρτυροισιν scribendum auctore Buttmano, non μάρτυροισιν, quod Welckero placuit, vulgo μάρτυροισιν. Respicit huc Eust. II. 114, 20 (Favorin. 429): πληθύντικόν δὲ μάρτυρες παρὰ τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἰππῶνακτι. — V. 2.

52. [36.]

Καί μιν καλύπτεις μῶν χαραδριὸν περναῖς;

53. [38.]

Ἄλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες.

54. [39.]

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

55 A. [40.]

768

Ῥμιξεν αἶμα καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

διον Tzetz. ad Arist. Plut. 435 (ap. Herwerden post Soph. Oed. Reg.), qui hunc versum affert, in scholiis Lycophr. ὄπον legitur. — ξρηιν ὁ σκότος, altero loco Vit. 2. 3 ξρηι ὁ σκόπος. — V. 3. εὔρε, altero loco Vit. 2. 3 εὔρων, priore loco vulgo εὔρον, Vit. 2. 3 ὄρων. — V. 4. ὄφελμα, alias etiam ἄφελμα, vid. Hesych.: ἄφελμα: κάλλυντρον.

Fr. 52. Schol. Plat. 352 Bekker: Χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει· εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἑκτεριῶντες ὄρον ἀπαλλάττονται· ὄθεν καὶ ἀποκρύπτουσι αὐτὸν οἱ πιπράσκιοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κἀμμοντες· Καί μιν καλύπτει· μ. χ. περναῖς, ὡς φησιν Ἰππῶναξ. Eundem versum affert Suidas v. χαραδριὸς ubi legitur καὶ μὴν (A καλύπτει) et περναῖς, Olympiod. in Plat. Gorg. (Iahn Archiv XIV 358) et sine poetae n. Schol. Arist. Av. 266, ubi καὶ μὴν καλύπτει ὡς χ. πέρας (sic Ven.). Scripsi καί μιν καλύπτεις· μῶν χαραδριὸν περναῖς; cf. Hesych. περναῖς, πολεῖς, nisi forte praestat πέρηνῃς. Alii videntur legisse, id quod proposuit Meineke καλύπτεις, ὡς χ. περναῖς. Famam hanc praeter alios memorat Heliodorus Aeth. III 8, libris sacris περὶ ζώων usus, ut ait: ὁ χαραδριὸς τοὺς ἑκτεριῶντας ἰάται, καὶ (hoc delendum) ὁ τοῦτο πάσχων εἰ τῷ ὄρνει προσβλέπει, τὸ δὲ φεύγει καὶ ἀποστρέφεται τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσσει, οὐ φθονοῦν, ὡς οἴονται τινες, τῆς ὠφελείας, ἀλλ' ὅτι κτλ.

Fr. 53. Etym. M. 334, 1: Ἐμβιβάξαντες· παρ' Ἰππῶνακτι· Ἄλλ' (om. V.) κτλ. ἀπὸ τοῦ ἐμβοῆσαντες. Eadem Zonar. 706. — ἐμβιβάξαντες, Schneider coni. ἐμβαβαῖξαντες.

Fr. 54. Etym. M. 539, 1 et Gud. 347, 28: Καὶ ὀρηματικὸν ὄνομα κριγῆ, ὡς παρ' Ἰππῶνακτι, οἶον· Κριγὴ δὲ (cod. Flor. τε) κτλ. Adde Zonar., qui affert s. p. nom. 1258. Resp. Gramm. Cram. An. Ox. 278, 12. — κριγῆ, Meineke mutato accentu κρήνη, comparans Hesych. κρήνη· ἢ γλαῦξ, δαίμονες, εἰδῶλα. quo loco cur Schmidt κριγῆ scribere maluerit non assequor. Nam noctua feralis avis, vid. Ovid. Met. V 549: *Foedaque fit volucris, venturi nuntia luctus, Ignavus bubo, dirum mortilibus omen.* cf. Et M. 268, 24; hinc in vasculo Aeginae reperto, quod Hercules cum Hydra certamen exhibet, noctua una cum Sirene bigae insidet, cf. Welcker Alte Denkmäler III 262, qui non satis animadvertit, quam vim noctua et Siren ibi habeant; sed potuit etiam stridor, quem mortuorum animi edunt, recte dici νεκρῶν ἄγγελος καὶ κῆρυξ, itaque cum nesciamus, utrum magis conveniat huic loco, nihil mutandum. Mortuorum stridorem etiam Hesychius significat, cuius glossa ut saepe satis praepostere in artum redacta est.

Fr. 55 A. Etym. M. 624, 8 s. v. ὀμηχῆν: Ἔστι δὲ καὶ βαρύτονον

55 B.

Ερμῆς δὲ Σιμώνακτος ἀκολουθήσας.

56. [41.]

Σίφωνι λεπτῷ τούπιθῆμα τετρήνας.

57. [42.]

Στάξουσιν ὥσπερ ἐκ τροπήϊου σάκκος.

58. [43.]

Κάλειφα ῥόδινον ἠδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

59. [61.]

Πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς πόδας τε θερμαίνων
(Φῶδᾶς τ' ἔχων) οὐ πᾶνεται.

ῥῆμα, οἶον ὀμίχω, ὃ μέλλον ὀμίξω, ὡς παρὰ τῷ Ἰππώνακτι, οἶον Ὀμιξεν κτλ. Adde Cram. An. Ox. IV 191, 6 et 416, 7, utroque loco ἐτίλλησεν, priore ὤμηξεν legitur, Choeroboscus II 590 et 657, Schol. Hom. II. ε 531. Zonar. 1451 (ἐτίλλησεν).

Fr. 55 B. Miller Misc. 19: ἀκολουθήσας· Ἐρμῆς δὲ Σ. ἀκ. ἐκτάσει τοῦ ἄ· οὕτως Ἡρωδιανός. *Hipponacti* versus tribuit Meineke. Simo-nactis nomen fortasse ludibrii causa fictum a poeta, Meineke Τιμό-νακτος coniecit. Videtur poeta loqui de statua dei ante aedes Simo-nactis dedicata, nisi forte sequebatur infra ὀπισθεν vel παῖδεσσι, ut Meineke suspicatur: idem crasin ἀκολουθήσας praeoptat, sed tunc ὀκολουθήσας foret scribendum, neque insolens productio ab Hippo-nactis consuetudine abhorret. Lehrs Ἐρμῆς δ' ἐς Ἰππώνακτος probabiliter.

Fr. 56. Pollux VI 19: Καὶ σίφωνα μὲν, ὅτῳ ἐγένοντο, Ἰππῶναξ εἴρηκεν· Σίφωνι κτλ. — τούπιθῆμα Welcker, vulgo τὸ ἐπίθεμα. — τετρήνας conieci, et sic edidit Bekker, vulgo τέτρηνας.

Fr. 57. Pollux X 75: Καὶ ὁ τρογοῖπὸς καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τοῦ τρο-γοῖπον εἰρημένος καὶ ὁ ὕλιστήρ· Ἰππῶναξ δὲ φησιν· Στάξουσιν ὥσπερ ἐς τροπήϊον σάκος. Scripsi ἐκ τροπήϊον, Dobree et Meineke ὥσπερ εἰ τροπήϊον incisione versus neglecta, iidem σάκκος, quamquam σάκος fortasse servandum, ut versus ex puris iambis constat: formam σάκος Atticis vindicant grammatici. Sed nescio an hoc loco σάκκοις potius scribendum sit.

Fr. 58. Pollux X 87: ἐν δὲ Δημοπρατοῖς λέκος εὐρίσκομεν, Ἰπ-πώνακτος εἰπόντος· Κάλειφα κτλ.

Fr. 59. Erotian. 133 Klein: Φῶδες· ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρικὴ· κα-λοῦσι δὲ φῶδας τὰ ἐν τοῦ πυρὸς γενόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ (ten Brink ποδὶ coni.) καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. . . καὶ Ἰππῶναξ δὲ φησιν· Πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς παῖδας (Stephanus πόδας) θερμαίνων οὐ πᾶνεται. Tzetz. Schol. Aristoph. Plut. 535 (Her-werden post Soph. Oed. R.) πρὸς τὴν μαρίλλαν τὰς φῶδας θερμαίνων.

Τὴν ῥίνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.

* 61.

Χλούνης ἀνῆρ ὄδ' ἐσπέρης καθεύδοντα
ἀπ' οὖν ἔδυσεν.

Revocavi id quod olim proposui τὸς πόδας τε θερμαίνων (Φῶδάς τ' ἔχων) οὐ πάνεταί, postea scripseram τοῦ ποδὸς φῶδας θέρωον οὐ π. Meineke τὸς πόδας θέρων φῶδων οὐ πάνεταί, Brink πρὸς τὴν μαρτὴν φῶδας τε θερμαίνων (vel δυσθερμαίνων) οὐ πάνεταί, Schmidt πολὺ φῶδας θερμαίνων. Renner trisyllabam formam φῶδας requirit, quam si veteres grammatici novissent, non haesitavissent opinor utrum φῶδων an φωδῶν scribendum esset.

Fr. 60. Tzetzes Cram. An. Ox. III 308, 20: Τὸ μέτρον τὸ Δωρικὸν παρέλειψα λήθη· δέχεται δὲ πλεῖον τῶν ἄλλων λαμβικῶν μέτρων κατὰ τὴν β' χάραν ἢ καὶ δ' ἢ ε' σπονδεῖον, σπανίαις καὶ δάκτυλον, ὡς ἰσόχρονον τῷ σπονδεῖω· Δωρικὸν Ἰππώναικος· Καὶ τὴν ῥίνα κτλ. — καὶ abiecit Schneidewin. ἐξαράξασα de vitio suspectum, conicias ἢ ἰξ' ἄρασα vel ἐξῆρ' ἄξασα, nam ἦρ' ἀῖξασα quamvis commodo numero commendetur, minus probabile, siquidem spondeorum gravitatem Tzetzes videtur testari.

Fr. 61. Schol. II. ι 539: Χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον. ἄλλοι δὲ καινούργον. Καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων λαμβοποιῶν τινὰ φάναι· Ἀνῆρ ὄδ' ἐσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλούννην. Hermann ἄνδρα δ' ἐσπέρης κ. ἀπ' οὖν ἔδυσε χλοῦνιν, Hartung χλούννην ἀνῆρ ὄδ' ἔσ. κ. ἀπ' οὖν ἔδυσε Ego χλουνης scripsi et in suum locum restitui, interpunctione addita post ὄδε, quam flagitat particula οὖν. Antea suspicatus eram Τεγοῦν ἀνῆρ ὄδ' ἔσ. κ. ἔδησε χλούννην, vid. Hesych. τεγοῦν Ἀνδοὶ τὸν ληστήν. Hērponacti Schneidewin hos versus probabiliter tribuit, quamquam possis etiam Xenophani vindicare: sequuntur enim haec apud scholiastam: Ξενοφῶντα δὲ γένος τι Ἰνδῶν φάναι τὸν χλούννην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς· μακροσκελὲς μὲν ἄραμα χλούννης τις ἦ. De Aeschyleo versu acute disputavit Hermann Opusc. V 10, nec tamen verum videtur assecutus esse, nam secundum Eust. 772, 53 Aeschylus ἐπιτομίαν dixit, itaque apparet haec verba καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ . . . τις ἦ non suo loco legi et traicienda esse post τινὲς Δωριέων ἔλεγον. Quae supersunt, ita corrigenda puto Ξενοφάνην δὲ γένος τι Σινδῶν φάναι τὸν χλούννην εἶναι, ubi iam Hermann vidit Xenophanis nomen delitescere: haec autem puto ad iambographi locum explicandum pertinere, quamquam fortasse ipse scholiasta non satis perspexit haec, quae in antiquis commentariis uberius erant explanata, quid sibi vellent. Denique in extremo scholio recte quidem Meineke Anal. Alex. 232 Χλούνειον restituit, sed quod in verbis τινὲς τῶν τὰ Αἰολικὰ ἀναγεγραμμένων corrigat Αἰτωλικά, fortasse de Nicanoro cogitans, non assentior, nam Calydonio agro Aeolensium nomen inprimis adhaesit, cf. quae Meineke ipse adnotavit ad Theocr. I 53, Aeolica autem non tam Hellanici, quam Staphyli Naucraticae dici credo.

62.

Οἱ δέ μεν πάντες
ὀδόντες ἐντὸς ἐν γνάθοις κενινέεται.

63. [37.]

770

* Ἐγὼ δὲ δεξιῶ παρὰ ῥητήρ
κνεφαῖος ἐλθῶν ῥωδιῶ κατηυλίσθην.

64.

Μαλῖς, κονίσκε· καί με θεσπότεω βεβροῦ
λαχόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

Fr. 62. Cram. An. Ox. I 288, 1: ubi de forma μεμετρεύεται disserit, καὶ παρ' Ἰππώνακτι· Οἱ δέ μεν ὀδόντες ἐν τοῖσι γνάθοισι κενινέεται, unde olim tetrametrum restitui Οἱ δ' ἐμεῦ γ' ὀδόντες ἐν τῆσι γνάθοις κενινέεται. Auctius vero in Et. M. 499, 41 (ubi de κενινέεται disseritur) cod. Par. οἱ δέ μεν ὀ. ε. τ. γ. πάντες κενινέεται. Itaque choliambos restitui vocabulo πάντες traiciendo et ἐντὸς ἐν γνάθοις pro ἐν τοῖσι γνάθοισι corrigendo. Propius abest a litterarum vestigiis quod antea refinxi ὀδόντες ἐν τῆσι γνάθοις κενινέεται, sed versus numeri parum grati. Ceterum in Et. M. 578, 41 (et Zonar. 1351. Miller Misc. 213) ἰακῶς μεμετρεύεται παρὰ Ἰππώνακτι· ὁ μὲν οὖν Βόσπορος κτλ. Hecataei locus cum Hipponactis versibus confusus est. Miller Misc. 181 s. poet. n. οἱ δ' ἐμεῦ ὀδ. ἐν τοῖσι κενιν. Brink rursus tetrametrum restituit οἱ δ' ὀδόντες πάντες ἐν τοῖσι γνάθοις (hoc iam Meineke) κενινέεται vel οἱ δ' ὀδόντες ἐν γνάθοις πάντες ἐκκενινέεται, item Ahrens οἱ δέ μεν ὀδόντες | _ _ ἐν τοῖσι γνάθοισι πάντες ἐκκενινέεται, choliambos Renner οἱ δ' ὀδόντες μεν Ἐν τῆσι γνάθοισι πάντες ἐκκενινέεται, ubi vocula monosyllaba novissimo loco versus non ferenda.

Fr. 63. Herodian. περὶ μον. λέξ. 18, 10: διὸ σημειωτέον ἔρωδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ᾠ καὶ τὸ ἰ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὡςπερ καὶ τὸ παρ' Ἰππώνακτι· Ἐγὼ δὲ κτλ. — V. 2 affert etiam Et. M. 380, 40, ubi recte κνεφαῖος legitur, Herod. κναιφέως. Resp. Gramm. An. Ox. I 440, 2: καί· ῥόδην συνηυλίσθην· Ἰππώναξ· Ceteri κατηυλίσθην. Locus vix certa coniectura restitui potest. Schneidewin coni. ἐγὼ δὲ δεξιῶ παρ' Ἀρήτην κνεφαῖος ἐλθῶν ῥωδιῶ συνηυλίσθην, ut δεξιῶ ῥωδιῶ sit bono omine, secunda avi. Ego olim conieci δεξιῶς παρὰ Ῥῆσον . . . συνηυλίσθην, vel δεξιῶ παρὰ ῥεῖτῶ i. e. ῥίνο. Sed ex Cram. An. coniciat alios ῥωδιὸν legisse, cf. Hesych. ῥωδιόν· τὸν ἔρωδιόν. Fortasse verbis corruptis παρὰ ῥητήρ Clazomenarum locus aliquis notatur, quemadmodum quae Hesychius commemorat illius urbis loca Κῶνος, Μαμάγκεια et Τυρῆν (Τυρεῖν) haud dubie ad Hipponactis iambos spectant.

Fr. 64. Tzetz. Cram. An. Ox. III 310, 17: Στίχοι Ἰππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας . . . Πᾶσα ἀθηνᾶ μαλῖς
—σχαίρε

κονὶς κελαιῖρε (Α μωλῖς κο—νίσκε ut videtur) καὶ μεδεπότε ἀβεβροῦ (Α καί με δεσπότεα βέβροῦ et supra μα . . . οῦ) λαχόντα κτλ. Locus difficilis expediendus remotis interpretamentis, quae obscura illustrant.

65.

Καὶ νῦν ἀρειᾶς σύκινόν με ποιῆσαι.

66.

Ἐκρωξεν (ἐλθὼν ὡς) κύμινδης ἐς λαύρην.

67.

Ἐν σταθμίῳ τε καὶ χαμεννίῳ γυμνόν.

68 A. [45.]

771

Πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα.

Et primum quidem πᾶσα ex πάλιν ortum, quod etiam Meineke vidit, itaque abieci. Tum recte Schneidewin δεσπότεω βεβροῦ scripsit, cuius interpretatio est μα . . . οῦ, sive cum Schneidewino ματαίου, sive cum Meinekio μάργον (μοροῦ) corrigas. Reliquorum emendatio non successit Schneidewino qui scripsit Κῶς, Ἀθηναγόρη, βάζεις; Κομῆ σελιφρέ, μή με δ. β. λ., λίσσομαι σ', ἐμὲ θαπλίξῃσαι, cogitans de Ephesiorum tyrannus, in eandemque sententiam Brink Κομῆ σὺ χαιῖρε. At Minervam invocatam esse confirmat Hesych.: Μαλὶς· Ἀθηνᾶ· λαπάρα· ἄφθα· φλεγμονή, ubi ut solent diversa in unum coniuncta sunt. Itaque manifestum est Ἀθηνᾶ tollendum esse, quod in Tzetzae libro superadditum fuit nomini μαλὶς. Iam sequitur κονίσκε Lydium vocabulum, cuius interpretatio χαιῖρε adscripta effecit, ut κονὶς κελαιῖρε existeret. His additamentis segregatis in integrum restituimus Hipponactea. Assensus est M. Schmidt, nisi quod Μαλὶ, σιονίσκε praeoptavit, fortasse recte. Hipponax videtur alias quoque Lydia vocabula suis carminibus inseruisse, hinc fortasse cum alia Hesychiana petita sunt, tum hae glossae: Βάσκε πικρολέα. πλησίον ἐξεθόαζε. Ἀνδιστί, et Βασιζακρολέα· θᾶσσον ἔρχον· Ἀνδιστί.

Fr. 65. Et. M. 139, 36 not. (cod. Va): ἔστι δὲ καὶ ἀρειῶ τὸ ἀπειλῶ, ἀρειᾶς, ὡς παρ' Ἰππώνακτι· ἀρειᾶς σ. μ. π. ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖς. Auctius cod. Flor. Miller Misc. 41: καὶ νῦν ἀρειῶ σ. μ. π. τουτέστιν ἀπειλεῖ. Miller in Add. ἀρειῶ tuetur tanquam medium verbum, at tunc ἀρειᾶ erit scribendum. Hexameter qui ibi legitur ita scribendus: Χήτει τε πρηνέης ἀρίας ποιούμεθα γόμφους, ubi πρηνή idem quod πρῖνος.

Fr. 66. Et. M. 615, 15: λαύρην δὲ Φιλόξενος τὴν ῥύμην φησί, καὶ τινὲς μὲν ὁδὸν ἀπέδωκαν, τινὲς δὲ τὸν κοκρῶνα, ὡς Ἰππώναξ. (ὡς Ἰππ. om. Va, ὡς ut vid. M.) Welckerus grammaticum dici censebat, Schneidewin iambographum, qui dixerit σποθησιλάρη, quemadmodum meretrices dictas esse testatur Eust. 1921, 55. Falsus uterque vir doctus, nam cod. Flor. Miller Misc. 231 addit Hipponacteam: ἐκρωξεν κύμινδης ἐς λαύρην, quem verum probabiliter mihi videor redintegrasse.

Fr. 67. Miller Misc. 367 ex Et. Flor. χαμεννιον· ἐπὶ τοῦ κοραβῆτιον τάσσειται· Ἰππώναξ· ἐν μῶ τε κ. χ. γ. et rursus 403 ex Didymo χαμεννιον, κοραβῆτιον, καθάπερ καὶ παρὰ Ἰππώνακτι· ἐν ταμιεῖῳ τε κ. χ. γ. Scripsi dubitanter ἐν σταθμίῳ, Nauck ἐν τε ταμιεῖῳ.

Fr. 68 A. Schol. Apoll. Rhod. IV 321: Καὶ Ἰππώναξ δὲ μνημονεύει (τῶν Σίνδων) Πρὸς κτλ. — πρὸς τὸ, Meineke coni. πρώτῳ, recte ut videtur, nam videntur haec verba fragmento 3 κοραξικόν μὲν ἡμ-

68 B. [46.]

Σηπίης ὑπόσφαγμα.

69. [48.]

Πασπαληφάγον γρόμφιν.

70 A. [49.]

Βολβίτου κασιγνήτην.

70 B. [51.]

. Ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ. . .

71. [62.]

772

Πολλὴν μαρίλην ἀνθράκων.

φιεσμένη λῶπος, qui versus in primo carmine legebatur, proxima fuisse. — Respicit huc Hesych.: Σινδικὸν διάσφαγμα τὸ τῆς γυναικός. Steph. Byz. Σίνδοι . . . λέγεται καὶ τὸ γυναικίον αἰδοῖον (Σινδικόν). Cum apud Hesych. etiam legatur: Κοραξοί γένος Σινθικόν, καὶ τὸ γυναικίον αἰδοῖον, coniecit Meineke integrum versum fuisse: Κοραξικόν καὶ Σινδικόν διάσφαγμα. Videtur Σινδικὸν διάσφαγμα proprie fretum inter Maeotidem paludem et Pontum, haec enim loca incolebant Sindi, et prope paludem Coraxi, vid. Aristot. Meteor. I 13, deinde obscene dictum.

Fr. 68 B. Athen. VII 324 A: Ἰππῶνατος δ' ἐν τοῖς Ἰάμβοις εἰπόντος Σηπίης ὑπόσφαγμα οἱ ἐξηγησάμενοι ἀπέδωκαν τὸ τῆς σηπίας μέλαν· ἔστι δὲ τὸ ὑπόσφαγμα, ὡς Ἐρασίστρατος φησιν ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ὑπότριμμα. Cf. Eust. II. 1286, 6 (ubi σηπίας).

Fr. 69. Phot. 401, 9: Πασπάλη τὸ τυχόν, οἱ δὲ κέγγρον· οἱ δὲ τὰ κέγγρινα ἄλεονα. Ἰππῶναξ· πασπαληφάγον γρ. ita Porson, cod. πασπάλην φαγόν. Eust. Od. 1752, 12: Ἰππῶναξ δὲ γρόμφιν λέγει εἴτε καθόλου πᾶσαν ἢν δηλῶν, εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ. Brink πασπαληφάγον φαγὸν γρόμφιν, cum aliis reliquiis haec conglutinans, vid. Philol. XIII 607.

Fr. 70 A. Etym. M. 204, 28: Βόλιτον . . . βόλιτον δὲ Ἴωνες οἷ τε ἄλλοι καὶ Ἰππῶναξ, οἶον· Βολ. κ. (ubi cod. Par. κασιγνήτον). Eadem Zonar. 401 (ubi A κασιγνήτον). Cf. Antiatt. in Bekk. An. I 86, 10: Βόλιτον· Ἰππῶναξ.

Fr. 70 B. Athen. IX 375 A: Καὶ Ἰππῶναξ δὲ ἔφη· ὡς Ἐφ. δ. Meineke cum olim ὥσπερ coniecisset, nunc ὡς Ἐφεστίη (ἐπιστίη) δέλφαξ scripsit, Brink ὥσπερ Ἐφεστίη coni.

Fr. 71. Erotian. 96 ed. Klein: μαρίλην . . . μᾶλλον δὲ ἢ θερμοσποδιὰ μαρίλη λέγεται. . . . καὶ Ἰππῶναξ φησί· πολλὴν κτλ. nisi forte est ex iambis trimetris. — μαρίλην, C μαρίλλην.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

72. [52.]

Γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σάφρονι,
 τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔδνον λαμβάνειν.
 αὐτὴ γὰρ ἢ προῖξ οἰκίαν σῶζει μόνη.
 ὅστις δὲ τρυφερὰν τὴν γυναιῖν ἄγει λαβῶν

* * * * *

5 συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει
 εὖνον, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.

73. [35.]

Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

74.

773

Οὗ μοι δικαίως μοιχὸς ἀλῶναι δοκέει
 Κριτίης ὁ Χῖος ἐν κασωρικῷ δόμῳ.

Fr. 72. Stob. Flor. LXXII 5: Ἰππῶναυτος (ita A Trinc.)· Γάμος κτλ. Eadem Apostol. V 24 c. Valckenaer existimavit duo diversorum poetarum fragmenta in unum coaluisse, ita ut a v. 4 novum fragm. incipiat: hoc fieri potest, non tamen certum: illud vero apparet post v. 4 quaedam excidisse. Omnino autem hi versus vix ab antiquo poeta profecti, Hipponacte certe indigni. Scribendum igitur Ἰπποθῶντος, id quod Meineke quoque Poet. Com. IV p. 714 suspicatus est. De Hippothoonte vid. ib. p. 711. Eadem confusio ap. Stob. Flor. LXVII 14. In editione Stobaei Meineke Hipponacti quidem haec omnia abiudicat, sed priores versus tragico, posteriores comico ut videtur tribuit. — V. 2. ἔδνον λαμβάνειν Haupt, nisi forte ἔδνα potius scribendum, legebatur ἔνδον λαμβάνειν, unde olim conieci ἐν δόμοις λαχεῖν, Meineke ἐς δόμους ἄγειν. — V. 4. δὲ, Meineke delet. — τρυφερὰν scripsi, vulgo τρυφῶς, AB Vind. Apost. τρυφερῶς, Trinc. τρυφερός, Grotius ἀτρυφερον, Meineke τρυφῶσαν.

Fr. 73. Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 336: ὁ γὰρ οἶνος τὰς φρένας ἐξιστᾷ· ἐνίστε καὶ θυμὸν ἐπάγει, ὡς καὶ Ἰππῶναξ· Ὀλίγα κτλ. Eadem ad Lycophr. 579. Miller Misc. 307 s. poet. n. Tzetz. ad Aristoph. Plut. 437 ed. ab Herwerdeno ad Soph. Oed. Reg. Ἰππῶναξ μὲν φησιν ὁ λέγων· φρονοῦσιν κτλ. i. e. ὀλίγον φρον.) — φρονοῦσιν, Schneidewin φρονεῦσιν.

Fr. 74. Tzetz. Cram. An. Ox. III 308, 25: Λέχονται καὶ τρισυλλάβους εἰς εἶ, πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημι καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἰππῶναξ· Οὗ μοι δ. μ. ἄ. δ. Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ κατωτικῷ δούλω (A κατωξ', B κωξ' δουλ', Barocc. κατωξ) καὶ πᾶσι (leg. πάλιν) κακοῖσι κτλ. (fr. 42). Schneidewin, quem olim ipse secutus sum, Κριτίης . . . δούλω existimavit Tzetz. verba

75. [80.]

..... Ἀφέω
τοῦτον τὸν ἐπιτάδουλον.

76. [65.]

Λαιμᾶ δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιῶ.

77. [67.]

... Κρέας ἐκ μολοβορίτου σῦός.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

774

* 78. [112.]

Μητροτίμῳ δηνῆτέ με χροῖ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

esse, ut versus sequentes *Critiae* ignoti alicuius poetae essent. Sed recte Ahrens intellexit omnia esse Hipponactis, et hunc versum *Κριτίης κτλ.* cum priore arcte cohaerere, sed non recte choliambos restituit: *Ὅ μοι δικαίως ὄστε μοιχὸς ἀλῶναι | δοκέει Κριτίης ὁ Χίος ἐν τῷ πτώξ δούλω* (coll. Hesych.: *Δούλος· ἡ οἰκία· ἢ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσιν τῶν γυναικῶν*) quem secutus Brink coni. *ἐν κασσῶν δούλω* (Hecker *ἐν τῷ κασσοῖδων δούλω*) et Hartung *ἐν πρωιτῷ δούλω*. Sunt enim iambi. — V. 2. *ἐν κασσοῖκῳ δόμῳ* (sive *κασσοῖκῳ δόμῳ malis*) scripsi pro *ἐν τῷ κατωτικῷ δούλω*, Meineke coni. *Κριτίης ὁ λίχνος ἐν τῷ κατώγειῳ δόμῳ* et praeterea ut anapaestum removeret, suspicatus est *Κριτίος*.

Fr. 75. Eust. Od. 1542, 50: *Ἰππώναξ δὲ ὑπεραναβὰς τοῦτο φησὶν Ἀφέω κτλ.* Cf. ad II. 725, 39. *Ἐπιτάδουλος* ex Hipponacte affert etiam Suetonius, vid. infra Fr. 113 B, ubi vide quae adnotavi.

Fr. 76. Schol. Nicandr. Ther. 470: *Μαιμώσσων ἀντὶ τοῦ ζητῶν καὶ ὀρεῶν γράφεται καὶ λαιμώσσων ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππώναξ·*

λαιμώσσει (sic A, *λαιμῶι* PG, *λαιμ* K, *λαιμώσσων* R, *λαιμώσσων* V) δέ σου (δέ σου om. VR) τ. χ. ὡς ἐρωδιῶ (ita KPGLV, ἡρώδων A ut vulgo). Scripsi *λαιμᾶ*, nisi quis *λαιμῶν* praeferat, cf. Hesychius: *λαιμᾶ· εἰς βροῶσιν ὠρηται et λαιμᾶν· ἐσθίειν ἀμέτρως*. — ἐρωδιῶ Schneidewin pro ἐρωδιῶ, idem sen requirit, Brink ὡσερ ὄρωδιῶ coniecit.

Fr. 77. Eust. Od. 1817, 20: *Ἐπάγει (Ἀριστοφάνης) ὡς καὶ Ἰππώναξ τὸν ἴδιον νῖον μολοβορίτην ποὺ λέγει ἐν τῷ Κρέας κτλ.* Resp. Aelian. Hist. An. VII 47: *ἀκούσας δ' ἂν τοῦ Ἰππώνακτος καὶ αὐτὸν τὸν ἴν (olim hic quoque νῖον legebatur) μολοβορίτην ποὺ λέγοντος*. — *κρέας*, Meineke *κρεῖας*. — ἐκ delet Hecker, sed poeta fortasse ἔταμνε *κρεῖας ἐκ μ. σ. vel σὺς τμηθῆν* dixerat. Schneidewin *μολοβορίτεω* requirit. Qui cognoscere cupiat, quomodo Brink hoc fr. cum aliis reliquiis conglutinauerit, inspiciat Philol. VI 54, 728. XIII 607.

Fr. 78. Hephaest. p. 34: *τοῦτο δὲ τὸ τετράμετρον γίνεται καὶ χαλὸν τοῦ παρατελεύτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷόν ἐστι καὶ τὸ Μητροτίμῳ κτλ.* sic Turn. ACMPE, *μῆτροτίμῳ* F1, *μῆ προτίμῳ* HNB, *μῆ προτίμα* Turn. in calce. — *δηνῆτέ με*, EH δ' *ηῆτέ με*, ANC *δηνῆτέ με*,

79. [32.]

Καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσων.

80.

Μηδὲ μοιμύλλειν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωλοῦ.

81.

. . Στέφανον εἶχον κοκκινῶν καὶ μίνθης.

82. [57.]

775

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κάμαθουσίων πυρόν.

P δηῦτέ μοι, Fl.P2 δηῦτέ με, D δ' αῦ με. Cf. Sch. Hephaest. p. 175 (Μῆ προτίμα δητ' ἐμὲ κτλ.), Io. Sicel. in Walz Rhett. VI 240: Μητροδῆμε δεῖν με τ. σ. κολάζεσθαι. Hippónacti probabiliter tribuit Meineke. Metrotimi nomen Brink Phil. VI 45 fictum esse suspicatur, quod omnino improbandum.

Fr. 79. Strabo XIV 636: Ἐκ Πριήνης δ' ἦν Βίας, εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ οὗ φησιν οὕτως Ἰππώναξ· Καὶ δίκην κτλ. Diog. Laert. I 84: Λέγεται δὲ καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῶ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρητὸ· ὅθεν καὶ Δημόδικος ὁ Λέριος τοῦτο αἰνίττεται λέγων . . . καὶ Ἰππώναξ· ἅ (hoc om. Menagius, πρώτῳ coniecit Meineke, quod ego quoque suspicatus sum) καὶ δίκην κτλ. Eadem prorsus Eudoc. 94 (ubi ἅ καὶ extat), Suid. v. Βίαντος et v. δικάζεσθαι (utroque loco ἅ καὶ om.). Respicit Diog. Laert. I 88. — δικάζεσθαι ceteri, δικάσασθαι Strabo, δικάσασθαι Schneidewin. — Πριηνέος, omnes Πριηνέως, sed ap. Suid. in lemmate Βίαντος Πριηνέως δίκη E habet Πριηνέος. — κρέσσων Strabo, κρεῖσσων Diog. Eud., κρεῖσσων Suid. (sed priore l. BE κρεῖσσων), κρέσσων Schneidewin. Brink censet fr. 79 subiungendum fragmento 78 et his duobus versibus rursus fr. 83 subiicit.

Fr. 80. Sext. Empir. adv. Mathem. I 662: Λεβεδίαν διαφερομένων πρὸς τοὺς ἀστυγεῖτονας περὶ Καμανδωδοῦ, ὁ γραμματικὸς τὸ Ἰππωνάπειον παραθέμενος ἐνίκα· Μηδὲ (ed. Fabr. μηδέ τ' ἄν) μοι μὴ λαλεῖν (codd. Ciz. Reg. λαλεῖ) Λεβ. ἰ. ἐκ Καμανδωδοῦ (Ciz. Καμανδωλοῦ, quod praetuli). Μοιμύλλειν Meineke emendavit, comparans Hesyech.: Μοιμύλλειν, θηλάζειν, ἐσθίειν.

Fr. 81. Athen. II 49 E: Κοκκινῶνα οὗν ἐστὶ ταῦτα, ὃν ἄλλος τε (ubi corrigendum Ἀρχίλοχος τε, vid. Archil. fr. 174, antea conieci Ἀνάσιος τε) μέμνηται καὶ Ἰππώναξ· Στέφανον κτλ. Gaisford καὶ στέφανον, Meineke στέφανον, ὄν ut sit trimeter, certe non dixit Hippo-nax στέφανον media syllaba producta.

Fr. 82. Strabo VIII 340: Χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι Ἰππώναξ μὲν· Κυπρίων κτλ. Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι. Cf. Eust. II. 305, 33 ubi φαγοῦσι omissum et πυρῶν legitur, Strabo πυρόν, ap. utrumque καὶ Ἀμαθ. Hinc proverbium Κύπριος βοῦς, cf. Miller Misc. 366: ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Κόλακι καὶ ἰάμβοις, ser. καὶ Ἰππώναξ ἐν ἰάμβοις.

83. [58. 59.]

Λάβετε μου θαιμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν·
ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κούχ ἀμαρτάνω κόπτων.

84. [60.]

.. Ἐκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑπογράσαι.

ΕΞΑΜΕΤΡΑ.

85. [56.]

Μουῦσά μοι Εὐρουμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγραστριμάχαιραν, ὅς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον, 776
ἐννεφ', ὅπως ψηφίδι κακὸς κακὸν οἶτον ὄληται
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἄλως ἀτρυνέτιο.

Fr. 83. Coniunxi duo fragmenta in unum, et prius quidem affert Suidas: Βούπαλος ὄνομα. Ἀριστοφάνης . . . παρὰ τῷ Ἰππώνακτι Λάβετε κτλ. — μου, Schneidewin μεν. — θαιμάτια scripsi, vulgo θοιμάτιον, Welcker θοιμάτιον μου λάβετε coni. Eundem versum repetit Suid. v. κόπτω sine poetæ nomine, ubi Βουπάλω legitur. — τὸν ὀφθαλμόν, priore loco τὸ ὄνομα BE, om. C. — Alterum fragm. legitur apud Erotian. 43: Ἀμφιδέξιος Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος ὡς ἀμφήκης ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠμονημένος. . . ὁμοίως καὶ ὁ Ἰππώναξ φησὶν Ἀμφιδέξιος κτλ. Omisso verbo κόπτων eadem affert Galenus Hippocr. Aphorism. XVIII 1, 148: Ἰππώναξ ἀμφιδέξιον ἔφη κατὰ τόνδε τὸν ἱαμβὸν ἀμφι. γὰρ εἰ μὴ κτλ. et Galen. Glossar. Hippocr. p. 430. — κούχ, Erotiani libri καὶ οὐχ, Brink κούχ.

Fr. 84. Erotian. 124 Klein: Τράμιν τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ὑπόταυρον (Valckenaer ὑποτάυριον) καλοῦμεν, ὡς καὶ Ἰππώναξ φησὶν ἐκτίλλοι (codd. ἐξ τίλλοι vel ἐξτίλλοι) τ. αὐ. τὴν τράμιν ὑπογράσαι. Scribendum videtur: ἐκ τρίχας τίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν θ' ὑπογράσαι. nisi ὑπογράσαι potius servandum, ut puro tetrametro usus sit. Friedemann τὴν τράμιν ὑπογράσας, ac τράμιν scriptum in Et. M. 763, 56. Meineke coni. ἐξάνις (ἐπτάνις) τίλλοι τις αὐτόν, τὴν τράμιν θ' ὑπογράσαι, Brink, cui in v. ἐξ numerus libri latere videtur, τίλλοι τις αὐτόν, τὴν τράμιν θ' ὑπογράσαι.

Fr. 85. Athen. XV 698 B: Πολέμων δ' ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον περὶ τῶν τὰς παρωδίας γεγραφότων ἱστορῶν τάδε γράφει. . . εὐρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους Ἰππώνακτα φατέον τὸν ἱαμβοποιόν. λέγει γὰρ οὗτος ἐν τοῖς ἐξαμέτροις: Μουῦσά μοι κτλ. ubi Meineke ἐν τῶνοις ἐξαμέτροις requirit, sed offendit pluralis numerus, quo Suidas solus utitur. — V. 1. Εὐρουμεδοντιάδεα Dobree, et A plane εὐρουμεδοντιάδεα, BC εὐρουμεδοντία δία, P εὐρουμεδοντι ἀδιά, VL Εὐρουμεδοντι ἄδοις. — ποντοχάρυβδιν, in edit. 1 παντοχάρυβδιν scripsi; apud Eust. Od. 1837, 39: ὅσπερ ἀπλήστου σκῶμα ὁ γαστρὶς, οὔτω καὶ . . . ὁ ποντοφάρυγξ, scrib. ποντοφάρυγξ, vid. Bekk. An. I 51, 22. — V. 2. Cf. Hesych.: ἐγγραστριμάχαιραν τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν. — ὅς, B ὁ. — V. 3. ψηφίδι, videtur Ψηφίδι scribendum, ut loci sit appellatio, quemadmodum Ψωφίς in Arcadia, Ψαφίς. Fortasse locus, ubi tunc populus Ephesius suffragia ferebat, ita vocabatur. Nam quo-

86. [82.]

Τί με σκυράφοις ἀτιτάλλεις;

87. [50.]

Πῶς παρὰ Κυψοῦν ἦλθε;

88.

Ληὸν ἀθρόσας.

* 89. [114.]

Ἐρμῆ μάκαρ, (σὺ γὰρ) κατ' ὕπνον οἶδας ἐργήσσειν.

minus ψηφίδι cum δημοσίᾳ coniungatur, quemadmodum olim existimabam, mendum delitescere in voce βουλῆ ratur, verborum collocatio obstat: neque ψηφίς alias pro ψήφος dictum. — κακός κακόν Cobet Orat. de arte interpret. 108, κακόν tantum ABP, κακῆ κακόν VL. — ὄληται, Cobet ὀλεῖται. — V. 4. βουλῆ δημοσίῃ vitii immune arbitror, vide ad v. 3. Cobet videtur βουλῆ eiiciendum censere, quod non est admittendum; neque βουλῆς aut φυλῆς aptum. Antea suspicatus eram hic delitescere ipsius hominis nomen Βούλις sive Βουλῆς (i. e. Βουλῆας). Hartung βληθεὶς scripsit, de homine lapidibus obruto interpretatus. — δημοσίῃ; B δημοσίᾳ.

Fr. 86. Eust. Od. 1397, 26: ἐξ ὧν καὶ πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκυραφείοις ῥαδιοργάνῳ σκυράφοι ἐκαλοῦντο. Ἰππῶναξ· τί με σκυρ. ἀτ.

Fr. 87. Hort. Adonid. p. 268 B: οἱ δὲ Ἴωνες αὐτὴν εἰς ὄν ἐποίουν, Σαυροῦν καὶ Λητοῦν . . . ὁμοίως καὶ παρὰ Ἰππῶνακι· πῶς παρὰ Κυψοῦν ἦλθε. corrigunt Καλυψοῦν, sed Κυψῶ videtur meretricis nomen esse. Pro πῶς exspectes κῶς, cf. Cram. An. Ox. I 247 ubi κῶς adscribitur recentiori Iadi (κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους Ἴωνας) addito exemplo κῶς δὲ θεαί; quod fort. Hipponactis est.

Fr. 88. Gramm. Cram. An. Ox. I 265, 6: τὸ λαὸς ἀτροπετος ἔμεινε παρ' Ὀμήρω, καίτοι τῇ μεταγενεστέρᾳ Ἰάδι τραπέν· Ληὸν ἀθρόσας. Ἰππῶναξ. Possis ad iambos revocare, si Ληὸν δ' scripseris. Schneidewin coni. ἀθροῖσας.

Fr. 89. Plotius 275: „Tetrametrum clodum brachycatalectum, quod et ἐπισπλάζον trimetrum vocatur, fit hoc modo — Ἐρμῆ μακάταθ', ὅς καθ' ὕπνον οἶδας ἐργήσσειν“, ita Putschius ex coniectura, nam libri μάκαρ exhibent, A ΕΡΜΗΜΑΚΑΡΚΑΘΥΠΝΟΝΟΙΔΑCΕΤΡΗCCEIN, B ΕΡΜΗΜΑΚΑΡΚΑΤΗΥΠΝΟΝΟΙΔΑCΕΤΡΗCCENI (Gaisford cum alia perperam testatur, tum ΜΑΚΑΚΑΡ de hoc libro). Germana igitur versus species fuit:

Ἐρμῆ μάκαρ, κατ' ὕπνον οἶδας ἐργήσσειν.

sed grammaticus inde edolavit tetrametrum brachycatalectum, itaque σὺ γὰρ auctore Meinekio inserui, atque ita Hartung dispescens ille quidem . . . Ἐρμῆ | μάκαρ σὺ γ. κ. ὕ. οἶ. ἐργ. Meineke Ἐρμῆ μάκαρ, τὸ γὰρ κατ' ὕπνον οἶδας ἐργήσσειν, vel Ἐρμῆ μάκαρ, τὸ γὰρ κάτυπνον οἶδας ἐκπρήσσειν. Brink trimetrum restituit Ἐρ. μ. κάτυπνον οἶ. ἐκπρήσσειν, item Keil, id quod grammatici consilio adversatur. — Quemadmodum ex trimetro Hipponacte grammaticus hunc versum conformavit, ita

90. [64.]

777

Εἰ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρπεινα.

* 91. [113.]

Ὁ Κιθαιρῶν Ἀυδίοισιν ἐν χοροῖσι Βακχῶν.

* 92. [111.]

Καὶ κνίση τινὰ θυμῆσας.

* 93. [115.]

Οἱ θεοὶ τὰ δαίπνα Ταντάλω δόντες.

alia plane ficta sunt, velut ibid. 271: „Hipponactium dimetrum acatalectum clodum —

Χαῖρ², ᾧ σὺ Λεσβικὰ Σαπφῶ.“

(Keil *χαῖρε*, ᾧ Λεσβία Σαπφῶ) quem versum Brink (Philol. XIII 608) non debebat Diphilo comico vindicare.

Fr. 90. Hephaest. 30: Τετραμέτρα δὲ (λαμβικὰ καταληκτικὰ) ὡς τὸ τοῦ Ἴππῶνακτος· εἰ μοι (ACMP ἔμοι, unde αἰ μοι possis coniicere) κτλ. Idem versus legitur ap. Schol. Hephaest. 168 et sine poetae n. in Et. M. 26, 57 et ap. Gramm. in nota Gaisfordii, porro ap. Schol. Aristoph. Plut. 253. Schol. Anthol. Pal. XIII 28 et Favorin. 85.

Fr. 91. Plotius 273: „Amphicolum Hipponactium clodum fit hoc modo, cum ex utraque parte iambici metri prima et novissima clodum sit metrum. In prima clodum est, cum in secundo loco debente poni iambo, vel tribrachy, vel anapaesto, spondeus vel dactylus ponatur, sic et in novissima, quale est hoc exemplum: ομιαρρωναιδιοισιν ἐν χοροῖς βακχῶν.“ Cod. ΒΟΚΙΟΑΡΡΟΝΑΙΔΙΟΙΟCΙΝΕCΧΟΡΟΙCΒΑΧΧΩΝ, aliquanto melius Α ΟΚΙΕΑΡΡΩΝΑΙΔΙΟΙΟCΙΝCΧΟΡΟΙCΒΑΧΧΩΝ. Cum Ἀυδίοισιν Gaisford assecutus esset, reliqua expeditit Emperius ὁ Κιθαιρῶν εὔτιοισιν ἐν χοροῖς Βακχῶν scribens. Ego, ut iustum numerum revocarem, quamvis adversante metrico scripsi χοροῖσι, est enim *tetrameter ionicus brachycatalectus*. Brink coni. Ὡ Χτε χαίρων Ἀυδίοις χοροῖς Βακχῶν.

Fr. 92. Hephaest. 55: Δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἔννεασύλλαβον ἢ Ἴππωνάκειον, οἶον καὶ κνίση κτλ. Cf. Tricha p. 49. — κνίση CP, vulgo κνίσση. — θυμῆσας, Ε θυμῆσας, η

θυμιασας P, Turn. θωμηῆσας. Verba de vitio suspecta, sed ambigo utrum τινὲ sit scribendum, i. e. *nidore alicui suffire*, an κνίση τινὰ, *adipes adolere*. κνῖσος pluraliter ab Homero usurpatum esse censuit Aristarchus, Schol. II. Π 423 κατὰ τε κνίση ἐκάλυψαν. Ἀρίσταρχος τὰ κνῖσος ὁπτῶν ὀλλύεις τοὺς γέιτονας. De Homero quidem fallitur, et quod pluralis numeri exemplum ei non erat paratum, indicio est, criticum in Hipponactio versu aliam scripturam probavisse. *Hipponactis* haud dubie est versus.

Fr. 93. Plotius 280: „Trimetrum catalecticum clodum est tale, quale superius, sed penultima syllaba longa pro brevi. Οἱ θεοὶ τὰ ἄποινα Τ. δ.“, ita Putschius, τὰ λοιπὰ Gaisford, ut intelligenda sint Pelopis membra. Sed alio ducunt libri, ΟΘΕΟΙ ΤΑΟΙ ΝΑΙΤΑΝΤΑΟΙΟ ΔΟΝΤΕC Α, ΟΘΕΟΙ ΤΑΟΙΝΑΙΤΑΝΤΑΜΟΙΟΑΕΝΤΕC Β. Scripsi

* 94. [116.]

778

Πισσεντασάντης.

95. [70.]

Diog. Laert. IV 58: Δέκατος (Βίων) ἀγαματοποιός, Κλαζο-
μένιος ἢ Χῖος, οὗ μέμνηται καὶ Ἰππῶναξ. Cf. Eudoc. 94.

96. [69.]

Plutarch. de Mus. c. 8: Καὶ ἄλλος δὲ ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος,
καλούμενος Κραδίας, ὃν φησὶν Ἰππῶναξ Μίμνερον ἀυλῆσαι·
ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεία μεμελοποιημένα οἱ ἀυλωδοὶ ἤδον. Cf. Hesych.
v. Κραδίης νόμος· νόμον τινὰ ἐπανουῖσι τοῖς ἐκπεμπομένοις φαρμα-
κοῖς κράδαις καὶ θρόις ἐπιτραβδιζομένοις. — Ex Hipponacte for-
tasse etiam alia Hesychii glossa petita est: Κραδησίτης· φαρ-
μακός, ὃ ταῖς κράδαις βαλλόμενος.

97. [77.]

Athen. XIV 624 B: Διὸ καὶ τοὺς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἀυλητὰς
Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν, οἷός ἐστιν . . .
παρὰ δὲ Ἰππῶνακι Κίων καὶ Κώδαλος καὶ Βάβυς. ἐφ' ᾧ καὶ
ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸ χεῖρον ἀυλούντων, Κάκιον ἢ Βάβυς
ἀυλεῖ. Cf. Zenob. IV 81. Diogen. V 69. Paroemiogr. T. I 386.
Codali nomen videtur restituendum in versibus Hedyli ap. Athen.
IV 176 c.

98. [89.]

Hesych.: Ἀβδης· μάστιξ παρ' Ἰππῶνακι.

quamvis dubitanter τὰ δεῖπνα. Omnino valde dubito, an recte hic versus
Hipponacti tribuatur, ac mecum Keil consentit. Brink suspicatur olim
integrum versum choliambum fuisse: Οἱ δὲ θεοὶ τάποινα (vel τὰ λοιπὰ)
Ταντάλω δόντες.

Fr. 94. Plotius 293: „Ionicum maius dimetrum brachycatalectum
clodum Hipponactium fit spondeo clodum et una syllaba, ideo brachy-
catalectum, ut *πισσεντασάντες* (cod. B ΠΙΧΝΠΛΑΚΑΝΤΝΕ, A ΠΙCCE-
NHTACANTHC), Recte dedere. Scripsi *πίστ' ἐξετάσαντες*. Sed hoc quo-
que frustum Hipponacti abiudicandum: metricus graecus vel aliunde
depromsit vel ipse concinnavit; quae de numero versus dicit, plane
inepta sunt; nam dimetri brachycatalecti schema fuerit hoc — ∞ —, —,
sed quomodo eiusmodi versus clodus fieri aut dici potuerit ignoro.
Neque convenit latinum exemplum, quod est iambicum penthemimeres
ex trimetro aliquo ut videtur decerptum, neque tamen obtemperandum
Meinekio et Brinkio ad eundem numerum graecum exemplum revo-
cantibus (Meineke scripsit *Πίσσην παρ' αὐτήν*, Brink multo deterius
πίσαν πάσαντες), nam latina exempla Plotius addidit, graeca aliunde
descripsit quae si inter se discrepant, Plotius culpandus. Hartung
contra *Πίσσην παρασάγγης* edidit.

99. [90.]

Hesych.: Ἀρχαλιή· τόπον ὄνομα παρὰ Ἰππώνακτι. Schmidt Ἀρχαδέη, Stiehle Ἀρχιάλη, Brink Ἀρχαλιή vel Ἀρχιαλιή coniecit.

100. [83.]

779

Eust. Od. 1721, 61: Ὅτι δὲ τὸ ἀδῶ ἀδήσω καὶ αὐτοχρηῖμα τὸ ἠδεσθαι δηλοῖ ποτέ, δῆλον ἀπὸ χρήσεως Ἰππώνακτος, ἣν Ἡρακλείδης προφέρει, εἰπόντος Ἄθηκε βουλή, ἧγουν ἤρεσκε τὸ βούλευμα. cf. Favor. 426. Brink Ἄθηκε mavult, sed etiam Hesychius: ἄθημα (ἦ) ἄδος· ψήφισμα, δόγμα, quod restituendum in Halicarnassiorum titulo, quem Newton reperit: ἐπικαλείτω ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα μηνῶν, ἀπ' ὅτ(ου τ)ὸ ἄδος ἐγένετο, nam in lapide est ΟΛΛΙΟΣ, verum non sunt assecuti Sauppe et Kirchhoff ἢ κάθοδος corrigentes, quod omnino alienum.

101.

Io. Alex. de accent. 38, 14: Τὸ δὲ ἄλλιας (vulgo ἄλλας) παρ' Ἰππώνακτι παροξύνεται, ἀπὸ τοῦ ἄλλιας πλεονάσαν τὸ ᾠ. Cf. Et. M. 63, 18.

102.

Orion. 30, 14: Ἀλίβιας ὁ νεκρός, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν· ἔστι παρὰ Ἰππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους. Brink Callimachi versum ap. Et. M. 63, 51: ἔβηξαν οἶον ἀλίβιατα πίνοντες Hipponacti vindicare studet, sed non lubet haec redarguere; cf. O. Schneider ad Callim. fr. 88.

103.

Et. Gud. 78, 28: Ἀρμαλιή· ἡ τροφή, ἐπεὶ δίκην ἄρματος ὀχετεῖ τὰ σώματα· ἢ παρὰ τὸ αἶρω τὸ προφέρω ἔστιν (ὡς Ἴπποκράτης ἐν ἀφορισμοῖς προάρματα τὰς τροφὰς καλεῖ) ὡς καὶ καθαίρω καθαρός· παρὰ τὸ Ἰππώνακτι (παρὰ δὲ Ἰππώνακτι) ἡ ἀρμαλιή ἡ τροφή, παρὰ τὸ ἀρμῶζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὸ σῶμα. Cf. Cramer. An. Par. IV 61, 17: Ἀρμαλιῆς . . . ὡς καὶ καθαίρω καθαρός παρὰ ἵππος ἄνακτι (supra ἵπποκράτει).

104. [97.]

Et. M. 99, 14: Ἀναρριχᾶσθαι . . . εὐρίσκειται δὲ καὶ χωρὶς τῆς ἀν συλλαβῆς παρ' Ἰππώνακτι ἀρριχῶμαι, ubi Vb ἀρριχῶμαι, sed rectius videtur per simplex ῥ scribi, cf. quae dixit L. Dindorf in Jahni Ann. 1869 p. 4 seq., qui quidem ἀρρηφόρος et ἐρρηφόρος debet procul habere.

105. [110.]

Phrynich. Bekk. An. I 17, 22: "Ἀσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, Ἰππῶναξ δ' ἀρσενικῶς.

106. [98.]

Et. M. 188, 8: Βάραγχος Ἰππῶναξ μάλιστα πλεονασμῷ τοῦ ἄλφα· οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχος· καὶ βαραγχιᾶν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν πολλάκις ἐστὶ παρὰ Ἀτικοῖς. Ἡρωδιανός. Miller Misc. 61: Ἰππῶναξ μάλιστα· οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχος· Ἰππῶναξ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ᾠ· οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τῷ περὶ παθῶν. Videtur Hipponactis versus excidisse, cuius initium fuit μάλιστα. Quod grammaticus dicit frequens Atticis esse βαραγχιᾶν, manifestus error fortasse librarii, cf. Lobeck Path. I 403.

107. [91.]

780

Hesych.: Βασανίκορος ὁ θᾶσσον συνοσιάζων· παρὰ Ἰππῶνακτι. cod. βασαγίκορος. Schmidt βασικόρος legendum suspicatur, Brink accentu mutato βασανικόρος praeoptat.

108. [108.]

Antiatt. Bekk. An. I 85, 20: Βατταρίζειν Ἰππῶναξ.

109. [92.]

Hesych.: Βεβρενθυόμενον παρὰ Ἰππῶνακτι ὀργιζόμενον. Fort. βεβρενθυωμένον, vel βεβρενθυμένον, quod Hemsterhusio placuit, Schmidt βρενθυόμενον mavult, praeunte G. Dindorfio. Meineke huc refert Et. M. 212, 54.

110. 111. [73.]

Suid. v. Μυσάχνη· . . . Ἰππῶναξ δὲ βορβορόπιν καὶ (leg. ὡς vel ἦτοι) ἀκάθαρτον ταύτην (πόρνην) φησὶν ἀπὸ τοῦ βορβόρου, καὶ ἀνασυρτόπολιν ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Cf. ibid.: Βορπόροπιν· κῆπον· σημαίνει καὶ τὸ μόριον. Suetonius ap. Miller Misc. 415 βορβορώπη. Tour βορβορῶπιν, Cobet βορβορῶπον κῆπον, Lobeck βορβοροδόκην corrigat. Sed leg. cum Küstero βορβορόπην, vid. Eust. II. 1329, 32: ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἄκαιρον εἰπεῖν καὶ ὅτι στόμα τὸ οὕτως ἀποπτύον ὄνθου λεχθεῖη ἂν καὶ βορβόρου ὀπή, ὅπερ κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν συνθεῖς ὁ βαρύγλωστος Ἰππῶναξ βορβορόπην ὕβρισε γυναικῆ τινα, σκώπτων ἐκείνην εἰς τὸ παιδογόνον ὡς ἀκάθαρτον. ὃς καὶ ἀνασεισίφαλλον ἄλλην τινα διέσυρεν ὡς ἀνασειουσάν φασὶ τὸν φάλγητα. Et rursus affert 862, 45 βορβορόπη. Alii tamen βορβορόκη videntur legisse, vid. Arcad. 107, 6. Pro

altero autem vocabulo leg. cum Is. Vossio ἀνασυροτόλιν, nam East. Od. 1921, 65, ubi de meretricum nominibus agit, affert ἀνασεισίφαλλος . . . καὶ ἀνασύρολις. Sed num illud quoque ἀνασεισίφαλλος Hipponactis sit, dubium, nam 1413, 38 ex comœdia affert.

112. [93.]

Hesych.: Ἐμβάριον ὀξύβαρον παρὰ Ἰππώνακτι. Bruno et Foesius Ἰπποκράτει.

113 A. [94.]

Hesych.: Ἐμπεδῆς γάμορος μάρψεν Ἀίδης. Ἐμπεδον ἔλεγον τὸν Ἀιδην, ὡς Ἰππῶναξ· ἀντίον τοῦ οὖν ἐμπέδον χθόνιος. οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἀίδης ἐπιμελής ἐστι γάμορος καὶ ἀσφαλῆς, οὐκ ἀμελῶν οὐδενός, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν μεριζόμενος. Versiculus ille Ἐμπεδῆς γάμορος μάρψεν Ἀίδης Aeschyli potius, quam Hipponactis est: iambographi versus, ubi 781 Orcus Ἐμπεδος vocitatus, intercidit; quae post Hipponactis nomen leguntur, Hesychii esse arbitror, fort. scrib. ἀντὶ τοῦ χθονίου ἐμπεδος. Schmidt coni.: ἀντὶ οὖν τοῦ ἐμπέδου χθόνιος καὶ ἀσφαλῆς· οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἀίδης ἐπιμελής ἐστι γάμορος, οὐκ ἀμελῶν οὐδενός. Brink haec tanquam Hipponactea proposuit: τὸν δ' ἐμπεδῆς τε καὶ γεαμόρος μάρψει | Νῦν Ἀίδης.

113 B.

Suetonius Miller Misc. 426: παρ' Ἰππώνακτι δὲ καὶ ἐπτάδουλος (vid. fr. 75) καὶ ἐπτάβουλος. Dübner interpretatur ἐπτάβουλον, perperam, neque debebat ad hunc modum redintegrare fr. 57 ἀφέω τοῦτον τὸν ἐπτάδουλον ἐπτάβουλόν τε, neque enim trimetri cum claudio versu apud Hipponactem copulantur. Meineke (σύ δ') ἐπτάδουλος καὶ ἐπτάβουλος (ὢν ληρεῖς) scripsit, quod satis redarguit fr. 75. Vocabulum manifesto vitio laborat, conieci ἐπταβού(πα)λος i. e. cuius maiores omnes Bupalii similes fuerunt, ac possis uti hoc vocabulo ad fr. 75 redintegrandum. Sed possis etiam ἐπτα(παλίμ)βουλος coniecere, quemadmodum Aristophanes παλίμβουλον τρίπρατον dixit, Sophocles τρίδουλον, et vicissim de generosa stirpe ἐκ τριγονίας vel γενναίως τις ἐπὶ πάππους πλουσίους ἔχων ἀποφῆναι (vid. Plato Theaet. 179).

114. [72.]

Suid. v. Ἄρρεν . . . Ἰππῶναξ δὲ ἡμίανδρον τὸν οἶον ἡμῖν γυναῖκα.

115.

Hesych.: *Θεύτιν· σκαράδιον· Ἰππῶναξ*. Scribendum *Θεῦτιν* i. e. *τευθίδα*, ut Is. Vossius recte intellexit: mobiles enim sunt aspiratae inprimis in Ionum sermone, quemadmodum Hesychius testificatur *θωτάζει* pro *τωθάζει*, apud Homerum olim et *συν-οχωκότε* et *συνοκωχότε* legebatur, de qua scripturae varietate recte iudicavit Buttman Gr. 85, 5; pro imperio, ut solet, Cobetus priorem formam tanquam vitiosam expellit. *σκαράδιον* novicia forma hoc est *σκαράδιον*, quamquam vocabulum alias non legitur.

116. [104.]

Pollux X 183: *Κάνναι δὲ πλεγμάτιόν τι ἔστιν . . . τὸν μέντοι ταύτας πλέκοντα καννήνοποιὸν Ἰππῶναξ κέκληκεν*. Cod. A. *καννακοποιόν*. Scrib. *καννηπλόκον* aut *κανητοποιόν*.

117. [81.]

Eust. II. 741, 39: *Ἀντιφάνης δὲ φασὶ κασωρίτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέλους προσετίωσαν, οὕτω δὲ καὶ Ἰππῶναξ*.

118. [86.]

Prisc. VII 7: „Hipponax εὔηθες κριτή pro κριτά.“ *ΕΥΝΤΕC AD, ΕΥΗΤΗC R, ΕΥΓΕC B, ΕΙΤΝΕΤΕC K, ΕΙΓΝΕΤΕC G, ΖΕΥΓΝΝΗΤΗC ΖΕΥΓΝΗΤΑL*. — *ΚΑΡΙΤΗ RBADHL*, capite GK.

119.

Eustath. 855, 53: *εἰ δὲ καὶ ὁ κροκύνδειλος προπαροξυτόνως ἢ κροκυνδειλὸς ὄξυτόνως, μικρὸν αὐτός φασὶ (l. αὐτόν φ.) ζώφιον παρ' Ἰππῶνακτι, τοιαύτην τινὰ ἐτυμολογίαν ἔχει, εἰδεῖν ἂν οἱ παλαιοί*. Et. Gud. 348, 26: *ὁ δὲ κροκύνδειλος ζώφιόν ἐστὶ μικρόν, καὶ ἡ χρῆσις παρ' Ἰππῶνακτι*. Eadem cod. Havn. Et. M. 539, 56 et Flor. Miller Misc. 196.

120.

Hesych.: *Κυβήκη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη· καὶ υποδήματα, παρὰ Ἀρκάσιν· ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἰππῶνάξ φησι, καὶ διόσκουρος*. Sequuntur haec: *Κυβήκη καὶ Θεοθήκη· Βένδιν, ἄλλοι δὲ Ἀρτεμιν*. *Κύβηκος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν*. Locus aegre restitui potest. Olim existimavi duas glossas esse 782 distinguendas: *Κυβήκη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν καὶ ἡ Ἀφροδίτη καὶ . . . ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἰππῶνάξ φησι· . . . καὶ Διόσκουρος· . . . Βένδιν, ἄλλοι δὲ Ἀρτεμιν*. deinde vero *Κυβήκη καὶ*

Θρηϊκή· ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιον. cf. Hesych.: Θρηϊκή· ὑποδημάτων εἶδος Περσικῶν. Sed nunc malim: Κυβήκη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη (ὑπὸ Λυδῶν) ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἰππῶνάξ φησὶ·

Καὶ Λιὸς κούρη Κυβήκη καὶ Θρηϊκὴ Βενδῖς.

(ut fr. 41: ἐπ' ἀρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πάλων.) ἄλλοι δὲ Ἀρτεμιν. καὶ ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιον. Cf. Phot. 182, 20: Κύβητος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι. Formam κυβήκη, quae mihi olim de vitio suspecta fuit (cf. de com. Att. 92), non iam sollicito, cf. Miller Misc. 423, ac tuetur Lobeck Prol. Path. 299. Haec qui fere secutus est Schmidt edidit codicis scriptura servata παρ' ὃ καὶ Ἰππῶνάξ φησὶ· Καὶ διόσκουρος Κυβήκη καὶ Θρηϊκὴ Βενδῖν, sed ipse proposuit haec:

Καὶ Λιὸς κούρας Κυβήβην καὶ Θρηϊκὴν Βενδῖν.

Brink Κυβήλη restituendum censet, et pro καὶ Διόσκουρος, in quibus et ipse vidit Hipponactis verba delitescere, καὶ Κυβηλίδος κοῦρος coniecit, vid. Philol. VI 42. VII 741.

121.

Tzetz. Lycoph. 1170: Ὁ Ἰππῶνάξ Κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει, παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλῃ (Brink Κυβέλλῃ), πόλει Φρυγίας, τιμᾶσθαι. Brink mutato accentu Κυβηλῖς praefert.

122. [95.]

Hesych.: Κυλλήβδην (ita codex, κυλλήβην Musurus)· κλοβόντα (Is. Voss. κολοβῶντα, Schmidt κολοβόν τὰ αἰδοῖα), οἱ δὲ (Schmidt οἶον, ut quae sequuntur Hipponactis sint) κέρατα κολοβία· παρὰ Ἰππῶνακτι. Brink coni. Κυλλήβην· κολοβόν· οἱ δὲ τὰ κέρατα κολοβόν. adde, quae idem significavit Philol. VII 741. Hartung κυλλ. κολοβόν. οἱ δὲ τὰ κέρατα κολοβά.

123. [106.]

Schol. Nicand. Alex. 465: Τοῦ θαλασσίον λαγωοῦ, ὅς ἐστιν εἶδος ἰχθύος, καὶ Ἰππῶνάξ μνημονεύει.

124.

Cramer An. Par. IV 185, 30: Λίς, ὁ λέων καὶ λιὸς ἡ γενική, ὡς κίς, κίος, ὁ Ἰππῶναξ. Utrum Hipponax dixerit, non liquet.

Exempla vocis *λίς*, quae Choeroboscus I 182 (Bekk. An. III 1194) 783 affert, Euphorionis et Callimachi sunt, cf. Meineke ad Euphor. 63. In Euphorionis versu legendum οἱ ἐπιθύουσιν βουσὶν λίες.

125. [99.]

Et. M. 572, 19: *Λύχνος* ἄρσενικῶς. λέγεται καὶ τὸ λύχνον οὐδέτερον ὡς παρὰ Ἰππώνακτι.

126. [96.]

Hesych.: *Μαυλιστήριον* παρ' Ἰππώνακτι *Λύδιον* λέμισμα (νόμισμα corrigunt) *λεπτόν τι*.

127. [85.]

Eust. Od. 1837, 42: Κατὰ δὲ Ἰππώνακτα καὶ ὁ μεσσηγυδορ-ποχέστης ἤγουν ὅς μεσοῦντος δείπνου πολλάκις ἀποπατεῖ ὡς πάλιν ἐμπύμπλασθαι (ex Suetonio περὶ βλασφημιῶν, vid. Miller Misc. 425). Renner probabiliter μεσσηγυδ. per simplicem sibilantem scripsit.

128.

Poll. II 189: *μύλη*, κατὰ δὲ Ἰπποκράτην ἐπιμυλῖς, κατὰ δὲ Ἰππώνακτα *μυλακρίς* (C *μύλανκρίς*). Nam poeta, non grammaticus videtur hic intelligendus esse.

129. [101.]

Pollux IV 79: Τὸ δὲ νηνίατον ἔστι μὲν Φρύγιον, Ἰππῶναξ δ' αὐτοῦ μνημονεύει.

130. 131. [78. 105.]

Tzetz. ad. II. p. 79, 20: *Κνήμη* δὲ εἴρηται οἶον *κινήμη* τις οὔσα . . . ὅθεν καὶ Ἰππῶναξ παρεκνημοῦντο φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο. Cf. Hesych.: *παρεκναμενοῦντο* παρεπιπορεύοντο ἐπιπόνως, ubi G. Dindorf *παρεκνημεῦντο*. Hesych. praeterea *Διεκνημώσατο* διέφθειρε, ubi *διεφθείροτο* legendum, cf. ib. *ἐκνημοῦντο* ἐφθείροντο. — Tzetz. ad Lycophr. v. 1162: τὸ δὲ *παπταλωμένα* ἀδεία *Λυκοφρονεία* ἐλέχθη· Ἰππῶνακτος γὰρ ἔστιν ἡ λέξις καὶ δηλοῖ τὸ περιβλέπουσαι· ἀλλ' ἐκεῖνος *παμφάλησαι* τὸ ἰδεῖν λέγει. Ad Hippo-nactis locum fort. pertinet Hesychii glossa: Ἐπαμφάδησεν· ἐθανύμασεν, περιεβλέφατο, corr. ἐπαμφάλησεν. Adde Schol. Apoll. Rhod. II 127: *παμφαλαῶν* γὰρ τὸ μετὰ ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἰππῶναξ καὶ Ἀνακρέων.

132. [88.]

Phot. 493, 17: Ἐρυφεῖν τὸ ἄροφειν Ἰωνες. οὕτως Ἰππῶναξ.

133. [68.]

784

Schol. Arist. Pac. 480: Ἐλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια, ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νῆ Δί', ἐξολωότες.] καλῶς δ' ἂν ἔχοι τοῦτο τηρῆσαι πρὸς τὸ Ἰππωνάκειον οὕτως ἔχον· Σαρκοκύνων λιμόν· οὐ γάρ ἐστι τῶν σαρκῶν, ὥσπερ ἀξιούσι τῶν ἐξηγησαμένων τινές. παντάπασι γὰρ ἂν εἴη αὐτὸ ὑπεναντίον ἑαυτῶ, ἔργον γὰρ τοῦ λιμοῦ οὐ σάρκας ἐμποιεῖν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀπισχροῦν τὰ σώματα καὶ τῶν σαρκῶν παραιρεῖσθαι τὸν ὄγκον. Schneider conī. σαρκῶν κύων λιμῶ. cf. Hesych.: σαρκῶν· σεσηρῶς, Brink σαρκῶν κυνῶν λιμῶ, interpretatus *carnes ab ossibus avellens fame canina*.

134. [84.]

Eust. Od. p. 1828, 11: Συκοτραγίδης παρὰ Ἰππώνακι καὶ Ἀρχιλόχῳ διὰ τὸ εὐτελές φασι τοῦ βρώματος.

135. [75.]

Athen. II 69 D: Ἰππώνακτα δὲ τετρακίνηνην τὴν θρίδακα καλεῖν Πάμφιλος ἐν γλώσσαις φησίν, Κλείταρχος δὲ Φρύγας οὕτω καλεῖν.

136. [76.]

Athen. VII 327 B: Ἐρμιππος δ' ὁ Συμυρναῖος ἐν τοῖς περὶ Ἰππώνακτος ὕκην ἀκούει τὴν λουλίδα, εἶναι δ' αὐτὴν δυσθήρατον.

137.

Schol. Plat. p. 320: Φορμίον δὲ πλέγμα τι ψιαθῶδες παρ' Ἰππώνακι.

138. [74.]

Suidas: Χελιδόνων φάρμακον· παρὰ Ἰππώνακι τὸ φίλτρον, τὸ διαγινόμενον, ἐπειδὰν χελιδόνα προῶτόν τις ἴδῃ.

139. [100.]

Poll. II 152: Ἰππῶναξ δὲ χειρόχωλον τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον.

Ex Hipponacte fortasse petitum est, quod tradit Plut. de Mus. c. 6: ἔνιοι δὲ πλανώμενοι νομίζουσιν κατὰ τὸν χρόνον Τερπάνδρον Ἰππώνακτα γεγονέναι. φαίνεται δὲ Ἰππώνακτος καὶ Περίκλειτος ὢν προεσβύτερος. — Contra error librarii manifestus reprehenditur in Cram. An. Par. III 115, 30: Ἰππώναξ· ξανθὰ κάρηνα, legendum

est Ἴππων ξανθὰ κάρηνα estque hemistichium Homericum. — A 785 poeta distinguendus Hipponax grammaticus, laudatus ab Athen. XI 480 F (ἐν συνωνύμοις), sed Dobree Ἐρμῶναξ coniecit, cuius γλώσσαις alibi utitur Athenaeus. — Grammaticus aperte adhibetur in Schol. ined. Hippocr., quod Daremberg edidit Notices des Ms. médicaux 214 (Erotian. ed. Klein p. 19): Κοχώνην· οἱ μὲν τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, οἱ δὲ τὰς κοτύλας τῶν ἰσχίων, ἐξ ὧν ἐστὶν Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, Γλαυκίας καὶ Ἰσχόμαχος καὶ Ἴππῶναξ τὰ ἰσχία. Brink Philol. XIII 607, ubi grammaticum Hipponactem fuisse omnino negat, haec perperam ad iambographum retulit: at scholiasta si poetae auctoritate uti voluisset, infra, ubi plurimis comicorum poetarum versibus significationem vocis κοχώνη illustrat, Hipponactis testimonium additurus erat: igitur is, qui cum Aristophane grammatico, Glaucia et Ischomacho Hippocratis interpretibus coniungitur, manifesto glossographus est. Ceterum Cobet non recte hoc vocabulum voluit restituere Luciano Tragodop. v. 123:

Πόδα, γόνυ, κοτύλην, ἀστραγάλους, ἰσχία, μηρούς,
 χέρας, ὠμοπλάτας, βραχίονας, κορώνά, καρπούς.

κοχώνα scribens, quae coniectura omni ex parte reiicienda est, nam et numeris versus adversatur, qui hoc loco longam syllabam aspernantur, et sententiae institutae officit: nam Lucianus hoc versu non inferiores, sed superiores corporis partes recenset, ac plane praepostere postquam enumeravit κοτύλην, ἀστραγάλους, ἰσχία, rursus κοχώνας inferret. At aptissime hic cubitorum summa pars memoratur, quae non solum κορώνη, sed etiam κορωνὸν dicebatur; vid. Galen. XII p. 261: αἱ τοῦ πήχεως ἀποφύσεις, ἃς κορώνας τε θηλυκῶς καὶ κόρωνα καλοῦσιν οὐδετέρως.

ANANIUS.

ΧΩΔΙΑΜΒΟΙ.

1.

"Απολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις,
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ Θείην Κλάρον,
ἴκου καθ' ἱερῶν, ἢ Σκύθας ἀφίξειαι.

2.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τᾶλλα.

Ananius. Ananii unum tantum superesse fragmentum (fr. 5) censet Brink (Philol. VI 76 seq.), cetera omnia huic poetae abiudicat; denique eo devenit, ut Ananium poetam omnino fuisse negaret; Hipponactem enim ficto Ananii nomine perstrinxisse hominem gulae deditum: sed haec redarguere vix operae est pretium. — Fr. 1. Aristoph. Ran. v. 659: ΔΙ. "Απολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις — ΞΑΝ. Ἥλγησεν, οὐκ ἤμουςας; ΔΙ. Οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ Ἰαμβον Ἰππῶναυτος ἀνεμιμνησούμην. ubi Schol. ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει, ἐπεὶ οὐχ Ἰππῶναυτος, ἀλλ' Ἀναλίου· ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀναλίας αὐτῷ· ἢ Νάξον κτλ. — V. 1. που, Meineke κου. — V. 2. Θείην Meineke, v. Θείαν. — V. 3. ἱερῶν scripsi, sive κατ' ἱερῶν malis, ἱερὸν Θ, vulgo ἱέρ', Meineke coni. ἱεῦ κατ' ἱερά, πρὶν Σκύθας ἀπύξειαι, Hecker κατ' ἡέρ', Fritzsche καθ' ἱερά, κοῦ Σκ. ἀφ., Hartung permire ἢ Σκύθας ἀφίξειαι πρὶν, neque audiendus Preller Myth. Gr. I 193 ἢ corrigens.

Fr. 2. Heraclid. Pont. ap. Athen. XIV 625 C: φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήμιον ἐν τῷ γένει τῆς ἀρμονίας αὐτῷ τούτω ποιῆσαι σκολιὰ μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν ἴαστι κληθῆναι τὴν ἀρμονίαν· οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάσιος ἢ Ἰππῶναξ ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως· Χρυσὸν κτλ. λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος· Οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὁ χρυσός. Ad idem hoc carmen pertinet fr. 3.

3.

787

Εἴ τις καθείρξει χρυσὸν ἐν δόμοις πολλόν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δὺ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ' ὅσῳ τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσῳ.

4.

Καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

5.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χεῖμῳνι·
τῶν (θέρει) καλῶν δ' ἄριστον καρὶς ἐκ συνέκης φύλλου·
ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῶ κρεΐας·
δέλφρακος δ', ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, ἐσθίειν·
5 καὶ κυνῶν αὐτῆ τόθ' ὦρη καὶ λαγῶν κάλωπῆκων.

Fr. 3. Athen. III 78 F: καὶ Ἀνάγιος δ' ὁ ἰαμβοποιὸς ἔφη· Εἴ τις κτλ. *Hippocracti* tribuit Stob. Flor. XCVII 12. — V. 1. καθείρξει ABP, καθείρξε VL, καθείρξει Stob., κατήρξε Brink. — πολλόν VL, πολὺν ABP Stob., πολὺν Grotius, Brink et Ahrens ἐν δόμῳ συγγόν. — V. 3. γνοίη χ' ὅσῳ τὰ, γνοίη θ' ὅσσο τὰ P, γνώη σγάζοντας Stob. (sed B χ' ὅσῳ τὰ) in quo γνώης latet. — κρέσσῳ Ath., et ap. Stob. B, sed A κρεΐσσον, Vind. ut vulgo κρεΐσσῳ.

Fr. 4. Athen. IX 370 B: καὶ Ἀνάγιος δὲ φησί· Καὶ σὲ κτλ. — V. 1. καὶ ABCP, om. VL. — πολλόν A, πολλῶν PVL.

Fr. 5. Athen. VII p. 282 B: Ἀνθίας, κάλλιχθυσ. τοῦτον μέμνηται Ἐπίχαρμος ἐν Ἠβας γάμῳ· Καὶ σιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἤρι καττὸν Ἀνάγιον Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χεΐματι. Λέγει δὲ Ἀνάγιος οὕτως· Ἔαρι κτλ. — V. 1. μὲν, C δὲ. — ἀνθίας, Schneidewin ἀνθίης. — V. 2. τῶν (θέρει) καλῶν δ' ἄριστον scripsi, legebatur τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον, sed ὄψων auctoritate caret, ὄψων add. L, om. PV. — ἐκ συνέκης φύλλου ABP, ἐκ συνέας φύλλου VL. C om. v. 2. 3. — V. 3. ἡδὺ δ' BPV, ἡδὺ γ' L. — χιμαίρης Heringa, χιμερῆς A, χιμερὶς B, χιμερὶς PVL. — φθινοπωρισμῶ, Meineke φθινοσπορισμῶ suspicatus est, quod vix dici potuit, nam λευκοόπρωος in Leonidae epigr. Anth. P. IX 563 Planudae est correctio, cod. Pal. λευκοπρωος, quod revocandum aut λευκοπάρερος scribendum. — κρεΐας Hermann, κρέας libri. — V. 4. δ' om. C, malim δέλφρακος θ'. — τραπέωσιν AC, τραπῶσιν PVL, τραπῶσι B. — καὶ πατέωσιν om. C. — ἐσθίειν, conieci ἡδίον vel ἡδιστον, O. Schneider ἐσθ' ἡδύ, Empetrius τοὺς βότρους. — V. 5. τόθ', Dindorf τότ'. Praeterea Meineke con. αὐ τῆμος ὦρη vel αὐ τῆ τότ' ὦρη, Lachmann αὐτῆ τότ' ὦρη, Brink αὐτῆ τότ' ὦρη, ego conieci καὶ κυνῶν τρύγητος ὦρη. — κάλωπῆκων Hermann, κάλωπέκων libri.

ὄϊος αὐθ', ὅταν θέρος τ' ἢ κήχεται βαβράζωσιν. 788
 εἶτα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρωμα,
 ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπῆς ἐν μυτιωτῶ.
 βοῦς δὲ πιανθείς, δοκέω μὲν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδύς
 10 κῆμέρης.

V. 6. ὄϊος Schweighaeuser, οἶος Casaubonus, οἶος PVL. — αὐθ' Heringa, αὐτὸ ἐτ' A, αὐτὸ ἔθ' PVL, fort. αὐτ'. — τ' B, τε ceteri. — κήχεται, libri καὶ ἡχεται. — V. 7. εἶτα, εἶθα P. — V. 8. ἰχθύεσσιν, ἰχθύεσιν B. — ἐμπρεπῆς PVL, ἐμπρεπεῖς AB. — μυτιωτῶ, fort. μυσσωτῶ, vid. ad Hippon. fr. 34, 2. — V. 9. δοκέω μὲν Heringa, δοκέωμεν APV, δοκέω C, δοκέομεν L. — μεσέων APVL, μέσων C. — V. 10. κῆμέρης, κ' ἡμέρης PVL, χ' ἡμέρης C.

DIPHILUS.

1.

Στρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
ὅς πρώτος ἄρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῶ.

2.

Schol. Arist. Nub. 96: πρώτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοΐδαν τὸν φιλόσοφον ὀλόκληρον συνέταξε πολίμα, δι' οὗ καὶ εἰς δουλείαν ἐρουπαίνετο ὁ φιλόσοφος· οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν· ἔπειτα Εὐπόλις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὄλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήφατο.

Diphilus. Fr. 1. Schol. Pind. Ol. XI 83: Ἀριστόδημος δὲ φησι, μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἀλιφρόδιον τὸν κατὰ Κέκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μὴδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον. Σῆμον δὲ τίνα νῦν νενικηκέναι ἄρματι, ὡς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας ἐν τινι ἱαμβεῖῳ (ἱάμβω Vat. B Caes. A) οὕτω· τρέψας κτλ. et v. 1 rursus ibid.: παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα μαρτυροῦντα τῷ ἥρωϊ τὴν τοῦ ἄρματος ἡμιοχεντικὴν ἀρετὴν· τρέψας κτλ. sed hic Rom. στρώφας, Vat. B στρωφᾶς, Caes. A Par. A Gott. Vrat. D στρωφάσων, unde Boeckh στρωφῶν, Meineke στρωφᾶς vel στρώφα, ego στρέψας pro τρέψας scripsi. — Σῆμος Vat. B utroque loco, ἥρωος Caes. A Par. A Gott. Vrat. D. — Dubium an huius Diphili Theseis non diversa sit ab ea, quam s. poet. n. adhibent Schol. Pind. Ol. III 52. Plut. vit. Thes. c. 28. Ex Theseide aliqua petiti sunt haud dubie versus ib. c. 32 τὸν ἐν εὐρουχῶφ ποτ' Ἀφίδνῃ Μαρνάμενον Θησεὺς Ἐλένης ἔνεκ' ἠνυκόμειο Κτεῖενν.

HERMIPPUS.

TRIMETRA.

1.

Schol. Arist. Plut. 701: ἐπεὶ καὶ Ἑρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ (om. Ven.) ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἥλιου (Λαμπετίας τοῦ Ἴλιου Ven.) λέγει Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον καὶ Ἰασῶ καὶ Πανάκειαν καὶ Αἴγλην νεωτάτην.

2.

Τὰς λευκερίνεως δὲ χωρὶς ἰσχάδας.

3.

Schol. Arist. Av. 1150: ὁ δὲ ὑπαγωγεύς, ὡς τινες, σιδηροῦν τι οἶον πτυδῖδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κοιναταί. οἱ δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν· εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπογωγέα καλοῦσι· τοιοῦτον γὰρ τι Ἑρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει. Ipsos versus servavit Suid. v. ὑπαγωγεύς· . . . οἱ δὲ πηλόν τινα, καθῶς καὶ Ἑρμιππος· Ἔνεστι γὰρ δὴ (hoc. add. ABOVE, vulgo om.) δεσμῶ μὲν οὐδενί· τοῖσι δ' (A τοῖς δ') ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. Fort. scribendum:

Ἔνεστι γὰρ δὴ δεσμῶ μὲν οὐδενί,
μόνοισι δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς αὐτοῦ τρόποις.

Hermippus. Fr. 2. Athen. III 76C: Λευκερίνεός δέ τι εἶδός ἐστι συκῆς, καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἢ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. Μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἑρμιππος ἐν Ἰάμβοις οὕτως· τὰς λευκερίνεως δὲ (τὰς δὲ λ. δὲ B) χ. ἰ. — λευκερίνεως accentu reiecto Meineke Com. I p. 97.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

4.

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην·
εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὠραίαν πόλιν.

5.

Ἔσπερον δ' αὐτὸν στρατηγὸν οὓς ἀνειλωτημένην
καὶ κασαλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλακωτισμένην.

6.

Schol. Arist. Av. 303: Κεβλήπυρις μήποτε οὐχ ἔν ἐστιν, ἀλλὰ
δύο, φησὶν ὁ Σύμμαχος· καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται
κέβλη, εἶτα μύρμηξ. Ἐρμίππου Τετραμέτροις· καὶ Θεμιστο-
κλέους τὸν πρῶνός τις ὦν κεβλήπυρίς τις ὀνομάζεται.
ὥστε ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ ἡμάρτηται τὸ ἐν παρὰ τῇ γραφῇ. Dobree ὡς
τις ὦν κοπρῶνης. Verba τις ὀνομάζεται fort. grammatici sunt,
quod secutus Hartung scripsit: Καὶ Θεμιστοκλέους κοπρῶνος, ὡς
τις ὦν κεβλήπυρις.

7.

Athen. XV 667 D: Ὁμοίως δὲ διεξέρχονται (de cottabi prae-
miis) Κηφισόδωρος ἐν Τροφονίῳ καὶ Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν Κύκλωσι,
καὶ Εὐπόλις Ἐρμιππός τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις (Ἐρμιππος δ' Β).

8.

Athen. XV 700 D: Ἐρμιππος δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμ-
βοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον συνθετὸν (Schweigh. σύνδετον) οὕτως
ὀνομάζει. Videtur locus excidisse: bene conveniret exemplum, quod
antea ex Aristophanis Equitibus affertur: Τῶν δ' ἀκοντίων Συν-
δοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνεῖω χρώμεθα, quod cum non lega-
tur in illa fabula, corrigunt Ἀντιφάνης Ἰππεῦσιν.

Fr. 4. Athen. XI 461 E: οὐ τῶν Κυλικράνων εἰς ὑπάρχων, οὓς
χλευάζων Ἐρμιππος ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν· εἰς τὸ
κτλ. — V. 1. Schweighaeuser σκληρόπεδον, Meineke εἰς τὰ . . . σπι-
λοπέδων.

Fr. 5. Schol. Arist. Vesp. 1169: διασαλακῶνισον, ἀβρόνθητι καὶ
διαθρόφθητι . . . ὁμοίως δ' ἐστὶ καὶ παρ' Ἐρμίππου ἐν Τετραμέτροις
(Ald. διμέτροις). Ἔσπερον κτλ. — V. 1. Meineke in Addend. V. 3
αὐτὴν στρατηγῶν οὖσαν εἰλωτισμένην (Fritzsche οὖσαν εἰλωτημένην),
cum antea αὐτοῦ στρατηγῶν coniecisset, fort. ἀτόστράτηγον. — V. 2.
σεσαλακωτισμένην Schneider, σεσαλωμισμένην vulgo. Videntur autem
hi versus, ut etiam Meineke suspicatur, cum priore fr. continuo con-
iungendi.

SCYTHINUS.

IAMBOL.

1.

Τὴν λίσην ἀρμόζεται

Ζηρὸς εὐειδῆς Ἀπόλλων, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
συλλαβῶν, ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον ἡλίου φάος.

Scythinus. Fr. 1. Plut. de Pyth. orac. c. 16: "Τότερον μέντοι (οἱ Μεγαρεῖς) πλῆκτρον ἀνέθηκαν τῷ θεῷ χρυσοῦν, ἐπιστήσαντες, ὡς εἶοικε, Σκυθινῶ λέγοντι περὶ τῆς λύρης, ἣν ἀρμόζεται Ζηρὸς κτλ. unde v. 1 restitui. Scythinum Teium iamborum poetam commemorant Steph. Byz. v. Τέως et Diog. Laert. IX 16: Ἰερώνυμος δὲ φησι καὶ Σκυθῖνον τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν ἐπιβάλλεσθαι τὸν ἐκείνου (Ἡρακλείτου) λόγον διὰ μέτρον ἐμβαλεῖν, ubi ἐμβαλεῖν nihil aliud significat, quam ἐκφέρειν, ut Aristotel. de poet. c. 1 dixit; cf. Lobeck Aglaoph. 351 not. Insunt autem etiam in his versibus aperta vestigia philosophiae Heracliteae, nam poeta respicit nobilissimum illud Heracliteum: Παλίντονος γὰρ ἀρμονίη κόσμον ὄκωσπερ λύρης καὶ τόξου (fr. 34) ubi aliquando νεορῆς conieci, quam coniecturam iam ipse improbo. Disputavit nuper post alios de hoc Heracliti loco diligenter et acute Rettig in prooemio lect. Bernens. 1865 (in commentario in Platonis Symp. nuper edito p. 167 sq. denuo attigit hanc quaestionem), neque tamen quaestionem omni ex parte expedivit. Heraclitei loci germanam formam solus Origenes adve. Haeret. p. 280 servavit: οὐ ξυνίασιν ὄκως διαφερόμενον ἐνωτῶ ὁμολογέει παλίντοπος ἀρμονίη ὄκως περ τόξου καὶ λύρης, nisi quod rectius alii παλίντονος exhibent. Heracliti sermo cum obscuritate laboret, non est mirum iam veteres haec perperam interpretatos esse: existimant enim duobus arcus et lyrae exemplis philosophum usum esse, quod omnino est improbandum. Fefellit illos insolentior verborum collocatio: nulla foret ambiguitas, si scripsisset παλίντοπος ἀρμονίη λύρης ὄκως περ τόξου, vel παλίντοπος ἀρμονίη ὄκως περ τόξου οὕτω καὶ λύρης. Hunc enim mundum philosophus lyram appellavit, antiqua haud dubie imagine usus, itaque lyrae mundanae intentionem commode arcui assimilavit. Cf. Varro in satura ap. Nonium p. 100 et 183: *Quam mobilem divom lyram Sol harmoge Quadam* (scr. *liquida*) *gubernans motibus diis reget*. Synesius de ins. 135 A τὸ ἐξ ἀντικειμένων ἐν ἀρμονία καὶ λύρας καὶ κόσμον ambiguo sermone utitur, ut nescias recte an secus Heraclitum sit interpretatus. Solus Scythinus Heracliti mentem perspexit, neque inscite illius vestigia legens

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

2.

Ἥλαθ' ἐν μοι μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος, μέγα μοι πῦρ,
 Ἰλισσὸς πλήρης τῶν ἐς ἔρωτ' ἑτέων,
 αὐτὰ τὰ καιροὶ ἔχων ἐγκαίθεκα, καὶ μετα τούτων
 πάσας καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας χάριτας,
 καὶ πρὸς ἀναγνώνας, φωνὴν μέλι, καὶ τὸ φιλῆσαι
 χεῖλεα, καὶ τὸ λαβεῖν ἔνδον, ἀμεμπτότατον.
 καὶ τί πάθω; φασὶν γὰρ ὄρα'ν μόνον ἧρ' ἀγρυπνήσω
 πολλάκι, τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν;

3.

Ὅρθὸν νῦν ἔστηκας ἀνώνυμον, οὐδὲ μαραίνῃ,
 ἐντέτασαι δ' ὡς ἂν μήποτε παυσόμενον.
 ἀλλ' ὅτε μοι Νεμεσηνὸς ὄλον παρέκλινεν ἑαυτὸν
 πάντα διδοῦς ἅ θέλω, νεκρὸν ἀπεκρέμασο.
 τείνεο καὶ ζήσσοι καὶ δάκρυε, πάντα ματαίως
 οὐχ ἕξεις ἔλεον χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης.

dixit tñm lórhñ ármózetai Zñnòs eúeidh̄s Ἀπόλλων. Ἀπόλλων autem est ignis, conf. Clemens ad Gent. p. 42: Παρμενίδης δὲ ὁ Ἐλεάτης θεοῦς εἰσηγήσατο πῦρ καὶ γῆν, θάτερον δὲ αὐτῶν μόνον τὸ πῦρ θεὸν ὑπειλήφασιν Ἰππασὸς τε ὁ Μεταποντιῖνος καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἡράκλειτος. et deinde τοῦτό τοι καὶ οἱ ἀμφ' Ἡράκλειτον τὸ πῦρ ὡς ἀρχέγονον σέβοντες πεπόνθασι: hinc Apollo hic dicitur πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος συλλαβεῖν; de Sole autem diligentius Heraclitum ceteris neglectis quaesivisse testis est Aristoteles. Ceterum de Scythini aetate quamquam non constat, certe non ad Alexandrinorum tempora est reiiciendus; fuit fortasse Platonis aequalis, quo tempore Heracliti doctrina admodum viguit. Scripsit praeterea historias, vid. Athen. XI p. 461 F, et librum περὶ φύσεως ionica dialecto usus, vid. Stob. Eclog. Phys. I 8, 43, quem locum, cum Meineke iamborum claudorum, Schuster heroicorum versuum vestigia deprehendere sibi visus esset, nuper Bywater Heracliti reliq. p. 68 in iambos redegit, qui etiam Heracliti fr. 109 p. 42 eundem numerum delitescere existimat, ut Scythini sit versus, me quidem dissentiente. Sed epigrammata duo, quae subiunxi, satis sunt recentia et ab iambographo aliena.

Fr. 2. Anth. Pal. XII 22: Σκνθίον (Brunck Σκνθίνον). — V. 1. μοι, Brunck ἐμοί. — V. 2. Ἰλισσὸς Brunck, v. Ἥλισσος, Πηλισσος.

Fr. 3. Anth. Pal. XII 232: Σκνθίνον. — V. 2. ἐντέτασαι δ' ὡς ἂν, P ἐντέτασ' αἰδῶς ἂν. — V. 3. μοι adiecit Brunck.

HERODAS.

MIMIAMBOI.

1.

ΜΟΛΠΗΝΟΣ.

Ἐπὴν τὸν ἐξηκοστὸν ἥλιον κάμψης,
 ὦ Γρούλλε, Γρούλλε, θνήσκε καὶ τέφρη γίνε·
 ὡς τυφλὸς οὐπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ·
 ἦδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

2.

ΣΤΗΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ.

Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης.

Herodam sive Herondam, quem plerumque Callimachi aequallem fuisse existimant (cf. Meineke Anal. Alex. 399), Schneidewin in Museo Rh. Novo V 292 secutus Bernhardium Hist. Graec. Litt. II 382 seq. (II 1, 477 ed. 2) etiam ad recentiorem aetatem revocavit, huc retuli: nam videtur non diversus esse ab Heroda Syracusano, quem Spartam venisse ex Phoenice dicit Xenoph. Hellen. III 4, 1, et fortasse Gryllus, quem poeta fr. 1 alloquitur, ipsius Xenophontis est filius, quem adolescentulum senex de vitae humanae fragilitate monere poterat.

Fr. 1. Stob. CXVI 21: Ἡρώδου ἐν Μολπεινοῦ (Trinc. Ἡροδότου, Μολπεινοῦ om. Vind., Meineke Μολπίνου). Ἐπὴν . . . καμπτήρ. deinde ib. 22 Ἡρώδου Μιμιάμβων (Gesner in *Hemiambis*, τοῦ αὐτοῦ Vind.) Ἡδη γὰρ (v. 4) κτλ. Sed recte videtur Salmasius haec in unum coniunxisse. Affert v. 1—3 etiam Maxim. Conf. II 636. — V. 1. ἐπὴν, ἐπὰν B. — καὶ τέφρη, Maxim. τέφρα. — V. 3. οὐπέκεινα Porson, v. ὁ ὑπὲρ κείνο. — V. 4. αὐγὴ et ἀπήμβλυνται Salmasius, ζόης Porson, v. αὐτὴ τῆς ζωῆς ἀπήμβλυτο.

Fr. 2. Athen. III 86 B: καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάριτης· κογχῶδες δὲ ὄν τὸ ὄστρεον προσέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες· Ἡρώδου δ' ἐν Συνεργαζομέναις· προσφὺς κτλ. — ὅκως, C ὅπως. — ἀναρίτης, Meineke ἀνηρίτης.

3.

Ἡ χαλκίην μοι μυῖαν ἢ κύθρον παίξει,
ἢ τῆσι μηλάνθησιν ἄμματ' ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

4.

Μῆ δὴ κόρη τὸ τὴν χολὴν ἐπὶ ρινὸς
ἔχ' εὐθύς, ἣν τι ρῆμα μὴ σοφὸν πεύθη.
γυναικίος ἐστὶ κρηγύης φέρειν πάντα.

5.

Ὅς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὐρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσας· ὃς δ' ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τοῦτέρου δόκει πρήσσειν.

6.

Ἐγὼ δ' ἀδραίνω γυιὸς ὦν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμέας καθέλκει, κῆν σκιῇ παραστήκη.

Fr. 3. Stob. LXXVIII 6: Ἡρώδου Μιμιάμβων (Gesner in *Hemiambis*). Arsen. 281. Apost. VIII 77 e. — V. 1. χαλκίην A, v. χαλκίαιην. — μυῖαν A, v. μυῖην. — V. 2. ἢ, AB ἐν. — τῆσι Meineke, v. ταῖσι. — μηλάνθησι Gaisford, AB Vind. μηλάνθασι, v. μηλολόνησι (Ap. μηλολόνησι). — V. 3. κεσκίου Salmasius, v. κεσκίου, Arsen. κεσαίου. — λωβῆται, Arsen. λωβῆσαι, Schneidewin λωβεῖται.

Fr. 4. Stob. LXXIV 14: Ἡρώδου (A ῥώδα) μιμιάμβων (Gesner in *Hemiambis*). — V. 1. τὸν consulto servavi. — ρινὸς Meineke, legebatur ῥίνας. — V. 2. ἔχ', Meineke postea ῥίνας servans ἔλκ' coniecit. Praeterea hoc fr. cum proximo vult continuo copulare.

Fr. 5. Stob. XCVIII 28: Ἡρώδα Μιμιάμβων, Trinc. Ἡροδότου Ἡμιάμβων. — V. 2. ζώουσας, coniectio βεβῶσας, Meineke οἰκέουσας. — V. 3. τοῦτον Schneidewin, v. τούτου, Gesner οὔτος. — τι μεῖζον, coniectio δ' ἄμεινον, Meineke τὸ κρείσσον. — τοῦτέρου Meineke, v. τοῦ ἑτέρου. — δόκει Schneidewin, v. δοκεῖ.

Fr. 6. Stob. CXVI 18: Ἡρώδου Μιμιάμβων (Gesner in *Hemiambis*). Secundum B. ten Brink ed. Stob. anni 1609 in margine e cod. exhibet: ex Herodis Μολπέλων (Μολπίων). — V. 1. ἀδραίνω (ut ἀκολασταίνω, δυσθυμαίνω, vid. Lobeck Phryn. 567) Salmasius, v. δραίνω, Gesner ἀδρανέω, Brink coniectio ἐγὼ τί δραίνω κτλ. — γυιὸς Salmasius, v. μυιὸς (A μυὸς). — V. 2. κῆν σκιῇ AB, v. καὶ σκιῇ. — παραστήκη A, v. παραστήκει, Salmasius κείς σκιῇν πέρας τῆμει, Hecker κείς σκιῇν κατέσκηληκα, Nauck κῆν σκιῇ παραστήσει, Hartung κῆν σκιῆς μέρος τῆμει.

7.

796

Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

8.

"Αγ' αὐτὸν εἰς τὸ ζήτριον.

9.

. . . "Ἴνα τὰ Ναννάκου κλαύσῃ.

ΗΜΙΑΜΒΟΙ.

10.

ΤΥΠΟΣ.

Φεύγωμεν ἐκ προσώπου
μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
οὐλῆ κατιθὺ . .
βατηροῖη καλύψῃ.

797

Fr. 7. Stob. CXVI 24: Ἡρώδα Μιμιάμβων (Gesner in Hemiambis).

Fr. 8. Et. M. p. 411, 83: Ζήτριον· σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμοτήριον . . . εὔρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ἰ συνεσταλμένον· καὶ παρὰ Ἡροδότῳ (Hemsterhusius Ἡρώδῃ)· ἄγε αὐτὸν εἰς τὸ ζήτριον. ἔστι δὲ χοριάμβον τὸ μέτρον. sed codd. Nan. p. 494 ζήτριον· ἔστι δὲ χοριάμβον τὸ μέσον. Zonar. v. Ζητρο. ζήτριον. ἔστι δὲ χαλιάμβον τὸ μέτρον, fort. χαλιάμβον τὸ μέσον. Brink ἐς requirit.

Fr. 9. Zenob. Prob. VI 20: τὰ Ναννάκου· εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν θαναταζομένων ἐπὶ παλαιότητι ἢ ἐπὶ τῶν τὰ πολλὰ θρηνοῦντων. Νάννακος γὰρ ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεὺς, ὡς φησὶν Ἐρμογένης ἐν τοῖς Φρυγιοκοῖς, πρὸ τῶν Δευκαλίωνος χρόνων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερά μετὰ δακρῶν ἰκέτευσεν. Ἡρώδης δὲ ὁ λαμποποιὸς φησὶν ἵνα τὰ (V pro his τὰ ἀπὸ) Ναννάκου κλαύσω (V κλαύσι), unde Schneidewin κλαύσῃ.

Fr. 10. Schol. Nicand. Ther. 377: Βατηροῖα δὲ τὴν βατηροῖαν κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ' καὶ Ἡρώδης ἐν Ἡμιάμβοις ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἴπνω (vulgo ὁμοίως καὶ ἐν Ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὕπνω, sed L καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὕπνω. Bernhardy, Schneidewin, alii ἐν Μιμιάμβοις, coniciunt, idem Schneidewin ἴπνω probare videtur, quod unus codex Venetus suppeditat, Keil ὁ ἡμιαμβικός. Si quid mutandum, scripserim καὶ Ἡρώδης ὁ Μιμιάμβος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἴπνω, nam G καὶ Ἡρώδης ὁ ἡμιάμβος ἐν τ. ὕπ. ὕ., p καὶ ὀρῶ ὁμοίως ὁ Ἡμιάμβος ἐν τ. ὕ. ὕ., Ven. καὶ Ἡρωδιανὸς ὁμοίως καὶ ἡμιάμβος ἐν τῷ ἐπιγρ. ὕπνω, Vatic. καὶ Ἡρώδης ὁμοίως ὁ ἡμιάμβος ἐν τῷ ἐπιγρ. ὕπνω) φύγωμεν κτλ. — V. 1. φεύγωμεν Vat., φεύγω μὲν Ven., φύγωμεν vulgo. — V. 2. ἐκπερῶν GKLX, vulgo ἐμπερῶν, P ἐκ περῶν. — ὁ Toup, vulgo deest. — V. 3. οὐλῆ, fort. οὐλῃ. — κατιθὺ, V κατ' ἰθῦ, vulgo κατ' εὐθὺ vel κατευθὺ. Deinde Toup

κρατός adiecit. — V. 4. καλύψη, Toup χαλέψη, Schneider κολάψη, ego σκολύψη conieci. Ten Brink in tetrametros redegit: Φεύγωμεν ἐν προσώπου, μὴ συμπεσῶν ὁ πρέσβυς Οὐλίη κατ' εὐθὺς ἡμέας βατηροίη χαλέψη.

Herodae nomen videtur restituendum apud Diogen. Prov. VI 47: Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωμῶν· εἴρηται δέ, παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται· καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον χρυσὸν τὸν κάλλιστον λέγει. nam Herodotus nihil de ea re memoriae protulit. Neque vero de auri metallis cogitandum; nam si Colophoniorum ager auro abundasset, haud dubie aureis nummis usi essent, qui non extant (vid. I. Brandis *Münzwesen von Vorderasien* p. 324), sed laudatur hic insignis aurificum Colophoniorum opera. — Herodae fort. sunt versus, quos Leonidae tribuit Stob. CXX 9 *Λεωνίδα* (Trinc. *Λεωνίδου*), ut scribendum sit Ἡρώναδα. quamquam Leonidae nomen etiam Photius Bibl. agnoscere videtur:

Εὐθυμος ὦν ἔρρασε τὴν ἐπ' Ἀἴδος
ἀταρπὸν ἔρπον' οὐ γὰρ ἔστι δύσβατος,
οὐδὲ σκαληνὸς οὐδ' ἐνίπλεος πλάνης,
ἰθεῖα δ' ἦ μάλιστα καὶ κατακλινῆς
ἅπανσα, κῆμ μεμνηότων πορεύεται.

V. 1 ὦν scripsi pro ὦν (nisi praestat εὐθυμος ὦν ερο ἔσσο), et v. 3 ἐνίπλεος pro ἐνίπλεως, et v. 4 δ' ἦ cum Iacobsio et Meinekio pro δῆ. Welcker haec Simonidi Amorgino vindicavit. — *Herodi* tribuit Apostol. V 41b versum:

Γῆρας καὶ πενία, δύο τραύματα δυσθεράπευτα.

quem Antonius Mel. *Philoni*, Maximus *Democrito* tribuit.

CERCIDAS.

IAMBOS.

1.

Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

ΜΕΛΙΑΜΒΟΣ.

2.

— 2 0 0 — 0 0 — 0
 2 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0
 2 0 0 — — 2 0 0 — 0 0 — 0
 2 0 — 0 2 0 0
 5 2 0 0 — 0
 2 0 0 — — 2 0 0 — 0 0 — 0 0 —

Οὐ μὲν ὁ πάρος γὰρ Σινωπεύς
 τῆνος ὁ βακτροφόρος, διπλοείματος, αἰθεριβόσκας,
 ἀλλ' ἀνέβα χῆλος ποτ' ὀδόντας ἐρείσας,

Cercidas. De Cercida vid. Meineke Anal. Alex. 386 seqq. — Fr. 1. Ath. XII 554D: αὐται οὖν ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλιπύγοι ἐκαλοῦντο, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων ἦν κτλ. αὐται οὖν ἐπιλαβόμεναι οὐσίας λαμπρᾶς ἰδρῶσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν καλέσασθαι καλλιπύγον τὴν θεόν, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς Ἰάμβοις. — Συρακούσαις, Meineke Συρηκούσαις.

Fr. 2. Diog. Laert. VI 76: οἱ δὲ τὸ πνεῦμα συγγρατήσαντα (φασὶ τελευτῆσαι Διογένη), ὧν ἔστι καὶ Κερκιδᾶς ὁ Μεγαλοπολίτης ἢ Κρής, λέγων ἐν τοῖς μελιαμβοῖς οὕτως· Οὐ μὲν κτλ. — V. 1. γὰρ scripsi, v. γ' ἔα, Cobet γε. — V. 2. διπλοείματος, Meineke ἀπλοείματος. sed vid. Anthol. Pal. VII 65. 66. 68. XI 158. Diog. Laert. VI 22 et Hieronym. adv. Iov. II 14, qui Satyri testimonio utitur. — αἰθεριβόσκας, Menagius αἰθεροβόσκας. — V. 3. ἀνέβα, Meineke ἀπέβα. — χῆλος ed. Froben,

καὶ τὸ πνεῦμα συνδακῶν

799

5 ἧς γὰρ ἀλαθέως

Διογένης Ζανὸς γόνος οὐράνιός τε κύων.

3.

... υ -- ι υ -- υ

-- ι υ -- ι υ υ -- υ υ -- ι υ υ

Ὁ τᾶς φινᾶς χελῶνας
ἐμναμόνευ'. οἶκος γὰρ ἄριστος ἀλαθέως καὶ φίλος.

4.

ι υ -- ι υ -- υ

ι υ -- ι υ υ -- υ υ -- ι υ

ι υ υ -- υ υ -- ι υ -- υ

ι υ -- ι υ υ

[Νοῦς ὀρη καὶ νοῦς ἀκούει.]

πῶς κ' ἴδοιεν τὴν σοφίαν πέλας ἐστακνίαν
ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ παλῶ σέσακται
καὶ δυσεκνίπτω τρυγί;

5.

-- ι υ -- ι υ υ -- υ υ --

Ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν εὐδοκιμήσει.

v. χεῖλος. — V. 4. Cobet videtur subditicium existimare. — V. 5. ης cod. Flor., quod etiam in titulo Tegeatico legitur, sed fr. 1 vulgaris forma ἧν recte se habet, ceteri εἰς, εἰς, ἧν. — V. 6. Διογένης haud scio an librariorum sit additamentum. — οὐράνιός τε κύων, cf. Bernays Lucian u. d. Kyniker 25 et 93.

Fr. 3. Stob. LVIII 10: Κερκίδα Μιμιάμβων (Gesner ἡμιάμβων), sed Meineke Μελιάμβων. — V. 1. ὄ scripsi, ὄ AB, v. τὸ. — φινᾶς, AB φινᾶς. — V. 2. ἐμναμόνευ' scripsi, ἀμναμονεῦ AB, ἀμνάμονα vulgo, ἀμναμονεῖ Gaisford, τὸ τ. ε. χ. μναμόνευ' Meineke, sed postea τοῦ τ. ε. χ. ὀμναμονεῖ. — ἀλαθέως, AB ἀλλὰ θεός. — καί, fort. οἱ. Videtur hoc quoque ad Diogenem referendum. Proverbium vetus fuit οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος, quod etiam legitur ap. Boeckh C: Inser. III 5877 D (ubi falso ψαλὸς legitur, quod correxit Meineke). Huc etiam spectat Homeri hymnus in Merc. 36: οἶκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφιν.

Fr. 4. Stob. IV 43: Κερκίδον (Trinc. Κερκίδας, auctius cod. B Schowii Κερκίδας ἐν Μελιάμβοις) νοῦς ὀρη κτλ. Sed cum prima haec verba Epicharmi sint, probabiliter coniecit Grotius: (Ἐπιχάρμου)· Νοῦς ὀρη καὶ νοῦς ἀκούει' (τάλλα κωφὰ καὶ τυφλά). Κερκίδον· Πῶς κτλ. quod firmat cod. A, in quo primus versus deest. Meineke putat Cercidam Epicharmi hemistichium in suum usum convertisse. — V. 2. πῶς κ' ἴδοιεν Schowii cod. B, antea πῶς κεν ἴδοιεν scripsi, v. πῶς ἐνἴδοιεν. — V. 3. Bentley conii. πάλω . . . καὶ δυσεκνίπτω τρυγός.

Fr. 5. Galen. method. med. l. VI T. X 406: Θεσσαλὸς δὲ ἄμα τοῖς

6.

800

Athen. VIII 347 B: οὕτω μοι δοκεῖ καὶ ὁ λεβητοχάρων Οὐλπιανός, κατὰ τὸν ἐμὸν Μεγαλοπολίτην Κερκιδᾶν, μηδὲν μὲν ἐσθίειν τῶν ἀνδρῶν προσηκόντων, τηρεῖν δὲ τοὺς ἐσθλιόντας, εἰ παρεῖδον ἢ ἄκανθαν ἢ τῶν τραγανῶν τι ἢ χουθροῶδες τῶν παρατεθέντων.

7.

Gregor. Naz. de virtut. 595 (T. II 213 ed. Colon.):

Ἄπαντα δ' ἔρπειν εἰς βυθὸν τὰ τίμια
τῶν γαστριμάργων οἶτα, μήτε οἷτ' ἔτι
τῶν εὐτελεστάτων λέβητος ἐξ ἑνός,
ὀρθῶς λέγει που Κερκιδᾶς ὁ φίλτατος,
τέλος τρυφώντων αὐτὸς ἐσθίων ἄλας,
αὐτῆς τρυφῆς ἔθ' ἄλμυρόν καταπτύων.

comparavit eum his, quae manifesto corrupta sunt, Meineke ea, quae Greg. Naz. ib. v. 96 dixit: ἄρτος ἢ καρυκεία ἐμοὶ τὰ πόματ' ἐξ ὁλῶν ἅπαν γλυκύ, οἷς τῶν τρυφώντων ἄλμυρόν καταπτύων. sed hunc locum frustra quaesivi.

9.

Phot. Bibl. 279 p. 533 B: καὶ ἡ μαγίς δὲ ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἔκθεσμον. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐχρήσαντο τῇ λέξει.

9.

Pollux III 27: Ἐπιπάτωρ βέλτιον γὰρ τοῦνομα τοῦ πατρωοῦ, εἰ καὶ Κερκιδᾶς κέχηται.

ἐαντοῦ σοφισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος ἐν κριομύξοις ἀνδράσι, ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησιν, εὐδοκιμήσει. cf. etiam Inc. auctor elog. capilli p. 32 ed. Miller.

A E S C H R I O.

I A M B O I.

1.

Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα.

* 2.

Στενὸν καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.

* 3.

Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην.

* 4.

Ἴρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.

* 5.

Καὶ πίσσαν ἐφθῆν, ἧ θύραι μυρίζονται.

Aeschrio. Fr. 1. Walz. Rhet. III 650: ὡς τὴν σελήνην οὐρανοῦ πάλιν Αἰσχυρίων σίγμα· οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς αὐτὸ Αἰσχυρίων λέγει· Μήνη κτλ. — νέον, fortasse νέη verbis audacius traiectis scribendum.

Fr. 2. 3. 4. 5. Ibid. τὸν λόγον ἐκτραχύνουσι, σκληρύνουσι δὲ πλέον, ἢ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελαστέαν, ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ τῶν λαμβείων· Στενὸν . . . μύρμηκες. Καὶ πολλαχοῦ δύστηνα τοιαυτὶ λέγει· Ὁ δ' ἐξελὼν . . . μυρίζονται. Aeschrionis esse versus probabile, sed non certum. — Fr. 4. ἔλαμψε, cod. Dresd. ἔλαμπε. — Fr. 5. ἧ scripsi, itaque nunc etiam ten Brink, vulgo ἦν.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

802

6.

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὔρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρεν.

7.

Harpocrat.: Κέρκωψ· Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας· ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις δηλοῦται ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες· Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς καταβαλεῖν φησί, καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι· Αἰσχίνης (recte ut videtur Maussacus Αἰσχυρίων) δὲ ὁ Σαρδιανός (Σάμιος Maussacus, Σαμιανός Meineke) ἐν τοῖς Ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἄνδοῦλον (ἀνδοῦλον A) καὶ Ἄτλαντον. Eadem Cercopum nomina exhibet Phot. 158, 2, Apostol. IX 64, at Suid. v. Κέρκωπες habet Κάνδουλος καὶ Ἄτλας. cf. ten Brink in Philol. VI p. 356 seqq., qui probabiliter suspicatur Harpocratonem errasse, cum haec ex Aeschrionis Iambis proferat, quae in Ephemeridibus legebantur, vid. fr. 10.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

8.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἢ ἰπίβωτος ἀνθρώποις

Fr. 6. Athen. VII 296 E: Αἰσχυρίων δ' ὁ Σάμιος ἐν τινι τῶν ἰάμβων Ἰδνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦνον ἐρασθῆναι· ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει, ἣν φαγὼν ἀθάνατος ἐγένετο· καὶ θεῶν κτλ. Eadem Eust. 271, 27. Naëke, qui iambos fuisse censet, coniecit: καὶ θεῶν σῖτον (Meineke βρωμα) ἄγρωστιν κτλ. non recte: tetrametris trochaicis Glauci fabulam exposuit Aeschrio, quemadmodum etiam Ciceronis poematum, quod in eodem argumento versabatur, eiusdem metri fuit, vide Plut. vit. Cicer. c. 2. — θεῶν, Geel θέων coniecit. — Ceterum ad Aeschrionis Glaucum voluit Brink referre locum Et. Gud. 57, 33 corrigens (Αἰσχυρίων) ἐν Γλαύκῳ· Πλεῖα γὰρ τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν Ἄνθηδῶν. Sed vide de his Fr. Adesp.

Fr. 8. Athen. VIII 335 B: τὸν πολυθρόλυτον ἐπὶ τῇ ὀψολογίᾳ Ἀρχίστρατον αἰεὶ ποτε μετὰ Φιλαινίδος κατατάττοντα, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ περὶ ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχυρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης· ἔχει δὲ οὕτως τὰ ἰαμβεῖα· ἐγὼ κτλ. Idem versus legitur Anth. Pal. VII 345 a m. s.: ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου· a m. pr.: εἰς Φιλαινίδα τὴν ἑλεφαντίνης ἑταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας μίξεις ἐκεῖνας, δι' ἃς καὶ κωμωδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. ultimum hoc voc. σοφῶν addidit m. s. in rasura. — Cf. de hoc epigrammate B. ten Brink in Philol.

ἐνταῦθα γήρα τῷ κακῷ κεκοίμημαι·
 μὴ μ', ὧ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων
 χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην·
 5 οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζῆν', οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους
 οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
 Πολυκράτης δέ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
 λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλώσσα,
 ἔγραψεν ἄσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

9.

Σύν ῥ' ἐχύθη ψυχὴν, πουλὺς τέ μιν ἔσχ' ὄρουμαγδός.

10.

Tzetz. Lycoph. 688: "Ἐτεροι δὲ Γιγάντων νήσους τὰς Πιθη-
 κούσας ἤκουον, αἶ' εἰσι περὶ τὴν Ἰταλίαν· μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ

VII 382. *Dioscoridi* vindicat Hecker Anth. II 65: extat enim in Anthol. VII 450 aliud de eodem argumento Dioscoridis epigramma, quod in alio codice rectius fuit coniunctum cum his Aeschriouis iambis: haec enim adnotata sunt in cod. Pal., ubi VII 345 in margine iterum legitur: νομίζω, ὅτι δισσῶς κεῖται τὸ ἐπίγραμμα πλὴν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κυρίου Μιχαὴλ οὕτως κεῖται συνημμένον μετὰ τοῦ ἱαμβικόν. — V. 2. cod. Pal. Anth. κεκοίμαμαι. — V. 3. ἄκραν, Meineke ἄκραν. — V. 4. λάσθην L, λάσθην A, λάσθην BPV, λάσθην etiam cod. Pal., qui in marg. αἰσχύνην. — V. 5. Ζῆν' Anth. (sed coronidem addidit m. s.), Ζεὺν Athen. et Eust. Od. 1387, 28: at insolens prorsus haec forma et ab omni analogia abhorrens: nec tamen Ζῆν scripsi, cuius formae nulla hic necessitas, quamquam apud Homerum, ubi in extremo versu εὐρύπια Ζῆν extat, ita, non Ζῆν(α) scribendum, cuius formae simillimum exemplum ζαῖν ἄνεμον sive Aeolensium more ζαῖν ἄνεμον, ubi item nonnulli grammatici perperam apocopen sibi reperisse visi sunt. — οὐ μὰ τοὺς Athen., οὐδὲ τοὺς Anth., sed in cod. Pal. a m. s. additum μὰ, Hecker οὐδὲ τὴν κάτω κούρην scripsit, cum antea οὐδὲ τοὺς κάτω κούρους οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας coniecisset. — V. 7. γονὴν, γένην BP. — V. 8. παιπάλημα, cod. Pal. in m. φλωαρίαν interpretatur. — cod. Pal. ex corr. κακὴ γλώσσα. — V. 9. ἄσσ', ἄσσ' B, ὄσσ' PVL, sed Anth. οἶ' ἔγραψεν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα.

Fr. 9. Tzetz. Chil. VIII 398: Καὶ οὗτος ὁ Παρράσιος ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου Πολλὰς καὶ ἄλλας γράφας μὲν ἐντέχνως ζωγραφίας, αὐτόν τε τὸν Μεγαβύζον ἐν τόποις τοῖς Ἐφέσου, Ὅνπερ ἰδῶν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὁ Φιλίππου, Καὶ Ζεῦξιδος Μενέλαον ὃν ἔφην χορηγόν Τιμάνθους Παλαμήδη τε κτεινόμενον, εἰκόνη Σύρρ' ἐχύθη ψυχὴν, πουλὺς δέ μιν ἔσχ' ὄρουμαγδός, Αἰσχυρίων ὥσπερ ἔγραψεν ἐν ταῖς Ἐφημερίαις. Ὁ δὲ Αἰσχυρίων οὗτος ἦν γένει Μιτυληναῖος, Καὶ ἔπη καὶ ἱάμβους δὲ σὺν ἄλλοις πόσοις γράφας. ubi codd. AB ἔσχεν ὄρουμαγδός.

Αἰσχροίων (Vit. 1 Ciz. Par. *Αἰσχύλος*) ἐν ἐβδόμῳ Ἐφεσίδος. cod. Par. Ἐφεσηίδος scripsit, rectius Meineke Ἐφημερίδος, Müller Ἐφημερίδων, schol. vet. nuper editus, quem descripsit Tzetzes, *Αἰσχροίων* ἐν ζ' Ἐφεσίδων. Schneidewin in Museo Rhen. IV 475 seq. existimat idem carmen et Ἐφημερίς et Ἐφεσηΐς inscriptum fuisse.

804

Schol. Eur. Tro. 230: Ὁ δὲ *Αἰσχροίων* φησὶν ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ ἦν Κραῖθις καλούμενος ποταμός, ὃς ἐποίει τὰς κόμας ξανθὰς τῶν λουομένων. Sed hic Aeschrio, qui de *agricultura* scripsit (vid. Varro de R. R. I 1), dici videtur. — Strabo VIII 378 de meretricibus Corinthiis verba faciens: καὶ δὴ καὶ μνημονεύεται τις ἑταῖρα πρὸς τὴν ὄνειδίζουσαν, ὅτι οὐ φιλεργὸς εἶη οὐδ' ἐρίων ἄπτοιτο,

εἰπεῖν· ἐγὼ μέντοι ἢ τοιάυτη τρεῖς ἤδη
καθεῖλον ἰστούς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

hanc chriam ex poematio repetivisse censendus est: choliambos qui primus agnovit Meineke *Aeschrioni* attribuit. — Schmidt in Philol. I 640 et Hecker ib. V 417 *Aeschrionis* nomen restituendum censent apud schol. Apoll. Rh. II 168 ubi legitur: *Νύμφις μὲν γάρ φησιν ἰστορεῖν Ἀκαρίωνα*. sed haec coniectura prorsus improbabilis.

ADDENDA.

P. 6. Callinus fr. 5. Sitzler (Jahrb. f. Philol. 1880 p. 359) perperam Ἰηονιῆας scribendum esse censet, i. e. Ἰάονας, quod refellere nihil attinet.

P. 16. Tyrtaeus 11, 27. Sitzler permire coniecit ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα πιφανσέσθω πολεμίζων.

P. 45. Solon 13, 66. ἢ μέλλει σχήσειν χρήματος ἀρχομένον, quam scripturam etiam libri Theognidis, ubi hic locus v. 585 seq. iteratur, ad unum omnes testantur, nisi quod rectius προήγματος exhibent, nuper Gomperzio (Wiener Stud. II 7) adeo displicuit, ut ἀρχόμενος corrigendum esse edixerit, immemor Pindari Ol. VI 3 ἀρχομένον δ' ἔργον πρόσωπον χρή θέμεν τηλανγές.

P. 50. Solon fr. 26 Gomperz scite indagavit in reliquiis chartae Vol. Herc. coll. II vol. XI 52: καὶ ἐμνήσθη περὶ τοῦ ἔραν (ὡς καλοῦ) ἐν (ο)ῖς ἀπεφῆνατ' ἐν τῷ γήρα λέγ(ων) ἔργα δὲ Κυπρο (γένους νῦν) μοι φίλα καὶ (Διονύσου) καὶ Μουσῶν (ἃ τίθησ') ἀνδράσιν εὐ(φροσύνας)· νῦν φάσκων τ(αὐθ' αἰρεῖ)σθαι καὶ ταῦτ' (εἶναι τὰ) ἐπιτηδεύματ' αὐτοῦ τὰ φιλόμου(σα) (in charta est ΚΤΠΙΡΟΤΕΧ), suspicatus tam Plutarchum quam hunc philosophum Aristotelis Erotico usum esse.

P. 55 seq. Solon fr. 36. 37. Blass in Herme XV 368 seq. edidit chartae Aegyptiae reliquias, quae veterem memoriam reipublicae Atticae civium discordiis vexatam illustrant. Ibi etiam Solonis versus leguntur fr. 36, 1—20, hemistichio οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον continuo subiicitur fr. 37, 1—4 εἰ γὰρ ἤθελον κτλ. Blassi suspitioni has reliquias ex Theopompi Φιλιππικῶν libro X delibatas esse cum alia adversantur. tum parum credibile est, hunc rerum scriptorem amplam δῆσιν ex Solonis poemate petitam suo operi inseruisse. Cf. Mus. Rhen. XXXVI 113 seq. Neque audiendus Blass, contendens Solonis fr. 36, v. 20 supplendum esse et continuandum addito fr. 37, quemadmodum est in charta: adversatur non solum Plutarchi auctoritas, sed etiam manifesto hians oratio, quod detrimentum non fugisset criticorum acumen, si Solonis iambus ad hunc modum coartatus in Aristidis libello legeretur. Scilicet ut Aristides ita eclogae auctor complures versus sciens prudensque praetermisit et fr. 36, 20 οὐκ ὄντε legebatur, nisi forte eclogae auctor Solonis versus ex Aristide descripsit, ratus sophistam integrum omni ex parte carmen proposuisse. Sane Blass existimat exordium carminis auctius legi in charta, in qua haec litterarum vestigia comparent:

ΔΟΤΑΕΥ

ΔΕΔΑ . ΝΗC[XONAN

ΞΑΝΤΟΤ ΝΗ

CΑΜΑΝ . ΤΜΜΑΡΤΤΡΟΙΗΝΤΑΝΑ

unde Blass coniecit Solonem scripsisse (θρέψ)ασά μ' ἄν συμμαρτροίη, manifesto falsus; nam certum est hanc iambi pericopam verbo συμμαρτροίη inchoari; non esse carminis exordium satis superque ταῦτα arguit: sed quae in charta praecedunt, pedestri oratione conscripta fuerunt, CΑΜΑΝ si quis denuo chartam examinaverit fortasse ΘΑΔΙΑΝ esse animadvertet, i. e. (ἀν)θαδίαν, qua forma licuit uti scriptori vel eius librario: dixerat scriptor Solonem satis confidenter in carminibus verba fecisse de rebus publicis a se ordinatis, quemadmodum est apud Aristidem II 535 καίτοι τοσοῦτόν γε ἐμὲ (Σόλον) τόλμη καὶ ἀνθαδεία παρελήλυθεν, et iterum ὄρῳς ὡς ἀνθαδῶς καὶ οὐ τῆς σῆς συμβολῆς.

Quae in charta penitus obliterata sunt nōtate nihil attinet, quandoquidem quae plane dignosci potuerunt (nam frequenter lectio plane est incerta) fere consentiunt cum Aristidis lectionibus. — Fr. 36 v. 1 manifestum mendum (σ)υμμαρτροιηνητανα. — V. 3 τῆς. — V. 7 πραθενταρ. — V. 8 τους δ. — V. 9 χρεσ. — V. 11 δουλ — — εχοντας ηθηδεσποτων τρομενυ, ut emendatio ἦθη iam stabilita sit. — V. 13 κρατη, quod Blass praeoptat. — V. 15 διηλθον. — V. 16 μονδομοιως i. e. (θεσ)μὸν δ' ὁμοίως. — V. 18 οσωσεγω. — V. 20 ουκαρκατε γάρηθειλ . v i. e. fr. 37, 1. — Fr. 37, 2 απα . δεραντιοισιν. — V. 2 αυτιςδεν . ιο . ν. — V. 4 ανδρωνη . . χε, hic desinit charta. Haec novissima in hunc modum refinxit Blass: ἄτας δ' ἐναντιοισιν ἦνδανεν τότε, αὐτις δ' ἐνῆα συνετάρους δρᾶσαι, διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχειρωθήη πόλις.

[P. 117 sqq. Adhibita est collatio codicis A ab A. Klügmanno confecta: cf. Jahrb. f. Philol. 1881 p. 452. 672.]

P. 249, 6. Saepe praepropere de originibus artium coniecturas faciunt, velut postquam Carolus Thiemann diligenter et dilucide Heliodori colometriam Aristophaneam illustravit, continuo alii asserunt Heliodorum primum auctorem ἐπενθέσεως et εἰσθέσεως fuisse; atqui multis hominum saeculis ante Heliodori aetatem tam Graecis quam Romanis haec in usu fuisse tituli ostendunt, velut in Attica inscriptione CIGr. I 837:

Μνήμα δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης ἀρετῆς τε
Σωσίνον ἔστησαν παῖδες ἀποφθιμένου

deprehendimus εἰσθεσιν, quem titulum non esse novicium antiquae scripturae reliquiae (ΣΩΣΙΝΟ et ΛΙΟΦΘΙΜΕΝΟ) testantur: neque existimandum est lapidarium, ut aequabilitatem quandam servaret, εἰσθέσει pentametri usum esse, nam alias in distichis describendis hoc minime curant. Item latinae poesis elegiacae monumentum antiquissimum, Scipionis Hispani elogium, scriptum paulo post annum 615 ab u. c.:

Virtutes generis mieiis moribus accumulavi,
Progeniem igeni, facta patris petiei,

Maiorum optenui laudem, ut sibi me esse creatum
Laentur: stirpem nobilitavit honor.

cuius tituli lectio nondum est expedita: nam cum priores audacter
elemento I neglecto *progeniem genui* scripsissent, Mommsen cautius
quam feliciter *progenie mi genui* edidit. Latuit omnes *igenui* antiquo
more pro *iggenui* i. e. *ingenui* scriptum esse. Atque etiam in aliis
versum generibus εἰσθεσις comparet, velut in iambico epigrammate
apud Ross Archaeol. Aufs. II 657, in quo restituendo Keil versatus non
recte quatuor trimetros acatalectos restituit: nam v. 2 et 4 breviores
esse indicio est εἰσθεσις; est igitur titulus in hunc modum restituendus:

Ἐρρηφόρον πατήρ με πάντα σοι θεά
Σαραπίων μήτηρ τ' ἔθην(κε Χ)ρή(στη)
Τὴν σὴν Θεανὴ πέντε καὶ (συναίμονες).
Δὸς δ' οἷς μὲν ἦβην, οἷς δ' ἔ γήρας εὖ ζεῖν).

PA
3443
B47
1882
v.2

Bergk, Theodor (ed.)
Poetae lyrici Graeci. 4.
ed.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
